

ஸ்ரீ
பகவத் விஷயம்

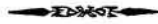
எட்டாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

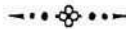
ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதாயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
இருபத்திலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
சே. பார்த்தஸாதி ஜடங்கராலும்,
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
நோயில் அச்சுக்கூடம்.

திருவாய் மொழி

எட்டாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—தேவிமார் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆராயிரப்படி.

(தேவிமாராவார்.) கீழில் திருவாய்மொழியிலே மனோரதித்தபடி பெருமையாலே அத்தயந்தம் அவஸந்தராய், எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாதிருணங்களை அதிசங்கைபண்ணும்படி கலங்கி, “காணுமாறநுளாய்” என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், முகல்திருவாய்மொழியில், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான மஹிஷிகளோடும், தனக்கு தித்யபரிசர்க்கான அயர்வறுமமார்களோடுங்கூடின நித்பவிலுத்தியுத்தனாய், என்றும் தனக்குரக்ஷயமான ஜெதவிலுத்தியையுமுடையனாய்த் தன்விலுத்தியிலுள்ளாரெல்லார்க்கும் எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனுமாய், இப்படியுள்ளாலே அத்தயந்தம் விலகக்ஷணனுமாய், பிரிந்தார்க்குப் பிரிக்கவொண்ணாதபடிபெளந்தர்ய ஒளையார்யாதிகளாலே கிரதியாய லோக்யனுமாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைத் திருவாறன்வினையிலேகண்டு அடிமைசெய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அப்போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெருமையாலே மிகவும்கோவுபட்டு, தமக்குப்பிறந்த உபாவிபாகத்தாலே, அவன் ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்தயந்தவ்யநென்றும் எல்லார்க்கும்ஈஸ்வரனாய் ரக்ஷகனுயிருப்பானெருவனென்றும் இருக்கிற தமக்கு உஜ்ஜீவந்ஹேதுவான இந்த ஜ்ஞாநங்கள் பொய்யோவென்று ஸங்கித்து, அத்தால் மிகவும் அவஸந்தரான ஆழ்வாரை எம்பெருமான், “உம்மை ஸப்ஷாதிவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து இப்படி நம்மாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணிலேம்; இனி உமக்குச் செய்யாதது உண்டோ?” என்ன, அத்தையதுஸ்யித்து அதிசங்கையுந்தவிர்த்துப் பிரித்து முடிக்கிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், இப்படி ஏழாம்பத்திலே - உபாயநிவர்த்தயமான விரோதிப்ராவல்பத்தை அதுஸந்தித்து, தந்திவருத்திப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே அதுஸந்திப்பதாக; விரோதிநிவர்த்தகனுடைய ஆபுரிதாகாங்கஷாதீந ஸாந்தித்யத்தையும், ஸ்வவிஷயத்திலே ஸம்முண்டேயாகிலும் இதரஸம்முற்றார்க்கல்லது ஸுலஹஸ்ஸனென்னுமத்தையும், ஸ்வாபுரிஜஹ விஸ்வலேஷத்தில் தான் அஸஹாயனென்னும்படியான ப்ரோமஜநகத்வத்தையும், ஆபுரிதவிஷயத்தில் அத்தயந்ததுர்மோசமான விரோதிகளோடு போக்கி அவர்கள் ஸம்பத்தே ஸம்பத்தாயிருக்கும்ஆகாரத்தையும், ப்ராப்யஹுதனான தன்பக்கவிலே ப்ராவண்யமுண்டானால் ப்ரதிவந்தகம் தன்னடையே கழலு மென்னு

மிடத்தையும், ஆற்றிதவிரோதியைப் போக்குகைக்கு ஆஸந்மாயிருக்கு மிருப்பையும், அந்தஸ்த்திதனய்க்கொண்டு அஸோஷவிரோதிநிவர்த்தகனும்படியையும், அப்ருதக்ஸித்தமான ஆத்மஸூத்தியைப் ப்ரகாஸிப்பித்த ஓளபாயுக தோஷத்தினுடைய அதிஹீகரணத்தையும், அபாஸ்ததோஷனு அகிகாரியை அதிஸாபிதஹாஸ்யம்ருதத்திலே மக்ரனாக்கும்படியையும், ஸ்வஹாஸ்யத்திலும் அகிகமான ஸ்வகேயஹாஸ்யமேவமத்தைப் ப்ரகாஸிக்கும்படி தத்திரோதிநிவர்த்தக ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, பூர்வதிரூபிதமான விரோதியினுடைய நிவ்ருத்திக்ரமத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இதில் முதல்திருவாய்மொழியில், அடிமைசெய்யப்பாரித்த அர்ச்சாவதார ஸ்ரூலத்திலே ஆஸாநரூபமான அலிமதம் ஸித்தியாமைபாலே ஆர்த்தராய் மிஷவும் உகவதநலிவாகாங்கைக் கடக்க, அந்த ஆகாங்கைக்கு ஹேதுவான அரவயிகனிஹூதி பூர்த்தியையும், அந்தலிஹூதி ரகஷணூர்த்தமான அவதாரங்களினுடைய அதிஸாபித ஹோக்யதையையும், ஆற்றி கலியநாஸிஷ்டமான அதிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், ஆற்றி தஅநாற்றிதவிஹீமேந உண்டான அநுகூலப்ரதிகூலரூபத்தையும், அஸோஷப்ரகாரரகஷகத்வத்தையும், அதிலாத்மஹாவத்தையும், அஸோஷப்ரகார ஹோக்யதையையும், ஆற்றிகலம் ரகஷணூர்த்தமான க்ஷீராரணவஸாயித்வத்தையும், அதிஸாபிதபுருஷார்த்தமான ப்ராப்ய தேஸாவர்த்தித்வத்தையும், ஆஸாநரூபோபகாரத்தால்வந்த அத்யந்தமஹத்தையையும் அநுஸந்தித்து; ஈவம்ப்ரகாரஸிஷ்டனை ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய ஆகாங்க்ஷாநரூபமாக முகங்காட்டி ஆஸ்வஸிப்பித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில், ஸர்வேஸ்வரன், பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாத்வான்மேலே யிருக்குமாபோலே, நாயச்சிமாரோடும், நித்யபரிசாரகராய்த் தனக்கு அஸ்யூரணராயிருக்கும் பரிகரத் தோடுங்கடத் திருவாநன்விளையிலே திருவாய்மொழி கேட்கைக்காக வந்திருந்தான், அங்கேசென்று திருவாய்மொழிபாடி அநுகூலவ்ருத்திகளையும்பண்ணி அநுஹிப்போம்' என்று பாரித்தான்; அது மனோரூபமாத்ரமேயாய், கால்கடையாடாதபடியான வேல ஹாநியாலே அங்கேபோய் அதுசெய்து தலைக்கட்டப்பெற்றிலர். புருஷகாஹத்தை களான நாயச்சிமாரும் நித்யஸூரிகளுமுண்டாயிருக்க, ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கைக்கு உண்டான ஐஸ்வர்யம் உண்டாயிருக்க, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நினைத்தவிடங்களிலே உதவுகைக்கு உண்டான சிரதிஸயஹோக்யமான விக்ரஹங்களும் உண்டாயிருக்க, இத்தலையில் ஆசையும் குறைவற்றிருக்க, நமக்கு இழக்கவருவதே! என்று இன்னுதானவர், தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ஸர்வரணுக்கு நியதமாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதஹ்வயதையென்ன! அந்தர்பாயிபாய்ப்புக்குகின்ற ஸத்தையைநோக்கி ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மத்வத்தால்வந்த ஸர்வரகக்ஷகத்வமென்ன! இந்தகுணங்கள் நம்மைத்தேற்றிப் பொய்யாகிறதோ? என்று அக்குணங்களிலே அதிஸங்கை பண்ணினார். குணஜ்ஞாநத்தால் ஜீவித்திருக்குமவர்க்குக் குணத்திலே அதிஸங்கைபிறந்தால், தத்திஷ்யஜ்ஞாநமும் பொய்யாகையாலே, ஜீவிக்கவிரகில்லைபிறே. “வ்யூதஃவ்யூஜஃ க்ஷத்தஜ்ஞாநாநுகோஸஸாநாவலஃ ஸஹுதோமிரநுகோஸஸாநஜ்ஜீவாஸுபாஸி” உத்யாதி. ஸர்வரன், இப்படி இவர்க்குப்பிறந்த அவஸாஹத்தைப் பார்த்தருளி, நாம் உமக்கு ஒன்றும்

செய்திலோமென்றிருந்தீரா? புறம்புள்ளவற்றில் துவக்கையறுத்தோம்: இப்படி நம்மா லல்லது செல்லாதபடி பண்ணினோம்: மேலுள்ளபோஷமும் நாமேதருவதாக இருந் தோம்: நீர் இங்ஙன் கூப்பிடுகிறதென்?" என்று, இவர் தம்இழுவெல்லாம்மறக்கும்படி விஸம்ஹணியுபூரணமான குணங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அத்தையதஸந் யித்து, அதில்அதிசங்கையுக் தீர்த்து யரித்து இனியராகிறார்.

ஈடு—முப்பத்தாறாயிரப்படி.

பிராட்டிமா ரோடே நித்யபரிசுரம்ஸேவிக்க, பர்யங்கவீத்யையிற் சொல்லு கிறபடியே திருவந்தாழ்வான்மேலே ஸர்வேஸ்வரன், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்வீனியிலே எழுந்தருளியிருந்தான்: நாம் அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழி கேட்பித்து அங்கூலவ்ருத்திகளையும்பண்ணி அநுலவிப்போமென்று பாரித்தார்; அது மனோரதமாத்திரமாய், நினைத்தபடி தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை. 'பிராட்டி மார் அருகே எழுந்தருளியிருக்க, நித்யஸூரிக ளுண்டாயிருக்க, நினைத்தபடி கார்யஞ் செய்து தலைக்கட்டகைக்கீடானஐஸ்வர்யம் குறைவற்றிருக்க, ஆழ்ந்திதர்உகந்தவற்றைத் தன க்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு உதவும் ஸ்வலாவனாயிருக்க, எனக்கு ருசியிற் குறைவற் றிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுதோழிவோமே!' என்று வேறுத்தார். இவர்தாம் ஸர் வேஸ்வரன்பக்கல் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது இரண்டு ஸ்வலாவத்தை:— ஆழ்ந்திதரத்தந்தரூ யிருக்குமிருப்பையும், ஸ்வலாயிதிருத்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய் இவற்றுக்குவந்த வ்யஸநம் தனக்குவந்ததாக நினைத்தி ருக்கும் ப்ராப்தியையு மாயிற்று; அவையிரண்டும் தம்பக்கல் கார்யகரமாகக் கண்டிலர்; "நானோருவன் தோற்றி ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இவையும் போய்யாகப்புதுகிறதோ?" என்று அதிசங்கைபண்ணினார். 'குணஜ்ஞாந்தாலே ஜீவிக்குமவர் குணங்களிலே அதிசங் கைபண்ணினால் ஜீவிக்கமாட்டாரே. இவர்தம்மை நாம் இழக்கவொண்ணாது, இவரை ஸமாதாநம்பண்ணும்விரகுதோ?" என்றுபார்த்து, "வாரீர்! நீர், கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிசங்கைபண்ணுகிறதென்? நாமும் உமக்கொன்றும் செய்திலோமோ? இவ்வளவாக உபகரித்த நாம் மேலுள்ளதுஞ் செய்வோங்காணும்; நீர் இங்ஙனே அதிசங்கைபண்ண வேண்டா" என்று தன்னுடைய விஸ்ரம்ஹணியத்வ ப்ரமுஷமான கல்யாணகுணங்களை

தேவிமார்ப்ரவேஸே— ஸங்கதி - பிராட்டிமாரோடே இய்யாதி. "எழில்மலர்மாதரும்" என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டிமாரோடே என்றது. "யாவருமவ்ந்துவணங்கும்" என்றத்தைப்பற்ற - நித்யபரிசுரம்ஸேவிக்க என்றது. "பாம்பணையப்பன்" என்றத்தைப்பற்ற - திருவந்தாழ்வான் மேலே என்றது. பர்யங்கவீத்யையாவது - ஆதாரஸங்கீதம்மத்திலே திருவந்தாழ்வான்மேலே மஹிஷாசுரமர்ட்டிய பரிஜகபரிச்சமர்ப்பிவ்ஸிஷ்டனாய், நித்யமுத்தாநுலாவ்யாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிற வேதாந்தம். "தேவிமாராவார்" என்றுதொடங்கி, "கின் னுருவம்" என்னுமளவுக்கடாகித்து - பிராட்டிமாரருகே இய்யாதி விஸேஷணசகஷ்டயமும், "காணுமாநருளாய்" என்றத்தைப்பற்ற - ருசியில்குறைவற்றிருக்க என்றது. வெறுக்கிறது ஏதுக் காக? என்ன - இவர்தாம் இய்யாதி. "உமருகத்துகந்தவுருவம்" இய்யாதியைப்பற்ற - ஆஸ்ரிதபர தந்தரூயம் இய்யாதி. "இறந்ததும்நீயே" இய்யாதியைப்பற்ற - ஸ்வலாயிதிருத்த இய்யாதி. றுக்குவந்தவ்யஸநம் என்றவிடத்திலே - "வ்யஸநெஷாநிஷாணாஸு" இய்யாத்யதஸத் தேயம். "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்றத்தைப்பற்ற - அதிசங்கைபண்ணினார் என்றது. இவர் அப்படி அதிசங்கைபண்ணினால் ஈஸ்வரன் செய்யநினைத்ததே? என்ன-குணஜ்ஞாந்தாலே

வூரகதஜூடி, “வூரஜூ” (ப்ராஜூ)- தம்மாலேயைவிடத் தம்பெருவிருப்
பார்அறிவிற்குறையால் இழக்கவேண்டாதபடி தம்மளவையும் அவர்களளவையும் அறி
கைக்குடான அறிவுடையவர். “கூரகதஜூ” (க்ருதஜூஸ்ச) - கிட்மேவன் தன்பக்
கல் வைமுக்யம்பண்ணுமது தவிர்ந்து ஓரடி வர நின்ற எல்லையும் அறிவர். “வூரகத
கூரகதஜூ” (ஸாங்குரோஸ்ச) - அறிவுகொண்டு காரியங்கொள்ளவும் அறியாதேயிருக்
கும்வர்களுக்கு, அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து “ஐயோ!” என்று இரங்கும்வராயிருப்பர்.
“நாவவ” (ராகவ) - இது இவர்தம்மைத் தொற்றிவந்ததல்ல; குடிப்பிறப்பாலே.
“வூரகதஜூ” (ஸத்வ்ருத்தி) - பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநாயிருப்பர். “வூரகதஜூ”
(க்யாத) - இப்படி எதிரிகள்கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தர். “நிரகதகூரகதஜூ”
(நிரகங்குரோஸ்சங்கே) - இக்குணங்களையுடைய பெருமானே இத்தசையில் எனக்கு
முகங்காட்டக்காணுமையாலே, இக்குணங்களோன்றியில்லாத நஞ்சும்ஸரோபாதியாக
ஸங்கியாநின்றேன். அவர்க்குக் குணங்கள்உண்டாகாதோழியாதிறே. “ஜூரகதஜூ”
“கூரகதஜூ” (மத்பாக்யஸங்குயாத) - என்னுடையவாழ் யஹாரியாலேயாயித்தனையிறே.
“அறிவோன்றும் சங்கிப்பன்வியேன்” என்றாரிறே இவரும். இத்திருவாய்மொழிக்கு
ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும் ஸ்லோகம், இது.

முதற் பாட்டு.

தேவிமாராவார்த்திருமகன்பூமி ஏவ மற்றமரராட்சேய்வார்
மேவியவுலகம்முன்றவையாட்சி வேண்டுவேண்டுருவம்நின் னுருவம்
பாவினேன்றன்னையகீன்றகமலக்கண்ணது ஓர்பவளவாய்மணயே!
ஆவியே! அமுதே! அலைகடல்கடைந்தவப்பனே! காணுமாறருளாய்.

ஆ - [தேவியமாராவார்]. லக்ஷ்மீ-மீனாநாயகனும், * ஸேஷஸேஷாஸந
மருடப்பாழக நானாய் அநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சாணயுகளனும், நிவீலபுவந
நிர்மாண த்ராணஸம்ஹாராதிவீலனும், ஆஸ்ரித பரித்ராணாத்தமாக இச்சாதுகூன வித்

இத்யாதி. “பெரியவப்பனை” இத்யாதியைப்பற்ற - விஸ்ரம்ஹணியத்வ இத்யாதி. “தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச்சிறுநிறப்பத்தந்த” என்றத்தைப்பற்ற - தான் இவ்வளவாக இத்யாதி.

இப்படி அவன்குணங்களிலே அதிசயங்கைபண்ணினாருண்டோ? என்ன - பூரகதித்
யாதி. “பூரகதிப் பூரகதிக்குக் கஜபூ ஸாமுகொஸஸ்ராவவஃ । ஸதுதொநிர
நுகொஸஸ்ரெஜே^ஸமயுவக^ஸ பாசி” இதி ஸந்தாகாண்டே வீதா. (உச-கௌ) அறுக்கீரோ
ஸம்-சைய. காரியங்கோள்ளவும்அறியாதே என்றது - ஆலிமுக்க்யம்பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கவும் அறி
யாதே என்றபடி. “பூரகதி” இத்யாதியாலே - குணங்களெல்லாவற்றையும்சொல்லி, “நிரந-
கொஸஸ்ரெஜே^ஸ” என்று க்ருபையொன்றிலும் அதிசயத்ததை மந்தையவற்றுக்கும்உபலக்ஷணம்.
ஜே^ஸமயுவக^ஸ பாசி” என்றற்போலே இவரும் அருளிச்செய்ததுஉண்டோ? என்ன-அறிவோன்
றும் இத்தாதி.

ரஹனாய், ஸ்வஸௌந்தர்யஹ்ருத அஸோஷ மநோநயந கமலதளாயத லோசநனாய், அத்யுஜ்ஜ வல வித்ருமஸமாநவதநனாய், நீலரத்நஸத்ருஸ திவ்யரூபனாய், எனக்கு பாராகனாய், லோக்யனாய், ப்ராணதஜநஸம்ஹித நிர்வர்த்தநைக ஸ்வலாவனாயிருந்த உன்னைக் காணு மாறு அருளாயென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், பிரியில் தரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிஸயலோக்யனான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[ஏவவென்று தொடங்கி] - மற்று ஏவ அடிமை செய்யக்கடவார் - அபர்வறு மமரர்கள்; உன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுபாலநம் பண்ணக்கடவதான வயிரும், முத்தரும் நித்யருமான த்ரிவிதசேதநரும் ஆளக்கடவ விஹுதி; உனக்கு விஹுதிபென்றால் தகுதியான மூன்றுலோகமென்றுமாம். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்] - ஜமத் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டின வடிவு உன்வடிவு. [பாஸியெனென்று மேலுக் கெல்லாம்] - இங்ஙனே ஸுலஹனான உன்னை இழக்கக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை கோவுபடுத்தாதின்றுள்ள அழகிய திருக்கண்களையும் விலக்ஷணமான திருப் பவளத்தையும் உடையையாய், ஒருகாலும் விடவொண்ணாதபொழுகையுமுடையையாய், எனக்கு பாராகனான ப்ராணனுமாய், நிரதிஸயலோக்யனுமாய், அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷி தங்களைக் கடலைக்கடைந்தாகிலும் கொடுக்கும் உபகாரகனுமானவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், நிரவதிகவிபூதியுத்தனாய், விஸ்வலேஷத்தில் யரியாதபடி பண்ணும் லோக்யதையையுடைய உன்னை நான் காணும்படி இரங்கவேணு மென்கிறார்.

தேவிமார் ஆவார் - (உன்னுக்குக்கும் பெருமைக்குத் தகுதியான) தேவி மாராவார், திருமகள் - (உனக்கு நிரதிஸய ஸம்பத்ருபையான) லக்ஷ்மியும், பூமி- (ஸமஸ்தவிஹுத்த்யலிமாதிரியான) பூமியும்; மற்று - (அதுக்குமேலே) பின்னையும், (இவர் களோடேகூடவிருக்கிற நீ), ஏவ - (கூட யதார்த்திரோஷடி என்கிறபடியே) நியோயிக்க, ஆட்செய்வார் - கைங்கர்யம்பண்ணுவார்கள், அமரர் - நித்யஸூரிகள்; மேவிய - (உன் னோடு அப்ருதக்ஷித்தமாய்ப்படி) பொருந்திய, மூன்றவை-(ப்ரதாநபுருஷகாலாத்மகமான) த்ரைவித்யத்தையுடைய, உலகம் - லோகங்கள், ஆட்சி-ஆஜ்ஞாநுவிதாயிகள்; வேண்டு- (அவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக) தத்தவஸ்யோசிதமாயும், வேண்டு - ஸ்வாஹிமத முமாயுமிருக்கிற, உருவம் - ரூபங்கள், நின் - உனக்கு, உருவம் - (அஸாதாரண)ரூபங் கள்; (இந்த உலயவிஹுதி நிர்வஹணத்தைக்காட்டினவளவன்றியே), பாஸியென்தன்னை- (இவ்வாகாரத்தை அநுஹிக்கப்பெறுத) பாபத்தையுடைய என்னை, அடுகின்ற - (முடிப் பாரைப்போலே) நலிகிற, கமலம் - (நிரதிஸயலோக்யமான) தாமரைபோன்ற, கண் ணது - கண்ணும், ஓர்-அத்தீவியமான, பவளம் - பவளம்போன்ற, வாய் - அதரஸோ லையையுமுடைத்தான, மணியே - நீலரத்நம்போலே ஓர்ஸரீயனாய், ஆவியே - (வ்யதி ரேகத்தில் யரிக்கவொண்ணாதபடி) ப்ராணஹுத்தனாய், (அவ்வளவன்றியே), அமுதே - (அழிந்த ஸத்தையை உண்டாக்கும் அநவரதலோக்யமான)அம்ருதமாய், (அர்வாசீநாம்ரு தத்தில் அபேகைகூடியுடையார்களுக்கும்), அலைகடல்கடைந்தஅப்பனை - அருந்தொ ழில்செய்து கொடுக்கும் அதிஸயிதோபகாரகனுமானவனே! (அப்படி ஆயாஸிக்கவேண் டாதபடி), காணுமாறு - கண்டு அநுஹிக்கும்படியாக, அருளாய் - க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், பிரியில் யரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிசாயலோக்ய னை நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேனு மென்கிறார்.

[தேவியாராவார் திருமகள்பூமி] - அவர்கள் புருவம்நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக் கார்யஞ்செய்யவேண்டும்படி வல்லலைகளாயிருக்கிறார் பிராட்டியும் ஆண்டாளும்; “நகஸிநாவராயுதி” என்று பொறைக்கு உவாத்நாயிருக்கும் ஒருத்தி: “பொறுப்பதெத்தை? குற்றந்தானுண்டோ?” என்று அப்பொறைதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கும்ஒருத்தி; ஒருத்திஸம்பத்தாயிருக்கும், ஒருத்திஸம்பத்துக்கு விளைவாயிராயிருக்கும்; அவர்கள் அருகேயிருக்க எனக்கு இழக்கவேண்டுமெனதென்? என்கை. [ஏவஇத்யாதி] - அவனும் அவர்களுமான சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கை நீட்டுவார் நியஸனரிகள். [ஏவ] - கைக்கர்யந்தான் உத்தேஸ்யமானவோபாதி, ஏவிக் கொள்ளுகையும் உத்தேஸ்யமென்கை; “கியதாதி.கிரோவடி” மற்றென்று - துல்ய விகல்பத்தையாயிற்று. திருமுலைத்தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்கு உள்ள இனிமை, அச்சேர்த்தியிலே கைக்கர்யம்பண்ணப் பெறுகையாலே இவர்களுக்கு உண்டாம்; “நாசிரோணாவமெத்யுயே”: ஸ்வருபாநுருபமாயிறே ஸுகங்களிருப்பது; “வேடும் வல்லார்களைக்கொண்டு” என்கிறபடியே, அவர்களும், புருஷகாரபூதராயிறேயிருப்பது. [மேவிய இத்யாதி] - புருஷகாரம் உண்டானாலும் அபேக்ஷிதம் கொடுக்கைக்கிடான ஐஸ்வர்யம் வேணுமிதே. [மேவியவுலகம்] - தகுதிபாய்ப் பொருந்தினவுலக மென்னுதல், ஆஜ்ஞாபரிபாலகம் பண்ணுமென்னுதல், [மூன்றவையாட்சி] - வலி ரும், முத்தரும், நியஸித்தருமென்னுதல். மேலுங்கீழும் நடுவுமான சதூர்த்தஸ புலகமென்னுதல். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்] - ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டின வடிவென்னுதல்; இச்சூகருவீதமான வடிவென்னுதல்; ஆஸ்ரிதர் உகந்தவடிவென்னுதல். [பாஸியேன்தன்னை] - புருஷகாரமும் உண்டாய், விபூதியையும் உடையதும், ஆஸ்ரிதாயீரமான விக்ரஹயோஜித்தையு முடையதாயிருக்க, இழக்கைக்குஅடியான பாவத்தைப் பண்ணின என்னை. அந்தஸாஹமஸூத் துக்குப் புறம்பாவேனையென்கிறார். [அடுகின்ற] - முடிக்கின்ற. “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! [பவளவாய்] - “வலிவாலவலிதாயாராணி லாணம் சுவவலுஜி” என்கிற ஸ்மி தத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடாயர்முகத்தே குளிர்ந்தநீர்வெள்ளத்தை வெட்டி விட்டாற்போல ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! இவைகிடர் எனக்கு வாயக மாய் நடக்கிறது! [ஆவியே] - ஒரு வாயுவிசேஷமன்று இவர்க்குப் பராணன்; நாய்ச்சி மாரோடும், விபூதியோடும், ஷிவூலி மத்தேகாடுங்கூன வவடாயிசுவஸ்தவாயிற்று இவர்க்குப் பராணன். [அமுதே] - யாரகமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, நிரதிசாய லோக்யபூதனாவனே! [அலைகடல்கடைந்த அப்பனே] - நிரதிசாயலோக்யனாயிருந்த உன்னை அநாதரித்து, புறம்பே ஓர்உப்புச்சாறு அமையுமென்றிருப்பார்க்கு, உடம்பு நோவக் கடலைக்கடைந்துகொடுக்கும் உபகாரகனே! [காணுமாதருளாய்] - எனக்குக் கடல்கடையவேண்டா, வடிவைக்காட்டவடையும். இவர்க்குப் ப்ராப்யம் அம்ருதமன்று காண்கை; உபாயமும் கடல் கடைகையன்று; அருளே. “ப்ராப்யப்ராபகமிரண்டும் ஒன்றே” என்று இருப்பார்க்குக் கார்யம் செய்யலாகாதோ? என்கை.

௪௦.—முதற்பாட்டு. பிரியில் தரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிசயவோக்ய னை நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[தேவிமார் இத்தாதி]-†“**மகஸூரிவாபராயுதி**” (நகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க, எனக்கு க்லேஸப்பட்டவேண்டுகிறேனெதுவேன்? ‡“**உருகஸ வயிகு**” (மித்ரமௌபயிகம்; ராவணன் பிராட்டிதிருமுன் பேரின்று சிலவற்றை ஜல்பிக் கப்புக்கவாறே, ப்ரஜைநலிந்ததென்னுத் தாய் சீரூளிநே! ஜநநியானமுறையாலே, அவன் அநர்த்தங்கண்டு ஹிதமருளிச்செய்கிறான். “அவர்திருவடிகளிலே ஸரணம்புகு” என்றால், அவன் தாழ்வாகநினைத்து இசையானென்னுமத்தாலே - தோழமைக்கொள் என்கிறான்; அவர்§“**உருகஸவெந**” (மித்ரபாவேந) என்பார்: இவன் “**உருகஸவயிகு**” (மித் ரமௌபயிகம்) என்னும். அவ்வருகுபோனவும் பரமஸாம்யபத்தியிநே கோடுப்பது. எனக்கு ஸத்ருவாயிருப்பாரோடு உறவுபண்ணவேண்டுகிறதென்? என்னுமே! “**ஹ்ரநஃ வரீஷதா**” (ஸ்த்தாநம்பரீஸ்தா)-கேவாய், வழிபறிப்பார்க்கும் தறையிலேகால்பாலி நின்று கொள்ளவேணுமே: உன்சடியிருப்பை ஆசைப்பட்டாயாகில் இத்தனையுஞ்செய்ய வேணும். ‘எனக்கு ஒருகுடியிருப்பும் வேணுமோ? ஆகாஸ சாரிகளாயன்றே இருப்பது நாங்கள்’ என்று அவனுக்கு நினைவாக, “**வயஃவாநிஷ்தா**” (வதம்சாநிச்சதா)-அவர்அம்பு கள் ஆகாசத்திலே நடவாதோ? “**வொரஸு**” (கோரம்) - உன்னைச் சிங்கவிளக்கெரித் துக்கொல்லாதே நற்கொலையாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப்பற்றவேணுங்காண். “**சுவயா**” (த்வயா)-பலசொல்லியென்? உனக்கு அவர்வேணும். “**சுஸுஸ**” (அஸௌ) - அவர்படி உனக்குத்தோற்றுகிறதில்லையோ? உருவுவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவ றுக்கு: அச்சத்தாலே முன்னிலையாகத்தோற்றும் அவனுக்கு. ‘தீரக்கழிய அபராதம்பண்ணி நிற்கிற என்னைக் கைக்கொள்ளுவரோ?’ என்ன “**வாஸுஷஸுஸு**” (புருஷாஷஸு) -

முதற்பாட்டு.—தேவிமார் இத்தாதி. “அமுதே - காணுமாறருளாய்” என்றவற்றைக் கடைகிழ்த்து அவதாரிகை - பிரியில்தரிக்க இத்தாதி.

பிராட்டிமாரசைச்சொன்ன அநந்தரம், ‘காணுமாறருளாய்’ என்றதற்கு ஹாவம்-**மகஸூரி** இத்தாதி. புருஷகாரத்தின் உரைப்பைக்காட்டுகிறார் - **உருகஸ** இத்தாதி. ஸ்லோகாவதாரிகை - ராவணன் இத்தாதி. ப்ரதிகூலனனவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுவானென்? என்ன - ப்ரஜை இத் தாதி. மேலே “**ஸரணாமதவஸ்து**” என்னுமவன், ஸரணம்புகு என்னதே, “**உருகஸ - மகஸூரி - ஹவயிகு**” என்பானென்? என்ன - அவர்திருவடிகளிலே இத்தாதி. தங்கள் ஸ்வஹவத்தாலும் சொல்லுகிறானென்று பரிஹாராந்தரம் - அவர் **உருகஸவெந** இத்தாதி. அதா வது - “**உருகஸவெந**” என்னுமவர்அபிப்ராயத்தை யறிந்த, “**உருகஸவயிகு**” என்னும் என்றபடி. தங்களோடு ஸமராக நினைத்திருப்பார்களென்கைக்கு, இவர்கள் ஸாம்யபத்திப்ரதரோ? என்ன - அவ்வருகு இத்தாதி. “**ஹ்ரநஃவரீஷதா**” என்றதற்கு அவதாரிகை - எனக்கு இத் தாதி. கொள்ளவேணுமே - பறிக்கவேணுமே. சிங்கவிளக்கெரிக்கை - தலையிலே சாணியை வைத்து விளக்கேற்றுகை; வாலிலே பந்தங்கட்டி. யெரிக்கையும். ராவணனைப்பார்த்த “**சுஸுஸ**” என்று காட்டுகிறவருடைய ஹாவம் - அவர்படி இத்தாதி. அவர் அஸந்நிஹிதராயிருக்க, “**சுஸுஸ**” என்று முன்னிலையாகத் தோற்றக்கூடுமோவென்ன - உருவு இத்தாதி வாக்யத்வயம். “**ஹிவா**

† ராமா-யுத்-116, 44.

‡ ராமா-ஸ-ந்-21, 20.

§ ராமா-யுத்-18, 3.

கீசெய்தவற்றை ஒன்றாக நினைத்திருப்பாரோருவரல்லர், புருஷோத்தமர்காண். [தேவி மாராவார் திருமகன்பூமி] - அவர்கள்புருவம் நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக் காரியஞ்செய்ய வேண்டுமபடி வல்லவைகளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும்ஆண்டாளாரும் †“நகரரி னாவராயுகி” (நகர்ச்சிநாபராத்யதி) என்று பொறைக்கு உவாதாயிருக்கும்

†“சியதாவி கிராவக” (க்ரியதாமிதிமாம்வத): மின்னிமுழங்க வல்லடமாயாதகாய் மேவத்வநிபோலே, கம்பிரமாயிறே திருமிடற்றேசைதானிருப்பது. [மற்றமரராட்சேய் வார்] - இச்சேர்த்தியில் கிட்டிநின்ற அடிமைசெய்வார் நித்யஸூரிகள். மற்றென்பது - துல்யவிகல்பத்தையாயிற்று: திருமுலைத்தடத்திலே அனைந்தால் பிராட்டிமார்க்குண்டான இனிமை இச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம்பண்ணப்பெறுதையாலே இவர்களுக்கும் உண்டாம்; ‡“ரஃகாணாவதெ துய:” (ரமமாணாவதேத்ய:) என்கிறபடியே, ஸ்வ ரூபாநுபமாயிறே ஸுகங்களிருப்பது: பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அந்யோந்ய ஸம் சலேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம், இருவருமானசேர்த்தியைக் காண்கையாலே பிறக்கும் இனையபெருமாளுக்கு. [அமரராட்சேய்வார்] - “வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு” என்கிறபடியே அவர்களும் புருஷகாரபூதராயிறே யிருப்பது. பிராட்டிமாரும் அருகேயுண்டாய், “மற்று” என்று அவர்களோடொக்க விகல்பித்துச் சொல்லலாம்படியான நித்ய ஸூரிகளு முண்டானாலும், ஐஸ்வர்யத்திலே குறையுண்டாகில் கார்யஞ்செய்யவொண்ணாதிறேயென்னில், —[மேவிய இத்யாதி] - கீழும் மேலும் நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல், தீர்விதசேதநரையுஞ் சொல்லுதல். [மேவிய] - லோகத்துக்கு இவன் ரக்ஷகனென்றால் தரும்படியிருக்குமென்னுதல், ராஜ்யத்தான் பொருந்தியிருக்குமென்னு

கீவாலிஜிஷா” இத்யாதி தாதுவாலே கீவாவதிகளென்றும், வல்லபைகள் என்கிறார். வலிதம் - நகரரிசி இத்யாதி வாசியத்வயம். உவாதாய்-உபாத்யாயனம். இருவரையும் சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. கைங்கர்யம் உத்தேஸ்ஸமமானல் தாங்களே செய்யவொண்கிறதற்கு ஹாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. கைங்கர்யந்தான் இத்யாதி. அதாவது - பாரதந்தர்யம் னாதோ? ஏவிச்செய்யவேணுமோ? என்ன - கைங்கர்யந்தான் இத்யாதி. அதாவது - பாரதந்தர்யம் ஸ்வரூபமாகையாலே, ஏவகை ப்ராப்தமென்றபடி. அவனுடைய மிடற்றேசை ஹோச்யமாகை யாலும் ஏவவேணுமென்று ஹாவாந்தாம் - மின்னி இத்யாதி. “திருமகன்பூமி” என்றவந்தாம், “ஆட்செய்வார்” என்றதற்கு ஹாவம் - இக்கேர்த்தியில்திட்யாதி. துல்யவிகல்பமாம்போது பிராட்டி மாருடைய ஸுகம் இவர்களுக்குமுண்டோ? என்ன - திருமுலைத்தடத்திலே இத்யாதி. உத்தத் துக்கு ப்ரமாணம் - ரஃகாணா இத்யாதி. “துய: - ரஃகாணா” என்றதற்கு ஹாவம்-ஸ்வரூப இத்யாதி வாசியத்வயம். அமரராச்சொன்னதற்கு ப்ரயோஜகமெதென்ன - வேதம் இத்யாதி. யத்வா, “மற்று” என்று-துல்யவிகல்பத்துக்கு, ஹேமத்தில் துல்யத்வத்தைக் கீழ் அருளிச்செய்து, புருஷகாரத்வத்தில் துல்யதையாக ஹாவாந்தாம் - வேதம் இத்யாதி என்னுதல்: ஏதந்நியாமகம் - மற்று என்று அவர்களோடொக்க என்ற மேலில்வாக்கம். “மேவிய” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. ரக்ஷகனென்றால் - ஆளுகிறவனென்றால் என்றபடி. முந்தின அர்த்தத் தில், “மேவிய” என்றது - ஆட்சிக்கு விசேஷணம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - நெரு

தல். “**தென்குறையுலகிவநாயகநயநலுநாயவதூர்து**” (த்ரைலோக்யம்பி
நாதேநயேநஸ்யாநாதவத்தரம்) - த்ரைலோக்யத்தையும் கையடைப்பாக்கினாலும், ரக்ஷி
யம் சுருங்கி ரக்ஷகத்வப்பரிப்பே விஞ்சியிருக்கும். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்]-
அவ்வோரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டினவேன்னுதல்; * இச்சாக்குஹீதமென்னு
தல்; ஆஹிதர் உகந்தவற்றையே தனக்குத் திருமேனிபாகக்கொள்ளுமென்னுதல். [பாலி
யேன்தன்னை] - புருஷகாரமுண்டாய், விபூதியையுமுடையாய், ஆஹிதாதீநமான
விக்ரஹத்தையுமுடையாயிருக்க, இழக்கைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை.
அந்த **மாஹஸ்த்யத்துக்குப் புறம்பாவேனே!** என்கிறார். [அகேன்ற] - முடிசின்ற.
† உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணையுடையவனே! [பவள
வாய்] - “**ஸவித்ராவஸிதாயாரஸித்ராணாம்வவக்ஷஜம்**” (ஸவிலாஸஸ்திர
தாரம்பிப்ராணம்முகபங்கஜம்) என்கிற ஸ்திதத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடா
ய்முகத்தே குளிர்நீர்வேள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாற்போலே ப்ரமஹ்ரமானவடிவை
யுடையவனே! இவைகிடீர் எனக்கு வாய்க்கமாகிறது; [அவியே] - ஒரு வாயுவியேஷ
மன்று இவர்க்குப் ப்ராணன்; நாய்ச்சிமாரோடும் நித்யஸூத்ரிகளோடுங்கூடிக் கண்ணும்
வாயும் வடிவுமாயயிற்று இவருடைய ஆவியிருப்பது. [அமுதே] - யாரகமான ப்ராண
னாய், ஹோக்யவஸ்துவைப் புறம்புதேடவேண்டாதே ஹோக்யமும் தானேயாயிருக்கை.
ஹோக்யமும் தானேயால் ஸாதித்துக்கொள்வார் இவரன்றிக்கே உபாயமும் தானேயா
யிருக்கை. [அலைகடல்கடைந்தவப்பனே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து
அபேக்ஷிதங்களைச்செய்யும் உபகாரகனே! உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன,

**ப்ர.—[மேலியவுலகப் முன்றவைபாட்சி]—சுயொயுகாணெ[உ]வடா
விஷெகசெநொயெஷாநாய: — யளவாராஜெகியொகாஸிவீத: வாராஷ
வாஷவ: 11கஉ1 சுநாராவிஷஸ்தெனநாயெகக்ஷீவாநு உக்ஷணாஜ: 12தென்குறையு
லகிவநாயகநயநலுநாயவதூர்து11கங1 சுநெநபுரயஸாஸக்ஷஸ்தெனநாயெக
லகிவநாயகநயநலுநாயவதூர்து11கங1 சுநெநபுரயஸாஸக்ஷஸ்தெனநாயெக
லகிவநாயகநயநலுநாயவதூர்து11கங1 சுநெநபுரயஸாஸக்ஷஸ்தெனநாயெக**

தென்குறையுலகிவநாயகநயநலுநாயவதூர்து என்றதுக்கு அர்த்தம் - த்ரைலோக்யத்தையும் இத்தாதி.
“**உலாமுஹீதது**” என்ற த்வீதியார்த்தத்துக்கு, “வேண்டுவேண்டுருவம்” என்று - முழுச்
சொல்லாய், எப்போதுமொக்க வேண்டினவருவ மென்றபடி மூன்றாமுத்தத்துக்கு, ஆஹிதர்வேண்
டினனரபமே உனக்குவேண்டினனரபமாயிருக்கு மென்றபடி. “பாலியேன்” என்றதுக்கு - கீழில்
பதங்களைக்கடாகித்து அர்த்தம் - புருஷகாரம் இத்தாதி. “மேலிய” இத்தாதிநயைக்கடாகித்து,
“பாலியேன்” என்றதுக்கு அர்த்தாதாரம் - அந்த ஸார்வஸ்த்ய இத்தாதி. “கமலக்கண்ணதோர்”
என்றதுக்கு அர்த்தம் - உயிர்க்கெல்லாம் இத்தாதி. கீழெல்லாம் சொன்ன வந்ததாம், “ஆவி”
என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒருவாயு இத்தாதி வாக்யநீவயம். “அலைகடல்கடைந்தவப்பன்” என்ற
துக்கு அவதாரிகை - ஹோக்யமும் இத்தாதி. இப்பதத்தில் “உபாயமும் தானே” என்று தோற்று
கிறதோவென்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு இத்தாதி. அத்தேவதைகளைப்பற்றத் தமக்கு வ்யாவ்
ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் - எனக்கு இத்தாதி, “காணுமாய், அருளாய்” என்கிற பதவ்யவலித
வாவம் - வடிவை இத்தாதி வாக்யநீவயம். தேவதைகளில் தமக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அரு
ளிச்செய்கிறாராதல், வலிதமாதல் - ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இத்தாதி. “**தென்குறையுலகிவநாய**

† இந்த ஈட்டின் பங்க்தியைப் பார்க்கும்போது ‘கமலக் கண்ணவோர் பவள வாய்
மணியே’ என்று பாடமிருக்குமோ என்று தோன்றுகின்றது.

[காணுமாறநுளாய்]- எனக்குக் கடல்கடையவேண்டா, அவ்வடிவைக்காட்ட அமையும். வடிவைக்காண்கை - ப்ராப்யம், அருள் - ப்ராபகம். “ப்ராப்யப்ராபகங்கள் நீயே” என் றிருப்பார்கார்யம் செய்யலாகாதோ? (க)

ரண்டாம் பாட்டு

காணுமாறநுளாயென்றேன்றேகலங்கிக் கண்ணீரலமர வினையேன்
பேணுமாறெல்லாம்பேணி நின்பெயரேபிதற்றுமாறநுளெனக்கந்தோ!
காணுமாறநுளாய்காதுத்தா! கண்ணா! தோண்டனென்கற்பகக்கரியே!
பேணுவாரமுதே! பெரியதன்புனல்குழி பெருநிலமேத்தேபேராளா!

ஆ.—[காணுமாறநுளாய்.] - இப்படி, காணுமாறநுளா யென்றென்றே கலங்கிக் கண்ணீரலமர வினையேன், இதற்குமேல் இல்லையென்னும்படி ஆசைப்பட்ட டாலும், உன் திருநாமங்களையே சொல்லிக் கூப்பிடப்பெறும் இதுவோ எனக்கருளும் அருள்! இங்மனன்றிக்கே, காணுமாறநுளாய். காணவொண்ணுமோ? என்னில்,— காணவேணுமென்று அபேஷித்தார்க்கு, சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திரு மகனாயும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியன்றே உன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தருளிற்று? நெஞ்சாலே அது ஹவிக் கலம்படி உன்னை எனக்கு ஹோக்யமாகத் தந்தருளின பரமோ ஹாரணல்லையோ? மற்றும் ஆசைப்பட்டாரொல்லார்க்கும் உன்னை ஹோக்யமாகக் கொடுக் கும்வனல்லையோ? மஹார்ணவார்த்தர்சிமக்கமான ஜடந்தையெடுத்து ரக்ஷித்தருளின பரம காருணிகனல்லையோ? காணுமாறநுளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “என்றுங்காணவேணும்” என்று மிகவும் நோவு பட்டிருக்குமிருப்போ என் திறத்துச்செய்தருளப் பார்த்தருளிற்று? ஐயோ! இங் மனேபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்! என்கிறார்.

[காணுமாறென்று தொடங்கி] - காணுமாறு அருளாய் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றகொண்டு அந்த ஹருணத்வநிவழியே ஹ்ருதயம் கலங்கிக்கலங்கினஹ்ரு தயத்துக்குப் போக்குவிட்டாற்போலே மிகவும் கண்ணீர்வரும்படி உன்னைக்காணுதே இப்படிஹ்ருதயப்படுகைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின நான்தேடும்படியெல்லாம்தேடி உன் னைப்பெறுதவ்யஸந்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைப் பிதற்றும்படியான இதுவோ நீ எனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? [காதுத்தாவென்று தொடங்கி] - அர்த்திகளுடைய ஸர்வாபேஷிதமும் கிடைக்கும் கருத்தஸ்குலத்திலே வந்துபிறந்தருளி, அதுக்குமேலே அங்குப்பெறுதனவும் பெறலும்படி க்ருஷ்ணஞய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி சபல னான எனக்கு அயதநஸித்தஹோக்யமானவனே! [பேணுவாரென்று தொடங்கி] - உன்னையாசைப்பட்டார்க்கு நிரதிஸஹோக்யமாய், உன்னையாசைப்படுதல் தன் ஆபத் தை உனக்கறிவித்தல் செய்யமாட்டாதேயிருந்த ஜடந்தை ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் வெறும் உன்க்ருபையாலே எடுத்தபெரியோனே!

யெந யெநஸுராராயவதாடி | சுநெநபெரையலாலுடி ஸுபொரெஜுவசிவீரீரீடி”
உத்யுபொஜ்யாகாணே, ஸுராயு: “ஸவிவால” இய்யாதி (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே) “வஹ
செ:ஸெ (17,21.) (க)

ப.—அநந்தரம், “வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்” என்றசொன்ன அவதார விக்ரஹலோக்யதையை அதுஸந்தித்து, நான் க்லேஸரியாதபடி கண்டு அதுவ விக்ரும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

காணுமாறு - காணும்படி, அருளாய்-க்ருபைபண்ணவேணும், என்றென்று - என்று பலகாலுஞ்சொல்லி, கலங்கி - (காணப்பெறுமையாலே) கலங்கி, கண்ணரீர் - கண்ணினுடைய ரீர், அலமர - பரவாநிற்க, வினையேன் - காணப்பெறாத பாபத்தை யுடையேனான நான், (உன்னை ஆசைப்பட்டும் ரீ ஆதரியாதவளவில்), பேணும் - (ஆத் மாத்மீயங்களையும் இழந்தும் பலகாலும் ஸாணம்புக்கும் மோஹித்தும் இப்படி) ஆத் ரிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், எல்லாம் - எல்லாம், பேணி - ஆதரித்து, (அவ்வளவிலும் கிடையாமையாலே), நின் - உன், பெயரே - திருநாமங்களையே, பிதற்றுமாறு - சொல் லீக் கூப்பிடும்படியாகவிறே, எனக்கு - எனக்கு(பண்ணின), அருள் - அருள்; அந்நீதா - ஐயோ! (ஆஸாலேஸமுடையாரும் அநவரதமதுவவிக்க, எனக்கு இப்படி பவித்தது! ஆனபின்பு), காருத்தா - கருத்தஸ்த வம்ஸத்திலே பிறந்து (காட்டோடு நாட்டோடு வாசியறக் காட்சிக்கொடுக்குவனாய்), கண்ண - க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து (பெண்டிறந்தாரெல்லாரும் கண்டநூலிக்கும்படி எளியனாய்), (இவ்வளவன்றியே); தொண்டனேன் - சபலனான எனக்கு, கற்பகம் - (நீதானே உன்னை ப்ரகாஸிப்பித்த) ஓனதாய்ததையுடையாய்,கனியே-(அப்போதே துகரவேண்டும்படி)பக்வவல்லலுத னாய்,பேணுவார் - ஆசையுடையார்க்கு, அமுதே - ஸத்தாஹேதுவான நித்யலோக்ய மாய், பெரிய-அபாயந்தமாய், தண் - ஸீதளமான, புனல் - ப்ரளயஜலத்திலே, சூழ் - அழந்தின, பெருநிலம் - மஹாப்ருதிவியை, எடுத்த - எடுத்த, பேராளா - மஹா புருஷனே! (முழுகவும்மீட்கவும்வேண்டா); காணுமாறு - (நான்) கண்டு அதுவிக்கும் படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “காணவேணும் என்று மிகவும் நோவுபட்டி ருக்குமிருப்பேயோ எந்திறத்தில் செய்யப்பட்டாத்தது? நான் இங்கனேபடாமே உன் னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்” என்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - “அலைகடல்கடைந்த அப்பனே! காணுமாறருளாய்” என்னச்செய்தே காணப்பெறுதேயிருக்க, பின்னையும் “காணுமாறருளாய்” என்கிற ரிறே. காண்கைக்கு ஒருபர்வருத்தி பண்ணுமவரல்லரே. வர்ஷயாரையாலல்லது யரி யாத சாதகம்போலே அருளல்லது அரியாதவர்; ப்ரவர்த்திக்கைக்குத் தாம் ஸத்தாரா னும், ப்ராப்தியில்லை என்றிருக்குமவர். [என்றென்றே] - அநவரதம் இத்தையே சொல்லாநிற்பர். ஒருகால்சொன்னால் வரக்காணுதாழிந்தால், வேறொரு புகலுண்டாக லிறே அத்தைப் பற்றலாவது? [கலங்கி] - இப்படி கூப்பிட்டு ஒருபடிப்பட்டச் சொல்லா நின்ற வந்த ஞானுணத்தவகிவழியே ஹ்ருதயத்திலேபிறந்த கலக்கம் ஒருகாலேக்கொரு கால் ஏறிவராின்றது. “ஜபிமஹீரவஸநஸு”.[கண்ணரீரலமர] - அகவாயிற் கலக்கம் உள்ளடங்காமை கண்ணரீராய் ப்ரவஹியாநின்றது. [வினையேன்] - இதுக்குமுன்பு அவ்விஷயத்தைப்பற்றினார்க்குக் கலக்கமும் கண்ணரீருமில்லைகிடர்! ஆஸாலேஸமுடை யார் காற்கடையிலே துவளக்கடவ தத்த்வத்தைப்பெறுகைக்கு நான் இங்கனே கூப் பிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம் பேணி] - முதலிலே அயோக்யனென்று அகன்று, “அவன்விரும்பாத நானும் என்னுடையையும் எனக்கு

வேண்டா” என்று ஆற்றாமையாலே மடவிலைகைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்திபண்ணி, ப்ரணயபோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதும் செய்தவிடத்திலும். [தின்பெயரே பிதற்றுமாதருள் எனக்கு] - எனக்கருள் உன்பெயரே பிதற்றுமாராய்விட்டது. உன்னைப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களை அக்ரமமாகச்சொல்லிக் கூப்பிடும் இதுவோ நீ எனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடும்த்தைத் தவிர்த்து, நம்மையொழியச் செல்லாமவிளைத்து, நம்மைப் பேர்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமென்றென்றே இருக்கிறதா? ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாசிருத்தியோ எனக்கு வேண்டுவது? என் அஹிமதம் பெறவேண்டாவோ? [அந்தோ] - உன்னை நீ பிரிந்தறியாய்; பிரிந்தாரைக்கண்டறியாய்; கித்யஸூரிகள் பிரிந்தறியார்கள். ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றாமையையுடையார் இவ்வொருவருமேயாயிற்று. [காணுமாதருளாய்] - திருவாறன்விளையைத் திருநகரியிலேயணித்தாக்குதல், நான் கால்கடைத்துபோய்ப் புகவல்லேனும்படி பண்ணுதல் செய்யாய்! ‘இப்படி நாம்எங்கே செய்யக்கண்டு நிர்வந்திக்கிறீர்?’என்ன, -[காருத்தா] - கருத்தஸ்ய வம்ஸத்திலே அவதரித்து உன்வடிவை எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லையோ? “ருருவ ஸம்ஹந்தம் மகூட்டி”, “ககூஸஸுவம்ஸெலிஸுவாஃஸ்யாணி” என்னும்படியுன்றோ? [கண்ணா] - ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே “தாலாரோலிராஹுக்” என்று இடைப்பெண்களுக்கு உன்னைக் காட்டிற்றில்லையோ? [தொண்டனைன் கற்பகக்கனியை] - எனக்கு உபகரித்ததுகிடக்க, ப்ழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்? விஷயாந்தரங்களிலே சபலனான் என்னை அத்தைத்தவிர்த்துநீயேவந்து உன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வஹம்பண்ணினவனே! அயத்னவித்தலோக்யனானவனே! [பேணுவார்அமுத்தி] - உன்பக்கல் ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு நிரத்யஸயலோக்யனானவனே! கலங்குகையும், அக்ரமமாகக் கூப்பிடுகையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது? [பெரிய இத்தயாதி] - ஆர் உன்னைப்பேணி, ப்ரளயங்கொண்ட ஜயத்தையெடுத்து ரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவம் சூழ்ந்த மஹாப்ருயிசியை யதினின்றும் உலகித்த பெரியோனே! உன்னை ஆசைப்படுத்தல், ஆபத்தை யறிவித்தல் செய்யமாட்டாத ஜயத்தைபன்றோ ரக்ஷித்தது? நீ யறிய ஆபத்துண்டாமத்தனையன்றோ ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது? [பேராளா] - ரக்ஷயத்தி னளவல்லாத படியான் ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு.

சாதி.—இரண்டாம்பாட்டு. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கும் இருப்பேயோ எந்திறத்துச் செய்தருள் பார்த்தது? நான் இங்ஙனப்பாமே உன்னைக் காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணுமாதருளாய்] - ஒருகால் “காணுமாதருளாய்” என்றால், அப்போதே செய்யக் காணுவிட்டால், “நாமே ப்ரவர்த்தித்துப் பெறுகிறோம்” என்றிருக்கும்வரன்றோ. வர்ஷபாநரையாலல்லது யரியாத சாதகம்போலே அவனருளே பார்த்திருக்கும்வரானக

இரண்டாம்பாட்டு.—காணுமாறு இத்தயாதி. “பிதற்றுமாதருளெனக்கு - காணுமாதருளாய்” என்றவற்றைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - காணவேணும் இத்தயாதி.

மீளவும் “காணுமாதருளாய்” என்றது ஆற்றாமையின் அதிசயமென்கிறார். ஒருகால் இத்தயாதி, எதுபோலெயென்ன - வர்ஷபாநரையால் இத்தயாதி. வீப்ஸைக்கும் அவதாரணத்துக்கும்

யாலே, திரியட்டே “காணுமாறனாய்” என்கிறார். [என்றேன்றே] - பலகாலும் வார்த்தை இதுவே. “புறம்பேயும் ஒருபுகலுண்டு” என்றிருக்கிலேறே அத்தைப் பற்றுவது. [கலங்கி] - கலக்கமேயாயிற்று ஏறிவருவது; “ஐபிஜுஹீரவவஸத” (ஐடிஸம்சீரவஸநம்). [கண்ண நீரலமர] - நிரம்பின ஏரிகளுக்குப் பரீவாஹம்போலே, கலங்கினகலக்கம் உள்ளடங்காமல் கண்ணநீராய் ப்ரவஹியாகிற்கும். [வினையேன்] - இதுக்குமுன்பு இவ்வஸ்துவைக்காண ஆசைப்பட்டாரில் கலங்கிக் கண்ணநீர்பாய்ந்து அறிவாரில்லைகிடர்! “காணவேணும்” என்கிற ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தன்னைக்காட்டி அவர்கள் கண்ணநீரையுந் துடைத்து மவனை ஆசைப்பட்டேக் கிடையாதே, கண்ணுங்கண்ணநீருமாய்ப்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுகை - ஆசைப்படுகை. முதலிலே அயோக்யன் என்று அகன்று, “அவன் விரும்பாத நானும் என்னுடைமையும் எனக்கு வேண்டா” என்று ஆற்றாமையாலே மடலெடுக்கையிலே கைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்தி பண்ணி, ப்ரணயரோஷம் தலையேடுத்துக் கிலாய்ப்பதுஞ் செய்தவிடத்திலும். [நின்பெயரே பிதற்றுமாறனுளனக்கு] - நீனைக்கு அருளப்பார்த்தபடி, நின்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது; உன்னையெழுந்த வ்யஸந்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி அக்ரமமாகக் கூப் பிடும்படியோ நீ எனக்குப் பண்ணும் க்ருபை? ‘நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டேக் கூப்பிடு மது தவிர்த்து நம்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமாகில் இனியேன்?’ என்றிருக்கிறாயோ? ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தியோ எனக்குவேண்வேது? என் அலிமதம் பெறவேண்டாவோ? [வினையேன் பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுதல் - ஆசைப்படு தல். ஆசைப்படும் வழியெல்லாம் ஆசைப்பட்டே. பலவழியுண்டோ ஆசைப்பாட்டில் என் னில்? - உண்டு; வகுத்த விஷயத்திலானை, அலிமதவிஷயத்திலானை. இவர்க்கு வகுத்த விஷயம் அலிமதமாயிருக்கும். வகுத்தவிஷயத்திலானைக் க்ரமமாயிருக்கும், அலிமதவிஷ யத்திலானை வரம்பிழந்திருக்கும். வகுத்தவிஷயத்தி லானைக்கு, அவனைக் கால்கட்டக் கிடைக்கும்; அதுவும் செய்தாரிறே: “நோற்றநோன்பு,” “ஆராவமுது,” “மானேநோக்கு,”

ஹவம் - பலகாலும் இத்தயாதி. வேறுவார்த்தையில்லையோ? என்ன - புறம்பேயும் இத்தயாதி. “காணுமாறனாயென்றென்றேகலங்கி” என்றத்தாலே-ஆகிஞ்சந்யஅந்யகதித்வம் சொல்லுகிறது. இன்னகாலம் கலங்கி என்னுமையாலே - ஏறிவருவது என்றது. கலங்குகை - துக்கப்படுகை. இப் படி கலங்கினார் உண்டோ? என்ன - ஐபிஜு இத்தயாதி. வீஸ்லேஷமுண்டாளுல் கண்ணநீர்பாய் கிறது எல்லாருக்கும் ஸஹஜமாயிருக்க, தம்மை “வினையேன்” என்றுசொல்லுவானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பு இத்தயாதி. விவரணம் - காணவேணும் இத்தயாதி. ஆசாலேஸ முடையார்க்கு என்றது - ஸ்ரீகஜேந்த்ராத்வான், ஸ்ரீகோபியாந் முதலானாரை. “பேணுமாறெல் லாம்பேணி” ஆசைப்படும் ப்ரகாரமெல்லாம் ஆசைப்பட்டே. ப்ரகாரமேதென்ன - முதலிலே இத் தயாதி. “எனக்கு - அருள் - நின்பெயரேபிதற்றுமாறு” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நீ எனக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - உன்னையெழுந்த இத்தயாதி. ஹார்த்தஹவம் - நீசவிஷயங்களை இத்தயாதி. இதுதானே போராஸோ உமக்கு உபகாரம்? என்ன - ஸம்ஸாரிகளில் இத்தயாதி வாக்யத்வம். அலி மதமாவது - ஸாக்ஷாந்ரம். “ஆறு” என்றதுக்கு - கீழே, ப்ரகாரமாகச்சொல்லி, இங்கே, வழி யென்று அர்த்தாந்தரம் - ஆசைப்படும் வழி இத்தயாதி. இவர்க்கு இரண்டும் பிந்நமாயிருக்குமோ? என்ன - இவர்க்கு இத்தயாதி. த்விவிதவிஷயத்தில்ஆசைகளுக்கும் பேதம்வெதென்ன - வகுத்தவிஷ யத்தில் இத்தயாதி. இவ்விரண்டும் தீரும் ப்ரகாரமேதென்ன - வகுத்தவிஷயத்திலானைக்கு இத் தயாதி. அன்றிக்கே, க்ரமமாயிருக்கும்படி யென்? என்ன - வகுத்தவிஷயத்தி லானைக்கு இத்தயாதி

செய்யமாட்டாத ஜகத்தைமன்றே ரக்ஷித்தது? நீ அறிய ஆபத்து உண்டாமத்தனையன்றே ரக்ஷிக்கவேண்வேது? [பேராளன்] - ரக்ஷயத்தினாவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எடுத்தபேராளன்நந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச்சிவனே! அசோதைக்கு அடுத்தபேரின்பக்குலவிளங்களிமே! அடியனேன்பெரியவம்மானே! கடுத்தபோரவுணனுடலிருபிளவாக் கையுகிராண்டெங்கடலே! அடுத்ததோருருவாய்இன்றுநீவாராய் எங்ஙனந்தேறவர்உமரே?

ஆ.—(எடுத்த)-அயத்தேந நியுயெடுத்தாற்போலேஎடுத்துஅதலுவிக்கலாம் படி ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும், யசோதைப்பிராட்டிக்கும் பரமஸுலலனாய், ஸ்ரீப்ரஹ்மாத ப்ரதிஜ்ஞாஸமய ஸ்ஹூதனாய், தத்விஜோத்யஸுரநிரஸநோசித ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹரூபனாய், நவராங்குரகோடிவிஹாரித தத்புஜாரந்தரனாய், தத்விஜாரணலேஹதுஹூதகிரவயிகஆபுநிக வாத்தஸ்ய மஹோடியியா யிருந்துவைத்தது, ஆபுநிகனான எனக்கு அரியையாய் இன்று நீ வருகிறீலை; வாராதொழிந்தால், உன்னுடைய ஆபுநித வாத்தஸ்ய குணையாராகரான ஆபுநிதஜநங்கள் எங்கனெயுரிக்கும்படி? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதஸுலலனாயிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கும் உன்னுடையார் எங்கனெயுரிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த என்றுதொடங்கி] - நியுயெடுத்தாற்போலே உன்னையெடுத்துக் கொண்ட வாக்யாயிகரான ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சீவனான சிறுவனே! [அசோதைக்கு என்றுதொடங்கி] - யசோதைப்பிராட்டிக்கு வருத்தமின்றிக்கே கிட்டவதுஞ் செய்து அவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைக்கும் ஸ்வலாவனாய் இடைக்குலத்துக்கு ஆணைக்கன்றுபோலே ஸ்லாவையனானவனே! [அடியனேன் பெரிய அம்மானே]-எனக்கு எட்டவொண்ணாத ஈஸ்வரனானவனே! [கடுத்த என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்காக அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கொண்டு யுகிசுண்டிதியைய யுடைய ஹிசண்யனுடைய உடல் இருபிளவாம்படி கையுகிராண்ட அபரிச்சீமேத்யமான வடிவையுடைய நீ,எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்து வர்த்திக்கிறஇன்று எனக்குஹூஃவர் திரவந்து தோற்றுக்கிறீலை!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸுலலனாய்க்கொண்டு அகிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் நீ, என் அவஸ்த்தாதுருபமாக வாராதவளவில் உன்னைப்பற்றினவர்கள் எங்கனெயிஸ்வஸிப்பார்? என்கிறார்.

பதேல் இத்த்யாகி. ஹலிதம்-நீ அறிய இத்த்யாகி. 'காணுமாநருளாயென்றென்றே' என்றுதொடங்கி, 'எனக்கு - அருள் - கின்பெயரே பித்தறுமாறாய்விட்டது - அந்தோ - காகுத்தா' என்றுதொடங்கி, எடுத்தபேராளன் - காணுமாநருளாய்'இத்த்யங்வய:.

(உ)

எடுத்த - (ஐரிடி^௨ரன் மஹாதியைய யெடுத்தாற்போலே உன்னை) எடுத்துக் கொண்ட, பேராளன் - பெரியவனான, நந்தகோபன் - நந்தகோபனுக்கு, இன் - நிரதிரயஹோக்யமான, உயிர் - ப்ராணனாய்க்கொண்டு, சிறுவனே - (ஹவ்யாய் அத்யந்த) ஸைஸாவத்தையுடையனாய், (தேவகியார்பிரிந்திருக்க), அசோதைக்கு - யசோதைக்கு, அடுத்த - வந்துகிட்டின, பேரின்பம் - ("தொல்லையின்பத்திதுதி" என்கிற படியே) நிரதிரய ஆநந்தாவஹனாய், குலம் - அக்குலத்துக்கு, இளங்களிறே - ஆனைக்கன்றுபோலே செருக்கனாய் வர்த்திப்பானாய், (காயுந் தமப்பனுமாக நினைத்திராதே), அடியனை - அடியெனான எனக்கு, பெரிய - (உன் பெருமையெல்லாங்காட்டி) எட்டாதிருக்கும், அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (ப்ரஸவமாய்), கடுத்த போர் - யுத்தகண்டிதி கிஞ்சியிருக்கிற, அடினை - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, உடல் - ஸரீரம், இரு பிளவுஆ - இரண்டிடுளப்பாம்படி, கை - கையில், உகிர் - உகிரை, ஆண்ட - பரிகரமாக வுடையையாய், எங்கடலே - (இப்படி ஆஸ்ரிதவிஷயவாத்ஸல்யத்துக்கு) ஜலயியானவனே! (நீ, அன்றுபோலே), இன்று - இன்றும், அடுத்தது - அநுரூபமான, ஓர் உருவாய் - வடிவைக்கொண்டு, வாராய் - வருகிறீ; (ஒருவிஷயத்திலுதவாதிருந்தால்), உமர் - உன்னைத் தஞ்சமென்றிருப்பார், என்மனம் - என்மனே, தேறுவர் - விஸ்வஸிப்பார்? ஒன்றோடொன்றித்த ரூபமென்று - நரஸிம்ஹரூபமாகவுமாய்.

இ—முன்றும்பாட்டில், ஆஸ்ரித ஸுலஹையிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதர் உன்னை என்மனம் விஸ்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த பேராளன்] - நியியெடுத்தாற்போலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்ட ஹாக்யாழகன். நெடுநான் நோன்புநோற்றுப் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறுதே, சிலர் போரவிட்டிருக்க, நியியெடுத்தாற்போலே யெடுத்து புத்ரமுவம் கண்டார் இவரிதே. முன்பு ரித்தனாய்ப்போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புகுவாதே, "இவன் எடுப்பெடுத்தான்" என்பர்களிறே. [பேராளன்]—பேரியோன். அவன் பெருமையோபாதி போருங்கிடர் என் சிறுமை! "நீ மகனாகவேணும்" என்றார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? [நந்தகோபன் இத்யாதி] - ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நம்சிவன் ஒரு வடிவுகொண்டு புத்ரனாய் உலாவுகிறபடி. க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே வெண்ணெய் களவுகண்டு ஹவ்யாய்த்திரிந்த நாலுநாளுமாயிற்று, இவர் தமக்கு ப்ரயோஜநாம்ஸாக நினைத்திருப்பது. கீழ் பாதவத்தை 'மண்பற்றென்று' கழிப்பார்; கம்ஸவயத்துக்குமேல் 'துணிக்கரும்பென்று' கழிப்பார். [அசோதைக்கடுத்த] - அவளுக்கு வந்து கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்ட இத்தனை. ப்ரஸவ வேடநாக்லேஸத்தாலே மயங்கிக் கிடந்தவன் உணர்ந்துவந்த வந்ததாம், இவன் முகத்தைப் பார்த்து விழித்தவித்தனை; "உலாவுவது உலாவுவா ஸொஷாஜாதரோதஜ்ய" [பேரின்பம்] - நிரதிரயஸுலத்தை விளைத்தவன்; "தொல்லையின்பத்திதுதிகண்டாளே" என்கிறபடியே. * அந்தமில் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக்கினான். [குலவிளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ஸ்லாக்யனானவனே! அவிஜாதமாய்ப் பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு மத்தகஜம்போலே, யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிடிக்கொடாதே திரியும்படி என்னவுமாய்; அகப்பட்டபோது, "படிஸ்தொலிமஹ ஹ்ய" என்னும்படியிறே இருப்பது; "தறியார்த்தகருங்களிறே போலின்று

தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானே” என்னக்கடவதி? [அடியனைன்பிரிய அம்மானே] - விபரீதஜ்ஞாந முடையார்க்கோ வந்துகிட்டலாவது? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு வந்து கிட்டலாகாதோ? அடியே நென்றிருப்பார்க்கோ உன் பெருமையெல்லாம் காட்டுவது? [கடுத்தபேரித்யாதி] - யுககந்தி வர்த்திக்கிற ஹிரண்யனுடைய உடலானது இரண்டு கூறும்படியாக. [கையுகிராண்டி]-“படையாண்டான்” என்னுமா போலே. [எங்கடலே] - “ஃஹாலிஷம்” என்கிறபடியே, அபரிச்சேத்பமான வடிவை யுடையவனே! ப்ரஹ்மதனுக்கு ப்ரகிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து உதவினதும் தமக்கு உதவினதாக கினைத்திருக்கிறார். [அபித்ததோநநுவாய்] - அப்போதைக்கு யோக்பமான வடிவைக்கொண்டு, “ந்ரஸ்யூயபுதநம்” க்ருகார லிம்ஹஸ்யூயபுதநம்” என்கிறபடியே அவன்வரத்தில் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின்தலையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தா நென்னவாமாம். [இன்றுமீ வாராய்] - அன்றுமின்றுமாயிற்று உதவவேண்டும் நான்: அன்று உதவியாய், இன்று உதவுகிறிலே. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; யதாஜ்ஞாந முடையார்க்கு உதவினாய்; இரண்டுகோடிக்கும் புறம்போ நான்? “மகன்” என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்: “ஃதஸ்யபுஃஹம்ஸவபு” என்கிற தெளிவையுடையவனுக்கு உதவினாய்: “என்றென்றே கலங்கி” என்கிற கலக்கத்தையுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாது? [எங்கனம் தேறுவர்உமரே] - நீ வாராவிட்டால் நான் முடிக்கிறேன்; அது கிடக்க: உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே யறிக்கிற ஆஸ்ரிதர் எங்கனே யரிப்பார்கள் என்னுதல்; “உன்குணங்களை தஞ்சம்” என்றிருக்குமவர்கள் எங்கனே உன்னை விஸ்வஸிக்கும்படி? என்னுதல்.

நாடு.—முன்றும்பாட்டு. ஆபுரிதஸுலலனாயிருக்கிற நீ இன்றுவந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆபுரிதர் உன்னை எங்ஙனே விஸ்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்தபேராளன்] - நியியேடுத்துக்கொண்டாற்போலே உன்னை யேடுத்துக் கொண்ட லாக்யாதிகள். இருவருமோக்க நோன்புநோற்க, அவர் பெற்று முகத்திலே விழிக் கப்பெறாதே போரவிட்டிருக்க, நியியேடுத்தாற்போலே யேடுத்து புதாமுகங்கண்டவாரே. முன்பு ரித்தனும்போந்தவன் கணக்க ஜீவிக்கப்படுக்கவாரே, “இவன் எடுப்பெடுத்தான்” என்பார்களிறே. [பேராளன்] - பெரியோன். அவன்பெருமையோபாதியும் போருங் கிடர் என் சிறுமையும்; “நீ மகனாகவேணும்” என்பார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? ஸ்ரீநந்த கோபருடைய நற்சீவன் கண்ணுக்குத்தோற்ற ஒருவடிவுகொண்டு திரிகிறவித்தனை.

முன்றும்பாட்டு.—எடுத்த இத்த்யாதி. “நந்தகோபந்தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே” என்று தொடங்கி, “இன்றுமீவாராய்; எங்கனம் தேறுவர்உமரே” என்கிறவற்றைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - ஆஸ்ரித இத்த்யாதி.

“எடுத்த” என்றதற்கு லாவம் - நியியேடுத்து இத்த்யாதி. இருவரும் நோன்புநோற் றிருக்க, இவரை “எடுத்தபேராளன்” என்பானென்? என்ன-இருவருமோக்க இத்த்யாதி. “எடுத்த” என்றால் - நியியேடுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன - முன்பு இத்த்யாதி. பெருமைசொன்ன துக்கு லாவம் - அவன்பெருமை இத்த்யாதி. அவன் - நந்தன். ஹார்த்தலாவம் - நீமகனாக இத்த்யாதி. “இன்னுயிர்ச்சிறுவன்” என்றதற்கு லாவம் - ஸ்ரீநந்தகோபருடைய இத்த்யாதி. பெற்றப்பாப்பி

இருவர்க்கும் ஒத்திருக்க, “அசோகைதக்கடுத்த” என்பானென்? என்ன - ஓக்கநேந்திர இய்யாதி வாக்யத்வமம், “அடுத்த” என்றதற்கு அர்த்தம் - கிட்டிக்கொண்டு இய்யாதி. இதற்குப் ப்ரமாணம் - ஐஹபூது இய்யாதி. “ஐஹபூதுவுஷுவஸாஸாயஸொஹஜாதகாஜடி | மீலொநூல ஐஹபூரிகௌக்யபூபிஹபயள” உதிவனறெஃஸெ.(ச-உங) அப்படி விளைந்தானோ? என்ன - தொல்லே இய்யாதி. “பேரின்பம்” என்றதற்கு அர்த்தம்-அந்நமில் இய்யாதி. “குலம்” என்று - இடைக்குலமாகல், ஆலிஷாப்யமாய் களிற்றுக்கு விசேஷணமாகல். குலத்திலே பிறந்த இனவானே என்று இரண்டாமாத்தத்துக்கு சுப்தார்த்தம். திருமொழி பாசுரமெடுக்கைக்கு அதிஷ்டிகை - அகப்பட்டாலும் இய்யாதி. அகப்பட்டாலும் ஆனைக்கண்மபோலே யிருக்குமோ? என்ன - நயியாந்த இய்யாதி. இப்பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - ஒருகம்பத்தோடே இய்யாதி. களியானே மதித்தவானே. களி - கர்வம். ஸர்வஸக்தி இப்படியிருக்கைக்கு ஹேதவேதென்ன - ஸர்வஸக்தி இய்யாதி. அடியனுள் எனக்குப் பெரியனாயிருக்கிறவனே என்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - உண்ண இய்யாதி வாக்யத்வமம். “அடியனென்” என்றவந்தாம், “பெரியவம்மானே” என்ற துக்குஹாவம் - நான் முறை இய்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அடியேன் என்று இய்யாதி. “போரிலே - கடுத்த - அவுண்ண” என்று அந்வயித்த. யுத்தகண்ணீதியையுடையனுள் என்கிறார். “எம்” என்றதக்கும், “கடல்” என்றதக்கும் ஹாவம் - சிஹாலிஷாடி இய்யாதி. “உமூவீரம் சிஹாலிஷாஃஜ்ஜுஹாலவபுகொஃவடி | நயுலிஃஹால்ஷண்ணஹபூஃபிதூஃபிதூஃ நஃரூஷிஷடி” உதி சூறுஷுஃஸெ, அடுத்தல் - சூழலாய், எங்கும் சினைத்திருந்த வடிகை

அது தம்பேறுயிருந்தபடி. [அடுத்ததோருருவாய்] - இவன் எங்கேகாட்டப்புகிறான் என்று அறியாமையாலே எங்குமொக்கச் சினைத்துக்கொடு நின்றான். ஒன்றை அறுதியிட்டுத் தோற்றப்பற்றறுதபடி அவன்மிகைக்கையாலே அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கொண்டு. “நரஸ்யாபுதநுஞ்சுவாவலிஹஸ்யாபுதநுஞ்சு” (நரஸ்யார்த்தத்தனும் கத்ருவாஸிஹஸ்யார்த்ததனும்) என்கிறபடியே அவன்வரத்திலே அகப்படாத வடிவைக் கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடையும்கூட ஒன்றின் தலையையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தா னென்றுமாம். அடுத்ததோருருவாயிற்றுக் கடுத்தபோருணனுடல் பிளந்தது. [இன்றானீ வாராய்] - அன்றமின்றும் ஆயிற்று உதவவேண்டுவது? அன்று உதவினாய், இன்று உதவு கிறிலே. விபரீதஜ்ஞாநமுதையார்க்கு உதவினாய், யதாஜ்ஞாநமுதையார்க்கு உதவினாய், இவ் விரண்டுக்கோடிக்கும் புறம்போ நான்? “மகன்” என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்: “உதவஸ்ய உதவஸ்ய” (மத்தஸஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்னுந் தெளிவுதடையவ னுக்கு உதவினாய்: “என்றென்றேகலங்கி” என்கிற கலக்கமுடைய எனக்கேயோ உதவ லாகாதது? நீ வாராதொழிந்தாலும் ஜீவிக்க ஆசையுதையார்க்கேயிறே உன்னைக் காற்கட்ட வேண்டுவது. அதுகிடக்கிடர்; ஆனால், நீர் ஏதுக்குப் படுகிறீர்? என்ன, - [எங்ஙனம் தேறு வர்உமரே] - இவ்வளவில் நீ முகங்காட்டாவிட்டால், உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிக்கு மவர்கள் பிழைப்பார்களோ? “உன்குணங்களேதஞ்சம்” என்றிருக்கிறவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விஸ்வஸிக்குதபடி? என்னுதல். (ந)

நான்காம் பாட்டு.

உமருகத்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி உன் தனக்கு அன்பராது
ரவர்உகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை அறிவோன்றுஞ்சங்கிப்பன்வின்னையேன்
அமரதுபண்ணியகலிடம்புடைதும்அடுபடையவித்தஅம்மானே!
அமரர்தம்அமுதே! அசுரர்கள்நஞ்சே! என்னுடையாருயிரேயோ!

புடையனாய் என்று முந்தின அர்த்தம்; இதை அருளிச்செய்கிறார் - இவன் எங்கே இய்யாதி. சினைத்துக்கொடுததைத்துக்கொடு. “அடுத்ததோருருவாய்” என்றதுக்கு-யோக்யமானவடிவையுடையனாய் என்று அர்த்தந்தாம் - ஒன்றை அறுதியிட்டு இய்யாதி. அடுத்துப்பிடித்தவுருவாய் என்று மூன்றாம் தம் - நரஸ்ய இய்யாதி. விவரணம்-பதற்றத்தாலே இய்யாதி. அன்றிக்கே, இரண்டா மர்த்த விவரணம் - நரஸ்யாபுதநுஞ்சு இய்யாதி வாக்யதவ்யமும். இரண்டர்த்தமென்கையே ஸ்வரணம். விவரணம் - மகனென்று இய்யாதி, மகனென்று கலங்கினவன் - நந்தகோபன், “எங்ஙனம் தேறுவர்” என்றதுக்கு ஸங்கதியாதல், என் ய ஹார்த்தஹாவ மாதல் - நீவாராதொழிந்தாலும் இய்யாதி. ஸங்கதியானபோது, அதுகிடக்கிடர் என்னுமளவும் ஏக வாக்யம். அதுகிடக்கிடர் - “இன்றுநீவாராய்” என்னுமது கிடக்கிடரென்றபடி. “உமர் - எங்ஙனம் தேறுவர்” என்கையாலே - தாம் கிராஸராகிறுரென்றது வித்தம், “தேறுவர்” என்று - யரிப்ப ரென்னுதல், விஸ்வஸிப்பரென்னுதல், “நரஸ்யாபுதநுஞ்சு” உத்யாதி, கிமாஹாரதே, ஜநாஹமெஸ்யு. “எடுத்தபேரான்” என்று தொடங்கி, “அடுத்ததோருருவாய்-கடுத்தபோருணன் உடலிருபிளவாக்கையுகிராண்ட எங்கடலே - இன்றுநீவாராய்-உமர்-எங்ஙனம் தேறுவர்” இய்யவ்யம்.

ஆ.—(உமருகந்து) - ஆற்றிதவிரோதி நிரஸநைக ஸ்வலோமுதாய், ஆற்றித பரமலோக்யமாய், ஆற்றிதவிரோதிநாஸகத்வைக ஸ்வரூபமாய், எனக்கு யாராகனாயிருந்த உன்னுடைய ஆற்றிதேச்சாதீர திவ்யாவதார திவ்யசேஷ்டிதத்வ ரூபமான ஆற்றிதவாத் ஸ்வயகுணமொன்றுமே எனக்குயாராகம்; நீ வாராமையாலே, அதுவும் என்னுடைய பாபத்தாலே பொய்யோடுவென்று ஸங்கியாநின்றே நென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதரித்கந்த ரூபசேஷ்டிதாதிகளையே நீயுகப்புதி என்னும் இவ்வறிவு ஒன்றாலுமே யரித்திருக்கிற நான், அவ்வறிவு பொய்யோடுவென்று ஸங்கியாநின்றே நென்கிறார்.

[அமரதுபண்ணியென்று மேலுக்கு]-பாண்டவர்களுக்காக மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி மஹாப்ருதிவியேல்லாம் வ்யாபித்து நலிகிற ஸேநையை முடித்தபெரிபோனே! இச்செயலாலே தேவர்களுக்கு இனிமையாய் அஸுரர்களுக்குஞ்சாய் எனக்கு யாரக னானவனேயோ?

ப.—அநந்தரம், ஆற்றிதநாற்றிதவிஷயங்களில் அதுகூலனுமாய் ப்ரதிகூலனு மாயிருக்கையாலே, உன்னுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்கள் ஆற்றிதாதீரமென்று நினைக்கிற அறிவு ஸங்கநீயமாகாநின்ற தென்கிறார்.

அது - தூத்யாதிமுகத்தாலே லோகப்ரஸித்தமான, அமர் - யுத்தத்தை, பண்ணி - உண்டாக்கி, அகல் - விஸ்தீர்ணையான, இடம் - பூமியினுடைய, புடை - பரிஸரமெங்கும், சூழ் - சூழ்ந்திருப்பதாய், அடு - கொலையிலே உத்புக்தையான, படை - ஸேநையை, அவித்த - (நிஸ்ஸவ்ஷமாக) நஸிப்பித்த, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (பூமி யளவன்றியே), அமராதம் - (அதுகூலரான) தேவர்களுக்கு, அமுதே - அதிசயித லோக்யமாய், அசுரர்கள் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களுக்கு, நஞ்சே - (ப்ராணவிநாஸ ஹேதுவான) நஞ்சாய், (உடயாகாரத்தாலும்), என்னுடை - எனக்கு, ஆருயிரே - யாரக னானவனே! உமர் - உனக்குஅஸாயாரண ஸேஷ்டிதரானவர்கள், உகந்துகந்த - எப் போது முகந்த, உருவம் - ரூபமே, நின் - உனக்கு, உருவமாகி - ரூபமாய், உன்தனக்கு - அவ்வடிவிலே, அன்பரானாவர் - அன்பையுடையரானவர்கள், உகந்து - ஆதரித்து, அமர்ந்த - அந்நயப்பரையோஜநமாக, செய்கை - அடிமைசெய்கைக்கிடாயிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, மானய - ஆர்சாயசேஷ்டிதங்களை, அறிவு ஒன்றும் - அறியும் இடொன்றையும்கடபட, சங்கிப்பன் - ஸங்கியாநிதபன், வினையேன் - தஞ்சமாகநினைத் திருக்கும்அரித்தத்திலே ஸங்கைபிறக்குப்படியான பாபத்தையுடைய நான், ஒ - ஒ என்று தம்மிடவுதோனை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னை ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி வைப்புதி என் னும் அறிவுஒன்றாலுமே யரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோடுவென்று ஸங்கியாநிந் தேன் என்கிறார்.

[உமருகந்துகந்தவுருவமின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாயாரணராயிருப் பார் எப்போதுமுகந்தரூபமே உனக்குத்திருமேனியாக நினைத்திருப்புதி என்னுதல், உனக்கு அஸாயாரணராயிருப்பாருகந்தவற்றுலே நீயுகந்திருக்கும் வடிவிறே உனக்குவடி வாய்விட்டது என்னுதல். “தமருகந்ததவ்வுருவம்” “தாண்டவொவலஜாஜிஹழ” [உன்னைக்கன்பரானாவர்]- உன்பச்சலிலே ப்ரேமபரஸராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து]-

அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை] - ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும் ஸங்கிப்பன்] - தன்னை ஆபூரிதரிட்டவழக்காக்கும் அறிவேயாபிற்று, இவர் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நினைத்திருப்பது? அதொன்றிலும் ஸங்கைபண்ணினேன்: [வினையேன்] நான்கண்ணஞ்சுழலையிட்டு அதிஸங்கைபண்ணின பாதாக ஸ்வரூபாதபந்தியான குணங் களில்லையாகாதிறே; அதிலே அதிஸங்கைவார்த்திக்கைக்கடி என் பாபமிதே. [அமர்ந்த யாதி] - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியென்னு மிடத்திலே உபாஹரணங்கள் காட்டுகிறார்: [அமரது பண்ணி] - அந்தமஹாஹாரத யுத்தத்தைப்பண்ணி, “பெரியபாரதங்கைசெய்து” என்கிற படியே ஸாரத்யவேஷத்தோடே கையாளாய். உடம்புச்சீடிடாதே தன்னைப்பேணுதே நின்று போரைவிளாத்து. [அகலிடம்பொழில்குழம்] - பெரும்பாப்பையுடைய ஊமியெல்லாம், பொழில் - ஊமியி. [குழடுபடை] - வ்யாபித்துநலிகிற ஸேனையை, ஸர்வ தோஷிக்கமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையை. [அவித்த] - “ஸாரயி, ஸாரயி” என்று வாய்பாறிக்கொண்டுவந்த சுவடூர்க்கத்தைமுடித்த. [அம்மாணை] - “ஹேவாநாஹாநவாநாஹஸாநாநயூயிஹெஷதஸ்” என்ற ஸர்வஸாரணனாயிருக்க, ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே தவிரோதிகளையழியச்செய்தவனே! [அமர்த்தம்அமுதே] - அஸுரர்களையழியச்செய்து குடியிருப்புக்களைக் கொடுக்கையாலே ஹேவர்களுக்கு நிரதி ஸயதேஹக்யனானவனே! [அசுரர்கள்நஞ்சே] - ஜம்மத்தாலே அஸுரர்களாயும், ஸ்வ ஹாவஹேஷங்கலாலே அஸுரர்களாயுமுள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதஞ்சானவனே! [என்னுடையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! அநுகூலர்க்கு ஹேக்ய னாய் ப்ரதிகூலர்க்கு நஞ்சாயிருக்கிற இரண்டும் எனக்கு யாரகம் என்றுயாம்.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. “உன்னை ஆபூரிதரிட்டவழக்காக்கிவைப்பதி” என்னும் அறிவு ஒன்றிலுமே யரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியா நின்றே நென்கிறார்.

[உமருகத்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாஸாரணராயிருப்பார் மாருதே உகந்தவடிவை உனக்குத் திருமேனியாகக்கொள்ளுவுதியென்னுதல், உனக்கு நல்லராயிருக்குமவர்கள் உகந்தத்தாலே நீயுகந்து அதுஉனக்கு வடிவேன்னுதல், “யெய யாஜாஹவடிஷெதாஹவெயவஹஜாஹவடி” (யெயதாமாம்பரபத்யந்தே தாம் ஸ்ததைவபஜாமயஹம்) என்னுமாபோலே; “தமருகந்ததேவ்வுருவம்” இத்தயாதி. [உன் தனக்கன்பராணாவர்] - உன்பக்கல் ப்ரேமபரவஸாராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து] - அத் யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கை உன்மாயை] - ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமாகக் கிட்ட வேண்டும்செயல்கள், உன்னுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும்சங்கிப்

நாலாம்பாட்டு.—உமர் இத்தயாதி. “உமருகத்துகந்தவுருவம்” என்றுதொடங்கி, “அறி வொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்” என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை - உன்னை இத்தயாதி.

“உமருகத்துகந்தவுருவம்” என்கிற வீபஸைக்கு இரண்டிலாவம் - உனக்கு அஸாதாரண இத்தயாதி வாக்யந்வயம். எப்போதும் உகந்து போருகிற என்று முந்தின ஹவம்; விஷயவிஹமத் தாலே பேதத்தையங்கிகரித்து இரண்டாம்ஹவம். ஆஸ்ரிதரீதஉகந்தத்தையே திருமேனியாகக் கொள் றுமோவென்ன, ப்ரமாணங்கள் - யெயயா இத்தயாதி வாக்யந்வயம். மீதாஸுஹதாஹவடி (கக). ப்ரயோஜநிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்கள்

பன்] - இந்த ஒரு குணத்தையும் பற்றின அறிவாயிற்று இவர்க்கு ஸத்தாஹேது; அதிலே யாயிற்று இப்போது இவர்க்கு அதிசங்கை வர்த்திக்கிறது. [வினையேன்]-நானேருவன் கண்ணாடுகழியைட்டு அதிசங்கைபண்ணுங்காட்டில், ஸ்வரூபநுபந்தி குணங்க எல்லையாகாதினே; அதிலே அதிசங்கைபண்ணுகிறது, நான் பண்ணினபாபமிறே; +“**வூர்தி: பூர்த்தி: கருதஜிஸுலாநுக்ரோஸஸுநாவவ: | ஸவூதோநிரநுக்ரோஸஸுஜெஜ்ஜாமுஸஜ்ஞயாசு**” (க்யாதஜெராஜுக்ருதஜ்ஞஸுஸ ஸாங்குரோஸஸுச ராகவ: | ஸத்வருத்தோநிரநுக்ரோஸஸுஸங்கேமத்பாக்யஸங்குயாத) - இப்படிப்பட்ட குணங்களுடையவர்க்கு நான் அதிசங்கை பண்ணுங்காட்டில் அவையில்லையாகிறதன் றிறே; நான் ஸங்கிக்கைக்கடி என்ஹாக்யஹாநி என்றளிறே. [அமரதுபண்ணி] - ஆஹித பக்ஷபாதி என்னுமிடத்துக்கு உபாஹரணங்காட்டுகிறார்: அந்த அமரைப்பண்ணி. மஹா பாரதமிறே: பூமிப்பரப்படைய நெளியும்படியிறே வந்துகூழ்ந்துகொண்டது. [கூழ்அடுபடையலித்த] - ஸர்வதோதிக்கமாகச்சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையைஅவித்த. துர் வர்க்கமடைய காட்டுத்தீக் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்து, “ஸாரதி, ஸாரதி” என்று வாய் பாறிக்கொண்டேவந்துதோற்ற அவர்கள்கிளர்த்தியை அவித்தாலாயிற்று. “மழைகோலோ வருகின்றது” என்று சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனாகிற காளமேகமிறே ஏறியலித்தது. [அம்மானே] - ஸர்வஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து ஆஹிதபக்ஷபாதத்தாலே அநாஹிதரைக் கிழங்கெடுத்துப் போகட்டானித்தனை. [அமர்தமமுதே] - தேவர்களுக்காக ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளோடே அம்பேற்றுப்பண்ணின வ்யாபாரங்களாலே அவர்களுக்கு நிரதிசாய ஹோக்யனாயிருக்கும்படி. [அசுரர்கள்நஞ்சே]- ஜந்மத்தாலே அஸுரர்களாயும் ஸ்வஹாவ த்தாலே அஸுரர்களாயு முள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனே! [என்னு டையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! தேவர்களுக்கு ஹோக்யனாய் அஸுரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாயிருக்கிறவிருப்புத் தமக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறபடி. (ச)

என்றது - அவர்கள் யாதொருசேஷ்டிதங்களை உகப்பர்களோ, அந்த சேஷ்டிதங்களை உடைத்தா யிருப்பா யென்றபடி. இவ்வதிசங்கை அவன் உமக்கு உதவாமையாலே வந்ததன்றேயென்ன - நானேருவன் இத்தயாதி. கண்ணாடுகழியைட்டு - ஆற்றையின் அதிசயத்தாலே கன்சுழன்றென்ற படி. இப்படி அதிசங்கைபண்ணினானென டோவென்ன - **வூர்தி: இத்தயாதி. “ஜெஜ்ஜாமுஸஜ்ஞயாசு”** என்றதுக்கு அர்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்தயாதி. வீக்ரஹசேஷ்டிதங்கள் சொன்னது - ஸ்வரூப குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவனுடைய வீக்ரஹமும் செயலும் ஆஸ்ரிதாதிந மென்னுமதுக்கு நியாமகம் - ஹாரதஸமரவ்ருத்தாந்தமென்று விவக்ஷித்த அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதி இத்தயாதி. “அந்த” என்கிற ப்ரவீர்த்திக்கு ஹவம் - மஹாபாரதமிறே என்று. “அகலிடம் புடை குழ்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பூமிப்பரப்படைய இத்தயாதி. “அலித்த” என்றதுக்கு வாஸநை - துர்வீரீகம் இத்தயாதி. அலிக்கைக்கு அவன் மழையோவென்ன - மழைகோலோ இத்தயாதி. பெர் யாழ்வார்திருமொழி. “அம்மானே - அடுபடையலித்த” என்றதுக்கு ஹவம் - ஸர்வஸ்வாமியாய் இத்தயாதி. “அடுபடையலித்த” என்றவநந்தம், “அமர்தமமுதே” என்றதுக்கு ஹவம் - தேவர் களுக்காக இத்தயாதி. கீழோடேகட்டி ஹவம் - தேவர்களுக்கு இத்தயாதி. அம்மானாயிருந்து வைத்து - அது - அமர் - பண்ணி, அகலிடம் புடைகூழ்அடுபடையலித்த - அமர்தமமுதே! அசுரர் கள்நஞ்சே! என்னுடையாருயிரேயோ! உமருகந்து” என்று தொடங்கி, “சங்கிப்பன் வினையேன்” இத்தயவ்ய:.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆருயிரேயோ! அகலிடமுழுதும்படைத்திடந்துண்மீழ்ந்தளந்த
பேருயிரேயோ! பெரியநீர்ப்படைத்து அங்குறைந்தது உடைந்தடைத்துடைத்த
சீரியேயோ! மனிசர்க்குத்தேவர்போலத் தேவர்க்குத்தேவாவோ!
ஒருயிரேயோ! உலகங்கட்கெல்லாம் உன்னைநான் எங்குவந்துறகோ!

ஆ.—(ஆருயிரேயோ) - நீரே உபாயங்களையறுஷ்டித்து என்னைப்ராபிக்கு
மத்தனைபன்றோ வென்னில்? - எனக்கு யாரகனும், நிகலஜகந்நீர்மாண மஹாரணவநிமக்ந
ஜகதுத்தரண நிகரணைக்கிரண விக்ரமண ஹேதுபூத பரமகாருண்ய விஸிஷ்டனும்,
பயோநிதி ஸயந மந்தந்த பந்தந பேதந ஹேதுபூத ப்ரணயித்வ குணபுத்தனுமாய்,
ஆத்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் மறுஷ்பரிற்காட்டில் தேவர்கள் எத்தனை வில
க்ஷணராயிருப்பார், அப்படியே தேவர்கள் மறுஷ்பரென்னும்படி அந்தக்குணங்களால் வில
க்ஷணனாய் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த உன்னை நான் என்னுடைய யத்நத்
தாலே எங்குநீன் ப்ராபிக்குப்படி? என்கிறார்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், காண்கைக்கிடான ஸாயுநாறுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி
என்னைவந்து காணீர் என்னில்; நான் யத்நம்பண்ணி வந்து காண்கையென்று ஒருபொரு
ளில்லை: ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ உன்னை எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - எனக்கு யாரகனாவன! [அகலிடமென்று தொடங்கி] -
கேவலக்ருபையாலே ஜடத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணின பெரியோனே!
[பெரியநீரென்று தொடங்கி] - ஜலஸம்நுத்திபைப் பண்ணி அங்கே ஸயநாதிகளைப் பண்
னின சீரியவனே! [மனிசர்க்கென்று தொடங்கி] - ஸ்ராவ்ய பரிசரணபுநாதிகளால்
மறுஷ்பரிற்காட்டில் ஷேவர்கள் விலக்ஷணமாயிருக்குமா போலே அவற்றால் தேவர்களுக்
கும் விலக்ஷணனாவனே! [ஆருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்] - எல்லார்க்கும் நீயே
ஆத்மாவானவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனான உன்னை நான் யத்நம்பண்ணிக்
காண்பது எங்கே? என்கிறார்.

(“பூரணஸூத்ராணம்” என்கிறபடியேயாரகமான ப்ராணதிகளுக்கு யாரக
னாகையாலே), ஆருயிரே - பரிபூர்ண ப்ராணபூதனாய், அகல் - விஸ்தீர்ணமான,
இடம் - ஜடத்தை, முழுதும் - எல்லாம், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - (ப்ரள
யத்தில் அழியாமல்) இடந்தெடுத்து, உண்டு - வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, உமிழ்ந்து -
உமிழ்ந்து (வெளிநாடுகாட்டி), அளந்த - (அப்யாவிமானமறம்படி) அளந்துகொண்ட,
பேருயிரே - ஸர்வாதிக்ஷேபாய், (ஜகத்தை உஜ்ஜீஷிப்பிக்கைக்காக), பெரிய நீர் -
மஹாஜலமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அங்கு-அங்கே, உறைந்து -
கண்வளர்த்தருளி, அது - (தத்தார்யமான) க்ஷீரார்ணவத்தை, கடைந்து - கடைந்து,
அடைத்து - (தத்ஸஜாதீயமான கடலை) அடைத்து, உடைத்த - (ஸம்ஸாரிகளுக்கு
தீர்த்தஹேதுவாம்படி யறுஷ்கோடியாலே) உடைத்த, சீரியே - (ஆபுநிதரக்ஷணத்
தில் ஆத்மாவோபாதி) சீரியனாய், மனிசர்க்கு - மறுஷ்யாதிகளுக்கு, தேவர்போல -

தேவர்கள் உத்தேசப்பரணவோபாதி, தேவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், தேவா - (தேஸ்யதயா) ஆஸ்ரயணியனாய், உலகங்கட்கெல்லாம் - (ப்ராணகம்யமான) ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், ஓருயிரே - ஏகாத்மாவானவனே! உன்னை - (ஸரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப் போலே யூராகனுமாய், சோஷியுமாய், பரிவனுமாய், உத்தேஸ்யனுமாய், அவ்வாத்மாக்களைப்போலே ஸ்வரூபபேதமில்லாதபடி ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகநிபந்தாவான ஆத்மாவான) உன்னை யொழிய, நான் - (த்வதேகயார்பனுமாய், த்வதேகசோஷபூதனுமாய், த்வதேகரக்ஷ்யனுமாய், த்வதேகாஸ்ரயனுமாய், த்வதேகநிபாய்மயனுமாயிருக்கிற) நான், எங்கு - எங்கே, வந்து - வந்து, உறுகோ - கிட்டுவேன்? ஸ்வதந்த்ரான உன்னுடைய யத்நம் ஹஸ்யந்தமாமதொழிய ஸ்வப்ரகார பாதந்த்ரான நான் யத்நம்பண்ணிக் கிட்டுவது ஒன்றுண்டோவென்று. ப்ரதிபதம் ஓ! என்றது - ‘அத்தலை இத்தலையாவதே!’ என்கிற வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “ஸாஸூலமஹி” என்று பேறு உம்மதானால் ஸாஸூரமும் உம்முடைய தலையிலேயாகவேண்டாவோ? என்ன, ‘நான் யத்நம்பண்ணிவந்து காண்கையின்றொரு டொருளில்லை’ என்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - ஸரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? ஸரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ வுள்ளது, அதுஷ்டாநமில்லையோ? என்கிறார். [அகஸிதமுழுதும்படைத்து] - “ஹஹுஸ்யாழ்” என்று ஹிமப்பரப்பையடைய ஸ்ருஷ்டித்து, இத்தைப் ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயுஜரித்து, பின்பு ப்ரளயங்கொள்ளப்புக வயிற்றிலேவைத்துரக்ஷித்து உள்ளிருந்துகோவுபடாமே வெளிநாடுகாண வுமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ஓசாயில் எல்லையடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி யபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே யிருக்க, கேவலக்ருபையாலே ரக்ஷித்த நீவேண்டாவோ இதுக்கு, ஹிதம்பார்க்கும்போது? [பேருயிரேயோ]-பெரியோனே! [பெரியநீரித்யாதி]-பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசிபற ரக்ஷிக்கும் சிர்மையைச் சொல்லுகிறது. “ஹயிகிஹி தூராவதே”-“நமக்கும்பூஷிண்மிசைநங்கைக்கும் இன்பனை” என்கிறபடியே. [பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து] - ஏகாண்வத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அகிலே கண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து] - பிராட்டியை லலிக்கைக்காக அத்தைக்கடைந்து, அவனோடே ஸம்ஸரேஷிக்கைக்காக அத்தைபடைத்து, அவ்வருகுண்டான ராக்ஷஸர் ஆஸ்ரித்தர நலியாதபடி அத்தையடைத்த. [சீரியரேயோ] - நித்யாஸ்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசிபற விஷயிகரிக்குந்னைசீரியவனே! [மனிசர்க்குஇத்யாதி] - ஐஸ்வர்யத்தாலும் கௌரவத்தாலும் மதுஷ்யர்களிற்காட்டில் ஷேவர்கள் உத்த்ருஷ்டராயிருக்குமபோலே, அவற்றாலே ஷேவர்கள் மதுஷ்யஸ்டிராயரம்படி ஸர்வாருகணவனே! ஸர்வாயுகண நீ வேண்டாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணும்போது? ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! ஆத்மா, ஸரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதொழிய, ஸரீரம் ஸ்வராக்ஷணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆயுரமாய் நியந்தாவாய் சோஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆரோபமாய் நியம்மமாய் சோஷமான இது, ஸ்வராக்ஷண சிந்தைபண்ணவோ? சைதந்யத்துக்கு விதியோடும் “பேறுஅவனாலே” என்றிருக்கை, பெற்ற அம்ஸத்தில் உபகாரஸம்ருதி புண்டாகை, அதுஹிக்கை இவற்றிலேயன்றோ? [உன்னை] - ஆத்மஹத்தை உன்னை. [நான்] - ஸரீரஹத்தை நான் ஸாஸூராதூஷ்டாநம்பண்ணி வந்துகிட்டவென்பது ஒன்றுண்டோ?

சா. — அஞ்சாம்பாட்டு. 1 “**ஸாஸூவஹுஸ்யொதூரி**” (ஸாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோகத்தி) என்று பேறு உம்மதானால் ஸாயநம் உம்முடையதிலேயே ஆகவேண்டாவோ? என்ன, நான் யத்தம்பண்ணி வந்துகாண என்று ஒருபொருளில்லைகாணென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - உயிர் நியாயிருக்க நான் என்ன ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி வந்து கிட்டேவேன்? ஸாரீரகக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? ஸாரீர்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ, அநுஷ்ட்டாநமும் இல்லையோ? என்கிறார்: - [அகலிட முழுதும்படைத்து] - 2 “**வஹுஸ்யாடி**” (பஹுஸ்யாம்) என்று பூமிப்பரப்படங்க ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயத்திலே நோவுபட மஹாவராஹமாய் எடுத்துக்கொண்டேறி, திரிய ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே கிடந்து தளராதபடி வெளி நாகோண உமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான உபையிலே எல்லேநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி அந்த துர்த்தைசகளிலே அபேக்ஷாரீரபேக்ஷமாக உணர்ந்து நோக்கும் நீயே இது கிட்டும் விரகு பார்க்கவேண்டாவோ? [பேருயிரேயோ] - பேரியோனே! [பேரிய நீர் இத்யாதி] - ஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு பிராட்டிக்காகப் பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கும்படி. [பேரியநீர்படைத்து அங்குறைந்து] - ஏகாரணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலேகண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து] - பிராட்டியை லக்ஷிக்கக்காக அத்தைக்கடைந்து, அவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காக அத்தை யடைத்து அவ்வருகண்டான ராக்ஷஸர்வந்து ஆஸ்ரிதரைநலியாதபடி அத்தை யடைத்த. [சீரியரேயோ] - நித்யாஸ்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குந் சீர்மையுடையவனே! [மனிசர் இத்யாதி] - ஐஸ்வர்யத்தாலும் கேளரவ்யதையாலும் மநுஷ்யர்களுக்கு தேவர்களிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அந்தத்தேவர்களிற்காட்டில் ஸர்வேஸ்வர னிருக்கும்படி. [ஓர்உயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்] - கேவலஸாரீரமோ, ஆத்மாவோ; ஹிதசிந்தைபண்ணுவார்? நான் உன்னைப் பேறுகைக்க ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறேன், உன்னைப்போலேயிருப்பதோரு தத்த்வாந்தரமுண்டாகில் சொல்லிக்காண். உயிராயிருக்கிற உன்னை ஸாரீரஹுதனை நான் என்ன ஸாயநாநுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணி வந்து கிட்டேவேன்? ஆத்மா ஸாரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதொழிய, ஸாரீரம் ஸ்வரகக்ஷ

அஞ்சாம்பாட்டு. — ஆருயிரேயோ இத்யாதி. ‘எங்குவ கா’ என்றத்தைக் கடரக்ஷித்து அவதாரிகை - **ஸாஸூவஹு** இத்யாதி.

பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - உயிர்நீயாய் இத்யாதி. உயிர் அவனானால் ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணப்போகாதோ? என்ன - ஸாரீர இத்யாதி. விவரணமாதல். “அகலிடம்” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - ஸம்பந்தமேயோ இத்யாதி. ஜகத்ஸ்ருட்டயாதிக்களைச் சொன்ன அநந்தம், பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரங்களைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. வாசியற்றிருக்கும்படி என்றது - பிராட்டிகார்யம்போலே எல்லார்கார்யமும்செய்யும் என்றபடி. “பேரியநீர்படைத்தங்குறைந்து - அகலிடமுழுதும்படைத்து” என்று அந்வயிப்பது. சீர்மை ஏதென்ன - நித்யாஸ்ரிதை இத்யாதி. “உலகங்கட்கெல்லாம் - உயிர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - கேவல இத்யாதி. “ஓர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - நான்உன்னை இத்யாதி. கீழே “ஆருயிரேயோ” என்றது - ஸ்வவிஷயம்; “ஒருயிரேயோ” என்றது - ஸர்வவிஷயம்; ஆகையாலே புநருக்தியில்லையென்னுதல். அதவா, “ஆருயிரேயோ” என்றதின் நிகமம் - “ஒருயிரேயோ” என்றதென்னுதல். “உன்னைநான்” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - உயிராயிருக்கிற இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மா இத்யாதி. ஸாரீர ஸாரீரஹ லக்ஷணங்கள் சொல்லாநின்றகொண்டு, பூர்வோக்தார்த்தத்தை ஸத்திரீகரிக்கிறார் -

1. பூர்வமீமாம்ஸாயாம்.

2- ஹாம் உ-உ-உ.

ணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆயிரமாய் நியந்தாவாய் சேஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆயேயமாய் நியாம்யமாய் சேஷமானது ஸ்வரகக்ஷணத்தைப்பண்ணவோ? ஆயாராயேய நியந்த்ருநியாம்யலாவங்களாலே ஸரீரலக்ஷணம் இதுக்கு உண்டானபின்பு, அல்பசைதந்யமும் “நீயே கடவாய்” என்கிற ப்ரதிபத்திக்குக் கண்ட வித்தனையன்றி ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணக்கண்டதோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

எங்குவந்துகோ? என்னையாள்வானே! ஏழலகங்களும்நீயே
அங்கவர்க்கமைத்ததேய்வமும் நீயே அவற்றவைகருமமும்நீயே
போங்கியபுறம்பால்பொருளுளவேலும் அவையுமோநீயின்னையானால்
மங்கியஅருவாம்நேர்ப்பமும்நீயே வான்புலன்றிந்ததும்நீயே.

ஆ - (எங்குவந்து.) - ஸர்வலோகங்களும், தத்ஸமாராத்பமான அக்நீந்த்மாதி
தைவமும், அவற்றினுடைய க்ரியைகளும், லோகத்துக்குப் புறம்புள்ள பதார்த்தங்களும்,
ப்ரக்ருதி ஸம்யுக்தமாய் கர்மஸங்குசித ஜ்ஞாநமாய் ஸலக்ஷணமாயிருந்த புருஷஸம்ஷ்டியும்,
கர்மஸம்பந்தரஹிதமாய், ப்ரக்ருதி விரிமுத்தமாய், பரிசுத்தமாயிருந்த ஆத்மஸ்வரூப
மும் நீயே; ஆதலால், என்னுடைய யத்நத்தால் உன்னை நான் எங்களைப் ப்ராபிக்கும்படி?
இதற்கு முன்பு நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தாற்போலே, இன்னமும் உன் க்ரு
பையாலே விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

பூர்வோக்தமான ஆத்மஸரீரஹவம் இந்த ஸாமாந்யாகரண்யமென்னுமிடஞ்
சொல்லிற்றாயிற்று.

ஒ. - ஆறும்பாட்டில், கீழிற்பாட்டில் சொன்னபொருளை விஸ்தரிக்கிறார்.
[என்னென்று தொடங்கி] - என்னையானுகிறவனே! ஸர்வலோகமும் நீயிட்டவழக்
காம்படி யிருந்தவனே!

[அங்கவர்க்கென்று தொடங்கி] - அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்கு சமைத்த
நெடுவமும் அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும் அவற்றுக்குப்புறம்பு விஸ்த்
ருதமான மஹாஅடிகளும் நீயிட்டவழக்கு. [இன்னையானால்] - இங்ஙனையானால். [மங்கிய
வென்று தொடங்கி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணவஸ்டுமான ஸலக்ஷணப்ரக்ருதியும்
அத்தையும் கூட வ்யாபிக்கவல்ல புருஷனும் நீயிட்டவழக்கு. வஸிஜீவஸமஷ்டியும்
முக்தாத்மாக்களு மென்றமாம்.

ஆயிரமாய் இத்யாதி. இவ்விபூதி ஸரீரமானபடி எப்படியென்ன, ஸரீரலக்ஷணமுண்டாகையாலே
என்கிறார் - ஆயாராயேய இத்யாதி. ஸரீரம்போலே அசேதநமன்றே, சிறிது சைதந்யமுண்டே
யென்ன - அல்பசைதந்யமும் இத்யாதி. ‘ஆருயிரேயோ! பெரியகீர்படைத்தங்குரைந்து அகலிட
முழுதும்படைத்திடத்துண்டுமிழ்ந்தனத் பேருயிரேயோ! அதுகடைந்தடைத்துடைத்தசிரியரே
யோ! மணிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவரவோ! உலகங்கட்கெல்லாம் ஆருயிரேயோ!
உன்னை நான் எங்குவந்துகோ?’ இத்யங்க்யம். (ரு)

ப.- அநந்தரம், கார்யகாரணாவஸ்த்த ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக் காம்படி ஸர்வாத்மஹுதனாகையாலே எங்கேவந்து கிட்டவேது? என்கிறார்.

என்னை-என்னை, ஆள்வானே-(இவ்வளவுமவா) நிர்வஹித்தவனே ! ஏழலகங்க ளும் - (ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுவார்க்கு அநுஷ்டாநஸ்த்தலமாயும் ப்ராப்யமாயு முள்ள) ஸமஸ்தலோகங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அங்கு-அந்தலோகங்களில், அவர்க்கு-(ஹலார்த்திகளான) ஆராதகர்க்கு, அமைத்த-(ஹலப்ரதமாகவும் ஆராத்ய மாகவும்) சமைத்துவைத்த, தெய்வமும்-தைவங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அவற்ற வை-அத்தைவங்கள் விஷயமாக, கருமமும்-(ஆராதநரூபமான அவ்வோ) கர்மங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: பொங்கிய-(இந்தலோகங்களிற்காட்டில்) விஞ்சி, புறம்பால்-புறம் பாண, பொருள்-(மஹாஹி ஸமஸ்த) பதார்த்தங்கள், உளவேலும்-(ப்ரமாணப்ரஸித்த மாய்த்தோன்றின) வுண்டாகிலும், அவையும்-அவையும், நீ-நீயிட்டவழக்கு: மங்கிய-(ஸம்ஹ்ருத்யவஸ்த்தமாய்) நாமரூபாஹிதமான, அருவாம் நேர்ப்பமும் - ஸுக்ஷ்மசுகிதத் தும், நீயே - நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: வான்-பரமாகாசத்தில், புலனிறந்ததும்-அதிந்த்ரி யமான முக்தாத்மவர்க்கமும், நீயே-நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: இன்னே-இப்படி, ஆனால்- ஸர்வாத்மஹுத னாதலினால், நான் - (த்வதேகநிர்வாஹ்யனான) நான், (யத்நம்பண்ணி), உன்னை - உன்னை, எங்கு - எங்கே, வந்து உறுகோ - வந்து கிட்டிடுவென் ?

இ.-ஆறாப்பாட்டில், உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார். [எங்கு வந்து உறுகோ] - உன்னளவுஎது? நான்நிற்கிற நிலைஎது? நீ என்னைக் கிட்டிடுமதொழிய நான் ஸாநாநுஷ்டாநம்பண்ணி வந்துகிட்டலோ?

[என்னையாள்வானே] - இவ்வளவு புருநிதத்தினவனே ! இவ்வளவு நான்வா நின்றேனாகிலன்றோ மேலும் எனக்கு ஶிரமாவது ? [ஏழலகங்களும் நீயே] - ஸர்வ லோகங்களும் நீயிட்டவழக்காம்படி யிருக்கிறவனே ! அபேக்ஷைவர்த்திக்கிற என்னை யொழிய விமுககாயிருப்பார்தானே ஸ்வாய்நராயிருக்கிறார்கள் ? அந்தலோகங்களிலுள் ளார்க்குச்சமைந்த டெஃவமும் நீயிட்டவழக்கு. அவர்களைக் குடிமைகொள்ளுகிற டேவர் களோ ஸ்வாய்நராயிருக்கிறார்கள்? அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாஹி வ்யாபாரங்களும் நீ யிட்டவழக்கன்றோ ? [பொங்கியவித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்த்ருதமாய், அண் டத்துக்குப்புறம்பாய், அதுக்குக்காரணமான மஹாஹிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவை யும் உன் அயீநம். [மங்கியவித்யாதி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணாவஸ்த்தமாய், ஸுக்ஷ்ம மான அவ்யக்தமும் நீயிட்டவழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - அவ்யக்தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், அதிந்த்ரியமான காரணாவஸ்த்த வத்தஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு. [நீயின்னையானால்] - அர்த்தஸ்த்திதி இதுவானபின்பு எங்குவந்துறுகோ? ஆரோனுமாக, ஒருவன் தன்காரியம் தான் நிர்வஹித்துக்கொள்ளுமன்றன்றோ என்காரியம் எனக்குஶிர மாவது? என்றபடி, “மங்கியவருவாம் நேர்ப்பமென்று-வத்தஸமஷ்டி” என்றும்; “வான் புலனிறந்ததென்று - முக்தஸவ்ருபத்தையும் சொல்லுகிறது” என்றும் பிள்ளான். அப் போது, அஸத்தஸமமாய் ஸுக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், வான்புலனிறந்ததென்று வானிலேயாய் - பரமபதத்திலேயாய், அதிந்த்ரியமான முக்தஸவ்ருபமென்றும் நிர் வாஹம்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்:- [எங்குவந்துறுகோ]-
மேருஸிகரத்திலே நிற்கிறானேருவனை ஒருபங்கு சேன்றுகிட்டவோ! [என்னையாள்
வானே] - இவ்வளவும் வரநின்றேன் நானாகிலன்றோ, மேலும் நான் வந்து கிட்டப்பார்ப்
பது? [ஏழுவகங்களும்நீயே] - ஸகலலோகங்களும் நீ யிட்டவழக்காம்படி இருக்கிற
வனே! அபேசைசுமர்த்திக்கிற என்னையொழிய விமுகராயிருப்பார் தானே ஸ்வாதீநரா
யிருக்கிறார்: [அங்கவர்க்கு அமைத்த தெய்வமும்நீயே] - அவர்களைக் குடிமைகொள்ளு
கிற தேவதைகளும் நீயிட்டவழக்கு. [அவற்றவைகருமமும் நீயே] - அவ்வோ தேவதை
களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களோதான் அவர்களபக்கல்கிடக்கிறது? ஆக, இவ்
வருகுண்டான கார்யவர்க்கம் த்வததீநம் என்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [போங்கிய இத்
யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்தருதமாய், அண்டத்துக்குப் புறம்பாய், அதுக்குக் காரண
மான மஹசூழிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன்அதீநம். [மங்கிய இத்தயாதி]-
கார்யாகாரமடங்க அழிந்து ஸுலக்ஷ்மாவஸ்த்தையைவலித்திருக்கிற அவ்யக்தமும் நீயிட்ட
வழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - இவற்றின்படியன்றிக்கே, வானாய் - அவ்யக்
தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், சகசுராதிகரணங்களுக்கு அவிஷ்யமாயிருந்துள்ள காரண
மான ஜீவஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு: வத்தாத்மஸ்வரூபமும் நீயிட்டவழக்கென்கை.
[இன்னையானால் - எங்குவந்துறுகோ] - அர்த்தத்தத்தவம் இதுவானபின்பு, எங்கே வந்து
கிட்டக்கடவேன்? “மங்கிய அருவாம். நேர்ப்பமென்று - வத்தஸமஷ்டி” என்றும்,
“வான்புலனிறந்ததென்று - முக்தஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது” என்றும் பிள்ளான்.
அப்போது, அஸத்தஸமாய் ஸுலக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், பரமபத்திலேயாய்
அதீந்த்ரியமான முக்தாத்மஸ்வரூப மென்றும் நிர்வாஹம். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று
என்? என்னில், - கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடு முக்தனான அவஸ்த
தையோடு வாசியற உன்கை பார்த்திருக்கவேண்டினபின்பு, நான் என்காரியத்துக்குக்
கடவேனாகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? (சு)

ஆறும்பாட்டு.—எங்குவந்துஇத்தயாதி.“எங்குவந்துறுகோ!” என்கிற ஸ்வரத்துக்குஊவம்-
மேரு இத்தயாதி.“எங்கு” என்று - அவனவர்த்திக்கிற ஸ்தாநத்தின் ஒளந்த்யமும், “வந்துறுகோ”
என்று தம்முடைய அஸத்தியும் தோற்றுகிறது. இவ்வளவும்வா - உன்பக்கல் ருசிபிறக்குமளவும்
வா என்றபடி. “அங்கவர்க்கு” இத்தயாதிக்கு அவதாரகை - அபேசை இத்தயாதி. “போங்கிய - ”
ஒன்றுக்கொன்று டிஸருணிதமாய் என்றபடி. “பொருள்” என்று - மஹத்தஹங்காராகாஸ வாயு
அக்ஷஜல் ஷ்டாவரணத்தைச் சொல்லுகிறது. “உளவேலும்” என்கிற யஜிஸப்தம் - வார்த்தைப்
பாடு. “நேர்ப்பம்” - அவ்யக்தமென்றபடி. “வானாய்” என்றதின் விவரணம் - அவ்யக்தத்தையும்
வ்யாபிக்கவற்றாய் என்றது: அதாவது - ஜ்ஞாநத்காரா விஹுவாய், அத்தாலே வ்யாபிக்கவற்றாய்
என்றபடி. ப்ரக்ருதியிலே லீநமாய்க் காரணமான ஜீவஸமஷ்டியு மென்றபடி. பிள்ளான் நிர்வாஹத்
துக்கு, ப்ரக்ருத்யாத்யாவரண ஸப்தகத்தையும் - பொருளென்கிறது. ஸப்தார்த்தம் - அப்போது
இத்தயாதி. நேர்ப்பம் - ஆத்மா. ‘என்னையாள்வானே’ என்றுதொடங்கி, “இன்னையானால்-எங்குவந்து
றுகோ” இத்தயந்த்யம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

இறந்ததும்நீயேயெதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வதோதீயின்னையானால் [யேன் சிறந்தநீன்தன்மையதுவிதுவுதுவேன்றுஅறிவோன்றஞ்சங்கிப்பன்வினை கறந்தபால்நெய்யே! நெய்யினிசுவையே! கடலினுளமுதமே! அமுதிற் பிறந்தவின்சுவையே! சுவையதுபயனே! பின்னோதோள்மணந்தபேராயா!

ஆ.—[இறந்ததும்நீயே] - பூதஹிஷ்யத்வர்த்தமாந ஸகலஜந்துஜாதத்துக் கும் ஆத்மாவாய் ரக்ஷகனுயிருந்த உன்னுடைய இந்த நிரவயிக காருண்யத்தையும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன். இப்படி அதிஸங்கைபண்ணுவானென்? என் னில்,—நிரவயிக லோக்யஹுதனுயிருந்த உன்னைக் காணப்பெறுதொழிந்தால் ஸங்கை பிறவாதோ? என்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், ஜடத்தடைய உணக்குஸேஷமாய், அதுக்குநீயே நிர் வாஹுகுபிருத்தி என்னும் இவ்வறிவொன்றுக் கொண்டு யரித்திருக்கிறான், கர்மத் தாலே யிதவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன் என்கிறார்.

[இறந்ததென்றுதொடங்கி] - காலத்யவர்த்திபுரார்த்தங்களுமநீயிட்டவழக்கு. இங்கனையாகையாலே ஸேஷியாயிருக்கிறஉணக்கு ஸேஷம் ஸகலபுரார்த்தங்களும. [கறந்தபால் நெய்யென்று மேலுக்கு] - பால்தொடக்கமாக ஒன்றுக்கொன்று விலகுகுண மான புரார்த்தங்களை அவனுடைய லோக்யதைக்கு ஸத்ருஸமாகச்சொல்லி, அவன் படிக்கு அவையும் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது. [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுஹிவத்தால் வந்த ஸுகம். இங்குப்பேசின லோக்யதாப்ராக்ஷமுண்டாயிருக்க, இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமை அதிஸங்காதேறுது என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார லோக்யஹுதனான நீ, காலோபாதிகமாயும் தேசோபாதிகமாயுமுள்ள ஸமஸ்தபுரார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாக உடையையாயிருப்பது என்கிற இத்தத்வஜ்ஞானத்தையும் ஸங்கிக்கும்படி பண்ணுகின்றது உன்னைக் கிட்டப் பெறுத இழவு என்கிறார்.

கறந்த - கறந்தபோதே, பால்—(ஸ்வாஹிசிக ரஸத்தையுடைத்தாஹ) பாலாய், நெய்யே - (அதில் ஸாராம்ஸமான) நெய்யாய், நெய்யின் - நெய்யினுடைய, இன்-இனிய, சுவையே - ரஸமாய், (இப்படி லௌகிகலோக்யமன்றியே, திவ்யலோக்ய மாம்படி), கடலினுள் - கடலிலேபிறந்த, அமுதமே - அம்ருதமாய், அமுதில் - அந்த அம்ருதத்திலே, பிறந்த - உத்பந்நமாய், இன்சுவையே - (லோகோத்தர மான) இனிமையாய், சுவையது - அவ்வினிமையால்பிறந்த, பயனே - ப்ரபோஜனமான ஸுகமாய், (இப்படி ப்ராக்ருத லோக்யமாமளவன்றியே, அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு அதிகுயித லோக்யபூதனும்படி), பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டி, தோள் - திருத்தோளோடே, மணந்த-ஸம்ஸலேஷித்த, பேராயா - மஹாப்ரஹ்மாவானைக்ருஷ்ணனே! வினையேன்-உன்னுடைய நிரதிஸயலோக்யத்தை அநுஹிக்கப்பெறுத) பாபத்தையுடைய நான், இறந்ததும் நீயே எதிர்த்ததும்நீயே நிகழ்வது ஒ நீ - பூதஹிஷ்யத்வர்த்தமாந காலோஹிலக்ஷித ஸகல

பதார்த்தங்களும் (தனித்தனியே) நீயிட்டவழக்கு; இன்னே - இப்படி, ஆனால் - ஆனபின்பு, அது-தூரஸ்த்தமாயும், இது-ஸந்திஹிதமாயும், உது - அதுர விப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள தேவோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களும், சிறந்த - விலக்ஷணமான, நின் - உன்னுடைய, தன்மை - ஸ்வலாவகங்கள, என்று-என்று, ஜ்ஞாநம், ஒன்றும் - ஒன்றையுமகப்பட, சங்கிப்பன் - குலையப்புகுகிறதோ என்று ஸங்கியாநிப்பன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயாஸேஷமாய், ப்ரகாரியானரீயே அவற்றுக்குநிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றும்கொண்டபரித் திருக்கிற நான், என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிசுங்கை பண்ணுநின்றேனென்கிறார்.

[இறந்தது இத்யாதி] - காலத்யயத்திலும் வர்த்திக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. தார்தாமுள்ள காலத்தில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு சேஷிகளாயிருப்பாரில் வ்யாவ்ருத்தி. [சிறந்தநினைதன்மை அதுவிதுவுதவென்று] - டி-ஓரஸ்யமாயும் ஸந்திஹிதமாயும் அடி-ஓரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் சேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடையப்ரகாரம். 'இன்னேயானால் - இறந்ததும்ரீயே' என்னுதல். 'இன்னேயானால் - சிறந்தநினைதன்மை' என்னுதல் - டி-ஓரஸ்யமாயும், ஸந்திஹிதமாயும், அடி-ஓரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்குப்ரகாரமாயற்றால் காலத்யயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல், காலத்யயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல். [அறிவொன்றும் ஸங்கிப்பன்] - ஸரீரதமான டி-ஓவம் ஆத்மாவுக்கானுற்போலே, எல்லாருடைய டி-ஓவங்களும் ப்ரகாரியான உன்னதென்னும் ஸம்வ்யந்யஜ்ஞாநமொன்றையுமாயிற்று எனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக நினைத்திருப்பது; அதொன்றிலும் அதிசுங்கை பண்ணுநின்றேன். [வினையேன்] - கலக்கத்தாலே அதிசுங்கைபண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிதே; எனக்கு இப்புத்திபிறக்கைக்கடி என்பாபமிதே. கீழில் அதிசுங்கைக்கும் இதுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. ஆஸ்ரித பாதந்த்ரனென்கிற ஸ்வலாவத்திலே அதிசுங்கைபண்ணினால், ஆஸ்ரயணத்திற்குறையாலே அங்குகிரித்திலென்று நினைத்திருக்கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்ஸாவத்திலே அதிசுங்கைபண்ணுகிறதே. ஸர்வப்ரகாரியாய்க் கொண்டிதே அவனுடையஸத்தை. ஸ்வவ்யதிரித்தங்கள் ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிதே யுண்டாவது? இப்படிஸ்வரூபத்திலே யதிசுங்கை வர்த்திக்கைக்கடியென்? என்னில், அதிசுங்காஹேது சொல்லுகிறது: [கறந்தபால் இத்யாதி] - வ்யதிசேகத்தில் ஜமத்துஉபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படியான உன்ஜோக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிசுங்காஹேது. [கறந்தபால்] - கறந்தபோதே ரஸத்தை நினைக்கிறது; கறவாதபாலில்லையிதே; உபாயிவிசேஷங்களால் வந்த ரஸவிசேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராமாம். [நெய்யி னின்சுவையே] - நெய்யின் இன்சுவையானவனே! மஹத்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாரமான அம்ருதமானவனே! [அமுதிற்பிறந்த இன்சுவையே] - அந்த அம்ருதத்திற்பிறந்த இனியரஸமானவனே! [சுவையதுபயனே] - ரஸாதுலவத்தால் வந்த ஸுகமானவனே! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸங்களைச்சொல்லி, அவைபோராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னேதோள் மணந்தபேராயா] - ஒருமி-ஓநாதுலவமாயிற்று இவர்க்குஜோக்யம்.

ஸம்ஸாரியை ஆந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று ஆந்தமயனை அவனாகப்பிப்பது; இரு வருடையவுஞ் சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்குஹோக்யம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய், நீ ப்ரகாரியாய், நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றுங்கொண்டே யறித்திருக்கிற நான் என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிசங்கபண்ணினிறே நென்கிறார்.

[இறந்தது இத்தயாதி]—“இக்காலத்துக்கு நான் கடவேன், மற்றொருகாலத்துக்கு வேறேசிலர் கடவர்” என்றுதான் உன்னாலே சொல்லலாமோ? ஹிதகாலத்திலுள்ளாரோ ஹிஷ்யத்தகாலத்திலுள்ளாரோ வர்த்தமானகாலத்திலுள்ளாரோ வாசியற எல்லாரும் த்வததீநர். “இன்னேயானால் - எங்குவந்துகோ” என்று கீழிற்பாட்டோடே அங் வயம். [சிறந்தநின்தன்மை அதுவிதவதுவேன்று] - தூரஸ்த்மாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதாரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும், சேஷித்தவத்தாலே சிறந்திருந் துள்ள உன்னுடைய ப்ரகாரம். “இன்னேயானால் இறந்ததும்நீயே” என்னுதல், “சிறந்தநின்தன்மை” என்னுதல் - இப்படி காலத்யவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல்; தூரஸ்த்மாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதாரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்கு ப்ரகாரமாயற்றால் காலத்யவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல். [என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்] - தன்னையொழிந்ததங்கலும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே, இவற்றுக்கு வந்தது தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருப்பானெருவனென்கிற அறிவாயிற்று, இவர்க்கு ஜீவிக்கைக்குஹேது; அநொன்றிலும் அதிசங்கபண்ணினீன்

ஏழாம்பாட்டு.—இறந்ததும் இத்தயாதி. “அதுவிதவது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்” என்கிறவற்றைக்கடக்கித்த அுவதாரிகை - ஸகல இத்தயாதி. “இறப்பு எதிர்” என்று - காலபரமாகையாலே, “இறந்தது, எதிர்த்தது” என்றது - தத்தக்கால வர்த்தி பதார்த்தவாசகமாகிறது.

ஏகாவர்த்திபதார்த்த நிர்வாஹகனென்னுதே, “காலத்யவர்த்திபதார்த்தநிர்வாஹகன் நீ” என்றதுக்கு ஹாவம் - இக்காலத்துக்கு இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - பூதகாலத்தில் இத்தயாதி. “இன்னேயானால்” - இப்படியானாலென்றபடி. “இறந்ததும் நீயே” என்றுதொடங்கி, “நிகழ்வதோநீயின்னேயானால் - எங்குவந்துகோ” என்று கீழிற்பாட்டோடே அங்வயமானபோது; “அதுவிதவது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்” என்று மேலே அங்வயம். “இன்னேயானால்” என்றது - இப்பாட்டுக்குசேஷமாக யோஜநாவ்யம் அருளிச்செய்கிறார் - இன்னேயானால் இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்ருதீயயோஜநாவிரணம் - இப்படி காலத்யவ இத்தயாதி. இந்தயோஜநையில், “இன்னேயானால்” என்றது - இப்படியாகையாலே என்றபடி. த்வீதீயயோஜநாவிரணம் - தூரஸ்த்மாயும் இத்தயாதி. த்வீதீயயோஜநையில், “அது விதவதுவென்கிறவை - சிறந்தநின்தன்மை - இன்னேயானால் - இறந்ததும்நீயே எதிர்த்ததும் நீயே நிகழ்வதோநீயென்கிற - அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்” என்று அங்வயம். த்ருதீயயோஜநையில், “இறந்ததும்நீயே எதிர்த்ததும்நீயே நிகழ்வதோநீயின்னேயானால் - அதுவிதவது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்” என்று அங்வயம். “அது விதவது - சிறந்தநின்தன்மை” என்றது - ‘ஸவபூஸோஹோவி’ என்றும்போலே; “இறந்ததும் நீயே” இத்தயாதி - ‘அதொலிலவபூ’ என்றும்போலேயிருக்கிறது” என்று அருளிச்செய்வார். இவ்வறிவிலே ஸங்கிக்கிறேனென்கைக்கு, இத்தைத் தஞ்சமாக நினைக்கைக்கு ஹேதுவே இவ்நுக்கீதுவந்தது இத்தயாதி. “வினையேன்” என்றதுக்குக் கீழில் பதத்தோடே ஸங்கதியருளிச்

றேன், அது எனக்குக் கார்யகரமல்லாமையாலே. [வினையேன்]- கலக்கத்தாலே அதி
 ஸங்கைபண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே: எனக்கு இப்புத்தி பிறக்
 கைக்கடிஎன்பாபமிறே.†“ஸௌஜ்யம்” (ஸங்கேமத்தபாக்யஸங்கு
 யாத்)-கீழிலதிஸங்கைக்கும் இதுக்கும் நெவோசியுண்டு. ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனென்கிற ஸ்வ
 லாவத்திலே அதிஸங்கைபண்ணினால்ஆஸ்ரயணத்திற் குறையாலேயென்று நினைத்திருக்
 கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்ஸாவத்திலேயிறே அதிஸங்கை. ப்ரகாரியாய்க் கொண்
 டிறே அவனுடைய ஸத்தை; ஸ்வவ்யதிரிக்தங்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிறே
 உண்டாவது? இப்படி ஸ்வரூபத்தில் அதிஸங்கை வர்த்திக்கைக்கு அடியென்? என்
 னில்; - அதிஸங்காஹேது சொல்லுகிறது:[கறந்தபால் இத்தயாதி]-வ்யதிரேகத்தில் ஜகத்து
 உபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டுமென்படியான உன்லோக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிஸங்கா
 ஹேது. [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது: அல்லது கறவாதபாலில்லே
 யிறே: உபாதிலேஷைத்தால்வந்த ரஸலிஸேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] -
 அதில் ஸாராம்ஸம். [நெய்யினிச்சுவையே] - நெய்யில்இனியசுவையானவனே! [கடலி
 னுளமுதமே] - மஹத்தத்த்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாராம்ஸமாக வாங்கின அம்ருதம்
 போலே லோக்யனானவனே! [அமுதில்பிறந்த இன்சுவையே] - அதில் ரஸாம்ஸத்
 தைச்சொல்லுகிறது. [சுவையதுபயனே]-ரஸாநுலவத்தால்வந்த ஸுஷ்ருபமானவனே!
 ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸாம்ஸங்களைச்சொல்லி, அதுபோராமையாலே தன்னையே
 சொல்லுகிறது. [பின்னேதோள்மணந்தபேராயா] - ஒருமிதுநாநுலவமாயிற்று இவர்க்கு
 லோக்யம். ஸம்ஸாரியை அவன் ஆந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று, ஆந்தமயனை அவன்
 உகப்பிக்கும்படி. இருவருடைய சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்கு லோக்யம். (எ)

செய்கிறார் - கலக்கத்தாலே இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உக. ப்ரமாணம் -
 ஸௌஜ்யம் இத்தயாதி. கீழிலதிஸங்கைக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன - கீழில் இத்தயாதி. கீழிலதி
 ஸங்கையென்றது - நாலாம்பாட்டிலதிசங்கை. இதுக்கும் - இப்பாட்டி லதிஸங்கைக்கு மென்றபடி.
 ப்ரகாரித்வத்திலேயன்றே அதிஸங்கை? ஸத்ஸாவத்திலேயோ? என்ன - ப்ரகாரியாய் இத்தயாதி.
 ப்ரஸங்காத் ப்ரதிகோடியையும் காட்டுகிறார் - ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்தயாதி. அந்தஹேதுவேதென்ன -
 வ்யதிரேகத்தில் இத்தயாதி. பால்என்மைல், “கறந்தபால்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜன
 மும், வ்யாவர்த்தயமும் அருளிச்செய்கிறார் - கறந்தபோதை இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உபாதி
 விஸேஷமாவது - காய்ச்சுகை முதலானவை. மேலுக்கு அவதாரிகை - ஒன்றிலொன்று இத்தயாதி.
 தன்னை - அவன் தன்னை என்றபடி. பேராயா - பெரிய இடையனே! கேவலம் அவனைச்சொல்
 லாதே, “பின்னேதோள்மணந்த” என்றுவிஸேஷித்ததுக்கு லாவம் - ஒருமிதுந் இத்தயாதி. “பின்னே
 தோள்மணந்த” என்றத்தால் ஹலிதம் - ஸம்ஸாரியை இத்தயாதி. “ஒருமிதுநாநுலவம்” இத்தயாதி
 யின் லிவரணம் - இருவருடைய இத்தயாதி. பேராயா - பெரியோனே என்றமாம். “கறந்தபால்
 நெய்யே” இத்தயார்ப்பய, ‘மணந்தபேராயா - இறந்ததும் நீயே’ என்றுதொடங்கி, ‘இன்னேயானால் -
 அதுவிதவது - சிறந்ததின் தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்’ இத்தய்வய. இது
 மூன்றாம் யோஜனையில். “என்றறிவொன்றும்” என்றது - என்கிற ஜ்ஞானமொன்றையு மென்ற
 படி; என்றறிகிற அறிவொன்றுமென்றுமாம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மணந்தபேராயா ! மாயத்தால்முழுதும் வல்வினையேனையீர்கின்ற [தாய்! குணங்களையுடையாய்! அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே! கொடியபுள்ளையர் த் பணங்களாயிரமுடையபைந்நாகப்பள்ளியாய்! பாற்கடற்சேர்ப்பா! வணங்குமாறியேன் மனமும்வாசகமும்செய்கையும்யானும்நீதானே.

ஆ.—(மணந்தபேராயா.) - உம்முடையஅபேக்ஷிதம் செய்யவேண்டுமொகில் ஓரஞ்சலிமாத்ரமாகிலும் பண்ணமாட்டாரோ? என்னில்;—அதுக்கு உத்தரம் மேலீட்டு, ப்ரவணஸ்வஹவனாகையாலும், “ஹூடியாந்ராஜிநேவஜநஸ்யுமுணவதயா” என்னும் ப்ரக்ரினயயாலே முழுதும் வல்வினையேனையிருந்த என்னையுங்கூட ஈராநின்ற ஸௌரீல்பாதி கல்யாணகுணங்களை உடையையாபிருக்கையாலும், ஆபுரிதவிரோதிசிரஸரைக ஸ்வஹவனையிருக்கையாலும், ஆபுரிதருடைய ஆபத்துக்கு உதவவருகைக்கிடான பெரிய திருவடியை திவ்வபாஹமாக உடையவனாகையாலும், திருநாட்டில்நின்றும் வந்து ஆபுரிதருடைய ஆபத்தைப்போக்கப் பற்றாமை அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்த்தருளுகையாலும், மத்ஸ்வரூபகரணசேஷ்டதங்கள் த்வத்ஸங்கல்பாயத்தமாய் த்வதாத்மகமாய் த்வச்சரீரமாகையாலும், என்னால் ஒரு செயலில்லை; ஆதலால், வணங்குமாறு அறியே நென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ்செய்தாலும் நீரே யத்நம்பண்ணவேண்டாவோ? என்னில்;—ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன்னதாய், எனக்கென்ன ஒருஉபகரண மில்லாமையாலே என்னால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை; ரக்ஷிக்கவல்லையுமாய் ரக்ஷணஸ்வ ஹவனுமான நீயே வந்து என்னை விஷயிகரித்தருளவேணு மென்கிறார்.

[மணந்த என்றுதொடங்கி] - அத்பலி சிவீஷ்டனாய்க்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய திருத்தோள்களையணந்த பேராயனே! ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்னையீரும்படியான குணங்களையுடையவனே! இப்போது காணப்பெறாத இன்னாப் பாலே, ‘வல்வினையேன்’ என்கிறார். [அசுரர்வன்கையர் கூற்றமே] - வன்கையரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவனே! [கொடிய புள்ளையர்த்தாய்] - கண்டதிசையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை மார்க்கவல்ல பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவனே! [பணங்க ளென்று தொடங்கி] - உன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகலிதமான ஆயிரம்மணங்களை யும் கண்வளர்ப்போரும்படி விஸ்தீர்ணமான உடம்பையுமுடைய திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு ரக்ஷயஜந்துக்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்த்தருளுகிறவனே!

ப.—அநந்தரம், ஆபுரிதஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகவும், விரோதிசிரஸநார்த்தமாக வும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற நீயிட்ட வழக்காம்படி என் கரணங்களும் கரணியான நானும் உனக்கு ப்ரகாரமானபின்பு, நான் வணங்குவன் என்றொரு ப்ரகாரம் அறிகுறியிலே நென்கிறார்.

மாயத்தால் - ஆபர்சயசேஷ்டதங்களாலே, முழுதும் - அகிலபதார்த்தங்களை யும், மணந்த - அலிமனதையோடே செறிந்து உகப்பிக்கும், பேராயா - பெருமையை

யுடைய க்ருஷ்ணனாய், வல்வினையேனை. - அப்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறாத ப்ரபலபாத்
தையுடையேனான என்னை, ஈர்கின்ற-ஸ்வகாலமும் ஈராநிற்கிற, குணங்களை - (ஸ்வீலெள
ஸ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளான) குணங்களை, உடையாய் - (ஸ்வஹ்வமாக) உடையையாய்,
வன்கையசுரர் - (ஆழித்தவிதிராதிகளான) ப்ரபலாஸூரர்க்கு, கூற்றமே - ம்ருத்யுவாய்,
கொடிய - (அவர்கள் கண்டபோதே) முடியும்படியான, புன் - பெரியதிருவடிமை, உயர்த்
தாய் - (கொடியாக) உடையையாய், இப்படி. ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாக, ஆயிரம் பணங்கள் -
1, உடைய - உடையனுமாய், பை - அதிவிஸ்தீர்ணமான, நாகம் -

நந்தாமூலாகிற, பள்ளி - படுக்கையை, ஆய் - உடையையாய்க்கொண்டு, பாத்
கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, சேர்ப்பா - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! மஹம். வாசக
மும் செய்கையும் - மனோவாக்காயரூப கரணங்களும், யானும் - (கரணியான) நானும்,
(உனக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு, நீதானே - நீதானேயாம்படியாயிருந்தது; (ஆகையால்),
வணங்கும் - வணங்குகைக்கு, ஆறுஅறியேன் - ஒருகர்த்தாவையும் லேன, கா
லைன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ் செய்தாலும் பேறுஉம்மதாய் ஆயிராய்க்
கைக்குக் காரணமும்உண்டானால் நீரே யத்திக்கவேண்டாவோ? என்னில், — ஆத்மாத்
மீயங்களடைய உன்ன ஸுமனாபின்பு என்னால் செய்பலாவதொன்றில்லை; நீயே ரக்ஷிக்க
வேணு மென்கிறார்.

[மணந்தபேராயா மாயத்தால்] - அஹிவிஸேஸத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி
தோளேடே ஸம்ஸ்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப் பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்
தனத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குஉண்டான ஏற்றம். [வல்வினையேனை முழுதமீர்கின்ற குணங்
களையுடையாய்] - குணங்களிலே ஒருகுணம் ஆஸ்வாஸேஹதுவாகிறதில்லை. உன்னுண
மாகையும் நானாகையுமே ஈருகைக்கு வேண்டுவது. எல்லாமொக்க ஈரும்படியான குணங்
களையுடையவனே! [வல்வினையேன்] - சிலர் குணஜ்ஞாதத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அதுவும்
வாயகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். “வெஹ்வொநுபகலூரணமூணாஃவா
குல்யவந்திகே”. [ஈர்கின்ற] - நலிந்ததாய் விடுகிறதில்லை: அம்புபட்டநோவுக்கு மருந்
திட்டாற்றலாம், குணஜ்ஞாதத்தாலேவந்த நோவுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [அசுரர்வன்கை
யர்கூற்றமே] - கண்பாராதே நலியும் அஸூரர்களுக்கு அந்தகணுவனே! அதுகூலரை
குணங்களாலேயழிக்கும்: ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலேயழிக்கும். [கொடியபுள்ளுயர்த்
தாய்] - உன்னிலும் கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைத்
கொடியாக உடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடி
யைக்காணவே முடியும் அத்தனை. [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகலித்
மான வணங்கையுடையனாய், உய்வதறுவஜ்ஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவிகைக்குப் பல
தலையையுடையனாய், தானும்பிராட்டியும் பரிமாறப்புக்கால் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கும் உடம்
பையுடையனான திருவனந்தாமூரனைப் படுக்கையாகையுடையவனே! [பாற்கடல்
சேர்ப்பா] - இப்படிப்பட்ட திருவனந்தாமூரனை ஆஸநமாகக்கொண்டு பரமபதத்திலே
யிருக்கையன்றிக்கே, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிறவனே! [வணங்குமாறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே
வந்து சாய்ந்த - என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடையிருக்கிற உனக்கு நானொரு

கிஞ்சித்தாரம் பண்ணினேனாக ஒருவிரகறிகிறிலேன். உமக்கு மனோவாக்காயங்களுண்டு; அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான நீர்உண்டு; வணங்கத்தட்டென்? என்ன, [மனமுமித்யாதி]- அவற்றினுடைய ஸத்தாவதேம யமையுமோ? அவை ஸ்வாபுநமாகவேண்டாவோ? மனோவாக்காயங்கரினுடைய ஸத்தை நீயிட்டவழக்கன்றோ?

ஈதி.— எட்டாம் பாட்டு. ஏதேனும் செய்தாலும் பேறு உம்மதாய் உமக்கு ஆஸ்ரயிக்கைக்குக் கரணங்களுமுண்டானால் நீரே யதிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - ஆத்மாத்மியங்களடைய உன் அதீநமானபின்பு என்னால் செய்யலாவது ஒன்றில்லை, நீயே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிறார்.

[மணந்தபேராயா மாயத்தால்]- அலிநிவேஸத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி தோ ளோடே ஸம்ஸலேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப்பிராட்டிபிற்காட்டில் இடைத்தனத் தில் க்ருஷ்ணனுக்கு உண்டான ஏற்றம். [முழுதும்வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்] - [முழுதும் - ஈர்கின்ற குணங்கள்] சிலகுணங்கள் ஈரச் சிலகுணங்கள் யாகமாகையன்றிக்கே, எல்லாம் ஒக்க ஈகும்படியான குணங்களையுடையவனே! உன்குணங்களாகையும் நானாகையுமே நோவுபடுகைக்கு அடி. [வல்வினையேன்]- சிலர் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அது வாயாகமாய்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [ஈர்கின்ற] - நலிந்த தாய் விகேற்றில்லை: அம்புப்பட்டபுண் மருந்தீட்டு ஆற்றலாம், குணத்தால் வந்தநோய்க்குப் பரிஹாரமில்லையே. [அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே] - முன்கை மிகேக்கரான அஸுரர்க்கு அந்தகன் தண்ணீரேன்னும்படி கூற்றமானவனே! [கோடியபுள்ளியார்த்தாய்] - கண்ட போதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மார்க்கவல்ல பேரியதிருவடியைக் கோடியாகவுடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கோடியைக்காணவமையும். [பணங்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கோடியைக்காணவமையும். [பணங்கள் இத்த்யாதி] - ஸ்வஸ்ப்ரஸத்தாலே விக்ளிதமான ஹணங்களையுடையனாய், ஹகவதநுஹவ ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகப் பலதலைகளையும் உடையனாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கீடான பரப்பையுடையனாயிற்றுத் திருவ் நந்தாழ்வா னிருப்பது; அப்படிப்பட்டிருக்கிறவனைப் படுக்கையாக உடையவனே! [பாற் கடற் சேர்ப்பா] - ஆஸ்ரிதர்க்குத்ரால் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்த வனே! [வணங்குமாறுஅறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்து என்

எட்டாம்பாட்டு—மணந்த இத்த்யாதி. “வணங்குமாறியேன், மனமும் வாசகமும் செய்கையுமாயானுமீதானே” என்றவற்றைக் கடைக்கித்து அபதாரிகை-ஏதேனும் இத்த்யாதி.

“மாயம்” - அலிநிவேஸம். “பேராயா” என்றதற்கு அர்த்தம் - நப்பின்னை இத்த்யாதி. “முழுதுமீர்கின்ற” என்றதற்கு ஹவம் - சிலகுணங்கள் இத்த்யாதி. “வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்கள்” என்றகூட்டி ஹவம் - உன்குணங்களாகையும் இத்த்யாதி. விஸ்லேஷவேளையிலே குணங்கள் வாயாகமாகை ஸஹஜமாயிருக்க, “வல்வினை” என்று நோவுபடுவாரென்ன? என்ன - சிலர் இத்த்யாதி. குணஜ்ஞானத்தாலேயென்றது—“தவரிஸுபவஹவொமொணாஃ” என்றத்தைப் புத்த. வர்த்தமாரார்த்தம் - நலிந்ததாய் இத்த்யாதி. ப என்ன - அம்பு இத்த்யாதி. “வன்கையர், வன்கூற்றம்” என்று அந்வயித்து அதற்கு வ்யாவர்த்தம் - முன்கை இத்த்யாதி. புள்ளிக்கொடுமெசொல்லி, “உயர்த்தாய்” என்றதற்கு ஹவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத்த்யாதி. “பணங்கள், ஆயாம், பை” என்ற மூன்றுக்கும் அர்த்தம் - ஸ்வஸ்ப்ரஸத்தாலே இத்த்யாதி. “சேர்ப்பா” - சேர்ந்தவனே. “வணங்குமாறியேன்” என்று உபாயம் தேடுவதில், வணங்காதே வெறுமனே இருக்கவொண்ணுதோ? என்ன - பரமபதத்தை இத்த்யாதி. “ஆறு” என்றதற்கு

னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனுயிருக்கிற உனக்கு நான் ஒரு கிஞ்சித்தாரம் பண்ணி
னேனாகைக்கு ஒருவிரகழிகிறிலேன். 'அறியாதோழிகிறதென்?' உமக்கு மனோவாக்காயங்க
ளுண்டு, அவற்றிக்கு ஆஸ்ரயம் நீருண்டு, வணங்கத்தட்டென்?' என்ன, - [மனமும் இத்
யாதி] - எனக்காயிருப்பதோரு நெஞ்சம் வாக்கும் செய்கையும் எனக்காயிருப்பதோரு
நானும் உண்டாகவேணுமே; எல்லாம் நீயிட்டவழக்காயன்றோ இருக்கிறது. வணங்க
வேணுமென்னும் நினைவுண்டு, வணங்குப்பரகாரம் அறிகிறிலேன். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யானும்நீதானேயாவதோமெய்யே அருநரகவையும்நீயானால்
வானுயரின்பமெய்திலேன்? மற்றைநரகமேயெய்திலேன்? எனினும்
யானும்நீதானாய்த்தேளிதோறும்நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்
வானுயரின்டம்மன்னிவீற்றிருந்தாய்! அருளுநின் தாள்களையெனக்கே.

ஆ.—(யானும்நீதானே.) - உம்முடைய ஸ்வரூபமுட்பட ஸர்வமும் நானே
யென்னுமிடம் அறிந்திராகில் உமக்கு என்பக்கல் அலப்தாம்ஸமுண்டோ? என்னில்,—
ஸர்வமும் நீயேயாதலால், இவ்விடத்தே யிருந்தத்தோடு திருநாட்டிலிருந்தத்தோடு வாசி
யில்லை நிரூபிக்கில்; அப்படியேயாகிலும், ஸர்வமும்நீயே யென்னுமிடத்தை அறியச்
செய்தேயும்; திருநாட்டிலே நீயேயாயிருக்குமிருப்பைக் காணாதேயிருக்கும் இவ்விருப்
பாகிற நரகத்தை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; அருளு நின்தாள்களை எனக்கே என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸகலபீர்த்தங்களும் உனக்கு சேஷமானபின்பு,
இந்தஜ்ஞாத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தத்தோடு திருநாட்டிலே யிருந்தத்தோடு
வாசியில்லையாகிலும், சேஷத்தவ ஜ்ஞாநவிரோயியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்க அஞ்சா
நின்றேன்; இதுக்கு அதுகூலமான திருநாட்டிலே என்னைக் கொடுபோகவேணு
மென்கிறார்.

[யானும்நீதானே யாவதோமெய்யே] - நானும் உனக்கே சேஷமென்னுமிடம்
ஸத்யம். [அருநரகவையும்நீ] - மற்றும் ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநபீர்த்த
தங்களெல்லாம் உனக்கே சேஷம். [ஆனால் என்றதொடங்கி] - 'ஆனபின்பு சேஷத்தவ
ஜ்ஞாத்தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரகியாநந்தத்தைப் பெற்றிருந்தத்தோடு
ஸுவத்துக்கும் சேஷத்தவஜ்ஞாத்துக்கும் எதிர்த்தலையான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தத்
தோடு வாசியென்?' என்று இப்பொருளுண்டேயாகிலும், [யானும்நீ என்றதொடங்கி] -
ஸகலபீர்த்தங்களும் உனக்கு சேஷமாகையாலே நானும் உனக்கு சேஷமென்று
உணருந்தோறும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; இந்தஜ்ஞாநம் பரி
மாறக்கடவதான திருநாட்டிலே நிரகியாநந்லியாய்க் கொண்டு வேறுபட இருந்தருளின்
நீ, அங்கே எனக்கு உன்திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும்.

ஹாவம் - வணங்கவேணுமென்னும் இய்யாதி. 'மாயத்தால் - மணந்தபேராயா - வல்லினையேனை -
முமுதம் - ஈர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்' இய்யாராய, 'சேர்ப்பா - மரமும் வாசகமும் செய்கை
யும் யானும்நீதானே - ஷணங்குமாறதியென்' இய்யாவ்ய. (அ)

ப.—அநந்தம், இவ்வறிவோடே எங்குமிருந்தாலும் குறைவற்றிருக்க, துவாத்மகமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன் ; நிரதிசயபுருஷார்த்தமான ப்ராப்ய தேசவர்த்தியான உன் திருவடிகளைத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

யானும் - (அஹம்புத்தியவஹார விஷயமான) நானும், நீதானே - (த்வத்ப்ர காரபூதனுகையாலே) நீதானேயா யிருப்பன் ; (இப்படி “ஈஹம்வெவக்ஷேவிஹவொ ஷேவதெ” என்று), ஆவது - இவ்வர்த்தம், (ப்ரமாணப்ரஸித்தமாகையாலே), மெய்யே- பரமார்த்தம்: அரு - துஸ்தரமாய், நாகவையும் - துவேபோத்தரமான ஸம்ஸாரத்தில் வஸ்துக்களானவையும், (“வவ. ஹிஹிஹி” என்கிற மர்யாதையாலே), நீ - த்வத் ப்ரகாரபூதங்கள்; ஆனால் - ஆனபின்பு, வான் - (விலக்ஷணமான உனக்குஸேஷமான ஆத்மாவுக்கு அதுருபமான) பரமபதத்தில், உயர் - உச்சநிதமான, இன்பம் - ஆநந்தத்தை, எய்தில்என் - பெற்றிருக்கில் என்? மற்றை - (அவிலக்ஷணமாய் ஸ்வாதந்தர்யாவஹமாய் துவேபோத்தரமாகையாலே) அதுக்கெதிர்த்தட்டான, நாகமே - ஸம்ஸாரநிரயத்தை, எய்தில் - பெறில், என் - என்? எனினும் - என்கிற அர்த்தஸ்த்திதியானது லோகத்திலே வ்யவஹரித்துப்போரிலும், யானும் - (ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் விலக்ஷணமான) அஹமர்த்தம், நீதானும் - (அகிலஹேயப்ரத்யகே கல்யாணைகதாநுன) நீயாம்படி த்வத்ப்ரகாரமாக, தெளிதொறும் - உணர்ந்தபோதெல்லாம், நாகம் - ஸம்ஸாரநிரயத்தை, நான் - நான், அடைதல் - கிட்டெகையை, (ஸ்ரீ கௌஸ்தபத்தைச் சேற்றிலேபுதைத்த வோபாதி), நன்றும் - மிகவும், அஞ்சவன் - அஞ்சாநின்றேன்; வான் - (பரமவ்யேமஸப்தவாச்சயமான) பரமபதத்திலே, உயர் - (அவாஹ்மநஸகோசமாம்படி) உச்சநிதமான, இன்பம் - ஆனந்தத்தை, மன்னி - உடையையாய்க்கொண்டு, (நிரந்தரமாக), வீறு - உன்னுடைய ஸர்வஸேஷித்வ வ்யாவ்ருத்திதோன்ற, இருந்தாய் - எழுந்தருளியிருக்கிற வனே! (இவ்விபூதியிலுள்ளார் அதுவீசித்து அடிமைசெய்கிற), நின் - உன், தாள்களை - திருவடிகளை, எனக்கு - எனக்கு, அருளு - தந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஸகலபிதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு” என்கிற இந்தஜ்ஞாநத்தோடே யிருக்குமிடத்து ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதித்தோடு வாகியில் லையேயாகிலும் இந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்; இதுக்கு அதுகலமான பரமபதத்திலே எல்லைக்கொடுப்பாக வேணுமென்கிறார்.

[யானும் நீதானே]-நானும் “நீ” என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிறவனே! “சூக்தேதேவதாமஹிவ்யாக்ய” “சூக்தேதேவதாமஹிவ்யாக்ய” “ஈஹம்வெவக்ஷேவிஹவொஷேவதெ” [ஆவதோமெய்யே] - உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தம் ஸத்தம். [அருநாகவையும் நீ] - ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநங்களுக்கும், என்னோபாதி உன்னோட்டைப்ராப்தியுண்டு. நான் நீயிட்டவழக்காயிருக்கிறவோபாதி ஸகலபிதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. [ஆனால்] - அர்த்தஸ்த்திதி இதுவானபின்பு. [வானுயரின்பெய்தில்என்] - இஸஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலே போப் நிரதிசயநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில்என்? [உயரின்பம்] - நிரதிசயநந்தம். [மற்றைநாகமே எய்தில்என்] - ஸுவத்துக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலைபான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கில்என்? சேஷத்வவஸ்துவானால் சேஷியுடைய எல்லைக்குள்ளே “அவன்செய்தபடி செய்கிறான்” என்றிருக்குமதொழிய, அவனை நிர்வநயிக்கக் கடவ

னல்லவென்பதோர் அர்த்தமுண்டு; [எனினும்]-இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும். [யானும் நீதானுய்த்தெளிந்தொழும்] - ஸகலபடார்த்தங்களும் உனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரமாகையாலே, நானும் உனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனென்னும் தெளிவுபிறக்கப் பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சுவனநரகம் நானடைதல்] - சேஷத்வஜ்ஞாந்தத்துக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கில், அகப்பட்ட இந்தஜ்ஞாந்ததையும் இழப்பனென்று நான் அஞ்சாநின்றேன். “உம்மோடு மற்றுள்ள ஸகலபடார்த்தங்களோடு வாசிபற நம்மைக்குறித்து அத்யந்த பரதந்த்ரமானபின்பு பரமபதத்திலிருப்போடு ஸம்ஸாரத்திலிருப்போடு வாசியென்? என்று நீகைவாங்கிபடுக்கப் புகுகிறையோ”? என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன். “இப்படி யஞ்சுகிறவுமக்கு நாம் செய்யவேண்டுமெதன்?” என்ன - [வானுயிரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்] - பரமபதத்திலே நிரதீஸாயாநந்தயுக்தனாய்க் கொண்டு உன்னுடைய சேஷித்வத்தால் வந்த வேறுபாடெல்லாநீதோற்ற, உனக்கமைந்தாரும் நீயுமாகவிருப்பதோரிருப்பு உண்டு. [அருளு நின்றதாள்களையெனக்கே] - அவ் விருப்பிலே என்னைக் கொண்டுபோய், அவர்கள் அநுபலித்த உன்திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

சுடு - ஒன்பதாம்பாட்டு. “ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு” என்கிற இந்தஜ்ஞாந்ததோடேயிருக்குமிடத்தில் ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில்லையே யாகிலும், இந்தஜ்ஞாந்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்: இதுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக்கொடுபோகவேண்டுமென்கிறார்.

[யானுநீநீதானேயாவதோமெய்யே] - நான் “நீ” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்குப் பரகாரமாய், நான் ப்ரஹ்மஸப்தவாச்யனும்படியிருக்கிற இவ்வர்த்தமோ, அது ஸத்யம். † “சூடுதூதூவது மூலாயாசு”, ‡ “சுஹம்சி நாராவம் வஸூநூ” (ஆத்மேதேவவது க்ருஹ்ணீயாத், அஹம்மநுரபவம்ஸூர்யஸர்ச) என்றிறே முக்தர் பாஸூரம். [மெய்யே] - அதல் - ஸம்ஸாயமில்லை. [அருநரகவையும்நீ] - எனக்குப் போறுக்கவொண்ணாதே கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான ஸம்ஸாரமும் நீயிட்ட வழக்கு. இது இப்போதுசொல்லுகிறது, நீ நினைத்தவன்று கழித்துத்தரவல்லையென்கைக்காக. ஆக, நானும் எனக்குவிரோதியான் ஸம்ஸாரமும் உனக்குப் பரகாரம். [ஆனால்] - அர்த்தத்தவ்ம்இதுவானால். [வானுயிரின்பமெய்தில்என்] - சேஷத்வஜ்ஞாந்ததோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதீஸாயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில் என்? [மற்றைநரகமே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—யானும்நீ: இத்த்யாதி. “நன்றும் அஞ்சுவனநரகம் நான் அடைதல், வானுயிரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்” இத்த்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - ஸகல இத்த்யாதி. கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிசயங்கைபண்ணுகிறதென்? ஸர்வமும் ப்ரகாரமாக நாம் ப்ரகாரியாக விருக்கிற அறிவுகொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன-ஸகல இத்த்யாதி என்று கீழோடே இதுக்குஸங்கதி. “யானும்நீதானே, அருநரகவையும்நீ” என்றது - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். தன்னை அவனாகச் சொல்லலாயிருக்குமோ? என்ன. சூடுதூதூவ இத்த்யாதி. முக்தர் பாசூரம் - முக்தப்ராயர் பாசூரமென்றபடி. அவதாரணார்த்தம் - அதல் - இத்த்யாதி. நரகவையென்றது - நரகமென்றபடி. ஸம்ஸாரமும் உனக்குப் ப்ரகாரமென்றதுக்குப் ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார்-இது இப்போது இத்த்யாதி. பதத்தவ்யோக்தார்த்தத்தைச் சேர்த்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆகநானும் இத்த்யாதி. “எனினும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - உடையவன் இத்த்யாதி வாக்யத்

யெய்தில்என்] - ஸுவத்துக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தட்டான ஸம்ஸாரத் திலே இருக்கில்என் ? உடையவன் வைத்தவிடத்திலே கிடக்கும்த்தனையன்றே என்று ஓரர்த்த தத்த்வமுண்டு; [எனினும்] - இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும். [யானும்நீதானுய்த் தெளிதொறும்] - இஸ்ஸம்ஸாரம் உனக்குப்புறம்பு என்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, “நான் உனக்கு அத்தயந்தஸேஷபூதன்” என்கிறதெளிவு பிறக்கப்பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சுவன்னாகம் நான் அடைதல்] - “சேஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானபின்பு சேஷவஸ்துசேஷிசெய்தபடிகண்டு அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமித்தனையன்றே? நம்மை நிர்ப்பந்திக்கக்கடவனோ?” என்றிறே தேவர்க்குநீனைவு! உனக்கு இது நினைவானாலும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்: சேஷத்வப்ரதிபத்திக்கு விரோயியாகையாலே. நீர் அஞ்சங்காட்டில் நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்னில்- [வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்த்யாதி] - இதுவேயன்றிக்கே, நிய்விலுதியிலே நிரதியாயாந்தயுத்தயம், உன்னுடைய சேஷித்வ வ்யாவருத்தி தோற்ற இருப்பதோர் இருப்புண்டு; அவ்விருப்பிலே என்னையழைத்து அஸாபா ரணர்பரிமாற்றத்தை எனக்குத் தரவேணும். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

தாள்களையெனக்கேதலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைம்மாறு
தோள்களையாரத்தழவி என்னுயிரையறவிலசெய்தன்னசோதீ ! [தாய்!
தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்! துணைமலர்க்கண்களாயிரத்
தாள்களாயிரத்தாய்! பேர்களாயிரத்தாய்! தமியனென்பெரியவப்பனே !

ஆ.—(தாள்களை.) - ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் ப்ராக்ருதவிஷமையாக யாரக போஷக ஹோக்யராயிருக்கச்செய்தே, என்னை உன் சிருவடிகளையே ப்ராசகபோஷக ஹோக்யமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளினாய் ; இந்த மஹோபகாரமே அமையாதோ? இவ்வுபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக என்னுடைய ஆத்மாவை உனக்கே அடிமையாகத்தந்தே நென்னும் ப்ரீதியாலே ஸம்ஸூஷித்து, தம்முடைய ஆத்மாவை ஆத்மாந்தஸேஷமாகக் கொடுத்து, இந்தமஹோபகாரத்தைப்பண்ணின உன்னை ஒருகால் காணவேணும். காண எளிதோ? என்னில், —காணவேணுமென்று அபேஷித்த ஆஸ்ரிதர்க்காகவன்றே, நீ அஸங்க்பேய திவ்யரூபங்களையும், அஸங்க்பேய கல்யாணகுணங்களையும் உடையையாயிருக்கிறது; உன்னையொழிய ஒருசஷணமாத்திரமும் செல்லாதிருக்கிற எனக்கும் அரியையாகலாமோ? பிரானே! என்கிறார்.

வயம். புறம்பென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கேயென்றது - உன்னையொழிய ஸ்வதந்த்ரமென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, உனக்கு அத்தயந்த பரதந்த்ரமாகையாலே என்றபடி. “நீதானுய்த்தெளிதொறும்” என்றது - நீதானுய்த் தெளிவுபிறக்கப்பிறக்க என்றபடி. “நான்” என்றதற்கு ஹாவம் - சேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்த்யாதி என்னுதல்; “உடையவன்வைத்தவிடத்திலே” இத்த்யாதிவாக்யவிவரணமாதல். இதுவேயன்றிக்கே - இஸ்ஸம்ஸாரமேயன்றிக்கே என்றபடி. “யானும்நீதானே” என்று தொடங்கி, “யானும்நீதானுய்த் தெளிதொறும் - நாகம் - அடைதல் - நான் - நன்றும்அஞ்சுவன் - வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய் - சிந்தாள்களையெனக்கு - அருள்” இத்தய்வயம். (க)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நான் ஆசைப்பட்டபடியே திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுதமாவை உனக்குத்தந்தே நென்கிறார்.

[தாள்களையென்று தொடங்கி] - “நான்பெற்றபடி பேறுபெற்றாநிலை” என னும்படி மிகவும் பரிபூர்ணமாம்படி திருவடிகளை எனக்குத்தந்த மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக உனக்குத் தரப்புகுகிறதென்று மிகவும் கொண்டாடி என்னுதமாவை உனக்கே ஸ்வம்மாகத் தந்தேன். [சோதி] - தம்மோட்டை ஸம்ஸ்ரலேஷத்தாலே எம் பெருமானுக்குப்பிறந்த ஓளஜ்ஜ்வல்யம். [தோள்களென்று தொடங்கி] - தம்மைத் தரிப் பிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த பெளஷ்கல்யத்தைப் பேசி உன்படியிருந்தபடி யென்? என்றுகொண்டாடுகிறார்: [தமியனேன் பெரியவப்பனே] - உன்னைப்பிரிந்து தனி மைப்பட்டு ஷோவுபடுகிற எனக்கு உன்னைக்காட்டியருளி, உன்னுடைய குணங்களிலே அதிசயங்கைபண்ண, அவ்வதிசயங்கையைப்போக்கின மஹோபகாரகளை!

ப.—அந்தரம், ஆஸாநுருபோபகாரத்துக்குத் தாம்பண்ணின ப்ரத்யுப காரத்தாலே அத்தலையிற்பிறந்த ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தையும் அதிசயித வைவ்லத்தையும் அரு ளிச்செய்கிறார்.

(“அருளுகின்தாள்களை எனக்கே” என்ற ஆசைக்கிடாக), தாள்களை - அத் திருவடிகளை, எனக்கே - எனக்கு அஸாநுரணமாம்படி, (ஸேஷத்தவ்ரதிஸம்பந்தியாக வும், ஆஸ்ரயணப்ரதிஸம்பந்தியாகவும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகவும்), தலைத்தலை - மேன்மேலன், சிறப்ப - சிறக்கும்படி, தந்த - தந்தருளின, பேருதவி - மஹோபகாரத் துக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக, (அமுர்த்தமான), என் - என், உயிரை - ஆத்ம வஸ்துவை, (உபகாரஸ்மருதியிலுண்டான ஹர்ஷாதிசயத்தாலே), தோள்களை - தோள் கள், ஆர - நிரம்பும்படி, தழுவி - (முர்த்தவஸ்துவை) ஆலிங்ககம்பண்ணுமாபோலே அத்யாதரம்பண்ணி, (இஷ்டவிநியோகாஹமாம்படி, உபகார ப்ரத்யுபகாரங்களிலுண் டான க்ரயவிக்ரயஸமாதியாலே), அறவிலை - அறவிலை, செய்தனன் - செய்துத்தந்தேன் : சோதி - (“அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னது” என்று மீளாதே உபகாரஸ்மருதியிலுண் டான கலக்கத்தாலே பண்ணின ஸமர்ப்பணத்தை, ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, உன்னது பெற்றாயிராதே பெறுப்பேறுபெற்றாய்) ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனே! தோள் கள் ஆயிரத்தாய் - (இந்த வடிவிலொளியளவன்றிக்கே, வஹுமுகமாகத் தழைத்த “ஆயிரத்தோளால்” என்கிறபடியே (உபகாரமான திருத்தோள்கள் ஆயிரத்தையு முடையாய், முடிகள் ஆயிரத்தாய்- (“ஸஹஸ்ரஸீஷா” என்கிறபடியே) திருமுடி கள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், துணை மலர் கண்கள் ஆயிரத்தாய் - (“ஸஹஸ்ராக்ஷ” என்கிறபடியே) இணையான மலர்போன்ற திருக்கண்கள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், தாள்கள் ஆயிரத்தாய் - (“ஸஹஸ்ரவாக்ஷ” என்கிறபடியே) திருவடிகள் ஆயிரத்தையு முடையாய், பேர்கள் ஆயிரத்தாய்- (“நாஸஹஸ்ரவாக்ஷ” என்கிறபடியே) திருநா மங்கள் ஆயிரத்தையுமுடையாய், தமியனேன் - (அறிவையும் ஸங்கிக்கும்படி தனி மைப்பட்ட) எனக்கு, பெரிய அப்பனே - உன்பெருமைக்கிடாக உபகரித்தஸ்வாமி யானவனே! இப்படி ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தையும் வைவ்லத்தையுமுடையவனே! எனக்கு மஹோபகாரகனாய் என்றுமாம், ‘என்னுயிரை அறவிலைசெய்தனன்’ என்று அவ்வயம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அபேஷித்தபடியே திருவடிகளைத்தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தே நென்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக்கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடியையும், தன்னையொழியச் செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த ஸ்வையை ப்ரகாஸிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்ப] - உன்திருவடிகளைப்பற்றினரில், 'நான் பெற்றபேறு பெற்றாரில்லை' என்னும்படியைக்கொண்ட. "இன்களிபாடும் பரமகவிகளால்" என்று - பராஸராதிகள், முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு வாசகமான அடிமையைக்கொண்ட. [தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த] - மிகச் சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாம்படித்தந்த என்னை. [பேருதவி] - கொள்கின்ற எந்தரத்திலன்றிக்கே, தந்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தழுவ] - உனக்குத்தரப்புகுற வஸ்துவென்று மிகவும் கொண்டாடி. உபகாஸம்ருதியிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமுர்த்தமான ஆத்மவஸ்து ஸாவயவம் போலே அணைக்கலாம்படி தடித்தது. [†என்னுயிரை] - விலகடினமான ஆத்மாவை. [அறவிலைசெய்தனன்] - இஷ்டவிசியோமாரஹமாம்படி யறவிலைசெய்து தந்தேன். தாம் முன்பு "மனமும் வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீதானே" என்று சொன்ன வார்த்தையை மறந்து உபகாஸம்ருதியாலேவந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறார். [சோதி] - இவர்பண்ணின ஆத்மஸம்பண்ணத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஓளஜ்ஜவல்யம். இவர் தம்மதல்லாததொன்றை ஹர்ஷத்தாலே கலங்கிக்கொடுத்தார்; அவன் தன்னதல்லாததொன்றைப் பெற்றான் அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாகுகின்றான். * மயர்வறமதிரல மருளப்பெற்ற இவர் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ? * மயர்வறமதிரல மருளினவன்தான் கலங்குகின்றான். முன்பு இழுவாலே கூப்பிட்டவர், தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே [தோள்களென்று தொடங்கி]. இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த பெளஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்:— உபகாஸம்ருதியில் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமுர்த்தமான ஆத்மவஸ்து அணைக்கலாம் படி தடித்தார்போலே, * ஸடுபெகாருவிவமானவடிவும் ஸாதஸாவமாயிற்று. அவாப்தஸஸ்தகாமனாவன் ஒருஸம்ஸாரியைவலித்து ஹ்ருஷ்டனானென்கிற இதுகடுமோ வென்னில்? - ஸார்வஹமனான க்ஷத்திரியனுக்கு உபர்த்தி உண்டென்ன அலிமதையான மஹிஷிபக்கவிலே சாபலமின்றிக்கே யொழியுமோ? அவாப்தஸஸ்த காமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஸ்ரிதவாத்தஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமித்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைத் தானே பிறப்பித்து, அந்தஹர்ஷத்தைக் கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனாவதே! என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - அவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்திலும் அதிசங்கைபண்ணின போதை வெறுமையைநினைத்துச் சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - அவ்வதிசங்கைகளையும்போக்கி இவ்வளவு புருரறிமத்தின மஹோபகாரகனே!

† இருபத்து நாலாயிரத்தில் 'இன்னுயிரை' என்று பாடமாகில் அர்த்தத்துக்குச் சேரும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் மனோரதித்தபடியே திருவடிகளைத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தே என்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக் கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடுபோருந்தாதபடியையும் தன்னையொழிச்செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த உபகாரம் ப்ரகாஸிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த] - “பலரடியார்முன்பருளிய” என்கிறபடியே—ஸ்ரீவால்மீகிலாவான், முதலாழ்வார்கள்தோடக்கமானார் உண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷகடாகளும் பண்ணி, மிகச்சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாகத் தந்த என்னை. [பேருதலி] - கொள்ளுகிற எந்தரத்திலன்றிக்கே, தந்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தமுலி] - ஒருவனுக்குஒருவன் கய்ய கையையணைத்துக் கொடுத்துப்போலே, இங்கும்அணைத்துக்கொடுக்கலாம்படி அமுர்த்த மாண ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்ப்பணைத்ததாயிற்று உபகாரஸ்மருதியாலே. “என தாலியாலியும் நீ” “எனதாலியார்? யான் ஆர்?”, “மனமும்வாசகமும்செய்கையும் யானும்நீ தானே” என்பதானவற்றை மறந்தார் ஹர்ஷத்தாலே. [என்னுபிரையறவிலைசெய்தனன்] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்க்கு அந்நியார்ஹமாம்படி அற விலை செய்துத்தேன். [சோதி]-இவர் தம்மதல்லாததோன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாற்போலே, அவ னும் தன்னதல்லாததோன்றைப் பெற்றுற்போலே ப்ரமித்து உஜ்ஜ்வலனாகின்றான்: “விஜ்ஜா?” (விஜ்வர?) என்னும்படி யிராநின்றான். [தோள்கள்இத்யாதி] - முன்புஇழ வாலே கூப்பிட்டவர் தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவ னுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப். பேசுகிறார். உபகாரஸ்மருதியாலே இவருடைய ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்த் தளிர்த்தாற்போலே, வஸுதேவகுருபமானவடிவும் ஸத ஸாகமாயிற்று. ஒருஸ்ஸாரியை லலித்து அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான இவன் இப்படி ஹ்ருஷ்டனானென்கிறஇது கூடுமோ? என்னில், ஸார்வலோபமனான சுஹ்ரியனுக்க ஒருயர்ந்தியுண்டென்னு, அலிமதையான மஹிஷபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே ஒழியுமோ? அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஸ்திதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ர ஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமத்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைப்பிறப்பித்து,

பத்தாம்பாட்டு.—தாள்களை இத்யாதி. “பேருதலிக்கைம்மாறு” என்றுதொடங்கி, “அற விலைசெய்தனன்” என்னுமனவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை - தாம் மனோரதித்த இத்யாதி. ஆனால், தான்களைத் தந்தானோ? என்ன - இப்போது இத்யாதி.

“தலைத்தலை”-மிகவும். “சிறப்ப”-ஸ்ரீலாக்யமாக. “எனக்கே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - பலரடியார் இத்யாதி. மலிதம் - பூர்ணமாக இத்யாதி. உபகாரத்துக்கு மஹித்வம் ஏது? என்ன - கொள்ளுகிற இத்யாதி. கிரவயவமான உயிருக்குத் தோள்களுண்டோ? என்ன - ஒருவனுக்கு இத் யாதி. ஆத்மாவாகிற பெண்ணின்னதோளை ஆரத்தமுலி என்றபடி. ஆத்மஸமர்ப்பணம், கீழ் அத்யந்த பரதந்த்ரமாகச்சீசோ வுக்கிகளோடு விரோதியாதோ? என்ன - எனதாவ் இத்யாதி. உஜ்ஜ்வலனான துக்கு ப்ரமாணம் - விஜ்ஜா? இத்யாதி. “தோள்களாயிரத்தாய்” என்றுதொடங்கி வர்ணிக்கிறதுக்கு ஊவம் - முன்பு இழவாலே இத்யாதி. “அறவிலைசெய்தனன்” - அறவிலைசெய்து தந்தேனென்ற படி. வீக்ரஹம் ஸதைக்ரூபமாயிருக்க, அநேகாவயவங்களாகப் பணைக்கக்கூடுமோ? என்ன - உபகா ரஸ்மருதியாலே இத்யாதி. புத்தியேயன்றிக்கே ப்ரமாணகதியாலும் கூடுமென்கிறார் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமும் இத்யாதி. ஆஸ்திதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானாலென்றது - “நத தொவிஜுமாவஹதெ” இத்யாதி ப்ரமாணங்களைப்பற்ற. “தோள்களாயிரத்தாய்” கயாந் ஸம்

இங்கே அந்நவயிக்கவிலை: சொன்ன என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

அந்தஹர்ஷத்தைக்கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதாவதே! என்று கொண்டாடு கிறார். [தமியனேன்] - இவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆபுரிதபாரதந்தர்யத்திலும் அதிசங்கை பண்ணினபோதை வெறுமையை நினைத்துச்சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனை] - பண் ணினிவபகாரம், ஓர் அளவுபட்டிருந்ததில்லையே! என்பக்கலிலே ஒருநன்மையுண்டாய்ச் செய் தாயல்லையே, ப்ராப்தியாலே செய்தாயத்தனையே. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

பெரியவப்பனைப்பிரமனப்பனை உருத்திரனப்பனை முனிவர்க்கு
உரியவப்பனை அமரரப்பனை உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னை
பெரியவண்குருகூர்வண்சடகோபன் பேணின ஆயிரத்துள்ளும் [கே.
உரியசொல்மாலையிவையுட்பத்து இவற்றால் உய்யலாந்தோண்டர்! நங்குட்

ஆ.—(பெரியவப்பனை) - ப்ரஹ்மாத்மி ஸகலஸூரகணங்களுக்கும், ஸர்வலோ கத்துக்கும் ஈஸ்வரனாயிருந்த நீயே உன்கிருவடினைத் தந்தருளவேணும் என்று ஆசைப் பட்டு, “ஸுஹேஜிஹாஸுஹேஜிஹாஸு” என்று பிராட்டிசொன்னாற்போலே சொன்ன உரியசொல்மாலையான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்க்கு எம்பெருமானைப்பெறலாம்; நான் பட்டபாடு படவேண்டா, நீர் இப்பாடு படுவானென்? என்னில்,—இக்கண்ணிலே இப்போதே காணவேண்டுமென்று படுகிறேன்; எம்பெருமானைப் பெறுதொழுகிறே னென்று படுகிறேனல்லே என்கிறார்.

ஒ.—சிவமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத் தையெல்லாம் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு எம்பெருமானைப்பெற்று உய் யலா மென்கிறார்.

[பிரமனென்று தொடங்கி]-ப்ரஹ்மேசுவராதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனன வனை. முனிவர்க்குரிய அப்பகையாவது - கேவலம் ப்ரஹ்மாவையேயானவர்க ளுக்குத் தன்னோடுண்டான அனுமை சொல்லுகிறது. உலகுக்கோர் தனியப்பன் தன்னையென்கிறது - ப்ரஹ்ம லோகத்துக்கெல்லாம் தனியே நிர்வாஹகனனவனை. [பேணினவாயிரம்] - எம்பெருமானைத் தாம் ஆசைப்பட்ட படியைச் சொன்ன ஆயிரம். [உரியசொல்] - உமவத்குணங்களுக்கு நேரே ப்ரதிபாதகமாகை.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆத்மோஜ்ஜீவநேஹேது என்று மலத் தை யருளிச்செய்கிறார்.

புத்திகளுக்கு ஹாவம்-எனக்குஹீஷுநீதை இத்யாதி. இப்போது ஹீஷுயாயிருக்க, “தமியனேன்” என்கிறதென்? என்ன - இவன் ஸ்வரூபத்திலும் இத்யாதி. “அப்பன்” என்றதற்கு - உபகார கன் என்றருளிச்செய்து, ஸ்வாமியென்று அர்த்தந்தரம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. ‘சோதி, தோன்களாயிரத்தாய்’ என்றுதொடங்கி, ‘பெரியவப்பனை - தான்களையெனக்கே தலைத்தலை’ என்று தொடங்கி, அறவிலேசெய்தனன்’ இத்யங்கவ்யம். (50)

பெரியவப்பனை - ஸர்வாயுகஸ்வாமியாய், பிரமன் - (ஸகலஸ்ரஷ்டாவான்) ப்ரஹ்மாவுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனாய், (அப்படியே), உருத்திரன் - (ஸம்ஹாரகர்த்தாவான்) ருத்ரனுக்கும், அப்பனை - உத்பாதகனாய், முனிவர்க்கு - (ஜ்ஞானாயிகரான ஸநகாதி) முநிகளுக்கு, உரியஅப்பனை - அஸாயாரண ஸோஷியாய், அமரர் - (அஸரிஷ்டரான) தேவர்களுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனாய், (இப்படி), உலகுக்கு - ஸகலலோகத்துக்கும், ஓர் - அத்வீதியனான, தனிஅப்பன்தன்னை - ப்ரதாந நாயகனானவனை, பெரிய - பெரிய, வண் - ஸம்பத்தையுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகராய், வண் - (ப்ரபந்தநிர்மாணமுகத்தாலே) மஹோஃராரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், பேணின் - (அத்யந்தாலிநிவேஸம்பண்ணி) ஆதரித்துச்சொன்ன, ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், (ஐகவத்தோக்யதாழிஞ்சுப்பாதிபாதநத்தில்), உரிய - உரிய, சொல்மாலை - ஸப்தஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இவைபத்தும் - இவைபத்தும்: இவற்றால் - இவற்றாலே, தொண்டர் - (இதரவிஷயங்களிலே சபலராய்த்) தொண்டராய்த் திரிகிறவர்களை! நங்கட்கு - (அநாதிகாலம் அந்யபராரான) நமக்கு, உய்யலாம் - உஜ்ஜீவிக்கலாம். இது - எழுசீராசிரியவிருததம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்கர ஹேணசொல்லி, இத்தையப்பயஸிப்பார்க்கு ஈஸ்வரனைலலித்து உஜ்ஜீவிக்கலாமென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை]- உலயவிஹித்க்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிரமனப்பனை]- உத்பாத்தபுஸாஹவநேஸ்வரனுக்கு ஜநகனானவனை. [உருத்திரனப்பனை]- அவனுக்குப் புத்ரனாய், அவன்தன்னளவிலும் மிகைத்துத்திரிகிற ருத்ரனுக்கு உத்பாதகனானவனை: “கஉதிஸுஹநெணாநா”’. [முனிவர்க்குரியவப்பனை]- முனிவரென்கிறதது - ஸநகாதி களை அவர்களுக்குக் கேவலம் ப்ரஹ்மஹாவநந்யேயாயிருக்கையாலே உரியவென்று - அனுமை சொல்லுகிறது. [அமரரப்பனை]- டேவர்களுக்கு உத்பாதகனானவனை: [உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னை]- இப்படி ப்ரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனானவனை. இப்போது இவைசொல்லுகிறதென்? என்னில்,— நியியெடுத்தவன் “இன்னதுகண்டேன்; இன்னதுகண்டேன்” என்னுமாய்போலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிபாங்கைபண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லலிக்கையாலே, இவற்றைப் ப்ரித்துப் பேசுகிறார். முனிவர்க்குரியஅப்பனை யென் கிறதது - ஆஸ்ரிதலய்யதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரியவண்குருகூர்]- ரக்ஷணம் தாழ்த்தவாறே அதிபாங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸம்ருதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவையுண்டாகக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சடகோபன்]- மாநஸாது உவமாத்ரமேயாய்விடாதே, ப்ரஸந்யகரித்த ஓளஃபாயம். [பேணின்வாயிரத்துள்ளும் உரியசொல்மாலை இவைபத்து]- அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன இப்பத்து. [உரியசொன்மாலை]- “யதொவாவொநிவதட்தெ” என்று மீளுகையன் றிக்கே, ஊவத்தகுணங்களுக்கு நேரே வாசகமாகை. [இவற்றால் உய்மலாந்தொண்டர் நங்கட்கே]- அநாதிகாலம் ஊவத் விருவராய், விஷயாந்தரப்ரவணராய், “சுலபநூவ” என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, “ஸுநூபநூவ” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

நடு:—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்கர ஹேணசோல்லி, இத்தை அப்பஸிப்பார்க்கு ஸர்வேஸ்வரனை லலித்து உஜ்ஜீவிக்கலா மென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை] - உலயவிலுத்தியுத்தனை. [பிரமனப்பனை] - சதுர்த்தஸு புலநேஸ்வரனுன ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனுனவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவன் புத்ரனுன ருத்ரனுக்கும் நிர்வாஹகனுனவனை. “முனிவர்க்குரிய வப்பனை” - யென்கிறது, ஸங்காதிக்கு ப்ரஹ்மஹாவநையோகையாலே: உரியவேன்று *அணுமைசோல்வகிறது. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனுனவனை. [உலகுக்கோர்தனியப்பன தன்னை]-இப்படிப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனுனவனை. §“ஹுதாநாபொயாஸ்ய உவிதா” (பூதநாமயோல்யஸிபிதா) என்றிறேயிருப்பது. இப்போது இவை சொல்லுகிறதென்? என்னில், நிதியேடுத்தவன் “இன்னதுகண்டேன், இன்னதுகண்டேன்” என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிசங்கைபண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லலிக்கலையாலே இவற்றைப்பிரித்துச்சொல்லுகிறார். முனிவர்க்குரிய அப்பனையென்று - ஆஸ்ரிதலவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரியவண்குருகூர்] - ரகுகன் தாழ்த்தவாறே அதிசங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸம்ருதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவற்றுக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சடகோபன்]- மாநஸாநுஹவமாத்ரமாய்விடாதே, ப்ரபந்தீகரித்த ஒளடாரியம். [பேணிநவாயிரத்தாளும் உரியசோல்மாலையிலையுமபத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன பத்து. [உரியசோன்மலை] - † “யதொவாஹொநிவாருணே” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகையன்றிக்கே, லகவத்துணங்களுக்கு நேரேவாசகமாகை. [இவற்றாலுய்யலாந் தோண்டிநங்கட்கே] - அநாதிகாலம் லகவத்விமுகராய், விஷயாந் தரப்ரவணராய், ‡“சுலஹெவ” (அஸநேவ) என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, †“வண்குருகூர்” (ஸந்தமேநம்) என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம். (கக)

நிமமம்.—பெரிய இய்யாதி. “இவற்றாலுய்யலாம்” என்றத்தைக் கடைகித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் இய்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தமாவது - ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியமும், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துப்ரகாரித்வமும்.

“பெரியவப்பனை” என்றதுக்கு - பரமஸேஷ்யென்று அர்த்தமாகையாலே, அத்தால் லலித்த அர்த்தம் - உபயவிபூதியுத்தனை என்று. “உரியவப்பனை” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸங்காதிக்கு இய்யாதி. ப்ரஹ்மஹாவனை - ப்ரஹ்மைகத்யாநந்ததபுடையராகை. தனி - அஸஹாயனென்றபடி. “ஏகநிர்வாஹகன்” என்னுததுக்கு ப்ரமாணமாதல், “அப்பன்” என்றதுக்கு ஜகத்கு அர்த்தாத்ரமாதல் - ஹுதாநாபு இய்யாதி. இப்போது இவை என்றது - “பெரியவப்பன்” என்றுதொடங்கிச் சொன்னவற்றை. ஸ்வரூபத்தில் அதிசங்கைதீர்ந்தமைக்குப் பதங்கள் ஸ்புடமாய், ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியத்தில் அதிசங்கைதீர்ந்தமைக்கு பதம்அஸ்புடமாயிருக்கையாலே, அது இன்னதென்று வ்யத்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - பூனிவர்க்குரிய இய்யாதி. திருநகரியில் ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறததுக்கு ஹாவம் - ரகுகன் இய்யாதி. *வண்மையேதென்ன - மாநஸாநுஹவம் இய்யாதி. பேணி - ஆசைப்பட்ட. உரிய - தகுதியாக. ‘பெரிய வண்குருகூர் வண்சடகோபன் - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு - பெரியவப்பனை’ என்றுதொடங்கி, ‘உலகுக்கோர் தனியப்பன்தனை’ - முனிவர்க்குரியவப்பனை - பேணி - இவையும்பத்து - உரியசோன்மலை - இந்தப் பத்துப்பட்டும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸத்ருஸமான ஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத் தாகையாலே, ‘தோண்டி, நங்கட்கு - இவற்றாலுய்யலாம்’ என்றவ்யம். (கக)

* அணுமை - சமீபம், § ஸ்ரீமஹாபாரதம், ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம். † தை-ஆ-க. ‡ தை-ஆ-க.

என்றுசொல்லி, குலத்திலும், பந்யுக்கள்பக்கவிலும், ஸ்வஸரீரத்திலும், தன்னுடைய அலிமானாதிகளிலும், மற்றும் தன்னுடைய பரிகரங்களிலும் உண்டான நசையற்றேன்; அதுக்கடிபாக, அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையுமானேன் என்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்: இவள்தானே எம்பெருமானை அலிஸரித்து அபேக்ஷிதம்பெறுதே நோவுடனுகிறான் ஒருத்தி.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், தம்முடைய ஆகாங்கூரதுருபமாக அகவாயிலே அவன்வந்து முகங்காட்டினபடியை அநுஸந்தித்தவர், அவனுடைய பூர்த்தியைக் கண்டு வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ண அலிசிவஸரித்து அதித்வரிதநித்தராய், ப்ராப்யஹுதனான ஈஸ்வரனுடைய அபிகம்யத்வஸூசகமானஸௌலப்பாதி குணவத்தையையும், அதுஹ்வயாகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான ஆலிரூப்பத்தையும், அநிஷ்டிராஸகமான பரிகரவத்தையையும், அபரிச்சேத்யமான ஓளஜ்ஜ்வல்பாதிசயத்தையும், அதிஸாயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவயந்தாமஸக்பதையையும், அலிநிவேஸஜநகமான ஆகாரவிஸேஷங்களையும், அந்பஸக்தவிஷயத்தில் அஸூலஹதையையும், அந்யயாஹத்த்வாபாதகத்வத்தையும், சித்தாபஹாரியான திவ்யநிக்ரஹோச்ச்ராயத்தையும் அநுஸந்தித்து, எவம்ஹுதனான ஸர்வேஸ்வரனை அதுஹ்விக்ருமிடத்து இவ்வுருகுண்டான அதுஹ்வத்தில் ஸங்கம்அற்றஸல்வது ஸித்தியாதென்று அறுதிபிட்டு த்வரையாலே ஆர்த்தரான தம்முடைய ஆர்த்தியை ஆற்றுகைக்காக நிஷேதோந்முகரான ஸுஹ்ருதப்ரப்ருதிகளைக்குறித்துத் தம்முடைய நிஸ்ஸங்கதையை வெளிபிட்டபாகாரத்தை, நாயகனான ஈஸ்வரனைப்பிரிந்த நாயகியானவன், தன்னுடைய அலிஸரணையேர்கத்தாலே தோழிமார் தாய்மாரோடு தான் வளர்த்த கிளி பூவை மயில்குயில்களோடு வாசியற ஸர்வர்பக்கவிலும் ஸங்கமற்று, தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிருணங்களையும் அநாதரித்து அவன்வடிவழகிலே அபஹ்ருத சித்தையான ஆகாரத்தைப் பேசின பாசரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரபாகம்; இது ப்ராப்யப்ரபாகநாயி நக்சிறது. கீழே, அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிஸங்கைபண்ணித் தெளிந்து, “வணங்குமாறறியேன்” என்று தத்தலையில் ஸாயநபோக்பதையைத் தவிர்த்து, “யானும் நீதானையாவதோ மெய்யே” என்று அவன் பக்கல் நயஸ்தஹதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக “அவனை ப்ராபகம்” என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனை ப்ராபகனென்னுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்ப ஹேதுவில்லையாயிருக்க, “அவன்வந்து முகங்காட்டாதொழிகைக்குக் காரணம் அவனறிய ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிஸ்ஸேஷமாகப்போகாமை” என்றுபார்த்து, நாம்அறியாமே அவனறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்” என்று அத்தவஸித்து, ஸம்ஸாரத்தில் தாம் நசையற்றபடியை யந்யாபேஷத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவன்தானேவரக் கண்டிருக்குமொழிய, தன்னாற்றையையாலே “தலைமகனிருந்த தேசத்தேறப் போமித்தனை” என்று அலிஸாரிகையாய்ப் புறப்பட்டுப் போகப்புக, தோழிமார் தொடக்கமான பந்யுக்கள், “அவன் தானேவரக்கண்டிருக்குமொழிய ரீபுறப்பட்டுப் போகை போராத” என்று ஹிதஞ்சொல்லி நிஷேயிக்க, “நமக்கு இவர்கள்பக்கலுண்டானபற்றுலே நம்பக்கவிலே அவன் நெகிழ்த்திருக்கிறாக்கவேணும்” என்று நினைத்து, தனக்குத் தோழிமார்பக்கவிலும், தாய்மார்பக்கவிலும், மற்றுமுள்ள பந்யுதுக்கள் பக்கவிலும்,

குலத்திலும், ஸ்வஸரீரத்திலும், ஸ்தரீத்வமர்யாதையிலும் ஸங்கமற்றபடியைத் தோழி மார்க்கறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே, தமக்கு ப்ராப்யவிரோயிகளில் ருசிபற்றிருக்கிற படியை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அறிவிக்கிறார்.

எடு.—கீழில்திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரதாநம்; இது ப்ராப்யப்ரதாநமாயிருக்கிறது. கீழே அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணித் தெளிந்து, “வணங்குமாறியேன்” என்று தத்தலையில் ஸாதநயோக்யதையைத்தவிர்த்து, “யானும் நீ தானேயாவதோமெய்யே” என்று அவன்பக்கல் நயஸ்தஸாரதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக “அவனேப்ராபகன்” என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனாயிட்டுப் பேற்றுக்கு விளம்பலேறுதலில்லையாயிருக்க, அவன்வந்து முகங்காட்டாதோழிகைக்கு ஹேது உண்டாகவேண்டுமென்று பார்த்தார்; அதில் அவன்பக்கல் பார்க்கலாவதோன்றில்லை, இதுக்கடி நம்பக்கலையொகவேணும்; “உதேவஹுஷ்டகம்சிணிநஹுஷ்டகம்” (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சிந்மஹதஸ்திநஸம்ஸய) ரா-ஸு.ந.அ-ச.அ.உ. என்றானிறேபிராட்டி. இவரும் அப்படியே, “நெனோள் ஸம்ஸரித்துக் கண்டதெல்லாவற்றிலும் ருசிபண்ணிப் போந்தோம்; நம்முடைய பூர்வவந்தத்தையும் நமக்கு இப்போதுள்ள அளவையும் ஸர்வஜ்ஞனானவன் அறியாமையிலே; நாம் அறியாதிருக்க, அவனறிய அவன்பக்கல் ருசியிலே நமக்குக்குறையுண்டாகவேணும்” என்றுபார்த்து, “அது உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம்: புறம்புண்டானவற்றில் ருசியில்லையென்னுமிடத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துவோம்” என்றுபார்த்து, ப்ராப்யவிரோதிகளிலும், ப்ராபகவிரோதிகளிலும் தமக்கு ருசியில்லாமையை அந்யாபதேஸத்தாலே அநுரிச்செய்திறார். ஸர்வேஸ்வரனோடு கலந்து பிரிந்தா ளொருபிராட்டி, அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அபிஸாரிகையாய் அவனிருந்த தேசத்தேறப் போவதாக ஒருப்பட, இத்தையநுஸந்தித்த தோழிமார் தோடக்கமானார், “உனக்கு இது ஆகாதுகாண்” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, அவர்களைச்சூறித்து, தோழிமார் தோடக்கமானவர்களிலும் மற்றுமுள்ளவர்களிலும் நசையில்லாமையை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே தமக்கு நசையில்லாமையை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறார்.

நங்கள்வரிலோ ப்ராவேஸே: கீழில் திருவாய்மொழிக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் வலிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - கீழில் இத்தாதி வாச்யந்வயந்தாலே. ப்ராபகப்ரதாநமானபடி எவ்வனே? என்ன - கீழே அவன் இத்தாதி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி- அவனே இத்தாதி. “நம்பக்கலையொகவேணும்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - உதேவ இத்தாதி. “உதேவஹுஷ்டகம்சிணிநஹுஷ்டகம்” “உத்யாதி லீதா, (கிணிஸ)” என்றது- அநிர்வாச்யமென்றபடி. ப்ராப்யவிரோதி-கிளிமுதலானவை. ப்ராபகவிரோதி- தாயார்முதலானார். ப்ராபகவிரோதிகளில் நசையற்றபடியைச் சொல்லுகை இத்திருவாய்மொழிக்கு அநபேக்ஷிதம்; ஸ்ரீகோசாந் தாங்களிலுமில்லை. மாதாபிதாக்களுக்கு ப்ராபகவிரோதித்வம் தச்சுஸ்ஸுஷ்ணதிகளாலே சிலமலக்களுண்டென்று ஸாஸ்த்ரம்சொல்லுகையாலே. அந்யாபதேஸப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரனோடு இத்தாதி. “காஞாபிபூநீய யாயா கிலுஷ்டேதம் ஸாஹிஸாரிகா.”

முதற் பாட்டு.

நங்கள்வரிவளையாயங்காளோ! நம்முடையேதலர்முன்புநாணி, நங்
கட்தயானென்றுரைக்கும்மாற்றம் நோக்குதின்றே நெங்குங்காணமாட்
டேன், சங்கஞ்சரிந்தனசாயிழந்தேன் தடமுலைபோன்னிறமாய்த்தளர்ந்
தேன், வெங்கண்பறவையின்பாகனெங்கோன் வேங்கடவாணனைவேண்
டிச்சேன்றே.

ஆ.—(நங்கள் வரிவளை) - உகவாதார்முன்பு என்னுடைய அவஸாஹத்தை
வ்யஞ்சிப்பிக்கையிலுள்ள லஜ்ஜையாலும், அவஸாஹத்தான் நிரவூகமாயிருக்கையாலே
அதுக்கு வாசகமாயிருப்பதொரு சாப்தம் காணமையாலும் என்னுடைய அவஸாஹத்தை
உங்களுக்குச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். இப்படி அவஸாஹம் வருகைக்கு ஆசைப்பட்ட
தேன்? என்னில்,—திசுக்ஷண நிரிசுக்ஷண நிரஹய ப்ரதிபக்ஷணை பெரியதிருவடியை
வாஹநமாகவுடைய திருவேங்கடமுடையானே ஆசைப்பட்டு “சங்கம்சரிந்தன சாயிழந்
தேன் தடமுலை போன்னிறமாய்த்தளர்ந்தேன்” என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு அவன் உகந்தருளின
விடங்களிலேசென்றும் அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நையாயிருக்கிற
இப்பிராட்டியை, தோழிமாராணவர்கள், “உகவாதாரொதிரன்றே லஜ்ஜிக்கவேண்டிவது?
எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டிவது? உனக்கோடுகிற உபாயைச்சொல்லு” என்ன, ‘அவர்க
ளெதிர் லஜ்ஜித்துச்சொல்லாத உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்தவிடத்தி
லொன்றுங் காண்கிறிலேன்’ என்கிறார்.

[வரிவளை ஆயங்கள்] - தோழிமார். [ஏதலர்] - சாத்தருக்கள். [சங்கஞ்சரிந்
தனவென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிபக்ஷிக்கு ஆயங்கமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய
திருவடியாலே ஏறியருளிவந்து என்னை யடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானைக்
காணவாசைப்பட்டு அவனிருந்தவிடத்திலே போய் அபேக்ஷிதம்பெறுமை மிகவும் நோவு
பட்டு வளைகள் கழன்றன: ஒளியிழந்தேன்: பூர்ணமான முலைகளும் விரஹவ்யஸநத்தாலே
விவரணமாய் நானூர் தளர்ந்தேன். வ்யஸநம் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா: என்
வடிவிலே தெரியுமென்று கருத்து. “சுக்ஷ, பிரஹ்ம, பிரஹ்ம, பிரஹ்ம” என்றும்போலே,
அநவாப்தியாலே ‘வெங்கடபறவை’ என்கிறான் காணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸூலஹான திருவேங்கடமுடையானே அலிநி
வேசித்து என் ஆபரணசோகையோடு ஆலிநுப்பயத்தோடு வாசிபற இழந்தேனென்று
தோழிமார்க்கு அறிவிக்கிறார்.

வரி - வரியையுடைத்தான, வளை - வளையையுடைபராயிருக்கிற, நங்கள் - நம்
முடைய, ஆயங்காளோ - ஆயங்கள்! (நம்முடைய ஸமாநஸூகதுக்கைகளான உங்களைப்
போலன்றியே), ஏதலர் - (ஹிதவசநம்பண்ணி மீட்கத்தேடுகிறவர்களாகையாலே சாத்ரவ
கோடியிலே நிற்கிறதாயார்) அயலார்: முன்பு - முன்பு, நாணி - (சொல்ல)நாணி, துங்
கட்டு - (அந்தரங்கைகளான) உங்களுக்கு, யான் உரைக்கும் - யான்சொல்லலாவது,
ஒன்று-ஒரு, மாற்றம் - வார்த்தையானது, நோக்குகின்றேன்-பாராநின்றேன்: எங்கும் -

எல்லாவழியாலும், (இந்தவிசாரஹேதுவைப் பாசாமிட்டுச்சொல்லும்படி), காண மாட்டேன் - காணமாட்டுகிறிலேன்; (ஆதலால், என்விசாரங்கொண்டு அறியுமித்தனை; அதாவது), வெம் - (ஆபுந்திவிசாரதிகனை யழியச்செய்யும்) வெவ்விய, கண் - பார்வையுடைய, பறவையின் - பெரியதிருவடிபை நடத்தும், பாகன் - கிர்வாஹுக்கைய், (அந்தவாஹநாதிஷ்ட்டாநத்தைக்காட்டி), எம் - என்னைபடிமைகொண்ட, கோன் - ஸ்வாமிபாய், (அதுவழிக்கைக்கீடாக), வேங்கடம் - திருமலையிலே, வாணனை - ஸுலலுய்வந்துநிற்கிற இவனை, வேண்டி - (இவ்வாகாரங்களடியாக) அலிநிவேஸித்து, சென்று - நடந்து, சங்கம் - (என்னுடைய) சங்குவளைகளானவை, சரிந்தன - சரிந்துகழன்றன; சாய் - (ஸ்வாலாவிசமான) வடியிலொளியும், இழந்தேன் - இழந்தேன்; தடம் - பெரிய, முலை - முலைகள், பொன்னிறமாய் - (பசப்பாலே) பொன்னிறமாய், தளர்த்தேன் - ஸியில ஸாரீரையானேன், கிர்த்தோஷப்ரமாணாடனாய், நிருபாயிகஸம்பந்தபுத்தனாய், நிரவயிக ஸௌஸ்ப்யஸிஷ்டனாவனென்று கருத்து.

இ—முதற்பாட்டில், தோழிமாரானவர்கள், “உக்வாதாரெகிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுமது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கு ஓடுகிற ஓபையைச் சொல்லு” என்ன, “பிரிக்குலஜ்ஜித்த உங்களுக்குச்சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்த விடத்துஒன்றும் காண்கிறிலேன்” என்கிறாள்.

[நங்கள்வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்னோடு வாசிபற எல்லார்க்குமுண்டான வளை. “வளகண்டூரெவ்வாவுவாநள” என்று ஸுகண்டுகங்களொன்றாகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள், அதுஷ்ட்டாநத்திலே வந்தவாறே ஹேழிப்பதே! இப்போது அதுஷ்ட்டாநத்தில் ஹேஷமென்? என்னில்; நான் சங்கஞ்சரிந்தேன்: நீங்கள் வளை கழலாதிருந்தினோள். [வரிவளை] - வரிபையுடைத்தான வளையென்கை. இவள்கையில் வளைதொங்காதிருக்க, அவர்கள் வளையுரிப்பார்களோ? என்னில், — பிராட்டியைப் பிரிந்தவிடத்தில் பெருமானிற்காட்டில் தம்முடைய காவற்சேரர்வாலே வந்ததென்று வ்யஸநிராட்டித்திருக்கச் செய்தேயும் பெருமான்தளருவ ரென்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற்றுதபடி இளையபெருமாள் தரித்திருக்குமாபோலே, இவளையுரிப்பிக் கைக்காக வளையுரிப்பர்கள். [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தரமுண்டாயிருக்க, இதிலெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆயங்கள்-தோழிமார். [ஓ] - விஷாடாகி ஸயஸூசகம். அவர்களை ஸம்வோயித்து-வார்த்தை சொல்லுவதற்குமுன்னே விஷண் ணையாகிறாள். இவ்விஷாஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கோடுகிற ஓபையைச்சொல்லாய்! என்ன, [நம்முடை இத் யாதி] - தோழிமார் ஹிதஞ்சொல்லி இப்போது மீட்கப்பார்க்கிறார்களாகிலும், பேயும் இழவும் விழுக்காட்டி லொத்திருக்கைபாலே-நம்முடையதலர் என்கிறாள். ஏதலர் - ஸத்ருக்கள். இவளுக்கு ஸத்ருக்களில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்புகுகிற தாய்மாராயிற்று ஸத்ருக்கள். [ஏதலர் முன்புநாணி] - ஸத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நுங்கட்கு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு, நானொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்கும் காணமாட்டேன்] - இதுக்கொரு பாசாமிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் கூடிமையாகிறிலேன். மாட்டேனென்கிறதென்? சிலர்க்குமறைத்து ஆப்தர்க்குச் சொல்லத்தட்டென்? என்ன, [சங்கஞ்சரிந்தன] - இத்தை யார்க்கு மறைத்து ஆர்க்கு வெளியிடுவேன்? [சங்கஞ்சரிந்தன]

acharya.org

தில் பெருமாளிற்காட்டிலும் “தம்முடையகாவற்சோர்வாலே வந்தது” என்று தளர்த்தி இரட்டித்திருக்கச்செய்தேயும், பெருமாள் தளருவனென்று தம்முடைய தளர்த்திதோற்றாத படி இனையபெருமாள் தரித்திருந்தாற்போலே, இவர்களும் ஈரித்திருப்பார்கள் வளையை. [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தரமுண்டாயிருக்க, இப்போது எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். [ஆயங்காள்] - தேழிமீர்! [ஓ]-விஷதாதிசய ஸுசகம். அவர்களை ஸம் போதித்துவைத்து வார்த்தைசொல்லுவதுக்குமுன்னே விஷண்ணையாகிறாள். இவ்விஷாத ஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாயாகிலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கு ஒகேறிசைையைச் சொல்லாயென்ன, [நம்முடைய இத்தயாதி] - தோழிமார் இப்போது ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பாராநின்றார்களாகிலும், பெறுவிடத்தல் விழக்காட்டில் ஒத்திருக்கையாலே “நம்முடைய ஏதலர்” என்கிறாள். ஏதலர் - சாத்தருக்கள். இவளுக்குச் சில சாத்தருக்களில்லையே; ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரே சாத்தருக்கள். [ஏதலர்முன்புநாணி] - சாத்தருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நங்கடகு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு. [யான் இத்தயாதி] - நான் ஒருவார்த்தைசொல்லவேண்டுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்குங்காணமாட்டேன்] - இதுக்கு ஒருபாசரமிடச்சேசொல்லவேண்டுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் சுருமையாகிற்வேன். மாட்டே நென்கிறதென்? சிலர்க்கு மறைத்து ஆப்தர்க்குச்சொல்லத்தட்டேன்? என்ன, - [சங்கம்சரிந்தன] - நான் இத்தையார்க்குமறைத்து ஆர்க்குவெளியிடுவது? “ஜமடிவலிதழ” (ஜகதஸ்தமிதம்) என்றாற்போலேகாணும் இருக்கிறது. இவளைக்கிடையாதபோது நாயகனில்லை; நாயகனில்லாத போது உலயவிலுதயுமில்லை. அதாவது - இவளையும்வளையுமாயிராதவன்று நாயகன் உளனாகமாட்டான்; இருவருமானசோத்தியிலே உண்டாகக்கடவ உலயவிலுதயும் அழியும். [சாழிந்தேன்] - அவனோடேகலநகுபெற்றதாய் அவன் வருமளவும் ஈர்க்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையுமிழந்தேன். [தடமுலைஇத்தயாதி] - அவன்வந்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந்தது. [தடமுலை] - ஹோக்தாவாவண்ண டறக்கவோண்ணை பரப்பையுடைய முலை. [பொன்னிறமாய்] - விவரணமாய். ஸுசகேஷத்ரம் மணலிடாய்ப் போமாய்போலே. [தளர்ந்தேன்] - இழந்தவைவந்தாலும் தோங்கு கைக்கு ஆர்ரயமில்லை. [வேங்கடபறவையின் பாகனெங்கோன இத்தயாதி] - இழந்த இழவுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. [வேங்கடபறவை] - வெவ்விடங்களையுடைய பெரியதிருவடி. வருமிடத்தில் ப்ரதபந்தகங்கனையும் போக்கிக்கோவேரு மென்னுதல். ஸம்ஸலேஷ

ரகசாச்சுதி. வஹு-வசநார்த்தம் - தோழிமாரிலும் இத்தயாதி. விஷதாதிசயமேதென்ன - அவர்களை இத்தயாதி. என்னுடையேதலர் என்னுதே, மீட்கப்பார்க்கிற தோழிமாரையுங்கட்டி “நம்முடையேதலர்” என்கிறதென்? என்ன - தோழிமார் இப்போது இத்தயாதி. இப்போது “ஏதலர்” என்கிறது ஆகா? என்ன - இவளுக்குச்சில இத்தயாதி. “மாட்டேன்” என்றதற்கு அர்த்தம். - இதுக்கோருபாசரம் இத்தயாதி. சுழன்றன எனனுதே, “சரிந்தன” என்றதற்கு ஊவம் - ஜமடிவலிதழ் இத்தயாதி. அஸ்தமிதமானபடி எப்படி? என்ன - இவளைக்கிடையாதபோது இத்தயாதி வாக்யந்வயம். உக்தார்த்தவிவரணம் - அதாவது இத்தயாதி வாக்யந்வயமும். “சாய்” என்றது - ஸுருதாயஸோஹி. போச்சதென்னுதே, “இழந்தேன்” என்றதற்கு ஊவம் - அவனோடே இத்தயாதி. “தடமுலை” என்றவரின்னது, “பொன்னிறமாய்” என்றதற்கு ஊவம் - அவன்வந்தாலும் இத்தயாதி. “தடம்” என்றதற்கு அர்த்தம் - ஹோக்தாவால் இத்தயாதி. “தடமுலை” என்று - முலையினுடைய ஹோக்யதையைச்சொல்லி, பொன்னிறமாச்சதென்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ஸுசகேஷத்

தசையிலே பிரித்துக்கொடுப்போமென்னுதல்; †“ஈசுரஃ ஈசுரஃ ஈசுரஃ” (அக்ரூர் க்ரூரஹுதயம்.) [பறவையின்பாகனெங்கோன்] - பேரியதிருவடிமுதுகி லிருப்பைக்காட்டி யாயிற்று, என்னை அந்நயார்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கடவாணனை] - பரமபதத்திலிருப்பை ஆசைப்பட்டேனல்லேன்: நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வரநின்றவிடத்தே. [வேண்டிச் சென்றே] - நம்மைவேண்டிவந்தவனை நாம் வேண்டிச்சென்று: நாம்ஆசைப்பட்டேச்சென்று என்றபடி. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்ததேசத்தளவும் சென்று அபேகுகிதம் பெறமையாலே, சங்கஞ் சரிந்தன. [சென்று]-பால்சென்றற்போலே சென்று அற்றென்றுமாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வேண்டிச்சென்றென்றுபெறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர்நங் கட்கேலும், ஈண்டிதுரைக்கும்படியைஅந்தோ! காண்கன்றிலேனிடராட்டி யேய்நான், காண்தகுதாமரைக்கண்ணன்கள்வன் விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனக்கண்டால், ஈண்டியசங்கும்நிறைவுங்கொள்வான் எத்தனை காலம்இளக்கின்றேனே !

ஆ.—(வேண்டிச்சென்று) - ஈஆசைப்பட்ட விஷயம் திருவேங்கடமுடையானாகில் அது யுத்தம். உனக்குங்கட ஸ்ப்ருஹணீபானவனாகிலும், நீயாசைப்பட்டால் கிடையாததுண்டோ? என்னில்,—ஆசைப்பட்டபொருள் பெறுவாரெல்லாரிலும் தலையாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே நான்படுகிறவயஸை வாகுமமோ சரமாகையாலே வயஸநப்படுமத்தனையல்லது உங்களுக்குச் சொல்லுகைக்கு ஒருசொல்லு சொல்லக் காண்கிறிலேன். அவனை ஆசைப்பட்டால் உத்தராக்ஷணம் பெறுதொழியில் தளர்ந்துகொண்டு நிற்குமித்தனையோ வென்னில்; - ஸஹிதஹிமயமாநானும் அபூர்வ ஈர்ஸாநீயமாய், புண்டரீகஈளாமலாயதமான திருக்கண்களையுமுடையனும் தத்ஸௌந்தர்ய பரிமுஷித ஸகலஜந மகோநயநனும், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, என்னை அடிமைகொண்ட பரமஸரிலையிருந்த அவனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே, என்னுடைய வலபாதிஹிஷணங்களையும், ஆத்மகுணங்களையும் இழந்து, அவைகொள்கைக்கு நான்வருந்துகிறது எத்தனைகாலமுண்டு? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், உனக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கைளாயிருக்கிற எங்களுக்கு உன்னுடைய நோவு சொல்லலாகாததுமுண்டோ? என்ன,—என் னுக்கத்தின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லும் பாசரமறிகிறிலே நென்கிறார்.

ரம் இத்த்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஈசுரஃ ஈசுரஃ இத்த்யாதி. “வேங்கடவாணனை” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்த்யாதி. “வேண்டிச்சென்று” என்றதற்கு ஸப்தார்த்தம் - நம்மை இத்த்யாதி. “சென்று” என்றதற்கு ஹிவம் - அவன்தான் இத்த்யாதி. “சென்று” என்றதற்கு அர்த்தாந்தரம் - பரம் இத்த்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “சென்று” என்றது - பேரெய்நபடி. இரண்டாம்அர்த்தத்துக்கு, இளைத்தென்நபடி. “வேங்கடபரவை” என்றுதொடங்கி, வேண்டிச்சென்று - கிடையாமையாலே ‘சங்கம் சரிந்தன’ என்றுதொடங்கி, ‘தளர்ந்தென்’-ஆகையாலே ‘நங்கன்வரிவனோ’ என்றுதொடங்கி, ‘காணமாட்டேன்’ இத்த்யவ்யயி. (க)

†விஷ்ணு-பு-௫-கஅ ந௦.

[வேண்டிச் சென்றென்றுதொடங்கி] - ஏதேனுமொன்று என்னைவந்து அர்த்தத்தாலும் அதுபெறும் வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். சென்றென்றது - வந்தென்றவாறு. [சுண்டென்று தொடங்கி] - படுகிறஃகத்தை உங்களுக்குச்சொல்லவேண்டாதபடி நோவாட்டியான நான் இப்போது இதுசொல்லும்படி அறிகிறிலேன். [காண்தகுதாமரைக் கண்ணென்று மேலுக்கு] - எப்போதும் காணவேண்டும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்கண்களைக்காட்டினுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை அபஹரித்த அயர்வறுமமரர்களை யடிமைகொண்டாற்போலே நம்மை யடிமைகொண்டவனைக் கண்டிடில் அவன்பக்கலிலே திரண்டவளையும் நிறைவும் கொள்கைக்காக எத்தனை காலம் து:கப்படக்கடவேன்?

ப.- அந்தரம், அதுஊவ்யாகார விஸேஷத்தையுடையனான அவன் அபஹரித்த வளை முதலானவற்றை வாங்குகைக்கு எத்தனையகாலம் க்லேஸரிக்கிறேன்? உங்களுக்கு அகப்பட இதுசொல்லும் விராகறிகிறிலே என்கிறார்.

சென்று - (இவன்பாடே) சென்று, ஒன்று - ஒன்று, வேண்டி - வேண்டி, பெறுகிற்பாரில் - பெறவேணுமென்றிருப்பாரில், என்னுடை - எனக்கு அஸாயாரணைகளான, தோழியர் - தோழிமாரான, நுங்கட்டேகலும் - உங்களுக்கேயாகிலும், சுண்டு - இவ்விடத்தில், இது-இந்த அவஸாடிஹேதவை, இடராட்டியேன்-து:காவிஃகதையான, நான் - நான், (சொல்லி யாதவேண்டி யிருக்கச்செய்தே), உரைக்கும்படியை - சொல்லும்படி, அந்தோ - ஐயோ! காண்கிறிலேன் - காண்கிறிலேன்; (து:கமேதென்னில்), காண் - (எப்போதும்) காண்கைக்கு, தகு - தக்கிருப்பதாய், தாமரை - (விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நரற்றங்களாலே) தாமரைபோன்றிருக்கிற, கண்ணன் - கண்ணையுடையனாய், கள்வன் - (பார்வையாலே தன் உவ்யதையைக் காட்டி வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வாபஹாரப்பண்ணின) க்ரிதிரிமனாய், (இக்கண்ணமுதாலே), விண்ணவர் - ஸூரிகளை யடங்க, கோன் - அலற்றப்பண்ணுமவனாய், (அப்படி), நக்கன் - என்னையும், கோனை - ஈடுபடுத்தினவனை, கண்டால் - கண்டால், சுண்டிய - (என்பக்கலில் நின்று) அங்கே போய்க்குவிந்த, சங்கும் - வரிவளையும், நிறைவும் - ஸ்திரீத்வாதியூர்த்தியையும், கொள்வான் - வாங்கிக்கொள்ளுக்காக, எத்தனை - எத்தனை, காலம் - காலமுண்டு, இளைக்கின்றேன் - தளர்ந்து க்லேஸரிக்கிறேன்.

இ.- இரண்டாம்பாட்டில், “இப்படியானாலும் அந்தரங்கைளான எங்களுக்கு உன்னோயிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்!” என்ன, “ஃகாதுஊவத்தால் வந்தஇளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லலாம் பாசரமறிகிறிலேன்” என்கிறார்.

[வேண்டிச்சென்றொன்றுபெறுகிற்பாரில்] - என்பக்கலிலே வந்து ஒன்றையபேக்ஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். [என்னுடைத் தோழிமார்] - நிருபாயிகளெனஹார்ஃகமுடைய தோழிமார்: உயிர்த்தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்குநன்றிக்கே, “அவனை ஒன்று அபேக்ஷித்துச் சென்றறில் ஓர் அபேக்ஷிதம்பெற்றறிவாரில்லை; “வகவமவபுரொஹிவிஷு:” என்கிறது - உக்திமாத்ரயே” என்றொரு தமிழன் நிரவஹித்தான். [சுண்டு] - இப்போது முன்பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும்இப்போது சொல்லாவது காண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசரமிட்டுச் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும் இது

சொல்லுகைக்குப் பாசரம் காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] - நெஞ்சிலே விஷமர்ந் தாற்போலே யூராநின்றது, பாசரமிட்டுச் சொல்லலாகவில்லை. [அந்தோ; காண்கின்றிலேன்] - எனக்கோடுகிற உபாயை உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சரிப்படுத்திக்கிரிக்க, கேட்கிறவுங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாசரம் காண்கிறிலேன். “வ்யூர வெபெரெவயாஸ்யுதே”. [இ—ராட்டியேன் நான்]-என்னிடருக்கன்றிக்கே, “சொல்லு, சொல்லு” என்று அலைக்கிறவுங்களுக்கன்றிபே, உ-ஃப்படுகிற நான். [காண்தகுதாம் ரைக்கண்ணன்] - காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்களையுடையவன். ஸூரூர்புரயோக்பமான கண்கள். விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நார்தம் இவற்றிலே பங்கஜனத்தருமாயிருக்கை. [கள்வன்] - “நாணம் என்னுடைமையம் உன்னதன்றே” என்று ஒருகால் கன்செல்லா மையை ஆவிஷ்கரித்த, ஆக்மாத்தியங்களை யபஹரிக்கவன். [விண்ணவர்கோன் நங்கள் கோன்] - நித்யஸூரிகளைப்போலே என்னை அகந்யாஹையாக்கினவன். ஒருவிஷுதி யாகப் படுத்தின்பாட்டைக்கிடர் என்னையொருத்தியையும் பறித்திறந் ! [கண்டால்]- காணப்பெற்றால். [சுண்டியசங்குந் நிறைவுந் கொள்வான்] - அவன்பக்கவிலே திரண்ட வளையையும், அடக்கத்தையும் அவன்பக்கவிலே கொள்ளுகைக்காக. தன்பக்கல் தொங்காதவை யெல்லாவற்றுக்கும் புகல் அங்குகெயன்றிநக்குமே. [எத்தனை காலம் இளைக்கின்றேனே]- இவ்வாசையோடே எத்தனைகாலமென்ற இளைத்துப்போடுகிறதா?

ஈடு - இரண்டாம்பாட்டு. “இப்படியானாலும் அந்தரங்கைகளான எங்க ளுக்கு கோலிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்” என்ன. “துக்காறுவத்தால்வந்த இளைப்பின் மிதிதியாலே உங்களுக்குச் சொல்லும் பாசரம் அறிகிறிலேன்” என்கிறான்.

[வேண்டிச்சென்றென்ற பெறுகிறாரில் இத்யாதி]-என்பக்கலிலேவந்துஒன்றை யபேசுகித்துப் பெறுமவர்களில் கலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்கு காகிலும். [என்னுடைத்தோழியர்] - உபிர்த்தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, பதவங் மக்கைப்பண்ணி, [வேண்டிச்சென்றென்றபெறுகிறாரில்]- அவனை ஒன்றபேசுகித்துச்சென்றாரில் ஓரபேசுகித்பெற்றாரில்லை; “வாகவமவபுர டொவ்விவிஷு-ஃ” (ஸசலபலபாகோவ்விவிஷு-ஃ) “வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்” என்கிற விடம் உக்திமாத்தரமே” என்று நெகரிமன் சிர்வஹித்தான். [சுண்டு] - இப்போது. முன் பேல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனையாகிலும் இப்போது சொல்லலாகுகாண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசரமிட்டே சொல்லிப்போந்தேனையாகிலும், இது சொல்ல

இரண்டாம்பாட்டு.—வேண்டி இத்யாதி. “சுண்டிதரைக்கும்படியை யந்தோ காண்கின்றிலேனிடராட்டியேன்” என்றவற்றைக் கடாக்கித்து அவசாரிகை - இப்படியானாலும் இத்யாதி.

“சென்று வேண்டி - ஒன்றுபெறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர் நங்கட்கேலும்”, என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. “தலையானவரிசையையுடைய” என்ற துக்கு ஸந்தமேதென்ன - என்னுடைத்தோழியர் இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு, “பெறுகிற்பாரில்” என்றது - ஸப்தம், “சென்று” என்றது - விபரீதலக்ஷணையம், வந்தென்றபடி. த்விதீயார்த்தம் - வெறுப்பிலே, பதவிந்ருத்தைப் பண்ணியென்றது - “பெறுகிற்பார்” என்கிற இவ்வளவிலே பதத்தையெடுத்தி என்றபடி. “இல்” என்றது - இல்லையென்றபடி. “பெறுகிற்பார்”-பெற்றாரென்ற படி. “சுண்டு” என்கிறதற்கு ஹவம் - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. “இது” என்றதற்கு வாஸகை -

எல்லாவற்றிலும் இத்தயாதி. “உரைக்கும்படியை” என்றதற்கு வாஸ்தவ - நெஞ்சிலே இத்தயாதி. “உரைக்கும்படியை - காணமாட்டேன்” என்கையாலே - நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கிறது வந்ததம். “அந்தோ!” என்று விஷண்ணையாதிருவருடைய லாவம் - எனக்கோடுகிற இத்தயாதி. அகநீகரிப்படுத்தி - ஸங்கோசிப்பித்தது. அப்படி சொல்லுபாரணத்தாக்குடலாய்த் தேட்டமாயிருக்குமோ வென்ன - ஸுலாபெவோ இத்தயாதி. நோவேது? என்ன - என் இடநீக்கு இத்தயாதி. “இடராட்டியேன்” என்றதற்கு அவதாரிகையிலொரு லாவமும், இங்கேயொரு லாவமும். விவாணம் - ஸுலாபுரஸக இத்தயாதி. “தாமரைக்கண்” என்றதற்கு அர்த்தம் - விகாலம் இத்தயாதி. “தாமரைக்கண்ணன்” என்றத்தையும் கூட்டி, “கன்வன்” என்றதற்கு லாவம் - நோக்காலே இத்தயாதி. இத்தால் லாவம்-ஒருவிபூதியாக இத்தயாதி. இவர்கையிற்சங்குகள் அவனிடத்தில் திரளுகைக்கு ஹேதுவே தென்ன - ஒநவலம்புரி இத்தயாதி. அவனுக்கு வலம்புரியுண்டோவென்ன - வலம்புரியாயுண்ட இத்தயாதி. திருமொழி. ஸ்பஷ்டடோர்த்தஃ. அவனிடத்திலே கொள்ளவேணுமென்கிறதென்? என்ன - தன்பக்கல் இத்தயாதி. கேட்பனோ - கேட்பேனாவென்றபடி. பகட்ட - ப்ராயிப்பிக்க. ‘காண்தகுதாமரை’ என்றுதொடங்கி, எத்தனைதாலயினைக்கின்றேன்; ஆகையாலே, இடராட்டியேன் நான் - சென்றொன்று - வேண்டி - பெறுகிறப்பாரில் வைத்துக்கொண்டு, ‘என்னுடைத்தோழியர் நங்கட்கேலும் ஈண்டிதாரைக்கும்படியை - காண்கின்றிலேன் - அந்தோ!’ இத்தயாவய. அன்றிக்கே, ‘காண்தகுதாமரை’ என்றுதொடங்கி, இளைக்கின்றேன்; ஆகையாலே, வேண்டிச்சென்றொன்று பெறுகிறப்பாரில்: ‘என்னுடைத்தோழியர் என்றுதொடங்கி, இடராட்டியேன்னான் - காண்கின்றிலேன் - அந்தோ!’ என்று தமிழன் நிர்வாஹத்துக்கு அவ்வயம். “ஹேவெஹு விறிமாவந ஸிபுடிகெவியுலவபுயிபுந்திமாவநமாரணுகாதபுலிநாடுவெஹெஹுவாரிவெஹு லாகுலிவஹு ஸாஸாபாபவஹுமஹபுஹொஹிவஹு ஸா” உதிஸிவஹுமபுடிகெவியுலவபுயிபுந்திமாவநமாரணுகாதபுலிநாடுவெஹெஹுவாரிவெஹு லாகுலிவஹு ஸாஸாபாபவஹுமஹபுஹொஹிவஹு ஸா”

acharya.org

மூன்றாம் பாட்டு.

காலமிளைக்கில்லால்வினையேன்நான் இளைக்கின்றிலன்கண்டு கோண்மின்
ஞாலம் அறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானேன்?
நீலமலர்நெடுஞ்சோதிசூழ்ந்த நீண்டமுகில்வண்ணன்கண்ணன்கொண்ட
கோலவளையோமோமைகொள்வான் எத்தனைகாலமுங்கூடச்சேன்றே.

ஆ.—(காலமிளைக்கில்.) - அவனை யாசைப்பட்டுப் பெறுதே உனக்குள்ள
வையுமிழந்து அவைபெறுகைக்கு நெடுங்காலம் வருந்தியும் பெறுதபின்பு இனித்தான்
வருந்தினால் கிடைக்குமோ? இனி, அவைபெறுகையில் வருந்தாதேவிட்டாலோ? என்
னில்,—நிரவதிக நீலஜ்யோதி:பரிவருதமஹாவலாஹக ஸத்ருமாமன திருமேனியையுடை
யனுன க்ருஷ்ணனாலே அபஹ்ருதமான கோலவளையோமோமைகொள்வான் உத்யுக்கை
யான நான், எத்தனைகாலம் கூடச்சென்றாகிலும் கொள்வன்? இக்காலதத்தவந்தான்
முடிந்துபோமத்தனையல்லது நான்கொண்டல்லதுவிடேன்; இத்தைக் கண்டு கோண்மின்.
அவன்தானாசைப்பட அவனுக்கும் அரியையாயிருக்கடவ நீ, “அவனையாசைப்பட்டால்
உனக்குப் பழிவருமென்று லஜ்ஜையிலீயோ? என்னில்,—“ஞாலமறியப் பழிசுமந்தேன்:
நன்னுதலீர்! இனி, நாணித்தானேன்?” என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், நாங்கள் சொல்லவிட்டிலையோகிலும் நீயேயினைத்து
விடுகிறாயிதே? என்ன; நித்யகாலதத்தவம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லதுவிடே

[ஞாலம் அறியவென்று மேலுக்கு] - “உனக்கு லஜ்ஜையிலீயோ” என்று
தோழிமார் சொல்ல, நெடுங்காலம் ஸம்ஸீலஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலும் நீலமாய்விச
லியாநின்றள்ள மிக்க ஒளிகூழ்ந்து பெருத்த முகில்நிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் இவ்வழ
கைக்காட்டி அபஹரித்துக்கொண்ட அழகியவனையும் மாமையும் கொள்ளுகைக்காக
ஜடத்தெல்லாம் அறியும்படி பழிசுமந்தேன்? இனி லஜ்ஜித்து என்னப்பரயோஜநமுண்டு?

ப.—அநந்தாம், அதியுயிதாஹிநுப்பயத்தை யுடையவனைச் சென்று கிட்டி
என்வன்தொடக்கமானவை வாங்குமிடத்தில், நீங்கள் “அவன் தூர்லின்” என்று
விலக்கிலும், காலம் முடிந்துபோகிலும், நான் கிட்டியல்லது விடேனென்கிறார்.

நீலம் - நீலநிறமாய், மலர் - விகஸிதமாய், நெடும்-அபரிச்சேத்யமான, சோதி-
தேஜஸ்ஸாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, நீண்டமுகில் - மஹாநேகம்போலே யிருக்கிற,
வண்ணன் - நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், கொண்ட - அபஹரித்துக்
கொண்ட, கோலம் - ஓர்ஸரீயமான, வளையோடு - வளையோடேகூட, மாமை - என்
நிறத்தை, எத்தனைகாலமும்-, கூடச்சென்றே - கூடச்சென்றேயாகிலும், கொள்வான் -
கொள்ளுகைக்காக, ஞாலம் - லோகம், அறிய - அறியும்படி, பழி - (துணிந்து புறப்
பட்டாளென்கிற) பழியை, சுமந்தேன் - சுமந்தேன்; நல் - அழகிய, நுதலீர் - நுதலை
யுடைய தோழியீர்! இனி - இனி, நாணித்தான் - லஜ்ஜித்து, என் - என்னப்பரயோஜந
முண்டு? (ஆதலால்), காலமிளைக்கில்லால் - காலமிளைத்து முடிந்துபோமதோழிய,
வினையேன் - (அவன் தூர்லின்னாலும் விடமாட்டாத) பாபத்தையுடைய, நான் - நான்,

இளைக்கின்றிலன் - இளைத்துவிடுகிறேனல்லேன்; கண்டுகொண்மின் - இது ப்ரத்யக்ஷித் துக்கொள்ளுங்கோள் !

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஊவவத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் தண்ணிது” என்கிறோமல்லோம்: நாங்கள் சொல்லமிண்டியையாகிலும் எட்டவொண்ணாத விஷய மாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயே மீளுவதி; எங்கள் வார்த்தைக்கு மீண்டாயாகலமை யாதோ?” என்ன; காலதத்த்வம் முடியிலும் அவனைக்கண்டாலல்லது விடேனென்கிறான்.

[காலம் இத்தயாதி]—“கூநாடிஊழுவாநுகாடுநாடுகொலு” என்கிற காலம் முடியும் த்நையல்லது நானினைத்து மீளுகிறேனல்லேன். [நானிளைக்கின்றிலன்]—“நகா ஊழுகுடுவெழுமூ” என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குலே கொண்ட அலிநிலேயுத்தையுடைய நான் மீளுவேனோ? [வினையேன்] - “தூர்ல்லபம்” என்றாலும் விடவொண்ணாத விஷயத்திலே கைவைக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணினே னென்னுதல், நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணி னே நென்னுதல். [கண்டுகொண்மின்] - சொல்லும் த்நையோக்கி முடியாதாகான் என்ன, ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிற வார்த்தைக்கு வேறொன்று வேணுமோ? இப்படித்துணிந் தால் லோகமடையப் பழிப்புச்சொல்லாதோ? என்ன, [ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்]— “நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்ற அன்றுநொடங்கிப் பழிசுமந்துபோரு கிறேனென்றோ? ஆனாலும் ஸீதரீதவப்ரயுக்தமான லஜைஜயைவிடாதே நோக்கவேண்டா லோ? என்ன—[நன்னுதலீர்! இனி நானித்தானென்] - ஜுகத்தெல்லாம் அறியப் பழிசுமந்த பின்பு லஜைத்து என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? [நன்னுதலீர்] - துதல் - நெற்றி. உங் கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டுகோளே! இந்நெடுவாசியைப் பார்த்தன்றோ ஒருவார்த்தை சொல்லுவது. [நீலமலர் இத்தயாதி] - நீலமாய், விஸ்த்ருதமாய், அபரிச்சேத்யமான தேஜஸ்ஸு சூழ்ந்த அபரிச்சேத்யமான காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஆழ்ந்தகலவ்யன் இவ்வழகைக் காட்டி யபஹரித்துக் கொண்ட. [கோலவளை] - அவன் தன்கையிலேபிட்டுக்கொண்டு கொண்டாடும் வளையாகையாலே - அழகிய வளையென்கிறான். [மாமை] - அவன் கொண்டாடுகிற நிறம். [கொள்வான்] - வளையோடேகூடிய நிறத்தை மீட்டுக்கொள்ளு கைக்காக. [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்றே] - நெடுங்காலம் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலுமென்னுதல், காலமெல்லாங் கூடியாகிலும் சென்றென்னுதல். ‘நீலமலர் என்று நொடங்கி, கோலவளையொடுமாமை - எத்தனைகாலமும் கூடவாகிலும் சென்று - கொள் வன்; ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்: நன்னுதலீர்! இனி நானித்தானென்? காலம் இளைக்கில்லால் வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்’ என்று வாக்யமேதும் பண்ணி அந்வயிக்கை முக்யம்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ‘நாங்கள் சொல்ல மீண்டியையாகிலும் எட்ட வொண்ணாத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயே மீளுவதி: எங்கள்வார்த்தைக்கு மீண்டாயாக அமையாதோ?’ என்ன, - காலதத்த்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்ட லல்லது விடேனென்கிறான்.

மூன்றும்பாட்டு.—காலம் இத்தயாதி. “காலமிளைக்கில்லால்வினையேன் நானிளைக்கின் றிலன்” என்ற பதத்தைக் காடகித்து அவதாரிகை - நாங்கள் இத்தயாதி.

[காலம் இத்தாதி] - “சுநாழிலபுவாநுகாநொநாஹொ” (அநாதிர்ப்பகவாந் காலோநாந்தோஸ்ய) என்கிற காலம் முடிந்துபோயித்தனையல்லது நான் இளைத்து மீளுகிறேன். [நான் இளைக்கின்றிலன்] - “மகாலபுதுருவெவ்ருவா?” (நகாலஸ்த்ரவையப்ரபு:) என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குகிற கோண்ட அலிநிவேஸத்தையுடைய நான் மீளவனோ? [வினையேன்] - “தூர்லபம்” என்றாலும் மீளவொண்ணாதவிஷயத்திலே கைவைக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள்சொன்னவார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னுதல். இப்போது இங்ஙனேனொன்றையாகிலும் மேல்அருஷ்டடிக்கிறாய் நீயேயென்ன, [கண்டுகொண்மின்] - ப்ரத்யக்ஷிக்கலானவர்த்தம் பிறர்பக்கலிலே கேட்டறியவேணுமோ? உன்துணிவு இதுவானபின்பு எல்லாருமோக்கப் பழிசொல்லுகிறார்களிறேயென்ன, [ஞாலம்அறியப்பழிசுமந்தேன்] - இன்றோ நான்பழிசுமந்தது? “நாடுமீரைக்கவே” என்றவன்றோ பழிசுமந்திலேனோ? “பழிசுமந்தேன் என்னுமது வார்த்தையோ? ஸ்தீர்த்தவப்ரயுக்தமான லஜைஜயை நோக்கவேண்டாவோ?” என்ன, [நன்னுதலீரிநிநாணித்தானென்] - நம் அழகு அழிவதற்குமுன்பன்றோ அவைநோக்கவேண்வது? ஜகத்ப்ரஸித்தமாய்விட்டதாகில் இனிவஜ்ஜித்து என்னப்ரயோஜமுண்டு? [நன்னுதலீர்] நுதல்-நெற்றி. உங்கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டுகோளே; இந்தநெவோசியைப் பார்த்தன்றோ வார்த்தைசொல்லுவது? அது கிடக்க: அவன் ஸௌந்ரயம் நம்மை நனைத்தபடிசெய்யவொட்டாநின்றதோவேன்கிறது மேல்:—[நீலமலர் இத்தாதி]-நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய். [மலர்]-விஸ்த்ருதமாய். [நெடு]-அபரிச்சேத்யமாய், [சோதிசூழ்ந்தஇத்தாதி]-தேஜஸ்ஸாலே சூழப்பட்டு, அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், அவ்வடிவைப் பராராய் மாக்கிவைக்கும் அவன்அபஹரித்த ஈர்ஸநீயமான வஜாயோடேகூட அவன் வாய்புலற்றும் நிறத்தையும் மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக, காலமெல்லாம் கூடச்சேன்றும் - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன், நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானென்? [எத்தனைகாலமும் கூடச்சேன்று] - நெடுங்காலம் ஸம்ஸலேஷார்த்தமாகச்சேன்று என்னுதல்.

(ந)

நீ இளையாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மகால இத்தாதி. சுநாழிலபுவாநு இத்தாதி- “சுபூஷிநாஸ்தகஸ்டெதஸமபுஷ்யித்யஸஸ்யபோ” இத்தபுத்தார்த்தம். (விஷ்ணு. பு-க-உ-உஅ) அவர்களை “நன்னுதலீர்” என்கையாலே நான் எழிலிழந்தமையை வித்தவத்கரித்து, “, என்றதற்கு அர்த்தம் - நம்மழகு அழிவதற்கு இத்தாதி. “ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன்” என்று கூட்டி ஸாவார்த்தம்-ஜகத்ப்ரஸித்தமாய் இத்தாதி, “நன்னுதலீர்” என்று அவர்களை ஸம்போதிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தஹாம்-உங்கள்முகத்தில் இத்தாதி வாக்யந்வயமும், அதுகிடக்க-பரிஹரிக்குமது கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. முந்தின் அர்த்தத்துக்கு, “எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று” என்று-முழுச்சொல்லாய், காலமெல்லாம் கூடியுமென்றபடி. நீலமலர் என்றுதொடங்கி, ‘கூடச்சென்று - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீரிநிநாணித்தானென்? ஆகையாலே, காலமினைக்கிலல்லால் வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்’ இத்தய்வய:, அன்றிக்கே, “நாணித்தானென்” என்று கிரியாயபதமாகவுமாம்.

(ந)

† இது, ஸ்ரீவுஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரதமாமஸத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலுள்ள தென்பர்.

நான்காம் பாட்டு.

கூடச்சென்றேன் இனியென்கொடுக்கேன் ? கோல்வளைநெஞ்சத்
தொடக்கமெல்லாம், பாடற்றோழியிழந்துவைகல் பல்வளையார்முன்பரி
சழிந்தேன், மாடக்கொடிமதிள்தேன்குளந்தை வண்குடபால்நின்றமாய்க்
கூத்தன் ஆடற்பறவையுயர்த்தவெல்போர் ஆழிவலவனை ஆதரித்தே.

ஆ. -- (கூடச்சென்றேன்) - இதுக்குமுன்பு அவனை யாசைப்பட்டு உன்னு
டைய உபகரணங்களை இழந்தாற்போலே, இனியுள்ளவற்றையும் இழவாதே அவனை
யாசைப்படத்தவிர்தாலோ ? என்னில், — ஹேமயிரிசிகர ஸத்ருஸ் ப்ராஸாதாலங்கருத
மாய், த்வஜவிராஜித ப்ராகாரபரிவ்ருதமாய், ஈகிணத்திக்கிலைமாயிருந்த திருக்குளந்
தையில் பரமோதாரமான மேலேத்திக்கிலே, வைந்தேயவாஹனாய், விஜிதரிபுநிகர ஸுதர்
பாந விஸ்வாந்த ஈகிணபுஜனாய்க்கொண்டு, ஸுந்ருத்தவததர்ஸரீயனாம்படி நின்றருளின
அவனை ஆதரித்துக் கூடச்சென்றேன். சென்று, கோல்வளைநெஞ்சந்தொடக்கமெல்லாம்
பாடற்றோழியிழந்து வைகல் பல்வளையார்முன்னே என்ஸ்வலாவமெல்லாமிழந்தேன்.
இனி என்கொடுக்கேன் ? என்கிறார்.

இ. — நாலாம்பாட்டில், உந்துணிவு இதுவாக எல்லாவற்றையுமிழக்கிறாயிறே
என்று தோழிமார் சொல்லு; இனியெத்தையிழப்பது ? பண்டே எல்லாமிழந்தோமிறே
பென்று பரோகிநொடியும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறுமையாலே சொல்லுகிறார்.

[கூடச்சென்றேன்] - இப்பாட்டுக்கு, நல்ல மாடங்களையும் கொடியோடு
கூடின மதிள்களையுமுடைய தெற்குத்திக்கிலேயுண்டான திருக்குளந்தையில் விலகடின
மான மேற்பார்ஸ்வத்திலே நின்றருளுவதுஞ்செய்து ஸர்வேஸ்வரவாஹந மென்னும்
ஹர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றதுள்ள பெரியதிருவடியாலே வலிக்கப்படுவதுஞ் செய்து
போரிலேவெல்லும் திருவாழியை வலத்திலேயுடைய மாபக்கத்தனை ஆதரித்து ஸம்
ஸ்லேஷிக்கச்சென்று என் அழகிதானவளை நெஞ்சந்தொடக்கமாக எல்லாவற்றையும் நிஸ்
ஸேஷமாக இழந்து அவனையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்தரீகள் எதிரே என்னு
டைய ஸ்தரீத்வப்ரகாரமான குணங்களை யிழந்தேன். இனி எத்தைக் கொடுப்பேன் ?

ப. — அநந்தம், ஆஹிநாநிஷ்ட நிவர்த்தகமான ஆயுயாஹிபூர்த்தியையுடைய
வனைக் கிட்டவேணுமென்று நினைத்து ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பிறந்த நான் இனி எத்தைக்
கொடுப்பதென்கிறார்.

மாடம் - மாடங்களையும், கொடி - கொடியோடுகூடின, மதிள் - மதிளையு
முடைத்தாய், தென் - நன்றான, குளந்தை - திருக்குளந்தையில், வண் - அழகிய, குட
பால் - மேற்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்ற, மாயக்கூத்தன் - ஆஸ்சர்ய சேஷ்டியுத்தனாய்,
ஆடல் - (ஹர்ஷத்தாலே) ஈர்ஸரீயகதியான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்த்த -
மேற்கொண்டிருப்பானாய், (ஆஹிதக்ரோகிநிஸந்தில்), வெல் - வெற்றியையுடைத்
தான, போர் - போரையுடையான, ஆழி - திருவாழியை, வலவனை - வலத்திலே
யுடையனாவனை, ஆதரித்து - ஆதரித்து, கூட - ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமென்று,
(நான்), கோல் - அழகிய, வளை - வளை, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, தொடக்கமெல்லாம் - தொ

டக்கமானவையெல்லாம், பாடு - என்பக்கல், அற்று - ஸேஷியாமல், ஒழிய - விட்டுப் போம்படியாக, இழந்து - இழந்து, பல் - பல, வளையார் - வளையையுடையபெண்டுகள், முன் - முன்னே, வைகல் - நெடுங்காலமுண்டு, பரிசு - என்ஸ்வலாவம், அழிந்தேன் - அழிந்துபோய், இனி - இனி, என் - எத்தை, கொடுக்கேன் - கொடுப்பேன்? ஆழி வலவனென்று - வல்லவனென்றுமாம். நெஞ்சத்துளக்கமென்று - நெஞ்சோடுண்டான துவக்கு இழந்தேனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவிதுவாக இன்னமெல்லாவற்றையும் இழக்கிறாயிறே என்ன; இனி எத்தையிழப்பது? எல்லாமிழந்திலேனோ? என்கிறான்.

[கூடச்சென்றேன்] - ஸம்ப்லேஷார்த்தமாகச் சென்றேன். ஸ்வரூபத்தை யழியமாறியன்றோ நான் சென்றது? [இனியென் கொடுக்கேன்] - பண்டே எல்லாம் இழந்தபின்பு இனி எத்தையிழப்பது? [கோல்வளை] - அழகியவளை. [நெஞ்சமித் யாதி] - நெஞ்சு தொடக்கமானவையெல்லாம். அவன் க்ஷி-உதிடோபாதி போரும் இவ ளுடைய பரிகரத்தின்பரப்பும். [பாடற்றொழிய இழந்து] - என்பக்கல் ஸவாஸநமாக ஸம்பந்தம்ற்றுப்போம்படி யிழந்து. [வைகல் பல்வளையார்முன்] - என்றுமொக்கப் பல வகைப்பட்ட வளையையுடைய ஸ்தரீகள்முன்பே, அவளையுமென்னையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்திரீகள் எதிரே. [பரிசுழிந்தேன்] - பரிசு - ப்ரகாரம். என்னுடைய ப்ரகாரம் - ஸ்தரீத்வப்ரகாரம்; அத்தையிழந்தேன். கழற்றிப் பூணுமவற்றை அவர்கள் யரித்திருக்க, கழற்றவொண்ணாதபடி ஆஹணமாயிருக்கிற லஜ்ஜாதிகளை யிழந்தேன். [மாடக்கொடிமுகின் தென்னுளத்தை] - மாடங்களையும் கொடியோடுகூடின மகிள்களையு முடைத்தாய், தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான திருக்குளந்தையில். [வண்குடபால் நின்ற] - அழகிதான மேற்பார்ஸ்வத்திலே நின்ற. மேலைத்திக்கில் நிற்கிறவிதவும் ஒரு வைலக்ஷண்ய ஹேது. [மாயக்கூத்தன்] - ஆஸ்ரயசேஷிதன். [ஆடல்பறவையுயர்த்த] - ஸர்வேஸ்வர வாஹநமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே மயபாநம் பண்ணினாற்போலே களித் தாடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டவனை. பெரியதிருவடி திருத் தோளிலிருப்பும் ஒருவைலக்ஷண்யஹேது. [வெல் போராழிவலவனை] - யுத்தத்தில் வெற்றியோடல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகே யுடையவனை யாதரித்து. 'மாடக் கொடிமுகின்' என்றுதொடங்கி, 'வெல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தன் - ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளை நெஞ்சுத்தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழியவிழந்து வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசுழிந்தேன் - இனியென் கொடுக்கேன்?'

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. உன்துணிவு இதுவாக இன்னமுள்ளதடைய இழக்கிறாயிறேயென்ன; 'இனி நான் எத்தை இழப்பது?' என்கிறான்.

[கூடச்சென்றேன்]-நான் முடிந்து ஒருதலையேயாம்படி கிட்டினே நென்னுதல், ஸம்ப்லேஷார்த்தமாகச்சென்று கிட்டினே நென்னுதல். [இனியென்கொடுக்கேன்] - பண்டே எல்லாமிழந்தபின்பு இனி எத்தை இழப்பது? [கோல்வளை இத்

நாலாம்பாட்டு.—கூடச்சென்றேன் இய்யாதி. "கோல்வளை" என்றதொடங்கி, "பரிசுழிந்தேன் - இனியென்கொடுக்கேன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்துணிவு இய்யாதி.

முந்தினியோஜனையில், ஸரீரத்தைவிட்டு நியவலி-உதியலேபோய் அவனோடே கூடும்படி சென்று என்று ஸந்தார்த்தம்; அத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - பண்டே இய்யாதி.

யாதி]-ஃர்ஸநீயுமான வளை, நெஞ்சுதோடக்கமானவை யெல்லாம் என்பாடற்று வாஸநை யோடே போம்படியாக இழந்து. அவன் விபூதியோபாதி போரும், இவள்பரிகரத்தின் பரப்பும். [வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்]-கழற்றிப்பூணும் ஆஹரணமும் இழ வாதவர்கள் முன்பே, கழற்றவேண்டாத ஆஹரணமான பரிசுண்டு-ப்ரகாரம்-லஜ்ஜை; அத்தை இழந்தேன். [மாடக்கோடிமதிள் தேன்துளந்தை] - மாடங்கனையும், கோடி யோடேகூடின மதினையுமுடைத்தான தேன்துளந்தையிலே. [வண்குடபால்நின்ற]-அழகி தான மேலைப்பார்ஸ்வத்திலேநின்ற. இதுவும் ஒரு பரத்வஹேதுபோலே. [மாயக்கூத்தன்]- ஆஸ்சர்யசேஷ்டதன். [ஆடல் பறவையுயர்த்த] - ஸர்வேஸ்வரவாஹநமென்னும் ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே களித்தாடாநின்றள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டிருப்பானாய். [வேல்போராழிவலவனை] - புக்கபோரிலே வென்றல்லது மீளாத திருவாழியை வல வருகையுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டு. 'மாடக்கோடிமதிள் தேன் துளந்தை வண்குடபால் நின்ற - ஆடல்பறவையுயர்த்த வேல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தனை - ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளைநெஞ்சத் தோடக்கமெல் லாம் பாடற்றொழிய இழந்து வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன் - இனி என்கோடு கேள்?' என்றந்வயம். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆழிவலவனையாதரிப்பும்ஆங்கவன் நம்மில்வரவுமெல்லாம்
தோழியர்களா! நம்முடையமேதான்? சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்
ஊழிதோறாழியோருவனாக நன் குணர்வார்க்குமுணரலாகா
குழலுடையசுடர்கோளாதித் தோல்வையஞ்சோதினைக்குங்காலே.

(வலவனை) - அவனை ஆசைப்பட்டாற் பெறவொண்ணாத: துஷ்ப்ராபன், அவனை ஆசைப்படவேண்டாவென்னில்; * பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸான - ஸர் வேஸ்வரனை நினைக்கப்படுக்கால் ஜ்ஞாநவதாம் அக்ரேஸார்களான ஸநகாதிமுநிகளுக்கும் ஊழிதோறாழிகூடினனும் ஒருவனாகஉணர்வொண்ணாத திவ்யசேஷ்டதங்களையும், தேஜஃ ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணத்தையும் உடையானொருவனாகிலும் அந்தஸங்கசக்ர மூடியரன யிருந்தவனை ஆசைப்படுகையும், ஆசைப்பட்ட நம்போல்வார்பக்கல் அவன் வருகையும், நாம் தொடங்கியோ? இப்படி அரியனாயிருக்கச்செய்தே, ஆசைப்படு வாரும், பெறுவா நுமெத்தனைவர்? "அவனரியன், அவனையாசைப்படவேண்டா" என்று சொல்லுகை யெளிதென்னுச் சொல்லுமித்தனையோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும்எட்டவும் அரிதானகிலத்தை ஆசைப் பட்டு அதுக்குஃகப்படுகிறயென்று தோழிமார்க்கொல்ல, அவன் எத்தனையேனும்

பாடு - பக்கமாய், என்பார்ஸ்வத்திலே, அற்று - இராதே. ஒழிய - போம்படியாக என்றபடி. "எல்லாம்" என்னைக்கு அநேகமுண்டோவென்ன - அவன்விபூதி இத் யாதி, மேலைப்பார்ஸ்வத்திலே நிலையச்சொன்னதுக்கு லாவம் - இதுவும் இத்தாதி, இதுவும் ஒரு பரத்வஹேதுவென்று - ஆடல் பறவை, ஆழிவலவன் என்றத்தை ஸமூச்சயிக்கிறது. (சு)

விஸஜாதியனம் ஓர்ஜ்ஜேபுனாபிருந்தானே யாகிலும், அவனையாஸ்ரயிக்கையும், அவனாலே விஷயீகரிக்கப்படிகையும், இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றே ? இது அநாதியன்றே ? என்கிறார்.

[ஆழிவலவனையென்று தொடங்கி] - தோழியர்கள் ! ஸர்வேஸ்வரனை நாம் ஆதரிக்கையும் அவன் நம்மை விஷயீகரிக்கையும் இவைபெல்லாம் நம்மளவதோ ? அர்த்தஸ்திதி ஏதேனுமாயிருக்க இங்கேயிருந்து தோற்றிற்றுச் சொல்லாதிருக்கதான் அரிதோ ! [ஊழியென்று மேலுக்கெல்லாம்] - அவன்படிபை யதுஸ்திக்கப்புகில் அர்த்தஸ்திதி அமுக்தாகவறிய வல்லவர்களுக்கும் காலமுள்ளதனையும் கூடினாலும் இப்படிப்பட்டவனென்று நிலைபிடவொண்ணாதானாய்த் தப்பாமே யகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடைய தேஜஸ்ப்ரருதி அஸங்க்யேயகல்பாணகுணங்களையுடையனாய் இருபூகமுமாய் விஸஜாதியமுமான அமுகையுடைய ஜ்ஞத்காரணனாதன்.

ப.-அநந்தரம், தத்த்வஜ்ஞராயிருப்பார்க்கும் அபரிச்சேத்யமான அதிஸுபித ஓர்ஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை யாகைப்படுகையும், அவன் நமக்கு முகங்காட்டுகையும், நம்முடைய அளவேயாயிருக்கிறதோ வென்கிறார்.

நினைக்குங்கால் - (ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், (தத்த்வத்தை), நன்கு - நன்றாக, உணர்வார்க்கும் - உள்ளபடி அறியவல்லார்க்கும், ஊழிதோறாழி - காலதத்வமுள்ளதனையும், ஒருவனாக-ஏவம்வதி ஸ்வலாவனாயிருப்பா ஒருவனாக, உணரலாகா - பரிச்சேதித்தறியவொண்ணாதபடி, சூழல் - (ஆழ்நீரை அகப்படுத்திக் கொள்ளும்) சூழ்ச்சியாகி சேஷத்தங்களை, உடைய - உடையனாய், சுடர் - (ஸ்வரூபபரிணாமம் வாராதபடி உபாதாநமாகையும் உபாதாநமான தானே கிமித்தமாகையும், சித்சித்பரிணாமம் தனக்குத் தட்டாதபடியுமாகி) தேஜஸ்ஸை, கொள் - உடைய, ஆதி - காரணபூதனாய், தொல்லை - நிர்த்ய அஸூராரணமாய், அம் - அப்ராஞ்ஞதமான, சோதி-ஜ்யோதிர்மயரூபத்தை யுடையனாய், ஆழிவலவனை - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை, ஆதரிப்பும் - ஆதரித்தாஸ்ரயிக்கையும், ஆங்கு - ஆஸ்ரயணவஸ்த்தையில், அவன் - (ஸ்வஸ்திமாத்தபரத்வத்தோபாதி ஸௌஸீல்யத்தையுமுடைய) அவன், நம்மில் - (ஆழ்நீர்தகளான) நம்பக்கவிலே, வரவும் - வருகையும், (அபேக்ஷிதங்கள்செய்கையும்), எல்லாம் - எல்லாம், நம்முடையமே தான் - நம்மளவிலே உடையோ மானோமோ ? தோழியர்கள் - (என்னோபாதி இவ்விஷயத்தில் வாசியறியும்) தோழியீர்கள் ! (ஸர்வஸாதாரணமான ஸௌஸீல்ய ஸௌஸீல்யாதிகள் கிடக்க), சொல்லுவதோ-ஸ்வைரமான தெளர்ல்பம் சொல்லுகையோ, இங்கு - இங்கு, அறியதுதான் - அறியதாயிருக்கிறது ?

இ.-அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும் எட்டவுமொண்ணாத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் ஏதுக்கு ஓங்கப்படுகிறுமென்ன, ஆனாலும் அவனையாஸ்ரயிக்கையும், அவனாலே விஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றே ? அநாதியன்றே ? என்கிறார்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை நாம் ஆஸ்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆஸ்ரயணஸூழியிலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுமுடையவன். [நம்மில்வரவும்] - ஆஸ்ரயித்த நாம் இருந்த பாதேஸாங்களிலே வந்து விஷயீகரிக்கையும் இவைபெல்லாம். [தோழியர்கள்] - என்னோபாதியில்விஷயத்தில் அவ்வாறறித்தவர்களல்லவீகளோ ? [நம்முடையமே தான்] - நம்அளவதோ ?

அவனையாஸ்ரயிக்கையும், அவனபேக்ஷிதம் செய்கையுமாய்ப் போருகிற இது நம்மளவிலே யுண்டாயிற்றதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்] - அர்த்தஸ்திதி யேதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச் சொல்லாநிற்கைதான் அரிதோ? நிவாரகரில்லையென்னு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்டவரியென்று ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்ட அரியனாயிருக்கிறமை யில்லையோ? என்ன, அது தானும் என்வாயிலே கேளுங்கோள்! [ஊழியித்யாதி] - [நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று - ஊழிதோறாழி - உணரலாகா] - அர்த்தஸ்திதியுள்ளபடி யறியவல்லவர்க ளுக்கும் ஏவம்விஸிஷ்டனென்று காலமெல்லாம் கூடினாலும் நிலையிடவொண்ணாது. [சூழலுடைய] - தன்பக்கவிலைதப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடைய வனாயிருக்கும். [சுடர்கொளாதி] - தேஜஃப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண ஐதக்காரண ஓதன். [தொல்லையஞ்சோதி] - ஸ்வாலாவிசமாய், நிரவ்யுக தேஜோ ரூபமான விக்ரஹந்தையுடையவனை. [நினைக்குங்கால்] - அவன் பெருமையையாரா யப்புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனை - ஊழிதோறாழி - உணர லாகாச் சூழலுடைய சுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும்', என்றவயம். ஊர்ஜீரூபனென்றத்கால் வைலக்ஷணயம் சொல்லிற்று : விலக்ஷண விஷயமே ஸுலலமாலை, மேல்விழுந்து பற்றவன்றோ வரிப்பது? என்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு எட்டவொண்ணாத விஷ யத்திலே அதிப்ரவணையாய் ஏதுக்கு துகப்படுகிறாய்'என்ன; ஆனாலும் அவனையாஸ்ரயி க்கையும் அவனுலேவிஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நம்மைத் தோற்றியுண்டா யிற்றோ, அநாதியன்றோ? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - திருவாய்மொழியை வலவருகையுடையனாவனை ஆஸ்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆஸ்ரயணஞ்சையிலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுடையனாவன். [நம்மில்வரவுமெல்லாம்] - ஆஸ்ரயித்த நாமிருந்த ப்ரதேசங் களிலேவந்து விஷயீகரிக்கையுமாகிற இவைவயல்லாம். [தோழியர்காள்] - என்னோ பாதி இவ்விஷயத்திலே அவளாவித்திகொளல்லிகொளோ? [நம்முடையமேதான்] - நம்மளவதோ? அவனை யாஸ்ரயிக்கையும் அவன் அபேக்ஷிதம் செய்கையுமாய்ப் போரு கிற இது, நம்மைத்தோற்றிப் புதியதாகவிட்டதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்] - அர்த்தஸ்திதி ஏதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச் சொல்லுவதையோ அரியது! நிவாரகரில்லையென்னு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்ட அரியவனாயிருக்கிறமை இல்லையோவென்ன; அதுதானும் நான் சொல்லக் கேட்கவேண் டாவோ உங்களுக்கு? [ஊழி இத்யாதி] - [நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று - ஊழிதோறாழி - உணரலாகா] எத்தனையேனும் அதிசயித்தஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும், கால மெல்லாம் கூடியறியப்படுக்காலும் அறியப்போகாது, ஏவம் விஸிஷ்டன் என்று. [சூழ லுடைய] - கிட்டினாரை அகப்படுத்திக்கொள்ளுக்கைக்கு ஈடான விரகுகளையுடையனா யிருக்கும். [சுடர்கொள்] - தேஜஃப்ரப்ருதிஅஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடைய

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆழிவலவனை இத்யாதி. "ஆழிவலவனை" என்றதொடங்கி, "நம் முடையமேதான்" என்னுமளவும் சுடாக்ஷித்து அவதாரிகை - வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு இத்யாதி.

"நம்மில்வரவும்" என்றதைப்பற்ற - மேன்மையோபாதி இத்யாதி. நம்மில்-நாமிருந்த

வன். [ஆதி] - ஜகத்காரணஹிதன். [தொல்லைஞ்சோதி] - ஸ்வாலாலிகமாய், நிரவயிகதேஜோருபமாய், இதரவிஸஜாதீயமான திவ்யலிங்கரஹத்தை யுடையனாயிருக்கும். [நினைக்குங்கால்] - அவன்பெருமையை ஆராயப் புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனாக - ஊழிதோறாழி - உணரலாகாச் சூழலுடைய கடர்கொளாதித் தொல்லைஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும், ஆங்கவன் நம்மில் வரவுமெல்லாம், தோழியர்காள்! நம்முடையமேதான், சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்?' —விலகுகுணவஸ்துவே ஸுலஹமானால், பற்றவகேக்குமோ? விடவகேக்குமோ? என்கிறார். (ந)

ஆறாம் பாட்டு.

தொல்லைஞ்சோதிநினைக்குங்கால் என்சொல்லளவன்றிமையோர் தமக்கும் எல்லையிலாதனகூழ்ப்புச்செய்யும் அத்திறம்நிற்கவேம்மாமைகொண்டான் அல்லிமலர்த்தன்துழாயுந்தாரான் ஆர்க்கிகோவினிப்பூசல்? சொல்லிர் வல்லிவளவயல்சூழ்துடந்தை மாமலர்க்கணவளர்கின்றமாலே.

ஆ.—(தொல்லைஞ்சோதி) - அவன் அரியனல்லனெவென்னில்?— நாம் சொல்லுமளவோ அவனுடைய அருமை? ப்ரஹ்மாதிகேவர்களுக்குக்கூட அறியவொண்ணாத ஸ்வரூபஸ்வலாவங்கனையுடையா நெருவனல்லனே? அத்திறம்நிற்க, என்னை விஷயிகரித்தருளுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலேபுகுந்துவைத்து என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துத் தன்திருவடிகளில்அல்லிமலர்த்தன்துழாயும் தருகிறிலன். இப்படி அந்யாயஞ்செய்த அவனைபொழிய மற்று ஆரைக்கூப்பிடுவோம்? சொல்லிர்! என்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், "நீர்சொல்லுகிறபடி எளியனல்லன், எட்டாதானெருவன்" என்று தோழிமார் சொல்ல, 'ஊர்லஹனாகிலும் ஸுலஹனாகிலும் நம்மை இப்படி நோவுபடுத்தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே நம்மோடே ஸம்பந்தம்மில்லாதாரையோ இன்னுதாவது?' என்கிறார்.

[என்சொல்லளவென்று தொடங்கி] - அவனுடைய வைலகூண்யம் பேச்சினளவன்று; அதியாயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மிகவும் ஊர்ஜிஞயமாயிருக்கும் வைலகூண்யத்தை யுடையனாயிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய ஸௌந்ஊர்யாதிகளைக் காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினான். [அல்லிமலரென்று தொடங்கி] - என்னை இப்படி நோவுபடுத்தி வைத்த தான் வந்து ஸம்ஸலேஷியாவிட்டால் தன்னோடு ஸ்பர்ஸமுள்ள வற்றைத் தந்தாகிலும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். என்னை யிப்படிநலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லிக்கோள். [வல்லியென்று தொடங்கி] - பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும் வளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கணவளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [குடந்தை] - கூப்பிடு கேட்கும்படி ஸந்நிஹிதனென்று கருத்து.

விடத்தே. விவரணம் - நிவாகர் இத்தாதி. அந்வயத்தில் பாத்வத்தை முந்தறச்சொல்லி, அந்நாம் நீர்மையைச் சொன்னதுக்கு லாவம் - விலகுகுணவஸ்து இத்தாதி. (இ)

ப.—அந்தரம், அதியுயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவலிந்தம்அஸக்யமாம்படி ஸம்ஸயஜநகண அவன், நம்மோடே ஸம்ஸலேஷித்து ஈடுபடுத்தினபின்பு, வேறு ஆர்க்குக் கூப்பிடுவோமென்கிறான்.

நினைக்குங்கால் - ஆராயப்பார்த்தோமாகில், தொல்லை - அஸாதாரணமாய், அம் - அநவயிகமான, சோதி - அவனுடைய தேஜஸ்ஸானது, என் - என்னுடைய, சொல்லளவு - சொல்லிலடங்குமது, அன்று - அன்று; இமையோர்தமக்கும் - (அதியுயித ஜ்ஞாநரான) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், (கிஷ்கர்ஷிக்கவொண்ணாதபடி), எல்லையிலாதன-அபர்யந்தமான, சூழ்ப்பு - ஸம்ஸயத்தை, செய்யும் - விளைக்கும், அ - அந்த, திறம் - மேன்மையிடையாட்டம், நிற்க - நிற்க: வல்லி - பூங்கொடியும், வளம் - அழகிய, வயல் - வயலும், சூழ் - சூழ்ந்த, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, மா - ஸ்லாக்யமான, மலர் - தாமரைப்போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்கள், வளர்கின்ற - வளரும்படி சாய்ந்தருளின, மால் - ஆபுநிதவ்யமோஹத்தை யுடையவனுப்கொண்டு, எம் - என், மாமை - நிறத்தை, கொண்டான் - அபஹரித்தான், அல்லி - பூந்தாரினுடைய, மலர் - விகாஸத்தையுடைத்தான், தண்துழாயும் - திருத்துழாய்மாலையையும், தாரான்-தருகிறிலன்; இனி - (நாம் அவனாலேநவியுப்ட) பின்பு, (நலிந்த அவனையொழிய), ஆர்க்கு - ஆரிருக்கலாரிட்டு, பூசவிடுகோ - கூப்பிடுவோம்; (உறவுசெய்து அகப்படுக்கினவனையொழிய உறவில்லாதார்க்குக் கூப்பிட்டுப்ரயோஜநமென்)? சொல்லீர் - சொல்லீகோள்!

இ.—ஆறம்பாட்டில், நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், உர்லவன் என்ன; ஸுலஹனிலும் உர்லவனிலும் தன்னையொழிபச் சொல்லாதபடி நம்மைப் புகராதித்தினவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்ஸ்யமில்லாதார் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது? என்கிறான்.

[தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால்] - ஆராயப்புகில், இதரவிஸஜாதீயமான வீக்ரஹத்தை யுடையவன். [என்சொல்லளவன்று] - அவன் வைலக்ஷண்யம் என்னுடைய பேச்சினளவன்று. நான் ஓர்அவலையிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமையோர் இத்யாதி] - அதியுயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிறந்த ஸம்ஸயங்களைப் பண்ணும்; “யநாயம்ஹமவாநஸுஷுமஹநாகிவாஸேவடி” “நமூஹ்யுக்ஷெநவிசுகூலிசி”. இமையோரென்று நித்பஸூரிகளாய், அவர்கள் * சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்திநிற்க, ஈட்டியபெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போரு மென்றுமாம். [அத்திறம்நிற்க வெம்மாமைகொண்டான்] - அம்மேன்மையுள் கிடக்கச்செய்தே, தன்னைநர் உர்யாதிகளைக்காட்டி என்நிறத்தைக் கொண்டான். என்னோடே இம்முகொண்டல்லது யுரியானாய், நம்முடையநிறத்தைக்கொண்டது அந்தவைலக்ஷண்யத்தைப் பாராதே என்கிறான். [அல்லிமலர்க் தண்துழாயுந்தாரான்] - இப்படி நோவுபடுக்கினவன்தான் வராவிட்டால், தன்னோடு ஸப்ரஸுமுள்ளவற்றைத் தற்காகிலும் என்னையுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். அலிமதம் கிட்டாதொழிந்தால் ஸத்தையை நோக்கவேண்டாவோ? [ஆர்க்கிடுகோ இத்யாதி] - நலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லீகோள்! ஸம்ஸ்யமில்லாதார் வாசலிலே சென்று கூப்பிடவோ? [வல்லி இத்யாதி] - பூங்கொடியுபரந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருகிற ஸர்வேஸ்வரன். வளம் - அழகு. [மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமாலே] - ப்ராப்தனுனவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் என்

னாவில் அலரக் காண்கிறிலேன். விசேஷாடாகூழ்பண்ணக் காண்கிறிலே னென்கை. டுக்குரல் கேட்கைக்கு ஸந்திவிற தனென்கை. 'வல்லிவளவயல் சூழ்குடந்தை மாமலர்க் கண் வளர்கண்மரால் - தொல்லைஞ்சோதி நினைக்குங்கால்' என்றுதொடங்கி, 'ஆர்க்கிடு கோவினிப்பூசல் சொல்லீர்!' என்று அருவயம்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு 'நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், துர்லஹன்' என்ன; ஸுலஹனாகிலும் ஁ர்லஹனாகிலும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி நம்மைப்புகூர நிறுத் தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது ?' என்கிறாள்.

[தொல்லைஞ்சோதிநினைக்குங்கால்] - ஆராயப்படுக்கால், இதரவிஸஜாதீயமான லீக்ரஹத்தையுடையவன். [என்சொல்லளவன்று] - அவனுடைய வைலகுகுண்யம், என்னுடையபேச்சினளவன்று. நான் ஓர்அவலையிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமையோர்இத்யாதி] - எத்தனையேனும்அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிறந்த ஸம்சயங்களைப் பண்ணுநிற்கும். "யஸாயம்ஹஸுவாநுஸுஹாஜாதாதிவரஜெவடி" (யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மா ஜாநாதிபரமம்பதம்,) "ததாஹுரேகெநவிதுவிசு." (நக்ராஹ்யரேகேநசித் க்வசித்) இதன்றிக்கே, இமையோர் என்கிறது - நித்யஸூத்ரிகஜாயம், அவர்கள் * சூட்டுநென்மலைகள் தூயனவேந்தநிற்க, தான் * ஈட்டிய வெண்ணெய் தோடுவுண்ணப் போகும்படியாகவுமாம். [அத்திறம்நிற்க வேம்மாமைகோண்டான்] - அம்மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, தன் ஸௌந்தர்யாதிக்களைக்காட்டி என்நிறத்தைக் கொண்டான். என்னோடே இட்டேகோண்டல்லது தரியாதானும், நம்முடைய நிறத்தைக்கொண்டது தன்னுடைய வைலகுகுண்யத்தைப் பாராதேயன்றோ? [அல்லிமலர்த் தண்துழாயுந்நாரான்] - நம்நிறத்தைக்கொண்டால் தன்னோடே ஸ்பர்சமுள்ளதோன்றைத்தந்து நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கலாமிறே, அது செய்கிறிலன். அது செய்

ஆறும்பாட்டு.—தொல்லைஞ்சோதி இத்யாதி. "அத்திறம்நிற்க வேம்மாமைகொண்டான் - ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்சொல்லீர்" இத்யாதிகளைக் கடைக்கத்து அவதாரிகைநீசொல்லுகிற இத்யாதி. "குடந்தைமாமலர்க்கண்வளர்கின்ற" என்றத்தைப்பற்ற - ஸுலஹனாகிலும் என்றது. "இமையோர்மக்கும்" இத்யாதியைப்பற்ற - துர்லஹனாகிலும் என்றது. "மால்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்பந்தமில்லாதார் என்றது.

"நினைக்குங்கால் - அஞ்சோதி" என்றதுக்கு ஹவம் - ஆராயப்படுக்கால் இத்யாதி. தன்பேச்சளவன்றோவென்ன-நான் ஓர்அவலை இத்யாதி. இவ்விடத்திலே- "தஸுரேயுடாஸுராலுராதொம்பரிநநுஹவவிஹு" ஸுராதுவவணுமந்தவ்யக்யமெயாவிதுரிஷுதி" (வி-பு-டு-எ-சக.) என்றதுஅந்ஸந்தேயம். "தமக்கும்" என்றத்தை உபஜீவித்தருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இத்யாதி. ஸம்சயங்களை யென்றது அந்மாமைகளை யென்றபடி. ஸம்சயங்களைப்பண்ணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வயம்-பஹாயு இத்யாதி. "தஹதாஸுஜமஹாரிதவஸவபுமதாஹும" இத்யுத்தார்த்தம் "தவாஹாராதாரிதவெயாநெடுஹிஸம்ஜிகாஃ ஸவெபுஷாஸாஹிஹுமொஸாஹநுபாஹுரேகெநவிதுவிசு" இதி(ஹாரத-மோ-க-எ-ச) ப்ரஹ்மருத்ரஸம்வாதே. ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோகூப்பிடுவது' என்று - உபகாரம்சொல்லி' "மாமைகொண்டான்" என்று - அபகாரம்சொல்லுவானென்? என்ன - என்னோடே இத்யாதி இட்டே-விவாதம். அல்லி - உன்னிதம். தந்தானுகில் தாமோவென்ன-அதுசெய்தானுகில் இத்யாதி.

தானாகில் பூவுக்குஇட்டோம்போலும் என்றிருக்கலாமே. [ஆர்க்கிகோவினிப்பூசல்சொல்லீர்] - நம்மைநலிந்தவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே ஆர்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்? சொல்லிகோள்! [வல்லி இத்யாதி]. பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால்] - ப்ராப்தனுனவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிறகண் என்னளவில் அலரக் காண்கிறிலேன். விசேஷகடாகூடும் பண்ணக்காண்கிறிலே னென்கை. கூக்குரல் கேட்கைக்கு ஸந்நிஹித னென்கை. 'வல்லிவளவயல்சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால், தொல்லையஞ்சோதி' என்றுதொடங்கி, 'ஆர்க்கிகோவினிப்பூசல் சொல்லீர்' என்றந்வயம்.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மாலரிகேசவன்நாரணன் சீமாதவன்கோவிந்தன்வைகுந்தனென்றேன்று ஓலமிடஎன்னேப்பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றும்உருவுஞ்சுவடுங்காட்டான் வலமலர்க்குழலன்னையீர்காள்! என்னுடைத்தோழியர்காள்! என்செய்கேன்? காலம்பலசென்றங்காண்பதானே உங்களோடுஎங்களிடையிலையே.

ஆ.—(மாலரி) - இப்படி கூப்பிடச்செய்தேபும் தண்ணைக்காட்டாதிருக்கிற அவனை ஆசைப்படுவோருண்டோவென்னில், - ஆறுதிவத்ஸலன், ஆறுதிரார்த்திஹான், ஆறுதிவிரோதிராஸநஸ்வஹாவன், ஸர்வபுக்தி, ஸமஸ்தகல்யாணகுணநிதி, ஸ்ரியபதி, பரமஸ்ரீவான், ஸ்ரீவைகுண்டசிவபன் என்றுகூப்பிடும்படி பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றும் உருவும் சுவடுங்காட்டான்; வலமலர்க்குழலன்னையீர்காள்! என்னுடைத் தோழியர்காள்! என்செய்கேன்? வ்யஸநம் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை; காலம்பலசென்றும் உங்களாகண்டல்லதுவிடேன்; நீங்கள் இதற்குவிரோதத்தைப்பண்ணில் உங்களோடும்?

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில்,

என்று உறவுமுறையார்அலைக்க; அவனுடைய ஸௌந்தர்யா, லேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாந் கூடவாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், ரோயிகளான உங்க ளோட்டை ஸம்ஸந்யம் எனக்குவேண்டா வென்கிறாள்.

பூவுக்கிட்டோம் போலுமென்றது - காமுகர் காமிகளுக்குஇட்டதென்றபடி. பூவுக்கிட்டோ மென்று - காமிகளுக்குக்கிட்டத்தை. பூவுக்கிட்டோமென்று- ஸங்கேதச்சொல், இத்தால் - அவன் திருத்துழாய்தந்தானாகில், நாமும் பூவுக்கிட்டதென்றிருக்கலாமென்றுசுருத்து. "இனி - ஆர்க்கு - பூசல் - இடுகோ - சொல்லீர்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நம்மை நலிந்தவன் இத்யாதி. "வல்லி" என்றது - சோலைக்கும் உபலக்ஷணம். வளவிதான - அழகிதான. தாந்நர்யம் - ப்ராப்தனுன வன் இத்யாதி. மா - ஸ்ரீலாக்ஷ்மாய், மலர் - மலர்ந்த என்றபடி. சீழ்வாக்யத்துக்கு ஹாவம் - விசேஷ கடாகூடம் இத்யாதி. "குடந்தைமாமலர்க்கண் வளர்கின்ற" என்றதுக்கு ஹாவம்-கூக்குரல் இத்யாதி. வல்லிவளவயல் என்றுதொடங்கி, மால் - கினைக்குங்கால் - தொல்லையஞ்சோதி என்றுதொடங்கி, பூசல்சொல்லீர் இத்யந்வயம்.

(சு)

[மாலரியென்று தொடங்கி] - ஆபுரிதலிஷயத்தில் மிகவும் வ்யாழக்யன், அவர் களுடைய ப்ரதிகூலங்களைப் போக்கும்வன், அவர்கள் நித்யாநுலயம் பண்ணுகின்ற லும் விடவொண்ணாதபடியான அழகிய திருக்குழலையுடையான், ஆஸ்ரிதவத்ஸலன், இக் குணங்களுக்கெல்லாம் அடிபாம்படி நீர்மையுடைய பெரிமபிராட்டியார்க்கு வல்லன், ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தலிஷயன், இவ்வினையிருக்கிற இவன் அத்பந்தம் பரிபூர்ணனை ஸ்ரீவைகுண்டநாயன் என்று நிரந்தரமாகக் கூட்டிடும்படிபண்ணிச் சமைத்து என்னை அசேதநங்களைப் பொகடுமாபோலே பொகட்டுத் தன்னையும் காட்டுகிறிலன்; தானின்ன விடத்திலானென்று அழிகைக்கிடாக அடையாளம் ஒன்றும் காட்டுகிறிலன். [ஏலமலர்க் குழலன்னைமீர்காள்] - பண்டுபோலே நீங்கள் தரித்தருக்க நான் காணவல்லேனே என்று கருத்து. [ஆணை] - அவன்

ப.—அநந்தரம், அலிசிவேஸஜநமாய் ஆபுரிதோபகாரகனுடைய ஆகாரங் களை அதுவித்தாடுபட்ட நான் அநேககாலஞ் சென்றேயாகிலும் கண்டல்லது சிதேன்: விலக்குகிற உங்கனோடு எங்கள்பக்கல் ஒருதொடக்கமில்லை என்கிறான்.

மால் - ஆபுரிதவ்யாழக்யனாவன், (அந்தவ்யாமோஹத்தாலே), அரி - அவர் கள்பாபங்களை அபஹரிக்கும் ஸ்வலிவத்தையுடையவன், (சிவருத்தபாபாரார்க்கு நித்யாநுலிவ்யமான துணையாம்படி), கேசவன் - ப்ரஸஸ்தேஸனுனவன், நாரணன் - (கீழ்ச் சொன்ன வ்யாமோஹாதிசுளுக்கெல்லாம் தளமான) திருபாதிக ஸத்பந்தத்தையுடையவன், சீமாதவன் - (இக்குணங்களை ப்ரவ்ருத்தமாக்கும் லக்ஷ்மிக்குப் பதியானவன்; (ஸ்ரீபிபி தித்வ நாராயணத்தவங்கள் நிறம்பெறும்படி பிறந்து), கோவிந்தன் - ஆபுரிதலிஷயனான வன், வைகுந்தன் - (லிவ்யதையைக்கண்டு ஆஸ்ரயித்தார்க்குக்கொடுக்கும்) டரிபூர்ண விபூதியையுடையவன், என்றென்று - என்றென்று இந்தஸ்வலிவங்களைப்பலகாலஞ் சொல்லி, (ஒருகார்யார்த்தமாகவன்றியே), ஒலமிட - ஆர்த்ததிரயத்தாலே கூப்பிடும்படி, (இதுவே ஸ்வலிவமாக), என்னை - என்னை, பண்ணி - பண்ணி, விட்டு - கைவிட்டு, இட்டு - பொகட்டு, ஒன்றும் - ஒருப்ரகாரத்தாலும், உருவும் - தன்வடிவையும், சுவடும் - தன்னைக்கிட்டுகைக்குடையிருப்பதோடையாளத்தையும், காட்டான் - காட்டுகிறிலன்; (என்னைவிலக்குவதாக உத்தியோகித்து), ஏலம் - ஏலம்போலே ஸ்ராமஹமான பரிமளத் தையும், மலர் - பூவையுமுடைத்தாயுள்ள, குழல் - குழலையுடைய, அன்னைமீர்காள் - அன்னைமீர்காள்! (ஏவம்விபைகளாய்), என்னுடை - எனக்கு அஸாதாரணைகளான, தோழி யர்காள் - தோழிமீர்காள்! (அவன்சுடுபடுத்தி முகங்காட்டாதோழியில்), என்செய்கேன் - என்னாலேசெய்யலாவதென்? என்றான்! ('இப்போதைக்கு விட்டுப்பிடி' எனினும்), பல காலும் - காலத்தவ்முள்ளதனையும், சென்றும் - சென்றாகிலும், ஆணை - ஆணையே, காண் பது - காணக்கடவேன்; உங்கனோடு - (இந்த வ்யவஸாயத்தைக் உங்க ளோடு, எங்கள் - எனக்கு, இடை - ஒருஸத்பந்தம், இல்லை - கேவலம் ஆணை யென்றது - அவன் நாமக்ரஹணம் பண்ணுமைக் கென்றுகருத்து. அல்லது, உ. ல் லாத இவர்களை ஆணையிடக்கூடாதிதே.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனைக் கண்டுமுடிசை யரிது, விடவில்லையேயென்று உறவுமுறையார்அலைக்க; அவன்குணங்களிலேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம் கூட

வாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், தத்விரோயிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்குவேண்டா என்கிறான்.

[மால்] - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாஷுடையவன். * பொய்ந் தின்ற ஞானந்தோடங்கி, இவ்வளவும் வரக் கூப்பிடப்பண்ணின் வ்யாமோஹம். [அரி] - ஆஸ்ரிதவி ரோயி நிரஸந ஸீலன். [கேசவன்] - நித்யாநுலவம் பண்ணுகின்றாலும் விட வொண்ணாத ப்ராஸந்தகேசன். [நாரணன்] - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் குணகுணநிருபணம் பண்ணாத வாத்தல்யத்தை யுடையவன். [சீமாதவன்] - இந்தகுணங்களுக்கெல்லாம் அடியான நீர்மையையுடைய பிராட்டிக்கு வல்லவன். [காவிர்தன்] - லக்ஷ்மீஸம்பந்தத் தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] - இப்படியிருக்கிறவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமான ஸ்ரீவைகுண்டநாயன். [என்றென்று] - ஒருகாவிரகால் சொல்லுகையன்றிக்கே நிரந்தரமாக. [ஓலமிட] - காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி. [எண்ணப்பண்ணி] - “வ்யுஷ்டவ்யவாஸவாலாய” என்கிறபடியே இதுவே யாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு] எண்ணத் தன்பக்கவினின்றும் பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் பொகட்டு. [ஒன்றும் உருவுபுகவடுங்காட்டான்] - தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன் தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓர் அடையாளம் காட்டுகிறிலன். “தாலாலாலிவாஹுஷ” என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல் ராமாஸ்ரமத்தில் ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு, “ஹரதோ யத்யுயநுதாமி உததூஷுஷிஸாலாயே” என்கிறபடியே யநுதாமிகள் அடையாள மாற்றப்போலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஸூசகம் காட்டுதல், செய்கிறிலன். [ஏலமலர்க்குழ லன்னைமீர்கான்] - நீங்கள் பண்டிருக்கக் கண்டாற்போலேயிருக்கக் காணவல்லேனே யென்கிறான். ஏலம்போலே கமழுகிற நறுநாற்றத்தையுடைய மலர். நான் இப்பாடுபட ஒப்பணியில் குறியழியாதிருக்குமவர்களன்றோ நீங்கள். [என்னுடைத் தோழி யர்கான்] - உங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்குமதில்லை, என் டிரியமேயிறே யுங்களுக்கு உரீதேய்யம். [என்செய்கேன்] - தன்வடிவைக் காட்டுதல். இரங்கவிடக் கக்கொரு சுவடு தெரிவித்தல் செய்கிறிலன். மேல் நான் செய்யவடுப்பதென் ? என்ன ; எங்களைக் கேட் கில் விட்டுப்பற்ற வடுக்குமென்ன, — [காலம்பலசென்றும் காண்பது] - காலமெல்லாங் கூடவாகிலும் கண்டல்லது மீளேன். சொல்லாமத்தனையல்லது செய்யப்போமோ ? என்ன, [ஆணை] - அவனுடைய ஆணை விடுகிறவர்களோடு ஸம்பந்தமில்லாமையாலே யவர்களாணையிடாளே ! இப்படி இவன் ஆணையிடச் செய்தேயும் தங்கள் சாபலத்தாலே சிலசொல்லப்புக. [உங்களோடு எங்களிடையிலேயே] - உங்களோடு எனக்கு ஒருஸம் பந்தமில்லை ; நீங்களோன்றும் சொல்லவேண்டா ? என்கிறான்.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனைக்கண்டு முடிகைஅரிது, விடவல்லேயே என்று உறவுமுறையாரலைக்க; அவன் குணங்களிலே அகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம்கூடவா கிலும் அவனைக்கண்டல்லது விடேன்: தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான்.

ஏழாம்பாட்டு.—மால் இத்யாதி. “காலம்பலசென்றும் காண்பது ஆணை, உங்களோ டெங்களிடையிலேயே” என்றத்தைக் கடாஹித்து அவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. முடிகை - நிலைக்கட்டுகை.

[மால்] - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். * பொய்நின்றஞாந் தொடங்கி, இவ்வளவுமவரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி] - விரோதிரஸநீலன். [கேசவன்] - காலமெல்லாம் அநுலவியாநின்றனும் மீளவோண் ணைதபடி ப்ரஸஸ்தகேசுன். [நாரணன்] - ஆஸ்ரித வத்ஸலன். [சீமாதவன்] - அதுக் கடியான ஸ்ரியுபதியானவன். [கோவிந்தன்] - அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆஸ்ரி தர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] - இதுக்கெல்லாம் அடியான மேன்மையை யுடையவன். [என்றென்று] - நிரந்தரமாக [ஓலமிட] - காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி. [என்னைப்பண்ணி] - † “**ஸ்யஷ்ட ஸ்வவ தவாலாய**” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாலாய) என்கிறபடியே, இதுவேயாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு] - என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் போகட்டு [ஒன்றும் உருவும்சுவடுங்காட்டான்] - தன்வடிவைக்காட்டுகிறிலன், தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓரடையாளங்காட்டுகிறிலன். ‡ “**தாலா ராவிரலிசு**” (தாலாமாலிரபூத்) என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல், ராமாஸ்ரமத் தில் ப்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீமாலிகள் அடையாளமானர்போலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஒருஸுவசகம்காட்டுதல் செய்கிறிலன் [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்கான்] - நீங்கள் பண் டிருக்குமாபோலே நான் உங்களை என்று காணக்கடவேன்? [ஏலமலர்] - ஏலம்போலே கமழுகிற பரிமளத்தையுடைய மலர். [என்னுடைத்தோழியர்கான்] - உங்களுக்கு ஹிதஞ் சொல்லி மீட்டுமதில்லை. என்பிரிமமேயிறே உங்களுக்கு உத்தேசம். [என்செய்கேன்] - ஓரடையாளமும் காணாத நான் இனி எத்தைச் செய்வேன்? எங்களைக்கேட்கில் விட வடுக்குமென்ன, - [காலம்பலசென்றும்காண்பது] - காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் கண் டல்லது மீளேன். அது செய்துதலைக்கட்டலாவதொன்றல்லகாணென்ன; - [ஆனை] - விடு கிறவர்களாணையிடாஸிறே, பற்றுக்கிறவனை யிகேளுள். இப்படி துணியச்செய்தேயும் ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்கள்: [உங்களோடு இத்யாதி] - உங்களோடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை, எனக்கு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லவேண்டா. (எ)

அந்த வ்யாமோஹமேதென்ன - பொய்நின்ற இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயே வ்யாமோஹமாக அர்த்தாந்தரமாதல். “**என்றென்றோலமிட**” என்கையாலே - காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி என்றது. காரியப்பாடாவது - க்யாதிலாஹ பூஜாபேகை. ஸவடி - அடையாளம். “**உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான்**” என்று அந்வயம். அப்படி காட்டினவிடமுண்டோ? என்ன - **தாலா**, இத்யாதி வாக்யத்வயம். இப்போது ஏலமலர்க்குழலாயிருக்கிறார்களோ? என்ன - நீங்கள்பண்டு இத்யாதி. “**என்னுடை**” என்றதுக்கு லாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆரணை இடுகிறது? என்ன-விடுகிறவர்கள் இத்யாதி. “**ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்கான்**, **என்னுடைத்தோழியர்கான் - மாலரி**” என்றுதொடங்கி “**உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான் - என்செய்கேன்**, **காலம்பல**” என்றுதொடங்கி, “**இடையிலேயே**” இத்யவ்யம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இடையில்லையான்வளர்த்தகிளிகாள் ! பூவைகள் காள் ! குயில் காள் ! மயில்காள் !, உடையநம்மாமையுஞ்சங்கும் நெஞ்சம் ஒன்றுமொழிய வோட்டாது கொண்டான், அடையும்வைகுந்தமும்பாற்கடலும் அஞ்சன வெற்புமவைநணிய, கடையறப்பாசங்கள் விட்டபின்னையன்றி அவனவைகாண்கோடானே.

ஆ.—(இடையில்லை) - தன்னைப் பரதிவாய்க்கிற அன்னைமாரோடும் உறவறச் செய்தையும் அவனைக்காணுதொழித்தவாரே, தான்வளர்த்த தன்னுடைய லீலோபகரணமான கிளிகள், பூவைகள், குயில்கள், மயில்களென்கிற இவற்றோடுள்ள ஸம்பந்தமாகாதே அவனைக்காண்கைக்குப் பரதிவாய்க்கமென்றுபார்த்து, அவற்றைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்: அவன் நம்முடைய நிறமும், வளையும், நெஞ்சும் தொடக்கமாகவுள்ள ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோனானென்கிலும், பரமப்ராப்யமான திருநாடும், திருப்பாற்கடலும், திருமலையும் தன்னையாசைப்பட்டார்க்குக் காணல் நணியவாகில் காட்டாதொழிவானென் ? என்னில், - உங்கன்பக்கலுள்ள ஸம்மம் நிர்ஸேஷமாகப்போனாலல்லது அவன் அவைகாண்கோடான்: ஆதலால் இனி உங்களோடும் உறவில்லையென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிகள். பூவைகள் தொடக்கமான பரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான நைரபேக்ஷபத்தைச் சொல்லுகிறான்.

[இடையில்லை] - என்பக்கல் அவகாசமில்லை. [உடைய நம்மாமையென்று தொடங்கி] - நம்முடைய மாமைதொடக்கமான பரிகரங்களை நிர்ஸேஷமாகக் கொண்டவன் சேரும் பரமபதம், திருப்பாற்கடல், திருமலை இவ்விடங்களிற்செல்லுகையில் ஓரூறமையிலலை; இப்போது நமக்கு அரிதாவானென் என்னில்? வாஹ்யருசிகள் நிர்ஸேஷமாகப் போனாலல்லது அவற்றைக்காட்டான்.

ப -- அநந்தரம், நிஸ்ஸங்குர்க்கல்லது அவன் ஸுலலனாகாதபடியாலே முன்பே வற்பு வர்க்கத்தில் ஸம்நராஹித்யஞ்சொன்னாராய், தன் லீலோபகரணங்களான ஸுகஸாரிகாதிவிஷயமான ஸம்நராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறான்.

யான் - யான், வளர்த்த-வளர்த்துப்போந்த, கிளிகாள்-கிளிகாள் ! பூவைகள் காள் - பூவைகாள் ! குயில்காள் - குயில்காள் ! மயில்காள் - மயில்காள் ! (உங்களுக்கு), (என்பக்கல்), இடை - ஓவகாசம், இல்லை - இல்லை; நம்முடைய - நம்முடையதான், மாமையும் - நிறத்தையும், சங்கும் - வளையையும், நெஞ்சம் - நெஞ்சையும், ஒன்றும் - ஒன்றும், ஒழிப - அவசேஷிக்க, ஒட்டாது - ஒட்டாதே, கொண்டான் - அபஹரித்துக் கொண்டவன், அடையும் - எட்டாதபடியிருக்கிற, வைகுந்தமும் - பரமபதமும், பாற்கடலும் - திருப்பாற்கடலும், அஞ்சனவெற்பும் - திருமலையுமாகிற, அவை - ப்ராப்யஸ்த்தலங்களானவை, நணிய - கிட்டியறுஹிக்கக்குறையில்லை: பாசங்கள் - (இதரவிஷயத்தில்) ஸங்கங்களை, கடையற - ஸவாஸநமாக, விட்ட - விட்ட, பின்னை - பின்பு, அன்றி - அல்லது, அவன் - ப்ராப்யபூதனுவன், அவை - அந்த ஹோமாஸ்த்தாநங்களை, காண்கோடான் - காண்க்கோடான்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிதொடக்கமான லீலாபரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[இடையில்லை] - உங்களுக்குள் உங்களுக்குள் ஓரவகாஸமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறீர்களே நீங்களும்? [பூவைகள் காள் இத்தியாதி] - முன்பு இவள் ஆதரித்தவை அவனுடைய லீலோபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்தியாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறார்: நம்முடையதான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசிய நம்பக்கலொன்றும் சோஷியாதபடி கைக்கொண்டவன்சேரும் பரமபதமும்; இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு எட்டவொண்ணாத நிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தானென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை நமக்குக் கிட்டிற்றின. ஆனால், புக்கது லுவிக்கத்தட்டென்? என்ன, - அவனுகிறான் - சுணையுடையனாயிருப்பானெருவன், புறம்பேயுமொருவிஷயத்திலே நசைகிடக்க ஸ்வாநுபவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடையறஇத்தியாதி] - பின்னாட்டாதபடி நிஸ்ஸோஷமாக வாஹ்யருசிபோலல்லது ஹோஸ்ஸநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே, “வணங்குமாறியேன்” என்று ப்ராபகாஹாஸங்களைவிட்டாராய், இங்கே ப்ராப்யாஹாஸங்களை விட்டேனென்கிறார்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. கிளிகள்தொடக்கமான லீலோபகரணங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[இடையில்லை] - என்பக்கல் உங்களுக்கு ஓரவகாஸமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறீர்களே நீங்களும். [பூவைகள் காள் இத்தியாதி] - முன்பு இவள் ஆதரித்தவை, அவனுடைய லீலோபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்தியாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது: நம்முடையதான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசிய நம்பக்கல் ஒன்றும் சோஷியாதபடி கைக்கொண்டவன். [அடையும்வைகுந்தமும்] - சேரும் பரமபதமும். இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு, எட்டவொண்ணாத நிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தானென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை கிட்டிய : கிட்டிற்றின. ஆனால், அநுலவிக்கத்தட்டென்? என்ன, - அவன் சுணையுடையவன், புறம்பேயும் ஒருவிஷயத்திலே நசை

எட்டாம்பாட்டு.—இடையில்லை இத்தியாதி. “மயில்கான்” என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை - கிளிகள் இத்தியாதி.

இடை - அவகாஸம். “யான்வளர்த்த” என்றதுக்கு ஹாவம் - பழமைகொண்டு இத்தியாதி. கிளிதொடக்கமானவற்றில் வஹுவசநத்துக்கு ஹாவம்-முன்பு இவள் இத்தியாதி. “உடைய நம்” என்றது - நம்முடையதான என்றபடி. ஒழியவொட்டாத - சோஷிக்கவொட்டாதபடி. “அடையும்” என்றது - ஈஸ்வரனைச்சேருகிற என்றபடி. “கொண்டான் அடையும்வைகுந்தமும்” என்றுகூட்டி ஹாவம் - இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் இத்தியாதி. ப்ரவேஸத்திலே - இத்திருவாய்

கிடக்க ஸ்வாநுலுவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடை இத்யாதி] - பின்னாட்டாதபடி ஸ்வாஸநமாக ஸாஹ்யருசிபோலுல்லது ஹோ மஸ்த்தநங்களைக் காட்டிக்கொடான், கீழே - “வணங்குமாறியேன்” என்று ப்ராபகாபாஸங்களை விட்டார்; இங்கே - ப்ராப்யா பாஸங்களை விசேகிார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னைக் கைசெய்ப்பாலதோர் மாயந்தன்னால், மாண்துறள்கோலவடிவுகாட்டி மண்ணும்விண்ணும் நிறையமலர்ந்த, சேண்கடர்த்தோள்கள் பலதழைத்த தேவபிரார்த்து என் நிறைவினோடு, காண்கொடுத்தேனினியென்கொடுக்கேன்? என்னுடைநன்னு தல்நங்கைமீர்காள் !

ஆ.—(காண்கொடுப்பானல்லன்) - உனக்குத் தன்னைக்காட்டார் என னில்?—ஸ்வவ்யதிரிக்தவிஷயஸங்கம் விட்டாலல்லது ஆர்க்கும் தன்னைக்காட்டானென்று அவற்றை நோக்கிச் சொல்லி, தத்தர்ஸநார்த்தமான ஸ்வோத்யோதத்தை ப்ரதிபந்திக் கைக்காக, “அவனையாசைப்பட்டு, இதுக்குமுன்பு உன்னுடைய உபகாரணங்களை இழந் தாற்போலே இன்னமுள்ளவற்றை இழவாதேயிருக்கப்பார்க்கில் அத்தையிடு” என்று அந்யாயிருப்பார் சொல்ல; அவர்களைநோக்கி, “ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வபக்தியாயிருந்த ஸர்வோஸ்வரானுமும் இப்படி நிர்மிக்கமுடியாது” என்னும்படி ஆஸ்சர்யமாய், நிரதிஸய ஸௌந்தர்யவிஸிஷ்டனுமாய், ஸர்வவஸீகரணமான தன்னுடைய மாண்குறள் கோலவடிவு காட்டி, மஹாபலியுடைய ஸர்வோத்தரியங்களையும் அபஹரித்து, நெய்தல்பூவலர்ந்தாற் போலே ஸர்வலோகமும் நிறையும்படி மலர்ந்த திருமேனியையும், கற்பகச்சீசாலை தழைத் தாற்போலே தழைத்த நிரதிஸயோஜ்ஜ்வலமான திருத்தோள்களையும் உடையனாயிருந்த தேவபிரார்த்து என்னிறைவினோடு காண்கொடுத்தேன்; இனி என்கொடுக்கேன்? என் னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள் ! என்று சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “இதுவே துணிவாகில் உன்னையும் உனக்குள்ளன வும் இழக்கிறாயிதே” என்று சொன்ன தாய்மாரைக் குறித்து, பண்டேநிறைவும் லஜ்ஜையும் இழந்தேன்: இனி எத்தையிழப்பது? என்கிறார்.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்தந்தால் காணப்படுகில் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் தன்னைக்காட்டும் ஸ்வலாவனல்லன். [கைசெயப் பாலதென்று தொடங்கி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அகரித்திரிமமான குறள் வடி வைக்காட்டி ஸமஸ்தலோகமும் வீழ்மும்படிவளருவதுஞ் செய்து நீண்டு ஒளியையுடைத் தான பலதோள்களையுமுடையனாய் டேவர்களுக்கு உபகாரகனைவனுக்கு. [கைசெயற் பாலது] - வேணுமென்று உயிர்பெறப் பண்ணினாற்போலே யிருக்கையென்றுமாம்.

மொழி ப்ராப்யபாதநமென்று சொன்னத்தை இங்கேகாட்டுகிறார் - கீழேவணங்குமாறு ‘நம் - உடைய - மாணமும் சங்கும்’ என்றுதொடங்கி, காண்கொடான்; ஆகையாலே, யான் வளர்த்து எந்துதொடங்கி, இடையிலே இதயங்கையு.

(அ)

† கைசெயற்பாலதோர் என்றும் பாடம்.

[என்னுடைநன்னுதல் நக்கைமீர்காள்]-இடி டீ-ஹம் அறியாமையாலே அழகையுடைய ராய் பூர்ணைகளாய்த் தனக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறபடியைச் சொல்லி ஸம்வோயிக்குறள்.

ப - அநந்தரம், வாமநவேஷத்தைக்காட்டி அநந்தரஹமாம்படி ஜமத்தை அளந்துகொண்ட ஸர்வோவா னுக்கு என்னுடைய பூர்த்தியோடே லஜைஜயிமுந்தேன்; இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? என்கிறான்.

ஆர்க்குப்-எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும், (ஸ்வயதநத்தாலே), தன்னை - தன்னை, காண்கொடுப்பான் அல்லன் - காணக்கொடுக்கு மவனல்லனாய் வைத்து, (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), மாயந்தன்னால் - தன்வஞ்சகத்தால், கைசெய் - கைத்தொழி லுக்கு, அப்பாலது - அப்பாலாய், ஓர் - அத்வித்யமான, கோலம் - லௌந்தர்யத்தை யுடைய, மாண் - அர்த்தியான, குறள்வடிவு - வாமநவேஷத்தை, காட்டி - காட்டி, (அநந் தரத்திலே), மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும் - உயர்தவலோகமும், நிறைய - நிறையும்படி யாக, மலர்ந்த - விஸ்தருதலாய், சேண் - ஓங்கி, சுடர் - உஜ்ஜ்வலமான, பல - பல, தோள்கள் - தோள்களும், தழைத்த - தழைத்திருக்கிற, தேவபிராமற்கு - ப்ரஹ்மருத் ராயிபதியான அவனுக்கு, என் - எனனுடைய, நிறைவினோடு - ஸ்திரீத்வபூர்த்தியோடே கூட, நாண் - லஜைஜயையும், கொடுத்தேன் - கொடுத்தேன்; என்னுடை - என்னோடு உறவுஉடையிருக்காய், நல் - உஜ்ஜ்வலமான, நுதல் - நெற்றியையுடைய, நக்கைமீர்காள் - குறைவற்றவர்களை! (ஸ்வரூபஸ்வயவாக்ஷரிணிடம் இழந்தபின்), இனி - இனி, என் - எத்தை, கொடுக்கின் - கொடுப்பேன்?

இ.-ஒன்பதாம்பாட்டில், “இதுவேதுணிவாகில் ஆத்மாத்மியங்களை நேராக இழக்கிறாயிறே” என்ற உறவுமுறையாரைக் குறித்து, முன்பே அடைய இழந்தி லேனோ? இனி எத்தையிழப்பேன்? என்கிறான்.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை]-எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞா நர்க்கும், ஸ்வயதநத்தாலே யறியப்புகில், தன்புகளைக் காட்டிக்கொடாத ஸ்வலாவன். [கைசெய் இத்யாதி] - [மாயந்தன்னால் - கைசெயப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி] - மாயந்தன்னால் - க்ரித்திரிமத்தாலே. க்ரித்திரிமமாவது - உயர்விலாதி யுத்தனை தான் ஒன்றுமில்லாதானாய் வருகையும், ஸ்ரிய:பதியான தன்னை அர்த்தியாக்கு கையும், சிறு காலக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பால தான் - கோலவடிவு] - கைசெய் - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான் அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை - கைசெய் என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது: அக்ரித்திரிமமான அழகையுடைய வடிவென்கை. கைசெய்வென்கையாலே - உயிர்பெறவெழுதினும்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள் - வடிவு]-இரப்பிலேதகணேறி அப ரிச்சேத்யனை தான் வாமநவேஷனாய். [காட்டி] - மஹாபலியைவஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித் திரிமமான குறள்வடிவைக் காட்டி. [மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த] - கை யிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்சுடர்த் தோள்கள் பலத்தழைத்த] - நீண்டு ஒளியையுடைத்தாய், கல்கதரு பணைத்தாற்போலே பலதோள்களை யுடையவன். [தேவபிராமற்கு] - இந்த்ரானிமுந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து டேவர்களுக்கு உபகாரகனாவனுக்கு. [என்னிறைவினோடு நாண்கொடுத்தேன்] - இந்த் ரன் ராஜ்யம்பெற்றான், மஹாபலி ஓளடார்யம்பண்ணிப் போனான், நான் எனக்கு ஸர்வ

ஸ்வம்மரன அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையுமிழந்தேன். [இனி என்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - இடி^௧டி^௨:வம் அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்றுப் பூர்ணைகளாய் எனக்கு ஹிசுஞ்சொல்லலாமிறே யுங்களுக்கென்கிறான். கீழே நாலாம் பாட்டிலேயும் “இனி என்கொடுக்கேன்” என்று சொல்லிற்று: இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியென் என்னில்?—பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பிலும் கையும் திருவாயியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று மாயக்கூத்தனையாடிர்த்துக் கலக்கச் சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் சிலத்திலும் தோற்று மஹாபலிபைப்போலே ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்தேன் என்கிறது-இதில்.

௪௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “இதுவே துணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறாயே” என்ற தாய்மாரைக்குறித்து, ‘முன்பே அடைய இழந்திலேனோ? இனி எத்தை இழப்பது? என்கிறான்.

[காண்கொடுப்பானல்லனார்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்தந்தாலே காணநினைப்பார் எத்தனையேனும் அதியுயிதஜ்ஞாநரேயாகிலும், தன்னைக்காட்டும் ஸ்வலாவனல்லன். [கைசெய் இத்தாதி] - (மாயந்தன்னால் - கைசெயப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்துள் - வடிவுகாட்டி) மாயந்தன்னால் - கிரீடிரிமத்தாலே. கிரீடிரிமாவது - உலயலிலு^௧தியுத்தன தான் ஒன்றுமில்லாதானுவருகையும், ஸ்ரியபதியான தன்னை அர்த்தியாக்குகையும், சிறகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பாலதான - கோலவடிவு] - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை. கைசெய் என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. அக்ரிதிரிமமான கோலமென்னுதல். அன்றிக்கே, † கருவி உயிர்பெறவேழந்திறப்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவென்றமாம். [மாண்துள் - வடிவு] - இரப்பிலே தகணேறி அபரிச்சேய்ருன தான் வாமநவேஷனும். [கோலவடிவு] - இப்படி அறிவுக்கிட்டவடிவுக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கை. [காட்டி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ரிதிரிமமான அழகையுடைய மாண்துளான வடிவைக்காட்டி. [மண்ணும்விண்ணும்நிறையமலர்ந்த] - கையிலே நீர்விழுந்த ஸமந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேன்சுடர்த்தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்டு ஒளியையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே பலதோள்களையுடையவன். [தேவபிராப்து] - இந்த்ரனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகளுவனுக்கு. [என்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—காண்கொடுப்பான் இத்தாதி. “நாண்கொடுத்தேன் இனியென்கொடுக்கேன்” என்றத்தைக் கடாசித்த அலதாரிகை - இதுவே இத்தாதி.

“கைசெய்கை” என்றிருக்கவிலையேயென்ன - கைசெய்கையை இத்தாதி. “கைசெய்கைக்கு அப்பாலது” என்றத்தால் மலிதம்-அக்ரிதிரிமம் இத்தாதி. கைசெய்கைக்கப்பாலதான-கடந்திருப்பதான என்றும், அக்ரிதிரிமமான என்படி. “கியயாநிவபு^௧த:கூ^௨தி ௪:” என்கிற ந்யாயத்தாலே, கிரீடிரிமமென்று - பண்ணப்பட்டத்தைச்சொல்லி, அக்ரிதிரிமமென்று - பண்ணப்படாதபடி என்றபடி. இத்தால் - சித்தரத்தில் எழுதப்போகாத வடிவழகென்கை. கையாலே செய்கையை - சித்ரமாக எழுதுகையை, பாலது - ஸ்வலாவமாகவுடைத்தான, கோலவடிவென்று அர்த்தந்தரம் - அன்றிக்கே கருவி இத்தாதி. கருவி - சித்ரம். உயிர்பெற - ப்ராணனுண்டாம்படி அழகிதாகவென்றமாம். “மாண்” என்று - ப்ரஹ்மசாரியாகையாலே - இரப்பிலேதகணேறி என்கிறார். அடி^௧டி^௨:க்கிட்டவடிவுக்கு - தன்னைமனையைவிட்டு நீர்மையைக் கொள்ளுக்கைக்கொண்டவடிவுக்கென்படி. மூந்தின அர்த்தத்தை யுபஜீவித்து, “காட்டி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - மஹா

† இந்தப் பொருளில் ‘கைசெயற்பாலதோர் மாயந்தன்னால்’ என்று பாடம்.

நிறைவினோகோன்கோடுத்தேன்] - நான் இரண்ரோஜ்யமிழந்தேன். இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெற்றுப் போனான், மஹாபலி ஓளாடார்யம்பண்ணிப்போனான், நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வமுமான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையும் இழந்தேன். [இனியென்கோடுக்கேன்] - இனி எத்தைக்கோடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்] - துஷ்டம்அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்று, பரிபூர்ணைகளாய், எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாமிறே உங்களுக்கு. கீதே நாலாம்பாட்டிலே, “இனியென்கோடுக்கேன்” என்றுசொல்லிற்று; இதுக்கும் அதுக்கும் வாயியென்? என்னில், - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பிலும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று * மாயக்கூத்தனை ஆதரித்துக் கலக்கச்சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; பூர்வாமநனுடைய அழகிலும் சீலத்திலும் தோற்ற மஹாபலியைப்போலே ஸர்வத்தையும் இழந்தேனென்கிறது - இதில்.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்! யானினிச்செய்வதென்? என்னெஞ்சு என்னை, கின்னிடையேனல்லேனென்றுநீங்கி நேமியஞ்சங்கும் இருகைக்கோண்டு, பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர் ஞாயிற்றேடு பால்மதியேந்தி ஓர் கோலநீல, நன்னெடுங்குன்றம்வருவதோப்பான் நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்ததுவே.

ஆ.—(என்னுடை) - “ஆகிலும் அவனை ஆசைப்படுகை ஈடல்ல” என்று அவர்கள்சொல்ல, ‘நான் தோழிமாரைவிட்டாற்போலே என்னெஞ்சு என்னை கின்னிடையேனல்லேன் என்று நீங்கி, ஸங்கசக்கர மடிபயரனப், நீலமான திருமேனியையுடையனாய், சிவவழிகழீர்திபுத்த லீவாகா சிவாகாலங்கருத சிவசுரப ரமணிய வரணிய ஜங்கம நீல மஹாசலம்போலையிருந்த அவனுடைய நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்தது; யான் இனிச்செய்வதென்? என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்!’ என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், “இங்கனை செய்யலாமோ? யரித்திருக்கவேண்டாவோ?” என்று தோழிமார்சொல்ல, என்னெஞ்சானது என்னைவிட்டுப்போய் எம்பெருமானழகிலே யகப்பட்டது, இனி என்னுதல்செய்யலாவதில்லை யென்கிறார்.

[என்னுடைபென்றுதொடங்கி] - எனக்குஉறவுமுறையாரான திரிசூலைவக ளான நங்கைமீர்காள்! இப்படியவஸந்நையான நான் இனி எத்தைச்செய்யவேன்? [என்னெஞ்சு

பலி இத்தயாதி. “கிறைவும், காணும்” என்று இரண்டாகையாலே ரஸோக்தி - நான் இரண்டு ராஜ்யமிழந்தேன் என்று. இத்தை விவரிக்கிறார்-இந்த்ரன் ராஜ்யம் இத்தயாதி வாக்யந்ரயத்தாலே. இவர்களுடைய அழகையும் பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - துஷ்டமறியாமையாலே இத்தயாதி. இப்புருத்திக்கு விஷயபேதத்தாலே வந்தபேதமொழிய, ஆகாரபேத மில்லை யென்று பரிஹரிக்கிறார் - பெரியதிருவடி இத்தயாதி வாக்யந்ரயத்தாலே. ‘என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள் - ஆர்க்கும்தன்னை - காண்கொடுப்பானல்லனாய் - கைசெயப்பாலதான ஓர் - கோலம் - மாண்குநர் - வடிவுகாட்டி - மாயந்தன்னுல்-மண்ணுமவின்னும் - கிறையமலர்ந்த சேன் சுடர் - தழைத்த - பல - தேர்ந்தகையுடைய - தேவிராற்கு - என்னிறைவினோடு காண்கொடுத்தேன், இனி என்கொடுக்கேன்’ இத்தயாவய.

(க)

சென்றுதொடங்கி]-என்றெஞ்சு, என்னை யுன்னோடு எனக்கடைவிலையென்று அகன்று, திருவாய்மொழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இரண்டுகையிலும் ஏந்திக்கொண்டு, பலவாய் தூரமாகச்சென்று எங்கும் வ்யாபியாசின்முள்ள ஒளியையுடைய ஆதித்யனோடே பேரொளியையுமுடைய சந்த்ரனையும்ஏந்தி அழகிபதாய் நீலமாய் மிகவும் நெடிதாபிருப் பது ஒருமலை நடந்துவருமபோலே யிருக்கிறவனுடைய நாட்டூப்போலேயிருக்கிற திரு வடிகளைச் சேர்ந்தது.

ப.—அந்தரம், மனோஹாரியாய் உத்துங்கமான வடிவழகையுடைய அவன் திருவடிகளிலே என்றெஞ்சானது என்னைவிட்டுப் பாவேஸரித்தது; நீங்கள் நியமிக்கிற துக்கு என்னுன்செய்யலாவதென்? என்கிறாள்.

என் - எனக்கு ஸ்வயமாய்ப்போந்த, நெஞ்சு - நெஞ்சானது, நின் - (அவன் விஸ்வேஷித்துப்போன) உனக்கு, இடையேனல்லேன் - கரணமாவேனல்லேன், என்று - என்று, என்னை - (காணியான) எனனை, நீங்கி - விட்டகன்று, - நேமியும் - திரு வாழியையும், சங்கும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், இருகை - இரண்டுதிருக்கையிலும், பொண்டு - ஏந்திக்கொண்டு, பல் - பலவாய், நெடும் - பரந்து, சூழ் - சூழ்ந்த, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, ஞாயிற்றோடு - ஆதித்யனோடேகூட, பால் - பால்போலேவெளுத்த நிறத்தையுடைய, மதி - சந்த்ரனையும், ஏந்தி - தன் கொழுமடிகளிலே ஏந்தி, ஓர் - அத் விதியமாய், கோலம் - ஈரஸ்ரீயாகாமாய், நீலம் - நீலநிறத்தையுடைத்தாய், நல் - யாது வைகித்யரதிகளா லுண்டான வைலகண்ணியத்தையுடைத்தாய், நெடு - உத்துங்கமான, குன்றம் - மலை, வருவது - நடந்துவருமது, ஒப்பான் - ஒத்து, (ஆழ்ந்திருக்குவந்து தோற்றுமவனுடைய), நாள் - அலிநவமான, டலர் - தாமரைபோலே யிருக்கிற, பாதம் - திருவடிகளை, அடைந்தது - அடைந்தது; என்னுடை - என்னோடு உறவுடையிகோளாய் வைத்து, (என்னோடுபாடறியாதபடியால்), நன்னுதல் - அவயவஸோலையாலும், ஆகம் குணத்தாலும், நங்கைமீர்காள் - பூணைகளாயிருக்குமவர்களை! யான் - (உங்களைப் போலன்றியே ஈடுபட்ட) நான், இனி - அஸஹாயையாம்படி நெஞ்சமிழந்தபின்பு, (உங் கள் நியமநத்துக்கு), என் - எத்தை, செய்வது - செய்வேன்? நெஞ்சுடையாரன்றோ யிருந்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளாய் வையுக்க ளான நாங்கள் சொல்லிற்றுக்கேட்கவேணுங்காணென்ன, 'நீங்கள் சொன்னவார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே; அது அவன் பக்கவிலேபோயிற்று' என்கிறாள்.

[என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - எனக்குஉறவுமுறையாரான நீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்திரீத்தவத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே கிரீடும்;வைகளாயிருந்தி கோள். [யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையாயிருந்தேன். [இனிச் செய்வ தென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன்? 'இவற்றை மீட்கவோ, அவனை நியமிக்கவோ, எல்லாவளவிலும் யரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்ன, 'அதுக்கு நெஞ்சு வேண்டாவோ?' என்கிறாள்:—[என்றெஞ்சு] - எல்லாவவஸ்யையிலும் இதுக்குமுன்பு எனக்கு ஸ்வயமாய்ப்போந்த என்றெஞ்சு. [என்னை] - தன்னைக்கொண்டு ஜீவித்திருந்த என்னை. [நின்னுடையேனல்லேனென்று நீங்கி] - உன்னோடு எனக்குஅடைவிலே யென்று அகன்று. * உத்யுகூவாஸுஷம் பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி

மீட்கவொண்ணாதபடி, “ஸந்யஸ்யா” என்றுபொயிற்று. உங்களுக்கு நான் நிற்கிற நிலையிலேயே என்னெஞ்சு எனக்கவ்வருகே போனபடி. [நேமியும் இத்தயாதி] - பின் தொடரவொண்ணாதபடி கடலிலேயாயிற்றுப்புகுது. வெறும்புறத்திலே யாலத்திவழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களைப்பிரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்கும் வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆழிப்படுகையிலே அவனோடொத்த தேஜஸ்ஸையும் வெண்மையையுமுடைய சந்திரனையேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பரமாமாய், இதரவிஸஜாதியமாய், உபநீயமாய் கண்டார் கண்குளிரும்படி நிலமாய், மற்றும் அநுத்தமான அழகுக்களையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு மலை நடந்து வருமாபோலேயாயிற்று ஆழ்வார்களைக்கொண்டு உலாவும்படி. [நான்மலர்ப் பாதமடைத்தது] - செவ்விப்பூவிலே வண்டுபடித்தாற்போல திருவடிகளிலே சேர்ந்தது. யான் இனிச் செய்வதென் ?

எடு.—பத்தாம்பாட்டு. எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிததஷிகளான நாங்கள் சொல்லிற்றுக் கேட்கவேணுங்காணென்ன, —‘நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சவேணுமே; அவன்பக்கல் போயிற்று’ என்கிறார்.

[என்னுடைநன்னுதல்நங்கமீர்கார்] - எனக்கு உறவுமுறையாரானநீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்திரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்ந்தூர்கைகளாயிருந்தீர்கள். [யான்] - நான் எல்லாமிருந்து அவஸந்தையானேன். [இனிச்செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன் ! இவற்றைமீட்கவோ, அவனைநியமிக்கவோ ? எல்லாவளவிலும் தரித்திருக்கவேண்டாவோ ? என்ன, ‘அதுக்கும் நெஞ்சவேண்டாவோ?’ என்கிறார். [என்னெஞ்சு] - எல்லாவஸந்தையிலும் எனக்குவலியுமான நெஞ்சு. [என்னை] - தன்னைக் கொண்டு ஜீவிக்க இருக்கிற என்னை. [நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி] - உன்னோடு எனக்கு அடைவில்லையென்று அகன்று. * உத்யுகூவராவணம் (இத்யுத்தவாபுஷம்) பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடி. “ஸந்யஸ்யா” (ஸந்த்யஸ்யம்) என்றுபொயிற்று. உங்களுக்கு நான் நின்றநிலையே என்னெஞ்சு எனக்கவ்வருகேபோனபடி. [நேமியும் இத்தயாதி] - பின்தொடரவொண்ணாதபடி கடலிலேயாயிற்றுப்புகுது. வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களைப் பிரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்குமோக்க வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனோடே பாலோடொத்த தேஜஸ்ஸையுடைய சந்திரனையேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பர

பத்தாம்பாட்டு.—என்னுடை இத்தயாதி. “என்னெஞ்சு - நான்மலர்ப்பாதமடைத்தது” என்றத்தைக் கடாகழித்து அவதாரிகை - எல்லாச்செய்தாலும் இத்தயாதி.

செய்யவரவதில்லையோவென்ன - இவற்றை இத்தயாதி. இவற்றையென்றது - கீழிற் பாட்டிற்சொன்ன நாணம் நிறைவும் தொடக்கமானவற்றை. அடைவு - ஸம்பந்தம். அகன்றதின் சரமாவதியை அருளிச்செய்கிறார் - உத்யுகூ இத்தயாதி. “உத்யுகூவராவணம்வாக்யம் ராவணராவணாநாஜஃ | சூஜமாஜிஹ்மஹிதெந்யுநயதூராவணகூணஃ” உத்யுகூகாரண. (கனக) ஸம்பந்தம்சொல்லி மீட்கப்போகாதபடி ஸவரஸநாகவிட்டுப்போயிற்றென்

கிறார் - ப்ராப்திசொல்லி இத்தயாதி. “உங்கனோடெங்கனிடையிலே” என்று நான் போனாற் போலே நெஞ்சம் போயிற்றதென்கிறார் - உங்களுக்கு இத்தயாதி. “நேமியும்” இத்தயாதி பதங்களுக்கு வாஸதை - பின்தொடர இத்தயாதி. “நல்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - மற்றும் அநுத்தமான

லாகமாய், இதரவிஷயமாய், கண்டார்கண் துளிரும்படி லீலமாய், மற்றும் அங்கத்தமான அழகுக்கையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதோருமலை நடந்துவருமாபோலேயாயிற்று, ஆழ்வார்களை ஏந்திக்கொண்டு உலாவும்படி. [நான்மலர்ப்பாதமடைந்ததுவே] - சேவ்வீப்புவிலே வண்டுபுடிந்தாற்போலே சேர்ந்தது - யான் இனிச்சேய்வதென்? (கௌ)

பதினோராம் பாட்டு.

பாதமடைவதன்பாசத்தாலே மற்றவன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுக் கோதில்புகழ்க்கண்ணன் தன்னடிமேல் வண்தருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன திதிலந்தாதியோராயிரத்துள் இவையுமோர்ப்பத்துஇசையோடும்வல்லார் ஆதுமோர்த்தீதிலராகி இங்குமங்குமெல்லாம் அமைவார்கள்தாமே.

ஆ.—(பாதமடைவதன்) - திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னும் ஆசையாலே, தத்வ்யதிரித்தவிஷயஸஹ்தத்தை நிஸ்ஸேஷமாகவிட்டு, ஸ்வவ்யதிரித்த ஸதவிஷயஸஹநிவர்த்தகமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனான கண்ணன் தன்னடிமேல் வண்தருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன நிரவடி யமான இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், நிரஸ்தஸைத்ததுவராய், அங்குமிங்குமெல்லாப்படியாலும் பரிபூர்ணரென்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அவித்யாகர்மாத் தோஷங்களும் நீங்கி, இஹலோகபரலோகங்களில் தாங்களே பரபூதனாவ ரென்கிறார்.

[பாதமென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுகையாலுண்டான ஆசையாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களை யெல்லாம் விட்டு. [கோதிலென்று தொடங்கி] - தன்னிருவடிகளை யாஸ்ரயித்தார்க்குப் புறம்புண்டான ஸங்கங்களை அறுக்க வல்லவான கல்யாணகுணங்களை யுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ஹவத்குணங்களை யொழிய சுடூர்த்தரப்ரஸங்கமாகிற பொல்லாங்கில்லாத ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை இசையோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உபவியூகியிலும் ஹவததுவவ பரிபூர்ணராயிருப்பொன்று ஹலத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

பாதம் - திருவடியை, அடைவதன் - ப்ராபிக்கையிலுண்டான, பாசத்தாலே - அபிநிவேஸத்தாலே, மற்ற - இதரவிஷயமாய், வன் - ப்ரபலமான, பாசங்கள் - பாசங்களை, முற்ற - நோக, விட்டு - விட்டு, (இப்படி இதரஸஹ்தமுகையாலே), கோது - கோது, இல் - அற்ற, புகழ் - புகழையுடைய, கண்ணன் தன் - க்ருஷ்ணன், அடிமேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, வண் - (தம்முடைய ஹவவ்ருத்தியை ப்ரபந்திகரித்த) பரமேஸ்வராயத்தையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய்,

அழகுக்கையுடைத்தாய் என்றது. “யானினிச்சேய்வதென்” என்றதுக்கு, இப்பாட்டுக்கு ஸேஷமாக ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் - சேவ்வீப்புவிலே இத்தயாதி. ‘என்னுடைநன்னுதல் கங்கையீர்தான், என்னெஞ்சுஎன்னையின்னிடையேன்’ என்றுதொடங்கி, அடைந்தது; யானினிச்சேய்வதென்? இத்தய்வய: (கக)

(அர்த்தகந்தா ப்ரஸ்தாவமாக) தீது, இல் - இன்றியே, அந்தாதி - அந்தாதி யாய், ஓர் - அத்வீதியமான, ஆபிரத்தன் - ஆபிரத்தன், ஓர் - (கடவிலைமுத்துப்பட் றம்போலே) அத்வீதியமான, இவை - இவை, பத்தம் - பத்தைபும், இசையொடும் - இசையொடேகூட, வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், (அவித்யா கம் வாஸநா ருசி ப்ர க்ருதி ஸம்பந்தரூப தோஷங்களில்), ஆதம் - ஏனெனும், ஓர் - ஒரு, தீது - தீதோஷம், லொக - இன்றியே, இங்கும் - இந்தவியூதியிலும், (“கூஷ்டவிநாசரீணிய” என் கிறபடியே குணதலவயூர்ணாய்), அங்கும் - அந்தவியூதியிலும், (“லொஸூகெவஸூரூப காபோநு” என்கிறபடியே அவாப்தஸமஸ்தகாமராய்க்கொண்டு அந்யாதீநாய்), எல்லாம் அமைவார்கள்தாமே - ஸ்வப்ரகாரபரிபூர்ணராவர்கள். இது - என்சொகிரியசிறுத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதிஸகலதோஷங் களும் நீங்கி இஹலோகபரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவ ரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி]-திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம் புண்டான வலியஸங்கங்களை நிர்ஸேஷமாக விட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய் மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்று. புறம்புள்ள பற்றுக்குத் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டவ ரல்லர்; “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு” என்கிறபடியே, திரு வடிகளில் ஸங்கத்தாலே ஒளபாயிகமான வாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்த்தவர். [கோசில் புகழ்] - திருவடிகளில் ஸங்கத்துக்குமுதல் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். இக் குணங்களுக்குக் கோதாவது - தன்னையொழிப்ப புறம்பையும் நசைபண்ணும்படி யிருக்கை. [கண்ணன் தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடி களிலேபாயிற்றுச் சொல்லிற்று. “எல்லாம் கண்ணன்” என்றிறே தொடங்கிற்று. பரமோஹாராயண ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [திகிலந்தாதி]-ப்ரபந்யத்துக்குத் தீதாவது; க்யூந்தா ப்ரஸ்தாவம். ராமஸ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்பெற்று, ஸுஷ்ருஷ்ணோத் பத்தி, புஷ்பகவரணம் இவற்றிலேபிழிகையும், “மாறாயணகயாஜிரோழ” என்று சொல்லிவைத்து, விட்டார் விட்ட அம்பெண்ணுகையும், இவை. [தூராயிரத்தன்ளிரிவையு மோர் பத்து இசையொடும் வல்லார்]-அத்வீதியமான திருவாய்மொழியில், இப்பத்தைப் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆகாமோர் திகிலொகி] - அவித்யாதிஹோஷங் களும் நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே, ப்ரபந்யத் தலைக்கட்டுகைக் காக விருக்குமதுவும் அவர்களுக்கிலை [இங்கும் அங்கும் எல்லாமமைவார்கள்தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசிபறக் குறைவற்றிருப்பர்கள்; இஹலோ கத்தில், “கூதகூதகூரூ டு.கீகூடு” என்கிறபடியே சமைந்திருப்பர்கள்; பரலோ கத்தில், “சுஹம்வலபூகாரிஷ்யாதி” என்று குறைவற்றிருப்பர்கள், [தாமே]-ஈஸ்வரன் முழங்கைத் தண்ணீர்வேண்டா, உபயவிஹைகியிலும் தாங்களே ப்ரபானராவர்கள்.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதி ஸகலதோஷங் களும் நீங்கி, இஹலோக பரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவ ரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி] - திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம் புண்டான வலியஸங்கங்களை நிர்ஸேஷமாகவிட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழி யிற் சொல்லிற்றாயிற்று. புறம்புள்ள பற்றுக்களற்றத் திருவடிகளை யாசைப்பட்டவரல்லர்; “மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு” என்கிறபடியே, திருவடிகளில் ஸங்

கிகமம்.—பாதம் இத்யாதி.“இவையுமோர்பத்துஇசையொடும்வல்லார்” என்றுதொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. மார் தத்தைப்பற்ற - அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் என்றது.

அடைவதன் - அடைகையிலுண்டான என்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சுருங்கவருளிச்செய்ததென்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. இத்தால் இவர்க்கு வ்யாவருத்தி - புறம்புள்ள இத்யாதி, தவிர்த்தவர் என்னுமனவாக.

கத்தாலே ஓளபாதிமான வாஹ்யஸங்கத்தைத் தலிர்ந்தவர். [கோதில்புகழ்] - திருவடிகளில் ஸங்கத்துக்கு முதல் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். குணங்களுக்குக்கோதாவது - தன்னையொழியப் புறம்பேயும் நசைபண்ணும்படியிருக்கை. [கண்ணன் தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலேயாயிற்றுச் சொல்லிற்று. பரமோதாரான ஆழ்வாரருளிச்சேய்த. [தீதிலந்தாதி] - ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதாவது - கயாந்தரப்ரஸ்தாவம். ராமவருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்பெற்று, ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி, புஷ்பகவர்ணம் இவைதொடக்கமானவற்றிலே இழிகை; “நாராயணகயாதிசாஸ்திர” (நாராயணகதாமிரம்) என்று யுத்தப்ரகாராதிகளைச் சொல்லுகை; [ஓர்ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர் பத்திசையோமேவல்லார்] - அத்விதமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுவார்கள். [ஆதுமோர்தீதிலராகி] - அவிய்யாதி தோஷங்களுந்நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக இருக்கும்படிவும் அவர்களுக்கில்லை. [இங்குமங்குமேல்லாமமைவார்கள் தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசியற்கு குறைவற்றிருப்பார்கள். இஹலோகத்தில், “கூதகூதூரஃ ப்ரகீக்ஷகை” (க்ருதக்ருத்யா ப்ரதீக்ஷக்தே) என்கிறபடியே சமைத்திருப்பார்கள்; பரலோகத்தில், “ஊஹம்வஸவ ஸுக்ரிஷ்நாமி” (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று குறைவற்றிருப்பார்கள். [தாமே] - †(ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா,) உலயவிலைவையிலும் தாங்களே ப்ரதாநராவர்கள். (கக)

“பாதமடைவதன்பாசத்தாலே” என்றத்தோடே “கோதில்புகழ்” என்றதுக்கு ஸங்கதி - திருவடிகளில் இத்தாதி. கதாந்தரப்ரஸ்தாவமுண்டான ப்ரபந்தங்களைக் காட்டுகிறார்-ராமவருத்தாந்தத்தை இத்தாதி வாசிய்வயத்தாலே. “நடுவோஹமவகெதகெஸைவ்யாலாயாதிகெதஜெஸை | யஸ்ய ப்ரலாஹாதிக்கூரதிநாராயணகயாதிசாஸ்திர” இசையோடே பாடும்போது ப்ரீதியுண்டாக வேண்டுகையாலே - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்கிறார். “ஆதம் - தீத” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவிய்யாதி இத்தாதி. “ஓர்தீத” என்றதுக்கு அர்த்தம் - புறம்புள்ள இத்தாதி. இருக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - இஹலோகத்தில் இத்தாதி வாசிய்வயம். “தாமே” என்ற அவகாணார்த்தம் - உபயவிபூதியிலும் இத்தாதி. “ப்ராயஸஃவாவகாரிக்ஷாநுதூரணாதிஜெதஜநஃ | கூதகூதூரஃ ப்ரகீக்ஷகை ப்ரதூஷி யதிவாசியிழ” உதி ஸஹாஹாநகெ. (கக).

தரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி.—ஸம்ப்ராபகெவிவலிவள நிஜவாஜி காயு ப்ராபெஷிவாவதஹகரெஷு உவாஸமெஸு; ஸஸெஷிசுஸுதகெநாஸு விகெவிவெஷுஸுவிநுவிபூவணதாஃ ஸுஸுமெ விதீபெ ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்தப்ரயரத்தாவளி.—தாக்கூஷ்யாஷு வாமந காமஹநயநதயாநீமெவாகூகிகா ஹாஸுபெஷாஷுஷிதகூஷுரவயரதயா பெயிவி நிஜுஷுரெஸு | ஸெஷுஷாஸுமூவாவாஷுபூதிவகிவிர்வாமாஷுஷுநா ஷுஸூவாவாவிஸுஷாநாஃ ஜநாநாஃ ஸுஸுமதஃ உதிபூவணநாயஸுராரி: ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி.

நங்கருத்தைநன்றாகநாடி நிற்கும்மாலையி
இங்குவற்றிலாசை எமக்குளதென்—சங்கையினல்
தன்னுயிரில்மற்றில்நசை தானொழிந்தமாதந்தான்
அந்நிலையைஆய்ந்துரைத்தான்அங்கு.

ஸ்ரீ:

மூன்றாம் திருவாய்மொழி—அங்குமிங்கும் : ப்ரவேசுங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

இப்படி எப்பெருமானைப்பிரிந்து வ்யஸநப்படுகிற தமக்கு ஒரு துணையின் மீய யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதாயிரப்படி.

மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே எப்பெருமானுடைய திருவழகை மிகவும் அதுஸந்யித்த ஆழ்வார், “ஆரேனும் அர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு, தந்தாம் ப்ரயோஜனங்களல்லது அறியாதிருப்பாரும், மத்யஸ்தரும், ஸத்ருக்களுடையாய்த தன்பக்கல் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அத்தயந்த ஸுகுமாரானதான், தன்னிற்காட்டிலும் ஸுகுமாரமான பரிகரங்களோடே பலகாலும் வந்து திருவவதாரப்பண்ணியருளி: அவ்வவகாலங்களில் அர்த்திகளுடைய அர்த்திதங்களைப் பூரிக்கக்காகத் தனியேயுலாவிநிற்பது: அவ்வளவன்றிக்கே, கோயில்கள்தோறும் நித்யஸந்நிஹிதனாவது: தான் இப்படித் தனிமைப்படாநிற்க நான் உதவப்பெறுகிறிலேன்” என்று இவர்லீதராக, தனக்குப்பரிவருள்ள படியையும், பரிவரில்லையெயாகிலும் தன்னை ஒருவரால் நவியவொண்ணாதபடியான ஸாமர்த்த்யத்தையுந் காட்டியருளக்கண்டு ஹயந்தீர்த்துத் த்ருப்தராய் முடிக்கிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், அவனுடைய நிஸ்ஸங்கம்ஸாலுதையை யதுஸந் தித்து, இதரஸந்யிதிவ்ருத்திபூர்வமாகத் தாம் தத்வீஷயத்திலே ஸத்தரானபடியை அது ஸந்தித்தவர், அவன் ஆபூரிதாக்கூணர்த்தமாக இந்த விஷுதியிலே தன் ஹோக்யதையை யும் ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராதே ஆஸாரப்ரக்ருதிகளும் அந்யபாருமான தீரர்கள் குருகுலே அஸஹாயனுய்வந்து வர்த்திக்கிற இதுக்குஅஞ்சி; அவனுடைய அகிஸயித் த்ஹோக்யதையையும், விரோதிநிரஸநோத்யுத்தமான ஆபுத்தவத்தையையும், ஸஹாயந்தாராஹித்யத்தையும், கூணகாலம் காணுதொழியிலும் கல்பமாம்படி அச்சத்தை விளக்கும் படி ஆபிரூப்யாதிஸயத்தையும், ஆயாஸஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தையும், ரமணீய விக்ரஹனுய்வத்து விரோதிநிரஸநர்த்தமாக வ்யாபரிக்கும்படியையும், கிஞ்சித்தகாராது குணமான பூநிபூபதித்தவத்தையும், அநேகஜ்ஞஸம்ஸாரேஷு ஸ்வஹாவத்தையும், அதிஸயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவரியவாகாரத்தையும், அத்தயந்தவிஸ்கூணபுருஷரும் ஸேவிக் கும்படியான அதிஸயிதஸுத்தியோகத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரசாரவிஸரிஷ்டனுவன் தன்னமுதையும் மார்த்தவத்தையும் பாராதே ப்ரதிகூலபூயிஷ்ட்டமான ஸம்ஸாரத்திலே அஸஹாயனுய்வர்த்திக்கிறவளவிலே அடிமைசெய்யப் பெற்றிலேமென்று தளர்த்தவர், அவன் தன்னுடைய ஆபூரிதஸாமக்யத்தையும் அதிஸயிதஸுத்தியையுந் காட்டக்கண்டு ஸமாஹிதராயுகந்து தலைக்கட்டுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே - “ஓர்கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம்வருவதோப்பான்” என்று வடிவழகை யறுஸ்யித்த வாறே தாம் பட்டக்லேஸத்தைமறந்து, “இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேசிலர் அர்த்தித் ததுவே வ்யாஜமாகத் தனியே வந்தவதரித்து உதவாநிற்கும்; ஸத்ருக்களும், மத்யஸ்த ரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரநுமாய்ப் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸா ரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக்கக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய், சிலர்க்கு பரதந்தரனாயும், அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களி லும் ஸந்திஹிதனாயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவா ரொருவருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறேன்” என்று அவன் தனிமைக்கு வெறுத்து வீதராக, “நமக்குப் பரிவரில்லே” என்று ஐயப்படவேண்டா, முழுக்ஷுண்களும் முக்த ரும் நித்யவிரித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றோ? நமக்குத் தான் சிலர் பரியவேண்டியோ இருக்கிறது” என்று ஸர்வேஸ்வரன் தன்சக்திகளைக் காட்டி ஸமாயாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். “ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக் கூட்டாவார் இல்லையென்று தன் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார்;” என் றுஞ் சொல்லுவார்கள். நித்யஸூரிகள் ஐவதநுஐவத்திலே அந்யபார: ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாஹிஷ்டயங்குளில் அந்யபாராதல், தங்களுக்காக அவனையும் புக்கலக்காகுதல் செய்வர்கள்; ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொரு துணையன்றிக்கே யிருக்கிற தனி மைக்கு வெறுக்கிறார். ஸேஷவஸ்துவுக்கு “ஸேஷி யே ரக்ஷகன்” என்னும் வெளிச் சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; ஸேஷவஸ்துவாகில், ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைத்துத் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமதாகையாலே, “அவன்ரக்ஷயன், நாம் ரக்ஷகி” என்னுமளவும் செல்லவறிகை - உள்ளபடி ஸ்வரூபத்தை யுணருகையாவது.

௪௫—முப்பத்தாறாயிரப்படி.

கீழில் திருவாய்மொழியில், பத்தாம்பாட்டிலே - “ஓர்கோலநீலநன்னெடுங் குன்றம் வருவதோப்பான்” என்று வடிவழகை யறுஸ்யித்தவாறே, தாம் பட்டக்லே ஸத்தை மறந்து, “இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே தனியேவந்து அவதரித்துஉலாவாநிற் கும். ஸத்ருக்களும், மத்யஸ்தத்தரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரநுமாய் இவனுக்குப்பரிவுடையார் ஒருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக் கைக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய், சிலர்க்குப் பரதந்தரனாயும் + (சிலர்அர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாக,) அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்குக் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்திஹிதனாயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவாரொருத் தருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறேன்” என்று அவன் தனிமைக்கு வெறுத்து வீத

அங்குமிங்கும் ப்ரவேஸோ:—கீழே ஆத்மாத்மீயங்களிலே நசையற்றபடியைச் சொல்லி, இதிலே “அவனுக்குப் பரிவரில்லே” என்று து:கப்படுகிறதுக்குப் ப்ரஸக்தி ஏதென்ன - கீழில் திரு வாய்மொழியில் இதுயாதி. “என்மனம்முடிவருவாரே” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்திலே இக் யாதி. “தானவர்யாவரும் - வானவர்” என்றத்தைப்பற்ற - சத்ருக்களும் இதுயாதி நீரயம். “கோந்ந ரகத்தம்புளின்குடியும்” என்றத்தைப்பற்ற - கோயில்களிலும் இதுயாதி. “கைகலையாரத்தொழக் காணேன்” என்றத்தைப்பற்ற - நானும் உதவப்பெறுகிறேன் என்றது. “கலக்கமில்லா” இத்

+ குண்டலிதம் “இவ்வடிவோடே” என்பதற்கு அடுத்து முன் இருப்பின் ஸம்.

ராக; “நமக்குப்பரிவரில்லை” என்று பயப்படவேண்டா, முழுக்ஷுக்களும் முத்தரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றோ? நமக்குத்தான் வேறே சிலர் பரியவேண்டியிருந்ததோ?” என்று ஸர்வேஸ்வரன் தன் ஸர்வஸக்தித்வத் தைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். “ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக்கூட்டாவாரில்லையென்று தம் தனிமைக்கு வேறுக்கிறார்” என்றும் சொல்லுவார்கள். “நித்யஸூரிகள் ஹகவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாதிகளிலே அந்யபரர்: ப்ரஹ்மேஸாநாதிகள், தங்களுக்காக ‘நீணகர்நீளரிவைத்தருளாய்’ என்று அவனை அம்புக்கிலக்காக்குதல், ஏவித்தேவைகொள்ளுதல் செய்வார்கள்: ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொருதுணையில்லை” என்று தம் தனிமைக்கு வேறுக்கிறார். சேஷவஸ்துவுக்கு “சேஷியே ரக்ஷகன்” என்னும் வேளிச்சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; சேஷவஸ்துவாகில், சேஷிக்கு அதிசயத்தையினித்துத் தன்ஸ்வரூபித்தி யாகையாலே, “அவன்ரக்ஷயன், நாம் ரக்ஷகர்” என்னுமளவும் செல்லவழிகை-ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணருகையாவது.

முதற் பாட்டு.

அங்குமிங்கும் வானவர்தானவரயாவரும்
எங்கும்இனையென்று உன்னையறியகிலாதலற்றி
அங்கஞ்சேரும்பூமகள்மண்மகள்ஆய்மகள்
சங்குசக்கரக்கையவனென்பர் சரணமே.

ஆ.—ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலும், இந்தலோகத்திலும், மற்றுமெங்கும் வர்த்திக்கிற தேவதானவப்ராப்துதி ஸம்ஸ்தாத்மாக்களும், ஏவம்பூதனென்று உன்னை உள்ளபடியறியாதே, லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனாய், ஸங்கசக்ரமிதாயரனாய், பரமப்ராப் பரணியிருந்த உன்னைத் தங்களுக்குப்ராப்யமானக்ஷுத்தஸ்வரயத்துக்கு உபாயமென்பர்; ஆதலால், எனக்கு அவர்கள் துணைபல்ல ரென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் விலக்ஷணரோடு அனிலக்ஷணரோடு வாசியின்றிக்கே, உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து, உனக்குப் பரிவரின் றிக்கே உன்னைத் தந்தாமுக்கு இஷ்டப்பாப்திஸாயமென்றேயிருப்ப ரென்று ஐஸ்வர்யார்த்திகளை இசுழ்க்கிறார்.

[அங்குமென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும் இந்த லோகத்திலும் மற்றும் எல்லாலோகங்களிலு முண்டான அநுகூலரான ஷேவர்கள் ப்ரதிகூலரான அஸு

யாதியைப்பற்ற - முழுக்ஷுக்களும் இத்தயாதி. “மரகடல்தன்னைக்கடைந்தானை” என்றத்தைப் பற்ற - ஸர்வஸக்தித்வத்தை என்றது. “தாளும்தோளும்கைகளையார்” இத்தயாதியைப்பற்ற ஸங்கத் யந்தரம் - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்தயாதி. துணையில்லையென்கிறதென், நித்யஸூரிகள்முதலானார் இல்லையோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்தயாதி. தேவை - கார்யம், ரக்ஷணைக்கண்டால் ஸ்வா பேக்ஷிதங்களை அர்த்திக்குமொழிய, பரியத்தேடுகிறதென்? என்ன - சேஷவஸ்துவுக்கு இத் தயாதி. சரமாவதியெதென்ன - சேஷவஸ்துவாகில் இத்தயாதி. இத்திருவாய்மொழி “ஆழ்வா ருடைய திருப்பல்லாண்டு” என்று அருளிச்செய்வார்.

ராகள் மற்றும் இரண்டு வகையுமான மதுஷ்யாதிகளெல்லாம் இப்படி நிரதிஸயலோக்ய
னென்று உன்னையறிபாதே உன்படியைச் சொல்லுகிறாராக ஏதேனுமொருபடியைச்
சொல்லிக்கதறி. [அங்கம்சேரும் இத்யாதி]- இத்தால் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகை
யுஞ் சொல்லுகிறது.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிரதிஸயலோக்யதையை அறியாதே,
உன்ஸக்தியோகத்தையேசொல்லி அதுகூலப்ரதிகூல விஜாமிமற அவிமதஸாயநமென்னு
நிற்பர்க னென்கிறார்.

அங்கும் - ஊர்த்வலோகங்களிலும், இங்கும் - பூமியிலும், எங்கும் - (பாதா
ளாதிகளான) எம்ஸ்தப்ரதேசங்களிலும், வானவர் - (அதுகூலரான) தேவர்களும், தான
வர் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களும், யாவரும் - (ததாசிதரான) மதுஷ்யாதிகளுமெல்
லாம், உன்னை - (அதுஜாவய மஹிஷ்யாதின்சிஷ்டனான) உன்னை, இனையை - இவ்வித
லோக்யன், என்று - என்று, அறியகிலாது - அறியமாட்டாதே, அலற்றி - (ரக்ஷகத்
வைகாந்தமான ஸர்வஸக்தியோபாதிகளைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு, பூமகள் - புஷ்பபரிமளம்
வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கிற லக்ஷ்மியும், மண்மகள் - (கந்தவதியாகையாலே
லோக்யதையேவடிவான) பூமியும், (அவ்வளவையன்றியே), ஆய்மகள் - (ஆவிஜாத்யா
திக்யத்தையுடைய) நீளையும், (ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளிலேயகப்பட்டு), அங்கம் -
திருமேனியை, சேரும் - பிரியாமல்பொருந்தி அதுவிஷிக்கும்படியாய், சங்குசக்கரம் -
(அதுஜாவ்பரான) ஆழ்வார்களை, கையவன் - கையிலேயுடையவனாயிருக்கிற இவன்,
(லோக்யபூதனென்று அதுவிஷயாதே), (புருஷகாரபூர்த்தியையு முடையவனாகையாலே),
ரணம் - அலீஷ்டமல ஸாயநஸூதன், என்பர் - என்னுந்நிற்பர்கள். ப்ரதிகூலரான
அஸுரவர்க்கத்தைப்பற்றவும் ஸேஷித்வம் ஸாயாரணமாகையாலே, ஸ்வாலீஷ்டஸித்
யர்த்தமான ஸரணயத்வமும் உண்டென்றுகருத்து. ப்ரயோஜநார்த்தபரரானவர்களும்,
இவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளை அதுஸந்தித்துப் பரிவராகப்பெற்றதில்லை
யென்று வெறுத்தாராயிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை அதுஸந்தித்துப் பரிகை
யன்றிக்கே, அவனைத் தங்களுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாயந மென்றிருப்பார்களென்று
ஐஸ்வர்யார்த்திகளை கேஷ்பிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும்] - மேலில் லோகங்களிலும், ஊமியிலும். [எங்கும்] -
அதுகத்தமான பாதாளங்களிலும். [வானவர்] - அதுகூலர்கள். [தானவர்]-ப்ரதிகூலரான
அஸுரர்கள். [யாவரும்] - இரண்டுமகையுமான மதுஷ்யாதிகளும். [இனையென்று
உன்னை] - உன்னை இனையென்று - ஸர்வஸேஷியான உன்னை இப்படிப்பட்டாபென்று:
நிரதிஸய ஸௌகுமார்யுத்த நென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று
உறைத்திருப்பது. கருமுகைமலையைப்போலேயிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [அறிய
கிலாது] - அறியாதே. பரிய அறியாமைக்கு, அதுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூல
ரான அஸுரர்களோடு, இரண்டும்கலசின மதுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப்பரி
யக்கண்டவர்கள் எல்லாரும் என்றிருக்கிறாயிற்று இவர். [அலற்றி] - “யஸுவயஜுஃ”
“வராஸ்யஸக்திஃ” என்று, உன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு உடலான வசநங்களைக்
கதறுநிற்பர்கள். உன்னை ரக்ஷ்யனென்றறியார்கள். [அங்கம்சேரும் இத்யாதி]-இதுக்கு

மேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையும் சொல்லுகிறது: [பூமகள் மண்மகளாய் மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையாஸ்ரிக்கைக்கு புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமார் உண்டென்பார்கள். “நகலுநாவராயுதி” என்பாரும், “குற்றத்தையுணருகிற தென்? பொறுக்குமித்தனையன் னே?” என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காண வொண்ணாத படி ஸ்வலோகப்பதையை முன்னிடுவாரும் அங்கேயுண்டென்பார்கள். “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு” என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக் கையவன்] - கையுந் திருவாழியுமான அழகைய நழுவியுக்க இழிவாரில்லை. நம்விசாராருளைத் துணிக்கைக்குக் கையிலே ஓவ்யாயுயவ் களையுடையவ நென்பார்கள். “வடிவார்சோதி எலத்தறையும்” என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டியேறேபிறப்பது. [என்பர்-சாணமே] - அலிமதஸ்யுந மென்பார்கள். அலிமதமென்றறிவாரில்லை; ஸுகுமாரமான விஷயமென்றறிவாரில்லை. முந்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இவக்காக்குதல் செய்யுமித்தனை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இதில், முதற்பாட்டில், உன் ஸௌகுமார்யத்தை யறிந்து பரிகையன்றிக்கே. தங்களுக்குஇஷ்டப்ராப்திஸாதகமென்று இருப்பார்களென்று ஐஸ்வர்யார்த்திகளை கேட்பிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும் இத்தயாதி]-உபரிதநலோகங்களிலும், பூமியிலும். [எங்கும்]- அங்கத்தமான பாதாளாதிகளிலும். [வானவர்]-அநுகூலர். [தானவர்] - ப்ரதிகூலர். [யாவரும்] - இரண்வேகையுமான மநுஷ்யாதிகளும். [இனையையென்றுஉன்னை] - உன்னை இனையையென்று - ஸர்வஸேஷியான உன்னை, இப்படிப்பட்டாயென்று - நிரதீசய ஸௌகுமார்யயுக்தனென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமே யாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமகை மாலைபோலேயிருக்கிற உன்படியறியாதே. [அறிய கிலாது] - அறியாதே பரிய அறியாமைக்கு, அநுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூல ரான அஸூரர்களோடு, இவ்விரண்டுங்கூடான மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப் பரியக்கண்டவர்கள்எல்லாரு மென்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி] - + “யவ்வாஜித ஸாராவிசு.” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) †: “வாராஸ்யாநி திவிவெவ ஸூரியதெ ஸ்ராவாவி கீஜிராவயுகி யாவ” (பராஸ்யசுத்திரவிவிதைவஸ்யுயதே ஸ்வாபாலிக்

முதற்பாட்டு.—அங்கும் இத்தயாதி. “இனையென்று - அறியகிலாது - சாணம் - என பர்” என்றவற்றைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - உன் ஸௌகுமார்யத்தை இத்தயாதி.

“எங்கும்” என்றது - பாதாளாதிவாஸிகளான தானவரென்றபடி. விவரணம் - நிரதீசய இத்தயாதி. “இனைய” என்றது - ஸாமான்யமாயிருக்க, “ஸௌகுமார்யயுக்தன்” என்று சொல் லுமோவென்ன, புத்திஸ்த்தமாயாவே சொல்லுமென்கிறார் - இவ்நெஞ்சில் இத்தயாதி. “இனை யை, அறியகிலாது” என்கிற இரண்டையுங்கூட்டி ஸ்வம் - கருமகை இத்தயாதி. ப்ரஸத்தஸ்யவறி ப்ரதிஷேபு, ப்ரதிகூலரான தானவர்க்குப் பரிய யோக்யதையுண்டோ? வெறுக்கிறதென்? என்னு- த்ருஷ்டாந்தர்த்தமென்கிறார் - பரிய அறியாமைக்கு இத்தயாதி. அதாவது - ப்ரதிகூலரானவர்கள் பரிய அறியாதாப்போலே, அநுகூலரும் பரிய அறியார்க்கென்றபடி. “விவித்ராபெஹஸம் வதிஸீஸாராய” ியாதிப்பட்டியே வஸ்துசத்யா பரியக்கண்டவர்க்கென்று பரிஹாராத்ரம் - அவனைப்பரிய இத்தயாதி. வஸ்துஸ்த்திதி யறிந்த ஆஸ்ரயித்தமை - பா

ஜ்ஞாநபல்கிரியாசு) என்று, தங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உடலான வசங்களைக் கதறுநிற்பார்கள். உன்னை ரக்ஷயனென்று அறியார்கள். [அங்கஞ்சேரும் இத்த்யாதி] - இதுக்கு மேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையுஞ்சோல்லுகிறது:—[பூமகள் மண்மகளாய்மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையாஸ்ரயிக்கைக்குப் புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமாருண்டென்பார்கள். †“நகரிக் காவராயுகி” (நகர்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும். “குற்றத்தையுணுகுகிறதென்? போறுக்குமித்தனையன்றோ?” என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காணாதபடி ஸ்வலோக்யதையை முன்னிடுவாரும் அங்கே உண்டென்பார்கள். “வடிவாய்நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு” என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக்கையவன்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுலவிக்கைக்கு இழிவாரில்லை. நம் விரோதியைத் துண்டிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்கையுடையவனென்பார். “வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு” என்னவேண்டியிருக்குமே இவர்களுக்கு. [என்பர்சரணமே] - (சரணம் - என்பர்) அவிமதஸாயநம் என்பர் அவிமதமென்றறிவாரில்லை - ஸுசுமாரவிஷயமென்றறிவாரில்லை; முந்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்வார்கள். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சரணமாகிய நான்மறைநூல்களுஞ்சாராதே
மரணந்தோற்றம் வான்பிணிமுப்பென்று இவைமாய்த்தோம்
கரணப்பல்படை பற்றறவோடுங்கனலாழி
அரணத்திண்படையேந்திய ஈசற்குஆளாயே.

களிலே கண்டுகொள்வது. “அலற்றி” என்றதுக்கு - அக்ரமமாக ஸ்தோத்ரம்பண்ணியென்றதே “கதறுகிற்பர்கள்” என்றது, ஆழ்வார்க்கு அஸஹ்யமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பின்னை எது செய்யவேண்டுமென்ன; ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்துப்பரியவேணும், அதுசெய்கிறார்களில்லையென்கிறார் - உன்னரக்ஷயனென்று இத்த்யாதி. புஷ்பவாவரிகியாகையாலே நிரதிரய ஸௌகுமார்ய ஸௌந்தர்யயுக்தையான பிராட்டிமுதலானோர்சேரும் திருமேனியென்கையாலே - இவனுடைய ஸௌந்தர்யமும் ஸௌகுமார்யமும் வித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமேல் இத்த்யாதி. அவனை ரக்ஷகனென்றிருக்குமவர்கள், பிராட்டிமாரைப் ப்ரதிபத்திபண்ணும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்-அவனை இத்த்யாதி. புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமெப்படியென்ன. நகரிக் கி இத்த்யாதி. ஸ்வபோக்யதையுமுன்னிடுவாரும் என்றவிடத்திலே -†“நிஸாரீயதாசிராண்டீராயபஜோமபுடெனெய புவடி ஹாலிக்ஸ்ரீநிவாஸஸுஹதஜொஷெஷ்டபுஸாநடி” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அவர்களுடைய ப்ரதிபத்தியை துச்சீகரிக்கும் இவருடைய ஹவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - வடிவாய் இத்த்யாதி. இப்பதத்தை ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - கையும் இத்த்யாதி. ஆனால் தாம் எப்படியிருப்பர்? என்ன - வடிவார்சோதி இத்த்யாதி. விவரணம் - ஸுசுமாரவிஷயம் இத்த்யாதி. ஸாதகமென்றுசெய்வதேதென்ன - முந்தானையேற்றல் இத்த்யாதி. இத்தால் - த்விவிதைஸ்வர்பகாமரையும் சொல்லுகிறது. ‘அங்குமிங்கும்-எங்கும்வானவர்தானவர் - யாவரும் - உன்னை-இனையென்று - அறியகிலாதலற்றி - பூமகள் மண்மகள் ஆய்மகள் - அங்கஞ்சேரும் - சங்குசக்கரக்கையவன் - சரணம் - என்பர்’ இத்த்யவ்ய:.. (க)

ஆ.—(சாணமாதிய) - இப்படி ஐஸ்வர்யார்த்திகள் துணைபல்லரென்று அந்
விச்செய்து, கைவல்யார்த்திகளும் தமக்குத் துணைபல்லரென்கிறார். ஐஸ்வர்யோபாய
வியாயக ஸாஸ்த்ரங்களை விட்டு மோக்ஷோபாயவியாயக ஸாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்த
நாமும், அப்ராக்ருத ஸ்வாஸாயாரண திவ்யரூபவிரிஷ்டனாப், ஸவ்ஸ்சக்ரமடிபுரணை
பரமபுருஷனை ஸாஹஸ்ராயமாக அதுஸந்யித்து, இத்திரியஜயத்தைப்பண்ணி, ஸம்ஸார
நிவ்ருத்திமாத்ரத்தைப் ப்ராப்யமாகப்பற்றினே மித்தனையிறே; அவன் திருவடிகளை
ப்ராப்யமாகப் பற்றிற்றிலேமிறே; ஆகலால், நீங்களுந் எனக்குத் துணைபல்லரென்
கிறார். தம்மோடு அவர்களுக்கு உண்டான ஐஸ்வர்ய வைராக்யரூப ஸம்யந்தாரை
கைவல்யார்த்திகளை அஸ்மச்சப்தத்தாலே வ்யபதேஸிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷர்ய நிஷ்டரை யிகழ்கிறார்.

[சாணமென்று தொடங்கி] - “(வெகு) மூணுவிஷயாவெஹா” என்கிற
படியாலே ஐஸ்வர்யபுருஷர்யத்தையும் புருஷர்யத்துக்கு ஸாயுதத்தையும் ப்ரதி
பாதிக்கிற வேடிவா முகங்களைவிட்டு மோக்ஷோபதேஸம்பண்ணுகிற வேடிவந்தவாமித்திற்
சொல்லுகிறபடியே ஜம்மமாணங்களும், ப்ரவஸ்தமான வ்யாபுரங்களும், ஜகரதொடக்கமான
ஷட்வரவகிராங்களையும் மாய்த்தவித்தனையிறே, நாம் செய்ததென்று முழுக்ஷுக்களை
க்ஷேபிக்கிறது. [கரணப்பல்படை யென்றுதொடங்கி] - உபகரணங்களையுடையராய்
வந்த ஸத்ருஸைநை நிர்ஸேஷமாக ஒடும்படி கனலாநிப்பதுஞ்செய்து ஆபுரிதர்க்கு அர
ணய் அவர்களையொருநாளும் விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானுகிற
ஹ்வாயுயுத்தை ஏந்தினஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமையாயே. “கரணப்பல் படையென்
றது” - கரணக்ராமம் விஷயங்களில் நின்றும் பற்றறவோடும்படி கனலாநின்றுள்ள
திருவாழியென்றமாம்.

ப.—அநந்தரம், விரோபுரிராஸக பரிகரவானுவனைக்கொண்டு கேவலம்
ஜராமரணநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொள்ளுகிற கேவலரை, ஸேஷத்வ ஸாயர்ம்
யத்தாலே உடன்பட்டுநின்று க்ஷேபிக்கிறார்.

(க்ரமமூண்யபுருஷர்களுக்கு), சாணமாதிய - புகலிடமாய், (ஐஸ்வர்யதத்
ஸாயுத ப்ரதிபாதிக்கமான), நால் - நாலுவகைப்பட்டதாயிருக்கிற, மறை - வேதங்களா
கிற, நூல்களும் - ஸாஸ்த்ரங்களை, சாராதே - (“வெடிவாடிவா தாடிவா நூநுடிவா தி
வாடிநா” என்று மேலெழுத்தோன்றுகிற அர்த்தங்களை) ப்ரதிபத்திபண்ணப்பற்றாதே,
(நிஸ்த்தாரகுண்யராய்க்கொண்டு, முழுக்ஷுக்களாய்), கரணம் - வாய்கோபகரணங்களை
யுடைத்தாய், பல் - ஹ்ருஷிதமான, படை - ஸத்ருஸைநைகள், பற்று - பற்று, அற -
அற, ஒடும் - ஒடும்படி, கனல் - தீப்தனுகிற, ஆபுரி - திருவாழியாழ்வானுகிற, அர
ணம் - ஸேஷமங்கரமாய், தின் - ரமான, படை - ஆயுதத்தை, ஏந்திய - உடைய
னான, ஈசற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஆளாய் - ஸேஷபூதராய்வைத்து, (ஸேஷத்வவா
ருபமான அதிஸுபத்தை விளைத்துப் பரியாதே), மாணம் - மாணம், தோற்றம்-ஜம்மம்,
வான் - பெரிய, பிணி - வ்பாதி, மூப்பு - ஜரை, என்று - என்றுசொல்லுகிற, இவை -
ஷட்வாவகிராங்களை, மாய்த்தோம் - கழித்துக்கொண்டெவிட்டோ மித்தனையிறே.
தாடிர்யம் ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸ்வார்யுபராரகை அதுரூபமோ? என்றுகருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அஸ்யுராத்வாடி லோஷயுக்தமான ஐஸ்வர்யத்
தைவிட்டு, நித்யாத்மாநுவக காமரான கைவல்யநிஷ்டரை யிகழ்கிறார்.

[சரணமாகிய இய்யாதி] - “**தெதுமுணுவிஷயாவெஹா**” என்கிறபடியாலே ஐஸ்வர்யதத்ஸாயநங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வஹமத்தில் இழியாதே, மோக்ஷத்தைபுடையதேசிக்கிற வேஹாந்தஹமத்திலே புருரநின்று, ஸர்வேஸ்வரணையாஸ்ரயித்து, ஸர்ரஸம்ஸந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றோ நாமும் செய்தது? என்று கேஷ்பிக்கிறது. [சரணமாகிய]-ஐஸ்வர்யதத்ஸாயந விஷயஜ்ஞாநஸாயநமான. [நான்மறை நூல்கள்]-சதுர்வேதமாகிற ஸாஸ்தரங்கள். நூல் - ஸாஸ்த்ரம். “**வெஹாஸாஸ்தாவிரோயிநா**” என்னக்கடவதிநே. [மரணம் தோற்றம்]-ஜம்மரணங்கள். [வான்பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்] - ப்ரஸவல் வ்யாதி, ஜரை தொடக்கமான ஷட்ஹாவிகாரங்களை மறுவலீடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிநே நாமும் செய்தது. பூஜாவசரம் கேஷ்பத்திலே. [கரணப்பல்படையித்தாதி] - உபகரணங்களைபுடைய பலவகைப்பட்ட சத்ருஸைநை நிர்ஸேஸஷமாக ஒடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழிபென்னுதல்; கரணக்ராமம் விஷயங்களினின்றும் நிர்ஸேஸஷமாகப்பற்றற ஒடும்படி கனலாநின்றிருந்தள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்தின்படைய] - ஆபுரிதர்க்கு அரணப்; சத்ருக்களுக்கு லேஷிக்கவொண்ணாகதாயிருக்கை. [தின்படைய] - ஈஸ்வரன் விடிலும் ஆஸ்ரிகரை விடாதவென்றுமாம். [ஏந்திய ஈசற்கு] - திருவாழியையேந்துகையாலே ஸர்வேஸ்வரனானவனுக்கு. [ஆளாயே] - இவர்கள் ஆளாகையாவதென்? என்னில், — உகவத்ப்ராப்தி காமகோபாதி, உகவத்ப்ராப்தமும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் உண்டாகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாயே - மரணத்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றுஇவை மாய்த்தோம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “ஐஸ்வர்யம்போலே நிலைநிலாததொன்றன்றே இது: நித்யமாயிருப்பதொன்றன்றே” என்று ஆத்மலாலத்துக்காக உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்துதோற்ற, அவர்களைக் கோஷிக்கிறார்.

[சரணம்இய்யாதி] - “**தெதுமுணுவிஷயாவெஹா**” (தரைகுண்யவிஷயாவேதா)என்றித்படியேஐஸ்வர்யதத்ஸாயநங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிறபூர்வஹமத்தில்இழியாதே, அத்தைவிட்டுமோக்ஷத்தை உபதேசிக்கிறவேதாந்தபாகத்திலே புருரநின்று, ஸர்வேஸ்வரணையாஸ்ரயித்து, ஸர்ரஸம்ஸந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றோ நாம் செய்தது! என்று கேஷ்பிக்கிறது. [சரணமாகிய]- ஐஸ்வர்ய தத்ஸாதந விஷயஜ்ஞாந ஸாயநமான. [நான்மறை நூல்கள்]-சதுர்வேதமாகிற ஸாஸ்தரங்கள். நூல் - ஸாஸ்த்ரம். நூலென்று - பிரித்து, ஆகமாகிகளைச் சொல்லுகிறகென்றுமாம். நான்மறையாகிற ஸாஸ்த்ரமென்றே அருளிச் செய்வது. “**வெஹாஸாஸ்தாவிரோயிநா**” (வேதஸாஸ்த்ராவிரோதிநா) என்னக்கடவதிநே. [மரணம்தோற்றம்] - ஜம்மரணங்கள், ப்ரஸவல்வ்யாதி, ஜரைதோடக்கமான ஷட்ஹாவ

இரண்டாம்பாட்டு.—சரணமாகிய இய்யாதி. “மரணம் தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்” என்றத்தைக் கடாகழித்துஅவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம்போலே இய்யாதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் ஹாவம் - தெதுமுணு இய்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை. “நான்மறைநூல்” என்றது - பூர்வபாகத்தை. வேதாந்தபாகத்திலே நின்று என்றது - அர்த்தாத்வித்தம். நாம் செய்ததென்றது - நீங்கள் செய்ததென்றபடி. நான்மறைநூல் சரணமாகையாவதென்? என்ன. - ஐஸ்வர்ய இய்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை; ஐஸ்வர்யவிஷய தத்ஸாதநவிஷய ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாதநமான என்றபடி. “வேதமான ஸாஸ்த்ரம்” என்ற இடமுண்டோவென்ன - வெஹாஸாஸ்த இய்யாதி.

† ஸ்ரீபகவத்கீதை-2, 45.

விகாரங்களை மறுவலிடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிறே காழும் செய்தது. பூஜா வசநம் கேஷபத்திலே. [கரணப்பல்படை இத்தயாதி] - உபகரணங்கனையுடைத்தாய்ப் பல வகைப்பட்ட சாத்தருளேனை நிஸ்போஷமாக ஓடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னு தல்; கரணக்ராமங்களை விஷயங்களினின்றும் நிஸ்போஷமாகப் பற்றற ஓடும்படி கனலா நின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆஸ்ரிதர்க்கு அரணய், சாத்தருக்களாலே பேதிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கை. [திண்படை] - ஈஸ்வரன்விடி லும் ஆஸ்ரிதரை விடாதவேன்றுமாம். [ஏந்தியவீசற்கு] - திருவாழியை ஏந்துகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுனவனுக்கு. [ஆளாயே] - அவர்கள் ஆளாகையாவதென் என்னில்? - லகவத்ப்ராப்திகாமநோபாதி லகவத்ப்ஹமும் அந்திமஸம்ருத்யமுண்டாகையாலே சொல் வகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்றிவைமாய்த்தோம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆளுமாளர் ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்
வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை
தாளுந்தோளும் கைகளையாரத்தொழக்கானேன்
நாளும்நாளும்நாடுவன் அடியென்னாலத்தே.

ஆ.—(ஆளுமாளர்) - தன்தனிமையினுடைய ப்ரஸங்கித்தாலே அவன் தனிமையை நினைத்து, “அவன்தனிமைக்கு உதவப்பெற்றிலேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு தம்முடைய தனிமையைச் சொல்லுகிறார்.

மாரீசநிரஸநார்த்தமாகவாதல், கரதுஷணநிரஸநார்த்தமாகவாதல் எழுந்தரு ளும்போது, துணையின்றியே, தன்னுடைய சாக்ஷசக்ராதி திவ்யாயுபங்களைத் தானே சுமந்துகொண்டுபோகாநிற்கும்; வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை; தானேழுந்தருளும்போது அவனுடைய திவ்யாயுபங்களைச் சுமந்துகொண்டு, அவன் திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் என்னுடைய கைகளினுடைய விடாய்தீரும்படி தொழக் காணப் பெறுகிறிலேன்! “காணாரபியெய்விஜநெவிலுஷா வாகெவகநா லிலலாவலீதா” என்றபிராட்டியைப்போலே, அவனைக் காணவேனுமென்று ஆசைப்

“சூஷுப்யபேதாவபேசுஹ வெஷுஸாஸூவிரோயிநா | பஸுகெஷுநாநுஸந
தெஸுபேதாவபேதநாஸு”. ஆர்ஷம் - “விஷித்ருஷ்டபூராணாதிகம், யர்மோபதேஸம் - மருகச
நம், மாய்த்துக்கொண்டுகேரென்னுதே, “மாய்த்தோம்” என்று - பூஜ்யோத்தியேதென்ன - பூஜா
வசநம் இத்தயாதி. “மாய்த்தோம்” என்றதிலேநோக்கு, உபகரணங்களாவன - ரத கஜாதிகள். த்விதி
யார்த்தத்துக்கு, “கரணம்” என்று - இந்த்ரியங்களாய், “பல்படை” என்று - ஸமுஹமாய், இந்த்
ரியக்ராமங்களென்றபடி. ஆளாகையாவதென்னேன்னில் என்றது - லகவத்ப்ரபவத்தைவிட்டு
ஸ்வாநுபவத்திற்கு ஆளாகையாவதென்? என்னில் என்றபடி. ‘சரணமாகிய நான்மறைதார்களுந்
சாராதே - கரணப்பல்படை’ என்றுதொடங்கி, ஆளாய்க்கொண்டு ‘மரணம் - தோற்றம்’ என்று
தொடங்கி, மாய்த்தோம் இத்தயவ்யம். ஆழியாகிற அரணத்தின் படையென்றபடி. (உ)

பட்டு, நாளும்நாளும் இத்தலோகமாகிற காட்டிலே தனியே கிடந்து கூப்பிடாதின்றே நென்கிறார்.

ஒ—முன்றும்பாட்டில், ஆரேனும் ஸ்வப்ரயோஜனபராய், அர்யுத்ததுவே வ்யாஜமாக்கக்கொண்டு, வீறறியாதே தன்னோடே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலேவந்து வர்த்தியாகிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலே நென்கிறார்.

[ஆளுமென்றுதொடங்கி]-திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தையும் வருந்தி யுரிக்கிறார், அதிஸு குமாரரான தாம். [வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற் றில்லை] - திருவாழியையும் பாஞ்சஜ்யத்தையும் ஒருநாளும் கைவிடாராகில் மற்றை ழிவ்யாயுயக்களைக்கொண்டு பின்செல்வாரின்றிக்கே யொழிந்தால் அதில் என்னையாகி லும்வலுகிற ல ரென்றுகருத்தது. [தாளுந்தோளுமென்று மேலுக்கு] - தனக்குரக்ஷார்ய மாகப் பின்னேதிரிந்து தண்ணைப்பெறுதே யுறுவிக்கிடக்கிற கைகள் பூர்ணமாம்படி தான் நடந்தருளும்போதை பரிஸ்பந்தத்தாலே மிகவும் அழகிதான திருவடிகளையும் திருத் தோள்களையும் தொழலாம்படி காணப்பெறுகிறிலேன்; நான் என்றுமொக்கலுமியிலே தேடாகிற்பன்.

ப.—அந்தரம், விரோயிபூயிஷ்டமான ஜயத்தில் ஆபுரிதரக்ஷணர்த்த மாகப் பரவ்ருத்தனை அவனுடைய ஸஹாயாதாராவிரித்யத்தை அநுஸந்தித்து, நான் அடிமைசெய்யும்படி காணப்பெறுகிறிலேனென்று வெறுக்கிறார்.

ஞாலத்து - (ராவணரீரயோயஸமரான ப்ரதிகுலர் வர்த்திக்கிற) ஜகத் திலே, ஆளும் - (பரிவராயிருப்பார்) ஆளும், ஆளார் - (வேனுமென்று) அங்கேகிரிக்கிற லீர்; தாம் - (அடுத்துப் பார்க்கப்பொறுத ளௌகுமார்யத்தையுடைய) தாம், யும் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையும், சுமப்பார் - (மலையெடுத்தாற் போலே) வஹிப்பார், (அப்படியானாலும்), வாளும்கந்தகத்தையும், வில்லும் - ஸ்ரீஸார்ங்க தத்தையும், கொண்டு-கொண்டு, ('வ்யூஷதஹுயமஹூஷாணி') என்கிற இளையபெரு மாளைப்போலே), பின்செல்வார் - பின்செல்லுகைக்கு, மற்று - வேறெருநவர், இல்லை - இல்லையாயிராதின்றது; (நான் பின்செல்லவென்றுநினைக்கிலும்), தாளும் - ('இதோதஹு மாலிநஹு') என்னும்படி நடக்கிற திருவடிகளையும், தோளும் - ('வாஹுமஹூஷாணி') என்று நிழல்செய்கிற திருத்தோள்களையும், கைகளை - என்கைகளைக் கொண்டு, ஆர - பூர்ணமாக, தொழ - தொழுது அடிமைசெய்கைக்கு, காணேன்-(என் கண்ணிலே) காணப்பெறுகிறிலேன்; அடியேன் - (ஸோஷத்வமே ஸ்வரூபமான) நான், (ஸோஷிக்கு அதுபாஜநகமான ஸோஷவ்ருத்தியே ஜீவநமாகையாலே, பசியர் சோறு தேடுமாபோலே), நாளும் நாளும் - நாள்தோறும், நாடுவன் - தேடாதின்றேன்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், அவர்களைவிட்டுத் தம்முடையஐத்தியிலேயழிுகிறார். ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியாகிற்கும்; அங்குத்தைக்குரக்ஷையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன் னதாகிறார்.

[ஆளுமாளார்] - உலயவிஷுத்தியிலும் பரிகைக்கு ஓர் ஆளில்லை. தனியே யொருத்தரை யாளவேனு மென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் ஹவடிநுலவத்திலே அந்யபார்; ஸம்ஸாரிகள் ஸப்பாடிவிஷயபார். [ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்] - ஆஹ

ரணமான ழிவ்யாயுதங்கள், அவன்ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெயெடுத்தாற் போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுலவிப்பார்க்கு ஆலாணமாயிருக்கிறவை, ஸௌகுமார்யத்தை யதுஸந்தித்த இவர்க்கு மலையாயிருக்கிறது. [தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? 'எப்போதும் கைகழலா நேமியானன்றோ, நிருபகங்களானவை சுமையோ?' என்ன, அதுதானே செய்கிறது? [வாளுமவிலுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றிலை] - வாளுமவிலுங்கொண்டுபின்னே செல்லுகைக்கு இளையபெருமாள்மாத்திர மொருவருண்டானாலோ? "ஆளுமாளர், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றிலை" என்கிறது- பரிவரணநீர்இவற்றுக்கு ஆளன்றோவென்று தம்மை யேவுகைக்காக. [தாளும்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச் சக்ரவத்து பிடிக்கவேண்டும்படியாயிற்று மாரியிடுந் திருவடிக ளிருப்பது. "சுபுரீ: ப்ரபயளராஃ" என்னக் கடவதிறே: அத்தையும், வீசுந்தோள்களையும். [கைகளை யார] - தன்னைப்பிரிந்துஉறவிக்கிடக்கிற கைகளை, ஆர - வயிறுஉண்ண என்பாரைப் போலே. [தொழக்கானேன்] - தொழக்காணப்பெறுகிறிலேன்; தொழுகையென்றும் பரிகையென்றும் பர்யாயமாயிற்றுஇவர்க்கு, உபஸாபத்தாலே - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நம: என்னையும், பர்யாயமிறே. [நாளும் நாளும்நாடுவன்] - அவன்தனிமைபை யதுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறீதா?" என்று நாள்தோறும் ஆராயாதிப்பன். [நாளும்நாளும்] - ஸம்பந்தம் நித்யமானால், தத்தார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையநான்: சோஷிக்கதியாயத்தை விளைக்கை சோஷவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்யோநேஹி சங்கைபண்ணுகிறேனோ? அஸ்த்ரபரயோகம் பண்ணுவார், நாடுபாஸத்தையிட்டுக் கட்டுவார், அசுழத்துவைத்து மல்லரையிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடுவார், பொய்யாஸநமிடுவாராகிற தேசத்திலேயிறே வர்த்திக்கிறது.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியா நிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரகைசுயாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன்னொதாகிறார்.

[ஆளுமாளர்] - விஸுவதித்வயத்திலும் பரிகைக்கு ஆளில்லை; தனியே ஒருவரை ஆளவேண்டுமென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் ஹவதஹவத்திலே அந்யபரர், ஸம்ஸாரிகள் ஸந்தாதிகளிலே அந்யபரர். [ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்] - ஆபரணமான தீவ்யாயுதங்கள், அவன் ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெடுத்தாற் போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது. அஸ்த்ரமாய் அநுலவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை.

மூன்றும்பாட்டு.—ஆளும் இத்தாதி. "ஞாலத்தே - ஆளுமாளர்" என்று தொடங்கி "தொழக்கானேன்" என்னுமளவும் கடாஷித்து அவதாரிகை-ப்ரயோஜநாந்தர இத்தாதி. "தொழக்கானேன்" என்றத்தைப்பற்ற - நான் உதவப்பெறுகிறிலேன் என்றது.

உபயவிபூதியையும்ஆள்கிறீர், "ஆளுமாளர்" என்கிறதென்? என்ன - விபூதித்வயத்திலும் இத்தாதி வாக்யத்வயம். இல்லாதபடி எப்படியென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்தாதி வாக்யத்வயம், ஏந்தினார் என்றதே, "சுமப்பார்" என்றதுக்கு ஹவம் - ஆபரணமான இத்தாதி. ஆயுதங்கள் ஆபரணமானபடி எப்படியென்ன - எதிரிகளுக்கு இத்தாதி. "வாளுமவிலுங்கொண்டு" என்

[தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டாவோ. * எப்போதும் கைகழலா நேமியா னன்றோ, அவனுக்கு நிரூபகங்களான இவை சுமையோ? என்ன,—அது தான்செய்கிறது. [வாளும்விலுங்கொண்டு]- இளையபெருமானைப்போலே ஒருவர் பின்னே கொடுசென்றாலா காதோ? “ஆளுமாளார், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை” என்கிறது - “பரிவரான றீர் அவற்றுக்கன்றோ?” என்று தம்மை ஏவுவாராக. [தாளுந்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச்சக்கரவத்துப்பிடிக்கும்படியாயிற்று, மாறியிடும்திருவடிகளிருப்பது. “சுழுகூழைய யளராடி” (அக்ரதஃப்யயௌராடி) என்னக்கடவதிறே. அத்தையும், வீசுதோள்களை யும். [கைகளையார] - “வயிறுரவுண்ண” என்பாரைப்போலே. [தொழக்கானேன்] - தொழுகையும், பரிசையும், பர்யாயம்போலேகாணும். தொழக்காணப் பெறுகிறிலேன். நமஸ்பத்தத்தால் - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நமஃ என்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும்நாளும் நாவேன்] - அவன்தனிமையை அநுஸந்தித்து, “அவனுக்கு என்வருகிறதோ?” என்று நாள்தோறும் ஆராயாநிற்பன். ஸம்பந்தம் நித்யமா னால் தத்தாரியமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்]- ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய நான்-ஸோஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே ஸோஷவஸ்துவுக்கு ஸ்ரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்த்தானேலயஸங்கை பண்ணுகிறேனோ? ப்ரஹ் மாஸ்த்ர ப்ரயோகம்பண்ணுவார், நாஸ்பாசத்தையிட்டேக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல் லரையிட்டே வஞ்சிக்கத்தேவோர், பொய்யாஸநமிவோராகிற தேசத்திலே வர்த்தியானின்றால் நான் அஞ்சாதேசெய்வதென்? (க)

கிறதற்கு அவதாரிகை - எப்போதும் இத்தியதி, “பின்செல்வார்மற்றில்லை” என்று வயிறெரி கைக்கு, பின்செல்வாருண்டோ? என்ன - இளையபெருமானை இத்தியதி. ஏவுவாராக என்றது - தம்மை ஏவுகைக்காக என்றபடி. தான்களையும் தோள்களையும் தொழுகைக்கு, அப்படி ஆகர்ஷகமா யிருக்குமோவென்ன-நடக்கும்போது இத்தியதி. நடைச்சக்கரவத்துப் பிடிக்கையாவது - கதிஸார்வ பெளமன்வந்தானென்றுவிருதுபிடிக்கை. மாறியிடும்திருவடிகள் ஆகர்ஷகமென்னுமதுக்குப் பரமாணம்- சுழுகூழ்இத்தியதி. “சுழுகூழையயளராடிவீசுதோளையுரி” (ஸ்ரீரா-அயோத்யாடி, 28) இத்தியதி. “கைகளையார” என்றது-கைகளார என்றபடி. ஐகாரம் - அவ்யயம். “ஆர்” என்றதற்கு அர்த்தம்-வயிறா இத்தியதி. பரியக்கானேனென்றதே, “தொழக்கானேன்” என்பானென்? என்ன. தொழுகையும் இத்தியதி. தொழுகையும் பரிசையும் பர்யாயமானபடி எப்படியென்ன - நமஸ்பத் தத்தால் இத்தியதி. அதாவது - அவனுக்கு பரதந்த்ரமானால் அவனுக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணுகை ஸ்வரூபமாகையாலே, நமஸ்யுத்தத்தாலே பரிவைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. தொழுகைதான் நமஸ்கார வரையோவென்ன - தொழுகையும் இத்தியதி. நாள்தோறும் ஆராயவேணுமோ? என்ன - ஸம்பந்தம் இத்தியதி. விலாணம் - ஸோஷிக்கு இத்தியதி. “ஞாலத்தே” என்றதற்கு: ஊவம் - பரம பதத்திலே இத்தியதி வாக்யதீவ்யம். (க)

நான்காம் பாட்டு.

ஞாலம்போனகம்பற்றி ஓர்முற்றுவருவாகி
ஆலம்பேரிலை அன்னவசஞ்செய்யுமம்மானே !
காலம்பேர்வதுஓர்காரிருநூழியோத்துளதால் உன்
கோலங்காரேழில் காணலுற்றுஆழங்கோடியேற்கே.

ஆ.—(ஞாலம்) - ஓர் முற்றுவருவாய், அந்தப்பிள்ளைத்தனத்தாலே ஸர்வ லோகங்களையும் அமுதுசெய்து, பெரியவெள்ளத்திலே சிறியதோராவிலையிலே, யசோ தைப்பிராட்டியைப்போலேபிறப்பா னொருகாயா நுமின்றியே, தனியே கண்வளர்ந் தருளுகிறஉலையில் துணையாயிருக்கப்பெறுமையாலும், உன்வடிவழகக்காண ஆசைப் பட்டுப்பெறுமையாலும், அமரபுமான துவோர்ணவத்திலே சிம்க்நனுய்க்கடக்கிற எனக்கு ஒருசுண்ணமானது, அந்தகாரமயமான ராத்ரி யுமாய்ச் செல்லுகிற தென்கிணர்.

ஒ.—நாலம்பாட்டில், ஸப்ரமாமுமம்படி ஆலிலையிலே ரகசுகரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுஸந்யித்து, “இவனுக்குஎன்வருக்கிறதோ?” என்று விதராகிணர்.

[ஞாலமென்று தொடங்கி] - அத்யந்தஸுகுமாரமான சிறுவடிவைக்கொண்டு ஐதத்தையெல்லாம் வயிற்றிலே புகவைத்து சிறிய ஆலிலையிலே இடம் வலங்கொள்ளும் ஸ்வாவனான பெரியோனே! [காலமென்று தொடங்கி] - ஒருசுண்ணத்தில் நின்றும் ஒருசுண்ணத்தில் பேரும் ஸந்யிமாத்ரம் மஹார், காரமான கல்பத்தோடு ஒவ்வாசின்றது, உனக்கு ரகசுகரிந்தை பண்ணுகக்காகக் கறத்த ஒளியையுடைய உன் அழகியவடிவைக் காண ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே மிகவும் வேடிபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு.

ப.—அந்தரம், அஸஹாயனான வடாளஸாயியினுடைய ஆஹரப்யத்துக்கு என்னப்ரமாதம்வருகிறதோவென்று அஞ்சிக்கலங்கின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஓர் - அத்விதீபமாய், முற்ற - அகிமுகம்,மான, உருவாகி - வடிவையுடையாய், ஞாலம் - மஹாஜகத்தை, போனகம் - போஜமாச, பற்றி - அமுதுசெய்து, ஆல் - ஆலென்று, பேர் - பேர்சொல்லாமளவானது, இலை - ஓரிலையிலே, அன்னவசஞ் செய்யும் - இடம்வலங்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மானே - ஸ்வாமிபானவனே! (அந்தப்ரளயத்திலே என்னப்ரமாதம் வருகிறதோவென்று), கார் - காளமேவத்தின், எழில் - எழிலையுடைத்தான, உன் - கோலம் - வடிவழகை, காணலுற்று - காணவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்து, ஆழம் - (அச்சத்தாலே) அழங்காற்படுமபடியான, கொடியேற்கு - கொடியபாபத்தையுடைய எனக்கு, பேர்வது - ஒருசுண்ணத்தில்நின்றும் சுண்ணந்தரத்திலேபெருகிற, காலம் - காலாவகாசமானது, ஓர் - அத்விதீபமான, காரிருள் - ஸ்ரூர்ந்யகாரத்தையுடைத்தான, ஊழியொத்து - கல்பம்போலே, உளது - ஆகாசின்றது. உன்னுடைய அவுடிதவடநாஸாமர்த்யமான ஸாக்தியோமமும் ஸர்வரகசுகத்வ பூர்த்தியும் அச்சத்துக்குஉறுப்பா மென்று கருத்து.

இ.—நாலம்பாட்டில், “ஞாலத்தே - நாளும் நாளும் நாடுவன்” என்றார்; அந்த ஸம்ஸாரத்திலே வடாளஸாயநத்திலே பிறந்த ப்ரமாதத்தையநுஸந்யித்து வித

ராகிரார். நீர் இங்ஙனே க்லைசப்படுகிறதென்? ப்ரளயாபத்திலே ஸர்வரக்ஷகனாவ
னன்றோ நான்? என்ன; ஸர்வரக்ஷகவஸ்துவோ ப்ரளயத்திலேயகப்பட்டதென்று ஹீதரா
கிரூரென்றுமாம்.

[ஞாலம் போனகம்பற்றி] - பாப்பையுடைத்தான ஹூமியைத் திருவயிற்
றிலேவைத்து. “ஸாத்திக்கும், ஸாத்தியாது” என்றறியாதே, இத்தைச்செய்வதே!
“வெண்ணெயும் ஸாத்தியாது” என்றிருக்குமவரிதே. [ஓர் முற்றுவருவாகி] - அதுக்
கடி, இவனுடைய ஸாஸவமென்கிரார். வெண்ணெயமுது செய்தருளுவதற்குக் கீழே
யிறே யிந்நிலை. யசோதாஸ்தநர்பயத்துக்கும் கீழாயிறேயிருப்பது இந்தமொழியேயாம்.
ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தஸர்வரக்ஷகவமும், அவயிதவடநாஸாமர்த்யமும்
இவர்களுக்கிலே பட்டதில்லை; ஸௌகுமார்யமே யாயிற்று இவர்க்குத் தோற்றியிருப்பது.
அங்கு ஒருதொட்டிலிலே கிடக்கப்பெற்றது; இங்கு, ஒருபவனான ஆலிலையிலேயாயிற்
றுக் கண்வளர்த்தருளுகிறது. [பேரிலே] - ஆலிலைபென்று பேர்மாத்தாமானத்திலே
பென்னுதல்; விபரீதலக்ஷணையாம், சிற்றிலையென்னுதல். [அன்னவசம் செய்யும்] -
உணவுக்கிடாக இடம்வலம் கொள்ளும். “கிடக்கில் தொட்டில்கிழியவுதைத்திடும்” என்
கிறபடியே பண்ணும் வ்யாபாரமடைய, இதிலேபண்ணுகின்றான். தனக்கு ஸாத்தியாத
ஹூமியை அமுதுசெய்கையும், “ஸாத்தியாது” என்றறியாத முக்குணையும், ப்ரளயத்
திலே அப்பாவகாஸமான ஆலிலையிலே கண்வளர்த்தருளுகையும், அதிலே வ்யாபாரிக்
கையும், இதெல்லாம் ஹ்யஸ்ட்ரநமாயாயிற்றிருக்கிறது இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வ
ரக்ஷகனாவனே! ஒரு காபுருஷனுக்கு வந்ததொன்றந்திக்கே ஸர்வரக்ஷகனாவனுக்கு
வந்தப்ரமாடிமென்று இதுவும் ஹ்யஸ்ட்ரநமாகிறது இவர்க்கு. [காலம்பேர்வதோர் காரி
ருள் ஊழியொத்துதால்] - உன்தனிமையை யறுஸத்திக்க, ஒருக்ஷணத்தினின்றும்
க்ஷணந்தாத்திலே பேரும் ஸ்ட்ரமாத்தாம், மஹாஸ்ட்ரகாரமான கல்பமாய்க்கொண்டு
நெடுகாதின்றது எனக்கு. [உன்கோலங்காரொழில் காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த
எழிலான கோலமென்னுதல்; மேகத்தினுடைய எழில்போலையிருந்துள்ள அழகென்
னுதல். [காணலுற்றமுன் கொடியேற்கே] - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னு
டைய அழகிய வடிவைக்காண ஆசைப்பட்டிப் பெறுதே மிகவும் நோவுபடுகிற மஹாபாபி
யான எனக்கு. ஒருகாலத்திலே முடியாதே, சித்யமாயிருப்பதொரு ஹயம் அதுவாத்திக்
கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஸம்ஸாரஹயம் அவன்காலிலே குனியத்தீரும்;
“ரக்ஷகனுக்கு என்வருகிறதோ?” என்கிற ஹயத்துக்கு முடிவில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இவர் இப்படி அஞ்சினவாறே, ப்ரளயாபத்தினின்
றும் ஐந்தையேடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனன்றோ நான்? நீர் நமக்கு பயப்
பட வேண்டாகாணுமென்று தான் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிறவருப்பைக் காட்டினான்;
ஸர்வரக்ஷகமான வஸ்துவாகாதே ப்ரளயத்திலே அகப்படப்படுக்கதென்று அதுக்கும்
அஞ்சுகிரார்.

நாலாம்பாட்டு.—ஞாலம் இய்யாதி. “ஆலம்பேரிலையென்னவசம்செய்யும்மானே” என்
றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவர் இப்படி இய்யாதி.

[ஞாலம் போனகம்பற்றி] - “இது நமக்கு ஸாத்தியாது” என்றறியாதே, பூரி ப்பரப்பையன்றே வயிற்றிலே யேடுத்துவைத்து? “வேண்ணையும் ஸாத்தியாது” என்றிறே இவரிருப்பது? [ஓர்முற்றுவருவாகி] - “ஒருகொறுட்டிலே தேறித்தால் மற்றைக் கொறுட்டிலே பால்பாயும் பருவமாயிற்றுப் பருவம். யசோதாஸ்தந்தயத்துக்கும் கீழாயிறேயிருப்பது, இந்த மோக் பீயம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தரக்ஷகத்வமும், அஷ்டதவ்யாநாஸாமர்யமும் இவர்களுக்கில் பகேறி தில்லை; ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று இவர்க்குத் தோற்றியிருக்கிறது. [ஆலம்பேரிலை] - அங்கு ஒரு தோட்டிலிலே கிடக்கப் பெற்றது, இங்கு ஒருபவனான ஆலிலையேயாயிற்றுத் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. [பேரிலை] - பேருகிற இலை : முகிழ்விரிகிற இலை. “க்யஹ்யம் சரிஸுஸ்யெதெவொகெநாஸகுவாமதெ | ஸாவாயாவடவ்யக்ஷஸு வஜுவெக்சி கிவிவிகி” (கதந்வயம்ஸரிஸுஸ்யேதே லோகேநாஸமுபாகதே | ஸாகாயாம்வடவ்யக்ஷஸ்ய பல்லவேத்விதிவிஸ்யிதே) † “இளந்தளிர்நில கண்வளர்ந்த” என்கிற படியே. ஆலிலையென்று - ஒரு பேர் மாத்ரமென்னதால், பேரிய இலைபென்று விபரீத லக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்றதால். [அன்னவசஞ் செய்யும்] - உணவுக்குடாகஇடம் வலங்கொள்ளும். யசோதைப்பிராட்டி தோட்டிலில் பண்ணும் வ்யாபாரமெல்லாம் பண்ணுமாயிற்று அதுக்குள்ளே. * கிடக்கில் தோட்டில் கிழியவதைத்திமேதில். தனக்கு ஸாத்தியாதபூமியை அமுதுசெய்கையும், “ஸாத்தியாது” என்றறியாத முக்யனாகையும், ப்ரளயத்திலே அல்பாவகாசமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலேகிடந்தவிடத்திற்கிடவாதே வ்யாபரிக்கையும், இதெல்லாம் லயஸ்த்தாநாமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வரக்ஷகனானவனே! ஒரு கா புருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு வந்ததென்று இதுவும் லயஸ்த்தாநமாகிறது இவர்க்கு. [காலம் இத்யாதி] - உன்தனிமையை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, ஒரு கூணத்தின்மும் கூணந்தரத்திலேபேருகிற நவீல்ஸந்திமாத்ரம், மஹாந்தகாரமான கல்ப

“ஞாலத்தைப்போனகமாக்கப்பற்றி” என்றதற்கு லாவம்-இதுநமக்கு இத்யாதி. போனகம்பற்றி - திருப்போனகமாக ஸ்வீகரித்து. “ஓர்” என்றதற்கு லாவம் - ஒரு † கொறுட்டிலே இத்யாதி. கொறு - கபோலம். “ஓர்” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - யசோதா இத்யாதி. ரக்ஷகத்வமும் அஷ்டதவ்யாநாஸாமர்யமும் அபகிஷ்ருத்திஹேதுவன்றோ? என்ன - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. “ஞாலம்போனகம்பற்றி” என்கையாலே - ரக்ஷகத்வமும், “ஆலம்பேரிலை” என்கையாலே - அஷ்டதவ்யாநாஸாமர்யமும் தோற்றுகிறது. “ஆலம்பேரிலை” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - அங்கு ஒரு தோட்டில் இத்யாதி வாக்யத்வம். “பேரிலை” என்றதற்கு - லுண்மர்த்தம். ஆலந்தளிர்நிலகண்வளர்ந்தானேவென்ன - க்யஹ்யபூமிஇத்யாதி. “க்யஹ்யபூமிஸரிஸுஸ்யெதெவொகெநாஸகுவாமதெ | ஸாவாயாவடவ்யக்ஷஸுவஜுவெக்சிகிவிவிகி” உணவுக்கீடாக - உண்டதற்கீடாக. விவரணம் - யசோதைப் பிராட்டி இத்யாதி. இளந்தளிர்நில கண்வளர்ந்த என்றது - திருமொழியில் “மஞ்சா” இத்யாதி. தோட்டிலில்பண்ணும் வ்யாபாரம்வெதென்ன - கிடக்கில் இத்யாதி; பேரியாய்வா? தீநமொழி. தோட்டிலில்வளர்ந்தினால் தோட்டில்நிழியும்படி உதையாதிந்ருமென்றபடி. “ஞாலம்போனகம்” இதுயுத்தார்த்தத்தை கிகமிக்கிறார் தனக்கு ஸாத்தியாத இத்யாதி. “அம்மான” என்றதற்கு லாவம் - ஒரு காபுருஷனுக்கு இத்யாதி. “பேர்வதோர் - காலம் - காரிருளுழியொத்துனதால்” என்று அந்வயித்துஅர்த்தம் - உன் தனிமையை இத்யாதி. “காரிருன்”:

† கொறுட்டிலே என்று சீயாரும்பதத்துக்குப் பாடம். கொடிற்றிலே என்று இருக்கலாமோ எனத்தோன்றுகின்றது.

மாய்க்கொண்டு நேகோன்றது எனக்கு. [உன்கோலம் காரெழில்காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல், மேகத்தினுடைய எழில் போலே இருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணலுற்றாமுங்கொடியேற்கு] - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னழகியவடிவைக்காணஆசைப்பட்டுப் பெருதே நோவுபடுகிற மஹா பாபியான எனக்கு. ஸம்ஸாரஹம் அவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போம்; ஒருகாலத்திலும் முடியாதே நித்யமாயிருப்பதோரு ஹம் அநுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். “ரக்ஷகனுக்குஎனவருகிறதோ?” என்கிற ஹத்துக்கு முடிவில்லையே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோடியார்மாடக் கோளுரகத்தம்புளிங்குடியும்
மடியாதின்னே நீதுயில்மேவிமகிழ்ந்ததுதான்
அடியார்அல்லல் தவிர்த்தஅசைவோ? அன்றேல்இப்
படியதான்நீன்தோவிய அசைவோ?பணியாயே.

—(கோடியார்) - “அந்தஇழவுதீரவேணும்” என்று ஆழ்ந்திருக்கு ஆத்ம ஶாஸ்திரபண்ணுகைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிற திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் போய்ப் புக்கவிடத்திலே, தம்மைத்திருக்கண்ணிலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தல், ஒருதிவ்யசேஷத்ததைப்பண்ணுதல் செய்தருளாதே ஒரு படியே கண்வளரக்கண்டவாறே நீயொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஆஸ்ரயிதவிரோதி நிரஸநஜநித ஸ்ரமத்தாலேயோ? அன்றிக்கே, த்ராலோக்ய விக்ரமநஜநித ஸ்ரமத்தாலேயோ? என்றுகொண்டு, இவனுக்குஒரு வ்யஸநமுண்டானதாக ஸங்கித்து வ்யஸநப் படுகிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் கண்வளர்ந்த நுகிறபடியை இவர் ஹந்தீராக் காட்டியருளக்கண்டு சேஷடைகளைப்பண்ணுதே ஒருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளி அத்தாலே இனியையாகைக்குக் காரணமென்? என்று தம்முடைய லபத்தாலே எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

[மடியாது] - சோம்பாமையுமாம். [அடியாரென்றுதொடங்கி] - ஆழ்ந்திருக்க அஸுரராக்ஷஸரோடேபிணங்கி அவர்களுடைய உஃவங்களைக் கெடுத்தவருத் காரென்று - கறுப்பாய், மஹாந்தகாரமென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “கார்” என்று - கறுப்பாய், “எழில்” என்று - தேஜஸ்ஸாய், “கோலம்” என்று - விக்ரஹமாய், கறுத்ததேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹ மென்றபடி. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு “கார்” என்று - மேகமாய், “எழில்” என்று - அழகாய், “கோலம்” என்றும்-அழகாய், மேகத்தினுடைய அழகுபோலேயிருந்துள்ள அழகென்னுதல். “ஆழம்” என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் - ஸம்ஸார பயம் இத்யாதி வாக்க்யந்வயம். இது நித்யமாயிருக்குமோ? என்ன - ரக்ஷகனுக்கீது இத்யாதி. விக்ரஹவைலக்ஷணம் நித்யமாகையாலே பரிவும் நித்யமாயிருக்குமென்றபடி. ‘ஞாலம் போனகம்’ என்றுதொடங்கி, ‘அம்மானே - உன் - காரெழில் - கோலம் - காணலுற் றாமுங்கொடியேற்கு - பேர்வதோர் - காலம் - காரிருளுழியொத்தனதால்’ இத்யந்வயம்.

(ச)

தமோ? அன்றிக்கே, இப்பூமியை அதிஸூகமாசமான வடிவோடே வளர்த்தருளி அளந்த நோவோ? அருளிச் செய்தருளாய்!

ப. — அந்தரம், திருக்கோளுரிலும் திருப்புளிக்குடியிலும் முசியாதே கண்வளர்த்தருளுகிறது, ஆபுரிதவிரோதிரிவர்த்தநத்தாலும் த்ரிவிக்கரமபதாந்தாலும் வந்த ஆயாஸமோ? என்கிறார்.

(விரோதிகளும்அறியலாப்படி), கொடி - கொடிகள், ஆர் - செறிந்த, மாடம் - மாடத்தையுடைய, கோளூர் - திருக்கோளூர்க்கு, அகத்தம் - உள்ளும், (பலவிடத்தில் படுக்கைபடுத்தது அலைச்சலின் மிகுதியென்று சாங்கிக்கலாம்படி), புளிக்குடியும் - திருப்புளிக்குடியிலும், மடியாது - மீளாதே, இன்னே - (ஒருபடிப்பட) இப்படி, தயில் மேவி - கண்வளர்த்தருளினவத்தாலே, ரீ - ரீ, மகிழ்ந்ததுதான் - உகப்புப்பிறந்திருக்கிறவிது, (ஆபுரிதவிரோதிகளான ராவணதிகளை நிரவீத்து), அடியார் - அவர்கள், அல்லல் - துக்கத்தை, தவிர்த்த - போக்கின, அசைவோ - அலைச்சலாலையோ? அன்றேல் - அதல்லவாகில், இ - இந்த, படிதான் - பூமியை, நீண்டு - ஒருநாளே வளர்ந்து, தாவிய - அளந்துகொண்ட, அசைவோ - ஆயாஸமோ? (உன்திருமிடற்றோசையில் வாசியாலே நான் உன் ஆயாஸத்தின் மிகுதி பறிகைக்காகவும், நொந்தவிடம்அறிகைக்காகவு), பணியாய் - அருளிச்செய்யவேணும். அளந்ததோன்பிடித்தல், எய்த்ததோன்பிடித்தல் செய்கையிலே இவர்க்குக் கருத்து.

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்த்தருளின விடத்தில் ஊயந்தீர நிர்ப்படமாய்ப் பரிவருண்டான திருக்கோளூர் திருப்புளிக்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை இவர் ஊயநிவருத்திக்காகக் காட்டிக் கொடுக்க, 'அதுதானும் ஊயவேது' என்கிறார்.

[கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கொடியமிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும், சாத்தருக்கிடந்தவிடம்அறிந்து அவிசரிக்கும்படி கொடிக்கடிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கம்ஸஊயத்தாலே பிறாறியாதபடி வளர்த்தாற்போலே யிருக்கலாகாதோ? [புளிக்குடியும்] - இதுவும் ஒருஊயவேது. பலவிடங்களிலே படுக்கை படுக்கிறது ஸ்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம்வலம் கொள்ளாதே - பாடோடும்படியாக வென்னுதல்; மடியென்று சோம்பாய், சோம்பாதேயென்னுதல். அதாகிறது - அவன் நமக்காகக் கிடக்கிறுனென்றறிந்து பரிகைக்குருத்தரைப் பெற்றிலோமென்று கிடையிளகா தொழிகை. [இன்னே] - "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னுமித்தனையொழிய, பாசுரமிடப் போகாதிருக்கை, [ரீதுயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்] - அவிசாரியாயிருக்கிற ரீ, ஒருபடியே கண்வளர்த்தருளி, அத்தாலே இனியையாகைக்குவேதுவென்? இவன்முகத்தில் செளிவுக்குஅடி முன்னையொரு ஸ்ரமமுண்டாகையிறே. ஸ்ரமமுண்டாயிருப்பார்க்கு உறங்குவதற்கு முகப்தெளிந்துவரக் காண்கையாலே, இங்கும் இத்தெளிவுக்கடி ஸ்ரமமென்கிறார். [அடியாரல்லல்தவிர்த்த அசைவோ] - திருவடிகளிலே ஸரணப்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணதிகளை யழியச்செய்து, அவர்கள் ஈடுகங்களைக்கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றிக்கே. [இப்படி இத்தாதி] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து ஸூகமாசமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள் நொந்தோ? [பணியாயே] - தோள்நொந்தோ, திருவடிகள் நொந்தோ, அருளிச்செய்யாய்! தோள்நொந்ததென்னில்

தோளேப்பிடிக்கவும், திருவடிகள் நொந்ததென்னில் திருவடிகளைப் பிடிக்கவும் அருளிச் செய்யாய் - ஊவஜ்ஞராய் அகவாயிலோடுகிறது அறிந்த அது செய்கையன்றியே “பணியாய்” என்கிறதென் என்னில்? சொல்லும்போதை ஸ்வரஸாதங்கொண்டு ஓடுகிற ஊவாயறிந்து டரிஹரிப்பாராக. உகந்தருளின நிலங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை, சொல்லமுடியாமை யிருக்கிறுனத்தனையோ! என்றிருப்பாரிறே.

எடு—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிற னென்ற பயப்பட்டவர் பயந்தீர, பரிவரும் உண்டாய், நிர்ப்பயமான திருக்கோளூர் திருப்புகழ் தோடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காட்டிக்கோடுக்க, அதுதானும் இவர்க்கு பயஹேதுவாயிற்று.

[கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கொடியிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும் : ஸந்தருக்கள்கிடந்தவிடமறிந்து அபிசரிக்கும்படி கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேண்டுமோ? கொடிக்கு பயப்படவல்லார் இவரைப்போலில்லை. கம்ஸ ஹயத்தாலே ஒளித்து வளர்ந்தார் போலே இருக்கலாகாதோ? இந்தப்பயமில்லையிறே கீழிற்பாட்டில், அங்குலப்ரதிகுலவிஹாமற ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடக்கையாலே. [புளிங்குடியும்]-இதுவும் ஒருபயஹேது. பலவிடங்களிலும் பகேக்கை பகேகிறது ஸ்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம்வலங்கொள்ளாதே என்னுதல்; மடியென்று - சோம்பாய், சோம்பாதே என்னுதல். அதாவது - நமக்காக இவன்கிடக்கிறு னென்றுஅறிந்து “பரிகைக்குஒருத்தரைப் பெற்றிலோம்” என்று இளகாதொழிகை. [இன்னே] - இப்படியே. “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னுமித்தனையொழிய, பாசுரமிடப்போகாதிருக்கை. [நீ துயில்மேலி மகிழ்ந்ததுதான்] - * அவிகாரியாயிருக்கிற நீ ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியனாகைக்கு ஹேதுவென்? இவன்முகத்திலே தெளிவுண்டாயிருந்தது, அதுக்கடிமுன்பே ஒருஸ்ரம முண்டாகையிறே என்றிருக்கிறார்; ஸ்ரமமுடையார்க்கு உறங்கவுறங்க முகத் தெளிந்துவரக் காண்கையாலே. [அடியாரல்லல்தலிர்த்தஅசைவோ]-திருவடிகளிலே ஸ்ரணம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை அழியச்செய்து, அவர்களுடைய துக்கங்களைக் கேடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றியே. [இப்படிஇத்யாதி] - அன்றே பிறந்துஅன்றேவளர்ந்து ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே. திருவடிகள்நோந்தோ? [பணியாயே]-தோள்நோந்தோ, திருவடிகள்

அஞ்சாம்பாட்டு - கொடியார் இத்யாதி. “கோளூரகத்தும்புளிங்குடியும் - துயில்மேலி மகிழ்ந்தது” என்றவற்றைக் கட்டாக்கித்து அவதாரிகை - ப்ரளயார்ணவத்திலே இத்யாதி.

“கொடியார்” என்று விசேஷிக்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - ஸந்தருக்கள் இத்யாதி வாக்யந்தவயம். “கொடியார்மாடம்” என்றதுக்கு ரஸோக்தி - கொடிக்கு இத்யாதி. கொடியென்று - ஸந்தருக்கும்போர். கீழிற்பாட்டைப்பற்ற வாசியை அருளிச்செய்கிறார் - இந்தப்பயம். இத்யாதி, இல்லாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - அங்குல இத்யாதி. இரண்டு திருப்பதியில் கண்வளர்ந்ததைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹாவம்-இதுவும் இத்யாதி - அதைப்படியென்ன - பலவிடங்களிலும் இத்யாதி. இடம்வலங்கொள்ளாதே என்கிறவர்க்கு ஹாவம்-பாடுமடிக்கிடப்பதே என்று விஷண்ப்ரகிருரொன்று. “சோம்பாதே” என்றதுக்கு ஹாவம் - அதாவது நமக்காக இத்யாதி. இளகாதொழிகையாவது - எழுந்திராதொழிகை யென்றபடி. இன்னபடி யென்று சொல்லுகிறதற்கென்? என்ன - கிடந்ததோர் இத்யாதி. இனியனாகை நல்லதன்றோவென்ன - அதுக்குஹாவம் - இவன்முகத்திலே இத்யாதி. இது எங்கேகண்டோமென்ன - ஸ்ரமமுடையார்க்கு

நோந்தோ ? அருளிச்செய்யாய்; தோள் நோந்ததென்னில் தோளைப்பிடிக்க, தாள்கொந்ததென்னில் தாளைப்பிடிக்கவும் அருளிச்செய்யவேணும். ஸ்வரஸாதங்கொண்டு அறியலாமென்று கேட்கிறார். உகந்தருளினவிடங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை : சொல்ல நிகையாமலிருக்கிறு னித்தனைஎன்றிருக்கிறார். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

பணியாவமரர் பணிவும்பண்புந்தாமேயாம்
அணியாராழியஞ்சங்கமும் ஏந்துமவர்காண்மின்
தணியாவெந்நொய் உலகில்தவிர்ப்பான் திருநீல
மணியார்மேனியோடு என்மனம்சூழவருவாரே.

ஆ.—(பணியாஅமரர்) - ஸ்வாபுத்தி சதுர்புலாதி தேவர்களுக்கு ஸ்வேதாஸகலஜநாஸிவந்தி யத்வ நிரதிசயஐஸ்வர்யப்ராப்தியை, ஸகலலோகதேவ நிரஸநார்புமாக ஸ்வாத்மவிசுஷண ஸ்வபசுக்ராதி திவ்யாயுத்யானம், நிரதிசய ரமணிய நீலாத்நைத்ரு ஸானயிருந்த அவனை ஆசைப்பட்டிக்கிடர் நான் இப்பாடு படுகிற தென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்கள் பரியளமுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்கிடர் மைஸ்தாத்தமாக்களுடைய தணியாவெந்நொய் தவிர்க்கைக்காக என்மனம் மறுகும்படி இவ்வுலகிலே வருகிறவன் ! என்கிறார்.

[பணியாவமரரென்று தொடங்கி] - வேறுசிலரைப் பணிகைக்கு ஸம்வாவீனயின்றிக்கேயிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள் டணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிசுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாய்க்கொண்டு அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்துமவர்கிடர் ! [தணியாவென்று மேலுக்கு] - ஒருநாளும் முடியாத கொடிய டுப்களைத் தவிர்க்கைக்காக அழகியவடிவோடே இவ்வுலகத்திலே வருகிறவர்.

ப.—அந்தரம், நித்யஸூரிகளுக்கு அதுவாய்மமான நிரதிசய டீகாக்ய விக்ரஹத்தோடே ப்ரதிகூல ஸூயிஷ்ட்டமான இஜ்ஜத்தில் “என்னுகிறதோ”. என்று என்னெஞ்சு கலங்கும்படி வாராநின்று ரென்கிறார்.

(“நகிஜ்ஜா” என்கிறபடியே ஓவஸத்தையிலும்), பணியா - (ஒளபாதிகமாக வாகிலும் வேறொருவர்கானில்) பணியவேண்டாதபடி, அமரர் - (அந்நயாதிபதிகளான) நித்யஸூரிகளுடைய, பணிவும் - (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் ஸ்வாஹாவிமான) பணிவுக்கும், பண்பும் - (அவர்கள் ஜ்ஞாநப்ரேமாத்ரி) ஸ்வஹாவங்களுக்கும், தாமேயாம் - தாமே விஷயமாய்க்கொண்டு, அணி - ஆஹாணரூபமான, ஆர் - ஹோக்யதையையுடைய, ஆழியும் - திருவாழியையும், சங்கமும் - திருச்சங்கையும், ஏந்தும் - (அவர்களுக்கு அதுஹாவ்ய

இத்யாதி. அசைவு - இளைப்பு. இப்படி - இப்பழி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - தோள்நோந்ததென்னில் இத்யாதி. “பணியாய்” என்றதற்கு ஹார்த்தஹாவமாதல், ஹாவந்தாமாதல் - ஸ்வாஸாதம் இத்யாதி. ஸ்வாஸாதம் - ஸ்வரத்தின்தளர்த்தி. ஸாதம் - தளர்த்தி. அர்ச்சாவதாரம் வார்த்தையருளிச்செய்யக் கூடுமோ ? என்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. (ரு)

மாம்படி) ஏந்தியிருக்கும், அவர்காண்மின் - அவர்கிடர், (அப்பரிவரிருக்கச்செய்தே), உலகில் - லோகத்தில், தணியா - ஒருகாலும்தணியாமல் நடக்கக்கடவதாய், வெம் - அதிசயிதபரிதாபஹேதுவான, நோய்-(அவித்யாகர்மவாஸநாசு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தர்ப) வ்யாதிகளை, தவிர்ப்பான் - களைக்கைக்காக, திரு - (அந்த நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாறு ஐவ்யமாய் நிரதிசயஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி) ஸம்பத்தை, ஆர் - உடைத்தான, நீலமணி - நீலரத்தம்போலேயிருக்கிற, மேனியோடு - திருமேனியோடேகூட, (இவ்வடி வழகுக்குஎன்ன திங்குவருகிறதோ! என்று), என் - என், மனம் - மனஸ்ஸானது, சூழ - ப்ரமிக்கும்படி, வருவார் - ஸம்ஸாரத்திலே வருவர்.

இ—ஆறும்பாட்டில், ரக்ஷகனைக்குறித்து இப்படி அஞ்சக்கடவீரோ? என்ன; நித்யஸூரிகள் அதுஐவிக்கும் ஐசையிலும் அஸ்யாநேஐயாங்கை பண்ணிப் பரியவிரக்கும்அவன் அவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேவந்து உலாவாநின்றால், அஞ்சாதே செய்வதென்? என்கிறார்.

[பணியாவமரர்] - வேறே சிலரைப் பணிய ஸம்ஸாவணியில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அஸௌவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அதுகூலித்து, “அழுக்குடம் பெச்சில்வாய்” என்று அதுஉபித்து, பின்பு அவன்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர். [பணி வுட்பண்பும் தாமேயாப்] - அவர்கள்பணிவுக்கும் ஜ்ஞானாதிசுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாயிருக்குமவர். [அணியாராழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வஐரணமும் தானே யாகப்போரும்படியான ஐவ்யாயுங்களை யறித்து நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்தால், அவர்களுக்கும் அஸ்யாநேஐயாங்கை பண்ணவேண்டும்படியிறே யிருப்பது. அவர்களுக்கு நான் பட்டது படவேண்டியிருக்கும். [அவர்காண்மின்] - அவர்கிடர் ஐயஸ்யாநத்திலே வருகிறார். தமக்கு ஒருடரயோஜரத்துக்காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் தவிர்ப்பான்] - உலகில் தணியாவெந்நோய் தவிர்க்கைக்காக. [தணியாவெந்நோய்] - ஒருநாளும் தணியாத தபத்யாதிக்கள். [திருநீலமணியார் மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமாய் ஸுகுமாரமான வடிவோடே: இங்கேவரவேண்டினால், அவ்வடிவைக்கொண்டு வரவேணுமோ? [என்மனம்] - அந்த ஸுகுமாரமான வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே யுலாவாநின்றான் என்றறிந்த என்மனஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சூழ்ந்துவரும்படி வருகிறவர். ‘தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருவார்’ என்றமாம்.

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறதென்? ஸர்வரக்ஷகனனரே அவன்! என்ன; நித்யஸூரிகள் பரியவிரக்கக்கடவ அவன் ஸம்ஸாரத்திலே அவ்வடிவோடேவந்து உலாவாநின்றால் நான் இப்படிப் படாதே செய்வதென் என்கிறார்.

[பணியாவமரர்]-வேறே சிலரைப் பணிய ஸம்ஸாவணியில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அஸௌவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அதுகூலித்து, “அழுக்குடம் பெச்சில்வாய்” என்றுஅதுநயித்து, பின்பு வகுத்தார்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர்: பணித்

ஆறும்பாட்டு, - பணியா இத்யாதி. “பணியாவமரர்” என்று தொடங்கி “என்மனஞ் சூழவருவாரே” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - ௧௨௭௨-௧௨-௦ - ௦

இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - முன்புஅஸௌவ்யர் இத்யாதி. அழுக்குடம்பெச்சில்வாய் என்கிற அஞ் ஐவம், ஸ்ரீரத்துக்குஅழுக்காவது - பிறரைவணங்குகை, வாய்க்குஎச்சிலாவது - பிறரை

தல் பணிதல் செய்யாதவர்கள். இத்தால் - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [பணிவும் பண்பும்தாமேயாம்] - அவர்கள் பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷய மாயிருக்கும்வர். [அணியாராழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வாவரணமும் தானேயாகப் போரும்படியான திவ்யாயுதங்களை யறித்து, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தால் அவர்களும் அஸ்யாநே ஹயஸங்கைபண்ணி மங்களாஸாஸகம் பண்ணும்படியாயிற்று இருப் பது. அவர்களுக்கும் நான் பட்டதுபடவேணும். [அவர்காண்மின்]-அவர்கிடர் ஹயஸ்யா நத்திலே பிறக்கிறார். தமக்கு ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்] 'தணியாவெந்நோய்' - ஒருநாளும் முடியாத தாபத்ர யாதிகள். [திருநீலமணியார்மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமாய் ஸுகுமார மானவடிவோடே. இங்கே வரவேண்டினால், அவ்வடிவோடே வரவேணுமோ? [என் மனம்]-அந்த ஸுகுமாரமானவடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே உலாவுகிறுனென்றறிந்த என் மனஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சமூன்றுவரும்படி வருகிறவர். தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருகிறவ ரென்றுமாம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு

வருவார்செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த என்
திருவாழ்மார்வற்கு என் திறம்சொல்லார்செய்வதென் ?
உருவார்சக்கரம்சங்குமந்து இங்குஉம்மோடு
ஒருபாழூல்வான் ஓரடியானுமுளனென்றே.

ஆ.—(வருவார்) - நான் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே அவன் எழுந்தருளா தொழிகிறது என்னுடைய வ்யஸநமறியாமை என்று பார்த்து; ஸ்வகார்யார்த்தமாகப் போகிறாரும் வருகிறாரும் திருப்பரிசாரத் தேறப்போகிறாராகவும் அங்குகின்று வருகிற ராகவும் நிர்ஸயித்து, அவர்கள், திருப்பரிசாரத்திலே எனக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற என் திருவாழ்மார்வற்கு, நிராகிரய உர்ஸாரீயஸூத்ரஸா ஸங்ஷாது திவ்யாயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு இந்தலோகத்திலே தனியே யெழுந்தரு ளும்போது பின்னே சாயையைப்போலே திரிவான் ஓரடியானும் உளனென்று என் திறஞ் சொல்லார், செய்வதென்? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் அங்கு உதவப்பெற்றதே அவஸந்நாலை, என் னைப்போலே அக்ஷமதையின்றிக்கே நிரந்தரமாய்ப் போவதுவருவதாய்த் திரிகிறவர்

ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையென்று. திருக்குறுந்தாண்டகம், "ஆவியை" இத்தாதி. என்றதுக்கு தந்த்ரோண அர்த்ததவ்யம்-பணித்தல் இத்தாதி. பணித்தல் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை. பணிதல் - வணங்குகை. பணிவுக்கும் - வணங்குகைக்குமென்றபடி. "பண்பு" என்று - நீர்மை யாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கு மென்றபடி. "அணி" என்று - ஆபரணமாய், ஆர்தல் - அமைத லாய், ஸர்வாபரணமும் தானேயாகப் போரும்படியான என்று ஸப்தார்த்தம்- "வருவார்" என்றத் தைத் கடாக்கித்து லாவம் - அவர்கிடர் இத்தாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - தமக்கு இத்தாதி. சூழ - சுழல என்றபடி. கீழே, "உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்" என்றுகூட்டி, இங்கே 'உலகில் - வருவார்' என்று கூட்டுகிறார் - தணியாவெந்நோய்தவிர்ப்பான் இத்தாதி. (சு)

களிலே ஒருவர், ஒருபாடுமல்வான் ஓரடியானுமுளனென்று திருப்பரிசாரத்து என் ஸ்வாமிதியான பெரிப்பிராட்டியார் ஸந்தியியிலே எம்பெருமானைத் தருவிப்பாரைப் பெறு கிறிலோ மென்கிறார்.

[உருவார் சக்கரமென்று தொடங்கி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியை யும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஸாஷ்டமாக யரித்துக்கொண்டு ஒருபார்வத்துக்கெல்லாம் நிரந்தரமாகப்பரிவான் ஒரு அநந்யபரனும் உவன் என்று.

ப - அந்தரம், கிஞ்சித்தகரிக்கைக்குப் பிராட்டியோடே திருப்பரிசாரத்திலே யிருக்கிறவர்க்கு, உமக்குப் பரிவனாயிருப்பான் ஒருகங்கர னுண்டென்று ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர் என்று வெறுக்கிறார்.

வருவார் - (அங்குநின்றும்) வருவார், செல்வார் - (இங்குநின்றும்) செல்லுவா ராகிற அவர்கள், வண் - விலகாதுணைமைப்பதையுடைத்தான, பரிசாரத்து - திருப்பரி சாரத்திலே, என் - என்னை அடிமைகொள்ளுநகைக் கீடாக, இருந்த - எழுந்தருளியிருக் கிற, திருவாழ்மார்வற்கு - ஸ்ரீமானுக்கு, உரு - வடிவமுகால், ஆர் - பொருத்தமான, சக்கரம் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையும், சுமந்த - யரித்துக்கொண்டு, இங்கு - இந்தவழியிலே, உம்மோடு - உம்மோடேகூட, ஒருபாடு - பார்வாவர்த்தி யாய்க்கொண்டு, உழல்வான் - திரிவான், ஓர் - (அத்தியாயையிருப்பான்) ஒரு, அடி யானும் - அடியானும், உவன் - உவன், என்று - என்று, என் - என், திறம் - இடை யாட்டம், சொல்லார் - சொல்லுகிறிலர்கள். வருகிறவர்கள் தம்மை அழைத்துவாரா மையாலும், போகிறவர்கள் ஒருமறுமாற்றம் கேளாமையாலும், இவர்கள் வரத்தும் போக்கும் தமக்காகவென்று நினைத்துச் சொல்லுகிறிலீரென்கிறார். (இவர்கள் சொல் லாதவளவில் அவர்அறிந்த அங்கேகரிக்கைக்கு), செய்வது - செய்யலாவது, என் - ஏது? என்று வெறுக்கிறார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளி யிருக்க, நான் உதவப்பெறாதே யவஸந்தனனால், ஓரடியானுமுளனென்று அவனுக்கு அறி விப்பாரையும் பெறுகிறிலோ மென்கிறார்.

[வருவார் செல்வார்] - திருநகரில்கின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபுர மாக இசங்காநிற்கும். ஸவகார்பத்தாலே தவரித்துப்போவாரை நமஸ்காரையையங்கே யறிவிக்கப்போகிறாரென்றும், அங்குநின்றும் இங்கேவருவாரைத் தம்மையழைக்க வரு கிறாரென்றும் இருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்முகிடர்! [வண்பரிசாரத்திருந்த] - திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேணும். [என்திருவாழ்மார் வர்க்கு] - அதுக்குமேலே பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ண வேணும். “ஹவாஹுஹவஹவெஹெஹு” என்று இளையபெருமானைப்போலே தொடர்ந்து அடிமைசெய்பவேண்டும்படியாயிற்று இங்குக்கையிருப்பு. [என்திறஞ்சொல் லார்] - என்னிடையாட்டம் ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர்கள். [திருவாழ்மார்வர்க்கு] - என்ஸ்வாமிதி ஸந்தியியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விசேஷெல்லங்கிடர்! [செய்வ தென்] - இதுக்கு என்னத் செய்வலாவதென்? அங்குச்சென்றால் சொல்லும்பாசரமென் என்னில்?—[உருவார் இய்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாஷ்டமாக யரித்தென்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறு ஆசிரணம்வேண்டாதே தானே யாஹ ரணமாகப் போரும்படியான ஆழ்வார்க ளென்னுதல். [இங்கு] - ஒருநாடாகப் பரியும்

தேசமிதே அது. பரிவாரிந்ரிக்வேயிருக்கிற தேசத்திலே. [உம்மோடு ஒருபாடுமில் வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஸ்வத்தைப்பற்றித் திரிவான். ஒருபார்ஸ்வத்துக்கு இளையபெருமா ஞானரிதே. [ஓரடியானுமுளானென்று] - அந்நப்பரானுயிருப்பான் ஒருவ னுளானென்று. “ஹவாஹாஹாஹாஹாஹா” என்று கைவாங்கியிருப்பர்; ஒருவன் உளானென்று என் திரும் சொல்லார்; செப்வதென்?

நா.—ஏழாம்பாட்டு. இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க நான்உதவப்பெறுதே அவஸந்நானால், ஓரடியானுமுளானென்று அவனுக்கு அறிவிப்பா ரையும் பெறுகிறிலோ மென்கிறார்.

[வருவார்செல்வார்] - திருநகரியினின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபயமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வித்துப்போவாரைத் தம்மையையறிவிக்கப்போகி ருர்களென்றும், அங்குநின்றும் வருவாரைத் தம்மையழைக்கவருகிறார்களென்று மிகுப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்று கிடர். திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்குப் பரியவேணும்; அதுக்கு மேல் பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்திக்குப் பரியவேணும். “ஹவாஹாஹாஹாஹாஹாஹா” (பலாம்ஸ்துலஹவைதேஹ்யா) என்று இளையபெருமானாப்போலே தோடர்ந்து போய் அடிமைசெய்யவேண்டுமபடியாயிற்று இங்கிருக்கிறவிருப்பு. [என் திறஞ்சொல்லார்] - சொன்னவார்த்தைகேட்பிப்பாரில்லாமை சொல்லாதோழிகிரஸ்ஸர்கிடர்! [என்திருவாழ் மார்வற்கு] - என்ஸ்வாமிரி ஸந்நியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலைசெல்லங்கிடர். [செய்வதென்] - இதுக்கு என்னாச்செய்யலாவதென்? ஸ்வகார்யபரராய்ப் போவர்களா கில், அவர்கள் அங்குப்போனால் சொல்லும்பாகரம்எது? என்ன—[உருவார்சக்கரம் இத் யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாதரமாக தரித்தேன்னுதல், திருமேனிக் கேல்லாம் வேரோரபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியான ஆழ் வார்களை தரித்து என்னுதல் [இங்கு] - பரிவாரிந்ரிக்வேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே. [உம்மோ டொருபாடுமில்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஸ்வத்தைப்பற்றித்திரிவான். ஒருபார்ஸ வத்துக்கு இளையபெருமானுண்டிதே. [ஓரடியானுமுளானென்றே] - அந்நப்பரையோஜநன

ஏழாம்பாட்டு.—வருவார் இத்தாதி. “வண்பரிசாரத்திருந்த என் திருவாழ்மார்வற்கு - ஓரடியானுமுளானென்று - என் திறஞ்சொல்லார்” என்ற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை - இங்கேவந்து இத்தாதி.

அவனுக்குத் தாம்உளரென்றறிவிக்கை தேட்டமானால் “செல்வார்” என்ன அமைந் திருக்க, வருவாரைச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருநகரியில் இத்தாதி, அதாவது - போவாரும் வருவாரும்மாய் வழிநடவாநிற்கச்செய்தே, என் திறஞ்சொல்லாதிருக்கிறார்களென்றபடி. இசங்கா நிற்கும் - நடவாநிற்கும். பரிஹாரார்த்தம் - ஸ்வகார்யத்தாலே இத்தாதி. “திருநகரியில்” இத்தாதி முந்தின பரிஹாரவிவரணம் - இயக்கம் இத்தாதி. இயக்கம் - வழிநடப்பு. “வண்பரிசாரத் திருந்த” என்றதுக்கு ஹவம் - திருப்பரிசாரத்தில் இத்தாதி. “திருவாழ்மார்வற்கு” என்றதுக்கு ஹவம் - அதுக்குமேல் இத்தாதி, கைங்கர்யபரநிஸம்பந்தி ஒருமிதநென்னுமிடம் தோற்றகைக் காகப் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று ஹவார்த்தம் - “ஹவாஹா” இத்தாதி, புருஷகாரத்தேவந பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று மூன்றாம்ஹவம்-சென்ன வார்த்தை இத்தாதி. ஏதத்விவரணம் - என்ஸ்வாமிரி இத்தாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “உரு” என்று - அழகு. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “உரு” என்று - திருமேனி, “ஆர்” என்று - அழகு. “உழல்வான்” என்ற வர்த்தமானார்த்தம் - இடைவிடாதே என்றது. மற்றைப் பார்ஸ்வத்துக்கோ? என்ன - ஒருபார்ஸ்வத்துக்கு இத்தாதி. “அடியான்” என்றதுக்குஹவம் - அந்நயஇத்தாதி.

யிருப்பா னெருவனுள்ளென்று. “ஸுலோகா தாலு ஸுலோகா” (ஸமஹாத்மாஸு துர்லப:) என்கிறபடியே ஒருவரில்லையென்று கைவாங்கியிருப்பர்; அதுவேண்டா, ஒருவ னுள்ளென்று என்னிடையாட்டம் சோல்லுகிறிலர்கள்; செய்வதென்? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

†என்றேயென்னை உன்னேரர்கோலத்திருந்தடிக்கீழ்
நின்றேபாட்செய்ய நீ*கோண்டருளநினைப்பதுதான்?
குன்றேழ்பாரேழ் சூழ்கடல்ஞாலமுழுவேமும்
நின்றேதாவிய நீள்கழலாழித்திருமாலே!

ஆ.—(என்றேயென்னை.) ‘அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனோ? அறிந்த அருளாமை யுண்டோ நினையாடையல்லது?’ என்று பார்த்து, ‘என்னை உன்ரர்கோலத் திருந்தடிக்கீழ் நின்றே ஆட்செய்யுர்ப்படி நீ விஷயீகரித்தருள நினைப்பதுதான் என்று?’ என்று அபேஷித்து, பின்னையும் அபேஷிதம் செய்தருளாதொழிந்தவாதே, ‘நான் ஒருபாயா தஷ்ட்டாரம் பண்ணாமையாலாகாதே அபேஷிதஞ் செய்தருளாதொழிகிறது!’ என்று பார்த்து, ‘உன்னுடைய க்ருபையாலே நிர்ஹேதுகமாக ஸர்வலோகத்தையும் அளந்தருளி னுற்போலே, அடியேனுடைய அபேஷிதம் செய்தருளாய்’ என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ‘உன்திருவடிக்கீழ் என்னை நிலைபாளாகக்கொள்வது என்று?’ என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்கிறார்.

[ஏரார் கோலத்திருந்தடிக்கீழ்] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவடிக்கீழ். [குன்றென்று தொடங்கி] - ஸங்கடசக்ராடி ஹ்யாயுபயரனாப், ஸ்ரீயடி பதியாய், குலபர்வதங்களைழையும் ஏழுதவீபங்களையும் ஏழுகடல்குழந்த ஹ்மிசையும எல்லாவற்றையும் நின்றநிலையிலே அநாயாஸேன அளந்தருளின நீண்ட திருவடிகளையும் உடையையானவனே! நினைத்தது முடிக்கவல்லவனே! என்றுகருத்து. லோகங்களை பெல்லாமளந்த ஸ்ரமந்தீர அடிமைசெய்யப் பெறுகிறிலே நென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அலிலவஸ்து ஸம்ஸ்ரலேஷ ஸ்வலாவனா நீ, உன்திருவடி களிலே நான் அடிமைசெய்யும்படி அங்கீகரிப்பது என்று? என்கிறார்.

ஏழ்குன்று - ஸப்தகுலபர்வதங்களையும், ஏழ்பார் - ஸப்ததவீபங்களையும், சூழ் - சூழ்ந்த, கடல் - அவ்விவாஸமுத்ரங்களையும், ஏழ்ஞாலமும்-பூமியாதியான ஸப்த லோகங்களையும், முழு - முழுக்க, நின்றே - நின்றநிலையிலே நின்று, தாவிய - கவ டடித்துக்கொண்ட, நீள்-நெடிய, கழல் - திருவடிகளையுடையனாய், ஆழி-(அந்த ஸேஷித்வ ஸூசகமான) திருவாழியையுடையனாய், திருமாலே ஸ்ரீய:பதியானவனே! என்னை -

‘ஓர், உன்ன’ என்றதுக்குலாவம் - “ஸுலோகா” இத்தாதி. வண்பரிசாரத்திருந்த என்று தொடங்கி, மார்வற்கு - உருவார்என்று தொடங்கி, உளனென்று - வருவார்செல்வார் - எந்திறஞ் சொல்லார்: செய்வதென்? இத்தய்வய:.. (எ)

† என்றேல் என்று பன்னீராயிரப்படிக்குப் பாடம் எனக் காண்கிறது.

* பன்னீராயிரப்படிக்கு ‘கொண்டருளி’ என்ற பாடமுமுண்டு: இருபத்து நாலாயிரப் படிக்கு ‘கொண்டருளி’ என்று பாடம் எனக்

(உனக்கு ஸேஷஹதையப் பரிவையிருக்கிற) என்னை, உன்-(ஸுகுமாராய் ஹோக்யபூத னு) உன்னுடைய, ஏர்-அழகு, ஆர்-விஞ்சின, கோலம்-ஆலாஸோபாயையுமுடைய தாய், திருந்த - ஸ்வாலாஸிக ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே, நின்றே - (ஒருகாலும் பிரியாதே) நின்று, ஆட்செய்ய - (உன்னுடைய ஸ்ரியுப் பதிவ ஸௌகுமார்யாதிகளுக்கிடாக மங்களாஸாஸநம் பண்ணி) அடிமைசெய்வேணும்படி, நீ - நீ, கொண்டருளி - (உன் திருவுள்ளத்தாலே) அங்கீகரித்து, நினைப்பதுதான் - (இது முழுக்க நிர்வஹிப்பதாக) நினைத்தருளவதுதான், என்று - என்றாயிருக்கிறது? கொண்டருள நினைப்பதென்றுஞ் சொல்லுவர். என்றேல் - என்றதில், ஏல் - அசை.

இ.- எட்டாம்பாட்டில், 'பிறரைவிடீர் : உன்திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலை யாளாக என்னைக்கொள்வது என்று?' என்று அவன்தன்னைக் கேட்கிறார்.

[என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறேமென்ன; அதுதான் என்று? என்கிறார். [என்னை] - உனக்குப் பரிந்தன்றி உளனாகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இய்யாதி] - உன்னமுகுமிக்க ஒப்பனை திருந்தின திருவடிகளின் கீழே. மங்களாஸாஸநம் பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - 'அடிவிரிவெ டிடி' என்று ப்ரயோஜகத்தைக் கொண்டுபோகையன்றிக்கே, விடாதே நின்று அடிமைசெய்ய. [நீகொண்டருளி] - நான் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளி. [நினைப்பதுதான்] - [நின்றேயாட் செய்ய - நினைப்பதுதான்] - அவன் நினைவுக்கே ஹலவ்யாப்தியுள்ளது, அஹிநிவேஸம் அப்ரயோஜக மென்றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இய்யாதி] - 'வண்பரிசாரத்திருந்த' என்று - எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்புத் தனக்கே பரியவேண்டியிருக்க, அகிமாதுஷமான செயல் களைச்செய்தால் மங்களாஸாஸநம் பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுலபர்வத மென்ன, ஸப்தத்தீபமென்ன, அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸப்தசுமந்தரமென்ன, இப்படி ஏழு வகைப்பட்ட ஹுமியையடைய நின்றநிலையிலே நின்றாந்துகொள்ளும்படி நீண்ட திருவடிகளை யுடையையாய்! கையும் திருவாழியுமான ஸ்ரிய:பதியே! ஸங்கசக்ராடி டிவ்யாயுபராய், ஸ்ரிய:பதியாய் வைத்து, காடுமோடையுமான ஹுமியை ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்துள்ள ஸாமந்தீர ஸிஸிரோபசாரம் பண்ணப்பெறுவது என்றுகாண்! என்கை. ஆரியனசெய்யவல்ல நீ, நான் உன் யடிமை செய்யும்படி நினைத்தருள வேணுமென்றுமாம்.

ஈடு.- எட்டாம்பாட்டு, 'பிறரைவிடீர் : உன்திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலை யாளாக என்னைக் கொள்வது என்று?' என்று அவன்தன்னைக் கேட்கிறார்.

[என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறேயிறே என்ன; அதுதான் என்று? என்கிறார். [என்னை] - உனக்குப் பரிந்தன்றி உளனாகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இய்யாதி] - உன் அழகு மிக்க ஒப்பனை திருந்தின திருவடிகளின் கீழே. மங்களாஸாஸநம் பண்

எட்டாம்பாட்டு - என்றே இய்யாதி. "அடிக்கீழ்நின்றே ஆட்செய்ய நீகொண்டருள்" என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை - பிறரைவிடீர் இய்யாதி.

செய்கிறேமென்றாலுழிய, "என்று" என்று கேட்கக்கடாமையாலே, அவன் கார்யம் செய்கிறேமென்று திருவுள்ளம்பற்றினமையை அருளிச்செய்கிறார் - உம்முடைய இய்யாதி. "ஏரார்" இய்யாதியால் வர்ணித்ததுக்கு ஹாவம் - மங்களாஸாஸநம் இய்யாதி. இத்தால் ஹலிதம்.

ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - “**செவ்வி செவ்வாழிதெ**” (தேவ்விமேத்தாமிதே) என்று ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டுபோகையன் றிக்கே, விடாதே அடிமைசெய்ய. [நீ கொண்டருள்] - நான் கிடந்தானே கண்டேறுகை யன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்தே கொண்டருள். [நினைப்பதுதான்] - † (நின்றேயாட்செய்ய - நினைப்பதுதான்) அவன் நினைவுக்கே வல வ்யாப்தியுள்ளது. தம்மவ்விநீவேசம் அப்ரயோஜகமென் றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி] - “**வண்பரிசாரத் திருந்த**” என்று - எழுந்தருளியிருக்கிறவருப்புத்தனக்குப் பரியவேண்டியிருக்க, அதிமாநுஷ் டமான செயலைச் செய்தால் மங்களாஸாஸநம்பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுல பர்வதமென்ன, ஸப்தத்வீபமென்ன, அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி எழுவகைப்பட்ட பூமியையடைய நின்ற நிலையிலே நின்று அளந்து கொண்டருளும்படி நீண்ட திருவடிகளை உடையையாய்க் கையும் திருவாழியுமான ஸூரியபதியே! ஸங்க்ஷக ராதி தீவ்யாயுபங்கையுடைய ஸூரியபதியாய்வைத்து, காடுமோடையுமான பூமியைய டைய, நின்ற நிலையிலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்த ஸ்ரமந்தீர் சரிசரி ரோபசாரம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று? என்கை. அரியனசெய்யவல்ல நீ, நான் உன் திருவடிகளைக்கிட்டிநின்று அடிமை செய்யும்படி நினைத்தருளவேணு மென்றமாம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திருமால்! நான்முகன் சேஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்
பெருமான்தன்மையை யாரறிகற்பார்? பேசியேன்?
ஒருமாமுதல்வா! ஊழிப்பரான்! என்னையாளுடை
கருமாமேனியனென்பன் என்காதல்கலக்கவே.

ஆ. - (திருமால்.) - “ஆகிலும் என்னை உள்ளபடியறிந்து ஏத்கிலுல்லது உம் முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவது என்?” என்னில், - திருமால்! எம்பெருமானுபிருந்த உன்னுடைய ஸ்வரூபருப குணவிசுவரூபிகளை ஸர்வஜ்ஞரான ப்ரஹ்மாதிகள் தாம் அறிய வல்லரோ? இவ்வர்த்தம் உடபாடி யமோ? ஆனபின்பு அதிசூத்ரான நான் அறிந்தேத் துகையாவ தென்? என்ன, - அங்குனையாகில், அத்விதிபரமகாரணபூதனை! “**கால வக்ருஜம்ஜம்ஜம் யுமயக்ரும் உ கெஸவஃ** । **சூத்யொமெந ஊப்வாநு வாரிவதயு யதெதநிஸூ**” என்று சொன்னாற்போலே, ஸங்கல்பமாந்தரத்தாலே க்ருதத்ரேதாதி ஸகல யுபரவர்த்தகளை! ப்ராக்ருத சூத்ரவிஷய ப்ரவணான என்னையுங்கூடத் தோற் றித்து அடிமையாக்கவல்ல * நிரவயிக ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யலாவண்ய யௌவநாதி

அவன் நினைவுக்கே இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம் ஊவம் - வண்பரிசாரத்து இத்யாதி. வாக்யவிவா ணம் - ஸங்க் சக்ராதி இத்யாதி. த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தை அருளிச்செய்தது பரியவேண்டும் செய லாகையாலே யென்று கீழேயருளிச்செய்தது. ஊவாந்தரம் - அரியன இத்யாதி. அதாவது திரு வுலகனந்தருளின அவடிதம்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளிலே ஆளாக்கிக்கொள்ளுகையும் அவடிதமிழே; இத்தையும் செய்யவேணுமென்றபடி. ‘குன்றேழ்’ என்று தொடங்கி, ‘திருமாலே - என்னை உன்னேரார்’ என்று தொடங்கி, என்றே - கொண்டருள் நினைப்பதுதான்’ இத்யந்தவய: (அ)

† குண்டலிதம்—ப்ரக்ஷிப்தம்.

அந்த குணநியாயம், * நீலபேய ஸத்ருஸமான திவ்யரூபத்தையுடையவனென்று சொல்லுவானென் ? என்னில்; காதலாலே கலக்குண்டு சொன்னென், நான் அறிந்து சொன்னெனல்லென் என்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மரூபிகள் ஐக்கூடிகளுண்டாயிருக்க, நீர் என் செய்ய அஞ்சுகிறீர்! என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அவர்கள் உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளையறியார்கள். நான் என்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே கலக்கிக் கதறு நின்றே நென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலே! [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரனான உன்னுடைய படியை. [ஒருமாவென்று மேலுக்கு] - விலக்கணபரமகாரணமாய் காலோ பலகூழைகலபரூபத்தாக்குக்கும் ஸ்வாமியாய் என்னையடிமை யாக்கிக்கொண்ட அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன் என்று சொல்லாநிற்பன், என்னுடைய ஸ்நேஹம் என்னையஞ்சிக் கலங்கப்பண்ண.

ப.—அந்தரம், அதிசயிதஜ்ஞானான ப்ரஹ்மாதிகளும் உன்னெளகுமார்யம் அறியாமையாலே, என்ப்ரேமக்கலக்க நான் பரிவனாய்க் கூப்பிடாநின்றேனென்கிறார்.

திரு - பெரியபிராட்டியார்க்கு, மால்-வல்லவனான வைலக்கூண்யத்தையுடையவனே! நான்முகன் - (ஸ்ருஷ்டியில் பஹுமூலவ்யாபாரனான) ப்ரஹ்மாவும், செஞ்சடையான் - (தப்பாரனான) ருத்ரனும், என்று - என்றுப்ரஸித்தான, இவர்கள் - இவர்கள், எம்பெருமான் - எனக்குஸ்வாமியாய் ஸர்வாயிகளுன உன்னுடைய, தன்மையை-(ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதியான ஸ்வரூபிக) வைலக்கூண்யத்தை, அறிகிற்பார் - அறிய வல்லார், ஆர் - ஆர்தான்? என் - என்னுடைய, காதல் - ப்ரேமமானது, கலக்க - (நெஞ்சைக்) கலக்க, ஒரு - அத்தீயமான, மா முதல்வா - பரமகாரணபூதனே! (ஸ்ருஷ்டமான ஆத்மாக்களுக்கு), ஊழி-காலாநுரூபமாக, பிரான்-உபகாரகளுனவனே! என்னை - என்னை, ஆளுடை - அடிமைகொண்ட, கரு-ஸ்யாமளமான, மாமேனியன்-விலக்கூண்விக்கரஹயுத்தனே! என்பன் - என்முகொல்லாநிற்பன்; (உன் ஸௌகுமார்யத்தைப்பாராதித, “மாதூர்யமே!” என்று பிராட்டியஞ்சும்படி ஜடீஷுத்பாடிநத்தைப்பண்ணுவது, உத்பந்தரானசேதநர்க்கு ஆபத்துத்தோற்றுங்காலந்தோறும் உபகாரகனாய் வ்யாபரிப்பது, என் போல்வாரை அங்கீகரிக்கைக்காக அழகியவடிவைக்கொண்டு வருவதாகப்புக்கவாதே உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அஞ்சாநின்றேன்; அவாந்நஸகோசரமான இந்த ஸௌகுமார்யத்துக்கு), பேசியென் - என்னபாசரமிட்டுச்சொல்லுவது ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மரூபிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிறதென் ? என்ன; அவர்கள் உன்னெளகுமார்யம் அறிவார்களோ ? என

[திருமால்] - திருமாலே! என்று ஸம்வோயிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவல்லார்களோ அவர்கள் ? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுமுடையனாய், அதிலே அந்யபரனானவன். [செஞ்சடையான்] - ஸாயகவேஷந்தோற்றநிற்கிற ருத்ரன், தன்அலிமதலாஹத்திலே யந்யபான். [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரனான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [யார் அறிகிற்பார்]-யார்அறிகிறவர்? அந்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன்னெளகுமார்யத்தை

அறிவர்களோ? அந்நயபரரானுல்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யம் சிலர்க்கு அறியாநிலமோ? [பேசியென்] - சொல்லியென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ! உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? பரிகைக்கு நீருண்டேயென்ன; நானும்செய்வது இவ்வளவன்றோ? என்கிறார்: - [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை] - புறம்பே அந்யபரனான என்னை, அந்யபரனும்படிபண்ணின வடிவழகையுடையனே! [என்பன்] - இவ்வளவிதே என்னளவு. ஸர்வநிர்வாஹகளுப் வடிவழகாலேயென்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இதிலே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல் கலக்கவோ] - என்பேரமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச்சொன்னேன் இத்தனைபோக்கி, உன்ஸௌகுமார்யத்தை எல்லைகண்டு சொன்னேன் னல்லேன்: ப்ரேமாந்யனுய்ச்சொன்னேன் தத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்து சொன்னேன் னல்லேன். ப்ரயோஜநார்த்தபரரான ப்ரஹ்மாடிகள் பரிவும் உனக்கு ஸத்ருபாமன்று; ப்ரேமாந்யனான என்னுடையபரிவும் உனக்கு ஸத்ருபாமன்று என்ற

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்நான் அஞ்சுகிறதென்? என்ன, அவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோவேன்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து ஸம்போதிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுவர்களோ அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுடையனும், அதிலே அந்யபரனானவன். [செஞ்சடையான்] - ஸாடகவேஷந்தோற்ற நிற்கிற ருத்ரன்: தன்னபிமதலாலத்திலே அந்யபரன். [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரனான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [ஆரபிகிற்பார்] - சிலராலே அறியலாயிருந்ததோ? அந்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யத்தை அறிய வல்லர்களோ? அந்யபரரானுல்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யத்தான் சிலராலறியலாமோ? [பேசியென்] - இதுசொல்லி என்னப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ? உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? அவர்கள் நம்மை அறிய மாட்டார்களாகில் அறிந்த நீர் பேசிக்காணீரென்ன, “என்னுல்தான் செய்யலாயிருந்ததோ!” என்கிறார்: [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை இத்தயாதி] - புறம்பே அந்யபரனான என்னை அந்யபரனும்படிபண்ணின வடிவையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிதே என்னளவும். ஸர்வநிர்வாஹகளுப் வடிவழகிலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தீருமால் இத்தயாதி. “நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் - ஆரபிகிற்பார்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நமக்குப்பரிய இத்தயாதி.

திருமாலும் நான்முகனுமென்கிற ப்ரமநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக, “திருமால்” என்றது - ஸம்போதநமென்று அருளிச் செய்கிறார் - தீருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து இத்தயாதி. நிஷ்கர்ஷித்து - பிரித்து என்றபடி. “நான்முகன்” என்றுதொடங்கி, “ஆரபிகிற்பார்” என்னுமளவும் ஊவம் - நீயும்பிராட்டியும் இத்தயாதி. ப்ரஹ்மாவென்னுதே, “நான்முகன்” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்தயாதி. “செஞ்சடையான்” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஸாடகவேஷம் இத்தயாதி. தன்மை-ஸௌகுமார்யம். “ஆரபிகிற்பார்” என்றதுக்கு ஊவம் - அந்யபரரானுல்தான் இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - இதுசொல்லி இத்தயாதி. விவரணம்-அவர்களை இத்தயாதி. “என்பன்” என்ற திக்கு ஊவம் - இவ்வளவிதே இத்தயாதி. இவ்வளவிதே என்னளவுமென்றது - உன் ஸௌகுமார்யத்

என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல்கலக்கவே] - என்னுடையப் ப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச் சொன்னவத்தனைபோக்கி, உன் ஸௌகுமார்யத்தை எல்லைகண்ண்சொன்னே னல்லேன். ப்ரேமாந்யனாய்க்கொண்டு சொன்னே னத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்துசொன்னே னல்லேன். ப்ரயோஜநாத்ரபரரான ப்ரஹ்மாதிகள் பரிவும் உனக்கு ஸத்ருஸமன்று, ப்ரேமாந்யனான என்பரிவும் உனக்கு ஸத்ருஸமன்று என்றதாயிற்று. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரைகண்டோர்
துளக்கமில்லா வானவர் எல்லாந்தோழுவார்கள்
மலக்கமேய்த மாகடல்தன்னெக்கடைந்தானே
உலக்கநாம்புகழ்கிற்பது என்செய்வது? உரையீரே.

ஆ.—(கலக்கமில்லா.) அவனை அறிந்து ஏத்தினீரானாலோவென்னில்,— அஸ்வலிதஜ்ஞாநராய், கிரகியயலக்திபுத்தராய், லகவததுலவைக லோமரான * அயர்வறு மமரர்கள், அவனுடைய - கல்யாணருண மஹோடியினுடைய-இக்கரைகண்டார்; லகவத்பரிசர்யைக லோமரான நித்பலித்தபுருஷர்கள், அவன்திருவடிகளில் ஸ்துத்த்யாதி பரிசர்யைபண்ணுவார்; அக்ஷோஹமஹோடியியை சுஷோலிதமாம்படி கடைந்தருளினவன் பரிசர்யைபண்ணப்படுகிறவன். இப்படியிருக்கிற அவனை நாம் உள்ளபடியறிந்து புகழுகையாவதென்? ஆகில், நீர் புகழ்வானென்? என்னில்,—என்காதல் என்னைக் கலக்காநின்றால் நான் செய்வதென்? ஆனபின்பு, உன்கருபயாலே அடிமைகொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'என்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளை யதுஸந்தித்துப் பரிவராய்க் காப்பார் அநேகருளர்: ஒருவரும் பரியவேண்டாதபடி நான் பெரியமிடுக்கன்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அத்தையதுஸந்தித்துத் தம்முடைய லபங்கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கலக்கமென்று தொடங்கி] - தங்களுடைய அறிவுகளுக்கு, விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே நல்ல தபஸ்ஸுக்களையுமுடையராய் முழுகூக்களான முனிகளும் முத்தரும் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸர்ஸாரஸீபரான அயர்வறுமமரர்களும் என்கிற இவர்களால் லாம் அவனைப் பரிந்து காக்கக்கடவார். [மலக்கமென்று தொடங்கி]-பெருங்கடல் மலங்

துக்குத் தரும்படி சொன்னேனல்லேன், கலங்கிச்சொன்னேன் என்றபடி. கலங்குகைக்கு ஹேது ஏதென்ன - ஸர்வநீர்வாஹகனாய் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிலாசம் - ப்ரேமாந்யனாய் இத்யாதி. இப்பாட்டால் மலத்ததென்? என்ன - ப்ரயோஜநாத்ர இத்யாதி. 'திருமால் - எம்பெருமானுள் உன் தன்மையை - நான் முகன் என்றுதொடங்கி, ஆரவிகிற்பார்? பேசியென்? என்காதல்கலக்கவே - ஒருமாமுதல்வரென்றுதொடங்கி, கருமாமேனியனென்பன்' இத்யங்கய:.. (க)

கும்படிகடைந்த பெருமிடுக்களை நாம் முடியப் புகழவல்லோமாகையாவது என்செய்தபடி? சொல்லிகோள்.

ப.—அநந்தரம், முழுக்கூக்களோடு முக்தர்களோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற நமக்குப் பரிவராயிருக்க, நாம் சக்திமான்னளாயிருக்க, நீர் அஞ்சவேண்டா வென்ன,—ஆழ்ந்தஜநஸாமக்யத்தையும் அதிசயித சக்தியோமத்தையும் அதுஸந் தித்த ஸமாஹிதராகிதர்.

(வஹுவநாநிஷ்ட்ராகையாலே), கலக்கம் - (ஸாம்ஸாரிக ஸ்வஹாவங்களாகிற) கலக்கம், இல்லா - அற்ற, நல்தவம் - ஜ்ஞாநரூப தபஸ்ஸைபுடைய, முனிவர் - ஸநகாதிமுசிகள், கரைகண்டோர் - ('வெலாயுந்ஹாராநோவோதி' என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஅத்வாவைக்) கரைகண்டமுத்தர், (அஸ்ப்நஷ்டஸம்ஸாராகந் தராகையாலே ஒருகாலும்), துளக்கம் - சலநம், இல்லா - அற்ற, வானவர் - நித்யஸூரிகள், எல்லாம் - எல்லாரும், தொழுவார்கள் - (பரிவராய்க்கொண்டு) தொழுது மங்களாஸாஸகம் பண்ணுமவர்கள்; மா - அபரிச்சிந்மரான, கடல்தன்னை - ஸமுத்தரத்தை, மலக்கமெய்த - கலக்கும்படி, கடைந்தானை - கடைந்தஸர்வபுக்தியுத்தனை, நாம் - , உலக்க - முடியக்கண்டு, புகழ்கிற்பது - புகழவல்லோமாகையாகிற இது, என்செய்வது - என்செய்ததாயிற்று? உரையீர் - சொல்லிகோள் என்று லௌகிகரைப்பார்த்துச் சொன்னாராயிற்று.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நம் லௌகுமார்பாதினை யதுஸந்நித்துப் பரிவராய் நமக்குக்ஷயாயிருப்பார் அநேகருளர்; ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடி நான் பெருமிடுக்கன் என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அத்தைபறுஸந் தித்து லயங்கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிதர்.

[கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர்] - . தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால் கூலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸூக்களையுடைய மகசீரரான ஸநகாதிகள், [கரைகண்டோர்] - முத்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - முகவிலே ஸம்ஸார ஸ்பர்சமந், மில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம்: அகாநித - ஸங்கோசம் [எல்லாந்தொழுவார்கள்] - முழுக்கூக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்களெல்லாம் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமைசெய்கையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே மங்களாஸாஸகமிதே. [மலக்கமெய்த] - மஹத்தத்த்வமானகடலைக்ஷாலித மாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்களை: பரியுமவர்கள் தாங்களும் குழைசரக்காம்படி. நிடுக்கனென்கை. [உலக்கநாம்புகழ்கிற்பதென்செய்வது? உரையீரே] - அவன்படியை நேராக அறியாதநாம் பரிவிலேயிழிந்து முடியப்பேசப்புக்கது, என்செய்தோமானோம்? சொல்லிகோள்! முன்பு தன்மிடுக்கைக் காட்டினனிடங்களில் அத்தைப் ப்ரதிபத்திபண்ணாதே, அதுதன்னைச் சொல்ல, இப்போது ஸமாஹிதராயிற்று, இப்ப்ரஸந்யம் தலைக்கட்டக் கடவதாகையாலேயாதல்; ஈஸ்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே யாதலிதே.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் பயத்தைப்பரிஹரிக்கைக்காக நமக்கு ஸநகாதிகள் முத்தர் நித்யஸூரிகள் இவர்கள் கிட்டிநின்ற பரிமாறுகிறார்கள்: நாம்நாம் அரிய செயல்களும் செய்யவல்லோம் சிவரானபின்பு, நீர் நமக்கு அஞ்சவேண்டாகாணுமென்ன; முன்பு

பத்தாம்பாட்டு.—கலக்கமில்லா இத்தாதி. "கடைந்தானை" என்னுமளவும் கடாக்கித்து அவதாரிகை - இவர்பயத்தை இத்தாதி. முன்பு பயதேறுதுக்களானவை என்றது - திருவுலகந் தருளினது, வடஹஸாயித்வம் தொடக்கமானவற்றை. "மலக்க மெய்தமாகடல்தன்னைக்கடைந்

ஹயவேதுக்களானவைதானே பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் 'அத்தையநுஸத்தித்து இனியராகி ருர். இவர்தமக்கு இன்னபோது இன்னது ஹயவேதுவாம், இன்னபோது இன்னது பரி ஹாரமாம் என்று தேரியாதினே.

[கலக்கமில்லாநல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால்வரும் கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களை யுடையராய் மநஸரீலரான ஸந்காதிகள். [கரை கண்டோர்] - முத்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - துளக்கம் - நடுக்கம். ஸம்ஸாரஸ்பர்ஸ மில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம். அதாவது - ஸங்கோசம். [எல்லாந்தோழ வார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முத்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்கள் அடிமை செய்சிறவர் கள். அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிஸாயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே, மங்களா ஸாஸநமினே. [மலக்கம்இத்யாதி]-மஹத்தத்த்வமான கடலை சுஷுமலிதமாம்படி கடைந்த பெருமிக்கென். பரிகிறவர்கள்தாங்களும் குழைசரக்காம்படி பெருமிக்கென்னை. [உலக்கஇத்யாதி] - அவன் படியை நேராக அறியாத நாம் பரிவிலேயிழிந்து முடியப்பெசப் புக்கது, என்செய்தோமாளோ? சொல்லிகோள். முன்பு தன்மிக்கைக்காட்டினவிடங்க ளில் அதைப் பரதிபத்திபண்ணாதே அதுதன்னையேசொல்ல இப்போது ஸமாஹிதமாயந் தது, இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டக்கடவதாகையாலேயாதல், ஈஸ்வரனுடைய ஜீவநாந்ருஷ்ட த்தாலேயாதலினே. (கௌ)

பதினொராம் பாட்டு.

உரையாவேந்நோய்தவிர அருள்கீள்முடியானே
வரையார்மாட மன்னுருகூர்ச்சடகோபன்
உரையேய்சொல்தோடை ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
நீரையவல்லார் நீலேகத்துப்பிறவாரே.

ஆ—(உரையா) - தூர்வசமாய் காலாக்கிலத்ருஸமாயிருந்த விரஹவீரமத் தாலுள்ள ஸந்தாபம் தவிரும்படி நிரதிஸயவிஷயிகார ஸூசகமான காருண்யமய ஸரிஃ கம்பநத்தாலே தம்மைவிஷயிகரித்த எம்பெருமானைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், ஸம்ஸாரமருகார்த்தாரத்தில் பிறவார் என்கிறார்.

ஓ - நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், எம்பெருமானுடைய தனி மைகண்டு உபப்படும் ஸம்ஸாரத்திலே பிறவாரென்கிறார்.

தானே" என்றத்தைப்பற்ற-பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் என்றது. பயவேதுவானது பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாகக்கூடுமோ? என்ன - இவர்தமக்கு இத்யாதி.

அர்த்தாந்தரம் - சலநம் இத்யாதி. "துளக்கம்" என்று ஸம்ஸாரஸ்பர்ஸமாதல், ஜ்ஞாந ஸங்கோசமாதல். பரிவர்கள்என்னாதே, 'தொழுவார்கள்' என்கிறதென்? என்ன - அடிமை யாவது இத்யாதி. மலிதம் - பரிகிறவர்கள் இத்யாதி. குழைசரக்கு - ரக்ஷயவல்து. உலக்க-முடிய. முன்பு மிக்கைக்காட்ட பயப்பட்டுப் பரிகிற இவர், இப்போது ஸமாஹிதரானதுக்கு வேதுவை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - முன்பு இத்யாதி வாகியத்யயந்தாலே. "உரையீர்" என் றது - ஸந்நிஹித ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்தது. 'கலக்கமில்லா' என்றுதொடங்கி, தொழுவார்கள் - மாகடல் தன்னை - மலக்கமெய்த - கடைந்தானே, நாம் - உலக்க - புகழ்கிற்பது என்செய்வது? உரையீர் இத்யவ்யய:.. (கௌ)

[உரையாவென்று தொடங்கி] - வாயால் பேசுவொண்ணதபடி தமக்கு வர்த்தித்த ஸயம்போம்படியருளும் ஸ்வலாவனாய் அதுக்கிடான ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசக மானபெரிய திருவஹிஷேகத்தையு முடையவனைத் தம்முடைய வ்யஸநம்போகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் சேர்ந்த சொற்றொடையை உடைத்தாயிருந்துள்ள விலக்ஷணமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய் மொழியை. [நிரையேவல்லார்] - அர்த்தக்கரமத்திலே அறிவார்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்பஸித்தார்க்கு வலமாக ஸம் ஸாரகிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரையா - வாசாமகோசரமாம்படி, (“ஸௌகுமார்யாதிகளுக்கு என்னவரு கிறதோ?” என்று அதிசங்கையைப்பிறப்பித்து), வெம் - பரிதாபனேதுவான, நோய் - (கலக்கமாகிற) நோயானது, தவிர - தீரும்படியாக, அருள் - தன்னுடைய விபூதிபூர்த்தி யையும் ஸக்திபூர்த்தியையுங்காட்டின, நீள்முடியான - ஸர்வாபிகஸேஷியானவனை, வரை - வரை, ஆர் - செறிந்தாற்போலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்கள், மன்னு - ஸத் திரமாம்படியாயிருக்கிற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ் வாருடைய, உரை - உக்திபரகாரமாய், ஏய் - செறிந்த, சொல்தொடை - சொல்தொடை யையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப் பத்தையும், நிரையே - அடைவுபட, வல்லார் - சொல்லவல்லார்கள், —நீடு - விஸ்தீர்ணமாய், உலகத்து - (உலகவத்விஷயத்துக்குப் பரிவரில்லாத) இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே, பிறவார் - பிற வார். இது - கவித்துறை..

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பஸிப்பார், அவன்தனிமை கண்டு ஓயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவாரென்கிறார்.

[உரையா வெந்நோய்] - வாசாமகோசரமாய் அதிக்ஞரமான நோய். தம் மளவில் ஸாத்மிகையைன்றிக்கே, “உலயவிஹிஷேகத்திக்கு என்னவருகிறதோ?” என்று அஞ்சின நோயிறே. [தவிர அருள்] - இதுபோம்படிக்கிடாக அருளும் ஸ்வலாவனான உலயவிஹிஷேக நாயுனை. இவ்வாழ்வாருடைய ஓயந்தீர்த்தபின்பாயிற்று உலயவிஹிஷேகத்திக்கு மக்ஷைகளைக் குடின முடி நிலைநின்றதாயிற்று. [வரையார் இத்யாதி] - இவா ஓயம் கிவ்ருத்தமானவாறே, ஸம்ருத்தமுமாய் ஸயிரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். உக்தி யாய்ச்சேர்ந்த சொற்றொடையையுடைத்தாய், விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையேவல்லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்பஸிக்கவல்லார். தமக்குப்பிறந்த கலக்கத்தாலே, இதில் இழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸந்திக்கவொண்ணாதென் றிருக்கிறார். [நீடுலகத்துப் பிறவாரே] - ஹிமிப்பாரப்படைய அநுஸந்தித்தால், பரப் பேயாய், ஸர்வேஸ்வரன் தனிமைக்குப்பரிய ஒருவரைக்கிடையாத இத்தேசத்தில் பிற வார்கள்; ஒருநாடாக மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிற தேசத்திலேபாய் நித்யாநுலவம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

நடு.—நிழமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பஸிப்பார், அவன்தனிமைகண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவா ரென்கிறார்.

நிழமம் - உரையா இத்யாதி. “வல்லார் நீடுலகத்துப் பிறவார்” என்றத்தைக் கடாகுதித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

acharya.org

நான்காந் திருவாய்மொழி—வார்கடாவருவி - ப்ரவேஸ்ங்கள்.

ஆ—இப்படி விசுவாமிதந்தான ஆழ்வாருடைய விடையைப் போக்கியருளுகைக்காக, முன்னமே திருச்செங்குன்றாரிலே திருச்சிறுத்தற்கையிலே, ஒரு தாமரைத்தடாகம் நின்றற்போலே தான் நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு, ப்ரீதியாலே, ஸகலஜநமநோநயஹாரி திவ்யசேஷ்டித ஸுலலித்வ ஸௌந்தரியாதி கல்பாண குணகண ஸர்வேஸ்வரத்வங்களைப்பேசி, அந்தத்தாமரைத்தடாகம் இருந்தவிடத்தேறச் செல்லவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில் கீழில் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய தனிமையை யதுஸந்தித்து மிகவும் ஸ்திரான ஆழ்வார்க்கு, ஸௌந்தரியாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்டிஸ்தியாதிகளாகிற அதுதகர்மங்களையு முடையபய, அதுக்குமேலே மிகவும்ஸக்திமான்களாய்த் தனக்குப் பரிவராயிருப்பார் அநேகரோடேகூடத் திருச்செங்குன்றாரிலே தானிருந்தருளினபடியைக் காட்டியருளக்கண்டு; எம்பெருமான், ஸ்ரீஸுகீர்வ மஹாராஜருடைய லயத்தைத் தம்முடைய ஸாமர்த்தயத்தைக்காட்டிப்பெருமான் தீர்த்தருளினும்போலேயும், மல்லயுத்தத்தில் பார்ஸ்வஸ்யருடைய லயத்தை அம மல்லைய முடித்து க்ருஷ்ணன் தீர்த்தருளினும் போலேயும், தம்முடைய லயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே “க்ருதார்த்தனேன், இனி அவனையல்லது எனக்கு யாரக போஷக லோக்யாதிகளில்லை,” என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் அவனுடைய ஸௌகுமாரயத்தாலே தனிமைக்கு அஞ்சின இவருடைய பயந்தீருப்படி டரிவரையும் ஸக்தியையுங்காட்டி ஆஸ்வஸிப்பித்த ஸர்வேஸ்வரன், “இவர் இப்படியஞ்சிற்று விரோதிபூயிஷ்ட்டதேசமென்ற யிருக்கும்; நம்முடைய விரோதிநிவர்த்தகத்தவத்தையும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸக்தியையுங்காட்டுவோம்” என்று இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஸிப்பிக்க; அவனுடைய அகில விரோதி நிவர்த்தகத்தவத்தையும், அஸோஷ ஜகத்விஷயமான ஸ்ருட்ட்யாதி வ்யாபாரத்தையும், ஆபுரிதாபத்ஸவத்தவத்தையும், ஆபுரிதார்த்தமான அதிஸயித வ்யாபாரத்தையும், ஆப்ரயணீயஸ்த்ரலாந்தர விலக்ஷணமான தேசவிஸேஷஸ்திதியையும், ஆப்ரயணீயதா வைலக்ஷணயத்துக்கு அடியான ஸ்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்தையும், அதுலாவ்யமான ஆஹிருப்பாயிஸயத்தையும், ஜஜ்ஜ்ஜ்மாதிரி ஹேதுத்வத்தையும், ஸ்ரஷ்ட்ருஸ்ருஜ்யாதி விஷயமில்லாத ஸர்வாத்மலாவத்தையும், ஸாதாவியூகிஹேதுவான நிருபாயிக ஸோஷித்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்பூதன ஸர்வேஸ்வரன், பரிவரான வைஷிகாக்கீஸரருடைய ஸம்பத்தே தனக்குஸம்பத்தாம்படி திருச்செங்குன்றாரிலே யெழுந்தருளி நின்ற அதிஸயத்தை அதுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில் “ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய அபேக்ஷையேயாலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அவதரித்துத் தனியேயுலாவாநிற்கும். ஸம்ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேக்ஷித்ததைப்பற்றக் கிட்மெதொழிய இவன்வாகியுமிருந்து பரியக் கடவாரில்லை. என்னுகிறதோ?” என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்த அச்சந்தீரும்படி, “நமக்குப் பரிவருமுண்டு; ஒருத்தர்பரிய வேண்டாதபடி அவர்களுக்கு ரக்ஷகமாம்படியான மிகக்

சும் நமக்குடண்டு” என்று தன்படிகளைக் காட்டி ஸமாயாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்சின் றார் சீழ்; இதில்—“தேஹாத்மாலிமாநிகளுக்கு தேஹஜ்ஞாநம் பிறந்தாலும் தேஹாத்மாலி மாணம் பின்னாட்டுமாயோலே, இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வலாவராயிருப்பர், இன்னமும் மறு வலிடக்கடும், மறுவலிடாதபடி பரிஹரிக்கவேணும்” என்று தன் ஸௌர்யவீர்யாழி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாழிகளாகிற அத்ஹுதகர்மங்களையும், எதிரிட்ட விரோயிவர்க் கத்தை வேரோடே வாங்கிப்பொகடவல்ல ஸர்வஸக்தியையும் காட்டி; ஸ்ரீ விஜ்ஞாநம் வான் நிமித்தமாக மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஐயத்தை, “விஸாவாநுடாமவாநுபக்ஷாநு” என்று தன் மிடுக்கைக்காட்டிச் சகாவர்த்தித்திருமகன் போக்கினாற்போலேயும், மல்லயத் தத்தில் “நவஸேயாஹித்யாஹுஃ” என்கிறபடியே பாஸ்வஸ்தருடைய ஐயத்தை க்ருஷ்ணன் மல்லையழித்துத் தீர்த்தருளிநாற்போலேயும், தம்முடைய ஐயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், “இனி நமக்கு ராகபோஷகலோக்யாழிகள் அவனல்லதில்லை” என்று ப்ரீதராய் முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலேயீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சு சென்று அது விதித்து க்ருதக்ருத்யராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—“ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய அபேகையே ஆலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்துத் தனியே உலாவாநிற்கும்: ஸம்ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேக்ஷிதங்களைப்பற்றக் கிடமேதொழிய இவன்வாசியறிந்து பரியக்கடவாரில்லை: என்புகு கிறதோ?” என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்த அச்சந்தீரும்படி “நமக்குப்பரிவருண்டு: ஒருத் தர் பரியவேண்டாதபடியான மிகேக்கும் நமக்குண்டு” என்று தன்படிகளைக்காட்டி ஸமாயாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்சின் றார்-கீழ்; இதில் - “இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வலாவராயிருப் பர், * காதல்மையலேறிக்கலங்கி, “முத்தரும் நித்யரும் இங்கில்லையே, ஸகாதிமுமுக்ஷுக் கள் நல்லதபஸ்ஸாம் மநஸ்யானமும் விடமாட்டார்கள்: கடல்கடைந்தது தேவயோநி யிலேயன்றே” என்று கலங்குவர். இன்னம் இவர்க்கு இது மறுவலிடக்கடும்” என்று பார்த்து, மறுவலிடாதபடி தன் ஸௌர்யவீர்யாழி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்ஹுதகர் மங்களையும், எதிரிட்டவிரோயி வர்க்கத்தை வேரோடேவாங்கிப் பொகடவல்ல ஸக்தியை யும் காட்டிக்கொடுத்து, அதுக்குமேலே, “அதிஸயிதஜ்ஞாநஸக்திகராய்த் தனக்குப்பரிவராயிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு” என்று காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு க்ருதார்த்த ராய், அவன் வடிவழகிலேயும் நெஞ்சுசேற்றவலித்து இனியராகிறார்.

ஸ்ரீ விஜ்ஞாநவான்† “ராவவம்ஸாரணம் உதஃ” (ராகவம்ஸாரணம்கதஃ) என்றவந்து விழுந்தபோது, மஹாராஜர் பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமத்தாலேகலங்கி, துணுக்

வார்தகடாவருவி ப்ரவேஸே,—ஸங்கதிகயநார்த்தம் வருத்தத்தை அதுவதிக்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தாதி. ஸமாஹிதரானால் மீளவும் இத்திருவாய்மொழியிலே பயநிவ்ருத்தி பண்ணிக் கொடுப்பானென்? என்ன - இதில் இவராகிறார் இத்தாதி. “சீர்கொன்” இத்தாதிபையப்பற்ற - ஸௌர்யவீர்யாழி இத்தாதி. “படைத்தளித்தழிக்கும்” இத்தாதிபையப்பற்ற - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்புத் இத்தாதி. “கஞ்சனைத்தகர்த்த,” “அசுரர்வன்கையர்வெங்குன்றை” இத்தாதிபையப்பற்ற - விரோயி வர்க்கத்தை இத்தாதி. “வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார்” என்றத்தைப்பற்ற - அதிஸயித ஜ்ஞாந இத்தாதி. “மனக்கொன்சீர்,” “மூவாயிரவர்” இத்தாதிபையப்பற்ற - தனக்குப் பரிவராய் இத்தாதி. “திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்” இத்தாதிபையப்பற்ற - அவன்வடிவழகிலேயும் என்றது.

அப்படி அவன் தன் ஸௌர்யாழிகளைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண பயந்தீர்த்து ஸமாஹிதரானார் உண்டோவென்ன, - இரண்டு த்ருஷ்டாந்தக் காட்டுகிறார் - ஸ்ரீ விஜ்ஞாநவான் இத்தாதி

கேன்று, “இவன்சோன்னவார்த்தை பேருமாள் திருச்செவியிலே படுமுகில் சாலத்தப்பாம்” என்ற, “நாயன்றோ! ராவணப்ராதா ராகுஸஜாதி: அவன் புருரக்கடவனல்லன்” என்ன, “இவர் நம்பக்கல் பரிவாலேசொல்லுகிறவார்த்தை, நம்பக்கேக்கைக்காட்டவே தெளிவர்” என்றுபார்த்து, “விஸாஹாநுஷாநவாநு” (பிஸாசாந்தாநவாந்) இத்யாதியாலே தம்முடைய மிகேக்கைக்காட்டக்கண்டு அவர் அச்சந்தீர்ந்து, “கிஜிசூவிசூழ” (கிமதர்சித்ரம்) என்று இனியராணற்போலவும், மல்லயுத்தத்தில் * “நவஸம்யுத்தமீத்யாஹம்” என்கிற பார்ஸ்வஸ்த்தருடைய லயத்தை, அவர்கள் ஸந்தியிலே க்ருஷ்ணன் மல்லரை யழியச்சேய்து தீர்த்தருளிணற்போலவும், தம்முடைய லயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், “இனி நமக்கு யாரகபோஷக ஹோக்யங்கள் இவனல்லது இல்லை” என்று பரிதராய், முன்பு அழைக்கக்கண்டு பரிவாலே லீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சுசென்றநுலவித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

வர்கடாவருவியானைமாமலையின் மருப்பிணைக்குவடிவத்துருட்டி, ஊர்கோள்திண்டாகனுயிர்செகுத்துஅரங்கின் மல்லரைக்கோன்றுஆழ்பரண்மேல், போர்கடாவரசர்புறக்கிட மாடமீயிசைக்கஞ்சனைத்தகர்த்த, சீர்கோள்சிற்றயன்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றயஎங்கள்செல்சார்வே.

ஆ.—(வர்கடாவருவீ) - நிஷ்யந்தமாத மடிஜலமாகிற ஸரித்தையுடைத்தான குவலயாபிடமாகிற மஹாசலத்தினுடைய தந்தயுளமாகிற ஸரிவரங்களை முறித்துருட்டி, ஊர்கோள் திண்பாகனுயிர் செகுத்து, அஜதந்த வராயுத தரராய், நம்பி முத்தபிரானும் தானும் பர்வலிலாவலோகிதங்களையுடைய இரண்டெலிம்ஹங்கள் சுஷுத்ராந்ருகங்கள் நடுவே புக்காற்போலே, சங்கமத்யத்திலே போய்ப்புக்கு மல்லரைக்கொன்று, மஞ்சோபரிஸ்த்தி தராய், இத:ஸ்ரீவம் யுத்தத்தில் பராஜிதரான ராஜாக்கள் த்ரஸ்தராய்க் கெடும்படி பெழுப்பாய்ந்து, மஞ்சோந்ரதஸ்த்தலஸத்தனை சுபஸனை, * வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடைபிட்டத னேனசைகேட்டு வினையாடிணற்போலே தகர்த்த சீர்கோள் சிற்றயன் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றய எங்களுக்குப் ப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபிட மல்லப்ராநுதிகளான ப்ரதிகுலரை நிரஸித்த சீர்கோள் சிற்றயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றய எங்களுடைய லயத்தைப் போக்கவல்ல புகலென்கிறார்.

பெருமாள் உக்தியாலே பயத்தைப் போக்கினார்: க்ருஷ்ணன் அதுஷ்ட்டாநத்தாலே பயத்தைப்போக்கினான். “தேனை நன்பாலை” இத்யாதியைப்பற்ற - இனி நமக்கு யாரக இத்யாதி. “விஸாஹாநுஷாநவாநுஷாநு வ்யபிவ்யாஹெவராகுஷலாநு | சுஷுமூமெண்தாநுஹநூஜிவநுஹரிசுணெஸாந” உதி யுககாணெ, சுஹயபுஷாநபுக்ரணெ, ஸுதீவம் ப்ரகி ராஜி: தடுதெவ, ஸுதீவஜ, “கிஜிசூவிசூயசுஜி வலாகநாயஸுவா வஹ | யசுசுபாராஸுபுஷாஹெஷயா ஸுசுவாநுஸுத்யெவ்யித:.”

(க)

[வர்கடாவென்று தொடங்கி] - பாயாநின்றன மஹாலமாசு அருவியை யுடைய ஆனையாகி பெரியமலையினுடைய இரண்டுகொம்புகளாகி ஸிவாங்களை அநாயாலே முறித்து அத்தையுருட்டி நிலையுடையனப், ஆனையாடத்துகி பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி ரங்கத்திலே புஜோர்முவரான மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பா ணென்று தொடங்கி] - சூழவுண்டான பரண்களின்மேலே நின்று ஆண்பிள்ளைகளான ராஜாக்கள் முதுகிட்டுப் போம்படி மாடத்தின்மேலேயிருக்கிற கம்ஸனை விழவிட்டுத் தகர்த்த.

ப.—முதற்பாட்டில், குவலபாபீடம் முதலான அலில விரோயிராஸகனா சீர்கொள் சிற்றாயன் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றார் நமக்கு நிர்ப்பயமான ஆப்ரய ணீயஸ்ஸுலமென்கிறார்.

வார் - பாய்கிற, கடா - மதமாகிற, அருவி - அருவியையுடைய, ஆனை-ஆனை யாகிற, மா - பெரிய, மலையின் - மலையினுடைய, மருப்பு - கொம்புகளாகிற, இணை - சேர்ந்த, குவடு - சிகரங்களை, இறுத்து - முறித்து, உருட்டி - (அநாயாலே ஆனையை) உருட்டி, ஊர்கொள் - (ஆனை கொம்பு முறித்திருக்கவும்) நடத் திக்கொண்டு வரவல்ல ஸிசுநாயில், திண் - திண்மையையுடையனா, பாகன் - பாகனுடைய, உயிர்-ப்ராணனை, செகுத்து - அழித்து, (அநந்தரத்திலே), அரங்கில் - ரங்கமத்யாகரான, மல்லரை - (சாணாரமுஷ்டிகராகிற) மல்லரை, கொன்று - கொன்று, சூழ் - (ரங்கம்) சூழ்ந்த, பரண்மேல் - மச்சுக்களிலே (கிற்பாராய்), போர் - போரை, கடா - நடத்தக்கடவ, அரசர் - ராஜாக்கள், புறக்கிட - பிறகிட்டுப்போர்படியாக, மாடமீயிசை-உத்துங்கமான மாடத்தில் மேலிலத்திலேயிருக்கிற, கஞ்சனை - கம்ஸனை, தகர்த்த - (பசுளைக்குட முடைத்தாற்போலே தள்ளிக்குதித்து) உடைத்துப்பொகட்ட, சிர்-வீர ஸூயை, கொள்- உடையனாய், சிறு - பாலனா, ஆயன் - க்ருஷ்ணனெழுந்தருளிநிற்கிற, திருச்செங் குன்றாரில் - திருச்செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாறுனது, எங்கள்-எங்க ளுக்கு, செல் - சென்று கிட்டுகைக்கு, சார்வு - ஆப்ரயணீயஸ்தலம்.

இ.—முதற்பாட்டில், குவலபாபீடம் முதலான ப்ரதிகூலரை நிரலித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுக்கு நிர்ப்பயமான புகலென்கிறார்.

[வர்கடாவருவியானை மாமலையின்] - வாராநின்றன மஹாலமான அரு வியையுடைய ஆனையாகிற மாமலையினுடைய. கடா - மடம். மஹாமான த்ரவ்யங் களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி, புகுகிறவாசலிலே நிறுத்தினான், ப்ரமாதத்தாலே பிறந்த தென்று மாதலையு வெறுத்துவிடுவானாக நினைத்து. “புகுவாய்நின்ற போதகம்விழப் பொருதான்” என்னக்கடவதிறே: “பொற்றையற்ற முற்றல்யானை” என்றுதொடங்கி, “மருப்பொசித்த பாகன்” என்னக்கடவதிறே. [மருப்பிணைக் குவடிமுத்து] - மருப் பாகிற இணைக்குவடுகளை யிறுத்து: கொம்பாகிற சேர்ந்தஸிவாங்களை அநாயாலே முறித்து. [உருட்டி] - திருவடிகளாலே அநாயாலே துக்கி. [ஊர்கொள் திண்பாக னுயிர்செகுத்து] - திண்ணியனாய் ஆனையைநடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி, திண்மையாகிறது - ஆனை கொம்பைமுறிந்தாலும் உயிர்பெறுத்தி நடத்தவல்ல ஸிசுநா யலம். ஆனையின்கொம்பை முறித்தாலும் இவனையழியாவிடில் ப்ரயோஜனமில்லை. ஆனையின்கொம்பை முறிக்கைக்குள்ள அருமைபோருமாயிற்று, இங்னாயிரைப் போக்கு

ரங்கனை ஒடித்தாற்போலே. [உருட்டி] - கொம்புகளைப்பறித்தவாறே யுருக்காத்தது; திருவடிகளாலே அநாயாஸேந தள்ளி. [ஊர்கொள்திண்பாகன்] - உயிருள்ள பதார்த்தத்தை நடத்துமாபோலே நடத்தவல்லவையற்று ஸிக்ஷாவலத்தாலே. திண்ணியறைய ஆளையை நடத்துகிற பாகன். [உயிர்சேகுத்து] - அத்தைத் தள்ளினாலும் இவறையிற் போகாதவன்று அத்தை முடித்ததாகாது காணும். [அரங்கின்மல்லரைக்கொன்று] - ஆளையின் கொம்புகளை இரண்டையும் இருவருங்கொண்டு ரங்கமத்யத்திலே புக்கவளவிலே, அச்சேருக்குப் பொறுமையாலே, யுத்தோர்முகராய் வந்த சாணூரமுஷ்டகர்களைக் கொன்று. ஆனை திரயக்காகையாலே விரகறியாதே பட்டது; அது போயிற்றூசிலும் மல்லருண்டென்று கம்ஸன் நினைத்திருந்தவர்களை அழியச்செய்தபடி. † “**மஸஸ்யஸூகிதூஷம்**” (ஸமயத்தமித்யாஹம்) என்று பெண்கள்முதலான பார்ஸ்வஸ்யரடங்கக் கூப்பிட்டு லீதரான ஸமயத்திலே, அவர்கள் லயமெல்லாம் போம்படி அநாயாஸேந மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரண்மேல்] - சுற்றுமுண்டான மஞ்சத்தின்மேலே நின்ற. [போர்கடாவரசர்புறக்கிட] - கெடுபடையை வெற்றியுண்டாம்படி கடாவிப்போரு மரசர்: “**வேதாநயவிஸாரஹி**” (ஸௌநாயவிஸாரஹி) என்கிறபடியே தூசித்தலையிலே வெற்றியோடல்லது மீளாதபடி படைபோருத்தி யுத்தத்தை நடத்தவல்ல ராஜாக்கள் முதுகுகாட்டி ஒடும்படியாக. [மாடமீமிசை] - “**தாஜஸூகிதூஷம்**” (துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்திதம்) என்கிறபடியே, உயர்ந்த மாடத்திலே இருக்கிற. தனக்கு லயம்எவ்வளவுண்டு அவ்வளவும் உயர்த்தினவையற்று மாடத்தை. [கஞ்சனைத்தகர்த்த] - அவனிருக்கிற இடத்தளவும் எழும்பாய்ந்து, “கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடித்தபிரான்” என்கிறபடியே - மயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு மேலே பாய்ந்து பசளைக்கலம்போலே உடைத்தான்; “**சுவஸூயாஹதாஜஸூகிதூஷம்**” (அவஸூயாஹதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்டணேநமதுரேஸ்வரம்) என்கிற

“ருவடி” என்றதற்கு லாவம். “உருட்டி” என்றதற்கு லாவம் - கொம்புகளை இத்தயாதி. கொம்புகளைப்பறித்து உருட்டினால் இவன் நடத்தும்படி எப்படியென்ன - உயிருள்ள இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - தீண்ணியன் இத்தயாதி. ஆனையைக்கொன்றால் பேராாதோ, பாகனையும் முடிக்கிறதென்? என்ன - அத்தைத்தள்ளினாலும் இத்தயாதி. ஆனையையும் பாகனையும் நிரவரித்தவந்தாம், மல்லர்களை நிரவரிக்கைக்கு சிதாந்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆனையின் இத்தயாதி. இம்மல்லநிரவந்தாம், மல்லரித்த பாயோஜந்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆனையின் இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்ன பாயோஜந்தை பாகராந்தரேன அருளிச்செய்யாறினுகொண்டு, ஸப்தார்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - மலாலி இத்தயாதி. கடா - கடாவகிற. அவர்கள் யுத்தத்தை நடத்துகிற ஸாமர்த்த்யத்தின் உறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - கெபுபடையை இத்தயாதி. விவரணம் - வெநாநய இத்தயாதி. “சுலபதாபுஷுமதாபுஷெநாநயவலிஸாரஃ | சுபுபுஷுஸுலாநெருநெருவிலுஸாஸுநெரு” உத்யோபஸாரகாணெ (உக) ராசிஸளநுகபநெ. “மீமிசையானமாதம்” என்றதற்கு ப்ரமாணங்காட்டாறினுகொண்டு, அதற்கு அர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - துஷ்டி இத்தயாதி. மாடத்தை உயர்த்துவாடுன்னென்ன - தனக்கு பயம் இத்தயாதி. மஞ்சத்திலிருக்கிறவனை நிரவரித்த பாகராந்தை விசதமாக்காறினுகொண்டு, “தகர்த்த” என்றதற்கு அர்த்தம் - அவனிருக்கிற இத்தயாதி. பசுனைக்கலம் - பச்சைப்பாளை. அநாயாலே நென்றதற்கு ப்ரமாணம் - சுலபதாபு இத்தயாதி. மயிராப்பிடித்தக் கீழேமீழவிட்டு மேலே பாய்ந்து கொன்ற

† இது, ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்திலே (103-5) தேவகந்தர்வாதியரின் வசனமாக வந்துள்ளதேயாகிலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வெளகுமார்யத்தையும் அசுரரின் கொடுமையை யுங்கண்டு அஞ்சிய மதுராகரத்துப் பெண்களின் வசனமாகவும் வருதற்குரியதாதலால் இங்கு எடுத்தாளப்பட்டதென்பர்.

படியே. “கெசெஷாசுஷு விமல திரீடீவநீ தமெ | ஸகஸ்ஸவாதயா
 சாவஸ தவெஷாவரிவவாதவ.” (கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய லிகளத்திரீடமவநீதலே |
 ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரிப்பாதச). “ராஜத்ரோஹிகளைக்கொல்லும்போது ராஜ
 சிஹ்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுமாபோலே, தான் கொடுத்த முடியை வாங்கிக்காண் கொன்
 றது” என்று அம்மங்கியம்மாள் பணிப்பர். [சீர்கொள்சிறுயன்] - பருவம் நிரம்பாதிருக்
 கச்சேய்தே வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றிருக்கிறவன். [திருச்சேங்குன்றாரில் திருச்சிறுயு] -
 புலிநின்றதூறுபோலே ப்ரதிகூலர்தங்களுக்கு அஞ்சவேண்மேலுநர். [எங்கள்]-மஹாராஜர்,
 பேரியாழ்வார், பூர்வீதரர், தாம், பிள்ளையுறங்காவல்லிதாஸர், இங்ஙனெத்த பரிவர்.
 [சேல்சார்வே] - நிப்பயஸ்த்தாகமென்று புதும் புகல். கீழ், இவர்க்கு ஓடினலயம்நீங்கிற்
 றென்னுமிடம் இயல்தழைப்பிலே தேளிந்திருக்கிறபடி கண்டதே! (க)

ரண்டாம் பாட்டு.

எங்கள்சேல்சார்வு யாமுடையமுதம் இமையவரப்பனென்னப்பன் [ன்
 போங்குமுவுலதும்படைத்தளித்தழிக்கும் போருந்து முவுருவனெம்மருவ
 சேங்கயலுகளுந்தேம்பண்புடைசூழ் திருச்சேங்குன்றார்த் திருச்சிறுயு
 அங்கமர்கின்ற ஆதியானல்லால் யாவர்மற்றஎன்அமர் துணையே?

ஆ.—(எங்கள்சேல்சார்வு) - நமக்கு ப்ராப்யமாய், நமக்கு ஹேக்யமாய்,
 * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய், நிவிலஹநரிமாணத்ராண
 ஸம்ஹாணதிலீலையாய், த்ரிமூர்த்திருபனாய், ப்ரதிகூலஜநதூர்த்தர்ஸனாய், ஸர்வகாரண
 மாய், மமடிமுகிதமீகரகூல மபாமிளிதஸஸில சீதள ஸ்யாமள ஷஹுள பலாச ஸாஸி
 குஸும தருகிகர பரிவ்ருதமான திருச்சேங்குன்றாரில் திருச்சிறுயு அங்கமர்கின்றவ
 னல்லது மற்று எனக்கொரு துணையிலையென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜிமஸஸுஷுஷுஷிஸஸிஸ்யுஷுஷு திருச்சேங்குன்
 றாரிலே நின்றருளின எம்பெருமானல்லது எனக்கு நல்ல துணையிலே என்கிறார்.

தக்கு ப்ரமாணம் - கெசெஷா இத்த்யாதி. கஞ்சன்துஞ்சி பிடித்தடித்திரான் - கம்ஸனுடைய
 மயிரைப்பற்றி யடித்த உபகாரகன் இத்த்யந்தி, திருமொழி, மூன்றும்பத்து, பத்தாந்திருமொழி,
 மூன்றும்பாட்டு, “உம்பநம்” இத்த்யாதி. விமலதிரீடீவநீ என்றதற்கு ப்ரயோஜநத்தை ஆப்தஸம்
 வாத்தாலே ஓர்ஸிப்பிக்கிறார் - ராஜத்ரோஹிகளை இத்த்யாதி. “சிறுயன் - சீர்கொன்” என்று
 அங்வயித்த லாவம் - பருவம் இத்த்யாதி. குான்வர்த்திக்கிறவன் என்றதற்கு லாவம் - புலிநின்ற
 தூறு இத்த்யாதி. “எங்கள்” என்ற ஷஹுஸசநத்தற்கு லாவம் - மஹாராஜர் இத்த்யாதி. இத்திரு
 வாய்மொழியிலே லபம் நிர்ருத்தமானதற்கு நியாமகமேதென்ன - கீழ் இவர்க்கு இத்த்யாதி. “ஜி
 ஸ்ரூபிகவமபுஸாஜியுஸஸீவம : க்ருகஃகுவெநகுவெலாவிதாஜிஜ்ஜவஸு
 கஃ”(உருஉத்யாஸு), “கெசெஷாசுஷு விமலதிரீடீவநீதமெஸகஸ்ஸவாத
 யாவஸ தவெஷாவரிவவாதவ.” தடுருவ, “ததொஹாஹாக்ருதஸஸு
 சாவஸ்துஜிஜ்ஜவஸு : கவஜ்ஜபாஹதஃஷுஷு க்ருஷ்ஷெநஸ்யாஸாஸு” உதி வஸ
 செஸெ விஸெஸ.

(க)

[எங்களென்று தொடங்கி] - எங்கள்புகல் எங்களுடைய நிரதீஸயஜேக்யம். அயர்வறு மமரர்கள் அதிபதியாய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவன். [பொங்கென்று தொடங்கி] - தனக்கு விஹத்தியாய் ஸம்ருத்தமான இம்மூன்று லோகத்தையும் படைப்பது, ரக்ஷிப்பது, அழிப்பதான இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடிவையுமுடையான். [எம்மருவன்] - எனக்கு யாரகனாயுள்ளான். [செங்கயலுகளுமென்று மேலுக்கு] - இளமையாலே சிவந்திருக்கிற கயல்கள் களியாகின்றன தேனை யுடைத்தான ரீரிலம் சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வகாரணமானவன்ல்லது வேறு எனக்குச்சேர்ந்த துணையிலலை.

ப.-அந்தரம், அஸோஷஜதவிஷயமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபார ஸமர்யனாய்த் திருச்செங்குன்றாரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவன்ல்லது எனக்கு நல்துணையிலலை யென்கிறார்.

எங்கள் - எங்களுக்கு, செல் - சென்று ஆராயிக்கப்படுவதான, சார்வு - புகலிடமாய், (புகலிடமானாவன்றியே), யாம் - நாம், உடை - உடையோமான, அமுதம் - லோக்யமுமாய், இமையவர் - (அஸ்வவிதஜ்ஞாநரான) ஸூரிகளுக்கு, அப்பன் - உபகாரகனாய், (அப்படியே), என் - எனக்கும், அப்பன் - உபகாரகனாய், பொங்கு - ஸம்ருத்தமான, மூவுலகும் - லோகதரயத்தையும், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அளித்து - ரக்ஷித்து, அழிக்கும் - ஸம்ஹரிப்பானாய், பொருந்து - (இதுக்குப்) பொருந்தின, மூவுருவன் - மூர்த்தித்ரயத்தையுமுடையனாய், (இவ்வாகாரங்கள் எனக்குப் பாகாரிக்கும்படி), எம் - எனக்கு, அருவன் - அந்தராத்மாவாய், (அப்படியே முகந்தோன்றமைநிற்கையன்றியே, கண்கண்டு அதுவிஷிக்கும்படி), செம் - (இளமையாலே) சிவந்த, கயல் - கயல்கள், உகனும் - உகளிக்கும்படி, தேம் - தேன் விஞ்சின, பனை - மருதநிலத்தாலே, புடைசூழ் - சூழப்பட்ட, திருச்செங்குன்றார் - திருச்செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றறு - திருச்சிற்றறுகிற, அங்கு - விலகண்ணதேசத்திலே, அமர்கின்ற - பொருந்திவர்த்திக்கிற, ஆதியான் - ஸசல ஸத்தாஹேதுஹத்தனவன், அல்லால் - அல்லது, மற்று - வேறு, என் - எனக்கு, அமர் - அதுருபமான, துணை - ஸஹாயம், யாவர் - ஆர்தான் ? பனை - ரீரிலமுமாய்.

இ.-இரண்டாம்பாட்டில், ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸமர்யனாய்த் திருச்செங்குன்றாரிலேநின்றருளினவன்ல்லது எனக்கு நல்துணையிலலை என்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - ஆராயிதர்க்கு நிர்ஹயமானபுகல். * கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு இவர் தனியரல்லரே. “குன்றமெடுத்தபிராநடியாரோடு மொன்றிநின்ற சடகோபணரை” என்று அவர்களோடுஒன்றிநின்றுசொல்லுகிற சொல்லிறே. [யாமுடையமுதம்] - புகலேயாய் லோக்யவஸ்து வேறு தேடவண்டாதிருக்கை. தேவர்களுடைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [இமைபவரப்பன் என்னப்பன்] - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொண்டாற்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்; குறைவற்றார்க்கு ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்குஇத்யாதி] - விஸ்நுதமாய் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையுண்டாக்கி நோக்கியழிக்குபவன். [பொருந்து பூவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடிவையுடைவன். ப்ரஹ்மரந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கும்: ருத்ராந்தர்யாமியாய்நின்று ஸம்ஹரிக்கும்: ஸவேநருபேணநின்று பாலநம்பண்ணும். பொருந்துகையாவது.

ஹரிக்கும்: ஸ்வேநரூபணே நின்று பாலந்ததைப் பண்ணும். பொருந்துகையாவது - ரஜஸ் தம: ப்ரசுரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு திவ்யவிக்ரஹத்தோடு வாசியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - “அல்லாதார்காரியம் நம் புத்த்யயநமாயிருக்குமல்லது நங்கார்யம் அல்லாதார் நினைவின்படியல்லகாணு மிருப்பது” என்று எனக்கு அறிவித்து, என் லயநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி, எனக்கு யாரகனுவன். “உத்திவ்விதிநாஸாநா க்ஷெமதாண்டெமதாஸீஸாஸு” (உத்திவ்விதிநாஸாநாமஹேதும்ஹேதும்ஸ்வரம்) - ஸ்வேதர ஸகலங்களும் தன்னினைவிலேயாய், தான் ஒருவன் நினைவின்படி யன்றிக்கே இருக்கிறபடியைக் காட்டி என்னை யறிப்பித்தவன். [சேங்கயலுகளும்] - யௌவநத்தாலே சிவந்தகயல்கள் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேஸித்து, பின்பு * வார்கடாவருவியாய் ப்ரீதராகவேண்டாதே, ஸகல பதார்த தங்களும் களித்தேவர்த்திக்கும் தேசமென்கை. [தேம்பனைபுடைக்கும்] - தேனையுடைத் தான நீர்நிலங்கள் சூழ்ந்த என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்ட ஊரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஊர். [ஆதியான்] - ஸர்வகாரணமானவ னென்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ னென்னுதல்: ப்ரஜைக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாக வர்த்திக்கும் தாயைப்போலே, என் ஸத் தையை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர்மற்றஎன்னம்துணையே] - இவனையொழிய எனக்குச் சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழத்துக் கட்டியாதல், துணையென்று பேராய் ஆபத்திலேகூட வழதல் செய்யுமித்தனை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னம்பேருமான்இமையவர்பேருமான்இருநிலமிடந்தவேம்பேருமான் முன்னேவல்வினைகள்முழுதுடன்மாள் என்னையாள்கின்றவேம்பேருமான் தேன்திசைக்கணிகோள்திருச்செங்குன்றாரில்திருச்சிற்றற்றங்கரைமீபால் நின்றவேம்பேருமான்அடியல்லால்சரணநினைப்பிலும் பிறிதில்லையெனக்கே.

ஆ.—(என்னம்) - பரமஸூரிஸம்ஸ்லேஷைகஜோயினாயிருந்துவைத்து, மத்ஸம்ஸ்லேஷைகஜோயினாய், மத்ஸ்வாமியாய், மஹார்ணவயமீநையான பூமியை எடுத்த

“செயல்களுக்குப் பொருந்தின” என்று அருளிச்செய்த திவ்யமங்களவிக்ரஹம்போலே அப்ருதக் லித்தமாகப் பொருந்தின மூவுருவன் என்று அர்த்தாந்தரம் - பெருந்துகையாவது இத்த்யாதி. “மூவுருவன்” என்ற அந்தரம், “எம்மருவன்” என்று - தமக்கு யாரகனென்றதுக்கு ஹவம் - அல்லாதார் இத்த்யாதி. எம்மருவன் - எனக்கு அந்தராத்மாவானவ னென்றபடி. எல்லாவற்றிற்கும் சான் காரணமாய், தனக்கு ஒரு காரணமின்றிக்கே இருக்குமோவென்னில் - உத்தி இத்த்யாதி.

“வராவரொஸம்ஸாரணவ்யுணயூலுஸாநாடிநய | உத்திவ்விதிநாஸாநா க்ஷெம தாண்டெமதாஸீஸாஸு” (ந.க) உத்திவ்விதிநாஸாநாமஹேதும்ஹேதும்ஸ்வரம். இதுக்கு அர்த் தம் - ஸ்வேதர இத்த்யாதி. இத்தால் ஹவம் - பரிவரில்லை இத்த்யாதி.* மருதநிலம் - நதீதீரம். “ஆதி யான்” என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தம் - “பொருமூவுலகும் படைத்த” இத்த்யாதியின் அநுகாதம்; த்விதீயார்த்தம் - “எம்மருவன்” என்றதின் அநுகாதம். த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக த்விதீயார்த்தவிவ ரணம் - ப்ரஜைக்கு இத்த்யாதி. “ஆதியானல்லால் - என்னம்துணை - மற்று - யாவர்” என்றவ்யம். வேறில்லையோ? என்ன, - அல்லாதார் இத்த்யாதி. (உ)

* மருதநிலம் - வயலும், வயல்சார்ந்த இடமும் என்பர், தமிழர்.

† திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

தருளிற்றோலே ஸ்வவிரஹஜித நிரவயிகவ்யஸநமஹார்ணவநிமய^ந நன எனனை எடுத்
தருளி, ஸ்வவிஷய கைங்கர்யைகலோயிப்ரதனாய், டிசுநிணதி^ந பா^நஹுணமான திருச்
செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றங்கரைமீபால்நின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது
மற்று நினைப்பிலும் எனக்கொரு ப்ராயயில்லையென்குறர்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஜயத்தையெடுத்
தருளித் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது
வேறு ஸரணம் எனக்கு மனோரயத்திலுமில்லை என்குறர்.

[என்னென்று தொடங்கி] - ஆயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் எனக்கு
அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் மங்களாஸாஸநத்தைக்கொண்டு எப்போ
தும் ஸேவிக்கிறபடியைக்காட்டித் தம்முடைய உபத்தைக கொடுத்தானென்று கருத்து.
[இருநிலமிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருயிணியை யெல்லாம்
எடுத்த தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யத்தைக்காட்டி என்னையடிமைகொண்டவன். [முன்னை
யென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸௌயவீர்யாடிகளைக்காட்டிக் கீழில் திருவாய்
மொழியிற் சொன்ன ஸயமெல்லம்போம்படி என்னையாளுகிறவன். ப்ராக்தநமான ப்ர
பல கர்மங்களாகவுமாம். [தென்கிசைக்கு அணிவென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - தெற்
குத்திக்குக்கு ஆஹரணமான திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றங்கரையில் மேல்
பார்வயத்தில்.

ப.—அநந்தரம், வராஹரூபியாய் ப்ரளயபத்திலே பூமியை இடந்தெடுத்து
ராஷித்தவன் திருவடிகளொழிய வேறு உபாயமில்லை யென்குறர்.

இமையவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெருமான் - நிர்வாஹகனாற்போலே,
என் - எனக்கு, அமர் பெருமான் - அதுரூபநாயகனாய், இரு நிலம் - மஹாப்ருயிணியை,
இடந்த - (ப்ரளயபத்தில் ஈடுபடாமல்) இடந்தெடுத்த, எம்பெருமான் - என்னுடைய
நாதனாய், (அப்படியே), முன்னை - அநாதியாய், வல் - ப்ரஸவமான, வினைகள் - பாபங்
கள், முழுது - எல்லாம், உடன் - ஏகோத்யோகத்திலே, மாள் - நசிக்கும்படி, என்னை -
என்னை, ஆள்கின்ற - அடிமைகொண்டருளுகிற, எம்பெருமான் - பெருமையையுடை
யனாய், தென்கிசைக்கு - தெற்குத்திக்குக்கு, அணி - அலங்காரமாக, கொள் - கொள்
எப்படுவதான, திருச்செங்குன்றாரில் - திருச்செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றற்றங்கரை -
திருச்சிற்றற்றங்கரையின், மீபால் - மேல்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்றநிலையழகிலே, எம்
பெருமான் - என்னை அடிமைமாக்கினவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, அல்லால் -
ஒழிய, எனக்கு-என்னுடைய, நினைப்பிலும் - மனோரயசையிலும், பிறிது - வேறொரு,
சரணம் - புகல், இல்லை - இல்லை.

இ.—மூன்றம்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஹுமியை எடுத்
தருளித் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மனோ
ரயத்திலும் எனக்கு ஸரணமில்லை யென்குறர்.

[என்னம்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - * ஆயர்வறுமமரர்கள் அதி
பதியாய், எனக்கு அமர்ந்தஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் இடைவிடாமல் மங்
களாஸாஸநம் பண்ணுகிறபடியைக்காட்டி என் உபத்தைத் தீர்த்தானென்கை. [இருநில
மிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருயிணியையெடுத்த தன்ஸாமர்த்த
யத்தைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட ஹுமியோபாதி ஸர்

வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தம்ஹத்தைக் கெடுத்தா
னென்கை. [முன்னையித்யாதி]-ப்ராக்தநமான ப்ரவல கர்மங்கள் ஸாகல்யேந போம்படி
என்னை அடிமைகொண்டவன். ஸொர்யவீர்யாதினைக் காட்டிக் கீழ் எனக்குப்பிறந்த
ஹமெல்லாம் போம்படி பென்னையடிமைகொண்டவனென்கை. வல்வினை பென்கிறது -
ஹத்திபாரவஸ்யத்தையாயிற்று. இதிறே “உஹவிஹுதி நாதனுக்கு என்வருகிறதோ?”
என்னும் ஹயத்தைப் பிறப்பித்தது. ஹயஹேதுவிதே பாபமாகிறது. ப்ராக்தந ப்ர
பலகர்மங்களென்றுமாம். [தென்திசைக்கு அணியித்யாதி] - ஆர்யர் இகழ்ந்தஹமி
யான தெற்குத் திக்குக்கு ஆபரணமான ஊர். [மீபால்நின்ற எப்பெருமான்] - மேலைத்திக்
கில் நிலையும் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இவர்க்கு ஹநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்கிறது. ஹிம பேசு
யாஇதே பரத்வமிருப்பது. [அடி இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளோழிய மற்று ரக்ஷ
மாயிருப்பதொருவஸ்து மனோரஹத்திலு மில்லை.

௩௦—மூன்றம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்
தருளித் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகளால்லது வேறுமனோரதத்திலும்
எனக்கு ஸரணமில்லையென்கிறார்.

[என்னம்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - * அயர்வறும்மரர்களதிபதியாய்,
எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் தனக்குப் பரிவராயிருக்கிற இருப
பைக் காட்டி, நான் அஞ்சாதபடி பண்ணி என்னுடைய சேஷத்வத்தை நிர்வஹித்த
வன். [இருநிலம் இத்யாதி] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாபுருதிலியை எடுத்த தன் ஸாமர்த்த
யத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட பூமிபோபாதி ஸர்
வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தம் பயத்தைக் கெடுத்தா
னென்கை. [முன்னை இத்யாதி] - ப்ராக்தநமான ப்ரபலகர்மங்களை வாஸநையோடே
போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகிற ஸ்வாமி. ஸொர்யவீர்யாதிகளைக்காட்டி, கீழ்
எனக்குப்பிறந்த பயமெல்லாம்போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவனென்கை. வல்
வினை என்கிறது - ஹத்திபாரவஸ்யத்தையாயிற்று. அதிறே “ஸர்வஸக்திக்கு என்வருகி
றதோ?” என்னும் ஹயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தேன்திசை இத்யாதி] - ஆர்யர்களிகழ்ந்த
பூமியான தெற்குத்திக்குக்கு ஆபரணமானஊர். [மீபால்நின்றவெம்பெருமான்] - மேலைத்
திக்கில் நிலையும் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இவர்க்கு ஹநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்கிறது. ஹிம
பேசுயாஇதே பரத்வமிருப்பது. [அடி இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளோழிய மற்று
ரக்ஷகமாயிருப்பதொருவஸ்து மனோரஹத்திலு மில்லை.

(௩)

மூன்றம்பாட்டு.—என்னம் இத்யாதி. “இருநிலமிடந்த” என்று தொடங்கி, “அடி
யல்லால் - நினைப்பிலும் பிறிது - சரண - இல்லை” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை -
ஸ்ரீவராஹமாய் இத்யாதி.

“இமையவர்பெருமான் - என்னம்பெருமான்” என்று அவ்வயித்து அர்த்தம் - அயர்
வறும் இத்யாதி. இத்தால் ஹவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. “இருநிலமிடந்த” என்கிற பதப்ர
யோகத்துக்கு ஹவம் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. முழுதுடன் - ஸ்வாஸநமாக வென்றபடி,
அர்த்தநந்தம் - ஸொர்யவீர்யாதி இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, வல்வினையாவதேதென்ன -
வல்வினை என்கிறது இத்யாதி. அத்தை வல்வினையென்பானென்? என்ன - அதிறே இத்யாதி.
த்விதீயார்த்தத்திலே, “முன்னை” என்றது - கீழில் திருவாய்மொழியி லென்றபடி. இதுக்கு
ஹவம் - மேலைத்திக்கில் இத்யாதி. அப்படி உத்கர்ஷஹேதுவோவென்ன - ஹிம பேசுயா
இத்யாதி. “அடியல்லால் - பிறிது - சரணம் நினைப்பிலும் - இல்லை” என்று அவ்வயித்து அர்த்தம்
அருளிச்செய்கிறார் - அவன்திருவடிகளோழிய இத்யாதி.

(௩)

நான்காம் பாட்டு.

பிறிதில்லையெனக்குப்பெரியமுவுலகும்நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த
குறியமானோம்மான் குரைகடல்கடைந்த கோலமாணிக்கமென்னம்மான்
சேறிகுலைவாழைகமுதேங்கணிசூழ் திருச்செங்குன்றூர்திருச்சிற்றறு
அறிய மெய்ம்மையேநின்றஎம்பெருமான் அடியிணையல்லதோராரணே.

ஆ.—(பிறிதில்லை.) சிவதிரைய ரமணீயமான ரூபகங்கீர்க்ருத மடிதம்மகனாய், ஸம்வர்பித ஸ்வகீப மஹத்ரூப பரிபூர்ணவிஸ்தீர்ணாவதத்யனாய், மஹிதமஹாரவ பயோஜியியாய், ஸௌந்ஷ்யஸார நீலரத்ந ஸத்ருஸ திவ்யரூபனாய், மத்ஸ்வாமியாய், வஹுள மஹபஞ்ச கதளி சூழ் நாளிகேர ராஜிபரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில்திருச் சிற்றற்றற்க்கரையிலே, ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்னை உள்ளபடியே அறியலாம்படி நின்றருளின எம்பெருமானடியிணையல்லது ஓரான் பிறிதில்லையென்கிறார்.

ஒ —நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆழ்நித ருடைய ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளல்லது வேறுஎனக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

[பிறிதில்லை யெனக்கு] - வேறில்லை யெனக்கு [குரைகடல்கடைந்த கோல மாணிக்கம் என்னம்மான்] - மஹாவோஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்த ஸாமர்த்த்யத் தாலும் அப்போதையழகாலும் என்னையடிமைகொண்டவன். [அறியமெய்ம்மையே நின்ற எம்பெருமான்] - பூர்ணமாக அதுஹவிக்கலாம்படி நின்ற.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான த்ரைவிக்ரம ஸமுத்ரமயூரரூபமான அதிரயித வ்யாபாரத்தையுடையவன் திருவடிகளையொழிய வேறு எனக்குஒருக்கூ கருமில்லை யென்கிறார்.

பெரிய - மஹாவகாசமான, முவுலகும் - த்ரைலோக்யமும், நிறைய - நிறையுடையதாக, பேர் - பெரிய, உருவமாய் - வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, நிமிர்ந்த - வளர்ந்த, குறிய மாண் - வாமநப்ரஹ்மசாரியான, எம்மான் - என் ஸ்வாமியாய், குரை - அதிகோஷத்தையுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்த - கடைந்த, கோலம் - ஓர்ஸ நீயமான, மாணிக்கம் - ரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவை, என் - எனக்கு(ப்ரகாசிப்பித்த), அம்மான் - நாயுனாய், செறி - செறிந்த, குலை - குலையையுடைய, வாழை - வாழை, கமுகு - கமுகு, தெங்கு - தெங்குகளின், அணி - நிரைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருச் செங்குன்றூர் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றறு - திருச்சிற்றறாகிற திருப்பதியில் வர்த்திக்கிறவர்கள், அறிய - (தன்னை) உள்ளாடியறியும்படியாக, மெய்ம்மையே நின்ற - யூவத்ப்ரகாஸம்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற, எம்பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அடியிணை - திருவடிகளை, அல்லது - ஒழிய, பிறிது - வேறு, எனக்கு - எனக்கு, ஒர் - ஏகதேசமும், அரண் - ஒருக்கூகர், இல்லை - இல்லை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆழ்நிதர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிரிதில்லை யெனக்கு] - அவனையொழிய வேறெனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும் நிறையப்பேருருவமாய் நிமிர்ந்த]-ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசாவகாச மடைய லிம்ம வளர்ந்த. தொடங்கினகார்யம்வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்த படி. [குறியமானம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்ஷித்வத்தையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லு கைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி ஹபத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹாவோஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலைய யானை ரத்நம்போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்தியத்தையும் வடிவழகையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். [செறிகுலையித்யாதி] - செறிந்த குலையையுடைத்தான வாழை, அப்படியேயிருக்கிற கமுகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலே சூழப்பட்ட லூர். ஊர்ச் சிறப்பென்றும் அரணென்றும் திரண்டில்லை. செறிந்தகுலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந் திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புரூபவாண்ணுகிருக்கை. [கிருச்சிற்றறையி] - கிருச்சிற்றற்றிலுள்ளார் “ஸர்வேஸ்வரன்” என்றறியும்படியாக. * ஶ்ரீஹாருக்ரோஸ்தி வஸி. [மெய்ம்மையெகின்ற எம்பெருமான்] - “சூக்தாநாநாஷாநாஷாநாஷா” என்றும் “சுஹம்வொவாநுதொஜாதஃ” என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாக நின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோர் அரணை] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணைபல்லதோர் அரண் - பிரிதில்லை எனக்கு.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. மஹாபலியைவென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆழிதர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருக்கேங்குன்னாரிலே நின்றருளின்வன் திருவடிக ளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிரிதில்லை எனக்கு] - அவனையொழிய வேறு எனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும் நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த] - ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசாவகாச மடைய லிம்மவளர்ந்த: தொடங்கின கார்யம் வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்தபடி. [குறியமானம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர் ஷித்வத்தையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி ஹபத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹா ஹோஷமெழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையானை ரத்நம் போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்தியத்தையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். [செறிகுலைவாழை இத்யாதி] - செறிந்த குலையையுடைத்தான வாழை, அப்படிப்பட்ட

நாலாம்பாட்டு.—பிரிதில்லை இத்யாதி. “பேருருவமாய்” என்றுதொடங்கி, “என்னம் மான் - அடியிணையல்லதோரணை” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - மஹாபலியை இத்யாதி.

பிரிது - வேறென்றபடி. “அடியிணையல்லது - பிரிது - அரண் - இல்லை” என்று அந் வயித்த அர்த்தம்-அவனையொழிய இத்யாதி. நிமிர்ந்த - லிம்மவளர்ந்த. அன்றுபிறந்த முறையுன் இப்படி வளரக்கூடுமோவென்ன - தொடங்கின இத்யாதி. “மாண்” என்கையாலே - அர்த்தித்வம். இத்தால் ஹாவம் - மஹாபலியை இத்யாதி. “செறிகுலை” என்றத்தை - கமுகுதெங்குகளோடும் கூட்டுவது. “அணி” என்று - பங்க்தியாய், திரளென்றபடி. பயம் கெடுகிறவிடத்திலே அரணைச்

கமுகு, தேங்கு, இவற்றின் திரளாலேகுழப்பட்ட ஊர். ஊர்ச்சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. சேறிந்த குலைகளாலும் திரண்டு குழந்திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புதர வொண்ணாதிருக்கை. [திருச்சிற்றறறிய] - திருச்சிற்றற்றிலுள்ளார் “ஸர்வேஸ்வரன்” என்ற றியும்படியாக. * ஊரார்தொடரணியை, [மெய்மையேநின்ற வெம்பெருமான்] - “ஊதாநம்பரநாஷம்” (ஆத்மாநம்மாநாஷம்மந்யே) என்றும், “ஊமாவொவாநாஷாத” (அஹம்ஹோபாந்தவோஜாத) என்றும், மறைக்கவேண்டாதுபடி பத்துப்பத்தாகநின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோரரணே] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரகசுகமில்லை. அடியிணையல்லதோரரண் - பிறிதில்லை எனக்கு. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அல்லதோரரணும் அவனில் வேறில்லை அதுபொருளாகிலும் அவன் யல்லதென்னாவி யமர்ந்தனைகில்லாது ஆதலாலவனுறைநின்ற [கும் நல்லநான்மறையோர் வேள்வியுள்மடுத்த நறம்புகைவிகம்போளிமறைக் நல்லநீள்மாடத் திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்று நெனக்கு நல்லரணே.

ஆ.—(அல்லதோரரணும்) - மற்றுள்ள திருநகரிகளில் ஸாண்யனாயிருக் கிறானும் திருச்செங்குன்றாரில் நின்றருளின அவனையல்லதே? ஆனபின்பு, அவனை அரண் என்னும் நிர்ப்பந்தமென்? என்னில், —அல்லாத திருநகரிகளில் அரண்பிரக்கிற வனும் அவனில் வேறில்லை; பொருள்அது; ஆகிலும், என்னெஞ்சு அவனையல்லது அமர்ந் தனைகில்லாது; ஆதலால், அவனுக்கு ஆபதநமாய், ஐத்தி யுத்த சதாநீவதவிதக்கே ஸாரானவர்களுடைய யாதுங்களிலே ஹுதமான ஹயிர்த்ரு ஹோம தாமத்தாலே திரஸ்க்ருத முருதல நிலில் தேஜஸ்யமாய் டீர்ஸநீயாத்யுந்த ப்ராஸாதாலங்க்ருதமான திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்று எனக்கு நல்லரணென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், மற்றுகந்தருளின நிலமுமெல்லாம் அவனதேயாய், அவ்விடங்களில் நின்றருளுகிறானும் தானேயாகிலும், திருச்செங்குன்றாரையும் அங்கு நின்றருளுகிற எம்பெருமானையும் அல்லது என்றறநூயம் சேர்ந்தனைபா தென்கிறார்.

[அல்லதென்று தொடங்கி] - அல்லாத கோயில்களும் அவனையொழிந்திருப்ப தில்லை. அர்த்த தத்த்வமிருக்கும்படி அது. [நல்லநான்மறையோர்] - அந்நயப்ரயோஜகர். [வேள்வியுள் மடுத்த] - யாதுங்களில் ப்ரவ்ருத்தமான.

ப.—அநந்தரம், அர்ச்சாஸ்யலாந்தரங்களும் அவனையொழிந்திராதிருக்கத் திருச்செங்குன்றாரில் நிலையொழிய என்னெஞ்சு பொருந்துகிறதில்லையென்கிறார்.

அல்லது - (திருச்செங்குன்றாரொழிந்த) அல்லாத, ஓரரணும் - (அர்ச்சாஸ்த் தலங்களான) புகலிடமும், அவனில் - அவனையொழிந்து, வேறு - வேறாயிருப்பது,

சொல்லுமொழிய, சிறப்பைச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஊர்ச்சிறப்பென்றும் இத்தயாதி. அரணும் ப்ரகாரமேதென்ன - சேறிந்த இத்தயாதி. “திருச்சிற்று” என்றால் அங்குள்ளாரைக் காட்டுமோவென்ன - ஊரார்தொடரணியை. பிறிது - அரண் - இல்லை என்றவயம். (ச)

இல்லை - இல்லை; அது - அதுவே, பொருள் - அர்த்தத்திதி; ஆகிலும் - ஆனாலும், ("ஹாவொநாநுசுமஸூகி" என்கிறகணக்கிலே), அவனை-(திருச்செங்குன்றூரில்) நிற்குவனை, அல்லது - ஒழிய, என் - என், ஆவி - ஆத்மவஸ்து, அமர்ந்து - பொருந்தி, அணைகில்லாது - கிடக்கிறதில்லை; ஆதலால் - ஆகையால், அவன் - அவன், உறைகின்ற - நித்பவாஸம்பண்ணுந் தேசமாய், நல்ல - ப்ரோமஹிஷ்ட்டான, நான்மறையோர் - சதுர்வேதிகள், வேள்வியுள் - யாகாதிகளிலே, மடுத்த - அக்ரிமுகத்தில் ஸமர்ப்பித்த, நறும் - ஹவிர்புந்யியான, புகை - தூமமானது, விசம்பு - ஆகாசத்தில், ஒளி - ஆகித்யாதிகேஜஸ்தை, மறைக்கும் - மறைக்கும்படியாய், நல்ல - விலக்ஷணமாய், நீள் - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களைபுடைத்தான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிறுறறு - திருச்சிறுறறுனது, எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரண் - புகலிடம். அன்றியே, கீழ் - அவன் திருவடிகளையொழிய உபாயமில்லையென்றாய், "அல்லாத கர்மாத்துபாயங்களும்தத்ஸம்பந்திகளன்றோ?" என்கிற ஸங்கையிலே, அல்லாத ரக்ஷணோபாயங்களும் தபிராணயரூபங்களாகையாலே அவனை யொழிந்திருப்பதொன்றில்லை; அது வேதாந்தஸித்தமான அர்த்தம்; ஆனாலும், ததேகரக்ஷயமான என்னுத்தமாவானது அவ்யவஹிதோபாயமான அவனையொழிந்த ஸஃவாரோபாபங்களில் அதுரூபப்ரவ்ருத்திபண்ணிக் கிட்டமாட்டுகிறதில்லை; ஆதலால், அவன்வர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸ்யலமே எனக்குப் புகலிடமென்றாகவுமாம்.

இ - அஞ்சாம்பாட்டில், அல்லாதவுகந்தருளின தேசங்களுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரிலே அதிநிர்வயம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, அங்கனையிருக்கச்செய்தேயும் திருச்செங்குன்றூரில்லது என்னுடைய ஹ்ருடியம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதோர் அரணும் அவனில் வேறில்லை] - அல்லாட டங்க பொழிந்திருப்பதில்லை. [அதுபொருள்] - அர்த்த தத்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்கனையிருந்ததாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவியமர்ந்து அணைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளினவனையல்லது என்மநஸு சேர்ந்தணையாது. திருவடி, "ஹாவொநாநுசுமஸூகி" என்றது, பாம்படித்தில் ப்ராப்தியில்லாமையோ? ராமாவதாரத்தில் ஹாவஸ்யத்தாலேயே; அப்படியே இவரும். [ஆதலால்] - அத்தாலே. [அவனுறைகின்ற] - அவன் நித்பவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றூரென்றவயம். [நல்ல நான்மறையோர்] - அந்நயப்பரோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்மடுத்த நறும்புகை] - யாமிங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்புந்யியான யுமம். அந்நயப்பரோஜநராகில் இவர்கள் அதுஷ்டாந்தத்துக்கு மலமென்? என்னில்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், ஹிவத்ப்ராதிபக்ஷங்களை அழியச்செய்யும் அவிசாரம் மலமாதல். எம்பெருமானாரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்ணாரும். [விசம்பொளி மறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆகித்யாடிகளை மறைக்குமென்னுதல்; விசம்புதன்னில் ஒளியை மறைக்குமென்னுதல். [நல்ல நீள்மாடம்] - ஒருகாமம் வேண்டா, ஊர்அரண்தானே ப்ரதிகுலர்க்கு ஈஷ்டப்ராபயாயிருக்கை. [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுறறு] - "மாடமா மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லாணை] - "என்தான் வருகிறதோ?" என்று ஹீதனான எனக்கு நல்லபுகலான டேபரம்,

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களுமுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றாரிலே நீர் அதிரிப்பந்தம் பண்ணுகிறதென்? என்ன,—அதுஅங்ஙனே இருக்கச் செய்தேயும் திருச்செங்குன்றாரிலல்லது எனக்கு ஹருடியம் சேர்ந்தனைப்பாதென்கிறார்.

[அல்லதோரணுமவனில்வேறில்லை] - அல்லாதவிடங்களும் அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதில்லை. [அதுபொருள்]-அர்த்தத்தத்தம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனே இருந்ததேயாகிலும். [அவனையல்லது என்னாவது அமர்ந்தனைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவனை யல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தனையாது; ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஈஸ்வரனல்லாமையும் ப்ராப்தியில்லாமையுமோ, திருவடி “**வாவொநாநுதூஉவதி**” (பாவோநாய்த்ரகச்சதி) என்றது? அப்படியே இவரும். அமர்ந்தனைகை - உள்வெதுப்பற்றுப் பொருந்துகை. [ஆதலால்] - இப்படியாகையால். [அவனுறைகின்ற]-அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றார் என்றவ்யம். [நல்லநான்மறையோர்] - அந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்மேத்தநறும்புகை] - யாடங்கரிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்க்கந்தியான தூமம். அந்யப்ரயோஜநராகில் இவர்களதுஷ்ட்டாநத்துக்குப் ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,—ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், லகவத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச் செய்யுமவியசாரம் மலமாதல். எம்பெருமானாரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசம்பொளிமறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்கு மென்னுதல், விசம்புதன்னில் ஒளியை மறைக்கு மென்னுதல். [நல்லநீர்மாடம்] - ஒருகர்மமும் வேண்டா, ஊரரண்தானே ப்ரதீகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபமாயிருக்கும். [திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றாறு] - “மாடமாமயிலைத் திருவல்லக்கேணி” என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லரணே] - அஸ்த்தாநே ஹயஸங்கைபண்ணும் எனக்கு ஹயநிவ்ருத்தியுண்டாம் தேசம், அதுவல்லதில்லை. திருச்சிற்றாறென்று - திருப்பதிக்கும்பேர், ஆற்றுக்கும்பேர்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—அல்லதோர் இத்தாதி. “ஆகிலும் அவனையல்லது என்னாவது அமர்ந்தனைகில்லாது” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை - அல்லாத இத்தாதி.

எங்கும் ப்ராப்தியொத்திருக்க, இங்ஙன் அருளிச்செய்யலாமோவென்ன - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் இத்தாதி. நன்மைஎது? என்ன - அந்யப்ரயோஜநர் இத்தாதி. அப்படி அவிசாரம்பண்ணினாருண்டோ? என்ன - எம்பெருமானாரை இத்தாதி. எம்பெருமானார் க்ருமிகண்டனுக்காக மேல்நாட்டிலே அவிசாரம்பண்ணுவித்த கதை இங்கே அநுஸந்தேயம். எம்பெருமானார் புழுவனுக்காக அவிசரிக்கலாமோவென்ன, - “**யயாஸகிதிபூவியாஜெவதாமாஸுநிதிகாது**” என்றிருக்கையாலே அவிசரிக்கலாமென்றபடி. த்வித்யார்த்தத்துக்கு, விசம்பினுடைய ஒளியென்றபடி. “திருச்செங்குன்றார்” என்று - டட்டணமாய், “திருச்சிற்றாறு” என்று திருப்பதியைச் சொல்லுகிறதென்று விவகரித்து அருளிச்செய்கிறார் - மாடமாமயிலை இத்தாதி. மயிலை-மயிலாப்பூர். மயிலாப்பூரென்று - படைவீட்டுக்குப்பேர். திருவல்லக்கேணியென்று - திருப்பதி, திருமொழி, இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, “வேதத்தை” இத்தாதி. “திருச்சிற்றாறு” என்று - அங்குத்தை நதிநயயன்றோ சொல்லுவது? என்ன, திருச்சிற்றாறென்று இத்தாதி. அல்லதோரணும் என்று தொடங்கி, அனைகில்லாது, ஆதலால் - நல்ல நான்மறையோர் என்று தொடங்கி, நல்ல நீர்மாடம் - அவனுறைகின்ற - திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றாறு எனக்கு நல்லரணே இத்தவ்யம்.

(டு)

ஆறாம் பாட்டு.

எனக்குநல்லரணையென தாருயிரை இமையவர்தந்தைதாய்தன்னைத்
தனக்குந்தன்தன்மையறிவரியானைத் தடங்கடற்பள்ளியம்மானை
மனக்கொள்சீர்முவாயிரவர் வண்சிவனுமயனுந்தானுமொப்பார்வாழ்
கனக்கொள்திண்மாடத்திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றறதனுட்கண்டேனே.

ஆ.—(எனக்கு நல்லரணை.) - எனக்கு நித்யாக்ஷகனாய், எனக்குப் ப்ராணனாய், அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பிதாவாய் மாதாவாய், ஸ்வேநாபி துரவவேபாய ஸ்வமஹிம ஸ்வஹிவனாய், சுதீராரணவஸாயியாயிருந்த எம்பெருமானை; ஸகலமநோஹர கல்யாணகுணவிசிஷ்டராய், தனித்தனியே ப்ரஹ்ம விஷ்ணு நுத்ரவஜ் ஜாஜ்ஜம் ஸத்திதி ஸம்ஹார ஸமர்த்தராய், த்ரிஸஹஸ்ர ஸங்க்யாஸங்க்பாதான ஜனங்களாலே அய்யாஸ்ய மாநமாய், த்ருடதர ப்ராஸாத பரிகர்மிதமான திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றறதனுள்

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், ஸர்வஜ்ஞனான தனக்குக்கூட அறியமுடியாத படியையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸர்வவிதவந்யுஷமாய், ப்ரஹ்மஹிதர்களுக்கு ஸமாப்ரயணியனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை “தனக்கென்புருகிறதோ?” என்று அஞ்சாபபடி கிர்ஹமான திருச்செங்குன்றாரிலே காணப்பெற்றே நென்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - எனக்கு நல்லபுகழ் மாய் எனக்குயாராகனுமாவனை. [அம்மானை] - பெரியோனை. [மனக்கொள்சீரென்று மேலுக்கு] - எம்பெருமானுடைய குணங்களை எப்போதும் மகஸ்ஸிலேகொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸத்திதி ஸம்ஹார சுதீராயிருப்பார் மூவாய்சரம் ப்ராஹ்மணர், தன்னையதுவிதித்துத் தனக்குப்பரிந்து வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, செறிந்த திண்ணிய மாடங்கையுடைய திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றிலே காணப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய், சுதீராரணவஸாயியான ஸர்வேஸ்வரனை, பரிவரான வைதிகர்க்கேஸரர் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றாரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரணை - புகழிடமாய், (அவ்வளவன்றியே), எனது - எனக்கு, ஆருயிரை - ஸத்தாயாகனாய், (சித்ஸவூரிகள் ஸத்தைக்கும் வருத்திக்கும் ஹேதுபூதனாகையாலே), இமையவர் - அவர்களுக்கும், தந்தைதாய்தன்னை - தந்தைத்தாயாயிருப்பானாய், தனக்கும் - (ஸர்வஜ்ஞனான) தனக்கும், தன்-தன், தன்மை-பெருமை, அறிவு அரியானை - அறியவரியான யிருக்குமவனாய், (ஆழ்ந்த ரக்ஷணர்த்தமாக), தடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - கடலிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுமவனான, அம்மானை - ஸர்வேஸ்வரனை, மனம் - நெஞ்சிலே, கொள் - கொள்ளப்பட்ட, சீர் - ஹவ, டயரான, வண் - ஜ்ஞானாதிஸம்பத்தையுடையான, சிவனும் - நுத்ரனும், அயனும் - ப்ரஹ்மாவும், தானும் - (ஸர்வேஸ்வரனான) தானும், ஒப்பார் - ஒக்கும்படி (ஒரொருவரே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு

கூதமரானவர்கள்), வாழ் - ("ஐமஆரவாரவடி" என்கிறபடியே அதில் தாத்பர்ய மற்று ஊவடிதுவையமாகிற) வாழ்ச்சியையுடையாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறஸ்த்தல மாய், கணம் - செறிவை, கொள் - உடைத்தாய்க்கொண்டு, திண்-ஸ்த்திரமான, மாடம்-மாடங்களை யுடைத்தான, திருச்செங்குன்றாரில் - திருச்செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றுறதனுள் - திருச்சிற்றுகிற விலகூண்டிதசத்துக்குள்ளே, கண்டேன் - காணப்பெற்றேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவியவந்யுவுமாய், ப்ரஹ்மாவிகளுக்கு ஆஸ்ரயணியனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற இவனை, "தனக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ஹயமான திருச்செங்குன்றாரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்கு நல்லரணை] - "சுயலொழையும்தொழுவதி" என்கிற விஷயத்துக்குஹயப்படுகிற எனக்கு நிர்ஹயமான அரணைவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னுடைய ரகூதகவத்தைக்காட்டி எனக்கு யாரகணைவனை. [இமையவர் இத்தயாதி] - ஹயப்ரஸங்கமில்லாத பரமபதத்திலேயிருந்து, அஸ்யானேஹயங்கைபண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவியவந்யுவுமானவனை. "குழந்திருந்தத்துவர்" என்று அவர்களும் அஸ்யானேஹயங்கைபண்ணி மங்களாஸாஸம் பண்ணிற்றார்கள். அஸ்யானேஹயப்படவேண்டும்படியிதே விஷயவைலகூண்யம். [தனக்குந்தன் தன்மையறிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸவரஜ்ஞனை தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேவடிக்கப்போகாது. முதலிலே ஹயத்துக்கு அவகாஸமில்லை. ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேவித்து நலியவேணும். [தடங்கடல் பள்ளியம்மானை] - மயுகைடஹர்களை யழியச்செய்கைக்கும், ஸ்வேத த்வீபவாஸிகளுக்கு ஆஸ்ரயிக்கைக்கும், ப்ரஹ்மாவிகள் பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டவனை. [மனக்கொள்கீர் மூவாயிரவர்] - ஹயவத்குணங்களை மநஸ்ஸிலே கொண்டு, "இவனுக்கென் வருகிறதோ?" என்று அஸ்யானேஹயங்கைபண்ணி வர்த்திப்பார் மூவாயிரம் ப்ரஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ரஹ்மணரும் இவர்கோடியிலுள்ளாராயிற்று; "வவொடிநியதொழுகிடு" என்கிற ஸ்ரீஹரத்வாஜஹயவானோடு ஒக்குமவர்கள். தன்னைப் பிரிந்தவன்முதல் ராவணவயம் பண்ணிமீளுமளவும் செல்ல, "இவர்களுக்குஎன் வருகிறதோ?" என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிடே ஸ்ரீஹரத்வாஜஹயவான் [வண்சிவனும் அயனும் தானுமொப்பார்வாழ்] - ஐமத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாழிகளுக்குக்கடவராய், ப்ரஹ்மரான மூவரும் செய்யக்கடவ கார்யத்தை ஓரொருத்தரே செய்யவல்லராய்படியாயிற்று இவர்கள் ஸக்தியிருக்கும்படி. [கனக்கொள் திண்மாடம்] - செறிந்து திண்ணிதானமாடம். ஒருவர் பரியவொண்ணாதபடி ஊராரண்தானே யமைந்திருக்கை. [திருச்சிற்றுகிற அது ஊட்கண்டேனே] - ஹயப்பட்ட ஹேஸத்திலே ஹய நிவ்ருத்தி பிறந்தார்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ஹயமாயிருப்பதொரு ஸ்யாத்முண்டாய், அதிலே காணப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டே, நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணியனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற இவனை "தனக்கென்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ஹயமான திருச்செங்குன்றாரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்குநல்லரணை] - “**ஸயவொ஽மப஽தொவவதி**” (அதஸோபயங்க தோபவதி) என்கிறவிஷயத்துக்குப் பயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணுவனை. [என தாருயிரை] - தன்னுடைய ரக்ஷைத்வத்தைக் காட்டி எனக்கு ஸாரகனுவனை. [இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை] - அஸ்த்தானே லயஸங்கைபண்ணும் நியஸந்திரூபஸர்வ வித பந்துவுமானவனை. “**சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு**” என்னக்கடவதிறே. [தனக்குந் தன் தன்மையழிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான தன்னாலும் தன்னைப் பரிச் சேதிக் கப்போகாது. முதலிலே பயத்துக்கு அவகாசமில்லை: ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து லயிய வேணுமே. [தடங்கடல்பள்ளியம்மானை] - ஸ்வேதத்வீபவாஸிகள் ஆஸ்ரயிக்கைக்கும், மயுகைகடலாதிசனை அபியச்செய்கைக்கும், ப்ரஹ்மாதிகள்பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினவனை. [மணக்கொள்சீர்முவாயிரவர்] - லகவத்துணங்களை மநஸ் ஸிலேகொண்டு, “இக்குணாயிகனுக்கு என்வருகிறதோ?” என்று அஸ்த்தானேயஸங்கை பண்ணி வர்த்திப்பார் முவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர் கோடியிலேயாயிற்று; “**வவஜெநியதொ஽நிடி**” (வவந்தேநியதோமுநிம்) என்கிற ஸ்ரீஹரத்வாஜமஹாமுநியோடோக்குமவர்கள். தன்னைப்பிரிந்த அன்றுமுதல் ராவணவதம் பண்ணி மீளுமளவுஞ்செல்ல, “இவர்களுக்கு என்வருகிறதோ?” என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீஹரத்வாஜலயவான். [வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார் வாழ்] - மூவர்செய்யும்கார்யமும் ஓரொருத்தரே செய்யவல்லராயிருப்பார்கள். அதிகாரிபுருஷர்களில் இவர்களுக்குஉண்டான ஏற்றம். [கனக்கொள்திண்மாடம்] - † (சேறிந்துதிண்ணி தானமாடம்.) இவர்களும்மிகை, ஊரரண்தானே சிலர்க்கு ப்ரவேஸிக்கப்போகாது. [திருச்சிற்றறத்தனுள்கண்டேனே] - லயப்பட்டதேசத்திலே லயம் நிவ்ருத்தமாஹற்போலே, ஸம் ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ப்பயமாயிருப்பதோருதேச முண்டாய், அதிலேகாணப்பெற்றேன். (சு)

ஆறும்பாட்டு - எனக்கு இத்தாதி. “இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை - தடங்கடல்பள்ளியம்மானை - முவாயிரவர் - வாழ் - கனக்கொள்” என்றுதொடங்கி, “கண்டேனே” என்ற பதங்களைக் கடைகித்து அவதாரிகை - நித்யதூரிகளுக்கு இத்தாதி.

“**ஸயவொ஽மப஽தொவவதி**” என்கிற விஷயத்துக்கு என்றது - தன்பக்கல் மநஸ்ஸைவைத்தானை நிர்ப்பயமாக்கும் விஷயத்துக்கு என்றபடி. அஸ்த்தானே லயஸங்கைபண்ணுவாரோவென்ன - சூழ்ந்திருந்து இத்தாதி. ஹலிதம் - முதலிலே இத்தாதி. அது எப்படியென்ன - ஒருவஸ்துவை இத்தாதி. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகைக்கு மூன்றுப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வேதத்வீப இத்தாதி. அப்படி அவர்கள் பரிவாரோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்வூரில் இத்தாதி. இவர் கோடியிலே என்றது - ஆழ்வார் கோடியிலே என்றபடி. த்ருஷ்டாந்தம் - வவஜெ இத்தாதி. “முநிம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்தாதி. “**வடிரெவதொ஽ஸவவெ஽ வஹிஜோ஽ஹ்ணா முஜஃ | ஹா஽ாஜாஸாஸிம்ப்ராவுவவஜெநியதொ஽நிடி**” உதிபாஹகாஹ்ண (உஉஎ - க). இவர்களைக் கண்டவாறே பயம் நிவ்ருத்தமாயிற்று என்னுமிடத்தோன்ற அவர்கள் ஸக்தியினுறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - முவர்செய்யும் இத்தாதி. முவாயிரவரும் மூவருக்கொத்தவர்களென்றதே, “ஓரொருத்தரே” என்றதுக்கு ஹாவமே தென்ன - அதிகாரி இத்தாதி. இவர்களுக்கு மென்றது - முவாயிரவரை. “திருச்சிற்றறத்தனுள்கண்டேன்” என்கிறவருடைய ஹவம் - பயப்பட்ட தேசத்திலே இத்தாதி. (சு)

† குண்டலிதம் ப்ரகிப்ப்தம்.

ஏழாம் பாட்டு.

திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றறதனுட்கண்ட அத்திருவடியென்றும்
திருச்செய்யகமலக்கண்ணும் செவ்வாயுஞ்செவ்வடியுஞ்செய்யகையும்
திருச்செய்யகமலவுந்தியும்செய்ய கமலமார்வுஞ்செய்யவுடையும்
திருச்செய்யமுடியுமாமும்படையும் திகழவேன்சிந்தையுளானே.

ஆ.—(திருச்செங்குன்றூரில்.) - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றறதனுள் கண்ட அந்த ரமணீய தாம்ரகமல ஸத்ருஸமான திருக்கண்களும், வித்ருமஸத்ருஸமான திருப்பவளமும், கமலஸத்ருஸமான திருவடிகளும், கமலஸத்ருஸமான திருக்கைகளும், கமலஸத்ருஸமான திருநாபியும், நிஜபுஜார்தாமந்திரஇந்திரா திவ்யரூபமயூவாலி உதமாயைபோலே சிவந்த தாமரைபோலேயிருந்த திருமார்வும், திவ்யபீதாம் பரமும், நிரதிஸய தேஜோநுபமான திருவலி ஷேகமும், திவ்யமௌக்திகஹாரமும், ஸங்ஷசக்ராதி திவ்யாயுக்களும் திசுழ என்சிந்தையு ளி நந்தானென்றார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்ற நுளின் சீர்கொன்சிற்றயன், ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி தன் திருவழிகோடே என்ஹ்ருடியத்திலே வந்துபுகுந்தா நென்கிறார்.

[திருவடி] - ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணென்று மேலுக்கு] - ப்ரணதராணரை ஸ்ரமஹரமான வர்ஷு, ரைபோலே நோக்கக்கடவதாய் அழகிதாய்ச் சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும் அவர்களைக்கண்ட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே வினவுவாரைப்போலே ஸ்ரமஹரமாய்படி முறுவல்செய்கையாலே சிவந்துதோன்றின திருப்பவளமும் கண்ணுக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்றார்க்கு இளைப்பாறலாம்படி சிவந்த திருவடிகளுர், திருவடிகளிலே விழுந்தவர்களை யரிப்பிக்கும்படியாக ஸ்பர்ஸிக்கும் சிவந்த திருக்கையும், தன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே யரித்துவின்றவர்கள் விடாதேதின்று நிரந்தரமாக அறுஊவிக்கும்படி யழகிதாய்ச் சிவந்ததிருநாழியும், பெரியபிராட்டியார் ஸந்திதாந்தாலே சிவந்ததிருமார்வும், நீலமான நிறத்துக்குப்பகைத்தொடையாம்படி சிவந்த திருப்பீதாம்பரமும், ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகடாய் அழகியதாய், சிவந்திருக்கிற திருவலிஷேகமும், தன் திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும், மிகவும் பணைத்த கல்பகதருபணைத்தாற்போலே யரித்தருளின திவ்யாயுயங்கள் எல்லாம் விளங்கும்படி என்முமொக்க என்னுடைய ஹ்ருடியஸூனானே.

ப.—அந்தரம், அதிசயிதமான அவயவ ஆஹரண ஆயுயஸோபகைளோடே திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிற என் ஸ்வாமியானவன் என்னெஞ்சுக்குள்ளே நித்யஸந்திஹிதனாகாநின்ற நென்கிறார்.

திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றறதனுள் - திருச்சிற்றறத்தில் வர்த்திக்கிற, கண்ட - (நான்) கண்ட, அத்திருவடி - ஸ்வாமியானவன், செய்ய - சிவந்த, கமலம் - கமலம்போலே யிருக்கிற, திருக்கண்ணும் - திருக்கண்களும், செம் - சிவந்த, வாயும் - திருப்பவளமும், செம் - சிவந்த, அடியும் - திருவடிகளும், செய்ய - சிவந்த, கையும் - திருக்கைகளும், செய்ய - சிவந்த, கமலம் - கமலத்தை

யுடைத்தான, திருவுந்தியும் - திருநாபியும், செய்ய - சிவந்ததிருமேனியையுடைய, கமலை - லக்ஷ்மியையுடைத்தான, மார்வும் - திருமார்வும், செய்ய - சிவந்த, உடையும் - திருவுடையாடையும், செய்ய - சிவந்த, திருமுடியும் - திருமுடியும், ஆரமும் - திருவாரமும், படையும் - திவ்யாயுடங்களுந், திகழ - விளங்கும்படியாக, என்றும் - என்றும், என் சிந்தை - என் நெஞ்சக்குள்ளே, உளான் - ஆனான்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்ள, மறக்கவொண்ணாதபடி தன்னழகோடே என்னெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தாணென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்தயாதி] - கிரஹஸ்டாநமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றற்றிலே காணலாம்படி நின்றருளின ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணம்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரை போலேயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால்பிறந்த முதல்உறவை க்ரயம் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழும் திருவடிகளும். [செய்ய கையும்] - திருவடிகளிலே விழந்தாரை எடுத்தனைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்ய கமலவுந்தியும்] - அணைத்தார்க்கு நித்யாநூலாய்மாய், அமுகுக்கெல்லையாய், ஸர்வோதப்பத்திஸ்டாநமாயிருக்கிற திருநாடியும். [செய்ய கமலமார்வும்] - ஊவத்ஸம்ஸார்பூமில்லாதார்க்கும் பற்றுகான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்பும். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரலாமாய், பும்ஸத்வாலஹமான திருப்பிகாம்பரமும். [திருச்செய்ய முடியும்] - அப்படித் திருமேனிக்குப் பாலாமாய் லயந்தீநம்படி ரக்ஷகத்வஸூசக மாயிருந்துள்ள திருவலிஷேகமும். [ஆரமும்] - “பெரிபவரைமார்பில் பேராரம்பூண்டு” என்கிற படியே திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய், ஹோமஹஸ்தரில் ஆஹாணமாயிருக்கிற ஹ்வயாயுடங்களுந். [திகழ] - “ஸொஹயநுஷ்டாணகாரணஜ” என்கிறபடியே ஹ்வயாயுடந்தானே விளங்கும்படியாக. [என்றும் - என்சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என் நெஞ்சிலே வர்த்திக்கையாலே லயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. “ஹயம்ஹயாநாடி.”

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றாயன், தன்னழகோடே மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்தயாதி] - நிர்ப்பயஸ்த்தாநமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றற்றிலே காணலாம்படி நின்ற ஸ்வாமி. திருவடி - ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணம்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரை போலேயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால் பிறந்த முதல்உறவை க்ரயம் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழும்

ஏழாம்பாட்டு.—திருச்செங்குன்றூரில் இத்தயாதி. “திருச்சிற்றற்றதனுட்கண்ட வடி - திருச்செய்யகமலக்கண்ணம்” என்றுதொடங்கி, “திகழ - என்றும் - என்சிந்தையுளானே” என்றபதங்களைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - திருச்செங்குன்றூரிலே இத்தயாதி.

கண்ட - காணலாம்படி. திரு - அமுகு. கண்ணுக்கு அநந்தரம், அயாரத்தைச்சொன்ன துக்கு ஹாவம் - நோக்கால் இத்தயாதி. அதரத்துக்கநந்தரம், திருவடிகளைச் சொன்ன துக்கு ஹாவம் -

ம. [செய்யகையும] - திருவடிகளில் விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்யகமலவுந்தியும்] - அணைத்தார்க்கு நித்யாநுலாவ்யமாய், அழகுக்கு எல்லையாய், ஸர்வோத்தமத்திஸ்த்தானம் என்று தோற்றம்படி யிருக்கிற திருநாலியும். [செய்யகமலமார்வும] - லகவத்ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கும் பற்றுசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்வும. கமலையென்றுமாம். [செய்யவுடையும] - திருமேனிக் குப்பரலாமாய், புரீஸ்த்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்யமுடியும] - அப்படி திருமேனிக்குப் பரலாமாய் லயந்தீரும்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திருவலிஷேகமும். [ஆரமும்] - ‘பேரியவரைமார்பில் பேராரம் பூண்டு’ என்கிறபடியே - திருமார்வுக்குத்தகுதியான திருவாரமும். [படையும] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய், லோஹஸ்யயில் ஆலரணமாயிருந்துள்ள திவ்யாயுதங்களும். [திகழ] - ‘‘சோலயநுஹம் லகாரணநுஹம்’’ (சோபயந்தண்டகாரணயம்) என்கிறபடியே விளங்க. [என்றும் - என் சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என்சிந்தையிலே வர்த்திக்கையாலே லயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திகழவேன்சிந்தையுளிருந்தானேச் செழுநிலத்தேவர்நான்மறையோர்
திசைகைகூப்பியேத்துந் திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிறுற்றங்கரையானேப்
புகர்கோள்வானவர்கள்புகலிடந்தன்னை அசுரர்வன்கையர்வெங்குற்றைப்
புகழுமாற்றியேன்போருந்துழவுலகும் படைப்போடுகேடுபுக்காப்பவனே.

ஆ.—(திகழவேன்சிந்தையுள்.) - ஸ்வகுணதூரத்த ஸகலஸூவர ஸஞ்ஜந பரிபால ஸம்ஹருதிலீலனாய், லக்ஷியுத்த சதர்முஷ பஸுபதி ஸாதமஷ ஹுதவஹ ப்ரப்ருதி ஸகலஸூரஜ ஸரணயனாய், தத்விரோத்யஸூரஜ ம்ருத்யுஹுதனாய், சதர்வேத வித்ப்ரவாராய் பரபுருஷ சரணயுகளாநுராகயுத்தராய் க்ருதாஞ்சலிகளான பெளம ஸூரராலே ஸம்ஸ்தாபமார திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிறுற்றங்கரையிலே நின்றருளி, என்னெஞ்சிலே தீப்பயாரனயிருந்தருளினவனே, எத்தைச்சொல்லிப் புழுவது? புகழுமாற்றியே நென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாகத் தாம் அநுலபித்த சீர்கொள் சிறுயனுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் அழுந்தி, அவனை ஸ்துதிக்கும்படி யறிகிறிலே நென்கிறார்.

ஸ்மிதத்துக்கு இத்த்யாதி. திருவடிகளுக்கந்தரம், திருக்கைகளைச் சொன்னதுக்கு லாவம் - திருவடிகளில் இத்த்யாதி. திருக்கைகளுக்கந்தரம், திருநாலியைச்சொன்னதுக்கு லாவம் - அணைத்தார்க்கு இத்த்யாதி. “செய்யகமலம்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். கமலம்போலே சிவந்த மார்வென்னுதல்; † ஐகாரம் குறைத்துகிடக்கிறதாய், கமலையை யுடைத்தாகையாலே சிவந்தமார்வென்னுதல், திருமார்வுக்குச் சிவப்பு கூடாதே யென்ன-லகவத்ஸம்பந்தம் இத்த்யாதி. லகவத்ஸம்பந்தமில்லாதார்க்கும் என்றது - லகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாந மில்லாதார்க்கும்என்றபடி. புரீஸ்த்வாவஹமான புருஷோத்தமத்வாவஹமான என்றபடி. ஆரம் - பதக்கம். “படையும” என்றது-ஜாத்யேகசகம். ஆயுதங்களை அழகோடே கூட்டலாமோவென்ன - வினைத்தலையில் இத்த்யாதி. (எ)

† கமலையென்று பாடமாய் என்று இருக்கலாம்.

[செழுநிலத்தேவரென்று தொடங்கி] - நாலுவேடித்திலும்பழி விலகண்ணரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்னூரில் திருச்சிற்றற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [புகரென்று தொடங்கி] - தேஜஸ்சிகளான இந்த்ராபிகளுக்கும் புகலிடமுமாய் ஒருவராலும் ஸையிக்கமுடியாத படி பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு வெங்குற்றமுமானவனை. [பொருந்து முவுலகென்று மேலுக்கு] - தனக்குவியையமான ஸர்வஜமத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாபிகளைப்

ப.—அநந்தரம், இப்படி என்னெஞ்சிலே திகழவிருக்கிற ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணவூததையிருக்கிறவனைப் புகழும்படி அறிகிறிலேனென்கிறார்.

திகழ-உஜ்ஜ்வலமாம்படி, என் சிந்தையுள்-என்றெஞ்சுக்குள்ளே, இருந்தானே-இருக்கும்வனாய், - செழு - விலகண்ணராய், நிலத்தேவர் - பூமிதேவர்களாய், நான்மறையோர் - நாலுவேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகரானவர்கள், திசை - திக்குக்கள்தோறும், கைகூப்பி - கைகூப்பி, ஏத்தும் - ஏத்துப்படியான, திருச்செங்குன்னூரில் - திருச்செங்குன்னூரில், திருச்சிற்றற்றங்கரையான - திருச்சிற்றற்றங்கரையிலே வர்த்திக்குமவனாய், (பிறர்க்கு ஆஸ்ரயணீயதயா வந்த), புகர் - ஓளஜ்ஜ்வல்பத்தை, கொள் - உடைய, வானவர்கள் - தேவர்களுக்கு, 'டர் - ஆஸ்ரயயனாய், - (அவர்களுக்கு விரோதியுளாய்), வன்கையர் - ப்ரவலரான, அசுரர் - அஸுரர்க்கு, வெம் - க்ரூரமான, கூற்றை - ம்ருத்யுவாய், -பொருந்து - (தன்னோடு) அப்ருயக் ஸித்தமான, முவுலகும் - ஜகத்யத்தினுடைய, படைப்பொடு - ஸ்ருஷ்டியோடே, கெடுப்புக்காப்பவனை - ப்ரளயாக்ஷணங்களை யுடையனவனை, புகழுமாறு - (ஓராகாரத்திலே வகையறிந்து) புகழும்படி, அறியேன் - அறிகிறிலேன். காப்பவன் - காப்பினையுடையவன்.

இ.- எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாக அநுபவித்த சீர்கொளையனுடைய விலகண்ணகுணங்களிலும் அழகிலும் அமுத்தி, அவனைப் புகழும்படி யறிகிறிலேனென்கிறார்.

[திகழுவென் சிந்தையுள்ளிருந்தானே] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்கு ஹேது. தம்நெஞ்சிலே இருக்கையாலே ஓர் அரணுக்குள்ளே இருக்கிறப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று. உகவாதார் வன்றெஞ்சிலே யிருக்கிறபயம்போய், தம்நெஞ்சிலேயிருக்கப்பெற்றபடி, “இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்றெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்து வளத்தேன்” என்னக்கடவதிதே. [செழுநிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்ட வேடிங்களும்கைவந்து விலகண்ணராய் ஆஸுரரான வைஷ்ணவர்கள் டிக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்னூரில் திருச்சிற்றற்றங்கரையிலே வர்த்திக்குமவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாகபடி ஓர்மமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கொள் இத்யாதி] - புறம்புள்ளார்க்கு ஆஸ்ரயணீயராய், அத்தாலேவந்த தேஜஸ்ஸையுடையரான இந்த்ராபிகள். [புகலிடந்தன்னை] - அவர்களாபந்தரான போது புகலானவனை. அஸுரயமமான அஸுரவர்த்தனுக்கு, அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி அந்தகனுனவனை. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை; என்குறைதீரப் புகழ்வதொருப்கார மறிகிறிலேன். புகழாதொழியவும் மாட்டே

லேன். ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்னில்; தனக்கு விதேயமான ஸர்வஜக்தி னுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதினைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லுமத்தனை; பிரித்து வகையிட்டுச் சொல்லப்பக்கால் சொல்லிமுடிக்கப் போகாது; ப்ரயோஜகத்திலே

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி பூர்ணமாக அநுலவித்த சீர்கோள் சிற்றய னுடைய விலகுகுணமான குணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும்படி அறி கிறிலேனென்கிறார்.

[திகழ என்சிந்தையுளிருந்தானே] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்கு ஹேது. தம்நெஞ்சிலே யிருக்கையாலே ஓரணுக்குள்ளே யிருக்கிறப்போலே இருக்கிறதா யிற்று. உகவாதார் நெஞ்சிலேயிருந்தலுயமும் போயிற்று; “இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்” என்னுமவர்களிறே. [செழு நிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும் கைவந்து விலகுகுணராய் ஹ்ஸுரரான வைஷ்ணவர்கள், திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி ஏத்தாநின்றள்ள திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றங்கரையிலே வர்த்தக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்ட வொண்ணாதபடி தூக்கமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கோள் இத்யாதி] - தங்களை யொழிந்தார்க்கெல்லாம் ஆஸ்ரயணியராகையால்வந்த புகரையுடையரான ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கும் ஆபத்துவந்தால் புகலிடமாயுள்ளவனை. [அசுரர்வன்கையர்வேங்குற்றை] - முன்கை மிகேகரான அஸுரவர்க்கத்துக்கு, அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி வெவ்விய கூற்றமாயுள்ளவனை. [புகழுமாறியேன்] - அவனுக்கு ஒரு குறையில்லை, என்குறைதீர்ப் புகழுவதொரு ப்ரகாரம் அறிகிறேன்; புகழாதொழியவும் மாட்டிகிறேன்; ஆனால் செய்ய வடுப்பதென்? என்னில்,—[போருந்து இத்யாதி]-தனக்குவிதேயமான ஸர்வஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லு மத்தனை; பிரித்து வகையிட்டுச் சொல்லப்பக்கால் சொல்லி முடிக்கப்போகாது. ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுவதத் தனை.

(அ)

எட்டாம்பாட்டு.—திகழ இத்யாதி. “புகழுமாறியேன்” என்றத்தைக்கடாகுதித்து அவ தாரிகை - இப்படி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - ஸௌந்தர்யத்திலே மக்களாபடியைச்சொல்லி அந்தரம் இப்பாட்டிலே அவன் குணங்களைச்சொல்லி “புகழுமாறியேன்” என்கையாலே - குணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி என்கிறார்.

சிந்தையுளிருந்தா னென்னாதே, “திகழ” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - இதுவும் இத்யாதி. அதுஎப்படியென்ன - தம்நெஞ்சிலே இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம்-உகவாதார் இத்யாதி, தம் நெஞ்சிலிருந்தால் “உகவாதாநெஞ்சிலிருந்த பயமும்போயிற்று” என்கைக்கு கியாமகமே தென்ன - இனிப்போய் இத்யாதி. இங்குகின்றும் இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வலியநெஞ்சிலே புக்கிருக்கவொட்டேன்: வளைத்துவைத்தேன் - போகவொட்டாதபடி வளைத்துவைத்தேனென்ற படி. தீநமொழி, ஏழாம்பத்து, இரண்டாம் திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, “மலினஞ்சு” இத்யாதி. “நான்மறையோர் - செழுநிலத்தேவர்” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நாலுவகை இத்யாதி. இத் தால் ஹாவம் - உகவாதார்க்கு இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் புகரேதென்ன - தங்களையொழிந் தார்க்கு இத்யாதி. “வெங்குற்றை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - அந்தகன் தண்ணீரென் னும்படி என்று. அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்றது - மக்களாசாஸநாரூண்டாகையாலே குறையில்லை யென்றபடி. ஆனால் வெறுமனே இருக்கிறதூக்கென்னென்ன - புகழாதொழியவும் இத்யாதி. “திரளச்சொல்லுமத்தனை” என்றதின் விவரணம் - ப்ரயோஜகத்திலே இத்யாதி. ப்ரயோஜகம் - ஸங்க்ஷேபம்.

(அ)

விரஸெஷி-இரி” என்கிறபடியே மறுஷ்யாத்யபேக்ஷபாபரான இந்த்ராதிகளுக்கும் அவ்நாசகையாலே பரஹ்மானுய்க்கொண்டு, பிரமன் - (ஸ்ரஷ்டாவான்) ப்ரஹ்மாவும், சிவப்பிரான் - (ததாத்மகனுய்க்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கையாலே ஸுத்திகுணயுத்தையுக்கொண்டு) ஈஸ்வரான ருத்ரனும், அவனே - தானேயாம்படி (ப்ரகாரியாய் நிற்பானும்), இடை - (இவர்களிருவர்க்கும்) இடையிலே, புக்கு - (ரக்ஷகனுய்ப் புகுந்து), ஓர் - ஒரு, உருவும் - பதார்த்தத்தையும், ஒழிவில்லையவனே - ஒழியவிடாதிருக்குமவனும், (இப்படி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரபாலுந் கர்த்தாவானவளவன்றியே), யாவையும்-(ஸ்ருஜ்ய ஸம்ஹார்யபால்யமான) ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், தானே - தானேயாம்படி (தத் ப்ரகாராஸிஷ்டையிருக்கும்); (இதில்), புகழ்வு - (அர்த்தவாதரூபமான) ஸ்துதி,

—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாவிலே ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றநுளினவனென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய் என்கிறார்.

[படைப்பு இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டியோடு ஸம்ஹாரத்தோடு பாலுத்தோடு வாசியற, தன்னயீர்மாகவுடையவன். ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்மன்: மறுஷ்யாபேக்ஷபாபார் இந்த்ராதிகள், அவர்களுக்கும் பான் ப்ரஹ்மா. சிவனாகிறபிரான் - ப்ரயாநன ருத்ரன். [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - இவர்களிருவர் நடுவே புக்கு. ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லை, அவனிட்டவழக்கு. [யாவையுந்தானே] - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிஜாமற அவனயீரம் [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வீவற்றங்கள் சொல்லக்கடவது: அது உபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதசங்கையுமில்லை. இப்படி எல்லாம் ஸ்வாதீர்மாய்படியிருக்கிறவன் ஆர்? என்ன, “திருச்செங்குன்றாரில்திருச்சிற்றாமர்ந்தநாதன்” என்கிறார். [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கொடையால்வந்த பெரும்புகழையுடையார். எதிரிகளையும் தாநத்தாலே வஸீகரிக்க வல்லராயிருக்கை, தாநமும் ஸாமாதிகளிலே யொன்றிறே. பெரும்புகழாவது-ஜ்ஞாநதாநப; “விஷ்ணுஷாந்விஸிஷ்டதெ.” [இனையர்] இன்னார் என்று ப்ரஸித்தமா யிருக்குமவர்கள். “விஷ்ணுஷாந்விஸிஷ்டதா” என்று ஸத்ருஷேஸங்குளிலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஸத்ருக்கள் அங்குச்சென்றால் மீள்ப்போகாதென்று இங்கு வானீனயாதிருக்கை. ‘எனையர்’ என்று பாடமான போது, இப்படியிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னானார்] - தன்னோடொத்தவர்கள்; அப்ரதிஹத ஸத்திகள். அவன் புக்க காரியம் தலைக்கட்டுமாபோலேயாயிற்று, இவர்களும். [கூரியவிச்சையோ டொழுக்கம்]-ஸய்க்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநரூபமான ஸமாசாரங்களும்; எதிரிகளை யறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும் எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசாரவைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்த்ரன், ஐதிமர்ஹத்தை யழிக்கைக்கு, ஆசாரவைகல்யமிதே அவகாசமாயிற்று: “ஸத்ருஷேஸுஷுத்ததா”. [நடைபட்டி] - நித்தமான ஐகவத்ஸமாராதம். நடையென்று நிரந்தரமாகை. பஸி-பூஜை. [இயற்கை] - இவையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றற்றிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனே, படைப்போடு கெடுப்புக் காப்பவன்,

௪௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றாரிலே நின்றருளினவ னென்னுமிடம் அர்த்தவாத மன்று, மெய்யென்கிறார்.

[படைப்பொடு இத்யாதி.] - ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், பாலநம் இவை யெல் லாம் தன்னதீநமாகவுடையவன். [பிரமபரம்பரன்] - மஹுஷ்யாதிகளில் இந்த்ராதிகளுக் குண்டான ஏற்றம்போலே, அந்த இந்த்ராதிகளி லேற்றமுடையனான ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன். [சிவப்பிரான்] - அப்படியே தேவர்களில் தலைவலித்தானாயிருக்கிற ருத்ரன். அவர்களும் இவனிட்டவழக்கு. [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - நடுவே புக்கு ஒருபதார்த்த மும் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை; அடைய ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும். [யாவையுந்தானே]-இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிலா முற அவ னதீநம். [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வேற்றங் கள் சொல்லக்கடவது; அதுஉபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதசாங்கையுமில்லை. இப் படி, எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிறவன் ஆர்? என்ன - “திருச்சிற்றறமார்த்தநாதன்” என்கிறார். [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கொடையால்வந்த பெரும்புக �ழையுடையார். எதிரிகளையும் தாந்தாலே வஸீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும் ஸாமா திகளிலே ஒன்றிறே. பெரும்புகழர்வது - ஜ்ஞாநநாமம்: “விஷ்ணுஷாநாவஸிஷ்டகே” (வித்யாதாநம்விஸிஷ்டயதே). [இனையர்] - “இன்னார்” “இன்னார்” என்று ப்ரஸித்தராயி ருக்கும்வர்கள்: “விஷேசௌஷ்டிவிஷ்ணுதா” (விதேசௌஷ்டிவிஷ்ணுதா:) என்று ஸத்ருதேஸத்திலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஸத்ருக்கள் அங்கே சேன்றால் மீளப்போ காதென்று இங்குவர நினையாதிருக்கை ‘எனையர்’ என்றுபாடமானபோது, இப்படி யிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னோர்] - தன்னோடொத்தவர்கள். அவன் தன்னைப்

ஒன்பதாம்பாட்டு - படைப்பொடு இத்யாதி. “படைப்பொடுகெடுப்புக்காப்பவன் - திருச்சிற்றறமார்த்தநாதன் - புகழ்வில்லை” என்கிறபதங்களைக்கடாகூழித்து அவதாரிகை-ப்ரஹ்மாதி இத்யாதி.

தலைவலித்தானும் - ப்ரபுரானும் என்றபடி. “அவன்” என்றதற்கு அர்த்தம் - அவர் களும் இத்யாதி. இடைப்புக்கு - ப்ரகாரமான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே புக்கு, ஒருருவும் - ஒருபதார்த்தமும், ஒழிவில்லை - ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை. “ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே ரக்ஷ களும்புபுகுந்து ஒருபதார்த்தத்தையும் ஒழியவிடாதிருக்கும்வன்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். பின்னை யார் ஸ்வதந்த்ரரென்ன - அடைய இத்யாதி. பின்னை எதிலே அர்த்தவாதமென்ன - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. இத்தால் லாவம் - எதிரிகளையும் இத்யாதி. தாந்தாலே வஸீ கரிக்கை ஹீநமன்றோவென்ன - தாநமும் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “ஷாநெநதவிஷ்டொ லித்ராஹ்வணிக்” என்றது அநுஸந்தேயம். அர்த்தாந்தரம் - பெரும்புகழாவது இத்யாதி. ஜ்ஞாந மாவது - வித்யை, அது பெரும்புகழோவென்ன - விஷ்ணுஷாநமீது இத்யாதி. வித்யாதாந்தால் வந்த பெரும்புகழென்றபடி. “கொகெ ழீ ணு கிஷாநாநி கந்நாவூஸீஸாஸூகீ ணகெ ஷாநிகிஷாநாநாவிஷ்ணுஷாநாவஸிஷ்டகே.” இத்தால் லாவம்-விஷேசௌஷ்டி இத்யாதி. “விஷேசௌஷ்டிவிஷ்ணுதா ஸ்வபுதொவாஸிஸூயாஸி ஸநிஸிவ ஹததஜ்ஜா: ப்ரகூத்யாஸாவஷ்டிகா:” உதி வாயகாணெ ஸயொஜ்யாவண்டுகெ. விவரணம் - அவன்தன்னைப்போலே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “நாவிஷ்டிகிவதபுதெ” என்றது

போலே அதிகரித்த காரியத்தில் வெற்றிகோண்டல்லது மீளாதவர்கள். [கூரியலிச்
சையோ டொழக்கம்] - ஸம்யக்ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநாநுருபமான ஸமாசாரங்களும். எதிரி
கனையறிந்து பரிஹரிக் கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும், எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசார
வைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்தரன், ஸ்ரீவத்தை அழிக்கைக்கு, ஆசார
வைகல்யமின்றே அவகாசமாயிற்று “ஸத்ருஹிஷ்டயதா” (ஸத்ருதண்டஸ்ஸு
வ்ருத்ததா.) [நடைப்பலி] - நித்யமான லகவத்ஸாமாராதம். நடையாகை - நிரந்தரமா
கை. [பலி] - பூஜை. [இயற்கை] - இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்வர்கள். [திருச்
செங்குன்றாரில் இத்யாதி] - திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிறுநூற்றில் நித்யவாஸம்பண்ணு
கிற ஸர்வேஸ்வரன் - படைப்போடு கெடுப்புக்காப்பவன். (க)

பத்தாம் பாடல் (6).

அமர்ந்தநாதனை அவரவராகி அவர்க்கருளருளும்மாளை
அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிறுற்றங்கரையாளை
அமர்ந்தசீர்முவாயிரவர் வேதியர்கள் தம்பதி அவனிதேவர்வாழ்வு
அமர்ந்தமாயோனை முக்கணம்மாளை நான் முகனையமர்ந்தேனே.

ஆ.—[அமர்ந்தநாளை] - ஆழ்ந்த ஸம்ஸ்லேஷைக் ஸ்வாவனாய், மமநாயனாய். ஆழ்ந்தஸம்ஸித்த நிர்வர்த்தகனாய், த்ரிணேத்ர சத்ரமுக விபூதிகனாய், கமலதடாக பரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்தூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையை ஹேக்யபூமியாக உடையனாய், வேதவிதக்கேஸர பாம்புருஷ சரணாவிந்த யுகலாதா மு மஹிமாவஹாதத்ரு தபாரசிந்த த்ரிடிபு பத திவ்ய ஹம்ஸாஜங்கங்கள் வாழ்வமர்ந்த மாயோனை அமர்ந்தே

ஒ —பத்தாம்பாட்டில்,

கும் ஸமாப்ரதானியனாகக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே எழுந்தருளி நின்றருளின. எம்பெருமானை அநுலவிக்கப்பெற்றேனென்று பரீதராகிறார்.

[அமர்ந்தவன் தோடங்கி] - எல்லார்க்கும் “சுபவரன்” என்றால் தக் கிருப்பதுஞ்செய்து அர்த்திகளானார் தந்தாமுக்கு நல்லப்போலே, அவர்களுக்குத் தான் நல்லவை நிரீஹைதமாக அவர்களுக்குப் பராஸாதத்தைப் பண்ணுவதுஞ்செய்து சேர்ந்திருந்துள்ள அழகிய ரீர்திலங்கையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [அமர்ந்தசிரென்று மேலுக்கு] - சேர்ந்தபூணங்கையுடைய

அதஸந்தேயம். கூரிய - ஸூக்ஷ்மார்த்தாவகாஹியான். வீகை - வித்யை. ஐழக்கம் - ஆசாரம். இதுக்கு லாவம் - எந்நிலை இயாதி வாச்யம்வ்யத்தாலே. ஆசாரவைகல்யம் நலிகைக்கு அவகாசமோவென்ன - இந்நீரன் இயாதி. ஆசாரமுண்டானால் ஐயிக்கலாமோவென்ன - ஸூத்ராஹன் இயாதி. “ஐரஹ்வாவவாலஸு ஹாஸ்யாஹன் வ்யூஹய: | ஆதீர பஸாந்ஸுலா ஹன்ஸூத்ராஹன்ஸூவ்யத்தா.” நீத்யமான் ஹவத்ஸமாநாதநமென்றதாதி யனயித்திகாதினை. பஸி - வஸி. கொடைப்பெரும்புகழார் என்று தொடங்கி, ஒழிவில்லை யவனை - யாவையுத்தானே - புகழ்வில்லை இயந்வயது. (க)

மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்டுராமாய் ஹூமியில் வைஷ்ணவர்க்கு ப்ராப்யஹூமியாயுள்ள திருச்செங்குன்றூரைச் சேர்வதுஞ்செய்து அத்யாப்சர்யமான அழகையும் உடையனப் ப்ராஹ்மருத்ரர்களுக்கு கிர்வாஹகனவனைச் சேரப்பெற்றேன்.

ப.—அந்ந்தரம், திருப்பாயிகசோஷியாகைபாலே அவாந்தரஸோஷிகளான ப்ராஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் தானிட்டவழக்காய், தத்ப்ரயோஜம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜமாம்படி அவர்களுக்கு விவ்ஹித்ப்ரதனுப்க்கொண்டு திருச்செங்குன்றூரிலே நிற்கிற ஆப்சர்யபூகனைப் பொருந்தப்பெற்றே நென்கிறார்.

அமர்ந்த - (ஸகலசேதந கிர்வாஹகனென்றால்) தகுதியாம்படியான, நாதனை (திருப்பாயிக) ஸோஷித்வத்தையுடையனாய், ("ஒளபாயிகசோஷிகளான), முக்கணம்மாணை மூன்றுகண்ணையுடைய ருத்ரனும், நான்முகனை - சதுர்முகனும், (தானும்படி தத்ததூந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸத்தாஹேதுஹததாய்), அவரவர் - (ஸ்வவிபூதிகளை அர்த்தித் தப் பெறுகிற) அவர்கள், (அவற்றைப்பெற்று உகக்குமாபோலே), ஆகி-("வஸுதேதுபூதிநஹு") என்று அவர்களைரே) ஏகிபவித்துக்கொண்டு, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, அருள் - அலீஷ்டபத்ப்ரதாநாதிபூகணங்களை, அருளும்அம்மாணை - பண்ணுமவனாய், அமர்ந்த - செறிந்த, தண் - ஸ்ராமஹரமான, பழனம் - நீர்நிலத்தையுடைய, திருச் செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றற்றற்க்கரையான - திருச்சிற்றற்றற்க்கரையை வாஸஸூமிபாக உடையனாய், அமர்ந்த - பொருந்தின, தீர் - ஆத்மகுணங்களையுடையரான, மூவாயிரவர் - மூவாயிரவராயுள்ள, வேதியர்கள் - வைதிகர்க்கு, தம் பதி - அஸாதாரணதேசமாய், அவனிடேவர் - ஹூஸூரான லாகவதருடைய, வாழ்வு - ஹவதருஹவைஸ்வரீய பூமிபாயுள்ளத்தை, அமர்ந்த - (அவர்கள் ஸம்ருத்தியே தனக்கு ஸம்ருத்தியாம்படி யுகந்து) பொருந்திவர்த்திக்கிற, மாயோனை - ஆப்சர்யஹூதனானவனை, அமர்ந்தேன் - (அந்நயப்ரயோஜனனுப்க் கொண்டு) பொருந்தப்பெற்றேன், வேதியர்கள் தம்பதிபாய் அல்லாத ஹூஸூர்க்கு வாழ்வான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றற்றற்க்கரையானாய், அவர்களை அனுஹிப்பிக்கத் தகுதியான ஆப்சர்யசேஷித்தங்களை யுடையவனை என்றமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஜ்ஞத்துக்களுக்கும் ஸமாப்சர்யணியனாகக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றநுரினவனை யறுவவிக்கப் பெற்றே நென்கிறார். [அமர்ந்தநாதனை] - "ஆனைப்பிணங்களைக் குதிரை சுமக்க வற்றே!" என்னதபடி, உலயவிஹூதிக்கும் நூலென்றால் தக்கிருக்கும் அவனை "தெருவொகூலிநாபெநயெநவூரநாயவதாழ்" என்று ரக்ஷயத்திற்காட்டில் ரக்ஷகத்வம் விஞ்சியிருக்கை. [அவரவராகி] - அயிடுகள் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தா முக்கு நல்லர்போலே, அவர்களுக்கும் நல்லனயிருக்கும். அவர்கள் "இது நமக்கு வேணும்" என்றிருக்குமாபோலே, "இவர்களுக்கிதுவேணும்" என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகையிலே அர்யித்வம்; இவனுக்குக் கொடுக்கையிலே அர்யித்வம். பெற்றேனும் என்னும் ஹர்ஷம்அவர்களுக்கு; கொடுக்கப்பெற்றேமென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தன்பேறுகக் கொடுக்கை. "வஸுவபூநயிபுநொடிவடிவஸுதேதுபூதிநஹு". [அம்மான்] - ஸர்வேஸ்வரன்: பூர்ணனை யென்னுதல், ப்ராப்தனை யென்னுதல், [அமர்ந்த இத்யாகி] - சேர்ந்த

கவிதங்களை இய்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அர்த்திகளைஸ்வஹாவம் இவனுக்குண்டென்னுமதற்குப் ப்ரமாணம் - ஸுஸுவபூநு இய்யாதி. “ சுயரீய்யுக்கஷ்யாயாஸரீமஜ்யஸுஹுஜ்ஜெநெஃ ! ஸுஸுவபூநயிபுநொஹுஷ்டாஸுரெக்யபூதிநஹுஹ” உத்யுபொஷ்யாகாணெ. ஸமேத்ய - எதிர்கொண்டு, கீழ் தன்பேராகக் கொடுக்குமென்றும், தான் இரந்துகொடுக்குமென்றும் சொன்ன அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஹேது இப்பதமென்னுமிடம்தோன்ற, “ அம்மாணீ ” என்றதற்கும் அர்த்தத்வயமருளிச்செய்கிறார் - பூர்ணனை இய்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அர்த்தியினுடைய அர்த்தித்வம் இவனுக்குண்டாவது நிறையக்கொடுக்கக் கைம்முதலுண்டானாலிதே ; ஆகையாலே, பூர்த்தி அர்த்தித்வத்துக்கு ஹேது. இழவுபேது தன்னதாம்படியான ஸம்பந்தம் - தன்பேராகக் கொடுக்கைக்கு ஹேது. “ அமர்ந்தநாதனை, அமர்ந்தசீர் மூவாயிரவர் ” என்று ஸப்தமொத்திருக்கிறதற்கு ஹாவம் - ஸ்ரேஷ்டித்வத்துக்கு இய்யாதி. “ நிவபூஹுநிவபூஹகஹாவெந ஸாரீநாபிக்ரண்யூ ” என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய இய்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளைப் பலகால் சொல்லுகிறதற்கு இரண்டுப்ரயோஜனம் - ப்ரஹ்மநந்தர்களை இய்யாதி. “ ப்ரகாரப்ரகாரிஹாவநிவஸ்யமம் ஸாரீநாபிக்ரண்யூ ” என்று விவக்ஷித்து அர்த்தாத்ரம் - அன்றிக்கே இய்யாதி. அப்படி ஸ்வப்ரகாரியோவென்ன, ப்ரமாணம்-ஹுதாநி இய்யாதி. “ ஹுதாநிவிஷுஹபூவநாநிவிஷுஹபூவநாநிவிஷுமிபூரபொஹிஸஸு ! நஹுஸூபூபூஸஸவஸவபூயநஹுபஹாஸிவவிபூவநு ” உகி ஸ்ரீவிஷுஹபூராவெண [2-12-39]. அமர்ந்தநாதனும், அவாவாகி அவர்க்குள்ளருளும்மாளாய்-முக்கணம்மாளாய், நான்முதலும் - அமர்ந்தசீர்-என்று தொடங்கி, வாழ்வு - அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்செங்குண் றூரில் திருச்சிறுந்ருநற்கையாணீ - அமர்ந்தமாயோணீ - அமர்ந்தேனே இய்யத்வயம். (கல)

பதினோராம் பாட்டு.

தேனான் பாலைக்கன்னலையமுதைத் திருந்துலகுண்டவம்மான்
வானானான் முகனைமலர்ந்ததன்கோப்பூழ் மலர்மிசைப்படைத்தமாயோனை
கோனைவண்குருகூர்வண்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்துளிப்பத்தும்
வானின்மீதேற்றியருள்செய்துமுடிக்கும் பிறவிமாமாயக்கூத்தினையே.

ஆ.—(தேனை.) மயமயாரபய; வண்ட அப்ருதவத்தோமீ யஹுதனாய், நிமிர்ண
ஸகல்லோகனாய், ஸ்வநாஹீகமலோத்தஹை சதூர்முபனாய், ஆஸ்சர்யஹுதனாய், ஸர்வஸ்வா
மியாயிருந்த திருச்செங்குன்னூரில் திருக்கிறற்றந்தகரைபாளை, வண்குருகூர்ச்சட
கோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும், அருள்செய்து வானின்மீதேற்றி, பின்னை ஸம்
ஸாரஸம்பந்தத்தைப் போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிமிமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸாமாநாயகரண்யத்
துக்கு நிராகரமான ஸ்ருஷ்ட்யாத்யபகரணங்களைச் சொல்லாநின்றகொண்டு, இது - கற்
றார்க்குள்ள வலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[தேனையென்று தொடங்கி] - நிராகராயஜோமுபனாய் யிருந்துவைத்து கட்ட
ளைப்பட்டிருந்துள்ள இஜ்ஜுத்துப் ப்ரளயத்திலையழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரி
ஹரித்த பெரியோனை வானிலேயிருக்கிற சதூர்முபனை ஸ்ருஷ்ட்யதுகுணமான செவ்
வியையுடைய திருநாஹீகமலத்திலே படைத்த ஆஸ்சர்யஹுதனுமான ஸர்வேஸ்வரனை.
[வண்குருகூர் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி
யிலும் இத்திருவாய்மொழியானது முதலில் திருநாட்டில் கொடுபோய் பின்னை ஸம்ஸார
மஹாநாடகத்தை அறுக்கும்.

ப.—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு வலமாக, ஜம்நிவ்ருத்தி
ஹரிஷ்டமான பரமபடிப் ப்ரப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தேனை - (ஸ்ர்வாஸ ஸம்வாயருபமான) தேனாய், நன் - ஸ்வாஹீகரஸமான,
பாலை - பாலாய், கன்னலை - (பர்வந்தோதும் ரஸிக்கும்) கருப்புமாய், அமுதை - (முடிந்த
உயிரைப் பிழைப்பிக்கும்) அம்ருதமாய், (இப்படி ஸர்வவித ஜோஷ்யஹுதனாய்), திருந்து
உலகு - விஸக்ஷணமஹாலோகம், உண்ட - (ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி) அமுது
செய்துநோக்கின், அம்மானை - ஸ்வாமியாய், வானம் - ஊர்வலோக வாஸியான, நான்
நுகனை - சதூர்முகனை, மலர்ந்த - விசஸிதமாய், தண் - செவ்வியையுடைத்தான,
கொப்பூழ்மலர்மிசை - திருநாஹீகமலத்திலே, படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்த, மாயோனை -
ஆஸ்சர்யஹுதனாய், கோனை - (அத்தாலே) நிருபாயிகஸ்வாமியானவனை, வண் - நிராக்
ராயஸம்பந்தையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண் - பரமோடார
ரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்,
இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வானின்மீது - பரமபதத்திலே, ஏற்றி, - ஏறவிட்டு, அருள் -
(கைங்கர்ய ஸம்ஸாரஜயமாகிற) ஹிவ்ருங்கிரகத்தை, செய்து - பண்ணி, பிறவி - ஸம்
ஸாரஸம்பந்தரூப பர்யந்தமாயுள்ள, மாமாயக்கூத்தினை - ஆஸ்சர்யநாடகத்தை, முடிக்க
ும் - முடித்தவிடும். இது - ஐசுவரோசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு இதுதானே முந்தற பரமபதத்தேறக் கொடுபோய்ப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுக்கும் என்கிறார்.

[தேனையித்யாதி] - இவருடைய ஹயஸங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதைபிறே இவனாயஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வவியபஹோக்ய மனுவனை. “ஸவபூரஸு” என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் ஹயநிவ்ருத்திஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தைப் ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாலீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆஸ்சர்ய ஹதனை. [கோனை] - நிருபாயிக ஸேஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச்சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரண ஹாவத்தாலுண்டான ஸம்பந்யம் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸவனாய், அழிந்தவற்றை யுண்டாக்குமவனாய், ப்ராப்தனயிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகர் இத்யாதி] - அராஜகமானால் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியவைத்துப் பின்னை விலங்குவெட்டி கடுமா போலே, இப்பத்துத்தானே முந்தற பரமபதத்தைக்கொடுத்தப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுத்துக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, இதுதானே முதலிலே பரமபதத்தேறக்கொடுபோய், பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை அறுக்கு மென்கிறார்.

[தேனை இத்யாதி] - இவருடைய ஹயஸங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை அஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வவியபஹோக்ய மனுவனை. “ஸவபூரஸு” (ஸர்வரஸு) என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தைப் ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. [வானம் இத்யாதி] (கோப்பூழ் - மலர்ந்ததன் - மலர்மிசை - வானநான்முகனை - படைத்த மாயோனை)-வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாலீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆஸ்சர்யபூதனை. [கோனை] - நிருபாயிக ஸேஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரணஹாவத்தாலே சொல்லிற்றென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸவனாய், அழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்லனாய், ப்ராப்தனயிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகர் இத்யாதி] - அராஜக

நிமம், - தேனை இத்யாதி. “வானின்மீதேற்றி” இத்யாதியைக் கடாகித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அவனுடைய ரஸ்யதையை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹவம் - இவருடைய இத்யாதி. அது ஏதென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - எனக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வரஸு: இத்யாதி. மேல் ஹயநிவ்ருத்தி இத்யாதிகளாக்யத்திலே, கோனை யென்னுமளவும் இனி ஸேஷி. கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன ஐக்யநிர்வாஹம் கார்யகாரணஹவேக நிர்ணயித்தருளிரையிற் றென்கிறார் - கீழ்ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு இத்த்யாதி. மூன்று ஸப்தத்தாலும் மலித்தார்ந்தம் - ஆபத்ஸவனாய் இத்யாதி. “உலகுண்ட” என்றத்தைப்பற்ற - ஆபத்ஸவனாய் என்றது. “படைத்த” என்றத்தைப்பற்ற - அழிந்தவற்றையுண்டாக்கவல்லனாய் என்றது. “கோனை” என்றத்தைப் பற்ற - ப்ராப்தனயிருக்குமவன் என்றது. பிறவியைஅறுத்தன்றோ வானின்மீதேற்றுவ தென்ன-

“முதலிலேதொடங்கி யிவ்வளவும்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் இதிலே யொருகலாமாத்ரம்” என்னும்படிவந்த மஹாவ்யஸநமாகிற உவஹநபரீதராய், தம்மிற்காட்டிலும் தப்தமாய் ஆகுலமான ஸர்வகரணங்களையுமுடையராய், “அவனைக்காணவேணும்” என்று பெரு விடாய்ப்பட்டு, என்னுத்திதீர ஸ்ராமஹரமான படிகளாலேதோற்றியருள வேணுமென்று, கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாதத்தோடே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளிக் கிறதிலேயிலே “திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும்” என்றுதொடங்கி, திவ்யாவயவ ஸோஷை தொடக்கமானவற்றை ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்ப்படி அந்தரங்கமாக அநு லித்து ஹ்ருஷ்டரானவர், அவ்வடிவழிகோடே வாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணவேணுமென்று அலிஸந்யபண்ணிக் கிட்டாமையாலே ஆர்த்தராய்; அவனுடைய அநுலாவ்யமான ஆலிந்யபாதிஸபத்தையும், ஆர்த்திஹரமான மயிர்முடியையும், ஒளடார்யவைலக்ஷணயத்தையும், ஆபுரிதோபகாரார்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், ஆபத்ஸவத்வத்தையும், ஆகர்ஷகஸ்வலாவயோகத்தையும், அஸேஷஜநஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஆபுரிதபக்ஷபாதத்தையும், ஏகாபுரிதனையே அநேகவித கிஞ்சித்தகாரங்கொள்ளும்படியையும், ஆபுரிதஸூலஹையவைத்து அறியவரிபனா நிலையையும் அநுஸந்யித்து, எவம் விபூஸ்வலாவனாவனை யூராமநோயும் அநுலவிக்கப்பெறுமையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க் க்லேஸரித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். இப்படி ப்ராவண்யத்தை ஈஸ்வரன் தன்பக்கவிலே களிப்பித்தது, அநுலவப்ரதிஸந்யுகத்தைக் கழிக்கையிலுண்டான கணிசமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலே - அவன் ஸம்ஸாரத்திலேவந்து அவதரித்துத் தனியேயுலாவுகிற தனிமைக்கஞ்சி, அவனு டைய ஸௌர்யவீர்யாதிருணங்களை யநுஸந்யித்து ஓயங்கெட்டு யரித்தஸமந்நரம், “திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறதனுட்கண்ட அத்திருவடி” என்றுதொடங்கிச் சீர்கொள்கின்றயனுடைய வடிவழகை யநுலித்து, “முன்புத்தை ப்ரீதிகளெல்லாமொரு திவலை” என்னும்படி யதிப்ரீதராய், அநுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநு லவமாகையாலே வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகை பிறந்து, அந்தப்ரீதியெல்லாம் போய், தாம் திருநகரிபிலாராய், அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானாப், அவ்வடிவோடே யணையப் பெறுமையாலே, “கீழ் பட்டவ்யஸநங்களெல்லாம் ஒருகலாமாத்ரம்” என்னும்படி நொந்து, காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே தப்தராய், தம்மிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், “என் ஆர்த்தி தீர ஸ்ராமஹரமான படிகளாலே தோற்றியருளவேணும்” என்று கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாதத்தோடே கூப்பிடுகிறார். கீழ்-“இவ்விஷயத்துக்குப் பிறராலே யழிவுவருகிறதோ?” என்று லீதராணர்; இப்போது, தம்மார்த்தத்வசியாலே யழிக்கிறார். “மாயக்கூத்தனில் விடாய்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. இதுக்குமேலுள்ள இழவுகள் வாயிதாநவ்ருத்திமாத்ரம்.

ஈடு.—கீழிரண்டு திருவாய்மொழியிலுமாக ஹவத்தத்த்வம் பிறராலே அழியப்புகுகிறதென்று வெறுத்தார்; இதில் தம்முடைய ஆர்த்தநாதத்தாலே அவனை அழிக்கப்

பார்க்கிறார். கீழ்ந்திருவாய்மொழியிலே அவனுக்குப் பரிவருண்டென்று லயமுந்தீர்ந்து வடிவழகையங் லவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வழகு, நெஞ்சிலே, “திகழவேன் சிந்தையுளி ருந்தான்” என்கிற்படியே ஊற்றிருந்து, ஸ்ராவ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகை பிறந்து, அதுபேறு மையாலே, “கீழ் பட்டக் லேசங்களுமெல்லாமோன்றும் மல்ல: இதிலே ஒருகலாமாத்ரம்” என்னும்படி நொந்து, காட்டேத் தீ கதுவினரைப்போலே தப்தராய், தம்மிற்காட்டிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், “என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி தீவ்யாவயவங் களோடே வரவேணும், அழகிய திருவ ஹிஷேகத்தோடே வரவேணும், மேவம்போலே வரவேணும்: அழகியவடிவோடே வரவேணும்: உடியஸமயத்திலா ஹத்யனைப்போலே பெரியபுகரோடே வரவேணும்” என்றற்போலே கூப்பிட்டு, பின்னையும் அவன்வந்து முகங்காட்டக்காணமையாலே, நாம் இந்தக் லேஸத்தோடே முடிந்துபோமித்தனையர் காத்தே யென்று இழவோடே தலைக்கட்டுகிறது.

முதற் பாட்டு.

மாயக்கூத்தா! வாமனா! வினையேன்கண்ணா! கண்கைகால்
தூயசெய்யமலர்களாச் சோதிச்செவ்வாய் முகிழ்தா
சாயல்சாமத்திருமேனிதன்பாசடையாதாமரைகள்
வாசத்தடம்போல்வருவானே! ஒருநாள்காணவாராயே!

ஆ.—(மாயக்கூத்தா) - வாழநனையும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாகவும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, ஆஸ்சர்யமாய் ஓர்ஸரீயமான திவ்யசேஷ்டிதங்களைப்பண்ணுகிறது அடியேனுக்காகவன்றோ? பின்னையும் நான் ஹம்ஸஹீநனாகையாலே காணப்பெறுகிறிலேன்; அடியேனுடைய கண்களின் விடயத்தீ நம்படி ஒருநாள்காண உன்னுடைய திருக் கண்கைகால்கள் தூயசெய்யமலர்களாகவும், சோதிச்செவ்வாய் முகிழ்தாகவும், உஜ்ஜ்வல மாய் ஆஸ்சர்யமாயிருந்த திருமேனியைக் குளிர்ந்த இலையாகவு முடையையாய், புண்ய மர்ப் வாஸித அநந்தஜிநந்தராளனுமாயிருந்த நீ, ஒருநாமரைத்தடாகம் நடந்துவருமா போலே வாராயென்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்விடாய் கெடும்படி தாமரைத்தடாகம்போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா வாமனா] - ப்ரயோஜனந்தரபரான இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கக்காக ஸ்ரீவாமனாப் மஹாபலியையுடைய பஜ்ஞவாட்மேறடக்கை

கதுவினரை-ஸ்பர்ஸித்தாரை. “கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து” என்றத்தைப்பற்ற - தம்மிற்காட்டிலும் இய்யாதி. “கண்கைகால்” இய்யாதியைப்பற்ற - என்விடாயெல்லாம். இய்யாதி. “பவளவாயும்நால் தோளும்” இய்யாதியைப்பற்ற - தீவ்யாவயவங்களோடே என்றது. “முடிசேர்ச்சென்னி” என்றத்தைப்பற்ற - அழகிய இய்யாதி. “தூரீர்முகில்” என்றத்தைப்பற்ற-மேகம் இய்யாதி. “கொண்டல்வண்ண” என்றத்தைப்பற்ற - அழகியவடிவோடே இய்யாதி. “கருநாயிறுதிக்கும்,” “இளநாயிறிரண்டுபோல்” என்றத்தைப்பற்ற - உடியஸமயத்தில் இய்யாதி. “எங்கே காண்கேனே” என்றத்தைப்பற்ற - நாம் இந்தக் லேஸத்தோடே இய்யாதி.

தொடக்கமான மனோஹாரியானவிய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! [வினையேன்கண்ணு] - எனக்காக க்ருஷ்ணனுய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணினவனே! இத்திருவவதாரம் தமக்கு கார்யகரமாகாமையாலே, வினையேனென்கிறார். [சாயற் சாமத்திருமேனி] - சாயலையுடைய ஸ்யாமமான திருமேனி குளிர்ந்தஇலையாக.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஸ்யாநுஹிவ்பமான வடிவழகையுடைய வாமநாதி ப்ராஹ்மாவத்தை அதுஸ்யூக்தா, ஸ்ரமஹரமான பத்மதடாகம்போலே நான் காணும் படி வரவேணுமென்றபேஷிக்கிறார்.

மாயம் - ஆஸ்ரயருபமான சீலவ்யாபாரங்களையும், கூத்தா - மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தையு முடையையாய், வாமன - (மஹாமேருவை மஞ்சாடியாகச்சுருக்கினும் போலே லோக்யமான) வாமவேஷத்தை யுடையையாய், வினையேன் - (யுமரோடியும் அதுவழிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய எனக்கு. கண்ணு - (ஆஸந்நாயப்பிறந்து வைத்து அவ்வருகுபட்ட) க்ருஷ்ணனானவனாய், கண் - (அதுவழிக்க ஆசைப்பட்டாரை அங்கேகரிக்கும்) திருக்கண்ணும், கை - (அலயப்ராடிமான) திருக்கையும், கால் - (ஆஸ்ரயணியமான) திருவடிகளும், —தூய - அழுக்கற்று, செய்ய - சிவந்து, மலர்கள் ஆ - (அலர்ந்த) பூக்களாகவும், சோதி - மந்தஸமிதோஜ்ஜவலமான, செம் - சிவந்த, வாய் - திருவயரம், முகிதது ஆ - முகுளமாகவும், சாயல் - ஓளியையுடைத்தாய், சாமம் - ஸ்யாமமான, திருமேனி - திருமேனி, தண் - குளிர்ந்த, பாசடை ஆ - பச்சிலைச்செறிவாகவும், ('உதூஹவஹிதடாகவிவ') என்கிறபடியே, தாமரை - (அலர்ந்த) தாமரைப்பூக்களையுடைத்தாய், ரீன் - பெரியதாய், வாசம் - பரிமளோத்தரமான, தடம்போல் - தடாகம் (நடக்குமாபோலே), வருவானே - வருமவனே! ஒருநாள் - ஒருநாள், காண - காணும் படியாக, வராய் - வந்தருளவேணும்.

இ—முதற்பாட்டில், என்னிடாயெல்லாம் கெடும்படி, தாமரைத்தடாகம் போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஸ்ரயங்களையும் மனோஹாரிசேஷ்டிதங்களையும் உடையவனே! இத்தானிரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றேயிரப்பிலே அயிகரிக்கையும், மஹாபலியஜ்ஞவாதத்தளவும் ஷர்ஸரீயமாம்படி நடந்துசென்று "மாவலி" என்றற்போலே முப்பஜல்பிதங்கள் முதலான மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! நடந்துசென்ற நடை, வல்லாராடினும் போலேயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமன] - இத்தானுக்காகத் தன்னையிரப்பாளனாக்கினவன்கிடர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜமாயிருக்கிற என்னே இரப்பாளனாக்கினான்! [வினையேன் கண்ணு] - ஸ்ரீவாமநாய் வந்தவதரித்தது இத்தானுக்கானும் போலே, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கிறார். அவதாராத்ரங்களிற் காட்டில் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அண்ணிமையாலே சொல்லுகிறார். ஸர்வஸாரானனுடைய அவதாரமாகையாலே, உணர்ந்தவர்களுக்கு "எனக்கு" என்னலம்படியிருக்கையாலே சொல்லுகிறாரென்றுமாம். வினையேனென்கிறது - பல்விலைபட்டுத் தெறித்தாற்போலே, அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண் கை கால் தூயசெய்யமலர்களா] - கிட்டினரை முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத்தோற்றவர்களை யணைக்கும் கை, ஸர்ஸத்துக்குத் தோற்றவியும் திருவடிகள், அங்கேகிட்டுத் தலையெடுத்தது வலிக்கும் வடிவு கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி கிரமலமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள பூக்க-

ளாக. ஒருபொய்கை பாப்புமாதப் பூத்தாற்போலே, உரஸ்யுர்க்குப் பூவேயாப்த் தோற்றுமித்தனையிறே, [சோதிச்செவ்வாய் முகிழ்தா]-தேஜோரூபமாய்ச் சிவந்திருந் துள்ள திருவயரம் முகுளமாக. “சுவாக்ஷுநாடாரஃ” என்கிற தத்த்வமாகையாலே, ஸ்மி தம் விகாஸோந்முபமான அளவாயிறேயிருப்பது. “ஸ்யுபோநஃவாஃவாஃ” என் கிறபடியேயிறே, வந்து தோற்றும்போதிருப்பது. [சாயம்சாமத்திருமேனி தண்பாசடை யா]-ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்யாமமான திருமேனி குளிர்த பச்சிலையாக. “வாருஷ்டி வுஷ்ணீகாஃ” “அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனி” என்னக்கடவதிறே. [தாமரை ரீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே] - பாப்புமாதத் தாமரையலந்திருப்பதாய், ஏகார் ணவத்தை ஒருதாமரைத்தடாகமாக்கிதற்போலே பரந்திருப்பதாய், அப்பாப்படங்கப் பரிமளம் நிரம்பியிருப்பதொரு தடாகம் நடந்து வருமபோலேயாயிற்று, பரிமளம் முன்பேயலையிறிய வரும்போதிருப்பது. “ஸவபூமி” என்னக்கடவதிறே. [வரு வானே] - வரும் ஸ்வவானே! முன்பு தம்பக்கல் வரும்படியை யுபகாஸம்ருதி யாலே சொல்லுகிறார். [ஒருநாள்] - “ஒருகால் நாக்குநனைக்க” என்பாணப்போலே. [காண்] - வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜம் காணுமதுவே. ஒருநேசுவிசேஷத்திலும் ஸோடிஸந்தைதிறே ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லிற்று. [வாராயே] - ஆற்றுமைமிக் காலும் தானேவந்து காட்டக்காணும்அது முறை. “தடுவெழுவுகு தூலிவண்ணுதெ தகூ-ஓ-வாழ்”, “வணஷலவபூஷணுதவ” என்னக்கடவதிறே.

ராடு.—முதற்பாட்டு. என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி, ஒருதாமரைத்தடாகம் போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஸ்சர்யங்களையும் மனோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடைய வனே! இந்த்ரனுடைய இரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே இரப்பிலே அதிகரிக்கையும், மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்தளவும் ஓர்ஸ நீயமாம்படி நடந்து சென்று “மாவலி” என்றற்போலே முக்யஜல்பிதங்கள் முத லான மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! நடந்துசென்றநடை, வல்லாராடி னற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனா] - இரந்தும் இரந்தவர்க்கீகையே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறவன்கிடர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாளனாக்கி இரங்காதிருக்கிறான். [வினையென்கண்ணா] - பூரீவாமனாப்வந்தவ தரித்தது இந்த்ரனுக்கானற்போலே, க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கி றார். அவதாராந்தரங்களிற்காட்டில் க்ருஷ்ணவதாரத்தில்அண்ணிமையாலே சொல்லுகி றார். ஸர்வலாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே, உகந்தவர்களுக்கெல்லாம் “எனக்கு”

முதற்பாட்டு.—மாயக்கூத்தா இய்யாதி. “தாமரைரீள்வாசத்தடம்” இய்யாதிபைப்பற்ற அவதாரிகை - என்விடாய் இய்யாதி.

வ்யுபிகரண ஸமாஸமாக்கி அர்த்தம் - ஆஸ்சர்யங்களையும் இய்யாதி. ஆஸ்சர்யம்எது? மனோஹாரிசேஷ்டிதங்கள் எது? என்ன - இந்த்ரனுடைய இய்யாதி, நடையை, “கூத்து” என்பா னென்? என்ன - நடந்துசென்ற இய்யாதி. நடை உகந்த்யாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆர்த்தி ப்ர காணத்திலே, “வாமனா” என்று ஸம்போயிச்சிறுதுக்கு லாவம் - இரந்தும் இய்யாதி. எல்லார்க்கு மொவ்வாதோ? “வினையென்கண்ணா” என்கிறதென்? என்ன - ஸீவாமனாய் இய்யாதி. அவதா ராந்தரங்களிருக்க, இவ்வவதாரத்தை “மடிர்யம்” என்பானென்? என்ன - அவதாராந்தரங்களில் இய்யாதி. அண்ணிமை - ஸாமீப்யம். “எல்லார்க்குமொவ்வாதோ” இய்யாதி ஸங்கைக்குப் பரிஹாரா

என்னலாயிருக்கையாலே சொல்லுகிற ரேன்றுமாம். வினையேனென்கிறது - பல்லிலே பட்டுத் தெறித்தாற்போலே, அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண்கைகால்தாயசெய்யமலர்களா] - கிட்டினாரோடு முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத் தோற்றவர்களை அணைக்கும் கை, ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள், —அங்கே கிடந்து தலையேடுத்து அறுபலிக்குமதாய்க் கண்டபோதே விடாய்தீரும்படி ஸ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரஹ்மமான நிறத்தையுடைத்தான தாமரைப்பூவாக, [சோதிச்சேவ்வாய் முகிழ்தா] - புகரையுடைத்தாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவடரமானது, அதில் முகுளமாக. †“**சுவாக்ஷுநாடி**” (அவாக்யநாதர) என்கிற தத்த்வமாகையாலே, மாம்வீர்யாதியாயத் தாலே, ஸ்மிதம் விகாஸோந்முஷமான அளவாயிறேயிருப்பது; ஆகையாலே - முகுளமென்கிறது. [சாயற்சாமத்திருமேனிதண்பாசடையா] - ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்யாமமான திருமேனி, குளிர்ந்தபச்சிலையாக; ‡“**வாரூஷு: வுணூரீகாஹி**” (புருஷ: புண்டரீகாபு) “அக்கமலத்திலேபோலும்” என்கிறபடியே. [தாமரைநீள் வாசத்தடம் போல் வருவானே] - பரப்புமாறத் தாமரைமலர்ந்திருப்பதாய், ஏகாரணவத்தை ஒரு தடாகமாக்கினாற்போலே பரந்திருப்பதாய், அப்பரப்படங்கப் பரிமளத்தாலே நிரம்பியிருப்பதொரு தடாகம் நடந்துவருமாபோலேயாயிற்று, பரிமளம் முன்பே அலையேறிய வரும்போதிருப்பது: §“**ஸுஹ்மநு**” (ஸர்வகந்த) என்னக்கடவதிறே. [வருவானே] - வரும் ஸ்வஹாவனே! முன்பு தம்பக்கல் வருப்படியை உபகாரஸ்மருதியாலே சொல்லுகிறார். [ஒருநாள்] - “ஒருகால் நாக்குநனைக்க” என்பாஸரப்போலே. [காண] - வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜனம், காணும்இதுவே. ஒரு ஷேஸவிசேஷத்திலும் ஸஹாடர்ஸந்திலேயிறே அந்வயம். அப்பேறுபெறும்படி. [வாராயே] - அத்தலையாலே வரக் காணவிருக்கு மவிறிறே; [“**தவெஸுஷு தூவ் வுணூதெதக உஷூ**” (தஸ்யைஷ ஆத்மாவிலிருணுதேதநாம்ஸ்வாம்) என்கிறபடியே, தாம் கிட்டிக் காணுமது ஸ்வரூபவிரோயமென்றிருக்கிறார்.

(க)

ந்தாம் - ஸ்வஸாதாரணன் இத்த்யாதி. என் கண்ணு என்னவமைந்திருக்க, “வினையேன்” என்றதற்கு ஹவம் - வினையேனென்கிறது இத்த்யாதி. “கண், கை, கால்” என்கிற காமத்துக்கு ஹவம் - கிட்டினாரோடு இத்த்யாதி. “செய்ய” என்றதற்கு ஹவம் - அங்கேகிடந்து இத்த்யாதி. மலர் என்றதே, “முகிழ்” என்றதற்கு ஹவம் - **சுவாக்ஷுநாடி**: இத்த்யாதி. சாய்-ஒளி. பாசு - பசுமை. அடை - இலை. திருமேனி பச்சிலையாலேயிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணம் - **வாரூஷு**: இத்த்யாதி. “**ஸு ஹாக்ஷிமஹு: ஹாரூஷு: காரூமிஸஹிஷு** | **வாரூஷு: வுணூரீகாஹி**” **ஹூவந்தூராத்நு**:” அத்ர, புண்டரீகஸுத்தேந - புண்டரீகபலாசா உச்சந்தே. வாசம் - பரிமளம். * தாமரை என்றதற்கு அர்த்தம் - பாப்புமாற இத்த்யாதி. அந்த ிசியை உத்தரே விக்கிறார் - ஏகாரணவத்தை இத்த்யாதி. அப்படி வாசமுண்டோவென்ன - ஸ்வயந்திர இத்த்யாதி. ப்ரபோது வாராதிருக்க, “வரும் ஸ்வஹாவன்” என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்த்யாதி. ஒரு நாள்போருமோவென்ன - ஒருகால் இத்த்யாதி. அநுஹித்க என்னதே, “காண” என்றதற்கு ஹவம் - வந்தால் இத்த்யாதி. ஆனால் காண்கைபோருமோ, அநுஹித்கவேண்டாவோவென்ன - ஒருதேசம் இத்த்யாதி. தாம் போகிறதாக்கென்? என்ன - அத்தலையாலே இத்த்யாதி. அவன்காட்டக் காணவேணுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - **தவெஸுஷு** “காணவாராய்” என்றதற்கு ஹவாந்தாம் - தாம்கிட்டி.

(க)

† ஹர்-3-14.

‡ வராஹபுராணம்.

§ [கட-2-23; முண்ட-3-2,

இரண்டாம் பாட்டு.

காணவாராயேன்றேன்று கண்ணும்வாயும்துவர்ந்து அடியேன்
நாணிநன்னுட்டலமந்தால் இரங்கியோருநாள்நீயந்தோ !
காணவாராய்கருநாயிறுதிக்கும் கருமாமாணிக்க
நாள்நல்மலைபோல்கடற்சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே !

ஆ.—(காணவாராய்.) - காணவாராயென்றென்று கூப்பிட்டுக் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, நான் இப்பாடுபடச்செய்தேயும் நீ வாராதொழிந்தவாறே உன்னை நிரக்ருணனென்று லோகத்தார் சொல்லுகிறாரென்று அடியேன் லஜ்ஜித்து, உன்னைக் காணப்பெற்று ஸம்ருத்தமான இந்நாட்டிலே நானொருவனும் காணப்பெறாதே கிடந்து அலமந்தால், என்பக்கவிலே க்ருபைபண்ணி, ஜர்ஜுவல்யமான நீலாலக வந்ய வந்ய ரோத்தமாங்கியை, நீலஜ்யோதிர்மயதிவ்யரூபை, உடிநீர்நீல மலஸ்திமாவி விலஸித மாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருப்பதொரு கருமாணிக்கமலை நடந்துவருமாபோலே காணவாராயென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னிடாய்கெடுப்படி அழகிய மயிர்முடியோடே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[நாணி] - இவனை நாட்டார் பழிசொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்து. இவனை யாசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே “என்செய்தேனுனேன்?” என்று லஜ்ஜித்தென்றுமாம். [நன்னாடு] - விபரீதலக்ஷணை. விஷயாநுவதத்தாலே ஸுவிதமான தேசத்திலேயென்றுமாம். தம்மைப்போலே கூப்பிடக்காணமையாலே, ஆத்மாநுமாநத்தாலே ஸுவிப்பார் ஸுவிப்பது எம்பெருமானைப் பெற்றிறேயென்றுகொண்டு நன்னாடுன்கிறாராகவுமாம். [அலமந்தால்] - தடுமாறினல். [கருநாயிறென்று தொடங்கி] - கறுத்திருந்துள்ள ஆழித்யன் உதியாகிற்பதுஞ்செய்து அநிவமன யோக்யதையை யுடையதொரு மாணிக்கமலைபோலே அழகிய மயிர்முடியோடேகூடின சென்னியையுடைய பெரியோனே !

ப.—அநந்தரம், ஈர்ஸரீயமான மயிர்முடியையுடைய நீ, என்க்லேஸந்திரக் கண்டு அதுவிஷிக்கும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

‘கரு - கறுத்த, நாயிறு - ஆதித்யன், உதிக்கும் - உதித்துக்கிளம்பியிருப்பதாய், மா - மஹத்தான, கருமாணிக்கம் - நீலரத்தமாய், நாள் - செவ்வியழியாதபடி, நல் - ஈர்ஸரீயமான, மலைபோல் - பர்வதம்போலே, கடர் - (பரப்பு) கடையுடைத்தான, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, முடி - மயிர்முடியோடே, சேர்-சேர்ந்த, சென்னி - உத்தமாங்கியத்தையுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே ! காண - (உன்வடிவமுதைக்) காணும்படி, வாராய் - வரவேணும்’, என்மென்று - என்று பலகாலும் பார்த்துக் கூப்பிட்டு, கண்ணும் - (பார்ச்சிற) கண்ணும், வாயும் - (கூப்பிடுகிற) வாயும், துவர்ந்து - (பசையற) உலர்ந்து, நாணி-(நம்மபேசைக்ஷ எங்கனே மலபரப்பதையாற்றென்று) லஜ்ஜித்து, நல் - ஸ்வாமிமதம்பெற்று உசந்திருக்கிற, நாடு-நாட்டிலே, அடியேன் - ஸேஷத்வம் நிரூபகமான நான், அலமந்தால் - (இப்படி) அலமந்தால், ஒருநாள் - ஒருநாள்;

இரங்கி - க்ருபைபண்ணி, நீ - (கூடினமும் பிரியவொண்ணாத அழகையுடைய) நீ, காண-
காட்சியாகிற ப்ரயோஜனத்தைப் பெறும்படி, வாராய் - வருகிறிலை. அந்தோ - ஐயோ!
ஆசைப்பட்டிக் கூப்பிட்டாலும் முகங்காட்டவரலாகாதோ?

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்விடாய் கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியோடே
வந்து தோன்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராய் என்றென்று] - ஒருகால் அழைத்துவரக் காணாவிட்டால்,
“நம்மாசையை ஆவிஷ்கரித்தோம், வந்தபோது வருகிறான்” என்றிருக்கிறால்லர்; நிரந்
தரமாகக் கூப்பிடாநிம்பர். [கண்ணுமவாயும் துவர்ந்து] - எங்கனே வருமென்று அறி
யாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண் பசையற வுலர்ந்தது. “கண்ணரீர்
கைகளாலிறைக்கும்” என்கிறதெனையும் கழிந்தது, கூப்பிட்டுநாவும் பசையறவுலர்ந்தது.
[அடியேன் நாணி] - அத்தலையில் அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்ஸ்பந்தத்தையுடைய
நான் லஜ்ஜித்தது. இவனைநாட்டார் என்சொல்லுகிறாரென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல்; ப்ர
யோஜனார்த்தியாய்க்கூப்பிக்கையென்றிகே, முறையறிந்து காண்கைக்குக்கூப்பிட்டநமக்கு
உதவினபடி யழகியாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல். [நன்னாடு] - * சுநநூகூஸ
வாஜநாமாகையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல்; விஷயாதுவவத்தாலே களித்துவர்த்திக்கிற
தேசமென்னுதல்; தம்மைப்போலே கூப்பிடக் காணாமையாலே அவனைப்பெற்றிருந்
திராக்கொள்ளும் நினைவாலேயாதல். இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். [அலமந்தால்] - தநி
மாறினல். [இரங்கி] - உனக்கு அபேகையில்லாவிட்டால் ப்ரார்த்தித்துக்கிரக்க
வேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருஸம்ஸ்யமுமில்லையோ? [ஒருநான்] - பலரான்
வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிம்வேண்டும் வைலக்ஷணயத்தை
யுடைய நீ. [அந்தோ] - உன்வைலக்ஷணயம் அறியாதொழிந்தால், என்னுத்தியும் அறி
யாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜனார்த்தியாய் அழைக்கிறேனோ? [கரு
நாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆழித்யன் உதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநான் நல்மலை
போல்] - அவ்வாழித்யனுடைய உடியமிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையான
ரத்நபர்வதம்போலே. [நான் நல்மலை] - “நாட்கூ” என்னுமாபோலே, டர்ஸகீயமான
மலை. [சுடர்ச்சோதி முடி] - மிக்கபுகரையுடைய மயிர்முடி. ‘கருநாயிறுதிக்கும்’ - என்
கிற த்ருஷ்டாந்தஸைத்தாலே முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்ச்சென்னி] -
அதுக்காஸ்யமான திருமேனி நீலரத்நபர்வதம் போலேயாயிற்றிருப்பது. [அம்மானே]-
ஸர்வேஸ்வரவானே! நித்யஃ ஸ்வியாய் போந்தஸம்ஸாரி முத்தனயச்சென்றால், தாபஹா
மாக அவனுக்குச்செய்வது திருக்குழலைப் பேணுமத்தனை. “கௌவரீ கௌநாஸந்”

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்விடாய் கெடும்படி அழகியமயிர்முடியுடனே
வந்து தோன்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராயேன்றென்று] - ஒருகால் “காணவாராய்” என்றால் வரக்
காணாவிட்டால், ஆறியிருக்கவல்லரன்றே; பின்னையும் “காணவாராய், காணவாராய்”

இரண்டாம்பாட்டு.—காணவாராய் இத்தாதி. “கருநாயிறுதிக்கும் - சுடர்ச்சோதிமுடி”
என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - என்விடாய் இத்தாதி.

திரியவும் “காணவாராய்” என்கிறதென்னென்ன - ஒருகால் இத்தாதி. கண்ணும்
வரையும் தவருகைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்கிறார் - எங்கனேவரும் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

என்பராயிற்று. [கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனேவருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண்பசையறவுலர்ந்தது. “கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும்” என்னும் தசையும் கழிந்தது. கூப்பிட்டே வாயும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன்நாணி] - அத்தலையிலாவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்பந்தமுடைய நான் லஜ்ஜித்து. இவனை நாட்டார் என்சொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்தேன்னுதல்; ப்ரயோஜனார்த்தியாய்க் கூப்பிகையன்றியே, முறையறிந்து காண்கைக்குக் கூப்பிட்ட நமக்குத் தன்படி அழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தேன்னுதல். [நன்னாடு] - * அநந்தக்லேஸலாஜநமாகையாலே விபரீத லக்ஷணையாதல், விஷயாநுபவத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் தேசமென்னுதல். பிள்ளான், “எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபவவிக்கும் நானோ” என்னுமாம், “இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?” என்றது. [அலமந்தால்] - தமோறினால். [இரங்கி] - உனக்கு அபேகையிலல்லாவிட்டால் பரநார்த்தத்துக்கு இரங்கவேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருஸம்ஸ்யமு மில்லையோ? [ஒருநாள்] - பலநாள் வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டுமென்படி வைலகணியத்தையுடைய நீ. [அந்தோ] - உன் வைலகணியம் அறியாதொழிந்தால், எனொர்த்தயும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜனார்த்தியாய் அழைக்கிறேனோ. [கருநாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யனுதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநாள்நல்மலைபோல] - அவ்வாதித்யனுதிக்கிற உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையான ரத்தபர்வதம்போலே. [நாள்நல்மலை] - “நாட்பூ” என்னுமாபோலே, அபிநவமாய் ஈரஸநீயமான மலை. “கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் - கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசேர்சென்னியம்மான்” என்றாகுடவேது. நாள் - பொழுது. [சுடர்ச்சோதிமுடி] - மிக்க புகரையுடைய மயிர்முடி. ‘கருநாயிறுதிக்கும்’ - என்கிற த்ருஷ்டாந்தவலததாலே, முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்

இத்தால் லாவம் - கண்ணீர் இத்தயாதி. கூப்பிட்டே இத்தயாதிவாக்யம் எங்ஙனேவரும் இத்தயாதி வாக்யத்தோடேகூட்டு. “நாணி” என்றதின் த்ருஷ்டி அர்த்தாதுகுணமாக “அடியேன்” என்றதற்கு அர்த்தம் - அத்தலையிலாவத்யம் இத்தயாதி. “அடியேன்” என்றதற்கும் “நாணி” என்றதற்கும் அர்த்தாந்தரம் - ப்ரயோஜனார்த்தியாய் இத்தயாதி. ஆக, லஜ்ஜாஹேது இரண்டு. “நன்னாடு” என்றதற்கு மூன்றர்த்தம் - அநந்தக்லேஸ இத்தயாதி வாக்யத்யந்தாலே. இரண்டாமர்த்தம் - ஸம்ஸாரிகளப்பிராயத்தாலே. வ்ஷயாநுபவத்தாலே - ஸப்தாதிவிஷயாநுபவத்தாலே. அது எப்படியென்ன - இல்லையாகில் இத்தயாதி. “அலமந்தால் - தமோறினால் இரங்கி” என்றதற்கு லாவம் - உனக்கு இத்தயாதி. பரநார்த்தத்துக்கு இரங்கின வர்ஷணெண்டோவென்ன - ருஷிகளுக்கு இத்தயாதி. ருஷிகளுக்குள்ள என்றது - பிராட்டிக்கு இரங்கின வால்யீகியைக்கடாக்கித்து. “நீ” என்றதற்கு - “காணவாராய்” என்றதற்கு அதுகுணமாக அர்த்தம் - கண்டுகொண்டு இத்தயாதி. “அந்தோ” என்றதற்கு ஹார்த்தலாவம் - உன் வைலகணியம் இத்தயாதி. “கருமாமாணிக்கமலை” என்று - வர்ணிக்கிறதற்கு லாவம் - அவ்வாதித்யன் இத்தயாதி. நாட்பூ - அப்போதலர்ந்தபூ. அர்த்தாந்தரம் - கருமாமாணிக்கம் இத்தயாதி - மூன்றின் அர்த்தத்துக்கு, நானன் என்று - முழுச்சொல்லாய், அதுக்கர்த்தம் - அபிநவமாய், அது எவ் ஈரஸநீயமானமலையென்படி, கருமாமாணிக்கநாள்நல்மலையில் - கருநாயிறுதிக்குமா போலேயிருக்கிற - முடிசேர்சென்னியம்மானென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “நாள், நல்” என்று பிரித்து, நானென்று - பொழுதாய், “கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் - கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசேர்சென்னியம்மான்” என்று அவ்யப்பது. “முடி” என்றால் - மயிர் முடியென்கைக்கு டியாமகம்எது?என்ன - கருநாயிறு இத்தயாதி. மயிர்முடிக்கு ஆஸ்ரயம் - உத்தமாவாகமாய், அது திருமேனியி லேகதேசமாகையாலே - அதுக்காஸ்ரயமானநதிமேனி என்கிறாராதல்,

† இங்கே அரும்பதவாக்யம் அவ்யக்கவல்லலை.

ஸ்வாமிபானவனாய், நின் - உனக்கு அஸாதாரணமாய், மொப் - செறிந்து, பூ - உரலு நீயமாய், தாமம் - ஒளியையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயாகிற, கடி சேர் - பரிமளோத்தரமான, கண்ணி - மாலையையுடைய, பெருமானே - ஸர்வாயிக னானவனே! என்றென்று - என்றென்று, ஏங்கி - பொருமி, அழுதக்கால் - அழுதால், படி - வடிவுக்கு, சேர் - சேர்ந்த, மகரக்குழைகளும் - திருமகரக்குழைகளும், பவளம் - பவளம்போன்ற, வாயும் - திருவதாமும், நால் - நாலு, தோளும் - திருத்தோளும், துடிசேர் - துடிபோலேயிருக்கிற, இடையும் - இடையுமுடைத்தாம்படி, அமைந்தது - சமைந்த, தூ - கிர்மலமான, நீர் - நீர்மையாலே பூர்ணமாய், ஓர் - அஹுதபூர்வமாயி ருப்பதொரு, முகில்போல் - மேவம்போலே (உன்னுடைய உபகாரகத்வம் ப்ரகாஸிக்கும் படி), தோன்றாய் - தோன்றவேணும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், தெளிந்தநீரைப் பருகின காளமேவம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவோடே என்னுர்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர் சென்னியம்மா] - ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவலிஷேகத்தோடே சேர்ந்தசென்னியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [நின்மொய்பூந்தாமத்தன்துழாய்] - தகுதியாய்ச் செறியத்தொடுக்கப்பட்டு மனோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய், நாட்செல்லநாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [என்றென்று] - ஒருகால் சொல்லி யாறியிருந்தேனாய்த்தான் தாழ்க் கிறாயோ? [ஏங்கியழுதக்கால்] - பொருமியழுதக்கால்: என்னுடைய அழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால் சடக்கனவந்துகொடு நிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர் மகரக் குழைகளும்] - ஸ்வஹவமாய்க்கொண்டு சேர்ந்தவென்னுதல்; படிபென்று - திருமேனியாய், அதுக்குச் சேர்ந்தவென்னுதல். “படிகண்டறிதிபே” என்னக்கடவகிறே. [பவள வாயும்] - வந்தமெல்லாம் தோற்றும் திருவாயும், அணைக்கைக்கு கல்பகதரு பனைத் தாற்போலே நாலுதோள்களும், துடிபோலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்த தொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிறுப்பது. இவ்விசேஷணங்கள் கேவலம் முக லுக்கில்லாமையாலே அஹுதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரை முகந்த முகில். அகவாயில்தண்ணளியெல்லாம் வடிவமுகிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும்.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. தெளிந்தநீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ஸ்ரம ஹரமான வடிவோடே என்னுர்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர் சென்னியம்மா] - ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவலிஷேகம் சேர்ந்த சென்னியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [நின்மொய்பூந்தாமத்தன்துழாய்] - தகுதியாய்ச் செறியத் தொடுக்கப்பட்டு மனோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய், நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே. [என்றென்று] - ஒருகால் சொல்லி ஆறியிருக்கிறேனாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறாயோ? [ஏங்கியழுதக்கால்] - பொருமி அழுதக்கால். என்னழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால்

மூன்றும்பாட்டு.—முடிசேர் இத்தாதி. “தூநீர்முகில்போல்தோன்றாயே” என்றத்தைக் கடைபிடித்து அவதாரிகை - தெளிந்தநீரை இத்தாதி.

“முடிசேர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஆயிராஜ்ய இத்தாதி. நின் - உனக்குத் தகுதியாய். தாமம் - ஒளி. “சேர்” என்கிற வர்த்தமானூர்த்தம் - நாட்செல்ல இத்தாதி, இத்தால்

சடக்கேனவந்து கோடுநீர்கவேண்டாவோ? [படிசேர்க்கருக்குறையும்] - படியாய்ச் சேர்ந்தவென்னுதல், படியிலேசேர்ந்தவென்னுதல்: ஸ்வலாவமாய்க்கொண்டு சேர்ந்த வென்னுதல், திருமேனியிலேசேர்ந்த வென்னுதல். “படிசுண்டறிதியே” என்னக் கடவதிறே. [பவளவாயும்] - ஸங்கமேல்லாந்தோற்றம் திருப்பவளமும். [நால்தோளும்] - அணைக்கைக்குக் கல்பகதருபணைத்தாற்போலே நாலுதோளும். [துடி இத்தயாதி] - துடி போலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்ததொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிலிருப்பது. இவ்விசேஷணங்கள் கேவலம் முகிலுக்கு இல்லாமையாலே அபூதோபமை. [தூதர்முகில்] - தேளிந்தநீரமுதந்த முகில். அகவாயில்தண்ணளி யல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும். (ஈ)

நான்காம் பாட்டு

தூதர்முகில்போல்தோன்றும்நினைகடர்கோள்வடிவங்கனிலாயும்
தேநீர்கமலக்கண்களும் வந்தேன்சிறந்தநிறைந்தவா!
மாரீர்வெள்ளிமலைதன்மேல் வண்காரீரமுகில்போலத்
தூதர்க்கடலுள்துயில்வானே! எந்தாய்! சொல்லமாட்டேனே.

ஆ.-(தூதர்.) - விமலஸலில பரிபூர்ணமாயிருப்பதொரு படியோடும்போலே யிருந்த உன்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான திருவடியும், கனிவாயும், மகாந்நிரீரமாய் கம்பிராபலஸஸமுத்தமாய் - ஸும்ருஷ்டநாளமாய் - ரவிசுரவிக்ஷிதமான புண்டரீக தளம்போலேயிருந்த திருக்கண்களும், நபநீகாசரமன்றியே வந்து என்சிறந்தநிறைந்த வ்யஸந்கரமாகிறபடி சொல்லசிலமல்ல வென்கிறார்.

ஒ. - நாலாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு வந்து என்ஹ்ருடியத்தில்திறைந்து நலிகிறபடி. என்னுல் சொல்லி முடிக்கிறதில்லையென்று எம்பெருமானே நோக்கி விஜ்ஞாபிக்கிறார்.

[தேநீரென்று தொடங்கி] - தேனாகிற நீரையுடைய செவ்வித்தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்களும் என்ஹ்ருடியத்திலே பூர்ணமாய் நலிகிறபடி. தேனின் நீர்மையையுடைய வென்றுமாம். [மாரீர்வெள்ளிமலைபென்று மேலுக்கு] - நீர் வெள்ளத் திலே வெள்ளிமலையின்மேலே அழக்தாய்க் கறுத்துக் கிடந்ததொரு மேலயம்போலே ஸூத்தஜலமான கடலிலே திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும் என்ஸ்வாமி!

லாவம் - என்னழகை இத்தயாதி. உத்தார்த்தத்வயவிவரணம் - ஸ்வலாவமாய் இத்தயாதி வாக்யத்வயம். “படி” என்றால் - திருமேனியைக்காட்டுமோவென்ன - படிசுண்டி இத்தயாதி. திருப்பவ ளத்தைச்சொல்லுகிறவதுக்குலாவம்-ஸங்கமேல்லாம் இத்தயாதி; “நாற்றோன்” என்றதுக்குலாவம்- அணைக்கைக்கு இத்தயாதி. “தூதர்முகில்போல்தோன்றாய்” என்றதுக்குலாவம் - அகவாயில் இத்தயாதி. துடி - வாக்யவிசேஷம். முடிசேர்சென்னியம்மா! நின்மொய்பூந்தாமத்தன் - கடிசேர் - துழாய் - கண்ணிப்பெருமானே என்றுதொடங்கி அந்வயம். இங்கு ச்ருஷ்டாந்தரியல்லாமையாலே, “முடி” என்று - திருவலிலேஷம், (ஈ)

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக க்ஷீராரணவத்திலே கண்வளர்த்தருளுகிற உன்வடிவமுது என்னெஞ்சிலே நிறைந்தபடி சொல்லமாட்டுகிறிலே நென்கிறார்.

மா - பெரிய, நீர் - நீருக்குள்ளே (கிடக்கிறதொரு), வெள்ளிமலைதன்மேல் - வெள்ளிமலையின்மேலே, வண் - உதாரமான, கார் - கார்காலத்தில், நீலமுகில்போல - காளமேகம்போலே, தூ - வெளுத்த, நீர் - நீரையுடைய, கடலுள் - க்ஷீராரணவத்திலே, (ஒங்கின திருவரவணையின்மேலே), துயில்வான் - கண்வளர்த்தருளுகிற, எந்தாய் - என் ஸ்வாமியானவனே ! தூ - தெளிந்த, நீர் - நீராலேபூர்ணமான, முகில்போல் - மேகம் போலே, தோன்றும் - ப்ரகாஸிப்பாநிற்கிற, நின் - உன்னுடைய, சுடர் - ஒளியை, கொள் - உடைத்தான, வடிவும் - வடிவும், கனி - பக்வஹம்மப்போலேயிருக்கிற, வாயும் - திருவதாரமும், தேனீர் - மதுஜலத்தையுடைய, கமலம் - கமலம்போலே (ப்ரமஹர மான), கண்களும் - திருக்கண்களும், வந்து - (இங்கே) வந்து, என் - என், சிந்தை - நெஞ்சு, நிறைந்தவா - நிறைந்தபடி, சொல்லமாட்டேன் - (பாசுரமிட்டுச்) சொல்லமாட்டு கிறிலேன். தேநீர்கமலம் - தேனை ஸ்வவூவமாகவுடைய கமலமென்றுமாம். வெள்ளி மலையென்கிற த்ருஷ்டாந்தவலத்தாலே திருவரவணை அக்பாஹார்யம். அன்றியே, ப்ரலாக்யமான நீர்மையையுடைய வெள்ளிமலையென்று - ஒங்கின க்ஷீராரணவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னமுது வந்து என்மநஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிற படியை என்னால் பேசமுடிகிறதில்லையென்கிறார்.

[தூநீர்முகில்போல் தோன்றும்] - கண்டீபாதே விடாய்க்கெடும்படியான வர் ஷுகவலாஹகம்போலேயாயிற்றுத் தோன்றும்போது. [நினைசுடர் கொள்வடிவும்] - ஸூத்தஸுத்தவமாகையாலே சிரவபிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, †உபசயஸ்ரூப மான மேவமோ த்ருஷ்டாந்தம்? [கனிவாயும்] - கண்டீபாதே நுகரலாம் கனிபோலே யிருந்துள்ள வாயென்னுதல், கனிந்திருந்துள்ள வாயென்னுதல். [தேநீர் கமலக்கண் களும்] - தேனாகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்களும். இக் தால் செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது - கண்ணிலே பருகலாம்படியிருக்கை. [வந்தென் சிந்தை நிறைந்தவா] - வந்து என்ஹ்ருஷயத்திலே நிறைந்தபடி - சொல்லமாட்டேனென்றவயம். இதர விஷயங்கள் அதுபவித்துவிட்டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், இவ்விஷயம் அதுவித்துப் பேசினாலும் நெஞ்சிலே பூற்றிருக்கும். [மாநீர் வெள்ளிமலைதன்மேல்] - மிக்க நீர் வெள்ளத்திலே ஒருவெள்ளிமலையின்மேலே. திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலேயென்கை. [வண்கார் நீலமுகில்போல்] - உதாரமாய்க் கறுத்து நெய்த்திருப்ப தொரு முகில் படிந்தாற்போலே, ஷார்ஷ்டாந்திகமான திருவநந்தாழ்வானை யழைத்துக் கொள்ளுமிகத்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வைலக்ஷண்யமில்லைபாறலும் விடவொண் ணைத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. [வந்தென்சிந்தை நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்] - மநஸ்ஸில் ப்ரகாஸம் க்லேஸாஹேதுவாகாசின்றது, இதுக்கொரு பாசுரம் அறிகிறிலேன். விரஹடிஸையில் முணுதுஸ்யூரம் க்லேஸத்துக்கு உடலாமித்தனையிறே. தூநீர்க்கட லுள் துயில்வானேபென்று - “நெஞ்சநிறையக் காணவேணும்” என்னும் அபேகையி ல்லாதார்க்கு முற்பாடனாவந்து சேர்ந்தபடி சொல்லுகிறது.

† உபசயாபசய என்ற பாடம் பொருந்தும்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. உன்னுடைய வடிவழகு வந்து என்மநஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிறபடி என்னால் பேசிமுடிகிறதில்லையென்கிறார்.

[தூநீர்முகில்போல்தோன்றும்] - கண்டபோதே விடாய்க்கெடும்படியான வர் ஷுபகவலாஹகம்போலேயாயிற்றுத் தோன்றுவது. [நிர்சுடர்கொள்வடிவும்] - சுத்தஸத்த்வ மயமாகையாலே நிரவயிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, அன்னலும் துன்னலுமாய்த் திரண்ட மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லவொண்ணாதிறே. * ஒன்சுடர்க்கற்றையிறே. [கனிவாயும்] - கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலேயிருக்கிற வாயும். [தேநீர்கமலக் கண்களும்] - தேனாகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலேயிருந்த கண்களும். இத் தால் - செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது - கண்ணாலே பருகலாயிருக்கை. [வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா] - வந்து என் சிந்தைநிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேனென்றவயம். இதரவிஷயங்கள் அநுபவித்துவிட் டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும்: இவ்விஷயம் அநுபவித்துப் போகின்றாலும் நெஞ்சிலேயூற்றி ருக்கும். [மாரீர்வெள்ளிமலைதன்மேல்] - மிக்கநீர்வெள்ளத்தே ஒருவெள்ளிமலையின்மேலே. [வண்காரீரீரமுகில்போல] - உசாரமாய்க் கறத்து நெய்த்திருப்பதோருமுகில் படிந்தாற் போலே யென்னுதல். உசாரமாய்க் காரகாலத்தில் முகில்படிந்தாற்போலே என்னுதல். [தூநீர்க்கடலுள்துயில்வானே] - சுத்தஜலத்திலே திருவந்தாழ்வானமேலே கண்வளர்ந் தருள்கிறவனே! வெள்ளிமலையென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் அழைத்துக்கொள்ளுமித்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வைலகஷண்யமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. [எந்தாய் - வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா - சொல்ல மாட்டேன்] - மநஸ்ஸில் ப்ரகாசம் க்லேஸஹேதுவாகாரின்றது, இதுக்கு ஒரு பாசரம் அறிகிறேன். விரஹதகையில் குணநுஸந்தாநம் க்லேஸத்துக்கு உடலாமத்தனையிறே. தூநீர்க்கடலுள் துயில்வானென்று - “காணவேணும்” என்னும் அபேகைநயில்லாதார்க்கு முற்பாட்டுய்வந்து சாய்ந்தபடி சொல்லுகிறது. (ச)

நாலாம்பாட்டு.—தூநீர் இதுவாதி. “சுடர்கொள்வடிவும் கனிவாயும் - கண்களும் - சிந்தை நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்” என்றத்தைக்கடாகித்து அலுவதாரிகை - உன்னுடைய இதுவாதி.

“தூநீர்முகில்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குஅாவம் - கண்டபோதே இதுவாதி. ‘முகில் போல்’ என்று த்ருஷ்டாந்தம்சொன்னால், “வடிவும்” என்றோதே, “சுடர்கொள்” என்றவிசே ஷிக்கிற தென்னென்ன - சுத்தஸத்த்வ இதுவாதி, அன்னல் - புகை, துன்னல் - சிறுதிவலை. “நிரவயிகதேஜோரூபம்” என்றதுக்குப்ராமணம் - ஒன்சுடர் இதுவாதி. “தேநீர்கமலக்கண்” என் கிறத்தால் மவதம் - இத்தால் இதுவாதி. தேனாகிற நீரென்றபோது, செவ்வியைச் சொல்லு கிறது; தேனினுடைய ஸ்வவிரவத்தையுடைய கண்ணென்றபோது, ஷோக்யதையைச்சொல்லு கிறது. நிறைந்தவா - நிறைந்தப்ரகாரம். விஸ்வலகஷணையிலே “நிறைந்தவா” என்கிறதென் னென்ன - இதரவிஷயங்கள் இதுவாதி வாக்யப்பவம். “கார், நீலம்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - கறுத்துநெய்த்தது என்று. “கார்” என்றதுக்கு அர்த்தந்தாரம் - காரீகாலத்தில் என்று. திருவந் தாழ்வானுக்கு வாசகஸப்தமில்லையென்ன - வெள்ளிமலையென்கிற இதுவாதி. ஸப்தார்த்தம் - மநஸ்ஸில் இதுவாதி. மநஸ்ஸிலே ப்ரகாசிக்கிறது க்லேஸஹேதுவோவென்ன - விரஹதகையில் இதுவாதி. ஸமுத்ரஸாயித்வகதம்ப்ரயோஜனம்து?என்ன - தூநீர்க்கடலுள் இதுவாதி. மாரீர் வெள்ளி என்றுதொடங்கி, எந்தாய் - தூநீர்முகில்போல் என்றுதொடங்கி, நிறைந்தவா - சொல்லமாட் டேன் இதுவாய்.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சோல்லமாட்டேனடியேன் உந்துளங்குசோதித்திருப்பாதம்
எல்லையில்சீர்ளநாயிறு இரண்டுபோலென்னுள்ளவா !
அல்லலென்னுமிருள்சேர்தற்கு உபாயமென்னே ? ஆழிசூழ்
மல்லேஞாலமுழுதுண்ட மாநீர்க்கோண்டல்வண்ணனே !

ஆ.—(சோல்லமாட்டேன்)-ப்ரளயகால ஸகல ஸவில் பரிபூர்ணமான மேகத்
தின் நிறம்போலேயிருந்த திருநிறத்தையுடையவனே ! உன்னுடைய நிரதிரயதிப்தி
யுத்தமான திருவடிகள், நிரதிரயதேஜாமயமாய் நிரவதிகளெளந்தீர்பநியியாயிருப்ப
திளநாயிறிர்ண்டுபோலே என்னுள்ளே விளங்குகிறபடி மறக்கவும் முடிகிறதில்லை
யென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே
யதஸம்ஹிதமாய் சின்று நலியாகின்றது; இது மறக்க விரகுசொல்ல வேனுமென்கிறார்.

[சோல்லமாட்டேனென்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற வொளியையுடைய
திருவடிகள் எல்லையில்லா வொளியையுடைய இரண்டு ஆழித்பர்களைப்போலே என்
னுள்ளேநின்று நலிகிறபடி நான் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். [அல்லலென்று தொடங்கி] -
அநர்த்தநுபமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமென் ? சொல்லவல்
லையே ! கடல்குழந்த மஹாப்ருயிசியையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் அந்தரப்படாமே திரு
வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளின் பரமோடிாரனே !

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸகனான உன்திருவடிகள், வாலாழித்யர்கள்போலே
என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸியாகின்றதுகள் ; கிட்டி அதுஹிசுக்கப்பெறாமல் க்லேசியாதடி
மறக்க விரகேசுதா ? என்கிறார்.

ஆழி - ஸமுத்தரத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மல்லல் - பெரிய, ஞாலம் -
ஐயத்தை, முழுது - எல்லாம், உண்ட-(ப்ரளயங்கொள்ளாமல்) வயிற்றிலேவைத்து, மா -
நிரம்பின, நீர் - நீரையுடைத்தான, கொண்டல் - காளமேகம்போலேயிருக்கிற, வண்
ணனே - வடிவையுடையனுனவனே ! அடியேன் - (உன்ஆபத்ஸகத்வத்துக்குத்தோற்று)
அடிமைப்பட்ட நான், (என்னகவாயில் ப்ரகாஸத்துக்கு), சொல்லமாட்டேன் - பாசா
மிட்டுச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன் ; உன் - உன்னுடைய, துளங்கு - விளங்குகிற,
சேதி - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான, திருப்பாதம் - திருவடிகளானவை, எல்லையில் - அள
விறந்த, சீர் - அழகையுடைய, இளநாயிறு - வாலாழித்யர்கள், இரண்டுபோல் - இரு
வரைப்போல, என் - என், உள்ளஆ - உள்ளேயாகாநின்றன; 'இட்படி ப்ரகாஸிதா
நிற்க, (கண்டு கிட்டி அதுபவிக்கப் பெறாமல் க்லேசியாதடி), அல்லல் - டுஃவரூபம்,
என்னும் - என்னலாம்படியான, இருள் - (மறப்பாசிற) இருளை, சேர்தற்கு - கட்டு
கைக்கு, உபாயம் - வழி, என்னே-எது ? (சொல்லவேணும்.) ஆநந்தமாக ப்ரகாஸிக்கச்
செய்தே, வாலுண்டஸம்ஸ்லேஷம் கிடையாதொழிவதில் மறக்கை உத்தேச்யமென்று
கருத்து. பூர்வோத்தரங்களான பாட்டுக்கள் ஆர்த்திஸூசகமாகையாலே இதுக்கும்
இதுவே பொருள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நின்று நலியாநின்றது: இது மறக்க ஒருவிரகு சொல்லவேணுமென்கிறார். மறக்கும்பரிஹாரம் என்னுடைய அஸத்திபாநமன்றோ? மறவீரென்ன; நீ * மயர்வறுக்கையாலே * துயரறுசுடரடி என்மநஸ்ஸிலே குடிபுகுத்து நலியாநின்றது; “போகேக்ஷ” என்று நீயே சொல்லவேணும்.

[சொல்லமாட்டேன்] - என் ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்குப் பாசர மிடப்போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். அதேதென்ன? [உனதுளங்கு இத்யாதி] - விளங்காநின்ற ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லையில்சீர்] - அளவிறந்த அழகையுடைய வாலாதித்யர்கள் இருவரைப்போலே என் ஹ்ருதயத்திலேநின்று நலிகிறபடி. வாலாதித்யர்களென்கிறது - கண்ணுலேபருக லாம்படியிருக்கையாலும், வாயிக்கத்தொடங்கின இத்தனையென்று தோற்றுகையாலும், [இளநாயிறு] - என்னை வாயிக்க அது இளமை மிகுகிறது. என்னுள்ளவா - சொல்ல மாட்டேன். [அல்லல் இத்யாதி] - உன்னைக்காட்டாதே அருமைப்படுத்தப் பார்த்தா யாகில், டீவர்த்தமகமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநமாகிற இருஞ்சேருகைக்கு உபாயமென்? சொல்லவல்லையே! அர்த்தநுபமான விஸ்மருதி தேட்டமாய்ப்படியிறே, வடிவழகு ஹ்ருதயத்திலேநின்று நலிகிறபடி. ஏதேனுமாக இவர்க்கு டீவநிவ்ருத்தியையிப் போது வேண்டுவது. திருவடிகள் நெஞ்சில் ப்ரகாசியாநிற்க, அஜ்ஞாநம் வந்துசேரு கைக்கு ப்ரஸங்கமின்றியேயிருக்க, அதைஅபேக்ஷிக்கிறிறே. கடல்குழந்த மஹா ப்ருயிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் அந்தரப்படாமே வயிற்றிலேவைத்து மகித்த பா மோஃரானே! என்னுதல்; ஆழிக்குழம்மலை ஞாலமுதுண்ட மாநீரென்று - ஏகார்கணவ மாய், அத்தைப்பருகின மேவம்போலேயிருந்துள்ள வடவையுடையவனே! என்னுதல். மல்லைஞாலம் - மஹாப்ருயி.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. உன்னுடைய அழகு என் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதி விஷயமாய் நலியாநின்றது; இதுமறக்க ஒருவிரகு சொல்லவேணுமென்கிறார்.

[சொல்லமாட்டேன்] - என் ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்குப் பாசர மிடப்போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். [உனதுளங்கு இத்யாதி] - அதேதென்ன, விளங்காநின்றதுள்ள ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லை இத்யாதி] - அளவிறந்த அழகையுடைய வாலாதித்யர்களிருவரைப்போலே என் ஹ்ருதயத்தே நின்று நலிகிறபடி. வாலாதித்யர்களென்கிறது * கண்ணுலே பருகலாயிருக்கையாலும், பாதிக்கத்தொடங்கினவித்தனை என்ருதோற்றுகையாலும். [இளநாயிறு] - என்னை வாயிக்க வாயிக்க இளமை மிகுகிறபடி. (என்னுள்ளவா சொல்லமாட்டேன்.)

அஞ்சாம்பாட்டு.—சொல்லமாட்டேன் இத்யாதி. “உனதுளங்குசோதித்திருப்பாதம். என்னுள்ளவா, அல்லலென்னுமிருள் * சேர்தற்குஉபாயமென்னே” என்றபதங்களைக்கடாகித்து அவதாரிகை - உன்னுடைய இத்யாதி.

“இரண்டேபோலென்னுள்ளவா - சொல்லமாட்டேன்” என்றவ்யாறுகுணமாக அர்த்தம். என் ஹ்ருதயத்திலே இத்யாதி. ஆனால் விடுகிறதென்னென்ன - ஸம்பந்தத்தாலே இத்யாதி. அதேதென்ன என்றது - மாட்டாதப்ரகாரமேதென்ன என்றபடி. சீர் - அழகு. “இளநாயிறு” என்றதற்கு விரவம் - வாலாதித்யர்கள் இத்யாதி. ஹ்வார்தாம் - என்னைவாயிக்க இத்யாதி,

[அல்லல் இத்தயாதி] - “உண்ணைக்காட்டாதே அருமைப்படுத்தப்பார்த்தாயாகில், நாட்டார் ‘தண்ணிது’ என்கிற அஞ்ஞாநம்வருவது ஒருபாயம் ஏதோ?” என்றருளிச் செய்வார் பட்டர்; இப்போது மறந்து பிழைக்கலாமென்னுமத்தாலே. “திருவடிகள் என்னுருபுயத்திலே ப்ரகாஸியாநிற்க, ஁ஃவாத்தமகமாம் அஞ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமுண்டோ” என்னும் அம்மாள். உண்டாகில், உண்டுதேத்துத் திரியலாமே நாட்டாரோபாதி! [ஆழி இத்தயாதி] - கடல்குழந்த மஹாப்ருஹிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்திலே நசியாமே வயிற்றிலே வைத்து ரகஷித்த புரமோஃரணே! ஆழிகுழம்மல்லேஞாலம் முழுதுண்டமாநீரென்று - ஏகார்ணவமாய், அத்தைப்பருகின மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவன் என்னுதல். மல்லே ஞாலம் - மஹாப்ருதிவி. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

கோண்டல்வண்ண! துடக்கூத்தா! வினையென்கண்ண! கண்ண! என் அண்டவாண! என்று என்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்
விண்தன்மேல்தான்மண்மேல்தான்விரிகீர்க்கடல்தான்மற்றுத்தான்
தோண்டனேனுன்கழல்காண ஒருநாள்வந்துதோன்றாயே.

ஆ.—(கோண்டல்வண்ண) - மேகஸ்யாமளனை, அஸேஷ மநோநபந ஹாரி திவ்யசேஷ்டிதங்கனையுடையவனே, வாக்யஹீநன எனனுடையகண்ணை, கண்ண என்று என்னை யடிமைகொண்டருளுகைக்காகக் கூப்பிட்டழைத்தக்கால், திருநாட்டில் நின்றதல், பூமியிலுள்ள திருநகரிகளில் நின்றதல், திருப்பாற்கடலில் நின்றதல், ஒரு தூணில்கின்றதல், தோண்டனேனுன்கழல்காண ஒருநாள்வந்து தோன்றபென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிசுரிநினைத்து, “காணவேணும்” என்று நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிற நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எங்கேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோண்டல்வண்ணாருடக்கூத்தா] - நிரதஸ்யஸௌந்தர்யத்தையும் மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுமுடையவனே! [வினையென் கண்ணகண்ண] - எனக்குத்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனை! [வினையென்] - காணப்பெறாத இன்னப்பாலே - வினை

“அல்லலென்னுமிருள்சேர்த்தருபாயமென்னே” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - உண்ணைக்காட்டாதே இத்தயாதி. “உபாயமேதோ” என்று அவனைக் கேட்கிறாரென்று பட்டர்நிர்வாஹம்; இப்பகூத்தில், “அல்லல்” என்று - தன்மை. அஞ்ஞாநத்தைப் பார்த்திக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்தயாதி. “என்னுள்ளவா” என்றத்தைக்கூட்டி, “அல்லல்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - திருவடிகள் இத்தயாதி. உபாயமுண்டோ, இல்லையே என்று - டிப்ரிநிலையேகாரமாக அம்மாள் நிர்வாஹம்; இப்போது, “அல்லல்” என்று - துகம். உண்டானாலோவென்ன - உண்டாகில் இத்தயாதி. “முழுதுண்ட” என்றது - முந்தின அர்த்தத்தில், ஈஸ்வரனுக்கு விஸேஷணம்; இரண்டாமர்த்தத்தில், மானீர்க்கு விஸேஷணம். ஆழிகுழம் என்றதொடங்கி, கொண்டல்வண்ணனே - உன்னுளக்குசோதி என்றதொடங்கி, என்னுள்ளவா - அடியென் - சொல்லமாட்டேன் - அல்லலென்னுமிருள்சேர்த்தரு உபாயமென்னே இத்தயவ்ய:. (௫)

† எதிர்மறை என்று இருக்கலாம்.

யேன் என்கிறார். [என்னண்டவாணுவென்று தொடங்கி] - என்னை விஷயீகரிக்கைக் காக அண்டாயிபதியானவனை! என்று என்னைபடிமை கொள்ளுகைக்காகக் கூப்பிட்டழைத்தக்கால். [தொண்டனேன்] - சபலனான நான்.

ப.—அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான ஸௌந்தர்யசேஷ்டிதாதிகளிலேயகப்பட்டுக் கூப்பிட்டால் ஏதேனும் ஒருமுகத்தாலே வந்து தோன்றவேணு மென்கிறார்.

கொண்டல் - (ஸ்ராமஹரமான) காளமேகம்போன்ற, வண்ண - வடிவையுடையவனே! (அவ்வழிகேயன்றியே), குடக்கூத்தா - (மனோஹாரிசேஷ்டிதமான) குடக்கூத்தையுடையவனே! வினையேன் - (அத்தைக்கண்டு அறுவாசிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய எனக்கு, கண்ண - த்ருஷ்டியுடையவனே! கண்ண - (அபூரிதவ்யுதகைக்காகக்) க்ருஷ்ணனானவனே! என்-எனக்கு ப்ராப்யபூதகைக்காக, அண்டவாணு-பரமபதநிர்வாஹகனுயிருக்கிறவனே! என்று - என்று (பலகாலும் உன்ஸ்வலாவங்களைச் சொல்லி), என்னை - என்னை, ஆள - அடிமைகொள்ளுகைக்காக, கூப்பிட்டு-(என்னார்த்தி அதிஸ்ரயத்தாலே) கூப்பிட்டு, அழைத்தக்கால் - அழைத்தக்கால், (காளமேகம்போலே), விண்தன்மேல்தான் - பரமபதத்தில் நின்றதல், மண்மேல்தான் - (அவதாரங்களுக்கும் அர்ச்சகைகளுக்கும் ஸ்த்தலமான) பூமியில் நின்றதல், விரி நீர் கடல்தான் - (அவதாரகந்தமான) சுக்ரோர்ணவத்தில் நின்றதல், மற்றுத்தான் - (அந்தராத்மாவாய் நிர்க்ற) அக்வாயில் நின்றதல், தொண்டனேன் - அதிசபலனான நான், உன் - உன், கழல் - திருவடிகளை, காண - காணும்படியாக, ஒருநாள் - ஒருநாள், வந்து-வந்து, தோன்றய - தோன்றவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைந்து, “காணவேணும்” என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி ஏதேனுமோரிடத்திலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[கொண்டல்வண்ண] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடையவனே! [குடக்கூத்தா] - மனோஹரமான சேஷ்டிதங்களுையுடையவனே! [வினையேன் கண்ணகண்ண] - எனக்கு த்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - கண்ணையிழந்திருக்கும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [என்னண்டவாணு என்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாயிபதியானவனே! கல்யாணகுணடோமம் ஆபூரிதார்த்தமாயிருக்கிறப்போலே, விஹிதீயாமமும் தமக்காக வென்றிருக்கிறார். [என்னையாள்] - ஒருபாயோஜநார்த்தாத்துக்காக அழைக்கிறேனோ? என்னை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளவேணுமென்றன்றோ அழைக்கிறது? [கூப்பிட்டழைத்தக்கால்] - க்ராமப்ராப்தியை ஸஹிக்கவல்லேனாய்த்தான் தாழ்க்கிறாயோ? என் ஆர்த்த்யு^௧வரி கேட்டால் “க்ராமத்திலே வருகிறோம்” என்று ஆறியிருக்கலாய்ருந்ததோ? [விண்தன்பேல்தான்] - மாரீர்க்கொண்டல் வருமாகாசத்திலே தோற்றவேணும். [விண்தன்மேற்றான்] - பரமபதத்திலிருக்கிற விருப்போடே வந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேற்றான்] - அவதரித்துவந்து தோற்றவுமாம். [விரிநீர்க் கடல்தான்] - சுக்ரோப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியே வந்து தோற்றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றினாற்போலேயாதல் ஆனைக்கு உதவவந்து தோற்றினாற்போலேயாதல் தோற்றவுமாம். [தொண்டனேன்] - உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்திலே சபலனான நான். [உன்கழல்

காண்] - எனக்கு ஜீவநமான திருவடிகளைக்காண். [ஒருநாள்வந்து தோன்றாயே] - “பல நாள் வேணும்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிறேனோ? என் ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒரு நாள் வந்து தோற்றியருளவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து “காண் வேணும்” என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி எதேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றியருளவேண்டுமென்கிறார்.

[கொண்டல்வண்ண] - காணவே விடாயாறும்படியான வடிவை யுடையவனே! [குடக்கூத்தா] - மனோஹாரியான சேஷ்டத்தையுடையவனே! [வினையேன் கண்ணகண்ண] - எனக்கு திருஷ்டிபூதனைக் கருஷ்ணனே! [வினையேன்] - கண்ணையிழந்திருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்: [என்னண்டவாணுவென்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாதிபதியானவனே! கல்யாணகுணயோகம் ஆற்றி தார்த்தமாய் இருக்குமாபோலே. விபூதியோகமும் தமக்காகவேன்றிருக்கிறார். [என்னை யாள] - ஒரு ப்ரயோஜனந்தாத்துக்காக அழைக்கிறேனோ? என்னை நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளவேண்டுமென்றன்றோ அழைக்கிறது? [கூப்பிட்டழைத்தக்கால்] - க்ரமப்ராப்தி ஸஹிக்கவல்லேனாய்த்தான் தாழ்க்கிறாயோ? என் ஆர்த்தநாதங்கேட்டால் ‘க்ரமத்திலே வருகிறோம்’ என்று ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ? [விண்டன்மேல்தான்] - மாநீர்க்கொண்டல் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசத்திலே தோற்றவுமமையும். [விண்டன்மேல்தான்] - பரமபத்திலிருக்கிற இருப்போடேவந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேல்தான்] - அவதரித்துத்தோற்றவுமாம். [விரிகீர்கடல்தான்] - கூடராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியே வந்து தோற்றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றிறன்போலே யாதல், ஆனைக்குவந்து தோற்றிறன்போலே யாதல் தோற்றவுமாம். [தொண்டனேன்] - உன், திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தில் சபலனை நான். [உன்கழல்காண்] - எனக்கு ஜீவநமான திருவடிகளைக்காண். [ஒரு நாள் வந்து தோன்றாயே] “பலநாள்வேணும்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிறேனோ? என்ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஒருநாள் வந்து தோற்றியருளவேணும். (க)

ஆறும்பாட்டு.—கொண்டல் இய்யாதி. “கொண்டல்வண்ண” இய்யாதிகளையும், “வந்து தோன்றாய்” என்றத்தையும் கடாஷித்து அவதாரிகை - உன்னுடைய இய்யாதி.

“கொண்டல்வண்ண” என்றதுக்கு லாவம் - காணவே இய்யாதி. வினையேன்? என்ன-கண்ணை இய்யாதி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காகவோ விஹூதியோமுமென்ன - கல்யாணகுணயோகம் இய்யாதி. “கூப்பிட்டழைத்தக்கால்” என்கிற புருஷத்திக்குலாவம் - க்ரமப்ராப்தி இய்யாதி. ஏதத்விவரணம் - என்ஆர்த்தநாதம் இய்யாதி. யத்வா, “அழைத்தக்கால்” என்றதுக்கும் “கூப்பிட்டு” என்றதுக்கும் காமேண லாவத்வயம் - க்ரமப்ராப்தி இய்யாதி வரக்யத்வயமும் என்னுதல். அர்த்தநாதம் - பரமபத்திலில் இய்யாதி. ஒருநாள்மையுமோவென்ன - என்ஸத்தை இய்யாதி. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

வந்துதோன்றாயன்றேல் உன்வையந்தாயமலரடிக்கீழ்
முந்திவந்துயான்நிற்ப முகப்பேகூவிப்பணிகோள்ளாய்
சேர்தன்கமலக்கண்கைகால் சிவந்தவாயோர்கருநாயிறு
அந்தமில்லாக்கதிர்பரப்பி அலர்ந்ததோக்குமம்மானே!

ஆ.—(வந்துதோன்றாய்.) - * ஆதாம்ர சிதள ஸரோருஹ ஸத்ருஸமான நயன பாணி வஹர்க்களையுடைத்தாய், நிரவயிக ழீப்தியுத்தமாயிருப்பதொருகருநாயிறும் போலேயிருந்த நீ வந்துதோன்றாய் ; அன்றேல், * அநாலோசித விஸோஷாஸோஷ லோகஸாண்யமாய், * லோகசிக்ரார்த்தமா யிருந்த உன்திருவடிமலர்களின்கீழே, உன் திருவுள்ளத்தி லபேக்ஷிதமான கைங்கர்பத்தை நீ அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே அறிந்து செய்யக்கடவனுய்ச் சமைந்துநிற்க முகப்பே கூவிப்பணிசொள்ளாயென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோன்றியருளுதல், வாராமைக்குக் கண்ணழிவுண்டாகில் என்னை அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்யவேணுமென்கிறார்.

[வையந்தாய மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான்நிற்ப] - ஒருவரையும் இழக்கக்கடவதன்றிக்கே நிரதிஸாபீஷாக்யமாய் லோகத்தைபெல்லாம் அளந்த உன்னுடைய திருவடிக்கீழே முற்கோவிவந்து நிற்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், அஸோஷஸம்ஸரேஷ ஸ்வஹாவரூப, அதிராமணீயமான் ஸௌரீர்ப்பத்தையுடையாயிருக்கிற நீ, என்முன்னே வந்து தோன்றுதல், உன் முன்னே யழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்யவேணுமென்கிறார்.

செம் - சிவந்து, தன் - குளிர்ந்த, கமலம் - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், கை - கைபையும், கால் - காலையும், சிவந்த - சிவந்த, வாய் - வாயையு முடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, கருநாயிறு - நீலநிறமான நாயிறுனது, (ஆயிரமென்கிற அளவன்றியே), அந்தம் - முடிவு, இல்லா - இல்லாத, கதிர் - கதிரை, பரப்பி - பரப்பி, அலர்ந்ததுஒக்கும் - விஸ்தீர்ணமானுற்போலே யிருக்கிற, அம்மானே - (வடிவழகையுடைய) ஸ்வாமிபே! வந்து - (அவ்வழிகோடே) வந்து, தோன்றாய் - தோன்றவேணும் ; அன்றேல் - அந்தநினைவன்றாகில், வையம் - ஸகலஜகத்தையும், தாய - (வரையாமல்) ஸம்ஸரேஷித்த, மலர் - (விசுஸிதமான) தாமரைபோலே யிருக்கிற, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, முந்தி - முற்பாடனுய்க்கொண்டு, யான் - நான், வந்து - வந்து, நிற்ப - (நின்று) நிற்கும்படியாக, உன் - உன், முகப்பே - திருமுன்பே, கூவி - அழைத்து, பணி - அடிமை, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோன்றியருளுதல், அதுக்குக் கண்ணழிவுண்டாகில் என்னையங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[வந்துதோன்றாய்] - நானிருந்தவிடத்திலே உன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டியருளாய் ! [அன்றேல்] - என் ஆர்த்தியைப்பார்த்து உன்கருபையாலே வந்து முகங்

காட்டவேணும். அதுசெய்யப் பார்த்திலையாகில்; உன்பூர்த்தியையும் என்சிறுமையை யும் பார்த்து வந்துமுகங்காட்டிற்றிலையாகில் என்றுமாம். [உன் வையம் தாயமலரடிக்கீழ்] - வஸிஷ்ட்டசண்டாள விஹமம்பாராத திருவடிகள். [மலரடிக்கீழ்] - ஒருசெவ் விப்பூவைக் கொண்டாயிற்றுக் காடுமோடையும் அளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்து யான்நிற்ப] - நிரதிரயலோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனாப்பவந்து நிற்கும் படியாக. [முகப்பேகூலிப் பணிகொள்ளாய்] - “சூரியதாலிதிரோவடி” என்று கண் முகப்பே படிமை கொண்டருளவேணும். குணஜ்ஞாந்தாலே யரித்திருக்கும் ஹதாழ் வான் பரக்ருதியில்லேன்; “ஜலாநதூலிவொபூதன்” என்னும்இனையபெருமான் ப்ராபான என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். [செந்தன் இத்தயாதி] - சிவந்து குளிர்த்த தாமரைபோலே கண்ணையும் கையையும் காலையுமுடையனாய், சிவந்தவாயையும் உடையனாய், நீலமான நிறத்தையுமுடையனாயிருப்பானே ராஜ்யன், “ஸஹஸ்ரம்” என்று ஒருஸ்வந்தையின்றிக்கே யள்விறந்த கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விகளிதனாற்றிப்போலே வந்துதோன்றவேணும். [அம்யானே] - உன்மேன்மையைப் பார்த்து அங்கீகரணமுதலது அடிமைகொள்ளாதல், உன்னுடைமை நலியாமைக்கு த்வரையுண்டாகில் உனக்கு வந்தடிமைகொள்ளாதல் செய்தருளவேணும்.

ஈடு.—ஏழாம் பாட்டு. இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல், அது திருவுள்ளமல்ல வாகில் அங்கேயுழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேண்டுமென்கிறார்.

[வந்துதோன்றாய்] - என் கண்வட்டத்திலே வந்து தோன்றவேணும். தந்தைகாலில் விவங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றலையிறே. வந்து தோன்றாயென்கிறது. [அன்றேல்] - என்னுர்த்தியைப்பார்த்து உன்னுடைய க்ருபையாலே வந்து முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகில். உன்பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் பார்த்து முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகிலென்றுமாம். [உன்வையந்தாயமலரடி]-வஸிஷ்ட்டசண்டாளவிஹமம்பாராத திருவடிகள். [மலரடி] - ஒரு செவ்விப்பூவைக்கொண்டாயிற்றுக் காடுமோடையு மளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான்நிற்ப] - நிரதிரயலோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனாய் வந்து நிற்கும்படியாக. [முகப்பே] - கண்வட்டத்திலே. [கூலிப்பணி கொள்ளாய்] - சோற்றையிட்டேப் பணிகொள்ளாய். “சூரியதாலிதிரோவடி” (சூரியதா மிதிமாம்வத) என்று கண்முகப்பே அடிமைகொண்டருளவேணும். குணஜ்ஞாந்தாலே

ஏழாம்பாட்டு.—வந்துதோன்றாய் இத்தயாதி. “வந்துதோன்றாயன்றேல் - உன் - முகப்பே கூலிப்பணிகொள்ளாய்” என்றவற்றைக் கடாகழித்து அவதாரிகை - இங்கே இத்தயாதி.

தோன்றாய் - தோன்றவேணும். “வந்துதோன்றாய்” என்னைக்கு முன்பு ஆர்க்குவந்து தோன்றினோமென்ன - தந்தைகாலில் இத்தயாதி. திருமொழி. தோன்றல்-முதலி: ப்ராயாநென்ற படி. “அன்றேல்” என்றதுக்கு ஹாவந்தவயம் - என்னுர்த்தியை இத்தயாதி வாக்யத்தவயம். “வையம்” என்ற அசேதந ஸமாதிக்கு ஹாவம் - வஸிஷ்ட்ட இத்தயாதி. முற்பாடனாயென்றது - “சுஹம் ஸவ-ஹாரிஷ்யாதி” என்று முற்பாடனாயென்றபடி. “கூலி” என்றதுக்கு ஹாவம் - சோற்றை இத்தயாதி. கீழ் - மிடற்றோசை லோக்யமாகையாலே “கூலிப்பணிகொள்ளவேணும்” என்றருளிச் செய்து, ப்ராப்தமாகையாலும் கூலிப்பணிகொள்ளவேண்டுமென்று ஹாவந்தரம் - சூரியதாழ் இத்தயாதி. “பணிகொள்ளாய்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிறதென்? குணஜ்ஞாந்தாலே தரித்திருக்கவொண்ணாதோவென்ன - குணஜ்ஞாந இத்தயாதி. இனையபெருமான்பரக்ருதியானபடி எப்படி? என்ன-

(६)

acharya.org

ஜெயங்கு” என்றால் அப்படிச் செய்யலாவது அர்ஜுனன்க்கேயோ? எனக்காக அந்தத் தேரைத் திரியவிட்டால் ஆகாதோ? என்றுகருத்து.

ப.—அந்தமும், போலிகண்டு நான் க்லேஸரியாதிற்க, ஆறுதிபக்கப்பாதிபான நீ வந்து தோன்றுகிறிலையென்கிறார்.

‘அம்மான் - ஸ்வாமிபானவன், உருவம் - வடிவமரு, ஒக்கும் - ஒக்கும்,’ என்று - என்று, உள்ளம் - நெஞ்சு, குழைந்து - ஸியிலமாய், நான்நானும் - நாடோறும், தொக்க - திரண்ட, மேகம் - மேகங்களினுடைய, பல் - பல, குழங்கன் - ஸமுஹங்களை, காணுந்தோறும் - காணும்பொழுதெல்லாம், நான்-நான், தொலைவன் - க்லேஸரியாதிற்பன்: தக்க - (நீயெல்லாவறுவுமாய்படியான) தக்கோர்மையையுடைய, ஐவர்மதங்கு - பாண்டவர்களைவார்க்கும், ஆய் - ஏவலாளாய்க்கொண்டு, அன்று - (பரதயுத்தம் ப்ரவ்ருத்தமான) அன்று, ஈரைம்பதின்மர் - (அவர்களுக்கெதிரிகளான) நூற்றுமையும், தான் சாய - காலற்றுப்போம்படி, புக்க - (ஸேநாமத்யத்திலே) ப்ரவேசித்த, நல்-(உன்னயிலுட் டாந்ததாலே) ஸ்லாக்யமான, தேர் - தேருக்கு, தனிப்பாகா - (ரயியான அவன் உன் முதுகின் கீழே ஒதுங்கும்படி) அத்வித்யஸரதியானவனே! வாராய் - (அவ்வழிகோடே) வருகிறிலை; இதுவோ - இதுவோ, பொருத்தம் - (ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்) பொருத்தமிருந்தபடி?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னோடு ஸத்ருஸமான மேவடிர்சுந்தராலே நோவுபடாதிற்க, வந்து முகங்காட்டுகிறிலை; உன்ஸம்ம ஸ்வாவமிதுவோவென்கிறார்.

[ஒக்கும்தான் உருவென்று] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய வடிவுக்கு, * யாசி ஜெயங்குவிஜயோகா ஸமுஹமான மேவத்தை ஸத்ருஸென்று ப்ரமிப்பர். [உள்ளக்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் ஸியிலமாய். [நானானும்] - நான்நானும் நான்நோறும்; இந்த ஸையிலயம் காடிசித்தமன்றியே, இடைவிடாமல் செல்லுகை, திரண்டமேவஸமுஹங்களைக் காணுந்தோறும். [தொலைவன் நான்] - “கண்ட நான் காருருவம் காண்டோறும் நெஞ்சோடும்,” யர்மிலோபம் பிறக்கிறதும்மில்லை, ஜீவித் திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேவடிர்சுநம் ஆஸ்வாஸதேஹதுவிறே நாட்டுக்கு. [தக்கவைவர்] - என்ன மேவடிர்சுநத்துக்கு இடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? “வெய்யுக்களும் ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கு ஐந்து குடிக்காடமையும்” என்னும் தக்கோர்மையுடையவர்கள். [தமக்காய்] - ‘ரயஸ்யாவய’ என்னலாம்படி கையாளாய். [அன்று] - அன்று உதவிற்றும் தமக்கென்றிருக்கிறார். [ஈரைம்பதின்மர் தான் சாயப்புக்க] - “வெய்யுக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்” என்ற நூற்றுவர் காலறும்படியாகத் துசித்தலையிலே புக்கவன்னறே? [நல்தேர்] - இவனை ஸாரயியாகவுடைத்தாகையாலே அதிஸ்லாவ்யமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே திர்வாஹகனைவனே! ரயியைப் பாண்கிறிலர். “நகாடிசெவ்விஜயங்குஷண” என்ற வனைச் சேமஞ்சாத்தி வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரயியையாயிற்று இவர்காண்கிறது. [வாராய்] - “வெநபொருஹயொகியெய்யா ஸாவயிதா” என்று பாண்டவர்கள் ப்ரத்ருக்கள் மேலேயிட்ட தேரை, என்னை நல்கிற மேவத்தின்மேலே விடலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் நூற்றுமவென்று ஸங்க்யாதானாலோ செய்யலாவது? தனியனுமாய், மேவங்கள் அஸங்க்யாதமானால் உதவலாகாதோ? [இதுவோ

பொருத்தம்] - ஆழிதரோடு முன்பு பொருந்திப் போந்தபடியிதவோ? ஆழிதர்க்காக ஁-உத்யஸாரத்யங்களைப்பண்ணியும், “ஆயுயமெடேன்” என்று ஆயுயமெடுத்தும், பகலையிரவாக்கியும் பக்ஷபதித்தது பொய்யோ? “நாராயணகயாபிரிஸ்டி” என்றவனும் கைக்கலிகொண்டு புலமைபாடினென்கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவையும் மெய்யாவதென்றிருக்கிறார். [வாராய்] - எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? வந்து முகங்காட்டவமையாதோ? உன்வடிவைக்காட்டி. மேகங்கள் அதுகலமாப்படி. பண்ணுதல், மேவடிர்ஸநம் வ்யாக்யமாகாதபடி பண்ணுதல் செய்தருளவேணும்.

சுரு.—எட்டாம்பாட்டு. உனக்குப்போலியான மேவடிர்ஸநந்தாலே நோவு படாநிற்க, வந்துமுகங்காட்டுகிறீலை; இதுவோ உன்ஸங்கஸ்வலாவம்? என்கிறார்.

[ஒக்குமம்மானுருவமென்று] - “ஸர்வேஸ்வரன்வடிவு இதரவிஸஜாதீயம்” என்று புத்திபண்ணிநிற்கச்செய்தே, * ய-மெஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸமுஹமான மேவத்தை ஸத்ருஸமென்று ப்ரமிப்பார். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் ஸிஸிலமாய். [நாணுளும்] - இந்தஸைஸிலியம் காதாசித்தமன்றிக்கே, இடைவிடாமல்செல்லுகை. [தொக்கமேகப்பல்துழாங்கள்] - மேவஸகலங்களுக்குஇடையார்; தீரண்டமேகஸமுஹங்களைக் காணுந்தோறும். [நாணுளும்-தொலைவன்] - யர்மிலோபம் பிறக்கிறதும்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேவடிர்ஸநம் நாட்டார் க்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவிறே. [தக்கவைவர்] - என்ன மேவடிர்ஸநத்துக்குஇடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? “பந்யுக்கள்ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கும் ஐந்துகுடிக்காடு அமையும்” என்னும் தக்கோர்மையுடைய ஐவர். [தமக்காய்] - “ரஸம்வ்யாபய” (ரதம்ஸ்த்தாபய) என்னும்படி கையாளாய். [அன்று] - அவர்கள் தனியரான அன்று. [ஈரைம்பதின்மர்தாளசாய] - “பந்யுக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்” என்ற நூற்றுவரும் கால

எட்டாம்பாட்டு.—ஒக்கும் இத்தயாதி. “தொக்கமேகம்” என்றதொடங்கி, “தொலைவன் நான்-வாராய், இதுவே பொருத்தம்” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை-உனக்கு இத்தயாதி.

“ஒக்கும்” என்றதக்குஹாவம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தயாதி. “ய-மிஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸமுஹமான மேவத்தை ஸத்ருஸமென்று ப்ரமிப்பார். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் ஸிஸிலமாய். [நாணுளும்] - இந்தஸைஸிலியம் காதாசித்தமன்றிக்கே, இடைவிடாமல்செல்லுகை. [தொக்கமேகப்பல்துழாங்கள்] - மேவஸகலங்களுக்குஇடையார்; தீரண்டமேகஸமுஹங்களைக் காணுந்தோறும். [நாணுளும்-தொலைவன்] - யர்மிலோபம் பிறக்கிறதும்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேவடிர்ஸநம் நாட்டார் க்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவிறே. [தக்கவைவர்] - என்ன மேவடிர்ஸநத்துக்குஇடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? “பந்யுக்கள்ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கும் ஐந்துகுடிக்காடு அமையும்” என்னும் தக்கோர்மையுடைய ஐவர். [தமக்காய்] - “ரஸம்வ்யாபய” (ரதம்ஸ்த்தாபய) என்னும்படி கையாளாய். [அன்று] - அவர்கள் தனியரான அன்று. [ஈரைம்பதின்மர்தாளசாய] - “பந்யுக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்” என்ற நூற்றுவரும் கால

தும்பட்டியாக. [புக்க] - தூசித்தலையிலேபுக்க. [நஸ்தேர்] - இவனை ஸாரதியாகவுடைத் தாகையாலே அதிஸ்லாக்யமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே நிர்வாஹகனுாவனே! ரஸியைக்காண்கிலர், “**மகாஜகெஷ்வஜயங்குஷ்ண**” (நகாங்ஷேஷ்வியம்க்ருஷ்ண) என்றவனைச் சேமம் சாத்திவைத்து வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரதியையாயிற்று இவர்காண் கிறது. [வாராய்] - “**வெஸமயொரஹயொஜ்யெஸ்யஸ்வராய**” (ஸேஸயோரூப யொர்மத்யேரதம்ஸ்த்தாபய) என்ன, உலயஸேஸனையின் நேவே தேரைநிறுத்தின நீ, அத் தேரை இம்மேகங்களின்நேவே நடத்தினாலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் ஸங்க்யாதருமா னாலோ உதவலாவது? தனியனுமாய், மேவஸபூஹங்கள் அஸங்க்யாதமானால் உதவலா காதோ? [இதுவோபொருத்தம்] - ஆஹிதரோமூ முன்பு நீ பொருத்திப்போந்தபடி இது வோ? ஆஹிதர்க்காக ஈ-உத்யஸாரத்யங்கள்பண்ணியும், “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுத மேடேதும், பகலை இரவாக்கியும் பசுபதித்தது போய்யோ?† “**நாராயணகயாஜிஜாம்**” (நாராயணகதாபிமாம்) என்றவனும் கைக்கூலிகோண்டு புலமைபாடினாகாதே யென் கிறார். இப்போது தமக்கு உதலில் அவை மெய்யாவதென்றிருக்கிறார். [வாராய்] - எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? முகங்காட்டவமையாதோ? (அ)

ஆ—(இதுவோபொருத்தம்.) - திருவாழியை மின்னாகவுடைய திவ்ய ரூபமாகிற நீலமேகத்தையுடையவனே! ஆழ்ந்திருடைய ஆபத்துக்கு உதவ வருகைக் கிடான பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹுமாகவுடையவனே! இதுவோ முடிந்தது என் றென்று ஏங்கியழுதக்கால், ஆழ்ந்தஃவாஸஸுவிஷ்ணுவாகையாலே தத்ஃவஃவேறுதபுத ஊவார நிரஹாரணர்த்தமாக, மதுவார்சோலை உத்தரபதுரைப்பிறந்த ஆப்சர்யபூதனே! நீ எதுவாகினைத்திருக்கும்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடிபாக எல்லாருடைய ஆர்த்திகளை யும்போக்கி ரக்ஷித்தருளுகைக்காக ஸ்ரீமயுரையிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணியரு ளின் ஆப்சர்யகுணைனான க்ருஷ்ணன், தன்னைக் காணவாசைப்பட்டு நோவுபடுகிற எனக்கு என்செய்தருள நினைக்கிறானே? என்கிறார்.

[மின் என்றுதொடங்கி]-ஆழ்ந்தவிநோயி சிரஸைத்துக்கு உறுப்பாய் மின்னா நின்றள்ள திருவாழியாகிற ஓவ்யாயுத்தையுடையாய் ஆஸ்ரிதவிநோயி ஸர்வவிப ஸம்ஸ்லேஷமும் பண்ணாமவனே! [எதுவோயாகக் கருதுங்கொல்] - இவ்வார்த்திபாக்கி யருளத் திருவுள்ளமாயருளுமோ? இவ்வார்த்த நாடும் கேட்டால் அத்தயந்தடியானு வானவனுடைய திருவுள்ளம் எங்கனே புண்படுமோ? என்றுமாம்.

ப.—அகந்தரம், ஆழ்ந்தரை அநேகவித கைக்கர்ப்புகொள்ளும் ப்ரகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டால், ஆஸ்ரிதவிநோயி சிரஸநார்த்தமாக அவதரித்தவன் என்னி னைத்திருக்கிறானே? என்கிறார்.

‘மின் - ஒளிபாலே ஆபரணமாம்படிபான, ஆழி - திருவாழியை, படையாய் - ஆபுதமாகவுடையவனே! ஏறும் - வாஹமான, இரு - பெரிய, சிறை - சிறையுடைய னான, புள்ளதுவே - பெரியதிருவடிதன்னைநீய, கொடிஆ - கொடியாக, உயர்த்தானே - எடுத்தவனே! இதுவோ - இதுவோ, பொருத்தம் - (அவர்களளவிலும்) பொருத்த மிருக்கும்படி, என்றென்று-என்றுபலகாலஞ்சொல்லி, ஏங்கி - பொருமி, அழுதக்கால்- அழுதக்கால், இ - இந்த, மாஞாலம் - மஹாப்ருதிவிபின், பொறை - பாரத்தை, தீர்ப் பான் - போக்குகைக்காக, மது - மது, வார் - ப்ரவாஹிபான, சோலை - சோலையை யுடைய, உத்தரமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - ஸர்வேஸ்வராத்வ ஸூசகமான (சிறுநகர்களோடே) அவதரித்த, மாயன் - ஆப்சர்யஹுதனானவன், (என் கண்ணநீர் மாற வருவதாக நினைத்திருக்கிறானே? இப்படி அழுதேபோவனென்று நினைத்திருக் கிறானே), எதுவேயாக - ஏதாகவோ, கருதும் - திருவுள்ளம்பற்றுவது?

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், இருந்ததே குடிபாக ரக்ஷிக்க வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? என்கிறார்.

‘வோ பொருத்தம்’ - இப்படிச் கூப்பிடச் செய்தையும் வரக்காணமை யாலே கண்ணஞ்சுழலையிட்டு மறித்தது ‘இதுவோ பொருத்தம்?’ என்கிறார். [மின்னாழிப் படையாய்] - மேவத்திலே மின்னிணம்போலே, ஆஸ்ரிதவிநோயி நிரஸநயீலமான திருவாழியைப்படையாக உடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிஸந்தயகத்தின்மேலே வ்யாபரிக்கலாகாதோ? என்கை. [ஏறும் இப்பாதி] - ஏறக் கடவதான பெரியசிறையுடைய புள்ளானதுதன்னைநீயே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆப்

ரிதரை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவனன்றோ? [என்றென்று இத்தாதி] - இப்பாசரம் மாறாதே பொருமிப்பொருமி அழாநின்றால். [எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்] - இக்கூப்பிட்டேக்கு முகங்காட்ட நினைக்கிறாரோ? கூப்பிட்டே போவானென்றிருக்கிறாரோ? இக்கூப்பிட்டேக்கு அவன்திருவுள்ளம் எங்கனே புண்படுகிறதோ? என்றுமாம். [இம்மாளுலம் பொறைதீர்ப்பான்] - இம்மஹாப்ருயி கியின் ஹாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார் சோலையித்தாதி] - மதுஸ்யந்திபான சோலையையுடைய வடமதுனரயிலே, ஸத்ருக்களான கம்ஸாதிகள் நடுவே பிறந்த மாயனே! ஆவிரவிக் கையன்றிக்கே மர்ஹ வாஸம் பண்ணிவந்து அவதரித்த ஆப்சர்யகுணகனை க்ருஷ்ணன். “ஹ்ருவாரநிர ஸநம்” என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸாரிஸஜாதியனும் வந்தவதரித்து ஆப்சரிதநிரோதி களைப்போக்கி ஆப்சரிதரை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹவானவன், நம்கூப்பிட்டேக்கு என்ன நினைத் திருக்கிறு நென்கை.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமதசையில் ஸ்வர்க்கத்தேறப்போன இவர்கள் நிற்கிறார்; திருவாழியாழ்வான்முதலான நித்யரோடும் பொருத்தமிதுவோ? என்று ஸ்வமுத மாக விசாரிக்கிறார். இருந்ததேகுடியாக ரக்ஷிக்கவந்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்தருளுமென்று நினைக்கிறாராகவுமாம்.

[இதுவோபொருத்தம்] - இப்படிக்கூப்பிடச்செய்தேயும் வர்க்காணமையாலே கண்ணஞ்சுழலையிட்டு, மீண்டும் ‘இதுவோபொருத்தம்?’ என்கிறார். [மின்னுழிப்படையாய்] - மேகத்திலே மின்னிறைப்போலே, ஆழிதலிரோதிரிஸஸூலமானதிருவாழியைப் பட்டையாகவுடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிவாங்கத்தின் மேலே வ்யாபரித்தாலாகாதோ? [ஏறம் இத்தாதி] - ஏறக்கடவ பெரியசிறகையுடைய புள்ளானதுதன்னையே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆழிதரை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவ னன்றோ? [என்றென்றேங்கியமுதக்கால்] - இப்பாசரம் மாறாதே பொருமிப்பொருமி அழா நின்றால். [எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்] - இக்கூப்பிட்டேக்கு முகங்காட்டநினைக்கிறாரோ? கூப்பிட்டேபோவானென்றிருக்கிறாரோ? இக்கூப்பிட்டேக்கு அவன்திருவுள்ளம் எங்ஙனே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இதுவோ இத்தாதி. “மின்னுழிப்படையாய் - புள்ளதுவே கொடியாவுயர்த்தானே - இதுவோபொருத்தம்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அந்திமதசையில் இத்தாதி. “மின்னுழிப்படையாய்” என்றதொடங்கி, “கொடியாவுயர்த்தானே - இதுவோ பொருத்தம் - என்றென்றேங்கியமுதக்கால் - இம்மாளுலம்” என்றதொடங்கி, “பிறந்தமாயனே - எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்” என்று அந்வயம் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, “இம்மாளுலம்” என்று தொடங்கி, “பிறந்த மாயனே - மின்னுழிப்படையாய்” என்றதொடங்கி, “எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்” என்று அந்வயவிவக்ஷயாஸங்கத்யந்தரம் - இருந்ததே இத்தாதி. இப்படித்தில், “இதுவோ பொருத்தம்” என்றது - அநுவாதம். ஸ்வமுதமாகவென்றது - யோஜநாத்வயத்துக்குமொக்கும். இரண்டாமயோஜநை - “எதுவேயாகக் கருதுங்கொல் இம்மாளுலம்” இத்தாதிபதங்களைக்கடாக்ஷித்து, இருந்ததேகுடியாக - எல்லாசையுமெர்க்க. “மாயனே” என்ற வகாரம்-ஈந்தரசை.

தவிதியோஜநாநுருணமாக அர்த்தம் - இப்படிக்கூப்பிட இத்தாதி. இத்தால்ஹாவம் - அத்திரவாழியை இத்தாதி. வாஹந்வ த்வஜவ்வங்கள் சொன்னதுக்குஹாவம் - ஆப்சரிதநா இத்தாதி. “அதுவேகொடியாவுயர்த்தானே” என்றது - எல்லாவடிமைக்கு முபலக்ஷணமென்றபடி. இரண்டாம்வதாரிகைக்கு அநுருணமாக அர்த்தம் - இக்கூப்பிட்டேக்குமகம் இத்தாதி. முந்தின அவதாரிகைக்கு அநுருணமாக அர்த்தம் - இக்கூப்பிட்டேக்கு இத்தாதி. “பொறை” என்று - ஹாரத்தை

புண்பகிறதோ? என்றமாம். [இம்மாஞாலம்பொறைதீர்ப்பான்] - இம்மஹாப்ருதிவியி னுடைய ஹாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார்சோலை] - மதுஸ்யந்தியான சோலை யையுடைய. [உத்தரமதுரை] - வடமதுரையில், ஸத்ருக்களான கம்ஸாதிகள்நேவே பிறந்த மாயனே! ஆவிர்ப்பலிக்கையன்றியே, “ததஸ்ர ஊடிசொலாவெ” (ததஸ்சத்வாதசோ மாலே) என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப்பிறந்த ஆஸ்சர்யபூதனே! ‘ஹூஹா நிர வஹம்’ (பூபாரநிரஸநம்) என்கிற வ்யாலத்தாலே இதரஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்து ஆஸ்ரி தவிரோதிகளைப்போக்கும் ஸ்வஹாவனுனவன், நம் கூப்பிட்டுக்கு என்னைத்திருக்கிறு னென்கை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

பிறந்தமாயா! பாரதம்பொருதமாயா! நீயின்னே
சிறந்தகால்தீர்வான் மண்பிறவுமாயபெருமானே
கறந்தபாலுள்ளெய்யேபோல் இவற்றுள்ளெங்குங்கண்டுகோள்
இறந்துகின்றபெருமாயா! உன்னையெங்கேகாண்கேனே?

ஆ.—(பிறந்தமாயா) - ஸாதபரித்ராணர்த்தமாகவும், துஷ்க்ருத்விநாஸார்த் தமாகவும் ஸ்ரீமதுரையிலே பிறந்தருளின ஆஸ்சர்யபூதனே! - நீ இப்படி ஸர்வத்ர ஸந்தி ஹிதனாயிருந்துவைத்து உன்னைக்காட்டியருளுகிறீ, இனி உன்னை எங்கே காண்கேன்? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸந்திஹிதனாய் வைத்துக் கண்ணால் காணவொண் னாதபடிநின்ற ஆஸ்சர்யஹூதனை உன்னையான் காண்பதெவ்விடத்தே? என்கிறார்.

[பிறந்தமாயா] - அகம்வஸ்யனாயிருந்து வைத்து க்ருபாகிரயத்தாலே அப்ரா க்ருத ஹ்யஸம்ஸ்யாரத்தோடே கம்வஸ்யரோடே ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஆஸ்சர்யஹூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - ஆயுட்கெடுக்கக் கடவ தன்றாகப் ப்ராதிஜ்ஞைபண்ணி ஸாரத்பத்திலே அடிகரித்துவைத்து, பாண்டவர்கள் வெல் லும்படி ஹாரதபுத்தம் பண்ணின ஆஸ்சர்யஹூதனே! [நீயின்னே] - நீ இப்படி ஸுலபன யிருக்கச்செய்தே, [சிறந்தகாலென்றுதொடங்கி] - ப்ருதிவ்யாதிகளான ஹூதங்களுக் கும், அவற்றின் கார்யங்களுக்கும் ஆத்மாவாய் நின்றவனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது ஧்ராகத்வம். [கறந்தபாலென்றுதொடங்கி] - கண்ணுலகாண்கிறபாலினுள் நெய்யுண் டாயிருக்கச் செய்தே காண்கையரிதானற்போலே இவை எல்லாவற்றினுள்ளும் நின்று வைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற அத்யாஸ்சர்யஹூதனே! [கறந்த] - காலத்தா லும் ஆதஞ்சநாதிகளாலும் உள்ள பரிணாமாஹித்யத்தை நினைக்கிறது.

லக்ஷிக்கிறது. “உத்தரமதுரை” என்றதுக்குஹாவம் - ஸத்ருக்களான இத்யாதி. “மாயன்” என்ற துக்குஹாவம் - ஆவிர்ப்பலிக்கை இத்யாதி. ஹலிதம்-ஹூஹா இத்யாதி. இதுவோபொருத்தம், மின் னாழிப்படையாய் என்றுதொடங்கி, அமுதக்கால் - இம்மாஞாலம் என்றுதொடங்கி, மாயனே - எதுவேயாகக் கருதுங்கொல் இத்யவ்யடி. (க)

ப. — அந்தரம், அவதாரப்ரயுக்த ஸௌஸ்யத்துக்குப் பிற்பட்டு, அந்நியமாயும் அதீந்திரியமானால் எங்கேகாண்பதென்று ஆர்த்தராகிரூர்.

பிறந்த - “சுஜோவிலுநு” என்கிறபடியே அஜஹத்ஸ்வலாவனய்க்கொண்டு அவதரித்த, மாயா-ஆஸ்சர்யபூதனும், (ஆழிதார்த்தமாக), பாரதம் - மஹாபாரதயுக்தத்தைப்பண்ணுமிடத்தில், பொருதமாயா - (“ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கல், பகலைஇரவாக்குகல் முதலான) ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்களைச்செய்து நடத்தினவனே! ரீ - ரீ, இன்னே - இப்படி ஸுலலாயிருக்கச்செய்தே, சிறந்த - (ஐகடி யேதுத்வத்தால்வந்த சிறப்பையுடைய, கால்தீரீவான்மண் - பஞ்சபூதங்களையும், பிறவும் - மற்றமுள்ள ஹேதிகபதார்த்தங்களையும், ஆய - ப்ரகாரமாகவுடைய, பெருமானே - ஸர்வாதிகுலப், (“வ்யுதரீவபவலிநிம-௮௮”) என்கிறகணக்கிலே), கறந்த - கறந்த, பால்-பாலுக்கு, உள் - உள்ளில், நெய்யேபோல் - நெய்போலே, (மயித்துக்காண்பார்க்கொழிய), கண்டு கொள் இறந்து - காண அரிதாம்படி, இவற்றுள் - இப்பதார்த்தத்துக்குள்ளில், எங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், நின்ற - நின்ற, பெருமாயா - அத்பாஸ்சர்யபூதனைவனே! உன்னை - (இப்படி அதீந்திரியனை) உன்னை, எங்கே - எவ்விடத்திலே, காண்கேன் - காணக்கடவேன்.

இ. — பத்தாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனும், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை எவ்விடத்தேபோ காண்பது? என்கிறார்.

[பிறந்தமாயா] - அகர்மவஸ்யனும் வைத்து, அப்ராக்ரத ஓய் ஸம்ஸ்யாநத்தை இதாஸஜாதியமாக்கிவந்தவதரித்த ஆஸ்சர்யவஸ்யனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - பிறந்தாற்போலே இருப்பதொன்றுபிறு இவ்வாஸ்சர்யமும்; ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைவன் ஆஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைவாஸ்சர்யம்; “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலை இரவாக்குகையும். [ரீயின்னே] - இப்படி ஸுலலாயிருக்கச்செய்தே. [சிறந்த இத்யாதி] - காரணமான ப்ருதிவ்யாதிவஸ்யனாக்கும். [பிறவும்இத்யாதி] - கார்பமான டேவாதிபதார்ப்யனாக்கும் ஆத்மாவான ஸர்வேஸ்வரனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது—காரணத்வம் ஒத்திருக்கப் பராகத்வத்தால் வந்தவற்றம். [கறந்த இத்யாதி] - கண்ணிலேகாண்கிற பாஷினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காண்கைஅரிதானாற்போலே, ஸகல பதார்ப்யங்களிலும் நின்றவைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற ஆஸ்சர்யவஸ்யனே. [கறந்த பால்] - காலத்தாலும் ஆகஞ்சநமயுடையனாலும் தோற்றுகிற நெய் கறந்தகாலத்தில் தோற்றுகிறே. உன்பக்கலிலே நயஸ்தபரராகையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காணவரியை என்கை. [உன்னை எங்கே காண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு ஸரீரஸம்ஸார்ப்யம் அறவேணும்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனேனன்; அர்ச்சாவதாரம் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமன்று. இனி, எங்கே காணப்படுகிறேன்?

ஈடு. — பத்தாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனும், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை நான் எவ்விடத்தே காண்பதென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—பிறந்தமாயா இத்யாதி. “பிறந்தமாயா” இத்யாதியையும், “கண்டு கொள்இறந்துநின்ற பெருமாயா உன்னையெங்கேகாண்கேன்” என்றத்தையும் கடைகித்து அவதாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்யாதி

[பிறந்தமாயா] - அகர்மஸ்யமனயவைத்து, அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தநாதத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்தவரீத்த ஆஸ்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - பிறந்தாற் போலே யிருப்பதொன்றாயிற்று இவ்வாஸ்சர்யமும்! ஸத்யப்ரதிஜ்ஞானவன் அஸத்யப்ரதி ஜ்ஞானை ஆஸ்சர்யம். “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேக்கையும், பகலை இரவாக்குகையும். [நீயின்னே]-நீ இப்படி ஸுலஹனாயிருக்கச்செய்தே. [சிறந்த இத்யாதி] - காரணமான ப்ருதீவ்யாதிபூதங்களுக்கும். [பிறவும்] - தத்தகார்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும். [ஆய பெருமானே] - ஆத்மாவான ஸர்வேஸுவரனே! காற்றுகூச்சிறப்பாவது - காரணத்வமோத்திருக்கயாரகத்வத்தால்வந்த ஏற்றம். [சுறந்த இத்யாதி] - கண்ணாலே காண்கிற பாலினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காணவிர்தான்றோபோலே ஸகலபதார்த்தங்களிலும் நின்றனவெத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற அத்த்யாஸ்சர்யபூதனே! ப்ரஹ்மலிதபரிஷத்து, “உவாஜெஹ கவணபுரநாஃ க்ஷீரஸ்யுஷ்வகவணபுதா | க்ஷீரவஹ்நுதி ஜ்ஞாநம் மிஜ்ஜிநஹுமவாஸ்யா || வ்யுதஜிவவயவநி நிமஹம்ஹதெஹதெஹவவஸதி விஜ்ஞாமஃ | ஸததஜெஹதவ்யுஜநஹாநஹதெஹ | ஸவபுஹதாயி வரஸ்யபுஜதெஹவவஸதவ்யுவி | ஸவபுநாமுபாஹகசுபதபுஷ்யஹம் வரஸ்யபுஜதவ்யுவி” (கவாமநேகவரணநாமக்ஷீரஸ்யத்வேகவரணதா | க்ஷீரவத்ப்யஸ்தி ஜ்ஞாநம்லிங்கிஸ்தகவாமயதா || க்ருதமிவபயஸிநிகூடம் பூதேபூதேசவஸதிவிஜ்ஞாநம் | ஸததம்மந்தேதவ்யம்மஸாமந்தாநபூதே || ஸர்வபூதாதிவாஸமயத் பூதேஷுசவஸத்யமி | ஸர்வாங்குராஹகத்வேஹ ததஸ்யஹம்வாஸுதேவஇதி) என்கிறபடியே. [சுறந்தபால்] - காலத்தாலும் மதநாதியாலும் தோற்றுகிறநெய், சுறந்தகாலத்தில் தோற்றுகிறே. உன்பக்கலிலே நியஸ்தபரனாகையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காண அரியையென்கை. [உன்னை எங்கேகாண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு ஸாரீஸம்பந்தமறவேணும்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானேன்; அர்ச்சாவதாரம் நான் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமிதவழ் கண்ணுக்கு விஷயமன்று; இனி இவ்விழுவோடே முடிந்துபோ மித்தனைபாகாதே. (க௦)

அவதாரத்தில் ஆஸ்சர்யமேதென்ன-அகர்மஸ்யமனய இத்த்யாதி. பாரதம்பொருதையில் ஆஸ்சர்யமேதென்ன-ஸத்யப்ரதிஜ்ஞானஇத்த்யாதி. அஸத்யப்ரதிஜ்ஞானபடி எப்படி? என்ன-ஆயுதம்இத்த்யாதி காரணத்வமோத்திருக்கின்றது. ஹுதநாதரங்கனோபாதிக்காரணத்தம்முத்திருக்கின்றபடி. “கண்டு கொள்இறந்துகின்ற” என்றது - கண்டுகொள்ளுகையை அநிக்ரமித்துகின்ற என்றபடி. பாலுக்குள்ளே நெய்யிருக்குமபோலே அந்தர்யாமியாயிருக்குமோவென்ன. உவாஜுஇத்த்யாதி. ஜ்ஞாநமென்றது-ஜ்ஞாநஸ்வரூபனை ஆத்மாவை. மிஜ்ஜிநஹு-ஹெஹிநஹு, தேவாதிஸார்பேதங்களை யுடையவர்களென்றபடி. மவாபுஸ்யா-கோகளுக்கு எப்படி வரணபேதவிசிஷ்டஸார்பேதங்கள், அப்படியே தேவாதிஸார்பேதங்கள். “வ்யுதஜிவவயவநி நிமஹம்ஹதெஹதெஹவவஸதவிஜ்ஞாமஃ” என்றமாத்ரமே இவ்விடத்துக்குவேண்டுவது. விஜ்ஞாநம் - பரமாத்மா. “ஸவபுஹதாயிவரஸ்யபுஜ” என்று. தப்புகருணில் அர்த்தத்தையும், “ஹுதெஹவவஸதவ்யுவி” என்று-வஹு-வரீஹியிலர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறது. “தபுஷ்யஹம்” என்று - உபாஸக வார்த்தை. பாலென்றதே, “சுறந்த பால்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - காலத்தாலும் இத்த்யாதி. மயநாதீ என்கிற ஆகிரஸத்தத்தாலே. மயநாபுர்வஹாவியான ஆதஞ்சநத்தைச்சொல்லுகிறது. தோற்றுகிறே - அதுக்காகவிஸேஷிக்கிறதென்றபடி. “புநாநஹுதெஹ-புநாநஹு-ஸததஜெஹதவ்யு” என்றதுக்கு அர்த்தம் - உன்பக்கலிலே இத்த்யாதி. பரத்வத்தையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் கூட்டி, உத்தத்தை நியமிக்கிறார் - பரமபதத்தில் இத்த்யாதி. (க௦)

† ஆதஞ்சநம் - பாலிற் பிறைகுத்தித் தோய்த்தல்.

எங்கேகாண்கேன்! ஈன்துழாயம்மான் தன்னையான்? என்றென்று
அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால் அந்தண்துருகர்ச்சடகோபன்
செங்கேழ்சொன்னவாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்
இங்கேகாண இப்பிறப்பேமகழ்வார் எல்லியங்காலையே.

ஆ—(எங்கேகாண்கேன்.) - எங்கேகாண்கேன் ஈன்துழாயம்மான் தன்னை
யானென்றென்று அங்கே ப்ரவண மநஸ்கராய், ப்ரோமார்த்ர விஹ்வலமான சொற்க
ளாலே அந்தண்துருகர்ச்சடகோபன் ஆர்ஜவோபேதமாகச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இவை
பத்தும் வல்லார்கள், இந்த லோகத்திலே இஜ்ஜம்மத்திலே எல்லாருங்காண எம்பெரு
மானை எப்போதும் காணப்பெற்று மகிழ்வரென்கிறார்.

ஒ.—நிமிமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார், ஆழ்வார்ப்பட்ட ஁ஃவம்
படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜம்மத்திலே எம்பெருமானைப் பெற்று நிரந்தரமாக
ஸூவிப்பரென்கிறார்.

[எங்கேயென்றுதொடங்கி] - ஸர்வைஸ்வரய ஸூசகமாய் நிரதிஸயலோக்ய
மான திருத்தழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனை ஸர்வேஸ்வரனை நான் எங்கே காண்
கேன் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றதொருநாள் அந்தலாவத்திலே ப்ரவணமான
சொற்களாலே. [செங்கேழ்] - செவ்விதாம்படி. [எல்லி] - இரவு. [காலே] - பகல்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக, ஸம்ஸாரத்திலே ஸஃர
ஹவஃருஹவலஹித்தை அருளிச்செய்கிறார்.

‘ஈன் - நிரதிஸயலோக்யமான, துழாய் - திருத்தழாய்மாலையையுடைய, அம்
மான் தன்னை - ஸர்வேஸ்வரனை, யான் - (இப்படி ஆர்த்தயதிஸயத்தையுடைய) நான்,
எங்கே - எங்கே, காண்கேன் - காணக்கடவேன்’, என்றென்று - என்று பலகாலுள்
சொல்லி, அங்கே - அவனுடைய லோக்யதையிலும் சேஷித்வத்திலும், தாழ்ந்த - ப்ர
வணமான, சொற்களால் - சொற்களாலே, அம் - ஁ர்ஸரீயமாய், தன் - ப்ரமஹமான,
துருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், (ஹவத்ஸ்வஹவங்களை
ப்ரதிபாதிக்குமிடத்தில்), செங்கேழ் - ஆர்ஜவத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு போரும்படி,
சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, இவையும்பத்தும்
இவைபத்தையும், வல்லார்கள் - ஹவத்ருத்தியோடே அப்பலிக்கவல்லவர்கள், இங்கே -
இந்தப் பூமியிலே, காண-(எல்லாரும்) காணும்படி, இப்பிறப்பே - இஜ்ஜம்மத்திலே, எல்லி
யுங்காலே-ராத்ரிநகிவ்இடைவிடாதபடி, மகிழ்வார் - ஹவத்ருஹவஜநிதாநந்தத்தை யுடைய
ராவர்கள். எல்லி - ராத்ரி. இது - அமசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமிமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இவ்வாழ்வார்ப்பட்ட ஁ஃவம்
படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜம்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாக ஸூகப்ப
ரென்கிறார்.

[ஈன்துழாயம்மான் தன்னை - எங்கேகாண்கேன்] - ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான
திருத்தழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்டல்லது யரிக்கமாட்டாதபடி சபல

ஐன நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்று] - நிரந்தரமாகச் சொல்லி. ஒரு கால்சொல்லி “ஆசையை ஆவிஷ்கரித்தோமிதே” என்று ஆறியிருக்கிறார்களே; லாபத் தளவும் சொல்லுமித்தனையிதே. [அங்கேதாழ்ந்த சொற்களால்]-தோளும், தோள்மாலையிலும் அந்த சேஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - “உவகிஷ்டஹோஸவெபு” என்னுமாபோலே, இவ்வாற்றமைக்கெல்லாம் இடங்கொடுத்த ஆழ்வார் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்: [செங்கேழ்சொன்ன] - செவ்விதாகச்சொன்ன; நினைவும், சொல்லும், செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை. [செங்கேழ்] - செவ்விதாக என்றபடி, [இங்கேயித்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜம்மத்திலே ழிவாராத்ரவ்யமின்றிக்கே ழமவதநுலவம்பண்ணி மகிழப்பெறுவர். “ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்” என்று - கூப்பிடவந்து முகங்காட்டாதத்தால் பிறந்த தன்னுடைய அவத்யத்தை, ஆழ்வாரை ஆப்ராயித்தார்பக்கலிலே திருமாயிற்று அவன்; ழார்மையோடே ஸ்வறுப்புண்டானால் அவளபக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜைகளை ஸ்லாஸிப்பாரைப்போலே.

௩௫.—நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழிவல்லார், தாம்பட்ட துக்கம்படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜம்மத்திலே அவனைப்பற்று நிரந்தரமாக ஸுஸிப்பரென்கிறார்.

[என்துழாயம்மான்தன்னையான்எங்கேகாண்கேன்] - ஐஸ்வர்ய ஸுசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடையஸர்வேஸ்வரனைக் கண்டல்லதுதரிக்கமாட்டாதபடிசபலஐன நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்று] - பரத்வாதிக்களைப் பேறாத நான்உன்னை நிரந்தரமாகச்சொல்லி. ஒருகால்சொல்லி “ஆசையை யாவிஷ்கரித்தோமிதே” என்று ஆறியிருக்கிறார்களே; லாபத்தளவும் சொல்லுமித்தனையிதே [அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால்]-தோளும், தோள்மாலையிலும், அந்த சேஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - “உவகிஷ்டஹோஸவெபுவ்யாயய” (உபதிஷ்ட்டந்துமாம் ஸர்வேவ்யாதய) என்கிறபடியே, இவ்வாற்றமைக்கெல்லாம் ஆடல்கோத்த ஆழ்வார்” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [செங்கேழ்சொன்னஇத்யாதி]-மனோவாக்காயங்கள் ஏகரூபமாய்ச்சொன்ன ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும். [வல்லார்கள்]-அப்யஸிக்கவல்லார். [இங்கேஇத்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜம்மத்திலே திவாராத்ரவ்யமின்றிக்கே ழமவதநுலவம் பண்ணி மகிழப்பெறுவர்: “ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்” என்று கூப்பிட வந்து

நிகமம்.—எங்கேகாண்கேன் இத்யாதி- “இவையும்பத்தம்வல்லார்கள் இங்கே - இப்பிறப்பே மகிழ்வரெல்லியுங்காலையே” என்ற பதங்களைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

௩௬ - இனிதான் என்றபடி. “அம்மான்” என்று சேஷித்வம். வீபஸையெதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. “அங்கேதாழ்ந்த” என்றதுக்கு அர்த்தம் - தோளும் இத்யாதி. “அங்கே” என்று - “என்துழாயம்மான்” என்றத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது ஆழ்வார் து:கிதராயிருக்க, “அந்தண்குருகூர்” என்னலாமோவென்ன-உவகிஷ்டஹோஸவெபுவ்யாயய” அதாவது “கர்மவலமென்றதல், க்ரூபாவலமென்றதல்” இத்யாதிப்படியே சலியாதிருக்கையாலே, ஊரும் தழைத்ததென்றபடி. “உவகிஷ்டஹோஸவெபுவ்யாயயவாபுவலவஹிதா: | சுந்ரணாமுபிஷ்யாதி ததிஷ்வா:வாஸவபடி” உதிஷ்வாஹாதெவீஷ்ட: ஆடல்கோத்த - இடங்கொடுத்த, “செங்கேழ்” என்று முழுச்சொல்லாய், செவ்விதாக என்றபடி, “இங்கே - இப்பிறப்பே-எல்லியுங்காலையும் - காண - மகிழ்வார்” என்று அர்வயித்து அர்த்தம் - இஹலோகத்திலே இத்யாதி. இவர்க்கு

துதெழுந்தருளினபோது நேரேசென்று ஹஸ்திபுரத்தில் புகாதே குபாஸ்டுலத்திலே விட்டருளிநாற் போலேயும், ஆழ்வார்தம்பாடு நேரவந்து புருந்தருளாதே, தான்வந்த வரவில் இவர்க்குப் பிறந்த ப்ரீதி ஸாத்மித்தால் வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தருளுகைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புருந்தருளித் தம்மோடே கலக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீத ராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அதுவாழிசுவேஸத்தால் அத் யந்தம் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்ட இவ்வாழ்வாருடைய ஆர்த்தி தீருகைக்காக “இவருடைய ஸகலவிரோதிகளையும்போக்கி ஸம்ஸ்லேஷிப்போம்” என்று ஈஸ்வரன் திருக்கடித்தா னத்திலே ஆஸந்நமாக வந்து ஸந்நிஹிதனுபடியை ப்ரகாஸிப்பிக்க; அவனுடைய ஆஸத்திநிதாநமான ஸேஷித்வத்தையும், அஸேஷவிரோதிவிர்த்தகமான ஸாமர்த்தயத் தையும், பராக்ரமசக்த்யத்தால் வந்த வீரஸ்ரீ யோகத்தையும், ஆந்தரவிரோதி விர்த்தக மான அந்தர்ப்ரவேஸத்தையும், ப்ரத்பாஸத்திக்கடியான ப்ராப்யதேசவர்த்தித்வத்தையும், அவனிலும் அவன்தேசம் விரோதிவிர்த்தகமென்னுமிடத்தையும், தேசஸ்நாநி யாத்ரமே துகிவிர்த்தகமென்னுமிடத்தையும், ஆஸந்நதேசத்தினுடைய அஸாதாரண் யத்தையும், அர்ச்சார்தர ஸத்தலத்திலும் ஸந்நிஹிதனென்னுமிடத்தையும், ஆஸந்ந தேசஸத்திதி அந்த:ப்ரவேஸார்த்தமென்னு மிடத்தையும் அதுஸந்யித்து, நெஞ்சிலே வந்து புருந்து தம்முடைய விரோதியைப்போக்கி அதுவாழிப்பதாக அத்தாஸந்நான அவனுடைய அநிதிவேஸத்தைக்கண்டு தமக்குப்பிறந்த ஹர்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், * மாயக்கூத்தனில் ஆழ்வார்க்கோடின ஆர்த்தியளவன்று, ஈஸ்வரனுக்குப் பிறந்தவிடாய்; இது பேச்சுக்கு நிலமாகையாலே பேசலாயிற்று. அவனுக்குப் பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே பேசப்பெற்ற தில்லை. “ஊயுடோலாநூ ஜீவிஷெ” என்றிறே இத்தலையில்கிடாய்; “நஜீவெயம் கூணரீவி” என்றிறே அத்தலை யிருப்பது. கீழ் இவர் ஆர்த்தியோடேகூப்பிட முகங்காட்டப் பெருமையாலே, “ஹீரோஷாஹிஸீகாதா” என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்து, தத்தஹ்நுயயம், இவருடைய ஆர்த்திதீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக வருகையிலே உத்புத்தனுவன், “ஒருகாலேசென்று முகங்காட்டில், ஒருகாலே ஆறுபெருகில் உடைகுலைப்படுமாபோலே இவர் ஸிபிலராவர்” என்று இவர் பக்க லிலே நேரேவந்த புகாதே, “வரவை அறிவித்து ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே முகங் காட்டுவோம்” என்றுபார்த்து, பெருமாள் ஸ்ரீஹதாழ்வானுக்குத் தாம் எழுந்தருளின ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே எழுந்தருளுகைக்காக ஸ்ரீஹதாஜலிவாநாஸ்யமத்திலே

ற்போலேயும்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் துதெழுந்தருள்கிறபோது “நினைவின் றிக்கே போய்ப்புக்கவாடே யூராதிகள் ப்ரீதியாலே ஸிபிலராகக்கூடும்” என்று, “கூஸஸூரெநிவஸ திலவ்யூதாரிஷெஷ்யசி” என்று வரவு வார்த்தையானவாறே பிறற்றைநான் ஹஸ்திபுரத்திலே போய்ப் புக்காற்போலேயும் ஸம்ஸ்லேஷோந்முபனாய், திருக்கடித்தானத்திலேபுருந்து நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, தம்மோடு கலக்கைக்கு ஒருப்பட்டு நிற்கிறநிலையை அதுஸந்யித்து க்ருதக்ருத்யராய், அத்தைப் பேசி இனிய ராகிறார். கீழில்திருவாய்மொழியில் வ்யஸப்படுத்தின நினைவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவநமாம்படி பண்ணினான். * செறுவாரும் நட்பாகுவாரிறே செங்கோனருள் பெற்றவாறே.

சுடு.— * மாயக்கூத்தனில், ஆழ்வார், தமக்கோடினவிடாய் பேச்சுக்கு நில மாகையாலே பேசினார்; ஈஸ்வரனுக்கு ஓடினவிடாய் பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே பேசிற்றில்லை. “ஊட்டிபூராவாணஜீவிஷெ” (ஊர்த்தவம்மாஸாந்ஜீவிஷ்யே) என்று இத்தலையில் விடாய்; “அஜீவெயம்சுண்ணலே” (நஜீவேயம்சுண்ணமபி) என்றிறே அத்தலையிருப்பது. * “மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடினவிடாய்க்கு உதவப்பெற்றிலோம்” என்னுமத்தாலே தப்தனய், ஆதலனய், பிற்பாட்டுக்கு “ஹீரோஷாஹிசோகாதுரூ” (ஹீரோஷாஹிமமாதூலா) என்கிறபடியே லஜ்ஜித்து. “இனி நாம் கடுமுகங்காட்டில் ப்ரீதியாலே உட்குலைப்போவர், ப்ரீதியை ஸாத் பிப்பித்து உளராக்கிப் பரிமாறவேணும்” என்று, பதினாலாண்டு பிரிவாலே நோந்த ஸ்ரீலாத்தாழ்வானை ஸ்ரீபித்த முகங்காட்டுகைக்காகத் திருவடியைப் போகவிட்டு, ஸ்ரீலாத்தாழ்வானை வானாஸ்ரமத்திலே இருந்தாற்போல்வும்; பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோகிறபோது, ப்ரேமபரவஸரான விதராதிகள் ப்ரீதியை அகஞ்சரிப்படுத்தி முகங்காட்டுகைக்காக, * “கூஸஸ்யுஷெநிவஸதிவஸபூராதரிஹெஷுகி” (குஸத்தலேநிவஸதிஸ ப்ராதரிஹேஷ்யதி) என்கிறபடியே - குசந்த தலத்திலே விட்டுக்கொண்டிருந்து, பிறரைநாள் ஹஸ்திபுரத்திலே எழுந்தருளினாற்போல் வும்; தம்மோடே ஸம்ஸலேஷோம்முகனான ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய ப்ரீதியை ஸாத் மிப்பித்துத் தம்மோடே கலக்கக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்து, தம் பக்கல் பண்ணுகிற வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்தித்து இனியாய், அத்தைப்பேசி அநுலித் திருர். கீழில் திருவாய்மொழியில் வ்யஸந்ஹேதுவான கிணவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவ நாமப்படி பண்ணினான். * சேறுவாரும் நட்பாகுவாரிறே சேங்கோனருள்பெற்றவாரே.

எல்லியும்காலையும் ப்ரவேஸை: தம்முடையவிடாய் சொன்னாற்போலே அவனுடைய விடாயையும் சொல்லவேண்டாவோவென்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்தயாதி. அப்படி அதியயித் திருக்குமோவென்ன - ஊட்டிபூர இத்தயாதி. ஸங்கதி - மாயக்கூத்தனில் இத்தயாதி. ஆதலனய் - கால் பாவாதவனென்றபடி. இப்படி வ்யஸநாதியைத்தையுடையவனாகையாலே மாயக்கூத்தனில் என்றுகூட்டுவது. கீழேஅப்படி விடாய்த்தவரைப் பூர்ணமாக அநுஹிப்பியாதே, திருக்கடித் தானத்திலேவந்த நிந்திதருக்கு ஹேதுவேதென்ன - இனிநாம் இத்தயாதி. இவ்விடத்திலே - “நானாவதுவை” என்கிறத்தை அருளிச்செய்வர். வதுவை - விவாஹம். அதாவது - இன்று வதுவைஎன்றாதே, “நானாவதுவை” என்றது - ப்ரீதி ஸாத்மிக்கைக்காக என்றபடி. ஒருவந்திரீ, தாரித்யத்தாலே நெங்கிருக்க, புத்ரன் தேடிக்கொண்டெவந்த தகராசியை முன்னே சொரிய, ப்ரீதியாலே வாராநிற்கச்செய்தே, ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டு முடிந்தா ளென்கிற லௌகிககதையை அருளிச்செய்வர். “ஸாத்மிப்பித்து உளராக்கிப் பரிமாறவேணும்” என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பதினாலாண்டு இத்தயாதி. கீழேயும் குணாஸந்தாநாமயிருக்க, அங்கே துக்கமும், இங்கே ப்ரீதிபுமாவா னென்? என்ன - கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்தயாதி. இதுகூடுமோவென்ன - சேறுவாரும் இத்தயாதி. திருவிருத்தம், “சேமம்” இத்தயாதி. சேறுவார் - ஸூயகர். நட்பாகுவார் - உறவாவர்கள். “உவஸூரூபாடிஹகூதூரூபபாதொஜநாடிநஸிசூஸஸுஷெநிவஸதிவஸபூராதரிஹெஷுகி”

* ஊர - உத்தியோம (அசு-க) இப்போது அச்சிட புத்தகத்தில் ‘வ்யகஸ்யுஷெ’ என்று பாடேஹும் காண்கிறது.

முதற் பாட்டு.

எல்லியுங்காலையும் தன்னினைந்தேழ
நல்லவருள்கள்நமக்கே தந்தருள் செய்வான்
அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி அப்பனார்
செல்வார்களவாழந் திருக்கடித்தானமே.

ஆ.—ஒருவன் செய்தருளினபடியே என்றென்று நினைத்துக் கிடக்கும்படி அருள்செய்தருளினான்; அவ்வருள்தான் ஏதென்றால்,—முன்னம் திருக்கடித்தானத் திலே வந்து புகுந்தருளினென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேஸ்வரனே; அவன் ஊர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார்.

[எல்லியுமென்று தொடங்கி] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் “ஒருவன் செய்தருளும்படியே” என்று தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [செல்வர்கள்] - எம்பெருமானோடு நித்ய ஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுவார்கள். [அல்லியத்தயாதி] - கீழில் திருவாய்மொழியில், “சிண்மொய்ப்பூந்தாமத்தண்துழாய்” என்று ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி.

ப —முதற்பாட்டில், நமக்கு நிரதிஸபோபகாரம்பண்ணவந்த ஸர்வஸேஷியானவன் தேசம் திருக்கடித்தானமென்கிறார்.

எல்லியும்காலையும் - ராத்ரிவிவாவிவாமிமில்லாதபடி, தன்னை-(உபகாரகனான) தன்னை, நினைந்து - ஸ்மரித்து, எழ - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, (நிர்ஹேதுகமாகையாலே), நல்ல - விலகூணமான, அருள்கள் - (ஆமந ஆஸக்தி அந்தப்ரவேஸ விரோயிநிவர்த்தக அநுஹங்களுக்கடியான)நிரவ்யுகக்ருபைகளை, (“தாரேண்பிறர்க்கு உன்னருளென்னிடைவைத்தாய்” என்கிற கணக்கிலே), நமக்கே - நமக்கே அஸாதாரணமாக, தந்து-தந்து, (மேலும் இடைவிடாமல்), அருள் - அருள், செய்வான் - செய்வாய், (“தாமத்தண்துழாய்க்கடிசைர் கண்ணிப்பெருமான்” என்று இவர் ஆசைப்பட்டார்போலே), அல்லி - பூந்தாரையுடைத்தாய், அம் - உர்ஸரீயமாய், தண்ணம் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதமான, முடி - திருமுடியையுடைய, அப்பன் - ஸேஷியாயுள்ள உபகாரகனானவனுடைய, ஊர் - (அஸாதாரண) தேசம், செல்வர்கள் - (ஊவத்தைக்காய்ஸம்பத்தையுடையாரான) ஊவதரானவர்கள், வாழும் - (அநுஹவஅவிச் ஹேடித்தாலே ஆந்திகளாய்) வர்த்திக்கிற, திருக்கடித்தானம் - திருக்கடித்தானமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேஸ்வரனே; அவன் ஊர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார்.

[எல்லியும் இத்தயாதி] - அஹோராத்ர விவாமின்றிக்கே உபகாரகனான தன்னை, “ஒருவன் செய்தருளும்படியே” என்று நினைத்து நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. [நல்லவருள்கள்] - இத்தலையில் குற்றம்பாராதே, வெறுமையே பார்த்துத் தன்பேறுக அருளுகை. * மாயக்கத்தனில் விடாய்க்கருளினான் என்றிருக்கிறிலர். [நமக்கே தந்தருள் செய்வான்] - “பலரடியார் முன்பருளிய” என்று நித்யஸூரிகளும் தாம்பெற்ற

பேறு பெற்றிலர் என்றாயிற்று நினைத்திருப்பது. [அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப் பன்]-கீழில் திருவாய்மொழியில்-“மொய் பூந்தாமத்தண்டொழாய்க் கடிசேர் கண்ணிப்பெரு மான்” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியேயாயிற்று வந்துகிற்கிறது. [ஊர்செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமே] - [செல்வர்கள்] - முன்பு * மாயக்கூத்தனும், பின்பு * எல்லியும் காலையுமாக வேண்டாதவர்கள். ஊழவநுலவமாகிற நிரவயிகஸம்பத்தை யுடையவர்கள். “**ஐக்ஷணோஐக்ஷிஸம்வநஃ**”. [வாழும்] - கைங்கர்யாநுலவம்பண்ணு கிற ஊர். செல்வர்கள் வாழும் ஊர் - திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அப்பனார் செல் வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமென்னுதல். தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - அருள்செய் வான், அவன்நிற்கிற திருக்கடித்தானம் நமக்கு ப்ராப்யஹ்மியென்கை. அப்பன் - உப காரசிலன்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு.—என்னுடைய ஆர்த்திதீர்த்தருளுவான் ஸர்வேஸ்வரனே; அவனார் திருக்கடித்தானமென்கிறார்.

[எல்லியுங்காலையும் இத்தாதி] - ழிவாராத்ர விலாமின்றிக்கே எல்லாக்காலத் திலும் உபகாரகளுன தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [நல்லவருள்கள்] - என்குற்ற மாதல், தன் ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல் பாராதே, தன்பேரகப்பண்ணின அருள். * மாயக்கூத்த னில் விடாய்க்கு அருளினானென்று இருக்கிறிலர். [நமக்கேதந்தருள் செய்வான்] - “பலர டியார்முன்பருளிய” என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளும் தாம் பேற்ற பேறு பெற்றிலர் என்றா யிற்று நினைத்திருப்பது. [அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி] - கீழில்திருவாய்மொழியிலே “மொய்பூந்தாமத்தண்டொழாய்க்கடிசேர்கண்ணிப்பெருமானே” என்று இவர் ஆசைப்பட்ட படியே காட்டிக்கொடித்தான். [ஊர்] - இப்படி உபகாரகளுனவன் வர்த்திக்கையாலே நமக்கு ப்ராப்யபூமி திருக்கடித்தானமென்கிறார். [செல்வர்கள்வாழும்] - * மாயக்கூத்த னும் * எல்லியுங்காலையுமாக வேண்டாதே, அநுலவத்தோடே காலங்கழிக்கிறவர்கள்; “**ஐக்ஷணோஐக்ஷிஸம்வநஃ**” (லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பநஃ) என்கிறபடியே யிருப் பார் சிலர். [எல்லியும் இத்தாதி] - அப்பளுனவனார் என்னுதல்; செல்வர்கள்வாழும் ஊர் திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - நல்லவருள் கள் நமக்கேதந்து அருள்செய்வானென்னுதல். (க)

முதற்பாட்டு.—எல்லியும் இத்தாதி. “நமக்கேதந்தருள்செய்வான் - அப்பன், ஊர் - திருக்கடித்தானம்” என்றத்தைக்கடாகழித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்தாதி.

“அப்பன்” என்றத்தைப்பற்ற - உபகாரகன் என்றது. எழ - எழும்படி; உஜ்ஜீவிக்கும் படி. அருளுக்கு நன்மையேதென்ன - எள்தூற்றமாதல் இத்தாதி. “தன்பேரக” என்கிற தென்? கீழில்விடாய்க்காகவன்றோ? என்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்தாதி. “நமக்கே” என்றஅவ தாரனார்த்தம் - பலரடியார் இத்தாதி. தண்ணம் - முழுச்சொல்லு. குளிர்த்தி. “வாழும்” என்கிற வர்த்தமானார்த்தம்-மாயக்கூத்தனும் இத்தாதி. அநுலவம் ஸம்பத்தோவென்ன - **ஐக்ஷணோஐக்ஷி** இத்தாதி. செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானம் - எல்லியும் காலையும் என்றதொடங்கி, அப்பனா ரென்னுதல்; அன்றியே, எல்லியும் காலையும் என்றதொடங்கி, அப்பனதாய் - செல்வர்கள் வாழும் ஊர் - திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அன்றிக்கே, அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடியப்பன் - எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைத்தெழ நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள்செய்வான்; அவனார் செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானமென்னுதல்; இது அவதாரிகாநுருணம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும்
ஒருக்கடுத்து உள்ளேஉறையும்பிரான்கண்டிர்
செருக்கடுத்துஅன்றதிகைத்தஅரக்கரை
உருக்கெட வாளிபொழிந்தவொருவனே.

ஆ.—(திருக்கடித்தானமும்.) பின்னையும் செய்தருளுகிறான். திருக்கடித் தானத்தையும் என்னெஞ்சையுமொக்கத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டருளினான். அவனாரென்னில்?—செருக்கடுத்து அன்றுதிகைத்தவரக்கரை உருக்கெடவாளிபொழிந்த அத்தியன் கண்டிர்! என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல்வருகைக்கு ப்ரதிவந்யகங்களையுமெல் லாம் எம்பெருமான் தானே போக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என்னுடைய சிந்தையி லும் ஒக்க அலிநிவேசத்தைப்பண்ணி என்னுள்ளே வர்த்தியாகின்றான் என்கிறார்.

[பிரானென்று மேலுக்கு] - யுத்தகண்டீதியாலே மதிகெட்ட ராஷஸை ராஜீரம் அழியும்படி ஸரவரஷத்தை வர்ஷித்த உபகாரகன் கிடர்!

ப.—அநந்தரம், அஸோஷவிரோயிசிவர்த்தநஸமர்த்தனான சக்ரவர்த்தித்திரு மகன், திருக்கடித்தானத்தையும் என்னெஞ்சையும் ஒருபடிப்பட நினைத்து வர்த்திக்கும் உபகாரசீலனென்கிறார்.

(வரவலஹுஜ்வலங்களாலே), செரு—யுத்தத்திலே, கடுத்து - செருக்குமிஞ்சி, அன்று - (நீரிலேநெருப்பெழுந்தாற்போலே சிற்றம்விளையுப்படி பெருமாளுக்கு அபரா தம்பண்ணினை) அன்று, திகைத்த - (ஆசைவெல்லலாமென்று) ப்ரமித்த, அரக்கர்—(ராவ ணாகி) ராஷஸர், உரு - உருவம், கெட - அழிந்து ஊர்நமரம்படிக்கிடாக, வாளி - ஸர வர்ஷத்தை, பொழிந்த - வர்ஷித்த, ஒருவன்கண்டிர் - ஏகவீரனானவன்கிடர், திருக்கடித் தானமும் - திருக்கடித்தானமாகிற திருப்பதியையும். (அப்படி அலிமதமான), என் னுடை சிந்தையும் - என் நெஞ்சையும், ஒருக்கடுத்து - ஒருமைப்படப்பிடித்து, உள்ளே - இரண்டுக்குள்ளே, உறையும் - வர்த்திக்கிற, பிரான் மஹோபகாரகன். இரண்டையுமொக்கப்பிடித்து என்னுள்ளே வர்த்திக்கிறவனென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல் வருகைக்கு ப்ரதிவந்யகங்களையும் தானேபோக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என் ஹ்ருடியத்திலும் ஒக்க அலிநிவேசித்து, என்னுள்ளே வர்த்தியாகின்றான் என்கிறார்.

[ஒருக்கடுத்து] - ஒருங்கவடுத்து. அதாகிறது - ஒக்கநினைக்கை, திருப்பதி யையும் என்ஹ்ருடியத்தையும் ஒக்க ஆதரித்து. [உள்ளேயுறையும்] - என்மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான். விரோயி செய்ததன்? என்ன; அது ராஷஸர்பட் டது பட்டது. [செருக்கடுத்து] - யுத்தகண்டீதி வர்த்தித்து. [திகைத்த அரக்கரை] - சக்ரவர்த்தித்திருமகனை வெல்ல நினைத்த மதிகேடரான ராஷஸரை. [அன்று] - ‘நநநேயு’ என்றஅன்று. [உருக்கெட] - ‘ஊரூஹிதூ ஸநெருடிபூ’ [வாளி பொழிந்த] - ‘ஸாவஷடிஃ வவஷடிஃ’ [ஒருவன பிரான்கண்டிர்] - ஏகவீரனான உபகாரகன் கண்டிர்!

௭௮.—இரண்டாம் பாட்டு. என்பக்கல் வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையும் தானேபோக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என்ஹருதயத்திலும் ஒக்கஅவிநிவேரித்து என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்ற நென்கிறார்.

[ஒருக்கதேது] - ஒருங்குவதேது. அதாகிறது - ஒக்க நினைக்கை. திருக்கடித்தானத்தையும் என்ஹருதயத்தையும் ஒக்கவிரும்பி. [உள்ளேயுறையும்] - மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றான். வீரோத்சேய்ததென்? என்ன, - அது ராக்ஷஸப்பட்டது பட்டது. [செருக்கதேது] - யுத்தகண்தேதி வர்த்தித்து. [அன்று] - “**நநநெயழ்**” (நநமேயம்) என்றவன்று. [தினைத்தவரக்கரை] - சக்ரவர்த்தித்திருமகனை வெல்லலாமென்று நினைத்த மதிக்கேடரான ராக்ஷஸரை. [உருக்கேட] - “**உமிஊஹிஊஸநெரெடிடி**.” (சிந்நம் பிந்நம்ஸாரைர்த்தத்தம்). [வாளிபொழிந்த] - “**ஸரவஷடிவவஷடிஹ**” (ஸரவரஷம் வவரஷம்) என்கிறபடியே. [ஒருவன்] - ஏகவீரனானவன். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஒருவரிருவரேர்முவரெனநின்ற
உருவுகரந்துஉள்ளுந்தோறந்தித்திப்பான்
திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை
மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரானே.

ஆ.—(ஒருவர்.) பின்னையும் ஒருவராய் இருவராய் மூவராய்ததோன்றி, உருவுதெரியாதபடி வந்து வாளிபொழிந்தவனென்று அவன் செயலையே அதுஹித்து, அதுக்குமேலே, இன்று திருக்கடித்தானத்திலும் என்னெஞ்சிலும் பிராட்டியோடே கூடவந்து புகுந்தருளின நென்கிறார்.

ஒ — மூன்றும்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்தை மருவி யுறையாநின்றுகொண்டு என்பக்கலிலே ஆஸ்சர்யமாய்படி ப்ரவணனானவன், உள்ளுந்தோறும் தித்தியாநின்றான் என்கிறார்.

[ஒருவ் ரிருவ ரேர்முவரெனநின்ற உருவுகரந்து] - மூலபலத்தோடு யுத்தம் பண்ணியருளுகிறபோது பூந்துற ஒருவராய்த்தோற்றிச் சாரிகையிலே வேகம்மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி இந்தரியஸம்யோய்த்துக்கு இடமில்லாதபடி வேகம்

இரண்டாம்பாட்டு.— திருக்கடித்தானம் இத்தயாதி. “செருக்கடுத்தன்று” என்றுதொடங்கி, “உள்ளேயுறையும்பிரான்கண்டார்” என்கிற பதங்களைக்கடக்கித்து அவதாரிகை - என்பக்கல் இத்தயாதி.

ஸப்தார்த்தம் - திருக்கடித்தானத்தையும் இத்தயாதி. உத்தார்த்தமதுஸப்தித்து பூர்வார்த்தம்அதுஸந்திப்பது. தினைத்த - ப்ரமித்த. உரு - சரீரம்; ஸப்தஸ்வராயஸம் - ஸரவஷடிஷு இத்தயாதி. **கதொராநெரெஹாநெஜாயநாநாடியவீ** | **டிஷுடிநாநாடிவ**
நெஸநுதவவவஷடிவவஷடிஹ உத்யுஹகாணெ (கூசகஅ). (உ)

மிக்வாதே வடிவுதெரியாதபடியாய் உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனென்று கீழில் பாட்டோடே அந்விதமாகக்கடவது.

ப.—அருந்தரம், பராக்ரமஸாக்ரயத்தாலேவீர ஸ்ரீவிஸிஷ்டனானவன், திருக்கடித்தானத்திலே ஸந்திஹிதனாய், எனக்கு ஹோக்யஹதனாயிராநின்றானென்கிறார்.

(மூலபலகிரஸந்தத்தில் பராக்ரமஸாக்ரயத்தாலே), ஒருவர் - (ப்ரதமம்) ஒருவராய், இருவர் - (பின்னை) இருவராய், மூவரென - (பின்) மூவரென்னும்படி, நின்று - நின்று, ஓர் - அத்த்வீத்யமான, உருவு - ரூபம், கார்து - (இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி) இந்திரியாவியவ்யாய்க்கொண்டு, (உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனானவன் அந்த விராடூயோடே வந்தானென்னும்படி), திரு - லக்ஷ்மியை, அமர் மார்வன் - திருமார்பிலே உடையனய்க்கொண்டு, திருக்கடித்தானத்தை-திருக்கடித்தானத்தை, மருவி - பொருந்தி, உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாயப்பிரான் - ஆப்சர்யோபகாரனாய், உள்ளந்தோறும் - நினைக்குந்தோறும், தித்திப்பான் - இனியனாகநின்றான்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்தானென்கிறார்.

“ஒருவரிருவர் மூவரெனநின்று உருவுகார்து - உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவன்” என்று கீழோடே அந்விதமாகக்கடவது. மூலபலம் சாம்படி யருளுகிறவன்று முந்தற ஒருவனாய்த்தோற்றி, சாரிகையல் வேறும் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி, [உருவுகார்து] - வேறும் மிக்வாதே இந்திரியஸையோமத்துக்கு இடமில்லாதபடியாகையாலே, ரூபக்ரஹணயரிதாய் - உருக்கெடவாளிபொழிந்த ஒருவன் என்று அந்வயம். வ்யாடரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடாதொழிகை. [திருவமர்மார்வன்] - “நக்ஸிநாவராயுதி” என்னும் பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. திருக்கடித்தானத்தோடே பொருந்திவந்ததிக்கிறவனாய், என்பக்கலிலே ஆப்சர்யமாய்ப்படி ப்ரவணான ஸர்வேஸ்வரன். [உள்ளந்தோறும் தித்திப்பான்] - அது ஸந்திக்க அதுஸந்திக்கப் புதியனய்க்கொண்டு ரஸியாநின்றான்.

ஈதி.—மூன்றும் பாட்டு. பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆப்சர்யபூதனான உபகாரகன் அநுஸந்திக்குந்தோறும் இனியனாகநின்றானென்கிறார்.

[ஒருவர் இத்த்யாதி] - வாளிபொழிந்தபடி எங்ஙனென்ன, - இங்ஙனேயென்கிறார். [ஒருவரிருவரோர்மூவரெனநின்று உருவுகார்து] - ஒருவராய்த்தோன்று, இருவராய்த்தோன்று, மூவராய்த்தோன்று, பின்னை இந்திரியஅரஹஸ்யோமில்லாதபடி சாரிகைவந்து. ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவுகார்து - செருக்ககேத்தன்று திகைத்த அரக்கரை உருக்கெட வாளிபொழிந்தவோருவன் - திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சந்தையும் ஒருக்கேத்து உள்ளேயுறையும்பிரான் கண்டீர் என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வய

மூன்றும்பாட்டு.—ஒருவர் இத்த்யாதி. “திருவமர்மார்வன்” என்றுதொடங்கி, “மாயப்பிரான் - உள்ளந்தோறும்தித்திப்பான்” என்றவற்றை அநுஸந்தித்துஅவதாரிகை - பிராட்டியோடு இத்த்யாதி.

“ஒருவரிருவரோர்” இத்த்யாதிக்குஅர்த்தம் - வாளிபொழிந்த இத்த்யாதி. உருவுகார்து சாரிகைவந்தவேகம், சக்ஷுரிந்திரியத்தாலே விக்ரஹம் க்ரஹிக்கப்போகாதென்றபடி. சாரிகைவந்து - அதிலேசத்துடனே ஸாரிவந்து. “உருவுகார்து” என்னுமளவும் கீழ்ப்பாட்டோடே அந்

மாகக்கடவது. [திருவமர்மார்வன்] - “மகஸிநாவராயுதி” (நக்சிநாபராத் யதி) என்னும் பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. [திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தா னத்தை மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரான் - உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்] - பெரிய பிராட்டி யார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையனும், திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறை யாநின்றகொண்டு என்பக்கலிலே ஆஸ்சர்யமாம்படி ப்ரவணனானவன், அநுஸந்திக்குந் தோறும் புதியனும் இனியனாகாநின்றன்.

(௩)

நான்காம் பாட்டு.

மாயப்பிரான் எனவல்லினமாய்ந்தர
நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடுகுடிகொண்டான்
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை
வாசப்போழில் மன்னுகோயில்கொண்டானே.

ஆ—(மாயப்பிரான்) - இவன் திருக்கடித்தானத்தைக் காட்டிலும் என் னெஞ்சிலே, வல்வினைகள் திரும்படி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு குடியாக இருந் தருளினென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எம்பெருமான் திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கை மாத்ரமாகக்கொண்டு, என்னுடைய ஹ்ருத்யத்தை, அத்யக்சிநிவேஸத்தைப்பண்ணி நிரந்தர வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டருளினான் என்கிறார்.

[மாயப்பிரானென்று தொடங்கி] - ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிகாதிக்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைப்பிரிந்து காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து நான் படும் து.வமெல்லாம் நிஸ்பேஷமாகப் போம்படி தன்னோட்டை ஸம் ஸ்லேஷ விஸ்ஸேஷங்களாலே நாடுபோலேவளர்ந்த நெஞ்சிலே ஸ்நேஹத்தாலே ஸபரி காமாக நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகின்றான். [தேசத்தமரரென்று தொடங்கி] - * அயர் வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யஹிமியான திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு வாசத்தை யுடைய பொழிலோடுகூடின கோயிலாகக் கொண்டானுன மாயப்பிரான்.

ப.—அநந்தரம், திருக்கடித்தானத்தை வாஸஸ்யாநமாக ஸ்விகரித்தவன், என்னுடைய ப்ரபலபாங்களைப் போக்குகைக்காக நெஞ்சக்குள்ளே நித்யவாஸம்பண்ணு கின்ற நென்கிறார்.

தேசம் - (நிரதிஸ்ய) தேஜஸ்சிகளான, அமரர் - ஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமாய், வாசம் - பரிமளோத்தரமான, பொழில் மன்னு - பொழில் சேர்ந்த, திருக்கடித்தா னத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, கோயில் - கோயிலாக, கொண்டான் - கொண்ட, மாயப்பிரான் - ஆஸ்சர்யோபகாரகனானவன், என - என்னுடைய, வல் - ப்ரபலமான, வினை - பாபங்கள், மாய்ந்துஅற-நசித்துப்போம்படியாக, நேசத்தினால் - என்பக்கல் ஸந்

விதம். “திருவமர்மார்வன் - பிரான் - உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்” என்று - தனியேவாக்யம், பாட்டுக்கு உரைக்கும் அந்வயம் - திருவமர்மார்வன் இத்தியாதி. ஸப்தார்த்தம் - பெரியஇத்தியாதி.

மாதிரியத்தாலே, நெஞ்சம் - என்னெஞ்சாகிற, நாடு - விஸ்தீர்ணபூமியை, குடி - (தனக்குக்) குடியிருப்பாக, கொண்டான் - கொண்டான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருக்கடித்தானத்தைக் கலவிருக்கையாகக்கொண்டு ஸ்நேஹாதிரியத்தாலே என்னெஞ்சை சிரந்தர வாஸஸ்யநாமாக்கொண்டான் என்கிறார்.

[மாயப்பிரான்] - ஆர்ச்சயகுண சேஷ்டிதங்கனையுடைய உபகாரகன். [எனவல்வினைமாயந்தற] - தன்னைப்பிரிந்து நான்ப்பட்ட உலோமெல்லாம் நிர்ஸேஷமாகப் போம்படி. மாயக்கூத்தனில் * காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்துபட்ட விடாயெல்லாம் வாஸனையோடே போம்படி. [நேசத்தினால்] - எனக்கு உபகரித்தான யிருக்கையன்றிக்கே, என்பக்கல் ஸம்ஸுதிரியத்தாலே. [நெஞ்சம்நாடு] - ஸம்ஸுலேஷவிர்ஸேஷங்களாலே இவர்தெஞ்ச பரமபதம்போலே இடமுடைத்தானபடி. [குடி கொண்டான்] - ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்; “அரவத்தமளிப்பிடே” என்கிறபடியே. [தேசத்தமரர் இத்தயாதி] - நிரந்தர உயவஉதூவத்தாலே தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்யஸூமியாய் - வாசத்தையுடைய பொழிலோடே கூடின - திருக்கடித்தானத்தை - கோயிலாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற - மாயப்பிரான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடிகொண்டான்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கைமாத்ரமாகக் கொண்டு ஸங்மாதிரியத்தாலே என்னெஞ்சையே சிரந்தரவாஸஸ்த்தாநாமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

[மாயப்பிரான்] - ஆர்ச்சயமான குணசேஷ்டிதங்கனையுடைய உபகாரகன். [எனவல்வினைமாயந்தற] - தன்னைப் பிரிந்து நான்ப்பட்ட க்லேசமெல்லாம் நசித்துப்போம்படி; * மாயக்கூத்தனில் * காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்துபட்ட விடாயெல்லாம் வாஸனையோடேபோம்படி. [நேசத்தினால்] - நான் என்பக்கல்பண்ணின ஸம்ஸுத்தாலே. [நெஞ்சம் நாடு] - ஸம்ஸுலேஷவிர்ஸேஷங்களாலே ஒரு த்ரிபாத்விபுதி போலே ஆக்கினாலுயிற்ற, இவர்திருவுள்ளத்தை. [குடிகொண்டான்] - ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றான்; † அரவத்தமளிப்படியே. [தேசத்தமரர்திருக்கடித்தானத்தை] - நித்யாநுலவம் பண்ணுகையாலுண்டான தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்தை. [வாசப்பொழில்மன்னு] - வாசத்தையுடைய பொழிலோடே கூடின. தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான். (சு)

நாலாம்பாட்டு.—மாயப்பிரான் இத்தயாதி. “திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான்” என்றவற்றைக்கடாகழித்து அவதாரிகை - திருக்கடித்தானத்தை இத்தயாதி. பகலிருக்கை - பகலுக்குஒலக்கமிருக்கை.

இழில்நிருவாய்மொழியி லார்க்குக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - தன்னைப்பிரிந்து இத்தயாதி. ஏதத்விவரணம் - மாயக்கூத்தனில் இத்தயாதி. அணுவான நெஞ்ச நாடாம்படியென்னென்ன - ஸம்ஸுலேஷ இத்தயாதி. இருந்தானென்னதே. “குடிகொண்டான்” என்றதக்குலாவம் - ஸபரிகரமாக இத்தயாதி. இதுக்குப் ப்ராமானம் - அரவத்தமளிப்படியே என்று. தேஜஸ்ஸேதென்ன - நித்யாநுலவம் இத்தயாதி. மாயப்பிரானெனவல்வினைமாயந்தற - வாசப்பொழில்மன்னு - தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடிகொண்டான் இத்தயாவயி. (சு)

† பெரியாழ்வார் திருமொழி, 5, 2, 10.

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோயில்கொண்டான் தனிதிருக்கடித்தானத்தைக்
கோயில்கொண்டான் அதனோடும் என்னெஞ்சுகம்
கோயில்கொள் தெய்வமெல்லாந்தொழுவைகுந்தம்
கோயில்கொண்ட குடக்கூத்தவம்மானே.

ஆ.—(கோயில்கொண்டான்) - அங்குமிங்குமாய் இருந்தருளுகையன்றியே, ஸ்நேஹாதிரயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தைபுங்கொண்டு, என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளினென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிரயத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட என்ஹ்ருயத்திலே புகுந்தருளினான் என்கிறார்

[கோயிலென்று தொடங்கி.] - நித்ய ஸித்தபுருஷர்கள் தன்னைத்தொழும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கோயிலாகக்கொண்ட குடமாகைதொடக்கமான ம்நோஹாரியான சேஷ்டிதங்களைபுடைய ஸர்வேஸ்வரன்.

ப—அநந்தரம், ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே வர்த்திக்கிறவன், திருக்கடித்தானத்தோடே என்னெஞ்சை வாஸஸ்யநமாகக் கொண்டா நென்கிறார்.

கோயில்கொள் - விஸக்ஷணவிமானோபேதரான, தெய்வமெல்லாம் - நித்ய ஸூரிகள், தொழ - தொழும்படியாக, வைகுந்தம் - (ப்ராப்யதேச) பரமபதத்தை, கோயில் - வாஸஸ்த்தாநமாக, கொண்ட - உடையனாய், (ஆந்ரிகார்த்தமாக அவதரித்து), குடக்கூத்த - குடக்கூத்தாகிற (ம்நோஹாரிசேஷ்டிதத்தை புடைய), அம்மான் - (க்ருஷ்ணான) ஸ்வாமியானவன், திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, தன் கோயில் - தனக்குஅஸாதாரணநீதசமார்க், கொண்டான் - ஸயிகரித்துக்கொண்டு, அதனோடும் - அதுதன்னோடே, என் - என், நெஞ்சுகம் - நெஞ்சையும், கோயில் - (தனக்குக்) கோயிலாக, கொண்டான் - கொண்டான்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கல் ப்ரேமாதிரயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடே கூடவந்து என்னெஞ்சிலே புகுந்தான் என்கிறார்.

[கோயில்கொண்டான் இத்தாதி] - திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாயாரணமான கோயிலாகக்கொண்டான். [கோயில்கொண்டான் இத்தாதி] - “செருப்பு வைத்துத் திருவடித் தொழப்புக்காரைப்பேரலே யாகவொண்ணுது” என்று திருக்கடித்தானத்தோடே வந்துபுகுந்தான். [கோயில்கொள் தெய்வம்] - அநந்த மருட விஷ்வக்ஸேஸ் ப்ரமுவர். பரமபதத்திலும் இவர்களுக்கும் ஓரோகோயி லுண்டாயாயிற்றிருப்பது. நித்யஸூரிகள் அநுஷங்கிப் பரமபதத்தைக் கோயிலாக உடையவன். [குடக்கூத்தவம்மான்] - ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே நித்யஸூரிகளோபாதி ப்ராப்திபொத்திருக்க, “ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணுது” என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, குடக்கூத்து முதலான ம்நோஹாரி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி, அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடான எனக்காகத் திருக்கடித்தானத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டு, அதுதன்னோடே வந்து என்னெஞ்சிலேபுகுந்தான்; “அழகிப் பரங்கடலோடும்” என்கிறபடியே. திருக்கடித்தா

னத்தில் நிலை என்னைப்பெறுகைக்காகையாலே, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாத்யத்தில் இழிவாரில்லையிறே. இனியொரு முத்தவ்யம் உண்டென்றிராதொழிகை.

௩௫. - அஞ்சாம்பாட்டு. என்பக்கல் ப்ரேமாதியஸ்யத்தாலே திருக்கடித்தானத் தோடேகூட என்ஹ்ருதயத்திலே புருந்தருளினு என்கிறார்.

[கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாயா ரணமான கோயிலாகக்கொண்டான். [கோயில் இத்யாதி] - 'சேருப்புவைத்துத் திரு வடிதொழுவாரைப்போலே ஆகவொண்ணாது' என்று, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வந்து என்னெஞ்சிலே புருந்தருளினான். [கோயில்கொள் இத்யாதி] - ஓரோ கோயில்க ளுண்டாயிருக்குமிறே - திருவடி, திருவந்தாழ்வான், லேனைமுதலியார் இவர்களுக்கு; அவர்கள்தொழும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்ட ஸர்வேஸ் வரன், க்ருஷ்ணஸுவந்து அவதரித்துக் குடக்கூத்தாடி, அந்தஸரமமாரும்படி திருக் கடித்தானத்தைக் கோயில்கொண்டான்; அத்தோடேகூட "என்ஹ்ருதயத்தை - தனக் குக் கோயிலாகக்கொண்டான்; *அழகியபாற்கடலோமே" என்கிறபடியே, திருக்கடித் தானத்தில் நிலை என்னைப் பெறுகைக்குஆகையாலே, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாத யத்தில் இழிவாரில்லையாயிருக்க, என்னைப்பெற்றது அத்தேசத்திலே நிற்கையாலேயென்று அத்தேசத்தோடே வந்துபுருந்தான்.

(௫)

ஆறாம் பாட்டு.

கூத்தவம்மான் கோடியேனிடர்முற்றவும்

மாய்த்தவம்மான் மதுசூதவம்மானுறை

பூத்தபோழில் தண்திருக்கடித்தானத்தை

வத்தநில்லா குறிக்கொண்மினிடரே.

ஆ. - (கூத்தவம்மான்.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருக்கடித்தானத்தை ஆஸ்ரயித்ததிலே வந்ததென்னும் ப்ரீதியாலே, மதுசூதபாதி ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணினாற்போலே ஸ்வசியகுணசேஷ்டித ஆஷிஷ்காரத்தாலே ஸ்வவிஸ்வலேஷஜநிதமான ஏன்னுடைய துக்கத்தைப் போக்கியருளினவன் உறைகின்ற திருக்கடித்தானத்தைவத்த

அஞ்சாம்பாட்டு. - கோயில் இத்யாதி. "அதனோடென்னெஞ்சகம் - கோயில்கொண் டான்" என்றத்தைக் கடாஷித்துஅவதாரிகை - என்பக்கல்இத்யாதி. "திருக்கடித்தானத்தோடே இவ்ஹ்ருதயத்திலே புருருகைக்கு ஹேது - 'இவரைப்பெற்றது இவ்வூரிலே நிற்கையாலே யன்றோ' என்று இவர்பக்கல் ஆதராதியஸ்யத்தாலே" என்னுமிடந்தோன்ற - என்பக்கல் ப்ரே மாதியஸ்யத்தாலே என்கிறார்.

தன் - தனக்கு. "அதனோடென்" என்றதுக்குஹவம் - சேருப்புவைத்து இத்யாதி. திருக் கடித்தானத்தோடு என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக் கொள்ளக்கூடுமோ? என்ன - அழகிய இத்யாதி. திருக்கடித்தானத்தோடேகூட இவர் திருவுள்ளத்திலே இருக்கிறதற்கு ஹவமேதென்ன - திருக் கடித்தானத்தில் இத்யாதி. 'கோயில்கொள்' என்று தொடங்கி, 'கூத்தவம்மான் - திருக்கடித் தானத்தை - தன் - கோயில்கொண்டான்; அதனோடென்னெஞ்சகம் - கோயில்கொண்டான்' இத் தவ்வயது.

(௫)

வாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, அவர்களோடேகூட ஏத்தி லுஜிக்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், மயுகைடலா திகளைப் போக்கினாற்போலே தன்னைக் காண்ப்பெறாத என்னுடைய விடாயெல்லாம் போக்கின ஸர்வேஸ்வரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்கடித்தானத்தை ஏத்துங்கோள்; உங்களுடைய ஸமஸ்தஹ்வைகளும் போம்; இத்தைக் குறிக்கொள்ளுங்கோள் என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பாரைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[கூத்தவென்று தொடங்கி] - மனோஹாரியான குணசேஷ்டதாதுகளால் பெரியனாய் நிரதிரயஹ்வைத்தை உடையேனான என்னுடைய ஹ்வைத்தைப்போக்கின என் ஸ்வாமி. [மதுகுதனென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிகூல நிரஸஸ்வஹ்வானான ஸர்வேஸ்வரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்து பூத்தபொழிலையுடைய தாய் ஸ்ராமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை.

ப.—அநந்தரம், விரோயிநிரஸஸ்வஹ்வானானவன் வர்த்திக்குற தேசக் தானே விரோயியைப் போக்கு மென்கிறார்.

கூத்த - மனோஹாரிசேஷ்டதங்களாலே, அம்மான் - (லோகத்துக்கு) ஸ்வாமி யாய், கொடியேன் - ("காணவேணும்" என்று பலநாலும் கிர்ப்பந்தித்துக் கூப்பிட்ட) கொடுமையையுடைய என், இடர் - நெஞ்சஹ்வைத்தை, மாய்த்த - போக்கி, அம்மான் - அடிமைகொண்டவனாய், (ஆறுதிவிரோயியை), மதுகுதன்-மதுவை அழித்தார்போலே அழிக்கும், அம்மான்-ஸ்வாமிபானவன், உறை - வர்த்திக்கும்தேசமாய், பூத்த - புஷ்ப ஸம்ருத்தமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, தண் - குளிர்ந்த, திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, ஏத்த-ஸ்தோத்தரம்பண்ணினவளவிலே, இடர் - ஹ்வைகள் முற்ற வும் - எல்லாம், நில்லா - நினைகுலைந்துபோம்; குறிக்கொண்மின் - (இத்தைக்) குறிக்கொள்ளுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆஸ்ரயியுங்கோளென்று பாரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[கூத்தவம்மான்] - மனோஹாரிசேஷ்டதங்களாலே பெரியனானவன். [கொடியேன்] - தன்னைப்பிரிகையாலே நிரதிரயஹ்வைத்தையுடைய நான். [இடர்முற்றவும்] - என்னுடைய ஹ்வைத்தை நிர்ஸேஷமாக. [மாய்த்தவம்மான்] - உருமாய்த்த என் ஸ்வாமி. [மதுகுதவம்மானுறை] - ப்ரதிகூலநிரஸஸ்வஹ்வானான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே நித்யவஸந்தமான பொழில். கடாசுஷ்வரஹ் மாறிவிறே பூ மாதவது. [தண்திருக்கடித்தானத்தை] - ஸ்ராமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை. [ஏத்தநில்லா இடர்] - இனி யத்தைச்செய்ய, இடரானது, "நமக்கு தேசமன்று" என்று தானே போம். [குறிக்கொண்மின்] - இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்றிராதே, ஸுஹ்வைப்பண்ணுங்கோள்.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—கூத்தவம்மான் இத்தாதி. "குறிக்கொண்மின்" என்றத்தைக்கடா கழித்துஅவதாரிகை - தம்முடைய இத்தாதி. இதில் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கடி - அருளிச் செய்கிறார் - தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்று.

[கூத்தவம்மான்] - மனோஹாரியான சேஷ்டி தங்கனையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். [கோடியேன்] - மஹாபாபியான என்னுடைய, [இடர்முற்றவும்மாய்த்தவம்மான்] - தன்னையிப்பிந்து நான் பட்ட க்லேசத்தையெல்லாம் வாஸநையோடேபோக்கின என் ஸ்வாமி. [மதுகுதன் இத்தாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வலாவலுன ஸர்வேஸ்வரன் நிய வஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்] - அவன் நியவாஸம்பண்ணுகையாலே நிய வஸந்தமானபொழில். கடாசுஷ்வர்ஷம் மாறிலிறே பூ மாறுவது? [தண்திருக்கடித்தானத் தை] - ப்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை. [ஏத்தநில்லா - இடர்] - இனியத்தைச் செய்ய, இடரானது "நமக்கு இது தேசமன்று" என்று * சும்மெனாதே கைவிட்டோமே. [குறிக்கொண்மின்] - இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்றிராதே, புத்திப்பண்ணுங்கோள்.

ஏழாம் பாட்டு.

கொண்மினிடர்கேட உள்ளத்துக்கோவிந்தன்
மண்விண்முழுதுமளந்த ஒண்தாமரை
மண்ணவர்தாந்தொழ வானவர்தாம்வந்து
நண்ணு திருக்கடித்தானநகரே.

ஆ - (கொண்மின்) - கோவிந்தனுடைய மண் விண் முழுதுமளந்த ஒண் தாமரையை மண்ணவர்தாம் தொழுகிறபடியைக் காண்கைக்காக, வானவர்தாம்வந்து நண்ணு திருக்கடித்தானநகரை நினைவுக்கோள்; இடர்கேடுமென்கிறார்.

ஒ. - ஏழாம்பாட்டில், உங்களுடைய ஸமஸ்தஃஸ்யங்களும் போப்படியாகத் திருக்கடித்தானத்தை ஹ்ருதயத்தால் நினைவுக்கோள் என்கிறார்.

[கோவிந்தனென்றதொடங்கி] - எல்லார்க்கும் ஸுலலிதனவனுடைய ஸகல லோகங்களையும் அளந்த நிரதிரயஹோக்யமான திருவடிகளை ஒன்றும் அளவில்லாத ஊமியிலுள்ளாரும் தொழ அவர்களுக்கு ஸுலலிதபிருந்த இருப்பைக் காண்கைக்காக பேரளவுடைய * அயர்வறுமமரர்களும் வந்து நண்ணுகின்றன உள்ள திருக்கடித்தானநகரை.

ப. - அநந்தரம், அவனுடைய தேசஸம்ருதிமாத்ரமே விரோயிநிவர்த்தக மென்கிறார்.

கோவிந்தன் - ஸர்வஸுலலிதன ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையவனுடைய, மண் - பூமியையும், விண் - ஊர்த்தவலோகத்தையும், முழுதும் - ஒன்றொழிபாமல், அளந்த - அளந்துகொண்ட, ஒண் - நிரதிரயஹோக்யமான, தாமரை - திருவடித்தாமரைகள், மண்ணவர் - பூமியிலுள்ளார், தாம் - தங்களுக்கு அஸாயாரணஹோக்யமென்று, தொழ - தொழாநிற்க, வானவர் - (நியதாதுவம்பண்ணுகிற) பரமபதவாஸிகள், தாம் - தாங்களும், வந்து - (ஸீலாயித்யமநுஷிவிக்கைக்கு) வந்து, நண்ணு - ப்ராபிக்கும்படியான, திருக்கடித்தானம் - திருக்கடித்தானமாகிற, நகரை - நகரத்தை, இடர் - ஃஸ்யமெல்லாம்,

அவன் நியவாஸம்பண்ணினால் நியவஸந்தமாகவேணுமோ வென்ன - கடாசுஷ்வர்ஷம் இத்தாதி. "பூத்தபொழில்" என்கையாலே - ஹோக்யதையாலே ஏத்தினார் என்று கருத்து ஹோக்யதையாலே ஏத்தினால் இடர்போமோவென்ன - இனியத்தை இத்தாதி. சும்மெனாதே - ஸுச்சவிடாதே. கூத்தவம்மான் இத்தாராய ஏத்த - இடர் - நில்லா, குறிக்கொண்மின் இத்தவ்யம்.

கெட - போகும்படியாக, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, கொண்மின் - கொள்ளும்படிபாருங் கோள்.

இ.— ஏழாம்பாட்டில், உங்கள் ஃவநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா; திருக்கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினைபுங்கோள் என்கிறார்.

[கொண்மின் இத்தயாதி] - உங்கள் ஸமஸ்தஃவங்களும் போம்படியாகத்திருக்கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினைபுங்கோள். [கோலிந்தன் இத்தயாதி] - ஸர்வஸுலபனுவனுடைய, ஸகலலோகங்களையும் வரையாதே அளந்த. [ஒண்டாமரை] - ஒருசெவ்விப்பூவைக் கொண்டாயிற்று அளந்தது. [மண்ணவர் தாம்தொழ] - ஸௌலப்பத்தையும் ஹோக்யத்தையும் அறியமாட்டாத அஜ்ஞர் தொழ. [தாந்தொழ] - பரமபதம் நித்யஸூரிகளுக்கேயாயிருக்குமாபோலே, உகந்தருளினதேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. அந்யர்க்குவைத்த இறையிலியில் கண்ணுடையார்க்கு ப்ராப்தியில்லையிறே. [வானவர்] - அஸங்குசிதஜ்ஞாநராய் நித்யாநுலவம்பண்ணுமவர்கள் தாம்வந்து நண்ணுகிறதேசம். “நமக்கவ்வுருகானவன், தாழ்வுக்கு எல்லையான ஸம்ஸாரிகள் தொழும்படிநிற்கிற சீலமிருந்தபடிபெண்?” என்று இத்தை அநுஷிங்கைக்கு இங்கேவந்து ஆஸ்ரயிக்கும் திருக்கடித்தான நகரை - கொண்மினிடர்கேட வுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்கேபோவது மேன்மையை அநுஷிங்கை; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணநுலவம்பண்ண.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. உங்கள் து:கரிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா, திருக்கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினைக்க வமையு மென்கிறார்.

[கொண்மின்இத்தயாதி] - உங்கள் ஸமஸ்தது:கங்களும் போம்படியான திருக்கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினைபுங்கோள். [கோலிந்தன்] - ஸர்வஸுலபனுவனுடைய, [மண்விண்முழுதமளந்தவொண்தாமரை] - ஒருதாமரைப்பூவைக்கொண்டாயிற்று, பூம்யந்தரிகுடிங்களை அளந்துகொண்டது. [மண்ணவர்தாந்தொழ] - இடக்கைவலக்கையறியாத பூமியிலுள்ளார்தொழ;பரமபதம் நித்யர்க்கேயாயிருக்குமாபோலே, உகந்தருளினதேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. [வானவர் இத்தயாதி] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொடுநிற்கிற நீர்மையை அநுலந்தித்து, நித்யஸூரிகளும் வந்துகிட்கிற தேசத்தை-கொண்மினிடர்கேடவுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்குப்போவது மேன்மையை அநுலவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணநுலவம் பண்ணுகைக்கு. (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—கொண்மின் இத்தயாதி. “இடர்கேடவுள்ளத்து - கொண்மின்” என்றத் தைக்கடாக்கித்துஅவதாரிகை - உங்கள் இத்தயாதி.

ஸப்தார்த்தம்-உங்கள்ஸமஸ்த இத்தயாதி. அனந்ததிரவடிக்கென்னதே, “தாமரை” என்று விஸேஷித்ததுக்கு ஹவம் - ஒருதாமரை இத்தயாதி. இத்தால் ஹவம் - பரமபதம் இத்தயாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்காயிருக்கிறவிடத்திலே வானவர் வருவானென்? என்ன - ஸம்ஸாரிகளுக்கு இத்தயாதி. இங்குள்ளாரங்கும், அங்குள்ளாரிங்கும் வருகிறதென்கைக்கவென்ன - இங்குள்ளாரங்கு இத்தயாதி. கோலிந்தன் மண் விண்முழுதம் என்றுதொடங்கி, நகரை இடர்கேடஉள்ளத்து - கொண்மின் இத்தயாவயி.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

தானநகர்கள் தலைச்சிறந்தேங்கெங்கும்
வானிநிலங்கடல் முற்றமெம்மாயற்கே
ஆனவிடத்தும் என்னெஞ்சந்திருக்கடித்
தானநகரும் தனதாயப்பதியே.

ஆ.—(தானநகர்கள்.) - இப்படி திருக்கடித்தானத்தை அதுவீத்து, பின்னையும் தன்திறத்துச்செய்தருளின நன்மையைச்சொல்லுகிறார். உம்முடையநெஞ்சம், திருக்கடித்தானமும் எம்பெருமானுக்கு இருப்பிடமாகச் சொன்னீர்; வானிநிலங்கடல் முற்றம் அவனுக்கிருப்பிடமல்லவோ? என்னில்,— அங்ஙனையாகிலும் என்னெஞ்சம் திருக்கடித்தானமும் அவனுக்குப்பிறந்துடைய திருநகரியாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஸ்போதமான விலக்ஷணமான நகரங்களெங்கும் பல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தன்னுடைய ஞாயப்பரப்தமான ஸ்போதமாக்கொண்டு ஸ்நேஹித்திருக்கும் என்கிறார்.

[தானநகரென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும், ஊமியி, கடலிலும் எல்லாவிடங்கள் எல்லாம் ஆஸ்சர்யஹதனானவனுக்கு மிகவும் ஸ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்களாயிருக்கச்செய்தேயும்.

ப.—அநந்தரம், பரமபதாதி ஸ்வப்ரதேசத்திலும் ஸ்லாக்யமான ஸ்த்தாநங்களுண்டாயிருக்க, என்னெஞ்சம் திருக்கடித்தானமும் அவனுக்கு அஸாதாரண தேசமாகாகின்ற தென்கிறார்.

வான் - பரமபதம், இ - இந்த, நிலம் - பூமி, கடல் - ஸ்நேஹாரணவங்களாகிற, எங்கெங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், தானம் - ஆவாஸஸ்த்தாநமான, நகர்கள் - நகரங்கள், முற்றம் - முற்றவும், தலை - தலைப்பட்ட, சிறந்து - சிறப்பையுடைத்தாய்க்கொண்டு, எம்மாயற்கே - எனக்கு ஆஸ்சர்யபூதனானவனுக்கே, ஆனவிடத்தும் - ஆயிருக்கச்செய்தேயும், என் - என்னுடைய, நெஞ்சம் - நெஞ்சம், திருக்கடித்தானம் நகரும் - (இங்கிருக்கக்காகவந்து ஸ்நேஹிதனை) திருக்கடித்தானமாகிற நகரமும், தன - தனக்கு, தாயம் - தாயப்பரப்தமான, பதியே - அஸாதாரணதேசமாய் இராகின்றது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுக்கு விலக்ஷணமான நகரங்கள் பல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னெஞ்சையும் திருக்கடித்தான நகரையும் ஞாயப்பரப்தமான ஸ்போதமாக விரும்பியிருக்கும் என்கிறார்.

[தானநகர் இத்யாதி] - [வானிநிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - முற்றமெம்மாயற்கே யானவிடத்தும்] - மேலில் லோகங்களிலும், ஊமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும் ஸ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள் முற்றம். [எம்மாயற்கே] - என்பக்கவிலே அலிநிஷ்டனான ஆஸ்சர்யஹதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] - ஆயிருக்கச்செய்தேயும். என்னெஞ்சம் திருக்கடித்தான நகரமும் தனக்கு ஞாயப்பரப்தமான ஸ்போதமாக விரும்பியிராகின்றன.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுக்கு விலகுகுணமானநகரங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தாய்ப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிருக்கு மென்கிறார்.

[தானநகர் இத்யாதி] - (வானிநிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - முற்றுமெம்மாயற்கேயானவிடத்தும்) - மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும் ஸ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள்முற்றும் என்பக்கலிலே அலிநிலிஷ்டனான ஆஸ்சர்யபூதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] - ஆயிருக்கச்செய்தேயும். என்னெஞ்சம் திருக்கடித்தானநகரும் தனக்கு தாய்ப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிராநின்றான். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தாயப்பதிகள் தலைச்சிறந்தேங்கெங்கும்
மாயத்தினால் மன்னவீற்றிருந்தானுறை
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்
ஆயர்க்கதிபதி அற்புதன்தானே.

ஆ.—(தாயப்பதிகள்.) - எல்லாம் அவனுக்குத் தாயப்பதிகளன்றோவென்னில், — அதுஅப்படியேயாகிலும் திருக்கடித்தானமென்றால் அவன்திருவுள்ளம் விழுந்து கிடக்கும்படி ஆஸ்சர்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப்பதிகள் அல்லவோ?’ என்னில், — அதுஅப்படியாகிலும், என்னோட ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு உறுப்பான நிலமென்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்தயநிலிஷ்டனானான் என்கிறார்.

[தாயப்பதிகளென்று தொடங்கி] - மிகவும் விலகுகுணமாய்ப் பழையதாய் வருகிற ஸ்யாநங்களெங்கும் அலிநிலிஷ்டத்தாலே விடாதே தன்ஐஸ்வர்யமெல்லாந் தோற்றுப்படி இருந்தருளினவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்] - தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கும் பரமப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்துள்.

ப — அநந்தரம், திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆஸ்சர்யபூதக்ருஷ்ணன்தானே அல்லாதஸ்த்தலவ்ளரிலு மிருந்தானென்கிறார்.

தேசம் - தேஜஸ்சிவான, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமான, திருக்கடித்தானத்துள் - திருக்கடித்தானத்துள்ளே, உறை - வர்த்திக்குமவனாய், ஆயர்க்கு - கோபர்களுக்கு, அதிபதி - நிரவதிகஸ்வாமியான, அற்புதன்தான் - ஆஸ்சர்யகுணசேஷ

எட்டாம்பாட்டு.—தானநகர்கள் இத்யாதி. “தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - திருக்கடித்தானநகரும் தனதாயப்பதியே” என்கிறபதங்களைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - அவனுக்கு இத்யாதி.

“வான், இந்நிலம்” என்று பதஜெஷம். தலைச்சிறந்த - மிகவுஸ்ஸலாக்யமான, எம்மாயற்கு, வானிநிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த தானநகர்கள் - முற்றும் - உண்டானவிடத்திலும், என்னெஞ்சம் திருக்கடித்தானநகரும் தனதாயப்பதியே இத்யங்கம். (அ)

டிதங்கனையுடையவன்தான், தாயம் - அஸாதாரணமான, பதிகள் - ஆர்ச்சாஸ்த்தலங்கள், எங்கெங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், தலை - தலைப்பட்ட, சிறந்து - ஸீலாதிருணஸம்பத் தையுடையவனுக்கொண்டு, மாயத்தினால் - ஆஸ்சர்யஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகுண விரிஷ்டனாய், மன்னி - பொருந்தி, வீற்று - (பரவ்யூஹாதிகளிற்காட்டில் தன்னுடைய வ்யாவருத்தி) தோன்றும்படியாய், இருந்தான் - இருந்தவன்.

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், 'கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப் பதிகள் அன்றோ?' என்னில், - அப்படியேயாகிலும், "என்னோடே கிட்கைக்கு உறுப் பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அலிநிலிஷ்டனான என்கிறார்.

[தாயப்பதிகள் இத்யாதி] - [தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்] - மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய் வருகிற ஸ்தாநங்க ளெங்கும். [மாயத்தினால்] - அலிநிலேஸத்தாலேயென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல்: "ஔயாவயுமஃஜ்ஞாமஃ", [மன்னிவீற்றிருந்தான்] - விரும்பி, தன் ஐஸ்வர்யமெல்லாம் தோற்ற இருந்தருளினவன். ஐஸ்வர்யத்தால்வந்த வேறுபாடுதோற்ற இருந்தவன் என்றுமாம். [உறை] - நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர்] - தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதிபதி] - சோபஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, அவர்களில் தலைவனானவன். [அற்புதன்] - ஆஸ்சர்யமானபடிகளை உடையவன். உகந்தருளின தேசங்கள் எல்லாவற்றிலும் விருப்பம் உண்டாகிலும், என்னிலைக்கைக்குத் திருக்கடித்தானத்திலே தன்மேன்மையும் நீர்மையுமெல்லாம் ப்ரா காரியர்தினுள் என்கிறார்.

ஈடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. அல்லாததிருப்பதிகளுமெல்லாம் அவனுக்கு அப் படியேயன்றோவேன்னில், - அதுஅப்படியேயாகிலும் "என்னோடேகிட்கைக்கு உறுப் பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்யலிநிலிஷ்டனான என்கிறார்.

[தாயப்பதிகள் இத்யாதி] - (தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்) மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய்வருகிற ஸ்தாநங்களெங்கும். [மாயத்தினால்] - அலிநிலேஸத்தாலே யென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல். 'ஔயாவயுமஃ ஜ்ஞாமஃ' (மாயாவயுமஃஜ்ஞாமஃ). [மன்னிவீற்றிருந்தான்] - விரும்பி, தன் ஐஸ்வர்ய மெல்லாந்தோற்றம்படி இருந்தருளினவன். ஐஸ்வர்யத்தால்வந்த வேறுபாடுதோற்ற இருந் தவனென்றுமாம். [உறை] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் இத்யாதி] - தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதி பதி] - சோபஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அவர்களில் தலைவனானவன். [அற்புதன்] - ஆஸ்சர்யமானபடிகளையுடையவன். உகந்தருளின தேசங்களெல்லாவற்றிலும் விருப்ப

ஒன்பதாம்பாட்டு. - தாயப்பதிகள் இத்யாதி. "எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தாயப்பதி களாயிருக்கச்செய்தேபும் - திருக்கடித்தானத்திலே - மாயத்தினால் - வீற்றிருந்தான்" என்றவற் றைக்கடாகித்து அவதாரிகை - அல்லாத இத்யாதி. அப்படியேயன்றோ என்றது - தாயப்ராப்த மன்றோவேன்றபடி.

"மாயம்" என்றால் - இச்சையைக்காட்டுமோவென்ன - ஔயாவயுமஃஜ்ஞாமஃ இத்யாதி, "வீற்றிருந்தான்" என்று முழுச்சொல்லாய், ஐஸ்வர்யமெல்லாம் தோற்றம்படியிருந்தான் என்னு தல்; "வீறு" என்றுபிரித்து, வேறுபாடு தோற்றவருந்தான் என்னுதல். பாட்டுக்கு மலித்த

முண்டாசிலும், என்னை லலிக்குக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே, தன்மேன்மையும்
நீர்மையுமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கநீன்று நென்கை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அற்புதன்நாராயணன் அரிவாமனன்
நிற்பது மேவி இருப்பதென்னெஞ்சகம்
நற்புகழ்வேதியர் நான்மறைநின்றதீர்
கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானமே.

ஆ—(அற்புதன்.) - இப்படி திருநாடு திருப்பாற்கடல் தொடக்கமாகவுள்ள
திருநகரிக னெல்லாவற்றிலும் அச்சந்தம் அஹமதமாயிருந்த திருக்கடித்தானத்திலே
நிற்பது; மேவியிருப்பது என்னெஞ்சகமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே
நின்றருளினான்; என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்னெஞ்சிலே
என்கிறார். இப்பாட்டுக்கெல்லாம் அந்நயப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிக
நரலே உச்சரிக்கப்படாநின்றன நாலுவேஷங்களும் நிரந்தரமாக முழங்காநின்றன
கல்பகவந்தை உடைத்தான திருக்கடித்தானத்தில் ஆழ்ந்தவத்ஸலனாய் ஆழ்ந்தவிரோயி
நிரஸநஸம்யுனாய் ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபேஷிதங்களும் முடித்துக்கொடுக்கும் ஸ்வ
லாவனாய் இப்படி அத்யாஸ்சர்யலாதனவன் நிற்பதும் மேவியிருப்பதும் என்னுரு
புத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தம்யர்டீய ப்ரபுமையாகிறது.

ப.—அந்தரம், ஆஸந்நமான திருக்கடித்தானத்தில் நிற்கிறது என்னெஞ்
சிலே பொருந்தி வர்த்திக்கைக்காக என்கிறார்.

அற்புதன் - (அதுலாவ்யமான) ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்கனையுடையனாய், நாரா
யணன் - (அதுக்கு அநுரூபமான) ஸம்பந்தத்தையுடையனாய், அரி - அதுலாவிரோதி
நிரஸநஸிலனாய், வாமனன் - அர்த்தியாய்வந்து அதுலாவிப்பிக்குமவன், மேவி-பொருந்தி,
இருப்பது - இருப்பது, என் - என், நெஞ்சகம் நெஞ்சக்குள்: நிற்பது - (அதுக்கு
உறுப்பாகவந்து) நிற்பது, நற்புகழ் - அந்நயப்ரயோஜநத்வப்ரபுமையுடையான, வேதி
யர் - வைதிகருடைய, நால் - நாலு, மறை - வேதங்களும், நின்ற - நின்ற, அதிர் -
முழங்குப்படியாய், கற்பகம்-கல்பகமயமான, சோலை-சோலையையுடைத்தான, திருக்கடித்
தானம் - திருக்கடித்தானம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே
நின்றான்: என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்னெஞ்சிலே என்
கிறார்.

லாவம் - உகந்தருளின இத்தாதி. 'தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும் மாயத்தினால்' என்று
தொடங்கி, 'தேசத்தமார் திருக்கடித்தானத்துள் - உறை - ஆயர்க்கதிபதியற்புதன்தானே இத்தயர்
வயடி. (க)

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையைவிட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். ‘[ரிவ-
ணாவிவதஃ]’ [அரி] - ஆஹிதவிரோயி நிரஸந ஸமர்தன். வயிற்றிலேபிறந்த
ப்ராஜை தாயை அறிந்து நேர்முகம் பார்த்தால் அதின் ஷோஷம் போக்குகை. [வாம
னன்] - தன்னைத்தாழ்சிட்டு ஆஹிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடித்துக் கொடுக்
குவன். தான் அர்பியாய் வந்து கிட்டுமவன். [அற்புதன்] - கிட்டினால் அநுஷ்டிக்
கைக்கு நிர்நியாயபோக்யனுவன். இப்படிகளாலே அத்யாச்சர்யஹுதன். [நற்புக
ழித்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜந ரென்னும் புகழை புடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்
பட்ட நாலுவேதங்களினுடைய ப்ரதித்வவிபாலே முழங்காநின்றள்ள கல்பக வனத்தை
யுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - நிற்பது, மேவியிருப்பது என் நெஞ்சகமென்னுதல்;
திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரிவாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் மேவியிருப்ப
தும் என் நெஞ்சகமென்னுதல்: திருக்கடித்தானமென்று ஸவ்ஷ்யெப்யுபயமை.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்
ருன், என்னைப்பெற்றின்பு நிற்பதுமிகுப்பதும் என்னெஞ்சிலே யென்கிறார்.

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையை விட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். [அரி] -
ஆஹிதவிரோதிநிரஸந ஸமர்த்தன். [வாமனன்] - தன்னைச் சிறுகலிட்டு ஆஹிதருடைய
ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடிக்குமவன். [அற்புதன்] - இப்படிகளாலே ஆச்சர்ய
பூதன். [நற்புகழ் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே
உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களாலும் முழங்காநின்றள்ள கல்பகவந்தையுடைய திருக்
கடித்தானத்திலே - அவன்றிற்பது, மேவியிருப்பது என்னெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்
கடித்தானத்து - நாராயணன் அரி வாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் - என்னெஞ்சகம்,
மேவியிருப்பதும் - என்னெஞ்சகமென்னுதல். திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தம்யர்த்தே
ப்ரதமை. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

சோலைத்திருக்கடித்தானத்து உறைதிரு
மாலே மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன்சோல்
பாலோடமுதன்ன ஆயிரத்திப்பத்தம்
மேலைவைகுந்தத்து இருத்தும்வியந்தே.

பத்தாம்பாட்டு.— அற்புதன் இத்யாதி. “சோலைத்திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் -
நிற்பதும் மேவியிருப்பதுஎன்னெஞ்சகம்” என்றவற்றைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - என்னைப்
பெறுமளவும் இத்யாதி-

வாத்ஸல்யாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனென்கைக்காக, நாராயணதி ஸப்தங்களுக்கு வ்யாக்யா
நம். வேதியர்புகழுக்கு நன்மையாவது - அநந்யப்ரயோஜநத்வம்; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் -
அநந்ய இத்யாதி. நான்மறை நின்றதிராநின்றள்ளதூமாய், கற்பகச்சோலையையுமுடைய திருக்கடித்
தானத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று - ப்ரதமையாயிருக்க, ஸப்தமியாகச் சொல்லுவானென்?
என்ன - திருக்கடிதானம் இத்யாதி. இரண்டாமந்வயம்-நற்புகழ்வேதியர் என்றுதொடங்கி மேலே
வ்யாக்யாநத்தி விருந்தபடியே. (க0)

ஆ.—(சோலை) - சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமால் கவிக்கு ப்ரதி பாத்யன். மதின்குருகர்ச் சடகோபன் கவிபாடுகிறானால் இவைவெங்ஙனையிருக்கிறான். இவைவல்லாரை, எம்பெருமான் ஒருக்கணம் பிரியில் தரிக்கமாட்டானென்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இதுதானே திருநாட்டில் கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

[சோலையென்றுதொடங்கி] - அழகிய திருச்சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே உறைகிற பூநியுப்பதியை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாலும் அமுதம்கலந்தாற்போலேயிருக்கிற வாச்பவாசகங்களுடைய பொருத்தத்தையுடைய ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி. [வியந்து] - அத்தபாடாரத்தைப்பண்ணி.

ப.—அகந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக பாம்பதப்பரத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சோலை - சோலைகளையுடைய, திருக்கடித்தானத்து - திருக்கடித்தானத்திலே, உறை - நிய்வாஸம்பண்ணுகிற, திருமால் - பூநியுப்பதியைப்பற்ற, மதின - (அரணை) மதினையுடைய, குருகர் - திருக்கரிக்கு சிர்வாஹாரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல்-சொல்லாய், (வாச்பவாசக ஸம்ஸாரேஷத்தில் இனிமையாலே), பாலோடமுதன்ன - பாலும் அமுதம் கலந்தாற்போலேயிருக்கிற, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தம் - இப்பத்தம், மேலை - உத்துங்கதேசமான, வைகுந்தத்து - பாம்பத்திலே, (இத்திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரமுடையாரை), வியந்து - உகந்து, இருத்தம் - பரதிஷ்டிதரர்க்கும். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டில் கொடுபோய்விடும் என்கிறார்.

[சோலையித்யாதி] - ஸ்ராமஹரமாய் ஓர்ஸ்ரீயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நிய்வாஸம்பண்ணுகிற பூநியுப்பதியை. [மதின்குருகர்] - ஸாம்ஸாரிக ஓரிதங்களுக்குப் போகவொண்ணாக அரணையுடைய திருக்கரி. [சடகோபன்சொல்] - 'ராவாவாஅரிதஃநிபுணீதழ்' என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன - ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். வாச்பவாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது—சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலென்கிற வாச்பத்தை; அமுதென்கிறது - சடகோபன்சொல் என்கிறவாசகத்தை. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹர். [இப்பத்தம்-வியந்து-மேலைவைகுந்தத்திருத்தம்]-“ஸம்ஸாரத்திலேஇத்தை அப்யஸிப்பாடுவான் உண்டாவதே!” என்று விஸ்மயப்பட்டு, ஸர்வாயுகமான பாம்பதத்திலே கொடுபோய்வைக்கும், மாயக்கூத்தன் நடையாடாத தேசத்திலே வைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அநுஹத்தைக் கொடுக்கும்.

எடு.—நிழமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிலே கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

நிழமம் - சோலை இத்யாதி. “மேலைவைகுந்தத்திருத்தம்வியந்தே” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.-

(കക)

(കു)

acharya.org

ஏழாந்திருவாய்மொழி—இருத்தும்-ப்ரவேஸங்கள்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், தாமே தமக்குப் ப்ராதிகுல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அதுவே பற்றுகாக ஒருநாளும் அபராயங்கள் கண்டு உபேக்ஷியாதே அத்தவந்தவதஸஸுமாயிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்குப் பண்ணின யத்நவாஹுஸ்யத்தையும், அவனுக்குத் தம்மைப் பெறுகையிலுண்டான அலிநிவேஸத்தையும், தம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து இந்த ஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பெறுப் பேறு பெற்றுகைக் கொண்டிருந்தருளுகிறபடியையும் அதுஸந்யித்து, அவனுடையபடியைப் பார்க்க, தம்முடைய அர்யித்வாதிகள் புறணிபாயிருக்கிறபடியை அதுஸந்யித்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுஜ்வான் பெருமானுடைய நீர்மையைக்கண்டு ஈடுபட்டாற்போலே, “நாம் என்செய்தோமானோம்!” என்று லஜ்ஜிதருமாய், எம்பெருமானுடைய வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு விஸ்மிதருமாய், ஹ்ருஷ்டருமாய், அவனுடைய க்ருபாநிகுண ஸமுத்ரத்திலே அமுர்க்கின ஆழ்வார், — ராமகயாமிந்யஸூத்ரமமான அசோகவரிகையின் நடுவே ராமகீர்த்தநத்தைப் பண்ணிக்கொண்டுவந்த திருவடியைக்கண்டருளி மிகவும் ஹ்ருஷ்டையாய், “ராமஸம்வந்திகளாயிருப்பார் இத்தேஸத்தில் வரக்கூடாது: ஆனபின்பு, இது ஸ்வப்நாதிகளோ?” என்று ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அதிஸங்கையைப்பண்ணி மெய் என்று தெளிந்து இனியளானாற்போலே, — எம்பெருமான் அதிவ்யமோஹத்தினோடே தம்மோடே கலந்தருளினபடியை அதுஸந்யித்து, “இதுப்ரமஸ்வப்நாதிகளிலேஒன்றோ?” என்று அதிஸங்கையைப்பண்ணி, அன்று என்று தெளிந்து ப்ரீதராகிரா; எம்பெருமானுக்கு ஸர்வரத்வமன்று ஸ்வரூபம்: பாரதந்தர்யம்” என்று இத்திருவாய்மொழிக்குக் கருத்து.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்த ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஸமஸ்தவிரோதிகளும் கழியும்படிபுருந்து பரிபூர்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கக்கண்டு, அவன்தானே அர்த்தியாய்ப்புருந்தபடியையும், அவனுடைய விஶ்ராதிரிவர்த்தகத்வத்தையும், அஜ்ஞாந தமோநிரஸத்தையும், அதுக்கடியான அத்தபுஜ்ஜ்வல விக்ரஹயோஜத்தையும் ஸுஸத்திரஸத்திதியையும், அத்தால் பிறந்த அவயவஸோஸையையும், அவ்வழகினுடைய அதுவாவ்யத்வாதியஸயத்தையும், நிர்ஹைதுகோபகாரத்தையும், அதிஸயிதோபகாரத்தினுடைய அதுஸந்யேயத்வத்தையும், நித்யாதுவாவ்யபரத்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, ஏவம்ஹிதான ஸர்வேஸ்வரன் தன்திருவுள்ளத்தில் புருந்திருக்கிற அதிஸயிதவ்யமோஹத்திலே விஸ்மிதராய், “இதுப்ரமமோ? மாயாதிவிசாரமோ?” என்று ஸங்கித்து, நம்மளவில் விப்ரஸம்பியானென்று தெளிந்து, “இதோருபகாராதியமே!” என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராகிரா.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், தமக்குப் ப்ராதிகுல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அத்தவேஷாஹிமூக்யம் முதலான அவஸ்யைகளைப் பிறப்பித்து, அநாதிகாலம் வாத்தியூர்வப்பண்ணின ப்ராதிகுல்யத்தை விஸ்மிதித்து, ஆதுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப்பிறந்த குற்றங்களில் அஜ்ஞனென்னும்படி வத்ஸஸு

யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்கு “எதிர்குழல்புக்கு” என்கிறபடியே தாம்பிறந்த ஜந்ரங்கள்தோறும் அவதரித்தபடியையும், கீழ்ப்பிறந்த இழுவெல்லாம் தீரும்படி கலந்தபடியையும், இது தமக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றியே தான் பெறுப்பேறு பெற்றானாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அர்யுதிவத்தைக்கண்ட அநந்தரம் தாம் அர்யுதித்துக்கூப்பிட்ட இது புறணியாய்த் தோற்றுக்கையாலே,—“ராவவெணாலயெடிதெவாநதொராவணாநுஜ” என்று - ஸ்ரீவிஷ்ணுதவான் பெருமாள் நீர்மையைக் கண்டபின்பு “நாம் என்செய்தோமானோம்?” என்று லஜ்ஜித்தாற்போலவும், ராமகுணங்கள் நடைபாடாத அசோகவநிகையில் திருவடி சென்று, “ஸாநுவெய்யுராவாகுழ” என்று இனிதாம்படி ராமகுணங்களைச் சொல்லக்கேட்ட பிராட்டி, “இந்நிலத்தில் இதுகூடாத, ‘கிநுஸூரலிதவோவொயாவெவா தமகிலியு 1 உநாடிஜொலிகாரொவாஸூரலியம் பீமதபுலிகா” என்று அதிசங்ககபண்ணி “மெய்” என்று தெளிந்து இனியளாற்றப்போலவும்,—அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹத்திலே அதிசங்ககபண்ணி, “மெய்” என்றுதெளிந்து, அந்தவ்யாமோஹத்தைப் பேசி ஹ்ருஷ்டாகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் ஸஹ்துக்கு க்ருஷிபண்ணிபடியாயிருக்கிறது கீழெல்லாம்; இது ஸ்யிரமாதைக்கு வேளியடைக்கிறார் மேல். ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வதந்தரனென்று உபபாடித்தது கீழ்; அங்ஙனன்று, ஆஸிரிதபாரதந்தர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது இத்திருவாய்மொழியில்.

நாடு.—இத்திருவாய்மொழியில் பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணிபடி கீழடைய; மேல்-இப்பேற்றுக்கு வேலியாயிருக்கிறது. ‘இத்திருவாய்மொழிதன்னில் செய்கிறதென்?’ என்னில், தாம் அநாதிகாலம் புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த ப்ராதிகல்யங்களை யடைய விஸ்மரித்து, ஆங்கூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாக உண்டானவற்றைக் காணுக் கண்ணிட்டு, தம்முடையபேற்றுக்குத் தானே யந்நித்து, தமக்குப்பிறந்த விடாய் தீரும்படி ஸம்ஸலேஷித்து, இதுதான் இவர்க்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன் பேறாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து “தானே அர்த்தியாய்த் தன்பேறாக வந்துகலந்தவனை நாம் இரப்பாளராய்க் கூப்பிட்டலிடம் என்செய்தோமானோம்?” என்று லஜ்ஜித்து, “ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநன்பக்கலிலே ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணும் விஷயீகாரமிருக்கும்படியேயிது!” என்று வித்தராய்; * “ராவவெணாலயெடிதெவாநதொராவணாநுஜ”

இருத்தும் வியந்து ப்ரவேஸோ. * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீரக் கலந்த கலவியா லுண்டான இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரீதி வாசாமகோசாரமென்று விவக்ஷித்து, கீழும்மேலும் ப்ரீதியுண்டாயிருக்க இதுக்கு ஆதிக்யமெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியில் இத்தயாவாய்வயத்தாலே. வேலியாயிருக்கிறதென்றது - வர்யகமாயிருக்கிற தென்றபடி. வாசாமகோசாரமான ப்ரீதியை உபபாதிக்கைக்காக, தவ்வியஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் - இத்திருவாய்மொழிதன்னில் இத்தயாதி. “எதிர்குழல்புக்கு” என்றத்தைக் கடைக்கித்து - தம்முடைய பேற்றுக்கு இத்தயாதி. “என்னுன் இருந்தானவீற்றிருந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - தமக்குப் பிறந்தவிடாய் இத்தயாதி. “இருந்தான் கண்டுகொண்டு” என்றத்தைப்பற்ற - இதுதான் இவர்க்கு இத்தயாதி. - “அருந்தித்தெனைத்தோர்பலநா ளழைத்தேர்து” என்றத்தைக்கடாகித்து - தானே அர்த்தியாய் இத்தயாதி. “என் தன்கருத்தைபுறவீற்றிருந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருஸம்ஸாரி சேதநன் இத்தயாதி. ஹ்வதங்கோரத்தாலே ஈடுபட்டமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ராவவெணஇத்தயாதி. “விஷ்டெனாபிஹாபூஜொஹுதிஸிவவொகயநு” இத்தயுத்தாரத்தம். புத் - (கூ-க)

(ராகவேணுபயேதத்தே ஸந்தோராவணஜை) என்று 'ராவணன் பின் பிறந்த நாம் ரகு குலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாரின்றோமோ?' என்றிருந்தவன், பேருமாள்பாடுநின்றும் அருளப்பாடிட்டு வந்தவாறே, "என்னையே இப்படி கைக்கொண்டருளுவது! அவன் பின் பிறந்த தண்மை எங்கேபோயிற்று?" என்று, வேரற்றமரம்போலே, கூடவந்த நால்வ ரோடும் திருவடிகளிலேவிழுந்து தறைப்பட்டாற்போலவும்; ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவரிகையிலே திருவடி போய்ப்புக்கு, "ஸம்ஸார வெஷயாஸ்வாக்யூ" (ஸம்ஸார வேமதுரம்வாக்யம்) என்று, பிராட்டி உளளாம்படி ராமநாமஸங்கீர்த்தந்தைப்பண்ண, "இந்நிலத்தில் இது பரிமாறுவதொன்றல்ல: "சிஹஸ்யாஜிதஜோஹாயம்ஹவெ வாதமகிஷியபுஜாஜோவி காரொவாஸ்யாபிமஞ்ஜயதூஷிகா" (கிந்நு ஸ்யாச்சித்தமோஹாயம்பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் | உந்மாதஜோவிகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா) என்று இது சித்தமோஹத்தால் வந்ததோ? வாதம்தியோ? உந்மாதஜ விகாரமோ? ம்ருகத்ருஷ்ணிகையோ?" என்று பலபடிகளை ஸங்கித்து, "முன்னேநின்று வார்த்தைசொல்லாநின்றான்: இது கேட்டு நாம் விக்குதராகிறமையு முண்டு: ஆனபின்பு, இது மெய்யாமித்தனை" என்று ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் தேளிந்து ஹ்ருஷ்டையாறற் போலவும்;—இவரும், "இதவும் ப்ரமஸ்ட்நாதிகளிலேயொன்று" என்று ஸங்கித்து, "அங்ஙனல்ல, மெய்" என்று தேளிந்து ப்ரீதராய், "நமக்கு அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, ஆவிமுக்யத்தையுண்டாக்கித் தன்னுலல்லது செல்வாமையைப்பிறப்பித்து, தன்மேன்மை பாராதே இப்படி தாழநின்று வந்து கலந்து பரிமாறுவதே! இதென்ன ஆறுதிபாரதந்தர் யம்! இதென்ன நீர்மை!" என்று அவன்படிகளை அறுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற் பாட்டு.

இருத்தும்வியந்தேன்னைத் தன்போன்னடிக்கீழேன்று
அருத்தித்தேனைத்தோர்பலநாளழைத்தேற்குப்
பொருத்தமுடை வாமனன்தான்புகுந்துவன்தன்
கருத்தையுற வீற்றிருந்தான்கண்டுகொண்டே.

ஆ—(இருத்தும்வியந்து) - இப்படி "என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளுகிறான், 'நான் தன்னைப்பிரிந்து பட்ட பாடெல்லாம் ஒன்றன்று' என்னும்படி தான் என்னைப்பிரி ந்து வ்யஸைப்பட்டு ஒருவண்ணம் என்னைக்கண்டுக்கொண்டு புகுந்து பரிபூர்ணானியிருந்தரு ளினான்: ஒருவனுடைய ப்ரணயித்வமிருக்கும்படியென்? இவனையாகாதே நான், 'இது வோ பொருத்தம்?' என்றுசொல்வீற்று" என்கிறார்.

"ஸஹதஃ" என்றதிலே நோக்கு. ஸங்கித்துத் தெளிந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமகுணங் கள் இத்யாதி. "மருந்தானீதோ மாயமயக்குமயக்கே" என்றத்தைப்பற்ற-இவரும் இத்யாதி. "மாய மயக்கு மயக்கான்" என்றத்தைப்பற்ற - அங்ஙனல்ல மெய்யென்று தெளிந்து என்றது. "வைத்தேன்மதியால்" என்றத்தைப்பற்ற - நமக்குஅத்வேஷத்தை இத்யாதி. ஸ்வவ்வைஹு விபாஹினாஹிஜயிவாஹிஹாகவி: | ஸம்ஸார வெஷயாஸ்வாக்யூஹெவெஷெஹுவா ஜஹாரஹ" (௩௧-௧) "சிஹஸ்யாஜிதஜோஹாயம்" உத்யாதி, ஸுட்யாகாஹ்ன.

(௩௧-௨௨௨)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியைச் சுருக்காகவருளிச்செய்கிறார்.

[இருத்துமென்று தொடங்கி] - “ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை ஆசைப்படுவாருண்டாவதே!” என்று விஸ்மயப்பட்டு என்னைத் தன்னுடைய ஸ்லாக்யமான திருவடிகளின்கீழே இருத்தும் என்று தன்னை அர்யித்து அநேககாலம் கூப்பிட்ட எனக்காக. [அழைத்தேற்கென்று] - அவனுடைய ப்ரணயித்வாவத்தை அதுஸர்ய்யாதே இவன் தான் தாழ்த்தானாகவும், † ப்ரணயஸ்வாவனை வாமன்தன் அர்யிதைபாலே புகுந்து ‘தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே’ என்றுள்ள என்னுடைய மனோரயத்தைத் தான் கைக்கொண்டு க்ருதார்யுயிருந்தான்.

ப.—முதற்பாட்டில், நான் அர்த்தியாய்க் கூப்பிட்டழைத்த விடாயெல்லாம் தீரும்படி தான் அர்த்தியாய், என்னெஞ்சிலே பெறுப்பேறுபெற்றாகப் புகுந்திருந்திருந்தானென்கிறார்.

என்னை - (தன்னையொழியச்செல்லாமைபயுடையேனான்) என்னை, (என்ப்ராவண்யாதியயத்தைக்கண்டு), விபந்து - விஸ்மிதனாய், ‘தன் - தன்னுடைய, பொன் - நிரதியயலோக்யமான, அடிக்கீழ்-திருவடிகளின்கீழே, இருத்தும்-இருத்தும்,’ என்று - என்று, அருத்தித்து - அர்த்தித்து, எனைத்து - அநேககாலம், ஓர் பலநாள் - ஒருபடிய்பட நாள்தோறும், அழைத்தேற்கு - அழைத்துக்கூப்பிட்ட எனக்கு,—தான் - தான், பொருத்தம் - ப்ராவண்யம், உடை - உடையனான, வாமனன் - வாமநனய்க்கொண்டு, புகுந்து - (மஹாபலியஜ்ஞவாதத்துக்குப்போற்றப்போலே தானேவந்து) புகுந்து, என் தன் - என்னுடைய, கருத்தை - (அர்த்தித்வவிஸரிஷ்டமான) நெஞ்சிலே, உற - ஸுஸ்த் திரமாம்படிக்கிடாக, வீறு - (என்னிலும் தனக்குப்பிறந்த அலிநிவேஸ) வ்யாவ்ருத்தி தோற்றம்படி, (பெறுப்பேறுபெற்றும்போலே), கண்டுகொண்டு - பூர்ணவலோகநம்பண்ணிக்கொண்டு, இருந்தான் - இருந்தான்.

இ—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழ் - வியந்த இருத்து - என்று] - தன்வாசி அறியாதே ஸப்ஜாதிவிஷயங்களிலே அர்ப்பரணான என்னை ஸ்லாக்யமான தன்திருவடிகளின்கீழே. * வடிவிணையில்கு மலர்மகள் மற் றை நிலமகன்பிடிக்கும் மெல்லடியிதே. [வியந்து] - “ஸம்ஸாரத்திலே நம்மையே அபேக்ஷிப்பாடுருவன் உண்டாவதே!” என்று விஸ்மயப்பட்டு: “வலேஹாதாஸுஷுஷுஷு” என்று சைவாங்கியிருக்கும் அவனிதே ஒருநாளும்பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். தன்பொன்னடிக்கீழ் என்று - ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகஸ்வரூபமும் அவனே என்கிறது. [வியந்து - இருத்தும்] - தன்பேறாக இருத்தும். [அருத்தித்து] - “தன்பேறாக இருத்தும்” என்கையாலே - அர்யித்வமும் மிகை, சைதர்ய்ப்ராயுத்தமாய் வந்த தித்தனை. [என்தேதார் பலநாள்] - நாணனும் தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன்னான்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு]-“என்னை ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்” என்றத்தைச் சொல்பார். அறியாதே தாழ்த்தானாகவும், நாம் அலிநிவிஷ்டராகவும் கூப்பிட்டு என்னகார்யம்

† இங்கே க்ரந்தம் லோபித்திருக்கிறதுபோல் தோன்றுகின்றது அந்வயிக்கவில்லை.

செய்தோம் என்கிறார்காண்” என்னும் பிள்ளான். அழைக்கவுங்கூட மாட்டாத இவனையோ நாம் அழைத்தது? அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அறுஸந்பித்தால், அர்யித்வமேதொடங்கி மிகையாயிறே இருப்பது: *எழுதுமென்னும் இதுமிகையிறே. [பொருத்தமுடை]-இப்படி பொருத்தமுடையவனையோ நான் “இதுவோ பொருத்தம்” என்றது? [வாமனன்] - அர்யித்வமில்லாக மஹாலஸ்யோடே பொருத்தினவனையோ, அர்யித்வமுடையேனாயிருக்க என்னோடு பொருத்திற்றிலன் என்கிறது? [தான்புகுந்து] - தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்யியானவன், என்னைத் தான் பெறுகைக்கு அர்யியாய் வந்துபுகுந்தான். [என்தன் கருத்தையுற] - “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்ற என் கருத்தை - மகோரதத்தை, தான் கைக்கொண்டு வந்துபுகுந்தான். [வீற்றிருந்தான்] - என்னைப்பெறுகையாலே ‘ஸம்ஸாரங்கொண்டவரை மீட்டோம் என்றிருந்தோம்: மாயக்கூத்தன் கொண்டவரும் பிழைக்கப் பெற்றோமே’ என்று குறைவற்றிருந்தான் என்னுதல்; என்னோட்டைக் கலவி தன்பேறுகஇருக்கிற வேறுபாடு தோற்றம்படி இருந்தான் என்னுதல். [கண்டுகொண்டே] - ப்ரஸவல்வாயிக்குப் பிழைத்த புத்ரனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பிதாவைப்போலே, “விஜ்ஜுபூஜிஹோஹ” என்கிறபடியே † மாயக்கூத்தனில் ஆற்றாமைக்குப் பிழைத்தவனென்று, வைத்தகண்வாங்காதே யிரா நின்றான்.

௭௮.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான லாலத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன்பொன்னடிக்கீழ் - வியந்து - இருத்தும் - என்று] - தன் வாசியறியாதே ஸ்பந்தாதிஷ்டயங்களிலே அந்யபரணுன என்னை, ஸ்லாக்யமான தன் திருவடிகளின்கீழே, “† ஸஹோதா தாஸாஹோஹ” (ஸமஹாத்தமாஸுதூர்லப:) என்று கைவாங்கியிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை அபேக்ஷிப்பானோருவனுண்டாவதே!” என்று விஸ்மயப்பட்டு இனி ஒருநாளும் பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். இத்தால், ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. தன்பொன்னடிக் கீழேன்று - ப்ராப்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகனுமவனே யென்றது. [வியந்து-இருத்தும்] - தன்பேறுக இருத்தும். [அருத்தித்து] - சேதநனுனவாசிக்கு இத்தனையும்வேணுமிறே. [எனைத்தோர்பலநாள்] - “நாணனும்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்று]-“என்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். “இவன் ப்ரணயித்வத்தையறியாதே, தாழ்த்தாளுகவும், நாம் அவிநிவிஷ்டராகவும் நினைத்துக்கூப்பிட்டு என்னகார்யஞ்செய்தோமென்கிறார்காண்!” என்னும் பிள்ளான் ‡ (அழைக்கவுங்கூடமாட்டாத இவனையோ நாமழைத்தது.) அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அறுஸந்பித்தால்,

முதற்பாட்டு.—இருத்தும் இய்யாதி.

விஸ்மயஹேதுகமுநமுபேநார்த்தம் - ஸஹோதா ிப்படி சொன்னதால் ஹலித்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் இய்யாதி. சொல்லும் ப்ரகாரமேதென்ன - தன்பொன்னடிகீழ் இய்யாதிவாக்யத்தயம். “வியந்து” என்றதுக்கு ஹவம் - தன்பேறுக இய்யாதி. அருத்தித்து - அர்த்தித்து. தன்பேறுகவிருத்தினால் அர்த்திக்கிறதென்? என்ன - சேதநனுன இய்யாதி. * மாயக்கூத்தனில் “நாணனும்” என்றத்தை அறுஹாவிக்கிறதென்கிறார் - நாணனும் இய்யாதி. கீழ்க்கெல்லாம் ஹவம் - இவன் ப்ரணயித்வத்தை இய்யாதி. அறுதபிக்கிறதென்? அர்த்திக்கவேண்டாவோ? என்ன - அத்தலை இய்யாதி. “அர்த்தித்வம் மிகை” என்னுமிதுக்கு பா

† ஹ - ஏ - கக.

‡ குண்டலிதம் ப்ரகசிப்தம்.

அர்த்திவமேதொடங்கி மிகையாயிறேயிருப்பது ; *எழுதுமென்னுமிது மிகையாயிறே யிருப்பது. [பொருத்தமுடை] - இப்படிப் பொருத்தமுடையவனையே “இதுவோபொருத் தம்?” என்றது. [வாமணன்] - நான் அர்த்தித்தவிடம் என்செய்தேனென். தன்னு டைமைபெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாவன. [தான்புகுந்து] - என்னைத் தான் பெறு கைக்கு அர்த்தியாய்வந்துபுகுந்து. [என்தன்கருத்தையுற] - “தனக்கேயாக எனைக்கொள் ளும்தே” என்ற என்னினைவைத் தான் கைக்கொண்டான். [வீற்றிருந்தான்] - இவ ரைப்பெற்ற அத்தாலுண்டான் வேறுபாடு வடிவிலேதோற்ற கருதக்குத்யனாரின்ருன். [கண்டுகொண்டே] - மஹாவ்யாதியைத் தப்பின புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்குத்தப்பினவ ரென்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

ரண்டாம் பாட்டு.

இருந்தான்கண்டுகொண்டு எனதேழநெஞ்சாரும்
திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தறமன்னிப்
பெருந்தாட்களிறுக்கு அருள்செய்தபெருமான்
தருந்தானருள்தான் இனியானறியேனே.

ந்தான். | - என்னுள்ளே புகுந்தருளுகறன, என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் இக்குணமல்லது மற்றொருகுணமறிவாததொருபடி இருந்தருளினன் ; ஆதலால், “இதின்மேலில்லை” என்னும்படி பண்டுஎனக்குச் செய்தருளின அருளை ஓரரு ளாக மகிழே நென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இரந்த்யவஸ்யத்தையத் தன்னு கைக்காட்டித் தயிர்த்து என்னை விஷயிகரித்தருளின மஹோபகாரத்தோடு ஒவ்வாது ஸ்ரீமஜேந்தராமுவானுடைய ஆபந்திவாரணமும் என்கிறார்

[இருந்தானென்று தொடங்கி.] - கியிகண்டாரைப்போலே என்னைக்கண்டு க்ருதாரியனாய் என்னுடைய சபலமானநெஞ்சை ஆளாதிப்பதுஞ்செய்து எத்தனையேனும் வலவான்கள் திருத்தப்படுக்காலும் திருந்தாதே சேதஹைப்போலேவென்று நனிகிற ஐந்து இத்தரியங்களும் போய் கூடியிக்கும்படி என்மநஸ்ஸிலே விடாதேயிருந்தான். [பெருந்

மாணம் - எழுதுமென்னும் இய்யாதி. “பொருத்தமுடை” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - இப்படி இய்யாதி. “வாமணன்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - நான்அர்த்தித்த இய்யாதி வாக்யத்வயம். தன்னுடைமை இய்யாதி வாக்யாநந்தரம் நான்அர்த்தித்த இய்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். “என் தன்கருத்தையுற” என்னுடைய ப்ரார்த்தநாரூபமான நினைவைத் தான்உற்றென்றபடி. என்னினை வைத் தான் கைக்கொண்டான் என்றது - நான் தனக்கேயுறுப்பாக விரியோகப்பட என்னுமா போலே, தான் எனக்கேயுறுப்பாக விரியோகப்படவேணுமென்று அஹிஸந்திபண்ணினு நென்ற படி. “கண்டுகொண்டு” என்றதுக்கு லாவம் - மஹாவ்யாதி இய்யாதி. “என்னைத் தன்பொன் னடிக்கீழ்” வியந்து - இருத்தும் - என்று அருத்தித்தெனைத்தோர் என்றுதொடங்கி, “என்தன்கருத் தையுற - கண்டுகொண்டு - வீற்றிருந்தான்” இய்யவ்யம்.

(க)

தாட்களிறு என்று மேலுக்கு] - என்னுடைய இந்திரியங்களை வென்று தந்தபின்பு ஸ்ரீமஜேந்தராமுவானுடைய ஆபந்திவாரணோபகாரத்தையும் ஓர் உபகாரமாக நினைவேன். [தருமருள்] - தந்த அருள். 'பெருந்தாட்களிற்றுக் கருள்செய்த பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான் இனி யான் அறியேன்' என்றவயம்.

ப.—அநந்தரம், விரோதியான இந்திரியங்கள் பலகூழம்பிறக்குப்படி என்னெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்த உபகாரத்துக்கு அளவறிகிறிலேனென்கிறார்.

எனது - என்னுடைய, ஏழை-சபலமான, நெஞ்சு-நெஞ்சை, (தாங்கள் இட்ட வழக்காம்படி), ஆளும்-ஆண்டுகொண்டுபோருவதாய், திருந்தாத-அநியாயத்தைய, ஓர் - அத்விதீயமான, ஐவரை - ஐந்திரந்திரியங்களும், தேய்ந்து - கூடியித்து, அற - முடியும் படியாக, மன்னி - ஸூஸந்திராமாம்படி (நெஞ்சிலே) புகுந்து, கண்டுகொண்டு - (சித்தி பெடுத்துக்) கண்டுகொண்டிருப்பாரைப்போலே, இருந்தான் - பேராமலிருந்தவன், பெரு - பெரிய, தான் - தானையுடைத்தான், களிற்றுக்கு - களிற்றுக்கு, அருள்செய்த - (ஒருமுதலையால்வந்த க்லேசத்தைத் தீர்த்து) அருள்செய்த, பெருமான்-ஸர்வாதிகன், தான் - தான், தரும் - (அவனுக்கு) உபகரிக்கும், அருள்தான் - உபகாரம், (இனி என்னளவில் அருளைக்கண்டபின்பு), யான் அறியேன் - (ஓரருளாக) அறிகிறிலேன். ஐந்தஇந்திரியங்களாகிற முதலையிலே அநாதிகாலமாகப்பட்ட எனக்கு நீ பண்ணின இந்த உபகாரத்துக்கு அது ஸத்ருஸமன்று என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்திரியவஸ்யதையைத் தன்னழகாலேதவிர்த்து, என்னை விஷயிகித்தருளின உபகாரத்தோடெவ்வாது ஸ்ரீமஜேந்தராமுவானுடைய ஆபந்திவாரணமும் என்கிறார்

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு.] - ஐரிதான் நியி கண்டால் கண்டுகொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடிபே இராசின்றான். “சுருஷாந்நிஜிவீக்ஷதௌநதூவீக்ஷிவ ஜமகூ” என்னைக்கு, எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறவர். இத்தை நினைத்திறே “அர்யித்வம் மிகை” என்றது, (மதற்பாட்டில். [எனதேழை நெஞ்சாரும்] - கண்ட தெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என் நெஞ்சை அதுவேபற்றுசாக இந்திரியங்கள் பொதி எடுக்கத்தொடங்கிற்று; ஈஸ்வரஸேஷமான நெஞ்சை இந்திரியங்கள் பணிகொள் எத்தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] - அநாதிகாலம் ஸர்வஸக்தி திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் திருந்தாத வன்மையையுடைய இந்திரியங்கள். [ஓரைவரை] - இப்படிபண்ணுகைக்கு இன்னம் ஓரைவரிலலை: இவற்றால் பட்ட நலிவினமிகுதியாலே சேதநலமாயி யாலே சொல்லுகிறார். [தேய்ந்தமன்னி இருந்தான்] - ப்ராக்குதவிஷயங்களில் பற்று அறம்படி புகுந்திருந்தான். ப்ராக்குதவிஷயங்களில் பற்றுநோக கூடியிக்கும்படி தன் வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலே யிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள் ஸத்ருக்களை ஆஸநயலத்தாலே அழிக்குமாபோலே, இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களில் பற்றுஅறம்படி புகுந்திருந்தான். [பெருந்தான் இப்பாதி] - பெரியதானையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேஸ்வரன். வடிவில்கனமும் நோவிற்பாடாற்ற வொண்ணாமக்கு உடல் என்கை. [பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்த அருள்; “தரும்” என்கிற இக் காலதரயத்திலும் சொல்லையிருக்கையாலே. ஆறூதாக்குச்செய்தது தமக்குச் செய்த

தாகவிதே இவர் நினைத்திருப்பது. [இனிபானறிபேனை] - எனக்கு உதவினபின்பு நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத்திரேன். ஆனேநோவுபட்டது ஆயிரம் வகைகளும், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சிந்தம், முதலேஒன்று; எனக்குக்காலம் அநாதி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாராரணவத்திலே, முதலேஐந்து; இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அது ஒருகுணமாயற்றதே? ஸ்ரீமஜேந்தராமுவான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளார்பக்கல் பண்ணின அருளை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கூர்.

நடு.—இரண்டாம் பாட்டு. என்னுடைய இந்த்ரியவஸ்யதையைத் தன்னழகாலே தவிர்த்து, என்னை விஷயிகரித்த உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீமஜேந்தராமுவா னுடைய ஆபந்ரிவாரணமுமென்கிர்.

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு] - ஓரிதரன், “நலாலமுண்டானால் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராரின்றான். “சுமநாநுஜீவீக்ஷண ன் மதுவீசுவஜமது” (அந்யோந்யமபி வீக்ஷந்தேளநத்ருதிமுபஜகமது) என்கிறபடியே சொல்ல எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறவர். [எனதேழைநெஞ்சா ளும்] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என்னெஞ்சை, அதுவே பற்றுசாக இந்த்ரியங்கள் பொதியேக்கத்தோடங்கிற்று. ஒரு ப்ரவலனைப்பற்றுவதே நடுவேநின்ற வாறே பணிகொள்ளத்தோடங்கிற்று. [திருந்தாத்] - ஸர்வஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரனாலும் அநாதிகாலம் திருத்தப்போகாதபடியே இவற்றின் வன்மையிருப்பது. [ஓரைவரை] - இனியிப்படி ஓரைவரைத் தேடப்போகாது. இவற்றால்பட்ட நலிவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிர். [தேய்ந்தமன்னி - இருந்தான்] - கண்ணுக்கிலக்கான ப்ரா க்ருதவிஷயங்களில் பற்று நேராகக்ஷயிக்கும்படி, தன்வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலேயே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள், ஸத்ருக்களை ஆஸநவலத்தாலே வெல்லுமாபோலே, “இருப்பாலே இந்த் ரியங்களை வெல்லவேணும்” என்று வந்து புகுந்திருந்தான். * போதரேயென்றுசொல்லிப்

இரண்டாம் பாட்டு.—இருந்தான் இதயாதி. “திருந்தாதவோரைவரை” என்றுதொடங்கி, “அருந்தானினியானறியேன்” என்னுமளவும் கடாஹித்த அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

“கண்டுகொண்டு - இருந்தான்” என்றதற்கு ந்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஊவம் - ஓரிதரன் இத்யாதி. “அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்” என்றதைச் சொல்லுகிறதென், தாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைச் சொல்லாதே? என்ன - சுமநாநுஜீவீக்ஷண ன் மதுவீசுவஜமது” என்கிறபடியே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள், ஸத்ருக்களை ஆஸநவலத்தாலே வெல்லுமாபோலே, “இருப்பாலே இந்த் ரியங்களை வெல்லவேணும்” என்று வந்து புகுந்திருந்தான். * போதரேயென்றுசொல்லிப்

ஐ.கி.கி.வி.நூகாரணே (௫.கஎ). “அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்” என்கையாலே - எதிர்த்தலையான தம்மைக்காண்கிறவ ரென்றபடி. விவரணம் - நடுப்ரவலனை இத்யாதி. நடுவேநின்ற வாறேயென்றது - விஷயசபலனாய் நடுவே நின்றவாதேயென்றபடி. இந்த்ரியங்களைத் திருத்தப்போகாத்தின் உரப்பை அருளிச்செய்கிர் - ஸர்வஸக்தி இத்யாதி. ஐந்து என்னதே ஐவர் என்றதற்கு ஊவம் - இவற்றால்பட்ட இத்யாதி. தேய்ந்தத - ஸிஸேஷமாய்ப்படியாக, குணங்களிருக்க வடிவழகைக் காட்டுவானென்? என்ன - விஷயாந்தரங்களிலும் இத்யாதி. “மன்னி - இருந்தான்” என்றதற்குஊவம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. அழகாலே இந்த்ரியவஸ்யதையைப் போக்கிக்கொண்டு - புகுந்திருந்தானென்றதற்கு ப்ரமாணம் - போதரே இத்யாதி. இங்கே போரீர் என்றுசொல்லி, ஹருதயத்திலே புகுந்து தன்பக்கல் ஆசாரம் பெருகும்படி வைத்த அழகை

புந்தியிற் புகுந்து தன்பாலாதரம்பெருகவைத்த அழகனிறே [பெருந்தான் இத்தயாதி] - பெரியதாள்களையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேஸ்வரன். வடிவில் கனமும் நோவில் பாடாற்றவொண்ணுமைக்கு உடலென்கை. [பெருமான் - தான்-தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்தவருள். “தரும்” என்கிறவிது - காலத்யயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கை யாலே சொல்லுகிறார். ஆறுதிதர்க்குச் செய்ததும் தமக்குச்செய்ததாகவிதே இவரநினைத் திருப்பது. [இனியானறியேன்] - எனக்கு உதவினபின்பு, நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத் திரேன். ஆனை நோவுபட்டது ஆயிரம்வதஸ்ரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சிந்நம், முத லையொன்று; எனக்குக் காலம் அநாழி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலை அஞ்சு: இத்தை மீட்டுக்கோண்ட மஹாகுணத்துக்கு அதோருகுணமா யற்றதோ? பூநீ கஜேந்தராமூலவன்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளாரை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அருள்தானினியானறியேன் அவனென்னுள்
இருள்தானற வீற்றிருந்தானிதுவல்லால்
பொருள்தானேனின் மூவுலகும்பொருளல்ல
மருள்தானீதோ? மாயமயக்குமயக்கே.

ஆ - [அருள்தான்.] - என்னுள்ளேயிருந்தருளின இவ்வருளல்லது மற்றோ ரருளை நான் ஓரருளாக மதியேன்; அவனும் என்னுள்ளேயிருந்தருளின இவ்விருப்பல் லதமற்று லீலோபகரணமான அண்டங்களையும் திருநாட்டையும் ஒருபொருளாக மதியா நென்று, இப்படி எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுள்ள அபிரிதிவஸாததைப்பேசி, தம் முடைய நிகர்வுத்தை அதுஸர்த்தித்து, ஏவம்விய ஊகவதலிதி? வஸா விஷயத்வ ரூபஸம்பத் தானது எனக்கு ஸம்பவியாது; என்னுடைய ப்ரமமாதல், அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தா னாதலல்லது இது கூடாதென்கிறார்.

ஒ. - மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தம்பக்கல் இப்படி நிரதஸபவ்யா மோஹத்தைப் பண்ணுகையாகிற இது கூடாதது ஒன்று; ஆகையாலே, இவ்வஹூஹம் விப்ரமாதிகளிலே ஒன்றோ? என்று ஸங்கிக்கிறார்.

[அவனென்று தொடங்கி.] - ஸர்வேஸ்வரன் எனக்குண்டான அஜ்ஞாநாதி கள் எல்லாம் போம்படி என்ற்ருபீயத்திலே வீற்றிருந்தான்; இவ்விருப்பொழிய தன்னு

யுடையவனுர் இத்தயாதி. தீருமலை “தூதனுய்” இத்தயாதி. “களிம” என்றோதே, “பெருந்தான்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம்-வடிவில் இத்தயாதி. “தரும்” என்றால்-தந்தவென்று ஊ-தார்த்த வாசகமாமோவென்ன - தருமென்கிற இத்தயாதி. கொடுத்தவென்றோதே, “தரும்” என்பாடுனன்? என்ன - ஆயிர்தர்க்கு இத்தயாதி. அருள்தான் - அருள் தன்னையென்றபடி. “இனி” என்றதுக்கு ஊவம் - எனக்கு உதவின இத்தயாதி. எனக்கு உதவினவென்றது - இந்திரியவஸ்யதைப்பேர்ப் பேரக் கினத்தை. நினையாமைக்கு வாசியேதென்ன - ஆனை இத்தயாதி. “எனதேழை” என்று தொடங்கி, தேய்ந்தமன்னி - கண்டுகொண்டு - இருந்தான்: இனியான் - பொருந்தாட்களிற்றுக்கு அருள் செய்தபெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான் - அறியேன்’ இத்தயவயி. (உ)

டைய ஸர்வைஸ்வர்யமும் ஒருபுருஷார்யமாக நினைத்திருக்குமோ என்றுபார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒரு சரக்கல்ல. [மருளென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ப்ரமமோ? ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸ்யநங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ?

ப. - அநந்தரம், என்னுடைய அவித்யாதிரூபமான இருள்போம்படி என்னெஞ்சிலே புகுந்திருந்தான்; இது அவனுக்கு அதிசயித புருஷார்த்தமாய் இராயின்றது; இத்தை இப்போது உபகாரமென்று நினைத்திருக்கிறிலேன்; இது ப்ரமமோ? மாயையோ? என்கிறார்.

அவன்-என்பக்களிலே அத்யந்தாபிநிசிஷ்டனானவன், என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளான, இருள்தான் - (அஜ்ஞாநாதி) தஸ்ஸெல்லாம், அற - போம்படி, வீற்று - பெரிய மேன்மையோடே, இருந்தான்; இருந்தான், (அவனுக்கு), இது - இவ்விருப்பு, அல்லால் - ஒழிய, பொருள்தான் - வேறு புருஷார்த்தம், எனில் - உண்டோவென்னில், மூவுலகும் - த்ரிவிய சிடிசிச்சேஷத்தவமும், பொருளல்ல - ஒருபொருளாயிருக்கிறதில்லை; (இது அஸம்வீதமாகையாலே), இனி - இனி, (இத்தை), அருள்தான்-ஓர் உபகாரமாக, யான் - , அறியேன் - நினைத்திருக்கிறிலேன்; ஈதுதான் - இதுதான், மருளோ - என்ன ப்ரமமோ, (அவன்தான்), மாயம் - ஆஸ்சர்யமான, மயக்கு - ப்ராமகசேஷத்தங்களாலே, மயக்கே - ப்ரமிப்பிக்கிறபடியோ.

இ. - மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்றாகையாலே, இவ்வதுஹவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோ என்று ஸங்கிக்கிறார்.

[அருள்தானினியானறியேன்]- என்னுடைய இந்திரியவஸ்யதையைத்தவிர்த்த இது தன்னையும் இப்போது நான் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலேன்: எத்தைப் பற்றி? என்னில், - அவன் என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே அஜ்ஞாநாதிகள் எல்லாம் போம்படி தன் குறைவு தீர்த்தானாய் அத்தாலே வந்த வேறுபாடு தோற்ற இருந்தான். [இதுவல்லால் பொருள்தானெனில் மூவுலகும் பொருளல்ல] - "நாட்டார் ஐஸ்வர்யங்களில் தலையாக நினைத்திருப்பது - த்ராலோக்ய ஐஸ்வர்யத்தை ஆயிற்று: இவன் என்ஹ்ருடியத்திலே புகுந்தபின்பு, அத்தையும் ஒருபொருளாக நினைத்திரேன்" என்று ஆளவந்தார் கிர்வாஹமாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும். "என்ஹ்ருடியத்திலே வீற்றிருந்த விதொழிய வீற்றிருந்தேமூலகும் தனிக்கோல் செல்ல இருக்கிற ஐஸ்வர்யத்தையும் ஒரு புருஷார்யமாக நினைத்திருக்குமோ? என்று பார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒருசரக்கல்ல" என்று எம்பெருமானார் கிர்வாஹம்; இதுவே ப்ரகாணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஸர்வேஸ்வரன் ஒரு ஸம்ஸாரியைப்பெற்று ஹ்ருஷ்டனானான் என்கிற இது கூடுவதொன்றன்று. நான் ப்ரமித்தேனோ? [மாயமயக்கு மயக்கே] - தன் ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸ்யநங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ? அநாதிகாலம் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி அறிவுகெடுத்தான்; இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டி அறிவு கெடாநின்றான்.

ஈடு. - மூன்றும்பாட்டு. அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஸர்வேஸ்வரன், தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்று என்று ஸங்கித்து, இவ்வதுஹவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோவென்கிறார்.

மூன்றும் பாட்டு. - அருள்தான் இத்தாதி. "மருள்தானீதோ" என்றத்தைக் கூடா அவதாரிகை - அவாப்த இத்தாதி.

[அருள்தானினியானறியேன்] - என்னுடைய இந்தியவஸ்யதையைத் தவிர்ந்த இதுதன்னையும் இப்போது ஒன்றாக நினைத்திரேன். எத்தைப்பற்ற? என்னில்,— [அவன் இத்யாதி]-அவன், என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் அஜ்ஞாநாத்காரமெல்லாம் போம்படி பெறுப்பேறுபெற்றான், அவ்வேறுபாடுதோற்ற இரானின்றான்; இனி எனக்கு வேறென்று தோற்றமோ? [இதுவல்லால் இத்யாதி] - இதுக்குத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - “நாட்டார், ஐஸ்வர்யங்களில் தலையாகச் சொல்லுவது - த்ரையலோக்கையஸ்வர்யத்தையே; அதுவும் எனக்கு ஒரு சரக்கல்லவென்கிறார்” என்று. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி - “என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புருந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்போழிய், * வீற்றிருந்தேழல்குந்தனிக்கோல்செல்ல இருக்குமிருப்பையும் தனக்கு ஐஸ்வர்யமாக நினைத்திருக்குமோவென்றுபார்த்தால், அதுவும் ஒரு சரக்காக நினைத்திருக்கிறீன்” என்று; இதுவே ப்ரகாணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஒருஸம்ஸாரி சேதநனைப்பெற்று ஸர்வேஸ்வரன் இப்படி இருந்தானென்னுமது கூவேதொன்றன்று; இது என்னறிவுகேட்டாலே சொல்லுகிறேனோ? [மாயமயக்குமயக்கே] - அன்றிக்கே, அவன் தன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்கனையிட்டு ப்ரமிப்பித்தானோ? நேநாள் ப்ரக்ருதியையிட்டு அறிவுகேத்தான், இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தாலே என்னை ப்ரமிப்பித்தான்.

(ஈ)

நான்காம் பாட்டு.

மாயமயக்குமயக்கான் என்னைவஞ்சித்து

ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்

தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள்வைத்தான்

தேசந்திகமும் தன்திருவருள்செய்தே.

வேறென்றுதோற்றமோ என்றது - இந்திரியவஸ்யதையைப் போக்கினதும் ஓரதிசயமாய்த் தோற்றமோ என்றபடி. “இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல” என்று அந்வயம். இன்னார்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே நிர்வாஹத்வம் - இதுக்கு இத்யாதி. “இதுவல்லால் - * மாயக்கூத்தனில் விடய்தீரக் கலந்த இவனை அநுபவித்திருக்கும் தொழிய், மூவுலகும் பொருள்தானெனில் - த்ரையலோக்கையஸ்வர்யமும் ஐஸ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், பொருளல்ல - அது எனக்கு ஓரையஸ்வர்யமாய்த் தோற்றது” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கும்தொழிய், ஸர்வலோகேஸ்வரனாயிருக்கையும் ஐஸ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், அது அவனுக்கு ஐஸ்வர்யமல்ல” என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். இன்னார்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே - எனக்குப் பொருளல்ல: ஈஸ்வரனுக்குப்பொருளல்லவென்றபடி. ஈஸ்வரவ்யாமோஹகயூக ப்ரகாணமாகையாலே சேருமென்றபடி. “ஈது - மருள்தான் - ஒ - ” இதென்னுடைய ப்ரார்த்தியோவென்று ஸப்தார்த்தம். ப்ரார்த்தியாவானென்? யதார்த்தமாக வொண்ணாதோ? என்ன - ஒரு ஸம்ஸாரி இத்யாதி. “மாய மயக்கு”-ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாதம். அவன் எப்போதும் ப்ரமிப்பிக்குமோ?என்ன, - நேநாள் இத்யாதி. அகனென்னுள் இருந்தானவீற்றிருந்தான்: இனி - அருள்தான் - யானறியேன்; இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல; ஈது மருள்தான் - ஒ - மாயமயக்கு மயக்கே இத்யந்வயம்.

(ஈ)

ஆ—(மாயமயக்கு.)-நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்பத்தையுடையனாயிருந்தவனே, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து, என்திறத்துப் பொய்செய்தருளான்; ஆதலால், ஹேயப்ராத்யரீகமானவன் திருவடிவை என்னுள்ளே ஸர்வலோகமும் அறியும் படி மெய்யே வைத்தருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அபர்வறுமமரர்களுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாத படியையுடையனாயிருந்துவைத்து, ஆடனாய் என்னைபடிமைகொண்ட பரமப்பரப்தன், என்னைவஞ்சித்துப் ப்ரமிப்பியான்; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிற இகில் ஒரு ஸம்ஸாயமில்லை என்கிறார். என்பக்கவிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப்பண்ணி ஹேயப்ராத்ய ரீகமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருவடிகளை என்னுள்ளே வைத்தருளினான்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷண தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை எனக்குள்ளே வைத்தான்; ஆதலால், என்னைப் ப்ரமிப்பியானென்கிறார்.

ஆயன் - அறிவில்லாத இடையர்க்கு ஸஜாதீயனாப்க்கொண்டு ஹவ்யனாய், அமரர்க்கு - (அறிவுடைய) ஸூரிகளுக்கு, அரியேறு - அபரிச்சீத்யமான மேன்மையை யுடையனாய், எனதம்மான் - (இந்த பரத்வஸௌலப்யங்களை எனக்குப் ப்ரகாஸிப்பித்த) என் ஸ்வாமியானவன், தேசந்திகமும் - தேசப்ப்ரஸித்தமாம்படியான, தன் - தன், திரு - அஸாதாரணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்து - நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணி, தனது - தனக்கு அஸாதாரணமாய், தூய - நிர்மலமாய், சுடர் - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், சோதி - தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை, என் - என்னுடைய, உள் - நெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (ப்ரதிஷ்டீடிகமாம்படி) வைத்தான்; (ஆதலால்), என்னை - (தன்னை யொழிய அறியாத) என்னை, வஞ்சித்து - (அநாஸரிதரைச் செய்யுமாபோலே) வஞ்சித்து, மாயமயக்கு - தன்னுடைய ஆஸ்சர்ய ப்ரமஸாதரங்களாலே, மயக்கான் - ப்ரமிப்பியான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனாப் அவதரித்து என்னை அடிமைகொண்ட பரமாப்தனுனவன் என்னைப் ப்ரமிப்பித்தானாக்கூடாது; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிறவிதில் ஒருஸம்ஸாயமில்லை என்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்]-அநாஸுரிதரான ஹர்யோயநாதிகளைக்குறித்து, “ஆப்யுமெடேன்” என்று ஆப்யுமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தான் இத்தனையொழிய, பாண்டவர்கள் விஷயத்தே யத்தைச் செய்தானே? ஆகையால், தனக்கேஹமான என்னை, ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாபுரங்களாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென் என்னில்? [ஆயனம'பார்க்கரியேறெனதம்மான்] - நித்தஸூரிகளுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாதபடியையுடையனாய் வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, எனக்கு முறையை அறிவித்த பரமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான். முறையை உணர்த்தின வழியென் என்ன? [தேசந்திகமும் தன் திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித்தனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்பக்கவிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப்பண்ணி. [தன்திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாபாரணமானவருள். ஹேயப்ராத்யரீகமாய், விலக்ஷணதேஜோரூபமாய், தனக்கு அஸாபாரணமான வடிவை என்னுள்ளத்தே வைத்தான். தான் அநந்யஸாத்யன் என்னும்படியைக்கொண்டு என்னுள்ளே தன்னைப் ப்ரகாசிப்பித்தான். “தடுவெழுஷுக்ஷுதா விவ்ருணுதெதநுமூ ஸ்ரூபு.”

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானல்லன்; என்னுள்ளே கலந்தருளினானே; இதில் ஒருஸம்ஸயமில்லை யென்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து மாயமயக்கு மயக்கான்] - அநாஸரிதரான ஆர்யோய நாகுகளைக் குறித்து “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமேடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தானித்தனை யல்லது, பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் அத்தைச் செய்தானோ? ஆகையால், தனக்கே பரமான என்னை வஞ்சித்து, ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்க ளாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென்னென்ன - [ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான ஏற்றத்தையுடையனுவைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, என்னுடைய சேஷத்வத்தை நிர்வஹித்த ப்ரமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்: ஆனால், இப்பேறு வந்தபடிதானென்னென்ன - [தேசந்திகழும் தந்திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமெல் லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி, [தந்திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமான அருள். ஹேயப்ரத்யக்மாய், விலகுகுண தேஜோரூபமாய், ஸூத்தஸத்த்வமயமாய், தனக்கே அஸாதாரணமான வடிவை என்னுள்ளேவைத்தான். தான் அந்யஸாத்யனென்னும்படியைக் கொண்டு என்னுள்ளே ப்ரகாஸிப்பித்தான்; “தவெஸ்யுஷகூதூ விவரணுதே தமதிஷ்வரூ” (தஸ்யைஷஆத்மா விவ்ருணுதே தநாஸ்வாம்) என்கிறபடியே. (ச)

இந்தாம் பாட்டு.

திகழுந்தன்றிருவருள்செய்து உலகத்தார்
புகழும்புகழ் தானதுகாட்டித்தந்துஎன்னுள்
திகழும்மணிக்குன்றமோன்றே ஐத்துநின்றான்
புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருளே.

ஆ.—[திகழும்.] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்னுள்ளே யிருந்தரு ளின அத்தனையேயோ? இப்புகழையே லோகமெல்லாம் புகழும்படியாகவு மிருந்தருளி னான். இருந்தருளுகிறான்; தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் என்னுடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, “நான் அத்தையிட்டகலுகிறேன்” என்னும் பயத்தாலே, நான் தன்னை

நாலாம்பாட்டு.—மாயம் இத்தாதி. “மாயமயக்குமயக்கான் - தனதென்னுள்வைத்தான்” என்றத்தைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - அவன்என்னை இத்தாதி.

“என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்” என்கிறது என்ன உரப்புக்கொண்டு என்ன: அவனுடைய ஆஸரிதபாரதந்த்யத்தை அநஸந்தித் தென்கிறார் - அநாஸரிதரான இத் பாதி. விலகுகுண தேஜோரூபதைக்கு ஹேது - ஸூத்தஸத்த்வமயமாய். திகழுகை - ப்ரகாசமாய், அறியும்படியென்றபடி. ஈஸ்வான் வைக்கவேணுமோவென்ன - தான் அந்ய இத்தாதி. “அந்ய ஸாத்யன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தவெஸ்யுஷ இத்தாதி. அமரர்க்கரியேறு - ஆயன் - எனதம்மான் - தேசந்திகழும் திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள்வைத்தான்; ஆகையால், என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்கு மயக்கான் இத்தய்வயடி. (ச)

விடமாட்டாதபடியாகத் தன்னழைக்காட்டி என்னை வசிகரித்துக் கொண்டருளின புகழல்லது மற்று அவனுடையபுகழை ஒருபுகழாக மதியேனென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “ஒருவர் பெறும்பேறே” என்று என்னை எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான்; இத்தால்வந்த புகழை அல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாகமதியேன் என்கிறார்.

[உலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித்தந்து] - என்னுடைய பேற்றை லோகமெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுப்படி. [என்னுள்ளொன்று தொடங்கி] - விளங்காநின்றது ஒரு லீலமலைபோலே என்னுள்ளே நின்றான். மணிக்குன்றமென்று - தம்முடைய ஹ்ருஷ்யத்திலே யிருக்கிற எப்பெருமான் இங்கு நின்று பேராமையும், இத்தாலே பூர்ணனாகவும், தேஜஸ்வியாகவும் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், என்னெஞ்சக்குள்ளே அசலப்ரதிஷ்டிதனாய்க்கொண்டு நின்றான். இதுஒழிய வேறென்றை அவனுக்குப் புகழாக நினைத்திருக்கிறிலேனென்கிறார்.

திகழும் - (சிர்ஜேஹதுகமாயும் நிரவதிகமாபு மிருக்கையாலே இரண்டுதலைக்கும்) ஒளஜ்ஜவல்பாவஹமான, தன்—, திருவருள் - திருவருளை, செப்து - பண்ணி, உலகத்தார் - லோகத்தார், புகழ்கும் - (இதுகண்டு) புகழுகிற, அது - அந்த, புகழ் - (ப்ரஸித்தமான) புகழையும், தான் - தான், காட்டித்தந்து - எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்து, என்னுள் - எனக்குள்ளே, திகழும் - விளங்காநிற்கிறது, ஒன்று - ஒரு, மணிக்குன்றம் ஒத்து - மாணிக்கமலைபோலே, நின்றான் - நின்றான்; எனக்கு - எனக்கு, (இந்நிலையொழிய), மற்று - மற்று, புகழும் - (அவனைப்) புகழுகிற, புகழும் - புகழானதுவும், ஓர் - ஒரு, பொருளே - பொருளாயிருக்கிறதோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “ஒருவர் பெறும்பேறே!” என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான். இத்தால் வந்த புகழை யல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒன்றாக மதியேன் என்கிறார்.

[திகழும் தன்திருவருள் செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்தமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டு தலைக்கும் நிறமாம்படியான தன் க்ருபையை என்பக்கவிலேபண்ணி, [உலகத்தார் இத்தாதி] - என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். பாலேய், தமிழிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்” என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி பண்ணுகை; “உஜேரோ மீவாயிபுவகூஷணாதிதளகூஸீவளவாவிஷமாநவவ்விநா | ஶீரவிதஹ்நிக்ரஹ்வகூஷதேஷமாநுமாவாஸரிதாநிவோயத” என்று ஸர்வர்க்கும் ஸம்ருத்தியை விளைக்கக்கடவ இத்தை எல்லாரும் செவிதாழ்த்துக் கேளுங்கோள் என்றும்போலே. [என்னுள் திகழும் மணிக்குன்றமொன்றே யொத்துநின்றான்] - விளங்காநின்றதொரு லீலமலைபோலே, என்னுள்ளே நின்ற இம்மஹாகுணத்தையல்லது மற்றுள்ள புகழை ஒரு புகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்திரிய வஸ்யதையைத் தவிர்த்த குணத்தையும் இனி நான் ஒரு சரக்காக நினைத்திரேன்.

அ.அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. “ஒருவர் பெறும்பேறே!” என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி என்னுள்ளோ வந்து நின்றருளிநான்: அத்தால்வந்த புகழையல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழையும் ஒன்றாக மதியேனென்கிறார்.

[திகழ்ந்தன்திருவருள்செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்தமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டேலைக்கும் நிறமாம்படியான தனக்குடைய என்பக்கலிலே பண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடையபேற்றைக் குறித்து லோகத்தார்பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். “பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவுமாயிரம்” என்று லோகமாகக்கொண்டாடும்படி பண்ணுகை. “உலகமேயுலகமாயிடுவதுகூணாநீதள கூஸீவளவாவிஹோதவவ்விநள” (இமௌழநீபார்த்திவலகூணல்விதளசுரீலவௌ சாபி மஹாதப்ஸ்விநௌ) என்றற்போலே நாடாகப் புகழாநின்றது. [என்னுள் இத்யாதி] - என்னுள்ளே வந்து புகுந்து, பெறுப்பேறுபெற்றாயும், நிலைபெற்றுப் புகருடையனாய்க் கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே, விளங்காநின்ற ஒரு ரத்நபர்வதம் போலே நின்றான். [புகழும்புகழ்] - என்னுள்ளேநின்ற இம்மஹாதனத்தை யல்லது, மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்திரியவஸ்யதையைப் போக்கினென்ன நான்சொன்ன இது ஒருசரக்காகநின்றத்திரேன். (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—திகழும் இத்யாதி. “உலகத்தார்புகழும்புகழ்தானதுகாட்டித்தந்து என்னுள் - நின்றான்; புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருள்” என்கிற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - ஒருவர் இத்யாதி.

“தன்திருவருள்” என்றதுக்கு ஹவம் - பிறருடைய இத்யாதி. “திகழும்” என்றத்தைப் பற்ற - இரண்டேலைக்கும் இத்யாதி. இரண்டேலைக்கும் நிறமாம்படியென்றது - நிர்ஜேதுகமாகையாலே, அவன் நரைபேக்யத்துக்கும் இவன் பாரதந்தர்யத்துக்கும் நிறமாம்படியென்றபடி. “புகழும்புகழ்” - கொண்டாடும் கொண்டாட்டம். என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து-என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகையாகிற பேற்றைக்குறித்தென்றபடி. காட்டித்தருகையாவதென்? என்ன-பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. பரபந்தத்தை ஸ்லாகித்தபேருண்டோவென்ன. உலகமேயுலகமாயிடுவதுகூணாநீ இத்யாதி.

உலகமேயுலகமாயிடுவதுகூணாநீதள கூஸீவளவாவிஹோதவவ்விநள | ஶீராவிகூலிதிகாஹ்வகூடுதே ஶீமான்மாவாவாநிகம்நிவொயத” உதி வாகுகாணௌ (4-32). பரபந்தத்தைக் கொண்டாடினது பாடினபேரை ஸ்லாகித்ததற்கும் உபலக்ஷணம்; ஸ்ரீராமாயணத்தையும், அத்தைப்பாடின குசலவர்களையும் கொண்டாடினார்போலேயென்று இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. “திகழும்” என்றத்தைப்பற்ற - பெறுப்பேறுபெற்றாயும் என்றது. நிலைபெற்றுக் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதேயென்றது - “குன்றம்” என்றத்தைப்பற்ற. “மணி” என்றத்தைப் பற்ற - புகருடையனாய் என்றது. மற்றுமுள்ள புழாவதேதென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. மற்று புகழும்புகழ் - எனக்குமோர்பொருளே என்றுஅந்வயம். ஒர்பொருளே - ஒருபொருளாயினால்வருமா? உலகத்தார்புகழும்புகழைத் தான்காட்டித்தந்து என்று அந்வயிப்பது. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

பொருள்மற்றெனக்கும்ஓர் பொருள்தன்னில் சீர்க்கத்
தருமேல் பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கோடுக்கும்?
கருமாணிக்கக்குன்றத்துத் தாமரைபோல்
திருமார்வுகால் கண்கை செவ்வாயுந்தியானே.

ஆ.—(பொருள்மற்றெனக்கும்.) - தானாகிற ஸம்பத்தையொழிய வேறே சீரியதொருஸம்பத்தை எனக்குத்தந்தால், நிரவயிக ஸௌந்தர்யஸம்பத்தையுடையன தன்னை வேறுகொள்வாரில்லையென்று, இப்படி தன்னை எனக்கு லோக்யமாகத் தந்தருளினான்ல்லனிறே; என்பக்கலுள்ள அலிநிவேஸமிதே யென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், வேறு ஒரு புருஷார்யத்தை எனக்குத் தந்தால், அத்யந்த விலக்ஷணமான திருவழகையுடைய தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லாமையன்றிதே, என்பக்கலுண்டான அலிநிவேஸத்தாலே தன்னை எனக்குத் தந்தருளினான் என்கிறார்

[பொருளென்று தொடங்கி.] - லோகத்தில் புருஷார்யவரீயத்தில் மற்றொரு புருஷார்யத்தை எனக்கு சீர்க்கத்தந்தால். [ஆர்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] - தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லை என்று கேட்பம்.

ப.—அந்தரம், என்னவாயிலேயின்ற உபகாரத்தாலே, நிரதியஸௌந் டர்ய விரிஷ்டனுனவன் தன்னை ஒருவர்க்குக்கொடுக்கவொண்ணாமல் எனக்குத்தந்தானே? என்கிறார்.

(எனக்குத்தன்னைத்தந்த இத்தாலே), கருமாணிக்கக்குன்றத்து-கருமாணிக்க மலையின்மேலே, தாமரைபோல் - தாமரைக்காடு அலந்தரம்போலே செவ்விபெற்ற, திருமார்வு - திருமார்பு, கால் - திருவடிகள், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள், செம் - சிவந்த, வாய் - திருவதரம், உந்தியான் - திருவுந்திகளையுடையனுவன், மற்று - மற்றுமுள்ள, பொருள்தன்னில் - புருஷார்யங்கள் தன்னிலே, எனக்கும் - எனக்கும், ஓர் - ஒரு, பொருள் - புருஷார்த்தத்தை, சீர்க்க - சீர்க்க, தரும்வல் - தந்துவிட்டானு கில், பின்னை - பின்னை, அவன் - அவன், தன்னை - (நிரதியபுருஷார்த்தஹதனான) தன்னை, ஆர்க்கு - ஆருக்கு, கொடுக்கும் - கொடுப்பான்? புறம்புகொள்வாரில்லாமல் மற்றதானல்லனே; க்ருபாகார்யமென்றுகருத்து.

இ.—ஆறம்பாட்டில், விலக்ஷண புருஷார்யங்களில், இது ஒழிய எனக்கு வேறென்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்பு தன்னை வேறொருவர் கொள்வாரில்லாமல் தன்னை எனக்குத் தந்தானே? என்பக்கல் அலிநிவேஸத்தாலே தந்தருளினான் தன்னைன்றோ? என்கிறார்.

[பொருளியாதி] - [பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்கும் ஓர் பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்] - புருஷார்யவரீயத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்யத்தை. [தருமேல்] - தந்துவிட்டால். [அவன் - பின்னையார்க்கு - தன்னைக் கொடுக்கும்] - இப் பொருடசரக்கைக் கொள்வாரில்லையிறே என்று கேட்பம். [கருமாணிக்கமித்யாதி] - கொள்வாரில்லாதவ ஸ்து இருக்கிறபடி. [கருமாணிக்கக்குன்றது] - ஆர்யத்துக்கு தருஷ்

டாந்தம். [தாமரைபேரல்] - அவயவஸோலைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியிருக்கிற திருமார்வு. [கால்] - அச்சேர்த்திக்குத் தேற்றுவிலும் திருவடிகள். [கண்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண். [கை] - அவர்களை எடுத்தினைக்கும் கை. [செவ்வாய்] - இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவயரம். [உந்தி] - அவர்களுக்கு அநுலாவ்யமான திருவுந்தி. “உந்திமேலதன்றே” என்னக்கடவதிமே.

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. எனக்குத் தன்னையொழிய வேறென்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்புதன்னை வேறெருவர்கோள்வாரில்லாமை எனக்குத்தந்தானோ? என்பக்கல் அவிநீவோத்தாலே தந்தருளிணைன்கிறார்.

[பொருள் இத்தயாதி.] - † (பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்குமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்)-புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததோரு புருஷார்த்தத்தை, தருமேல் - தந்துவிட்டால். [பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] - பின்னை இப்பொருள் கடிதாகக் கைக்கொள்வாருண்டோ? என்! கைக்கொள்வாரில்லையோ? என்னில், - [கருமாணிக்கம் இத்தயாதி]-இவ்வேப்பங்குடிநீரைப் புறம்பு ஸ்வீகரிப்பாருண்டோ? [கருமாணிக்கக்குன்றத்து] - ஆஸ்ரயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [தாமரைபேரல்] - அவயவஸோபைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கிற மார்வு.[கால்]-அச்சேர்த்திக்குத்தேற்றுவிலும்திருவடிகள். [கண்இத்தயாதி]-திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண், அவர்களை எடுத்தினைக்கும் கை, இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவதரம், அவர்களுக்கு அநுலாவ்யமான திருவுந்தி. * “உந்திமேலதன்றே” என்னக்கடவதிமே. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

சேவ்வாயுந்தி வெண்பல்கடர்க்குழைதம்மோடு
எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ளச்
சேவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த
அவ்வாயன்றி யானறியேன்மற்றருளே.

ஆறும்பாட்டு.—பொருள் இத்தயாதி. “பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும்” என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - எனக்கு இத்தயாதி. இப்பாட்டு பீரீதியதியாய்தாலே கேட்போர்க்கியேயாகிலும், ஸ்வலாவார்த்தத்திலே அவதாரிகையென்று கண்டுகொள்வது.

அர்த்தாநுருணமாக அந்வயம் - பொருள்தன்னில் இத்தயாதி. மற்று - வேறென்றபடி. புருஷார்த்தவர்க்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வேறுஎனக்குக் கனத்தபுருஷார்த்தத்தைத் தந்துவிட்டாலென்று ஸப்தார்த்தம். கடிதாக-சீகரமாக. வேப்பங்குடிநீரென்று-வயதிரேகலக்ஷணயா, லோகத்தையைக் காட்டுகிறது. வேப்பங்குடிநீர் - வேப்பஞ்சாறு கஷாயம். உண்டோ என்றது - இல்லையோ? என்றபடி. “குன்றம்” என்றது - அவயவங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான விக்ரஹத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்றபடி. திருவுந்தி அநுலாவ்யமென்னுமதுக்குப் பரமாரணம்-உந்திமேலதன்றே இத்தயாதி. கருமாணிக்கம்என்றுதொடங்கி, உந்தியானே - பொருள்தன்னில்வைத்துக்கொண்டு - எனக்கு - மற்றுமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல், பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும் இத்தயாவய: “பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும்” என்ற ஸ்வர்த்தாலே - கொள்வாரில்லாமல் தந்தானோ? அன்றே; தன்ருபையாலே தந்தானென்றபடி. (சு)

ஆ.—(செவ்வாயுந்தி) - இன்னமும் இவ்வலி நிலைபாட்டையே விஸ்தரிக்கிறது. “என்னோடு கலந்தருளின கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே, திருப்பவளத்தினழகையும், மற்றுமுள்ள திவ்வாவய திவ்யபூஷணகதமான நிரவதிகதேஜஸஸையுமெல்லாம் வளைந்துகொடுவைத்து, என்முன்னே திருமுகத்தினோடு வெள்ளம் பெருகிப் புறப்படும்படியாகச் செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வலி நிலைபாடுமல்லது மற்றொருகுணத்தைக் குணமாக மதியேனென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்மோட்டைக் கலவியாலுள்ள ஹர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் அழகை யறுவசித்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார்

[செவ்வாயென்று தொடங்கி.] - திருப்பவளமும் திருநாலீகமலமும் வெளுத்த திருமுத்தும் சுடரையுடைத்தான திருமகரக்குழைமேயோடே மற்றும் எவ்விடத்திலு முண்டான ஒளியும் ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி தம்முள்ளே கலசம்படி. ஒன்றுக் கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ள வென்றுமாம். [செவ்வாயென்று தொடங்கி] - சிவந்ததிருப்பவளத்தில் முறுவலோடு என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே இருந்தபடி அல்லது மற்றுஅருள்கள், அறியேன். இதுவே அமையும், மற்றொன்றும வேண்டா என்றுகருத்து.

ப.—அநந்தரம், இவ்வழிகோடே என்னுள்ளே முறுவல் செய்திருக்கிற இருப்பொழிய வேறோராகாரத்தையும் அறிகிறிலே என்கிறார்.

செம் - சிவந்த, வாய் - வாய், (செம்) உந்தி - சிவந்த திருநாபி, வெண் - வெளுத்த, பல் - திருமுத்து, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, குழைதம்மோடும் - திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட, எவ்வாய் - எல்லா அவயவங்களினுடைய, சுடரும் - ஒளியும், தம்மில் - தம்மில்தாம், முன் - முற்பட்டு, வளாய்க்கொள்ள-சூழ்ந்துகொள்ள, (திருவுள்ளத்திலுக்கப்புகுப் பாகாசகமாம்படி), செம் - சிவந்த, வாய் - திருப்பவளத்தின், முறுவலோடு - முறுவலோடே, எனது - என், உள்ளத்து - நெஞ்சுக்குள்ளே, இருந்த - இருந்த, அ - அந்த, வாய் - பாகாரத்தை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - வேறொரு, அருள் - ஆகாரத்தையும், யான் அறியேன் - யான் நினைக்கிறிலேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அறுவசித்து ப்ரீதராகிறார்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவயரம், திருவுந்தி, வெளுத்த திருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடரும்] - மற்றுமெவ்விடத்திலும்உண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில் முன் வளாய்க்கொள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி என்னை வளைத்துக்கொள்ள. அஹ மஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள வென்னுதல், ஒன்றுக்கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல். [செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருப்பவளத்தில் முறுவலோடே என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே இருந்த. “சுவாக்யநாடி” என்றிருக்குமவன் இவரைப்பெற்றவனு தன்பேறென்று தோற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் முறுவல் செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறக்குமாயேபாலே, திவ்வாவயவங்கள் தோறும் ஒருவிக்குதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று.

[அவ்வாய்நிறி] - அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டிருந்த இருப்பல்லது, “காணவியிதா” என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, “ஜாதஹாலா” என்றதிறே, அப்போதைய ஹர்ஷத்தால் உண்டான விக்ருதி என்னுமிடம் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவே, அமையும்; மற்றொன்றும் வேண்டா என்கை.

எடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அறுவலித்து ப்ரீதராகிருர்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவதரம், திருவுந்தி, வெளுத்ததிருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடரும்] - மற்றமெவ்விடத்து முண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில்முன்வளாய்க்கோள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று “நான், நான்” என்று தம்மில்தாம் முற்பட்டு வளைத்துக்கோள்ள. †அஹமஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கோள்ளவேன்னுதல், முற்பட்டு என்னைவளைத்துக்கோள்ளவேன்னுதல். [செவ்வாய்முறுவலோடு எனைதுள்ளத்திருந்த] - “சுவாக்ஷுநாஹா” (அவாக்யநாதா:) என்றிருக்கடவ தத்த்வம், இவரைப்பெற்று “இது தன்பேறு” என்று தோற்ற முறுவல்செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒரு செவ்விப்பிறக்கு மாபோலே, திவ்யாவயவங்கள்தோறும் ஒருவிக்குதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று. [அவ்வாய்நிறி] - அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இருப்பல்லது. “காணவியிதா” (காந்தஸ்மிதா)என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, “ஜாதஹாலா” (ஜாதஹாலா) என்றதிறே, அப்போதை ஹர்ஷத்தாலுண்டான விக்ருதியென்னுமிடம் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவேயமையும், மற்றொன்று வேண்டா என்கை. (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—செவ்வாய் இத்யாதி. “செவ்வாய்முறுவலோடு” இத்யாதிகளைக் கடா கழித்து அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

மற்றுமெவ்விடத்துமுண்டான என்றதி - ஸமுதாயஸோகை, “நான் நான்” என்று தன்னில்தான் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள என்றத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிருர் - அஹமஹமிகை இத்யாதி வாக்யபவ்யத்தாலே. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, “தம்மில்முன்” என்று முழுச்சொல்லு; தன்னில்தான் முற்பட்டு, பாஸ்பரம் வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. த்வித்யார்த்தத்துக்கு, “தம்மில்முன்” என்றுஇரண்டுபேரம்: தங்களிலே முன்பு ஆழ்வாரை வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. முன் - முன்பே. “செவ்வாய்முறுவல்” என்றதுக்குவாவம் - சுவாக்ஷுநாஹா: இத்யாதி. முறுவலின் ஸ்வஹாவகதநம்பண்ணுகிருர் - பூவலரும் இத்யாதி. “அவ்விடமன்றி” என்றதின் விவரணம் - ஸ்மிதம்பண்ணி இத்யாதி. “செவ்வாய்” என்றும், “செவ்வாய்முறுவல்” என்றும் புருத்தமன்றோவென்ன - காணவியிதா இத்யாதி. அப்படியே, செவ்வாயென்று - ஸ்வரூபகதநமாய், செவ்வாய்முறுவலென்று - இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வந்த ஸ்மிதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இத்தால் மலிதம்-இதுவேயமையும் இத்யாதி. “சுவாநிநுயாலாயபுரோஹாஸீதா ஸிவாதகெவாபுஷுரோவாவவிஷா । காணவியிதாஅகூணஜாதஹாலா காரிஹவீதா வஹுவாக்ஷுஜாதா” உதி ஸ்ரணு காணு, அகூணப்ரகி, ராஜி. (கஉ-கஉ). (எ)

† அஹமஹமிகையா என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அறியேன்மற்றநுள் என்னையாரும்பிரானுர்
வேறிதேயநுள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து
சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் முவுலகும் தன்
நெறியாவயிற்றில் கொண்டு நின்றொழிந்தாரே.

ஆ.—(அறியேன்மற்றநுள்.) - இப்படி அஹிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய ஸர்வைஸ்வர்யத்தோடுங்கூட என்னுள்ளே புதுத்திருந்தருளுகக்கு ஹேதுவென்? என்றால், ஒருஹேதுவின்றியே வெறிதேசெய்தருளினுனென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி எம்பெருமான் தன்னைவிடவந்து ஸர்வலேஷிக்கைக்கு ஹேது அவனுடைய கருபைபோக்கி மற்றொன்றில்லையென்கிறார்.

[என்னையென்று தொடங்கி] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற மஹோபகாரகரானவர் தாம் விஷயிகரிக்கயெண்டுவார்க்குநிர்ஹேதுகமாக உகந்துகருபைபண்ணுவர். [சிறியேனென்று தொடங்கி] - முவுலகையும் தன்னுடைய வயிற்றினுள்ளே வைத்து அதுக்குப்பாங்காக வைத்துக்கொண்டு அவ்வைஸ்வர்யத்தோடு சிறியேனுடைய சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்.

ப.—அநந்தரம், சக்ஷாத்ரணை என்னெஞ்சிலே பூர்ணராய்க்கொண்டுவந்து புருந்துகின்றவர்தாம், உபகரிக்க நினைத்தார்க்கு நிர்ஹேதுகமாக உபகரிப்பராகாதேயென்கிறார்.

மற்று - வேறென்றை, அருள் - உபகாரமாக, அறியேன் - நினைத்திருக்கிறிலேன்; என்னை - என்னை, ஆளும் - அடிமைகொண்ட, பிரானுர் - மஹோபகாரகரானவர், செய்வார்கட்கு - தாம் உபகரிக்கநினைத்தார்க்கு, வெறிதே - நிர்ஹேதுகமாக, உகந்து - உகந்து, அருள் - உபகாரத்தை, செய்வர் - பண்ணுவர்; (எங்கெனையென்னில்), சிறியேனுடை - அதிகக்ஷாத்ரணை என், சிந்தையுள் - நெஞ்சிலே, முவுலகும் - ஜகத்சர்வத்தையும், நெறியு - ரக்ஷயரக்ஷசலாவமாகிறமுறை தப்பாதபடி, தன்வயிற்றில் - தமக்குள்ளே, கொண்டு - கூடக்கொண்டு, நின்றொழிந்தார் - சின்றுவிட்டார்: ஆதலா லென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடுவந்து கலக்கைக்கடி, அவன்க்ருபை என்கிறார்.

[அறியேன் மற்றநுள்] - வேறு ஓர்அருள் அறிபேன். [என்னையாரும் பிரானுர்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயநுள் செய்வர்] - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆருக்கென்னில்? [செய்வார்கட்கு] - தார்தாமொன்றைச் செய்வார்கட்கென்னில், “வெறிதேயநுள் செய்வர்” என்னக்கூடாது; “யசெவெஷுவண்ணுதெ”: தாம் விஷயிகரிக்க நினைத்தார்க்கு. [உகந்து] - தம்முடைய உகப்பேஹேதுவாக: தம்முடைய உகப்புக்கு, “வியததிவவவவியரணியொவவதி” என்று ப்ரியதமனன்றோ விஷயம்மன்னில்; சைதத்யப்ரயுத்தமானருசி,ஸ்வரூபம் இத்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாயநமாகப் பெறுமைபாலே அத்தை ஹேதுவாகச்

சொல்லவாண்ணது. அத்தல்பனா எனனுடைய ஹ்ருதயத்திலே. ஸம்ஸாரிகள் நித்யஸித்தர் கோடியிலேயாம்படியிதே தம்மை நினைத்திருப்பது. மூவுலகும் தன் வயிற்றினுள்ளே அவற்றுக்குப் பாங்காகவைத்துக்கொண்டு. நெறியு - பாங்காக. அன்றியே, மூவுலகைமுறையிலே வயிற்றிலேகொண்டு என்றும். ரக்ஷகன் ரக்ஷபத்தை நோக்குகை முறையிதே. [சின்னொழிந்தாரே] - [சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் சின்னொழிந்தாரே] - ஐத்யக்ஷணத்தில் முறையிலே கின்றார், என்பக்கல் முறைகெடவில்லாகின்றார். அதிக்ஷாட்ரணா என்றஹ்ருதயத்திலே தன்மீன்மையோடே புருந்து நிற்கிவனுக்கு, தன்னுடைய ரக்ஷபவரம்பத்தை நோக்கினான் என்கிற இது ஒரு குணமோ? அவன்-மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக இவரை நினைத்திராகின்றான்; இவர் - தம்மை ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கோக நினைத்திராகின்றார்.

நாடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடேவந்து கலக்கைக்கடி அவன் க்ருபையென்கிறார்.

[அறியேன்மற்றருள்] - வேறருளுறியேன். [என்னையாளும்பிரானார்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வேறிதேயருள்செய்வார்] - கிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவார். ஆருக்கென்னில் - [செய்வார்கட்கு] - “யவெவெஷுவரணாதே” (யமேவைஷ்வருணாதே) என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாமொன்று செய்வார்க்கென்னில், “வேறிதே” என்னக்கடாதிதே. ஆனாலும் ஒருஹேதுவேண்டாவோ அருளுக்கென்னில், — உகப்பாயிற்று ஹேது: “வியதகிவாவணிவரணீயொலவதி” (ப்ரியதம் ஏவலிவரணீயொலவதி) என்னக்கடவதிதே. ருசியுண்டானாலும், இவன் சேதநூனவாசிக்குச் சைத்யப்ரயுக்தமான ஸ்வலாவமாகக்கொள்ளு மித்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாதநமாகச்சொல்லவொண்ணாதிதே. கிர்ஹேதுகமாகவருள் இப்படி எங்கேகண்டேரென்ன-புறம்பு தேடிப்போகவேணுமோ? [சிறியேனுடைச்சிந்தையுள்] - அத்தல்பனாயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [மூவுலகும் இத்யாதி] - உடையவன் உடைமையைநோக்குவது முறையாலேயாயிருக்குமிதே. தம்முடைய ரக்ஷபவர்க்கத்தை முறையிலே நோக்குகிறவர், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி முறைகெடப் பரிமாருகின்றார். தம்மைச் சிறுமைக்கெல்லையாக நினைத்தபடியாலே முறைகெடய்த்தோற்றுகின்றதா

எட்டாம்பாட்டு.—அறியேன் இத்யாதி. “வேறிதேயருள்செய்வார்” என்றத்தைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை -அவன் தம்மோடே இத்யாதி.

“செய்வார்கட்கு” என்று ஸாதநத்தை அருஷ்டிப்பார்க்கென்றாலோவென்ன - தாந்தாம் இத்யாதி. உகப்பென்றது ஈஸ்வரனுடைய உகப்பென்றபடி. ஈஸ்வரனுகப்பே விஷயீகாரஹேதுவென்னுதுக்குப் பரமாணம் - வியதகி இத்யாதி. கேவலகிர்ஹேதுகமென்னலாமோ, ருச்யாதி கள் ஸாதநமானாலோவென்ன - ருசியுண்டானாலும் இத்யாதி. மூன்றுலோகத்தையும் வயிற்றிலே கொண்டது முறையோவென்ன - உடையவன் இத்யாதி. முறையாலேயாயிருக்குமிதே என்றதுக்கு - முறைகெடப்பரிமாருகின்றார் என்றத்தோடே அவ்வயம். “நெறியா - ” முறையிலே. “தன் வயிற்றிற்கொண்டு” என்று அவ்வயப்பது. “சின்னொழிந்தார்” என்கையாலே - முறைகெடவென்றது வித்தம். முறைகெடப்பரிமாறுகையாவது - இவரை சேஷியாய்வைத்து, தான் சேஷபூதனய் பரிமாறுகை. சேஷபூதனை, சேஷவிஷயீகரிக்கிறது முறைகெடோவென்ன - தம்மை இத்யாதி. ஆனால் அவன்படிஎது? என்ன - அவன்இவரை இத்யாதி. என்னையாளும்பிரானார் - செய்வார்கட்குத்து - வேறிதேயருள்செய்வார்; மூவுலகும் - நெறியா - தன் வயிற்றிற்கொண்டு -

யிற்ற இது. அவன் இவரை மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திராநின்றான்; இவர், தம்மை மூவுலகுக்கும் இவ்வருகாக நினைத்திராநின்றார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்யவரும்
வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிவாலதம் தம்
வயிற்றில்கொண்டு நின்றவண்ணம்நின்றமாலை
வயிற்றில்கொண்டு மன்னவைத்தேன்மதியாலே.

ஆ.—(வயிற்றில்கொண்டு) - அண்டங்கனையும், அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சதுர்முகர்களையும், சதுர்முகாஜ்ஞாநுவர்த்திகளான தேவாதி ஸத்தாவராந்தமான ஸம்ஸ்தஜந்துக்களையும், ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தினாலே நியமித்தருளுகிற எம்பெருமான்படியை அறிந்துகொண்டேனிறே யென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி விஷயிகரிக்கைக்கு நீர் செய்ததென்னென்னில்? அதுமதிமாத்தரம் பண்ணினேனத்தனை என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும் யவரும் வயிற்றிற்கொண்டுகின்ற] - ஜடத்தை வயிற்றிலேவைத்துப்பரிஹரிக்குமாபோலே, பரிஹரிக்கும் கூத்தரியாதிகளையும் அவர்களில் அளவுடைய ப்ராஹ்மாதிகளையும் ஸங்கல்பத்திலேகொண்டு நிம்பதுஞ்செய்து. [ஒருமூவுலகும் தம்வயிற்றிற் கொண்டென்று மேலுக்கெல்லாம்] - மூன்றுலோகத்தையும் தன்ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே நடத்துகையாலே ஓர் ஆயாஸம் தோற்றாதே பண்டுபோலேகின்ற ஸர்வேஸ்வரனை நிரந்தரமாக என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொண்டேன், அதுமதியாலே. ஜடத்தை வயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரிப்பாராப் பரிஹரிக்கும் கூத்தரியாதிகளும், அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ராஹ்மாதிகளும் இவர்களுல்லாம் தன்னுள்ளே அடங்கும்படியாக இடம் உடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும் என்றுமாம். “மன்னவைத்தேன்மதியாலே” என்றது - இவன்படியை அறிந்து கொண்டேன் என்கிறார்” என்றும் செல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸர்வப்ரகார ரகஷகத்வத்தை என்னெஞ்சிலே ஸுஸ்த்திரமாக வைத்தே நென்கிறார்.

வயிற்றிற்கொண்டு - (தாயானவன் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமோபாதி) ரகஷகராய் நின்றமோந்த, நின்றொழிந்தாரும் - கூத்தரியர்களையும், யவரும் - (அவர்களுக்கு மேலான)ப்ராஹ்மாதிகளையும், வயிற்றில்- தன்னுடைய ஸ்வரூபகதேசத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, நின்ற - நின்ற, ஒரு - அத்தியயமான, மூவுலகும் - ஜகத்தரயத்தையும், தம்-தம்முடைய, வயிற்றில் - ஸங்கல்பகதேசத்திலே, கொண்டு - தரித்து, நின்றவண்ணம் - (யூபூர்வாவஸ்த்திதியான) ஸ்வரூபத்தோடே, நின்ற - நின்ற, மாலை - ஸர்வாகரானவரை, மதியாலே - (“இசைவித்தென்னை” என்று அவர்தந்த)

சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்; ஆகையாலே, மற்றருள் - அறியேனுத்பவ்ய: “புரியாதவிவரவரணியொழுகி” உகியுறாவெழு, கீஜாலாயிகரணை. (அ)

அதமதியாலே, வயிற்றில் - என்னகவாயிலே, கொண்டு - கொண்டு, மன்ன - பேராச
படி,

.)—ஒன்பதாம்பாட்டில், “இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்தது என்?”
என்னில்,— “அதமதிமாத்ரம் பண்ணினேனித்தனை” என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்] - ஜநசியானவன், ப்ரஜையை வயிற்
றிலே வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜமத்தைநோக்கும் கூத்திரியாதிகளையும். [யவ
ரும்] - அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றிற்கொண்டு நின்
றொழுமூவுலகும்] - கூத்திரியாதிகளையும் ப்ரஹ்மாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்
துள்ள மூவுலகையும். [தம்வயிற்றிற்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைக
தேசத்திலேநடத்திக்கொண்டு என்னுதல்; அவர்களையும் வயிற்றிலேகொண்டு நின்று
ஒருமூவுலகையும் தம்வயிற்றிலேகொண்டுஎன்னுதல். [கின்ற வண்ணம் கின்ற மாலை]-
இவற்றையடையத் தம்வயிற்றிலேகொண்ட விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே
முன்புபோலேகின்ற ஸர்வேஸ்வரனை, ஸவிஹூதிகளுள்வனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்
திலே கொண்டு ஒருநாளும் பிரியாதபடியாக வைத்துக்கொண்டேன். [மதியாலே] -
“இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்”; என்னும் அம்மான், அங்ஙனம்
றிக்கே, “சிஹி - சுநாசிஹி” என்றாக்கி என் அதமதிமாத்ரத்தாலே” என்பர் ஊட்
டர்; அவன் புகுருகறவிடத்தில் விலக்காமைபாலே என்கை.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர்செய்ததென்? என்
னில், - அதுமதிமாத்ரம்பண்ணினேனித்தனை யென்கிறார்.

[வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்]-ஜநசியானவன், ப்ரஜையை வயிற்றிலே
வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜமத்தை நோக்கும் கூத்திரியாதிகளையும். [யவரும்] - இந்த
கூத்திரியாதிகளையும் நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றில் இத்
யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளையும் கூத்திரியாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்துள்ள மூவுல
கையும். [தம்வயிற்றில்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே
நடத்திக்கொண்டேன்னுதல்; வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரையும் மவரையும்
வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழுமூவுலகையும் தம் வயிற்றிற்கொண்டேன்று பிரித்துச்
சொல்லுதல். [கின்றவண்ணம்கின்றமாலை] - இவற்றையடையத் தன்வயிற்றில் கொண்ட
விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே கின்ற ஸர்வேஸ்வரனை. ஸவிபூதிகளுள் ஸர்வேஸ்வ
ரனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பேராசபடி வைத்தேன். [மதியாலே] - “இவன்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வயிற்றில் இத்யாதி. “மதியாலே - மன்னவைத்தேன்” என்றத்
தைக் கடைசித்து அவதாரிகை பட்டர்நிரவாஹத்திலே-இப்படி இத்யாதி.

“வயிற்றில்கொண்டுநின்று” என்று விசேஷிக்கையாலே ஹலித்தலாவம் - ஜநநித்
யாதி. “நின்றொழிந்தாரும் - ” நின்று போந்தவர்களுமென்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளையுமென்றது -
“யவ்யுஹி ஹு” என்றவிடத்தின்போலே, ப்ரஹ்மனாதிகளையு மென்றபடி. வலிஷ்ட்டாதி
கள், இக்ஷவாகு வம்ஸத்தில் ராஜாக்களை ஸ்வஸ்வமஹிமாவிலே நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்களிறே.
ஆதிஸபத்தாலே - அவர்களுக்கும் கௌரவ்யரான தேவர்களைச் சொல்லுகிறது. வயிற்று - ஹ்ரு
தயம். கின்றவண்ணம் - பூர்வமிருந்த பாகாத்திலே, ‘மன்ன’ - பேராசபடி. “மதி” என்று - ஜ்ஞா
நமாதல், அதமதியாதல். “மதி” என்றதற்கு அம்மான் கிரீவாஹம் - “மதி” என்று ஜ்ஞாநமாய்,
ஜ்ஞாநத்தாலே அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்தென்றபடி. அதாவது - அவன்படிகளை அறிந்து

படியை அற்றுகொண்டேனென்கிறார்” என்னும் அம்மான்.

என்றாக்கி, “அநுமதிமாத்ரத்தாலே” என்பர் பட்டர்; அதாவது - அவன் புதுருகிறவிடத் தில் விலக்கிறிலனென்கை.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே
எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுமேப்போதும்
மொய்த்தேய்திரைமோதுதண்பாற்கடலுளால்
பைத்தேய்சுடர்ப் பாம்புணைநம்புணையே.

ஆ.—(வைத்தேன்மதியால்)-அவன்படி எங்ஙனையாக அறிந்ததென்றால்,—
ஆழிநிற்பக்கல் அலிநிவிஷ்டனாயிருக்கை அவன்படியென்று அறிந்துகொண்டேன்; இது
அவன்படியான பின்பு, அவனை நான் ஒருநாளும் விடுவேனல்லெனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘எம்பெருமான் ஸபரிசுரமாக என்னுள்ளே வந்து
புகுந்தான்; அவனை இனி ஒருநாளும் விடவேண்டித்து டுஃவப்பேடேன்’ என்கிறார்.

[மொய்த்தென்று தொடங்கி] - நிரந்தரமாகத் தகுதியான திரைகள் மோதா
நிற்பதுஞ்செய்து ஸ்ராமஹரமான திருப்பாற்கடலினுள்ளே தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸ
ஸுவத்தாலே மணம் விரிப்பதும்செய்து தகுதியான தேஜஸ்ஸையுமுடையனான திரு
வநந்தாழ்வானை அணையாகவுடையனுமாய் ஆஸ்ரிதஸுலையான ஸர்வேஸ்வரனை.

ப.—அநந்தம், ஸர்வஸ்மாத்தபரான சுதீராதிராமனை என்னெஞ்சுக்
குள்ளே வைத்து, இடைவிடாமல் அதுவிடப்பேனென்கிறார்.

மொய்த்து - செறிந்து, எய் - (திருவநந்தாழ்வான் திருமேனிக்குத்) தகுதி
யான, திரை - திரைகள், மோது - அலையாநிற்பதாய், தண் - ஸ்ராமஹரமான, பாற்கட
லுள் - சுதீராதியினுள்ளே, பைத்து - விரிகிறபணங்களைபுடையனாய், எய் - ஸ்வரபா
விகமான, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடையனான, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை - படுக்
கையாக உடையனாய்; நம் - நமக்கு, பரனை - ஸேஷியானவனை, மதியால் - என்னதும்தி
யாலே, எனது - என், உள்ளத்தகத்தே - நெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தேன் - வைத்தேன்:
என்றும் - எல்லாத்திவஸத்திலும், எப்போதும் - எல்லாப்போதிலும், எய்த்தேயொழி
வேனல்லேன் - இனி விடவேண்டித்துத் தளரக்கடவேனல்லேன். இந்நினைவிலே தவிரக்
கடவேனல்லெனென்துமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிசுரமாக என்னுள்ளே புகுந்தான்:
அவனை இனி ஒருகாலமும்பிரிந்து க்லேஸப்படுகிறேனல்லேன் என்கிறார்.

[வைத்தேன் இத்யாதி] - அநுமதியால் என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன்.
அநுமதிமாத்ரத்துக்குள்ள மலாயிக்யமென்? அவன் ஹ்ருடியஸ்யனானபின்பு பிரிந்து

கொண்டு என்றதாய், நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரிக்கும் ப்ரகாரத்தையறிந்து, “இனி ப்ரதிஷேதிக்கக்
கடவோமல்லோம்” என்றிருக்கிறாரென்றபடி. “உதிஷ்ட-சுநாபிதிஷ்ட” என்றது - “யாதாநு
நஸிவஸய-புலவாயபி” என்று தாதுலீநமானவர்த்தத்துக்கு வாசகமான உபஸர்க்கத்தைக்
கூட்டி, அநுமதியென்கிற தென்றபடி.

(க)

ஈழைப்படுகிறேனல்லேன். இது எத்தனை குளிக்குவிற்கும் என்ன? - [என்றும் எப்போதும்]-ஸர்வஜிவஸத்திலும், ஸர்வாவஸ்யையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - நிரந்தரமாய், எய்த - தகுதியான, திரை மோதாநிற்பதாய், ஸ்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே: சிறுதிவலை படியும், “மோதிற்று” என்னும்படியிதே ஸௌகுமார்யமிருப்பது. [பைத்தேய் சுடர்ப்பாம்பணை] - திரைகள் அவன்திருமேனியில் படாதபடி விரித்த பணத்தையுடையனாய் அதுவவத்துக்குத் தகுதியான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவந் தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனை. [நம்பரனை] - நமக்கு ஸுலஹன ஸர்வேஸ் - வைத்தேன் மதியால். “அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும்” படியே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஸபரிசுரமாக என்னுள்ளேபுகுந்தான்; அவனை நான் இனி ஒருநாளும் விடவேண்டித்து துக்கப்படுவேனென்கிறார்.

[வைத்தேன்மதியாலேன துள்ளத்தகத்தே] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன்: ஓரநுமதிமாத்தரத்துக்கு இத்தனை வல முண்டாவதே! [எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்] - இனி ஒருநாளும் இளைத்துக் கலேஸப்படக்கடவே எனல்லேன். இவ்வார்த்தை எத்தனைகுளிக்கு நிற்குமென்ன, - [என்றமெப்போதும்] - எல்லாத்திவஸத்திலும், எல்லாவஸத்தையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - திரண்டு தகுதியான திரைகள் மோதாநின்றன ஸ்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே. சிறுதிவலை படியும் “மோதிற்று” என்னும்படியிதே ஸௌகுமார்யமிருப்பது! [பைத்தேய்சுடர்ப்பாம்பணை] - திரைகள்வந்து திருமேனியில் படாதபடி விகளிதமான வணங்கையுடையனாய், வலுவதநுலுவத்தால்நீந்த தகுதியான புகரையுடையனாய் திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலுண்டான ஏற்றத்தையுடையவன். [நம்பரனை] - அவ்வேற்றத்தை நமக்கு வேளியிட்டேத்தந்தவனை: வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே, எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்று மெப்போதும். * அரவத்தமளியினோடும் அழகியபாற்கடலோடுங்காணும் இவர்திருவுள்ளத்திலே புகுந்திருந்தது. (க0)

பத்தாம்பாட்டு.—வைத்தேன் இத்யாதி. “பாம்பணைநம்பரனை - எனதுள்ளத்தகத்தே - வைத்தேன்மதியால், எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் நென்றுமெப்போதும்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - எம்பெருமான் இத்யாதி. “பாம்பணைநம்பரனை” என்றத்தைப்பற்ற - ஸபரிசுரமாக என்றது.

“மன்னவைத்தேன்மதியால்” என்று கீழேசொல்லியிருக்க, மீளவும் “வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே” என்றதுக்குஊவம் - ஓரநுமதி இத்யாதி. “எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்” என்று - முழுச்சொல்லாய், இளைத்துக் கலேஸப்படக் கடவேனல்லேனென்றபடி. “என்றுமெப்போதும்” என்ற பதத்தைக்கடாகித்து அருளிச்செய்கிறார் - இனிஒருநாளும் இத்யாதி. “என்றுமெப்போதும்” என்ற புகருத்திக்கு ஊவம்-எல்லாத்திவஸத்திலும் இத்யாதி. “மொய்த்து, எய்” என்று பதச்சேதம். மொய்த்து - திரண்டு. “எய்” என்று - தகுதியாய், திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தகுதியான திரையென்றபடி. “தகுதியானதிரை” என்றுவைத்து, “மோது” என்னலாமோவென்ன - சிறுதிவலை இத்யாதி. “பைத்து, எய், சுடர்” என்று பதச்சேதம். “பைத்து” - விகளிதமானவணங்கையுடையனாய் என்றபடி. இத்தால் ஊவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. அமளி - படுக்கை. மொய்த்தேய்திரை என்றுதொடங்கி, பரனை - மதியாலேனதுள்ளத்தகத்தே - வைத்தேன்; என்றுமெப்போதும்-எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுஅந்வயம்; ஆல் - அவ்யயம்.

பதினோராம் பாட்டு.

சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனைத் திருமலை
அடிச்சேர்வகை வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்து இப்பத்தம்சன்மம்
விடத் தேய்ந்தறநோக்கும் தன்கண்கள்சிவந்தே.

ஆ.—(சுடர்ப்பாம்பணை) - இத்திருவாய்மொழி, ஐகவததுவவன்றோயி ஸம்ஸார த்ருஷ்டிவிஷ மென்கிரூர்.

ஒ.—நிமிமத்தில், கற்றவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்துக்கு இப்பத்தம் த்ருஷ்டி விஷம் என்கிரூர்.

[அடிச்சேர் வகையென்று தொடங்கி] - திருவடிகளைச் சேருகை ஸ்வஹாவ மான ஆழ்வார் தம்முடைய ஸம்ஸாரிக ஸகலஃவங்களையும் போக்குகைக்காக அருளிச் செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மஹமாக, ஜம்மஸம்பந்தநிவ்ருத் தியை. அருளிச்செய்கிரூர்.

சுடர் - நிரவதிகதேஜஸ்யுடைய, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை - படுக்கையாகவுடையனாய், நம் - நமக்கு, பாணை - ஸேஷிபான, திருமலை - ஸ்ரீயப் பதியை, அடி - திருவடிகளிலே, சேர்வகை - சேரும்படியை, முடிப்பான் - தலைக் கட்டிக்கொள்ளுகைக்காக, வண் - நிரதியஸம்ஸம்பந்தையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர் வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், இப்பத்தம் - இப்பத்தம், சன்மம் - (ஐகவததுவவந்திவந்யகமான)ஜம்மம், அற - மிகவும், தேய்ந்து - ஸ்லபித்து, விட - நஸிக்கும்படியாக, தன் - தன், கண்கள் - கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, நோக்கும் - பார்க்கும். ஜம்மநிநாஸஹேதுத்வத்தால் திருவாய்மொழியைப் புருஷஸமாயியாலே சொல்லுகிறது. இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமிமத்தில், இப்பத்தானது, தன்னைக் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷம் என்கிரூர்.

[சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனைத் திருமலை] - இப்பத்தம் கற்றார்க்கு ஜம்மமறு கையிறே மஹமாகச்சொல்லுகிறது. அது அற்றால் போய் அதுவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிரூர்-பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே ஸர் வேஸ்வரனும் பிராட்டியும் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அதுவிக்கையிறே முக்த ப்ராப்யம்: “அணைவதாவணையேல் பூப்பாவையாகம் புணர்வது” என்னக்கடவதிறே. [அடிச்சேர்வகை யித்யாதி] - திருவடிகளைச் சேருகையே ஸ்வஹாவமாக உடைய ஆழ்வார், ஜ்ஞாநாதந்தங்களன்று நிரூபகம்; திருவடிகளில் சேர்த்தியே நிரூபகம். [முடிப்பான் சொன்னவாயிரத்திப்பத்தம்] - ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுக்க அருளிச் செய்தஆயிரத்திலும் இப்பத்தம். அடிச்சேர்வகை - முடிப்பான் என்றமாம். [சன்மமித் யாதி]-ஜம்மஸம்பந்தம் அறுப்படிஇப்பத்தம் தன்கண்கள் சிவந்துநோக்கும். அதாகிறது. ஜம்மத்துக்கு இப்பத்தம் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை. ஜம்மத்துக்கும் இப்பத்துக்கும் ஸஹாந வஸ்யாநஸ்கூண விரோயமுண் டென்கை.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து - ப்ரவேசுங்கள்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆழ்வாரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெற்று இவர் தம்மிற்காட்டிலும் அதிப்ரீதனை எம்பெருமான், இவர் * வளவேழூல் கிற்படியே தம்மை அயோக்யராக அறுஸந்தித்து அகன்று வருத்தஸம்ஸ்லேஷம் கலங்காமே இஸ்ஸம்ஸ்லேஷம் உருவச்செல்லுகைக்கு உறுப்பாக இவருடைய ஆத்மவைலக்ஷணயத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ரந்தனாப், “முதலிலே தம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபாநுஸந்தாரம் பண்ணவென்னில், ‘இந்தக்ஷத்ரத்தில் என்?’ என்று அதைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்” என்று பார்த்தருளி, ஆத்மாவலோகத்துக்கு இசையும்படியாக நிரதிஸயலோக்யனை தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணதிகளைக் காட்டிக்கொடுத்து, அவ்வழியாலே, “இவ்வாக்மா தனக்கு அந்யார்ஹஸேஷம்” என்னுமிடத்தையும், “தனக்கு நிறம் கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷணயத்தை யுடைத்து” என்னுமிடத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தருள்கண்டு அறுஸந்தித்துப் பிரதாசுகூர். “முதலிலே இரண்டரைப்பாட்டு - * இருத்தும்வியந்தில் அறுவதித்த அழகு பின்நாட்டு கிறது” என்றுஞ்சொல்லுவர். “ஆத்மா ஸ்வாஸ்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்காக, அதுக்கு ஆஸ்ரயமான தன்னை முற்படக்காட்டிக் கொடுக்கிறன்” என்றுஞ்சொல்லுவர்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய நெஞ்சிலே வந்து புகுந்திருந்து இந்திரியாதிவிரோதிகளையும் நஸிப்பித்துத் தன்பேறாகக்கலந்துப் பிரீதனை ஈஸ்வரன், “‘இவருக்கு நிர்ஷரபாடி கமான விரோயு வந்தேறி’ என்னுமிடம் இவரறியும்படி, இவருடைய ஸ்வரூபமானது நமக்குப் ப்ரகாரமாயிருக்கிறபடியையும், விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியையும் காட்டி நைர்த்தேஷ்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிப்போம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; இவருடைய ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னை ஆஸ்ரயித்திருக்கு மென்கைக்கு உறுப்பாகத் தான் இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிறவிறுப்பையும், ஸர்வார்த ராத்மஹூதனை தன்னுடைய நிரதிஸயஜ்ஞாநாந்த யோகத்தையும், அஹமர்த்தஹூதனை ஆத்மாவும் தனக்குப் ப்ரகாரஹூதனைன்னு மிடத்தையும், ஸர்வகாரணஹூதனை தான் விலக்ஷணஸாரஸ்யத்தையுடையனை சேதநனுக்கு அப்ரூபஹூதனை நிலைய யும், ஸ்வப்ரகாரஹூதனை ஆத்மாவின்னுடைய ஸ்வமமத்வத்தையும், நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ராப்ஹாவத்தையும், ஏவம்விய ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதாருடைய ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுடைய அந்திமஸ்மருத்யபேகைஷயையும், ஸ்வரூபையரூபமான மோக்ஷம் அஸம்ஸாவிதமென்னுமிடத்தையும், ஏவம்வியுனை ஆத்மாவுக்குத் தன்பக்கல் ப்ரத்யாஸத்தியே உஜ்ஜீவநேஹதுவென்னுமிடத்தையும் ப்ரகாஸிப்பித்தபடியை அறுஸந்தித்து, இப்படி விலக்ஷணமான ஆத்மாவின்னுடைய நைர்த்தேஷ்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பித்துத் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டானென்றுப் பிரதாசுகூர்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீர * இருந்தும் வியந்திலே, இப்படி “எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில் முன்வளாய்க்கொள்ள” என்கிற படியே நிரவயிகப்ரீதியோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றதாய், இவ்விடாயும் தீர்ந்து தன்விடாயும் தீர்ந்து தம்மிலும் அதிகப்ரீதனைவன், “இவர் * வளவேழமுகிற்படியே தம்மை ‘சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்’ என்று அயோக்யராக அதுஸந்யித்து அகலுவார் ஒருத்தர்; அத்தாடீல வ்ருத்தஸ:ஸ்லேஷம்ஸரியிலமாம்: இஸ்ஸம்ஸ்லேஷரஸம் கலங்காமே உருவச்செல்லுகைக்கு உறுப்பாக ஆத்மவைலக்ஷணயத்தைக் காட்டுவோம்” என்று காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ரமித்தான்; இவர்தாம் அகலநினைப்பது - “நித்ய ஸம்ஸாரிபாய்ப்போந்த இவ்வாத்மா அங்குத்தைக்கு அயோக்யம்” என்றாயிற்று; அவன் வைலக்ஷணயத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கையாவது: — “ஸ்வயம்ப்ரகாஸஜ்ஞாநாதி குணகமாய், ‘ராவாவொஹு கிவெவெஹீ’” என்று பிராட்டிமாரோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துஹத்தோபாதியும் உம்மோட்டைச்சேர்த்தி நமக்கு ஸத்ருஸமாய்க்காணுமிருப்பது: வந்தேறியான குறையைப் பார்க்கக்கடவிரல்லீர் காணும்” என்றாயிற்று. “இந்தஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை இவர்கெஞ்சிலே படுத்தவே இவர் நம்மைவிடார்; அதுசெய்யுமிடத்தில் முதலிலே ‘ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாரீர்’ என்னில்; அவ்வாயன்றி யானறியேன்” என்று நம்முடைய குணங்களிலே கால்தாழ்த்து, புறம்பொன்றில் போகாதவராகையாலே, ‘மின்மினீபோலேஇருக்கிற இதுகொடு கார்யமென்?’ என்று அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்” என்றுபார்த்து, தன்வடிவைக்காட்டி இவரைவரவணைத்து, இவருடைய ஸ்வரூபம் தனக்குப் ப்ரகாரமாய், தன்னைக்காணும் காட்சிக்குள்ளே காணலாம்படியிருக்கிறபடியையும், தனக்கும் நிறங்கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷணயத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியையும் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு ப்ரீதராகிறார். முதல் இரண்டரைப்பாட்டாலே - தன்வடிவமுதைக்காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறனாயிருக்கிறது. “முதல் இரண்டரைப்பாட்டு ஆத்மாஸ்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்காக ஆஸ்ரயமான தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்” என்றும் சொல்லுவார். * “இருத்தும் வியந்தில் அழகு பிண்ணாடுகிறது” என்றும் சொல்லுவார்கள்.

நாடு.— * மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடின விடாயெல்லாம் ஆறும்படிவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, தன்விடாயுந்தீர்ந்து, இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே ப்ரீதனாய், “நினைவின்னிக்கே யிருக்கச்செய்தே இங்ஙனே சேரவிழுந்தது. இனிப் ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷம் ஸரியிலமாகவொண்ணது; இவராகிறார் - * வளவேழமுகிலாழ்வாராயிற்று; நம்மைக்கிட்டக்கொள்ள ‘சிறியேனுடைச்சிந்தை’ என்று தம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்தவர், இன்னம் அதுபின்னாட்டி அகலப்பார்ப்பார்; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும்” என்றுபார்த்து, “இனி இவர்தாம் அகலப்பார்ப்பதும் ‘அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மவஸ்து அங்குத்தைக்கு போக்யமென்று’ என்றாயிற்று: இது அங்ஙனல்ல, வந்தேறியான இத்தைப்பா

கண்கள்சிவந்து ப்ரவேஸோ: கீழும் மேலும் ஹகவத்ப்ரகாணமாயிருக்க, இதில் ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயம் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்கதிஎது? என்கிற ஸங்கையிலே ஸங்கதியுருளிச்செய்கிறார் - மாயக்கூத்தனில் இத்தாதி. சஸபத்தாலே - ஆழ்வாருடையவிடாயும் தீர்ந்ததென்றபடி. ஸுபூதிலய்ரஸத்தி ஏதென்ன - இவராகிறார் இத்தாதி. பரிஹரிக்கும் க்ரமமேதென்ன - இனிஇவர்தாம் இத்தாதி. அடிமைப் பாரீர் என்றது - இவ்வாத்ம வஸ்துவின்னுடைய ஸ்வாலாவிசு

ராதே அடியைப்பாரீர்” என்று, “இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய வலைகஷண்யத்தை இவர் நெஞ்சிலே படுத்தவேணும்” என்றுபார்த்து; “நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், நமக்கு அத்யந்தஸோஷமாய்க்காணு மிருப்பது; நீர் கிட்மேது நமக்கு அவத்யமல்ல: கேளஸ்துபத் தோபாதி பிராட்டிமாரோபாதி நமக்கு நிறமாமித்தனை” என்று இவருடைய ஸ்வரூபவை லக்ஷண்யத்தை இவர்கெஞ்சிலே படுத்துகிறனாய்; “அதுசெய்யுமிடத்தில், ‘உம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கும்படி காட்டவாரீர்’ என்றால், ‘மின்மினிபோலே யிருக்கிற இதில் சரக்கென்?’ என்று இவர் இசைவாரோருவரல்லர்; ‘அவ்வாயன்றியானறியேன்மற்றருள்’ என்று நம்வடிவழகிலே துவக்குண்டிருப்பதொன்றுண்டு; நம்மை முன்னிட்டே நமக்கு ப்ரகா ரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கோடுப்போம்” என்று பார்த்து, “வாரீர், நம்மு டைய வடிவழகிருக்கிறபடிக்கண்டேரே; நம்மைக் காணும் காட்சியிலே உம்மையுங் காண லாய்க்காணு மிருப்பது” என்று தன்னுடைய வடிவழகை முற்பட அநுலவிப்பித்து, தன க்கு நூபுராதிக்களோபாதி அத்யந்தஹோக்யமுமாய் அத்யந்தஸோஷமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூ பத்தைக் காட்டிக்கோடுக்க, அதை அநுலவித்து இனியராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே-தன்னையநுலவிப்பித்து, அநந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட் டிக்கோடுத்தானாயிருக்கும். அதுக்குஅடியென்? என்னில், —“வஸ்துதான் ஸ்வாப்யாய்மாயல் லது இராமையாலே ஆப்யாயமான தன்னைக்காட்டி, பின்னை ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிக் கோடுக்கிறான்” என்பாரு முண்டு. அன்றிக்கே, “ஸ்வரூபமிருக்கும்படியைக் காட்டித்தரவாரு மேன்றால் இசையார்” என்று தன்னை முற்படக் காட்டிக்கோடுக்கிறான்” என்பாருமுண்டு. “இரண்டரைப்பாட்டாலும் - * இருத்தும்வியந்திற்கலவி பின்னாட்கேறது” என்பாரு

முதற் பாட்டு.

கண்கள்சிவந்துபேரியவாய் வாயுஞ்சிவந்துகனிந்து உள்ளே
வேண்பலிலகுசுடரிலகு விலகுமகரகுண்டலத்தன்
கோண்டல்வண்ணன்குடர்முடியன் நான்துதோளன்துனிசார்ங்கன்
ஒண்சங்கதைவாளாழியான் ஒருவனடியேனுள்ளானே.

பு. — (கண்கள்சிவந்து.) - என்னோடே ஸம்ஸர்

னுடைய ஸ்தத்தையார்த்தமாகத் தன்னுடைய நிரவதிகமான அழகைக்காட்டி என்னை வரீகரித்துக்கொண்டு என்னுள்ளே இருந்தருளினென்கிறார்.

காரத்தைப் பாரீர்என்றபடி. “அடியைப்பாரீர்” என்றதின் விவரணம் - நித்யமாய் இத்த்யாதி ஆனால், ஹவவீக்ரஹத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் சொன்னவநந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - அதுசெய்யுமிடத்தில்என்றுதொடங்கி மே லெல்லாம். நம்மைக் காணும்காட்சியிலே இத்த்யாதிக்கு - நம்முடையவிக்காஹாதிகளோபாதி உம்முடைய ஸ்வரூபமும் நமக்குப்பராதந்தரமான ஆகாரத்தாலே ஹோக்யமாயிருக்குமென்றுகருத்து. கீழ், கெளஸ்துபத்தோபாதி என்றது - ப்ரணயித்வநிபந்த ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே; இங்கு நூபுராதி களோபாதி என்றது தத்த்வஸ்த்திதியால்வந்த ஆழ்வாரபிப்ராயத்தாலே. அதுக்கடியென்? என்னில் என்றது - ஆத்மஸ்வரூப வலைகஷண்யத்தைக் காட்டுகிறவிடத்திலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே அநுலவிப்பிக்கைக்கடியென்? என்னில் என்றபடி..

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் தன்னோட்டைக் கலவியாலே புதுக் கணித்து ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக்கண்டு அதுஹிக்குறர்.

[வாயும் சிவந்துகனிந்து] - நிரதியயலோக்யமான செவ்வியையுடைத்தாய், [உள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவினகு மகரகுண்டலத்தன்] - என்னோட்டைக் கலவியாற்பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் சிவப்போடு பகைத் தொடையாய் உள்ளே விளங்காநின்றள்ள திருமுத்தின் ஒளியையும் விளங்காநின்று கொண்டு அலைந்துவருகிற மகரகுண்டலத்தையுமுடையான். சங்கு, கதை, வாள்ஆழியான். [ஒருவன்] - அத்விதியன்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான வடிவழிகோடே என்னெஞ்சக்குள்ளே புகுந்தி நந்தானென்கிறார்.

(ஸம்ஸ்லேஷ்பீர்த்ய சிசயத்தாலே), கண்கள் - திருக்கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, பெரியவாய் - பெருத்திருப்பவளாய், (அப்படியே), வாயும் - திருவதாரமும், சிவந்து - சிவந்து, கனிந்து - பழுத்து, உள்ளே - அகவாயிலே, வெண் - வெளுத்த, பல் - திருமுத்து நிரையினுடைய, இலகு - விளங்குகிற, சுடர் - சுடரையும், இலகு - அதுயுஜ்வலமாய், விலகு - அசைசிற, மகரகுண்டலத்தன் - மகரகுண்டலத்தையுமுடையனாய், (இவ்வவயவஸோபைக்கும் பரபாகரூபமாய்), கொண்டல் - காளமேகத்தின், வண்ணன் - நிறம்போலேயிருக்கிற ரூபஸோபையையுடையனாய், (அவ்வடிவழகுக்குத்தகுதியாய்), சுடர் - பேரொளியையுடைத்தான, முடியன் - திருவபிஷேகத்தையுடையனாய், நான்கு தோளன் - (அந்த ஸர்வேஸ்வரத்வாநுரூபமான)நாலுதிருத்தோள்களையுமுடையனாய், (“ஶிஷ்யாஸுபாஷிதவதூஹபூஜ” என்கிறபடியே அந்த புஜகல்பகம் பூத்தாற்போலேயிருக்கிற), குனி - வளைந்த, சார்ங்கம் - ஸ்ரீசார்ங்கம், ஒண் - ஓர்ஸரீயமான, சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், கதை - கௌமேதகி, வாள் - நந்தகம், ஆழியான் - திருவாழியாகிற திவ்யாயுத்தையுடையனாய், ஒருவன்-(இவ்வவயவஸோபையாலும் ஆபரணஸோபையாலும் ஆயுஸ்ஸோபையாலும்) அத்விதியாகாரானவன், அடியேன் - (இவ்வழகிலே துவக்குண்டு) அடியேனான என்னுடைய, உள்ளான் - அகவாயிலே ப்ரகாஸரியாநின்றான். சங்குகதையென்கிற இத்தை - சங்குகதையென்று கடைக்குறைத்தலாய்ச் சொல்லிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்து ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக் கண்டதுஹிக்குறர்.

[கண்கள் சிவந்து] - “தஸ்யுயயாகவ்யூரஸம் வாணஸீகடுவிக்ஷிணீ” என்று கண்களாகிறது சிவந்திறே இருப்பது. இப்போது சிவந்து என்கிறது - * மாயக் கூத்தனில் விஸ்வலேஷத்தாலே விவரணமானது, ஸம்ஸ்லேஷித்தபின்பு தன்நிறம்பெற்ற படி. கண்ணிலே துவக்குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிறப்பு, இசையிலே காணுமித்தனை. [பெரியவாய்] - ஏகரூபமாயிருக்கிற இதுக்கு வுஜிஹ்ராஸங்கள் உண்டோ?என்னில்,—கர்மநிவ்ஹ்ரமாய் வருமது இல்லையென்னுங்காட்டில், வாத்தல்யநிர்வஹ்ரமாய் வருமதுதவிராதே; ஆஹிதஸம்ஸ்லேஷத்தில் அவிக்குத்தனாகில் ஆஸ்ரயணீயனன்றிக்கே ஒழியுமிதே. அவனும், கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே விக்ருதனாகக்கடவனிறே. [வாயும் சிவந்து] - கண்களையன்றிக்கே, “செவ்வாயுந்திவெண்

பல்கடர்க்குழை” என்று கலையாற்பிறந்த சிவப்பைச்சொல்லுகிறது. [கனிந்து] - சிவப்பாய்ப்பரிந்து போகையன்றிக்கே, நெப்பூறியிருக்கை. நிரதிரயலோக்யமான செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. [உள்ளே வெண்பலிலகுசுடர்] - உள்ளே விளங்காநின்ற உள்ள திருமுத்தொளியையும். [உள்ளே] - திருவயரத்துக்குள்ளுப் புகுகையினுடைய அருமை சொல்லுகிறது. [வெண்பலிலகு சுடர்] - சிவப்புக்கு பாலாமாய்ச்சொண்டு விளங்காநின்ற ஒளி. அது இத்தைத்தள்ள, இது அத்தைத்தள்ள இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே முழாவாநிற்கை. [இலகுவினகு மகரகுண்டலத்தன்] - திருக்குழலில் இருட்சிக்கு பாகாசமாய் அலைந்துவருகிற திருமகரக்குழையையு முடையவன். அலைந்து வருகையாவது - இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே “இவனை ஸம்பாசிப்பதே!” என்று திருமுடியை அசையாநிற்கை. [கொண்டல் வண்ணம்] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே வடிவு குளிர்த்தது. [சுடர்முடியன்] - தன் அழகாலே அல்லாத அழகை அடங்கமுட்டாக்கிடும் திருவலிவேகத்தைமுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் விடயத்திருகையாலே வந்தபுகர். “முடிசேர் சென்னியம்மா” என்று இவர் கூப்பிடாநிற்க, இவரை உபேக்ஷித்துக்கவித் திருப்பதொரு முடியுண்டோ? ரக்ஷபவர்தும் நோவுபாநிற்க, ரக்ஷகனாய் முடிசுடியிருப்பது ஓர்வற்றமுண்டோ? [நான்குதோளன்] - இவரை அணைக்கையாலே தோள்களும் பணைத்தது. ஆத்மகுணங்களளவில் நிற்பார் இவ்விஷயத்தில் தேசிகரல்லர். இப்படி வடிவமுக்கு அவ்வருகு அறியாதிருக்கையாநிற்று இதில் தேசிகனாகை. பாய்மத்தில் ருசிஜநமாய், பின்பு ஸஹாஸ்ரயமாய், பின்பு ஸஹாஸ்ரதத்துக்கு விஷயமாயிறேயிருப்பது. [குனிசார்ங்கன் இத்யாதி] - “மகரகுண்டலத்தன்” என்கிறவோபாதி, இவையும் சில ஆஹிரணங்கனிருக்கிறபடி. வீரகர்ப்பிடித்த வில்லாகையாலே தானே வளைந்தாயிற்று இருப்பது. “வளையுமிணை நீலவில்” “உண்பது சொல்லிலுலகநந்தான் வாயமுதம்.” ஈர்ஸரீயமான சங்கு கதை வாள் ஆழியான். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனாய், காளமேவநிசியாமனாய், சதுர்லிங்கனாய், ஸகலசக்ராதி சிவ்யாயுயோபேதனாகையாலே அத்விதியன். [அடியேன்] - அவனுடைய சோஷித்வம் அத்விதியமாயிருக்கிறுப்போலே தரிவிபாத்தமவர்த்திதும் இவருடைய சோஷத்வம் அத்விதியம். ஸ்வரூபஜ்ஞாதந்தாலன்றிக்கே அழகுக்குத்தோற்று-அடியேன் என்கிறார். [உள்ளானே] - “புவாகுசாரா” என்று கேட்டேபோம்படியான அழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாற்போலே அவயவசோஷையும் ஆஹிரணசோஷையும் ஆயுயசோஷையுமாய் மிளிர்

நடு.—முதற்பாட்டு. அவன், தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த தீவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தா னென்கிறார். நம்ஆழ்வார்கள், வடிவழகுக்கு அவ்வருகு ஸ்வரூபகுணங்களில் இழியமாட்டார்கள். தீவ்ய விக்ரஹத்தை ஸஹாஸ்ரயமாகப் பற்றினபின்னை அவ்வருகுபோவானென்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகிறது - இத்தைவிட்டுப் போகச் சொல்லுகிறதல்ல: ஸ்வரூபகுணங்களும் உபாஸ்ய

முதற்பாட்டு.—கண்கள் இத்யாதி. “கண்கள்சிவந்து” என்றுதொடங்கி, “ஒருவனடியே னுள்ளானே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்துஅவநாரிகை - அவன், தம்மோட்டை இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணங்களைவிட்டு விக்ரஹத்தை அநுபலிப்பானென் ? என்ன - நம்ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. விக்ரஹத்தைவிட்டு ஸ்வரூபகுணங்களிலே போவானென்று ஸாஸ்த்ரஞ்சொல்லாநின்றதேயென்ன, - தீவ்யவிக்ரஹத்தை இத்யாதி. ஆனால், எதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்ன - ஸ்வரூபகுணங்களும்

மென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. அவன் தன்னோடு பிராட்டிமாரோடு சேஷபூதரோவோசியில்லை; எல்லார்க்கும் அவிமதமாயிருக்குமாயிற்றுத் திருமெனி.

[கண்கள்சிவந்து] - “தவ்யயயாகவ்யாவாவாணரீகமெவ? சுழிணீ” (தவ்யயதாகப்பாஸம் புண்டரீகமேவமகூஷிணீ) என்று கண்களாகில் சிவந்திருக்குமிதே; இப்படியிருக்கச்செய்தே * மாயக்கூத்தனில் விஸ்வேஷத்தாலே விவரணமானது, * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஸ்வேஷத்தாலே தன்னிறம்பெற்றபடி. கண்ணிலேதுவக்குண்டு கால் வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலேகாணுமீத்தனை [பெரியவாய்] - வருத்தி ஹ்ராஸாதிக ஞண்டாகிறதாயிற்று. ‘ஸுமெஷகராவாணரீகமெவ? சுழிணீ’ (ஸுதைகருபருபாய) என்கிறது - கர்மநிபந்தநமான விகாரங்கள் இல்லையென்ற இத்தனையொழிய ஆர்ந்த ஸம்ஸ்வேஷத்தாலே பிறக்கும் விகாரத்தை இல்லையென்கிறதன்றே; அப்படியேயானவன்று ஆர்யணியனன்றிக்கே யொழியுமே. அவனும் தன்னளவிலே விக்குதலுக்கடவனிறே. [வாயும்சிவந்து] - கண்ணையன்றிக்கே, திருவதாரமும் தன்னிறம் பெற்றபடி சொல்லுகிறது. “சேவ்வாய் - வெண்பல் சுடர்க்குழை” என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. [கனிந்து] - இச்சிவப்பு, தன்னிலேயுறி நெய்த்துத் தோற்றுகின்றதாயிற்று. [உள்ளே] - திருவதாரத்தில் சிவப்பைவிட்டு, உள்ளுப்புதகையிலுண்டான அருமையடையத் தோற்றுகிறது. [வெண்பலிலுசுடர்] - திருவதாரத்திற்சிவப்புக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தாய், தேஜஸ்ஸு நின்ற சுழியாகின்றதாயிற்று. [இலகுலிலுகமகருண்டலத்தன்] - திருக்குழலிலிருட்சிக்கு பரபாகமாய், அலைந்துவருகிற திருமகருண்டலத்தையுடையவன். “இக்கலவி நமக்கு ஸம்பலிப்பதே!” என்ற தலைசீய்த்துப்படாகின்றான்போலே. கடலுடைந்தார்போலே தன்னளவிலே ஹ்ருஷ்டலாகாகின்றான். [கொண்டல் வண்ணன்] - வர்ஷாகவலாஹகம்போலே வடிவும் குளிர்ந்து கறத்தது. முன்பு விவரணமாய்ப்போலே திருமெனியிருந்தது. [சுடர்முடியன்] - தன்னழகாலே அல்லாதவழகை முட்டாக்கிடும் திருவபிஷேகத்தையுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் இவர் விடாய்தீர்த்தபின்பாயிற்று முடியும் நற்றரித்தது. “முடிசேர்சேன்னியம்மா” என்றிறே கூப்பிட்டது. [நான்கு

இத்யாதி. விக்ரஹந்தான் பிராட்டிமாரீகொழிய சேஷபூதர்க்கு அபிமதமாகக் கூடுமோவென்ன

இப்போது “சிவந்து” என்கையாலே ஹாவம் - “தவ்யயயாக” இத்யாதி. சிவந்து என்கிற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - கண்ணிலே இத்யாதி. வருத்திஹ்ராஸாதிகளுண்டானால், “ஸுமெஷகராவாணரீகமெவ? சுழிணீ” என்கிறத்தோடு விரோதியாதோவென்ன - ஸுமெஷகர இத்யாதி. அப்படியேயாலாவென்ன - அப்படியே இத்யாதி. “பெரியவாய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவனும் இத்யாதி. பெரியவாய் - பெருத்தென்றபடி. தன்னளவிலே என்றது - தன்பெருமையுடைய என்றபடி. “வாயும்” என்றசுயத்தார்த்தம் - கண்ணையன்றிக்கே இத்யாதி. “இருத்தும் வியந்திற்கலவி பின்னாட்டுகிறது” என்றத்தை ஊர்ஸிப்பிக்கிறார் - சேவ்வாய் இத்யாதி. “உள்ளே” என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - திருவதாரத்தில் இத்யாதி. விலகுதல் - சலித்தல். திருமகருண்டலத்துக்கு அசைவுவருகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - இக்கலவி இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றக்கும் ஹாவம் - கடல் இத்யாதி. இப்போது “கொண்டல்வண்ணன்” என்கையாலே ஹாவம் - முன்பு இத்யாதி. திருவபிஷேகத்துக்கு விக்குதியேதென்ன - மாயக்கூத்தனில் - - - - - நான் இவர் ஆசைப்பட்டபடியேவந்து அதுபலிப்பித்ததுக்குத்தோதகமாக இருக்குமென்

தோளன்] - இவரை அணைத்தபின்பு தோள்கள் பணைத்தபடி. [குனிசார்ங்கன்] - “மகர குண்டலத்தன்” என்கிறவோபாதி, இவையும் சிலவாபரணங்க ளிருக்கிறபடி. வீரர்கள் கையில் வில்லு வினையில்லாதபோதும் வளைந்தேயிருக்குமிதே. [ஒண்சங்கு] - “உண் பது சோல்லில்,” “உன்சேல்வம் சாலவழகியது” என்னும்படியான ஒண்சங்கு. [கதைவாளாழியான்] - இவற்றையுடையவன். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனும், காள மேகநிபர்யாமனும், சதுர்ப்புஷனும், ஸங்ஷசக்ராஜிஷ்வயாயுபோபேத னாகையாலே அத்விதீபன். [அடியேன்] - அவனுடைய சேஷத்வம் அத்விதீயமா யிருக்கிறப்போலே, இவருடைய சேஷத்வமும் அத்விதீயம். அதாவது- ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக் குத்தோற்று - அடியேனென்கிறார். [உள்ளானே] - பராகர்த்தமான மஃஸைஸ் ப்ரத்யக் விஷயமாக்கினவாதே, “யுவாக்ஷரோ” (யுவாகுமாஃ) என்று கேட்டேபோம்வடி வழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாற்போலே அவயவசோபையும் ஆயுதசோபையும் ஆபரண சோபையுமாய் மிளிராநின்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான் அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்
படியேயிதுவேன்றுரைக்கலாம்படியனல்லன் பரம்பரன் [ளான்
கடிசேர்நாற்றத்துள்ளான் இன்பத்துன்பக்கழிகேர்மை
ஒடியாவின்பப்பெருமையோன் உணர்விலும்பரோருவனே.

ஆ.—[அடியேனுள்ளான்] - அஸங்க்யேயமான அண்டங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனும், நிரஸ்தஸமாப்பதிகனும், அநாக்ராத துக்ககந்த நித்யஸித்த நிரவயிகாநந் தத்தையுடனும், ஸர்வஜ்ஞனும், நிரபேக்ஷனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத் தையும் தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, தன்னோடு கலந்து பரிமாறு கைக்கு நானாடல்வேனென்று அகலுகிறேனென்னும் பயத்தாலே என்னுல்தன்னைவிட முடியாததொருபடி தன்னழகைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன் றியே என்னுடம்பினுள்ளேயும் புகுந்தருளினுனென்கிறார்.

கிறார் - முடிசேர் இத்தாதி. ஆபரணங்களோடே ஆபுதங்களை எடுக்கிறதற்கு ஊவம் - மகரகுண் டலத்தன் இத்தாதி. ‘குனி’ என்றதற்கு ஊவம் - வீரர்கள் இத்தாதி. “ஒண்சங்கை” என்றது- கடைக்குறந்தலாய், ஒண்சங்கு கதை’ என்றபடி. சங்குக்கு ஒண்மையேதென்ன - உண்பது இத் தாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. அத்விதீயத்வமேதென்ன-புண்டரீகாக்ஷனும் இத்தாதி. “ஒருவன்” என்றத்தை “அடியேன்” என்றத்தோடேகூட்டி ஊவாந்தரம் - அவனுடைய இத்தாதி. சேஷத் வம் அத்விதீயமாகையாவதேதென்ன - அதாவது இத்தாதி. உள்ளான் - உள்ளேயிருக்கிறுனென் றபடி. “கண்கன்சிவந்து” என்றுதொடங்கி, “உள்ளான்” என்னுமளவுக்கும் ஊவம் - பராகர்த்த மான இத்தாதி. வயிரப்பேழை - வஜ்ரங்குளிருக்கிறபெட்டி. வயிரப்பேழைதிறந்தாற்போலே என்கிறவிடத்திலே. “ஸ்ரீரஹ்மீ-ஸ்ரீரஹ்” இத்தாத்தியநுஸந்தேயம். க்ரமேணவ்யம். “உள்ளே வெண்பல்” இத்தாதிக்கு - அகவாயிலே வெளுத்தபல்லினுடைய ப்ரகாசிக்கிற தேஜஸ்ஸையும், இலகு - ப்ரகாசிப்ப்ப்பதாய், விலகு - சலியாநிற்கிற, மகரகுண்டலத்தைபுழுடையவனென்று ஸப் தார்த்தம். (க)

† ஆல், ஐ-என்ற இரண்டும் அசை யென்னலாம்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனாயிருக்கிற எம்பெருமான், என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என்ஸரீரத்தினுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார். என்னுள்ளா நென்னவேண்டுமிடத்திலே “அடியேனுள்ளான்” என்கையாலே - அடியேனென்றும் நானென்றும் பர்யாயம்.

[அண்டத்தென்று தொடங்கி] - ஸர்வமதனய் தனக்கு உபமானரஹிதனய் மேற்பட்ட படியங்களுக்கும் மேற்பட்டுள்ளான். [கடிசேர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்திற்காண்கிற விலக்ஷணமான நற்றத்தையுடைய ஆலையை அநுஹித்தாலுள்ள ஸுவத்தில் அஸ்யிரதவாஹி டோஷம் நீக்கினாலுள்ள வைலக்ஷணயத்தையுடைத்தாய் நியமுமாயிருந்துள்ள ஆநந்தத்தை உடைத்தான். [உணர்விலும்பரொருவனே] - அறிவில் மேற்பட்டு அத்விதீயனுள்ளான். அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர்வமமரர்கள் அதிபதியாயுள்ளவென்றும்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாரத்ராத்த்மபூதனய் நிரதிஸய ஜ்ஞாநாநந்தயுத்தனவன், என் ஆத்மாவோடு சரீரத்தோடு வாசியற உள்ளே புகுந்துகின்ற நென்கிறார்.

அண்டத்து-அண்டத்தவாயிலுண்டான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அகத்தான் - அந்தராத்தாவாய், புறத்து - புறவாயில் அவ்யக்த மஹதஹங்காரங்களுக்கும், உள்ளான் - ஆத்மபூதனய், இதுவே - இதுவே, படி-ப்ரகாரம், என்று - என்று, உரைக்கலாம்படியன் - சொல்லலாம்படி இருப்பதொரு ப்ரகாரத்தையுடையன், அல்லன் - அல்லனய், பரம்பரன் - (பரான நியமுத்தர்களுக்கும்) பரனயிருப்பானொருவனய், கடிசேர் நற்றத்துள்ளாலே - விலக்ஷணமான கந்தங்களெல்லாம் சேர்ந்த பரிமள ஸமுதாயத்தை அவகாஹித்ததுவித்து, இன்பம் - இன்பத்தினுடைய, துன்பம் - (அல்பாஸ்த்திரதவாதி நிபந்தமான) துன்பத்தினுடைய, கழி - கழிவையுடைத்தான், நேர்மை - ஸூக்ஷ்மாம்ஸத்தினுடைய, ஓடியா - (விச்சேத ரஹிதமாகையாலே) நியமான, இன்பம் - ஆநந்தத்தினுடைய, பெருமையோன் - அபரிச்சேத்யதையையுடையனய், உணர்வில்-ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால், உம்பர் - அந்த (ஆநந்தம்போலே நியத்வஅபரிச்சிந்த்வங்களாலே) மேலாயிருப்பான், ஒருவன்—, (ஸோஷத்வைகநிரூபணீயமான அஹமர்த்தத்தினுடைய); உள்ளான் - அகவாயிலே அந்தராத்தமதயா நிலலாநின்றான்; உடல் - (அத்யந்தலேயமான) ஸரீரத்தினுடைய, உள்ளான் - ஹ்ருதயாம்ஸத்திலேயும் வர்த்தியாநின்றான். படியேயினுவென்று - உபமானரஹித்யத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். மந்தாதுபவஸுவத்ருஷ்டாந்தம், ப்ரதிபத்தயர்த்தமாகச் சொல்லுகிறது; உயிவின்கவிபரிஷ்டமாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்த விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநாநந்த மாஹாத்த்மயத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமில்லாமையாலே.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனாயிருக்கிறவன் என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என்ஸரீரத்திலே வந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] - என்னுள்ளானென்னவேண்டும் ஸ்யாநத்திலே “அடியேனுள்ளான்” என்றது, அடியேனென்கிறது - அஹம்ஸப்பர்யாயமாகையாலே. ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் அமவத்ஸோஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்]-சேதநனுக்கு, லிப்யாத்தம்ஸ்வரூபத்திலும் லிப்யமங்களவிக்கரஹமே உத்தேச்யமாயிருக்கிறுப்போலே, அஸ்ரிதன் ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் இவன் தேஹத்தையாயிற்று ஈஸ்வரன்விறு

ம்பியிருப்பது; செருக்கர் அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால்-ஜீவ பரஜேஷ்டமும், ஜீவர்களுக்கு பரம்பரஜேஷ்டமும், சேஷஸேஷித்வ ஸம்வந்யமும் அபர மார்யம்” என்றும் “ஓளபாயிகம்” என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் அர்யாத் பரதிக்ஷிப் தங்கள். ஆழ்வானுக்கு திருக்கோட்டியூர்நம்பி, “அடியேனுள்ளான்” என்னப்பெற்றபடியென்!” என்று பணித்தார். “உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் ஆர்?” என்ன,— சொல்லுகிறது மேல்: [அண்டத்தகத்தான்] - அண்டாந்தர்ஹிதங்கள்: அபார்யுங்க ளோடு புறம்புள்ளபூர்யுங்களோடு வாசிபற ஸ்வகுதனவன். ஸ்வகுதமான வஸ்து கிடர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான ஸரீரத்திலே அகப்பட்டதென்கை. - [படியேயிது] - [இதுவே - படி] - ஸ்வயாஸத்தருமாயிருப்பதோர் உபமாந்ததை உடையவனல்லன். ஸ்வகுதமுமாய், ஸ்வகீர்வாஹமுமாய் இருப்பதொரு வஸ்துவண்டாகிலிதே ஒப்புச் சொல்லலாவது. சொல்லும் படிதான் என்? என்னில்,—[பரம்பரன்] - மேலானவற் றக்கெல்லாம் மேலானவன்: “நெகிநெகி” என்றபடியே இவ்வளவன்று என்னு மித்தனை. இவ்விஷயத்தைப் பரதிபத்திபண்ணும்படிதான் என்? என்னில்,—[கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலே] - வேட்கன் “நிலைன்று” என்றும் இடத்தை இவர்களிடமாக்கிப் பேசுகிறார்களாணும். “கடி” என்றும், “நாற்றம்” என்றும் - பரிமளம். மீமிசைச் சொல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. “கடி” என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரிபள மென்றுமாய். பரிமளத்துக்கு உளரூம்புறம்புமில்லாதபடியாலே நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக் கழிநேர்மை] - அதினுடைய அறுவத்தால்வந்த ஸுவத்தில், ஓவ்வாம்சத்தைக் கழித்தநேர்மையுண்டு - நுண்மை, ஸுவாம்ஸம். புஷ்பத்தில் பரி மளத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே - அதில் அல்பாஸ்யூங்கள் ஓவ்வாம் ஸம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸூபாம்ஸம். [ஒடியாவின்பப் பெருமையேன்] - ஒடியாததுமாய், பெரிபதுமான ஸுவத்தைபுடையவன். நிக்யமாய், நிரதியமமான ஆந்தத்தைபுடையவன். [உணர்வி லும்பெருவனே]-ஜ்ஞாந்தில்வந்தான் மேலான ஒருவன். அத்தவியஜ்ஞாநாந்தஸ்வரூப னென்கை. [ஒடியாவின்பப் பெருமையே னுணர்விலும் பெருவன் - அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கிறவன்கிடர் என் ஸரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்.

ஸடு.—என்னுடைய ஹ்ருதத்திலே புகுந்திருந்த அளவன்றிக்கே, என்ஸரீ ரத்திலேயும் புகுந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] - திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் லேவித்துநின்ற போரப்புக்கவாறே, “ஆழ்வான்! ஆழ்வார் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடிகண்டாயே” என்ன, “க்ருதார்த்தனென்” என்று போந்தானாம். என்னுள் ளான் என்னவேண்டுமீடத்திலே, ‘அடியேனுள்ளான்’ - என்கையாலே - ஜ்ஞாநாந்தங்

இரண்டாம்பாட்டு, - அடியேன் இத்தாதி. “உடலுள்ளான்” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்தாதி.

ஆத்மாவுக்குஜ்ஞாநாந்தாதிகளும்நிரூபகமாயிருக்க,சேஷத்தவத்தையிருபகமாக அருளிச்செய்த துக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கோட்டியூர் இத்தாதி. “ஜ்ஞாநாநநிபயஸூதாஸெஷொஹிவாரா தீந்” என்றும், “ஜ்ஞாநிபொஃஜி” என்றும், “ஹவஸூதா” என்றும் இத்தாதிக்களாலே ஜ்ஞாநாந்தங்களும் சேஷத்தவமும் ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லாநின்றது; இதிலே அந்த

களன்று வஸ்துவுக்கு நிரூபகம்; சேஷத்வமென்கை. ஜ்ஞாநாந்நங்களிலும் அந்தரங்கம் லகவச்சேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்] - சேதநனுக்கு லகவத்ஸ்வரூபத்திலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேஸ்யமாஹற்போலே, ஈஸ்வரனுக்கும், இவர்ஸ்வரூபத்திலும் இவர்கழிக்கிற ஸாரீரம் உத்தேஸ்யமாய்த் தோற்றுகின்றது; செருக்கர் அலிம்தவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால் - “ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும், சேஷஸேஷஸுப்பந்தமும் அபரமார்த்தம்” என்கிற பகஷங்கள் அர்த்தாத்ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் “ஆர்?” என்ன, - இன்னு னென்கிறதமேல்:— [அண்டத்தகத்தான்முத்துள்ளான்] - அண்டாந்தர்ஹுத மாணபதார்த்தங்களோடு, புறம்புள்ள பதார்த்தங்களோடு வாசியு ஸர்வகதனுனவன். ஸர்வகதமான வஸ்துகிடர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான ஸாரீரம்ஸத்திலே அகப்பட்டதென்கை. [படியேயிது] - (இதுவே - படி.) ஸர்வதா ஸத்ருஸமாயிருப்பதோர் உபமானத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வகுதமு மாய் ஸர்வநிர்வாஹகமுமாயிருப்பதோரு வஸ்துவுண்டாகிலிறே ஒப்புச்சொல்லலா வது. சொல்லும்படிதான் என்? என்னில், - [பரம்பரன்] - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன். † “மெகதிமெகதி” (நேதிநேதி) என்கிறபடியே - இவ்வளவன்று என்னுமித் தனை. ஆனாலும் இவ்விஷயத்தைப் ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படிதானென்? என்னில், [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை] - ஆலை-மது. “கடி” என்றும், “நாற்றம்” என்றும் - பரிமளமாய், மீமி

ரங்க் நிரூபகம்எது?” என்று எம்பெருமானார் திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்துதமாக, ஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும், “இத்தை ஆசார்யமுனேக வெளியிடவேணும்” என்றுபார்த்து, திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸங்கிதிக்கு “ஆழ்வான்! இத்தைப்பெற்று வாரும்” என்று வரக்காட்டியருள, அவரும் எழுந்தருளி, நம்பியைஸேவித்து, இந்த வ்ருத்தகாந்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, ஆறுமர ஸம் ஸேவித்திருக்க, அவர் இரங்காமையாலே “எம்பெருமானார் ஸங்கிதியிலேபோய் ஸேவித்துவரு கிறேன்” என்று போகப்புக, அவரையழைத்து “ஆழ்வான்! * மயர்வறமதிகலமுருளப்பெற்ற ஆழ்வார்தானே ‘அடியேன்னுள்ளான், என்றபடி கண்டாயே!’ என்றருளிச்செய்ய, ‘க்ருதார்த்த னேன்’ என்று எழுந்தருளினாரென்றபடி. ஐதிஹயத்துக்கு வ்யாக்யாதா லாவமுருளிச்செய் கிறார் - என்னுள்ளான் இத்தாதி. அவையும் நிரூபகமாயிருக்க. அன்றென்கிறதென்னென்ன - ஜ்ஞாநாந்ந இத்தாதி. சேஷத்வம் அந்தரங்கமாகையாவது - லகவத்ப்ரகாரதயா லப்தஸத்தாகமான வஸ்துவாகையாலே ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை மற்றுள்ளவற்றை யிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்கை, தம்மிடத்திலிருந்தால் போராதோ? ஹேயமர்ன ஸாரீரத்தை விரும்புகைக்கு அடி ஏதென்ன - சேதநனுக்கு இத்தாதி. லகவத்விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமாகையாலே விரும்புகை ப்ராப்தம்: இது ப்ராக்ருதமன்றோ? உத்தேஸ்யமாகக் கூடுமோவென்ன - செருக்கர் இத்தாதி. “அடியேன்” என்றும், “உள்ளான்” என்றும் சொல்லுகையாலே - ஜீவபரபேதமும், “அடியேன்” என்ற ஏகவசநத்தாலும், “அண்டத்தகத்தான்” என்கையாலும் - ஜீவபரஸ்பர பேதமும், “அடியேன்” என்று - சேஷத்வம் சொல்லுகையாலே - சேஷஸேஷிஹவ ஸம்பந்த மும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதிக்ஷிப்தங்க னென்கை. புறம்புள்ள பதார்த்தங்க னென்றது - மஹ தாதிகளை. ப்ரப்ரயோகத்துக்கு லாக்ஷமாதல், “அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான் - உடலுள்ளான்” என்றத்தையும் கூட்டி லாக்ஷமாதல்-ஸர்வகதமான இத்தாதி. “இதுவே-படி- என்றுரைக்கலாம்படி யனல்லன்” இதுவே ஸர்வதா ஸத்ருஸமென்று சொல்லலாம்படியான உபமானத்தைஉடையனல்ல ன் ஸப்தார்த்தம். அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வகுதமும் இத்தாதி. “மேலானவற்றுக் கெல்லாம் மேலானவன்” என்றதுக்கு ப்ரமானம் - நேசிநேசி இத்தாதி. இவ்வளவல்லஇவ்வள வல்ல என்றபடி. ஆனாலும் என்றது - பரிச்சேதிக்கப் போகாவிட்டாலுமென்றபடி. “கடி - நாற்

† (புரு-உப-ச-உ)

சைச்சோல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. “கடி” என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரிமளமென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாமையாலே-நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை] - அதினுடைய அநுலவத்தால்வந்த ஸுகத்தில் து:காம்ஸத்தைக் கழித்த நேர்மையுண்டு - நுண்மை - ஸுகாம்ஸம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைத் தருஷ்டாந்தமாகச் சோல்லுதையாலே, அதில் அல்பாஸ்த்திரத்வங்கள் து:காம்ஸம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸுகாம்ஸம்: துன்பங்கழிந்த இன்பமென்றபடி. [ஒடியாவின்ப்பெருமையோன்] - ஒடியாததுமாய், பேசியதுமான ஸுகம். நித்யமுமாய் நிரதிசயமுமான ஆந்தத்தையுடையவன்; † “அநுமஜ்யே” (ஆந்தமய:) என்கிறார். [உணர்வி லும்பரோகுவன] - ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலானவொருவன். அத்விதீய ஜ்ஞாநாந்தஸ்வரூபனாகை. [ஒடியாவின்ப்பெருமையோனுணர்விலும்பரோகுவன் - அடியேனுள்ளான் - உடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமாயிருக்கிறவன்கிடர் என் ஸார்த்ததை ஆதரிக்கிறான்! (உ)

முன்றும் பாட்டு.

உணர்விலும்பரோகுவன அவனதருளாவற்றப்போருட்டு என்
உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே
உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றலப்பிலனவும்பழுதேயாம்
உணர்வைப்பெறஆர்ந்திறவேறி யானுந்தானுயோழிந்தானே.

ஆ.—(உணர்விலும்பர்).—“இப்படி எம்பெருமான் செய்தருளுகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்,—இச்சாமாத்ரமே காரணமாகச் செய்தருளினான்; அதுதான் என்னலே வந்ததொன்றன்று: அதுவும் அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வந்தது” என்றகொண்டு, இப்படி * இருத்தும்விபந்திற் சொன்ன பொருளை அதுபாஷித்து, பின்னையும், இவ்வளவோ அவன் எனக்குச் செய்தருளிற்று? வ்ருத்த ஸம்ஸலேஷ ஸ்த்தைத்யார்த்தமாக, தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாவிஷ்காரத்தாலே என்னை வஸீகரித்துவைத்ததுவும் போராடே, என்னேமெண்ணின ஸம்ஸலேஷத்துக்கு ஐங்கம் வருகிறதென்னும் ஓபத்தாலே, ஒன்றை

றத்து - ஆலையுள் - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மை - சேர் - ஒடியாவின்ப்பெருமையோன்” என்று அந்வயிப்பது. சேர் - ஸத்ருஸமான என்றபடி. ஆலே, பூவிலேயுண்டாமதாகையாலே, நாற்றமென்றது - பூவில் பரிமளமென்றபடி. அதில் து:காம்ஸமென்கை - புஷ்பத்தில் இத்தயாதி. ஒடியா - நித்யமாய் என்றபடி. விவரணம் - நித்யமுமாய் இத்தயாதி. “கடி நாற்றத்து - ஆலையுள்” என்று - ஸர்வகந்தங்களையும் ஸர்வாஸங்களையும்சொல்லி, ததனுவிவத்தில் அல்பாஸ்த்திரத்வாததோஷங்கழிந்த ஆந்தத்தில் ஸாராயஸத்தோடே ஸத்ருஸமாய் நித்யமுமாய் நிரதிசயமுமான ஆந்தத்தையுடையவென்று ஸப்தார்த்தம். அந்வயித்ததுக்கு ஐவம் - எல்லார்க்கும் இத்தயாதி. அண்டத்தகத்தான் என்று தொடங்கி, பரம்பரன் - கடிசேர் நாற்றத்துள்ளும், ஆலையுள்ளமுண்டான் - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மையோடே - சேர்ந்த - ஒடியாவின்ப்பெருமையோன் உணர்விலும்பரோகுவன் - அடியேனுள்ளான் னுடலுள்ளான் இத்தயவ்யம். (உ)

(தை-ஆ-உ)

எனக்குச்செய்யவொண்ணாதொருபடி, அஹமர்த்தகவிரிஷ்டனானதானே அஹம்ஸப்த வாச்ய நென்றுதோற்றும்படி தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்தமாவக்குண்டான நிரவதிகபுருஷார்த்தமாய் ஸாக்ஷாத்காரருபமாயிருந்த சோஷதைக ரஸத்வஜ்ஞாநத்தையும் தந்தருளி னுன்” என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, ஸம்ஸ்லேஷஸ்ட்யார்யமாக, ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வாவமாய் ஸ்வசோஷதைகரஸமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் எனக்குக் காட்டியருளினுன்கிறார்.

[உணர்விலென்றுதொடங்கி] - அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர்வறம மார்களதிபதியை அவன் ப்ராஸாடித்தாலே பெறுகக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத்தினேன்: இச்சித்தேனென்றவாறு. [அதுவுமவனதினருளே] - அவ்விச்சமைதான் பிறந்ததுவும் அவன் ப்ராஸாடித்தாலே. [உணர்வுமென்று தொடங்கி] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் ஸரீரமும்மற்றுமுண்டான அபரிச்சீதப்பமான ப்ரக்ருதிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும் அபுருஷார்ட்யம் என்றும் அறிவையுடையேனும்படிபண்ணி, இவைபுருஷார்ட்ய மல்லாமையைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக என்னை நிர்வஹித்து அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேதன்னைச் சொல்லலாம்படி ஸ்வப்ரகாரதபா நான் தனக்கு அத்த்யந்தசோஷமென்னு மிடத்தையும் காட்டியருளினான்.

ப.—அநந்தரம், தன்க்ருபாதிசயத்தாலே தான் என்னுள்ளே புருந்திருக்கும்படி என்னை இசைவிப்பதஞ்செய்து, நான் தனக்கு ப்ரகாரபூதனாயிருக்கிறபடியையும் ப்ரகாஸிப்பித்தா நென்கிறார்.

உணர்வில் - உணர்வு மிக்கிருக்கக்கடவரான, உம்பர்-நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வ ப்ரகாரநிர்வாஹகனான, ஒருவனை - அத்விதீயனானவனை, அவனது - அவனுடைய, அருளால் - க்ருபையாலே, உறற்பொருட்டு-ப்ராபிக்கைக்காக, என்-என்னுடைய, உணர்வினுள்ளே - அபேக்ஷாரூபஜ்ஞாநத்துள்ளே, இருத்தினேன் - இருத்தினேன்; அதுவும்-அந்த இச்சைதாலும், அவனது - அவனுடைய, இன்அருளே - நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே; (இப்படி என்னை இசைவித்து என்னுள்ளே புருந்தவன்), “உணர்வும்” (விஷயாவலம்பியான) ஜ்ஞாநவ்ருத்திவிசேஷமும், உயிரும் - (ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான) பஞ்சவ்ருத்திப்ராணபேதமும், உடம்பும் - (ப்ராணப்ரவ்ருத்திபேதமான) ஸரீரபேதமும், மற்று-மற்றும், உலப்பிலனவும் - (அஸங்க்யாதமான) மஹதஹங்காரேந்திரியாதிகளும், பழுது - ஹேயம்”, ஆம்-என்கிற, உணர்வை பெற - உணர்வைப் பெறும்படியாக, உணர்ந்து - நடத்தி, இறவுறி - (விலக்ஷணஸ்வரூபான ஆத்மாவளவும்) முடியக் கொண்டேறி, யானும் - (ஆத்மவிஷயமான) அஹம்புத்திவ்யவஹாரங்களும், தான்ஆய் ஒழிந்தான்- ஸ்வவிஷயமாம்படி ஆத்மப்ரகாஸிரிஷ்டனாய்விட்டான்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, ஸம்ஸ்லேஷஸ்ட்யார்யமாக, விலக்ஷணமாய் தனக்கு அந்நியர்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினான் என்கிறார்.

[உணர்வி லும்ப ரொருவனை] - உணர்விலே உளரான நித்யஸித்தர்-ஜ்ஞாநாயி கரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸவாதீரமாம்படி இருக்கிற அத்விதீயனை.

ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. * அயர்வழமமரர்கள் அதிபதியாயிருக்கிற ப்ராப்யம். “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொளே” என்றிறே ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளா லுறம்பொருட்டு]-அவனுடைய ப்ராஸாடித்தாலேபெறு கைக்காக, “ப்ராப்யம்அவன்” என்கிற நிர்வந்யத்தோபாதி, ப்ராபகமும்அவன்ப்ராஸாடிம் என்றிறே இவர்திருப்பது. ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயாகில் நீர்வாரின்ற அம்ஸ மேதென்னில்?—[என்னுணர்வினுள்?எ யிருத்தினேன்] - “வைத்தேன் மதிபால்” என்ற துதானிறே. அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாயீநமோ என்னில்? [அதுவுமவன தின்னருளே]- அந்த இச்சைதானும்பிறந்தது அவன்ப்ராஸாடித்தாலே. சிவநின்ற வளவுகள்தோறும் “இவ்வளவு அவனுலேபிறத்தது” என்னும்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய நிருபாயிகளெனாஹாடிம். “தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும் வியந்து” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகமவனே என்று “அருத்தித்து” என்றதிறே; அதையிறே இங்குச்சொல்லு கிறது. இரண்டரைப் பாட்டுக்குமேல - ஆத்மஸ்ரூப வைவக்ஷண்யத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது. [உணர்வும்] - வைவக்ஷிஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஸரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹாடிப்ரக்ருதி விகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயமுணர்வைப் பெறவூந்து]- இவை ஹேயமென்னுமறிவை நான் பெறுப்படிநடத்தி; “ஃதேநூந்து” என்னும்போலே இவை அபுருஷார்த்தமென்னும் உணர்வுண்டு-மயர்வற்றமதி: அத்தை நான் உடையேனும் படிபண்ணி. [இமேவறி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தமென்னுமளவே யன்றிக்கே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாதந்தஸ்வரூபனாய் நித்யனாய் ஸ்வதஸ்ஸுவிபாயிருக்கிற வளவுச்செல்ல அறிவித்தது. [யானுந்தானாய் ஒழிந்தானே] - அவ்வளவிலும் பர்யவஸி யாதே என்னைச்சொல்லுஞ் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லலாப்படி தனக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தான். அஹம் புத்தியும் அஹம்ஸப்தமும் தன் னளவும் செல்லும்படி ப்ரகாரதைகவேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். தச் சப்தம், குணவிஸரிஷ்டவாசியானவோபாதி த்வம் ஸப்தமும் அசித்விஸரிஷ்ட ஜீவாந்தர் யாமியாளவும் காட்டக்கடவதிறே.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. கேவல க்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையை யும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்த்தையார்த்தமாக, விலக்ஷணமுமாய்த்தனக்குஅநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளிளுனென் கிறார்.

[உணர்விலும்பரோருவனே] - உணர்விலேயுளரான நித்யஸித்தர்: ஜ்ஞாநாயிக ரான நித்யஸ்வரூபிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற அத்வித்யனே. இத்

மூன்றும்பாட்டு, - உணர்வில் இத்தயாதி. “என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்” என்றுதொடங்கி, “யானுந்தானையொழிந்தான்” என்னுமளவும்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கேவல க்ருபையாலே இத்தயாதி. * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஸ்லேஷம் உம்ஸ்தகமாகச் செல்லாநிற்கச் செய்தே, ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறதற்கு ப்ரயோஜனம்அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்த் தையார்த்தமாக என்று.

விவரணம் - ஜ்ஞாநாதிகாரான இத்தயாதி. இப்பதத்தால் மலிதார்த்தம் - டீ. ல. யாதி. அதைப்படி? என்ன - அயர்வழமும் இத்தயாதி. இப்பதத்தக்கு மலிதம் - ப்ராப்யம்அவனே

தால் - ப்ராப்யஸ்வரூபஞ்சோல்லிற்று. * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கு மிருப்பிறே ப்ராப்யம். “அடியார்கள்குறாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகோலோ” என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளால்] - அவனுடைய ப்ரஸாத்தாலே. “ப்ராப்யம்அவனே” என்கிற நிர்ப்பந்தத்தோபாதி, ப்ராபகமும் அவன்ப்ரஸாதமேயாயிருக்கிறபடி. [உறற் போருட்டு] - ப்ராபிக்கையின்போருட்டு. ப்ராப்யப்ராபகம் அவனேயாகில், நீர்அதில் அந்வயித்த அம்ஸமேதேன்ன: [என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்] - அவனே என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். “வைத்தேன்மதியால்” என்றதுதானிறே. இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாத்நமோவென்னில், - [அதுவுமவனதின்னருளே] - அந்த இச்சைதான் பிறந்ததும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே. நின்றநின்றஅளவுகள் தோறும், “இவ்வளவும் அவனாலேபிறந்தது” என்னும்படியாய்நிற்குப்பது அவனுடைய ஸௌஹார்டம். “தன்போன்னடிக்கீழ் - இருத்தும்வியந்து” என்று - ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயென்று, “அருத்தித்து” என்றதிறே; அத்தையிறே இங்குச்சோல்லுகிறது. இரண்டரைப்பாட்டுடன்கிறது அற்றது: மேல் - ஆத்மஸ்வரூப வைலகூஷ்ணயத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது:—[உணர்வும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்தப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஸரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹத்தாதிப்ரக்ருதிவிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து] - இவையெல்லாம், ஹேயமென்னும்படியான அறிவை நான் பெறும்படி நடத்தி; அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர்ஊருமாபோலே. இவை அபுருஷார்த்தமென்னுமுணர்வுண்டு-மயர்வற்றமதி;அத்தை நான்உடையேனும்படிபண்ணி. [இறவேறி]-ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தங்களென்னு மளவெயன்றித்தே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய், லகவச்சேஷத்தைக ரஸமாயிருக்கும் ஆத்மவஸ்துவென்னுமளவும் காட்டித் தந்து. [இறவேறி] - முடியவேற்றி. [யானும்தானுயொழிந்தானே - அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே, என்னைச் சொல்லும்சொல்லாலே தன்னைச்சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தான். “ஆழ்வீர்!” என்றால், “ஏன்” என்பான் ஈர்வரன்போலேகாணும். அஹம்ஸப்தமும் அஹம்புத்தியும் தன்னளவும் செல்

இத்யாதி. “பின்னாட்டுகிறது” என்கிற யோஜனைக்குச்சேரக் காட்டுகிறார் - வைத்தேன் இத்யாதி. மலிதம் - இச்சித்தேனென்கை என்று. ப்ராப்திக்கன்றே அவன்வேண்டுவது? இச்சைக்கு வேண்டுமோவென்ன - நீர்நீர் இத்யாதி. “உணர்வு” என்று - இச்சையைச்சொல்லுமோவென்ன - தன்போன்னடி இத்யாதி. யத்வா, “பின்னாட்டுகிறது” என்கிறத்தைக் காட்டுகிறார் தல். “ஊர்ந்து” என்கிறபதத்துக்கு லாகவச்சேஷமே உத்தார்த்தத்தை விஸ்திகரிக்கிறார். அந்வர்த்த இத்யாதி. அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர் என்றதுக்கு கீயர்காலந் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயமில்ல. ஆனாலும், ஸம்பத்தனாராஜா தரித்ரானால் த்ரஃயார்த்தமாகத் தேர்களிலேயேறித் தானே நடத்துகை. விஜயாவஹமான விஜயாதமுண்டு - அர்ஜுநரதம், அதிலே தானே ஸாரதியாயேறி லிஷ்மாதிகன் ஸாமர்த்யமெல்லாம் பழுதேயாம்படி அத்தேரை நடத்தினற்போலே, ஸரீரத்துக்கு ரதமென்றுபேராகையாலே, ததேகதேஸமான ஹருதயத்திலிருந்து வைஷயிக ஜ்ஞாநாதிகன் பழுதேயாம்படியான ஜ்ஞாநத்தை நடத்தினானென்று அருளிச்செய்யலாயிருக்கும். “இவைபெல்லாம்” இத்யாதி உபாயவிவரணம் - இவை அபுருஷார்த்தம் இத்யாதி. முடியப்போகையாவதேதென்ன - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. “ஊர்ந்து” என்றதுக்கு அநுருணமாக, “இறவேறி” என்றதுக்கு ஸப்தத்தைநெருக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - முடியவேற்றி என்று. மலிதம் - ஆழ்வீர் இத்யாதி.

லும்படி ப்ரகாரதைக வேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். * தச்சப்தம் குண விஸிஷ்டவாசியானவோபாதி, * த்வம்ஸப்தமும் அசித்விஸிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமியளவும் செல்லக்கடவதிதே. (க)

நான்காம் பாட்டு.

யானுந்தானயொழிந்தான யாதும்பவர்க்கும்முன்னேனை
தானும்சிவனும்பிரமனுமாகிப் பணைத்த தனிமுதலைத்
தேனும்பாலுங்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்தித்து என்
ஊனிலுயிரிலுணர்வின்ல் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே.

1.—(யானுப்) - நான் அநர்ஹனென்றகொண்டு என்னுடைய இச்சாறு குணமாகத் தன்னை எனக்கு அகல்வொண்ணாதபடி, தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்மா சேஷதைகஸ்வலாவ நென்னுமிடத்தைச் காட்டித்தந்தருளுநையன்றியே, தன்திருவடி களை நானே அகல்வேனல்லை நென்றிருக்கும்படியாக, ஸ்வசேஷதைகரஸமான இவ்வாத்மா நுபுராதிதிவ்யபூஷணம்போலே கல்யாணசாஸியாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தருளினு நென்கிறார்.

2.—நாலரம்பாட்டில், இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த ஹோக்யமென்னுமிடத் தையும் காட்டித்தந்தருளினென்கிறார்.

[யானும் என்று தொடங்கி] - சேதநாசேதர்களுக்குக் காரணமுமாய், விஷுத்யந்தர்ஹுதனானதானும், ஸ்வரூபம் நுத்ரன் தொடக்கமானகாரியவர்க்கத்துக்கும் காரணமானவனை. [தேனும் பாலும் என்று மேலுக்கு]-நிரதிரயஹோக்யமாய் என்னுடைய ஸாரீரத்திலும் ப்ராணனிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் வ்யாப்தமாய் நின்ற ஸ்வகூஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு சேஷமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். யாதும் பவர்க்கும் முன்னேனை, தானும் சிவனும் பிரமனுமாகிப்பணைத்த தனிமுதலை, தேனும்பாலும் கன்னலும்முதுமாகித்தித்தித்து - என் ஊனில் உயிரில் உணர்வின்ல் நின்ற ஒன்றான யானுந்தானுய் ஒழிந்தானே - உணர்ந்தேன் என்றவயம். இருந்ததேகுடியாக ஸ்வசேதநரையும் விசேஷித்து அவர்களில் ப்ரயாநான ப்ரஹ்ம நுத்ராதிகளையும் தன்னுடைய திவ்யஸங்கல்பத்தாலும் தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களாலும் அவர்களுடைய இச்சாதிகளுக்கு அதுகுணமாக ப்ராக்ருதமான ஜ்வர்யதாரதம்யத்தைக் கொடுத்து நடத்துகிறவன். அங்ஙனன்றிக்கே, என்னை பொருவனையும் விசேஷித்து முற்றாட்டாகக் கைக்கொண்டு, ஆத்மஸ்ரூபாதுகுணமாக ப்ராக்ருதமானஸப்தாதி விஷயாதுஉவம் ஹேயமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மஸ்வரூபம் பரதந்தர்மென்னுமிடத்தையும், ஆத்மா நிரதிரயஹோக்ய மென்னுமிடத்தையும் அறிவித்தார் என்று இவ்விரண்டு பாட்டுக்கும் கருத்து. நின்றனரிருந்தனரிற்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகாண்யத்துக்கு விசேஷணம்ஸ

காட்டித்தந்தப்ரகாரம்எது? என்ன - அஹம்ஸப்தம்
ரூப் - ஸ்வரூபையமொழிய ப்ரகாரப்ரகாரிவம்
விடத்திற்போலே சொல்லுமென்கிறார் - தச்சப்தம்

“யானுந்தானயொழிந்தான்” என்
மாவென்ன; “ததுவேலி” என்கிற

யாதி. க்ரமேணவ்யம்.

(க.)

மாண லோகப்பதரிலே தாத்பர்யம். கீழ் - ஆகமா ஹவத்ஸேஷத்வபர்யந்தமாக அ ஸந்யிக்கப்பட்டது. இனிமேல் ஆகம்மாதாம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது.

ப.—அந்தரம், ஸம்ஸ்தகாரணபூதனைவன், “சுஹிஷ்டு” என்கிறபடி, தனக்கு ஸர்வவிதஜீவாயபூதனை ஆத்மாவைத் தனக்கு அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாயுடையனாய் நிற்குநிலையை அறியப்பெற்றே என்கிறார்.

யாதும்யவர்க்கும் - ஸம்ஷ்டிரூபமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும், மு-
னேனை - (யிதக்யூவக்ஷணவர்த்தியான) காரணபூதனய், தானும் - (வ்யஷ்டிரூப ஸ்ருஷ்ட-
யாதிகளுக்கு உதரப்பாக ரக்ஷணத்துக்குக் கடவ) தானும், சிவனும் - (ஸம்ஹாரத்து
கடவ) ருத்ரானும், பிரபனும் ஆகி - (ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ) ப்ரஹ்மாவுமாய்க்கொண்டு
பனைத்த - விஸ்த்ருதனை, தனிமுதலை - ப்ரதாநகாரணபூதனய், (தான் இச்சேதநனுக்
ஸர்வவிதலோக்யாராம்போலே), தேனும்பாலும் கன்னலும் அமுதம்ஆகி - தனக்கு இ-
சாதரூப லோக்யமாய்க்கொண்டு, தித்தித்து - ரஸித்து, என் - என்னுடைய, ஊனில்
ஸரீரத்திலும், உயிரில் - ப்ராணனிலும், உணர்விலில் - ஜ்ஞாதத்திலும், நின்ற-அப்ரு-
க்ஷித்தனய்க்கொண்டு ஏகாகாரமாயிருக்கிற, ஒன்றை - ஆத்மஸ்வரூபத்தை, (ஸரீ-
மாக வுடையனாகையாலே), யானும் - அஹமர்த்தமும், தான் ஆய்ஒழிந்தானே - தானு-
ஷிட்டவனை, உணர்ந்தேன் - அறியப்பெற்றேன்.

இ.—ந:லாப்பாட்டில், பராப்தியைக் காட்டினவளவேயன்றியே இவ்வாற்றம், தனக்கு அத்தயந்த ஹோச்ய மென்னு மிடத்தையுந் காட்டினு னென்கிறார்.

[யானும் தானையொழிந்தானே] - கீழ்ச்சொன்ன அநர்யார்ஹஸேஷத்தவத்திங்
ப்ரீதியாயிலே யதபாஷிக்கிறார். [யாதுமித்யாதி] - காரணவஸ்தமான ஸகலசேதநா
சேதநங்களுக்கும் காரணமானவனே. நியதபூர்வசுண்ணவர்த்திபிரே காரணமாவது
ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நமிலே அவதரித்து, தானும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் தொடக்கமான
கார்யவர்த்தியாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமான ஆத்மவிதீபகாரணமானவனே; காமரூபங்களிழந்து
ஸக்த்யவஸ்தைப் ப்ரணவீபாலே ஸ்வஸ்வரூபத்திலே அந்நரகதமான சேதநாசேதநங்களை
ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கவீணின்னும் ப்ரயாந புருஷாவஸ்தையையுண்டாக்கி
மஹோதயபண்ட ஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமாக ஸ்வேருருபேண ஸ்ருஷ்டித்தும், அண்டர்தர்ஜித
பதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்தும்
பாலார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ர ஸஜாதியனாய்வந்து அவதரித்தவ னென்கை. [தேனும்
இத்யாதி] - “ஸவஹாரஸஃ” என்று சேதநனுக்கு அவன் இனிதாயிருக்குமாபோலே
அவனுக்கும் இவன் லோக்யனயிருக்கை. “அவனுக்கு லோக்யம்” என்னுமாகாரத்
தாலேயிதே, ஸ்வஸ்வரூபம்இவனுக்கு இனிதாவது. [என்னுனில் இத்யாதி] - என்ஸாரீ
ரத்திலும் ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்திலும், வ்யாப்தமான விலசுண்ணமான ஆத்மாவைத்
தனக்கு ஸாரீரமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். “நின்றவொன்று” என்கிற ஆத்ம
ஸ்வரூபவாசியான ஸப்தம், ஆஸ்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாலியாகம் பண்ணுகிறது
ஸ்வரீஷ்டமல்லாமையாலே லபிதவர்த்தமாயிதே யிருப்பது. ஆத்மாவினுடைய லோக்
யதையாகில் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதென் என்னில்? விழுவாரான
வர்களை கர்மானுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான். ஐஸ்வர்யகாமமான ப்ரஹ்மருத்
ராதிகளுக்கு ஐஸ்வர்யங்களைக்கொடுத்து அபிகாரங்களை நடத்திக் கொடுத்தான்; என்

னளவில் இவ்வாத்மா தனக்கு அந்நயார்ஹமாய் ஹோக்யமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தந்தானென்கிறார். தின்மனர் இருந்தனரிம்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு விசேஷணும்தாமான ஹோக்யதையிலே தாத்தபர்யம். வையயுகரணயத்துக்கும், நாட்டார் சொல்லுகிற ஸூத்தஜைமென்று பொருள்; ஸாமாந்யுகரணயத்துக்கும் ஸ்வரூபக்யமென்று பொருள்: 'யாதும்பவர்க்கும் முன்னேனை' என்று தொடங்கி எண்ணிலுயிரிலுணர்விலில் நின்றவொன்றான - யானும் தானுயொழிந்தானை உணர்ந்தேன்' என்றவயம்.

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. ப்ராப்தியைக்காட்டி எனவளவேயன்றியே, இவ்வாத்மா தனக்கு அத்தயந்தஹோக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தா நென்கிறார்.

[யானும்தானுயொழிந்தானை] - கீழ்ச்சோன்ன அந்நயார்ஹசேஷத்தவத்தில் ப்ரீதியாலே அநுபாஷிக்கிறார் [யாதும்இத்யாதி] - யாதும் யவர்க்குமென்று - காரணவஸ்த்தமான சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. [முன்னேனை] - கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வகூகணவர்த்தியானதிறே காரணமாவது. [தானும்இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களாடுவே அவதரித்த தானும். ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் முதலான கார்யவர்க்கமு மாய்க் கொண்டு விஸ்த்துதமான அத்விதீயகாரணமானவனை; சேதநாசேதநங்களடங்க அழிந்த போது தந்திருமெனியிலே ஸக்த்யவஸ்த்தப்ரஸூபோலே ஸூக்யமருபேண இவைகிடக்கும்படி த்யேறிட்டுக்கொண்டுநோக்கி. ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் விபக்தமாக்கி. அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேநடத்தி. அண்டாந்தர்வர்த்திகளில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளைஉண்டாக்கி. ஸ்வேநுபேணினின்று பாலககர்மத்தைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸாரீகதையும் ஆத்மாவையும்அதிஷ்டத்துக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணியும், அவர்கள் செப்கிற கார்யங்களோடு தான்செய்கிற கார்யங்களோடு வாசியற எல்லாம் தானே நடத்துகிறவனை. [தேனும்] - இப்படி இனிதாயிருக்கிறதூர்க்கு?என்னில். - 'வவவ ஸ்வாஸு' (ஸ்வரஸு?)என்று சேதநனுக்கு அவன் இனியனாயிருக்குமாபோலே ஸ்வரஸுக்கு இது இனிதாயிருக்குமிறே. அவனுக்கு 'என்னது' என்று இனிதாயிருக்கும்; இவனுக்கு 'அவனது' என்று இனிதாயிருக்கும். 'ஸ்வரஸுபரதந்தரன்'என்று அறிவதற்குமுன்னும், 'ஸ்வாஸுஸவம்அமையும்'என்னும்படி இனிதாயிருக்கிறதிறே. [என்னுனில்இத்யாதி] - என்ஸாரீரத்திலும், ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்தி

நாலாம்பாட்டு - யானும் இத்யாதி. "தேனும்பாலும்கன்னலுமருதுமாகி" என்கிறபதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - ப்ராப்தியை இத்யாதி.

பாருத்திக்கு ஹவம் - கீழ்ச்சோன்ன இத்யாதி. "தானும்சவனம்" இத்யாதியைப் பற்றுகாரணவஸ்த்தமான இத்யாதி. காரணபூசென்னொதே. "முன்னேனை" என்றதூக்கு ஹவம் - கார்யத்துக்கு இத்யாதி. முன்னேனை - காரணபூசனை. "யாதும் யவர்க்கும்" என்று தொடங்கி, "தனிமுதலே" என்னுமளவக்கும் அர்த்தம் - சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி பணைத்த - விஸ்துதனான. "தானும்" என்றதூக்கு அர்த்தம்-அண்டாந்தர்வர்த்திகள் இத்யாதி. "தேனும்பாலும்" என்று தொடங்கி, "தித்தித்திருப்பதாய் - என்னுனிலுயிரிலுணர்விலில் நின்றவொன்றை" என்று - ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இன்னார்க்கு இனிதாயிருக்குமென்னுமையாலே ஹவம் - இப்படிஇனிதாய் இத்யாதி. தமக்கும் ஸ்வரூபம் ஹோக்யமாயிருக்குமே, ஸ்வரஸுக்கும் தனக்கும் ஹோக்யமாயிடத்தில் வாசியேதென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்தவயம். அப்படி ஆத்மவஸ்துதான் ஹோக்யமாயிருக்குமோ வென்ன - ஸ்வரஸுபரதந்தரன் இத்யாதி. "கின்றவொன்றை" என்று.

† ஏறட்டுக் கொண்டு என்று காண்கிறது.

லும் வ்யாப்தமாய், விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஸரீரமாகவுடையவனை அறிய
பெற்றேன். “நின்றவொன்று” என்கிறது ஜீவாத்மஸ்வரூபவாசியான ஸப்தம்: ஆஸ்ர
மான ப்ரகாரிபர்யந்தாபிதாநம்பண்ணுகிறது. ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே ஹவத்பர்ய
தமாய்நேயிருப்பது. ஆத்மாவினுடையஹோக்யதையாகிற் சொல்லுகிறது, காரணத்வ
சொல்லுகிறதென்? என்னில், - விழுவான சேதநரை கர்மாநுதணமாக ஸ்ருஷ்டித்
விட்டான்; ஐஸ்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுகந்த ஐஸ்வர்யத்தை
கோடுத்துவிட்டான்; எனக்கு. அசிதம்ஸம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், ஐஸ்வர்ய
அபுநஷார்த்தமென்னுமிடத்தையும் ஆத்மவஸ்து தனக்கு அநயார்ஹஸேஷமாய் நிர
ஸயஹோக்யமா யிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தானென்கைக்காகச் சொல்
கிறார். * நின்றனரிருந்தனரிப்போலே, இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு விஸேஷணம்
மான ஹோக்யதையிலே தாத்தர்யம். வைபவிகரணயத்துக்கும், நாட்டார் சொல்லுகி
ஸப்தபேத மன்று பொருள்; ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்ய மன்று பொருள்
‘யாதும்யவர்க்கும் முன்னேனை’ ‘என்றுதொடங்கி என்னுனி லுயிரிலுணர்வின்னில் நின்
வொன்றான - யானும் தானொழிந்தானே - உணர்ந்தேன்’ என்றவ்யம். (8)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு அதனுள்ளேர்மையதுவிதுவேன்ற
ஒன்றுமொருவர்க்குணரலாகாது உணர்ந்துமேலுங்காண்பரிது
சென்றுசென்றபரம்பரமாய் யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்ற
நன்றுதீதேன்றறிவரிதாய் நன்றாய்ஞானங்கடந்ததே.

சேதநையன்றேசொல்லுகிறது, ஈஸ்வரனைச் சொல்லும் வழியேதென்ன - நின்றவொன்று என்
கிற இத்த்யதி. பண்ணும்ப்ரகாரமே தென்ன - ஸ்வநிஷ்டம் இத்த்யதி. ஸ்வநிஷ்டம் மல்லாமைய
யாலேயென்றது - ஸ்வபர்யவஸாயில்லாமையாலே என்றபடி. ஆத்மாவினுடைய ஹோக்யதை
சொல்லுகிறவிடத்திலே காரணத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையென்று ஸங்கித்துட்
பரிஹரீக்திறார் - ஆத்மாவினுடைய இத்த்யதி. “யாதும்யவர்க்கும்முன்னேனை” என்றதுக்கு ப்ர
யோஜநம் - விழுவான இத்த்யதி. “சிவனும்பிரமணமாகி” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஐஸ்வர்ய
காமரான இத்த்யதி. “தேனும்” என்றுதொடங்கி “ஒன்றையுணர்ந்தேனே” என்றதுக்கு ப்ரயோ
ஜநம் - எனக்கு அசிதம்ஸம் இத்த்யதி. “நின்றவொன்றை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே,
ப்ரகாரியான தன்னைக் காட்டித்தந்தானென்றன்றே தோற்றுகிறது: ஆத்மஸ்வரூபஹோக்யதை
யைக்காட்டித்தந்தா நென்று தோற்றவில்லையே?என்ன - நீர்நான் இத்த்யதி. ஹோக்யதாவிஷ்ட
டஸ்வரூபத்தில் விஸேஷணம்ஸமான என்றபடி. “நின்றவொன்றை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயத்
தாலே, “பிஷாதுகொவாய்” என்றும் போலே ஸ்வரூபைக்யமன்றே தோற்றுகிறதென்ன -
வையதிகரணயத்துக்கும் இத்த்யதி. வையதிகரணயம் - ப்ராஸங்கிகம். சுத்தபேத மன்றுஎன்றது -
ராஜப்ருத்தயர்க்குப்போலே, அப்ருத்தயிந்த சேஷஸேஷிதாவ நிபந்தமான ஹேஹம் பொரு
ளென்றபடி. ஸ்வரூபைக்யமன்று பொருள் - ஸரீரஸரீரிஹவ நிபந்தநைக்யம் பொருளென்றபடி.
“கீழ் அநுபாஷணமென்றது தவிர, “நின்றவொன்றான - யானும் தானொழிந்தானே” என்று
அந்வயிக்கையாலே இதுவும் ஓரர்த்தம். அநுபாஷண பக்ஷத்தில், “யாதும்” என்றுதொடங்கி
அடையே அந்வயம்.

ஆ.—“உணர்வுமுயிருமுடம்பு” என்று தொடங்கி நாலாம்பாட்டகப்பட ஆத்மசி தாத்ப்யமாய், நித்தேசத்தை ஹவத்ப்யந்தமாகப்பண்ணிக்கொடுப்போத்தது ; இனி, இந்நித்தேசமும் ஆத்மப்யந்தமேயாகிறது. [நின்றவென்றை] - இப்படி எம் பெருமானுடைய காருண்யத்தாலே என்னல் ஸாக்ஷாத்நுதமாய். பாக்ருதி மஹத ஹங்காராகாதஸோந்திரிய ப்ருதிவ்யாதிபூத ஸ்பதாதிக்ஷிஷ்ய ரூப சதுர்விம்ஸாதி தத்த்வ விலக்ஷணமாய், தத்ஸவ்வாவதந்த ரஹிதமாயிருந்த இவ்வாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருவர்க்கு அறிகையுமிருது, யோகத்தினாலே பாக்யக்ஷிக்கையுமி அறிதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் ஹவத்ப்ராஸாதத்தாலே அறிந்த இவ்வாத்ம வஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று ; அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிற தன்று என்கிறார்.

[நின்ற வென்று தொடங்கி] - தேஹேஹந்திரியாதிகளுக்கு ஸ்வாமியாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவை ஆராய்ந்தேனுக்கு அதினுடைய வைலக்ஷணம் ஒரு ப்ர காரத்தைச் சொல்லி ‘இப்படியிருந்தது’ என்று எத்தனையேனும் அறிவுடையார்க்கும் ஒன்றும் அறியவொண்ணது ; அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வொண்ணது. [சென் றென்று தொடங்கி] - போய்ப் போய் ஒன்றுக் கொன்று மேலாயிருக்கிற அன்னமயாதி களுக்குப் பரணய் பாக்ருதியின் தன்மை ஒன்றுமில்லாதபடி அத்நோடு அறஒட்டற்று ப்ராக்ருதமானபடியால் நன்றென்றும் திதென்றும் அறியவொண்ணதே அறவிலக்ஷண மாய் ஐந்தர்பைகஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும்: இப்பாட்டில்- ஸாக்யத்தில் தத்த்வ ஸங்க்யாநகரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்படி பைச் சொல்லிற்று.

ப—அநந்தம், இப்படி ஹவத்ப்ரகாரபூதனை ஆத்மாவினுடைய தூவரு மத்வாதிஸயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(நஸ்வரமாய் நானாகாரமான அசித்துப்போலன்றியே), நின்ற ஒன்றை - நித்ய(மாய் ஜ்ஞானைகாகார)மான ஆத்மவஸ்துவை, உணர்ந்தேனுக்கு - (அவன் ஸ்வப்ர காரதயா காட்டக்)கண்ட எனக்கு, அதனுள் - அதினுடைய, நேர்மை - ஸூக்ஷ்மமான வைலக்ஷணம், ஒன்றும் - ஒன்றும், (ஒருப்ரகாரத்தாலும்), ஒருவர்க்கு - நிஷ்பந்ஜ்ஞா நராயிருப்பார்க்கும், அதுஇதுஎன்று - ஏவம்விதமென்று, (அதுஹூதஸஜாதியமாக வும், அதுஹூதமமான ஸஜாதியமாகவும்), உணரல் ஆகாது- (ஸ்ராவணமநராதிகளால்) அறி யப்போகாது; உணர்ந்தும்-(வருந்தி) அறிந்தாலும், மேலும்-ஸமாப்யந்தமாக ஆரோ ஹித்தவளவிலும், காண்புஅரிது- அபரோக்ஷித்துக் காண அரிதாயிருக்கும்;(அவன் காட் டக்கண்ட எனக்கு), (தேஹேஹந்திரியமந்ஸ்ரணயுக்களில் வைத்துக்கொண்டு),பரம்பரம் ஆப் - ஒன்றுக்கொன்றுமேலாய், சென்றுசென்று - சென்றுசென்று, யாதும் - (அவற் றினுடைய விகாராதி) ஸ்வாவாமொன்றும், இன்றி - இன்றியே, தேய்ந்து - அத்யந்த ஸூக்ஷ்மமாய், அற்று- (தத்ஸம்பர்க்கம்) அற்று, நன்றுதீது-(அவற்றுக்குண்டான உத்த ரோத்ததாரபேகைபாய்வருகிற) நன்மையும் திமைபுமுடைத்து, என்று - என்று, அறிவுஅரிதுஆப் - அறிய அரியதாய்,நன்றுஆய்-(ஸ்ரவப்ரகாரவ்யாவ்ருத்தமான) ஜ்ஞாநா நந்த வைலக்ஷணயத்தையுமுடைத்தாய், ஞானம் - (அவற்றை அவலம்பிக்கிற) ஜ்ஞாநத் துக்கு, கடந்தது - விஷயமன்றியேயிருந்தது. இுகில் ஸாக்யோத்த மர்யாதையாலே ஆத்மவ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழ், ஹவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்க பட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு - படமதமான ஸௌகல்யத்தை நிஷ்கர்ஷக ஸ தத்தாலே பிரித்துச் சொல்லுமாபோலே, ஆத்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை அநுஸந்திக்கிற. இதில் முதற்பாட்டு - ஹவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர கும் அறியுப்போகிறதன்று; அது அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகிறதன்று என்கிற.

[விஃமலவொன்றை] - தேஹேஹந்த்ரிய பரஃபராணயீக்களிற்காட்டில் ஆந்யபாய இவையழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபபாய், இவற்றக்கு நிபந்தாவமாய், விலக்ஷண முமான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] - “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” என்று அவன் கல்பாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே இதுக்கு முன்பு மின்மினி போடே யிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கைவைத்திலர்; பரிகாரமும் ஹந்திரூபாபந்ஜ்ஞாநமாக யாலே இத்தை யநுஸந்திக்கப் போதுபெற்றிலர். முத்தன், நொவஜநம்ஸுராநு பண்ணு மாபோலேயிறே ஹவத்ப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷயமாயிருந்தபடி இத்தை யாராய்ந்தவாறே இந்ந்தபடியென்? [அதனுள் நேர்மை] - அதினுடைய வைக் ஷண்யம். [அதுஇதுஎன்று] - அதுஹதங்களின்படி யென்றதல், அதுஹவிக்கி வற்றின்படி யென்றதல் அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கும் உணரலாகாது] எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும் அறியப்போகாது; “கௌஸெ யிக்ஷாநஸூஷாஸிஷுக்ஷாலஸூஷெதஸாந”. [உணர்ந்து மேலும் கண்பரிது] - வருந்த யறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவொண்ணாது. [சென்று சென்று பரம்பரமாய்] - போய் போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமயாதிகளுக்குப்பரமாய். [யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வஹாவமொன்றும் தட்டாதபடி அவற்றோடு அறத்தொழ றற்று. [நன்று தீதென்று அறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்தைக்காட்டில் இந்த்ரியம் அதிற்காட்டில் மஸஸ்ஸு அதிற்காட்டில் ப்ராணன், அதிற்காட்டில் புத்தி என்கிறதில் வைலக்ஷண்யம் உண்டாகிறுப்போலே ப்ராக்ருதங்களில் உண்டான நன்மை தீமைகள் சொல்லவொண்ணுகிருக்கை. [நன்றாய்]-இவற்றிற்காட்டில் அதிலிலக்ஷணமாய். [ஞானக் கடந்ததே] - ஐந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில், அவை ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசியுண்டா யிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாணமம்யத்வ ளாம்யமுண்டு; அதுவு மில்லையென்கிறது, இப்பாட்டில். ஸாங்க்யத்தில் தத்வஸங்க்பாநுக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வ ரூபம் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “கீழ் - ஹவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப் பட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு-படமதமான ஸௌகல்யத்தைப் பிரித்து நிஷ்கர்ஷக ஸப்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே, ‘எம்பெம்மாளு’ என்கிற பாட்டளவும் கேவலஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ஆண்

அஞ்சாம்பாட்டு.-நீனீர் இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, மேல் நாலுபாட்டுக்கும் இரண்டுவகையாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் ஹவத்ப்ரகாரமாக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நிஷ்கர்ஷகஸப்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே - “வட ஸுஸாஸூழ்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து வ்யவஹரிக்குமாபோலேயென்றபடி, ஸப்தங்கள்தான், நிஷ் கர்ஷகங்களென்றும், உநிஷ்கர்ஷகங்களென்றும் இரண்டுவகையாயிருக்கும். அதில், நிஷ்கர்ஷகங் ளாவது - தர்மதர்மிகளைப் பிரியஅநுஸந்திக்கை. இதுதான், நிபதநிஷ்கர்ஷகமென்றும், வைவக்ஷிக

acharya.org

போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று! மேலாயிருக்கிற * அந்நமய ப்ராணமய மனோமய க
ளுக்கு அவ்வருகாய், [யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வாவங்கள் ஒன்
மின்றிக்கே அவற்றோடறத்தேய்ந்தற்று. [நன்றுத்தேன்றுஅறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்
திற்காட்டில் இந்திரியம், அதிற்காட்டில் மஹஸ்ஸு, அதிற்காட்டில் ப்ராணன் என்றொ
றுக்கொன்று வைலக்ஷணியமுண்டாகிருப்போலே, ப்ராக்ருதங்களின்படியால் நன்றோ
றும் தீதேன்றும் அறியவரிதாயிருக்கும். [நன்றாய்] - ஸ்வதோவ்யாவ்ருத்தமாய். [ஞான
கடந்ததே] - ஐந்திரியகஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில் அவை ஒன்றுக்கொன்
ருவோசியாயிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ராணமயத்வ ஸாம்யமுண்டு; அதுவுமில்
யென்கிறது. ஆக, இப்பாட்டில்-ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்
ருபத்தைச்சோல்ஹம்படியையும், அதுதன்னை அறிகையிலுண்டான அருமையுஞ்சோ
லிற்று.

(1)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்றாய்ஞானங்கடந்துபோய்நல்லிந்திரியமேல்லாமீர்த்து
ஒன்றய்க்கிடந்துநரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனையுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றும் கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்களைந்துபசையற்றால்
அன்றையப்போதேவீடு அதுவேவீடுவீடாமே.

ஆ. - (நன்றாய்) - யோமத்தினாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. அருமையென்னென்னில், - ப்ராக்ருதவிஷயங்களினுடைய அஸத்திரத்வாதி தோஷாதி ஸந்தாநத்தாலே மஸயுத்தமான ஸர்வேந்திரியங்களையும் ஆத்மவ்யதிரித்த ஸர்வவிஷயங்களினின்றும் நிவர்த்திப்பித்தால், இவ்வாத்மஸ்வரூபம் கைவருவது; ஆகையானே காண்கை அரி தென்கிறார்.

ஒ. - ஆறம்பாட்டில், யோமஸாஸ்தரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபப்ராப்தி யுபாயமாகச்சொல்லுகிற இந்திரியஜயாதிரூபமான யோமத்தாலே ப்ராக்ருதிவிநிர்முத்தஆத்மஸ்வரூபத்தை ஈஃஃவேப்பாபிக்கலா மென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்து] - அதுவிராஷணம். அதுவா [ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்துஒன்றய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனை, உணர்ந்துணர்ந்து - நன்றாய் - சென்ற] - சக்ஷராதிகரணங்களுக்கு விஷயமான ஸப்தாதி விஷயங்களில் அகப்படாதே தப்பிப்போய்ப் போனாலும் அவையிருந்த இடமேற இழுக்கக்கடவதாய் மிகவும் வலவத்தான இந்திரியகணத்தையும் வென்று ஆத்மாவோடு அநாதியாக விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் ஈஸ்தாமாய் மஹாஅபிவிசாரங்களாலும் ஸக்ரூபத்தாலும் பெரும்பாப்பாய் நித்யமான ப்ராக்ருதிதத்த்வத்தை மிக

மற்று. அவற்றின் ஸ்வஹிவமென்றது - தேஹாதிகளின் ஸ்வஹிவமென்றபடி. தேஹாதிகள் நன்று தீதென்றறியலாயிருக்கைக்கு ஹேதனவயம், அது அப்படி அறியப்போகாதென்னுமத்தையும் ஈர்ஸிப்பிக்கிறார் - தேஹம் இத்தாதி. இத்தாஹிவம்-கீழில் அவை இத்தாதி வாக்யத்வம். ஸாங்க்யத்தில்-ஸாங்க்யஸாஸ்தரத்திலென்றபடி. தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமம் - தத்வகணநக்ரமம். க்ரமேணாவயஃ (6)

வும் உணர்ந்து அதில் அவலாஹுமின்றிக்க ஸூத்தமாய்ப்போய் அதினுடைய லாஹ லாஹிமித்தமான ஸுவஹுஃவங்கனையும் உற விட்டு அவற்றிலுண்டான ருசிவாஸைகளும் போனால். [அன்றே அப்போதேயிடு, அதுவேயிடு] - அன்றே அப்போதே ப்ரக்ருதி தொற்றுகிறது; அதுவே ஆத்மப்பாப்தியாவது. [விடாமே] - இதுவும் புருஷார்த்தமாக இச்சிப்பார்க்குப் புருஷார்த்தமாம்.

ப.—அநந்தரம், யோஃஸாஸ்தரத்தாரா நிஷ்கர்ஷித்து வருந்தி அப்போது க்ஷிக்கப்பட்ட ஆத்மாவின் உய ப்ராப்யரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நன்றுஆய்-(ப்ராக்ருத ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஸங்கராஹித்யமாகிற) சுத்தியையுடையராய், ஞானம் - (அந்தவிஷயங்களிலே ஸங்கிப்பதான) வைஷ்பிக ஜ்ஞாநங்களையும், கடந்து - தப்பி, போய் - (அவ்வருகே) போய், நல் - (இந்த ஜ்ஞாநஜநகவாரா இவனைத் தப்பாமல்ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்) நன்மையுடைத்தான, இந்திரியம் - இந்திரியங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், ஈர்த்து - தலையழித்து, ஒன்றாய்க்கிடந்த - (“திவ்ஹேதேவஹுரூபவஹிவக்” என்கிறபடியே துர்விவேசமர்ப்படி சேதநீண்டு) சேர்ந்துகிடப்பதாய், அரு - தூத்யமாய், பெரு - (“ஈமஹஸ்யநதஸ்யூஹஸ்ய ஹோமாவாலிவிஷ்டெ” என்று தான்) அபரிச்சிந்மாய், உலப்பு இல் - (கார்யமுகத்தாலே) அஸங்க்யாதமுமாயிருக்கிற, பாழத்தை - ப்ரக்ருதித்தவத்தை, (ஆத்மாவிற்காட்டில் அத்தயந்தவஹிப்பூதமர்ப்படி), உணர்ந்துணர்ந்து - (ஸ்ரவணமந்ராதிகளால் பலகாலும்) உணர்ந்துணர்ந்து, சென்று - போய், ஆங்கு - அந்த ஆத்மவிஷயத்தில், இன்பத்துன்பங்கள் - (ப்ராக்ருதமாய் புண்யபாபகார்யமான) ஸுகதுக்களை, சேற்றுக்களைந்து - ஸ்ஹேதுகமாகக் கழித்து, பசை - (தத்திஷய வாஸநாருசிகளுமாகிற) பசையும், அற்றல் - அற்றல், அன்றே - அந்நாளிலே, அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்திலே, விடு - (ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷ) மோக்ஷம்பிறக்கும்: அதுவே - அதுவே, விடு - ஆத்மாதுவ லவ மோக்ஷமாகிறது: விடாமே - லகவத்ப்ரஹ்மபூதமாய் விஸக்ஷணமான ஆத்மாதுவமும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் குறையிலலை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், யோஃஸாஸ்தரத்தில் இந்திரியஜயாதிரூபமானயோமுத்தாலே ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்தர்க்கலாமென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] - அதுலாஷணமென்றதல். “நன்றாய்” என்கிற இதுகிடக்க; ஸப்தாதிவிஷயங்களை ஜ்ஞாநஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [நல் விந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்து] - தப்பிப்போனாலும் அவையிருந்தவிடத்தே இழுக்கக்கடவ ப்ரபலமான இந்திரியகணத்தையும் வென்று. [ஒன்றாய்க் கிடந்த] - ஆத்மாவோடு சேர்ந்து விவேகி: ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய், [அரும்பெரும் பாழ்] - “ஃரோயாஹுரூபத்யா” என்கிறபடியே ஃஸ்தமாய் மஹாஹிணிகாரங்களாலும் காரணமான அவ்யக்தஸ்வரூபத்தாலும் டெருப்பாய்ப்பையுடைத்தாய் ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக்டமாய். [உலப்பிலதனை உணர்ந்துணர்ந்து] - நித்யமான ப்ரக்ருதித்தவத்தை மிகவுமுணர்ந்து. [நன்றாய் சென்று] - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் கால்தாமாதே ஸூத்தனய்ச்சென்று. [அங்கு] - ஆத்மஸ்வரூபத்திலே. [இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - ப்ராக்ருதங்களை த்யாஜ்யமென்று விட்டாலும், ஸுவஹுஃவ ஹேதுவான புண்யபாபக் கிடக்குமாகில், அவை கொடுவது மூட்டுமிதே; புண்யபாப ஹேதுவான லாலாலாஹிங்களைப் பற்றிவரும் ஸுவஹுஃவங்களைவிட்டு, [பசையற

றால்] - அவற்றைவிட்டாலும் ருசிவாஸநைநர் கிடக்குமாகில் பின்னையும் மர்லிக்கு : அந்த ருசிவாஸநைநரும் போனால் [அன்றே இதுபாடி] - அம்முஹூர்த்தத்திலே பரக்ரு ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றும். பரக்ருதினை என்னகுமார்பமுடையாரில்லை. தர பக்கல் தபாஜ்புத்திபண்ணினாரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவேவீடு] - “உற் றது பற்றெனில் உற்றதுவியிரீ” என்று பரக்ருதங்களில் தொற்றுஅற்றவாறே ஆத்ம ப்ராப்திலகூணம் மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுமென்றால் [கோடே] - இதுவும் ஒரு புருஷார்ப்யமம். ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனாமிடத்திலே அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு ஆத்மாவும் ப்ராப்யமாகக் கடவதாகையாலே இதுவும் புருஷார்ப்யமமே என்கிறார். தம்முடைய உத்தேசாயத்தில் ஏகதேசத்தைப் புருஷார்த்தத்தில் சாமாவதியாக நினைக்கையாலேயே முன்பு இவர் இத்தைச் சிர்

௪௮. - ஆறும்பாட்டு. யோஸாஸ்தரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இந்தர் ஜயாதிருபமான யோஸ்த்தாலே பரக்ருதிவிநிர்முத்தஆத்மஸ்வரூபத்தை துக்கேந ஸாக்ஷி கரிக்கலா மென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] - வ்யாவ்ருத்தமான நன்மையை யுடைய தாய், இந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமா யிருக்குமென்று அவற்றை அநுலாவிக்க தென்னவுமாம். நன்றாயென்கிற இதுகிடக்க, ஸப்தாதி விஷயங்களைத் தப்பிப்பே யென்னுதல். “ஜ்ஞாயத இதிஜ்ஞாநம்” என்கிற ப்ரக்ரீயையாலே - ஜ்ஞாநமே கிறது: ஜ்ஞாநத்தால் காணப்படும் விஷயங்களை, ஜ்ஞாநஸப்தத்தாலே சொல்லுகிற [நல்லந்திரியமெல்லாமீர்த்து] - விஷயங்களைத் தப்பிப்போனாலும், அவையிருந்தவிட களிலே மூட்டக்கடவதான ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய இந்த்ரியங்களாய்கழித்து. [ஓரு மூய்க்கிடந்த இத்த்யாதி] - அநாதிகாலம் சேதநனோ ஸம்ஸ்குஷ்டமாய்க் கிடப்பதாய் “ஊராயாடி - ரதூயா” (மமமாயாதூரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்க வ தாய், மஹதஹங்காராத்யவஸத்தைகளாலே பரப்பையுடைத்தாய், ஹோஸமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாமபடியாய், ப்ரவாஹரூபத்தாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் நித்யமாயிரு கிற அசித்தத்தவத்தை; ப்ரக்ருதியை கார்யங்களாயும் காரணங்களாயு மிருக்குமென்ன மிடத்தை மிகவமுணர்ந்து. [ஆங்கு - நன்றாய் - சென்று] - தன்பக்கல் ஹோக்யத புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான இதில் கால்தாழாதே, ஆத்மஸ்வரூபத்தளவும்சென்று

ஆறும்பாட்டு. - நன்றாய் இத்த்யாதி. “நல்லந்திரியமெல்லாமீர்த்து” என்றுதொடங்கி “அன்றேயப்போதேவீ” என்னுமளவும் கடைகித்து அவதாரிகை - யோஸாஸ்தரத்திற் இத்த்யாதி.

தவிசீயார்த்தத்துக்கு, “ஆங்கு - நன்றாய் - சென்று” என்று மேலே அந்வயம். ஜ்ஞாந மென்று விஷயங்களைச் சொல்லுமோவென்ன - ஜ்ஞாயதே இத்த்யாதி. விவரணம் - ஜ்ஞாநத்தால் இத்த்யாதி. இந்த்ரியங்களுக்கு நன்மையேமென்ன - விஷயங்களை இத்த்யாதி. இவ்விடத்திலே ப்ரகீணேபவிஷயாரணே ப்ரயாவணோபரோயிந்யு | ஜ்ஞாநாஹோஸமமூஷ்யாக வஸூரித்யுபநிந்யு” என்றது அநுஸந்தேயம். ஈர்த்து - கழித்து. மஹதாதி கார்யாவஸத்தையைப் பற்ற - ப்ரவாஹரூபத்தாலும் நித்யமாய் என்றது. காரணாவஸத்தையைப்பற்ற - ஸ்வரூபத்தாலும் நித்யமாய் என்றது. “உணர்ந்துணர்ந்து” என்கிற வீபஸைக்கு அர்த்தம் - ப்ரக்ருதியை இத்த்யாதி. “ஆங்கு - சென்று” அவ்வாத்மவஸ்துவிலே சென்று என்றுஸப்தார்த்தம். “நன்றாய்” என்ற

[இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - அத்தை “த்யாஜ்யம்” என்று விட்டாலும், ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபகர்மங்கள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கொண்டு மூட்டுமிறே; அவற்றையும் விட்டு. அவற்றைவிட்டாலும் ருசிவாஸனைகள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கர்ப்பிக்கும்: [பசையற்றால்] - ருசிவாஸனைகள் எற்றால். [அன்றையப்போதே] - அக்காலத்திலே அம்முஹூர்த்தத்திலே. [வீடு]-ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் தோற்றமற்றும். ப்ரக்ருதியின்தனை சுணையும், ஸௌகுமார்யமுமுடைய நிலை. தன்பக்கல் த்யாஜ்யபுத்தி பண்ணினாரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவேவீடு] - “அற்றதுபற்றேனிலுற்றதுவீடியே” என்று-ப்ராக்ருதங்களில் தோற்றஅற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலகூண மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்வேதில்லை. [வீடாமே] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாக ஆத்மவஸ்துவை அனுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவீறே இவர்தாம் நினேத்திருப்பது. அவ்வளவுபோகமாட்டாதே, இதின் நன்மையைக்கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்ததீ! என்கிறார். தம்முடைய உத்தேசயத்தில் எகதேசத்தைப் புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியாகக் கொள்ளுகையாலேயீறே முன்பு இவர் இத்தைச் சிரித்திருந்தது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தாணுமதுதேறி
எதுவேதானும்பற்றின்றி யாதுமிலிகளாகிற்கில்
அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தாணுமதுதேறது
எதுவே வீடு? ஏதீன்பம் என்றெய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரே.

துக்கு ஹாவம் - தீர்பக்கல் இத்யாதி. இன்பத்துன்பங்கள் என்றது - ஸுகது:கஹேதுவான புண்யபாபங்களையென்றபடி. பலா ஹிஸந்திரஹிதமான கர்மநஷ்ட்டாநத்தாலே முன்பு ஹலாஹிஸந்தியுத்தமாகப் பண்ணின புண்யபாபங்கள் கூயிக்கும்; அத்தைப்பற்ற - அவற்றையும் விட்டு என்கிறார். “செற்றுக்களைந்த-” முழுச்சொல்லு: ஸவாஸநமாகவிட்டு. வீடு - வீடுகையுண்டாம். இவளுசையற்றாலும், அநாதியாய் வருகிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் விடுமோகென்ன - ப்ரக்ருதியின்தனை இத்யாதி. அதுஎப்படியென்ன - தீர்பக்கல் இத்யாதி. சுணை - வஜ்ஜை. இவ்விடத்திலே - “புக்ஷதெஹு:கூரோதாரம் நகிணிஷுத் திரேகிஷ்டுவதி | யாஷுஷாரவீ திவாநநுஷுபுநரோபெதிவாநாஷஸ்ய” என்ற ஸங்க்யகாரிகை அகஸந்தேயம். “அதுதே என்ற அவதாரனூர்த்தம் - அதுக்கென்ன இத்யாதி. நனைத்திருப்பது என்றவநந்தாம், “இப்படி இருக்கிறவர் “வீடாம்” என்று ஈடுபடுவானென்னென்ன” என்று கூட்டுவது. இப்போக்கைக்கு பரிஹாரம் - அவ்வளவு இத்யாதி. இப்போது கொண்டாடுகிறவர், “அதுசென்று” என்று முன்பு நிரவரிப்பானென்னென்ன - தம்முடைய இத்யாதி. ஏகதேசத்தை என்றது - தமக்கு உத்தேசஸ்யமான ஹவததஹவ ஸுகத்திற்காட்டில் அல்பமான ஆத்மாநுஹவஸுகத்தை என்றபடி. ஆக, ஈடுபடுகிறது அவர்களபிராயத்தாலே. சிரித்திருந்தது - ஸவாபிப்ராயத்தாலே என்றபடி. அன்றே - அக்காலத்திலே. அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்திலே என்றபடி. க்ரமேணாவய: - அதுவேவீடு-வீடுகைதானே ஆத்மப்ராப்திலகூண மோக்ஷமாயிருக்கும். வீடாமே - ஆத்மப்ராப்திலகூணமோக்ஷமானே, அவனுக்கு ப்ரகாரதயா அனுஸந்திக்கிற வழியாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்குமென்றபடி. (சு)

ஆ.—(அதுவேவீடு) - இந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ஹாவமே மோக்ஷமாகிறது. மோக்ஷம்பெற்றால் பெறும்ஸுகமாவதும் அதுவேயென்று அந்யவஸித்துக்கொண்டு வ்யதிரித்த விஷயஸங்கத்தைபெல்லாம் விடல், ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ஹாவலக்ஷணாயிருக்க மோக்ஷம் கைவரம்: இப்படிசெய்யாதார்க்குக் கைவரமாத: அவர்கள் ஸம்ஸரித்தேய மித்தனையென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே அத்தையும்விடக் க்ஷமராகில், அது மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும் ஸுகமாவதுவும்.

[அதுவே வீடு என்று மேலுக்கு] - அதுவே மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும் ஸுகமாவதுவும் என்று தேறாதே எதுவே மோக்ஷம் எதுவே ஸுகம் என்று அந்யவஸிக்கமாட்டாதார் என்றும் ஐவப்பட்டுப்போமத்தனை.

ப.—அநந்தரம், உத்தப்ரகாரத்திலே ஆத்மாவலோகநம்பண்ணுதார், ததவஸித்தியின்றியே ஸம்ஸரிப்பார்களென்கிறார்.

அதுவே - (கீழ்கவதப்பரகாரதயா ப்ரஸ்துதானை) ஆத்மாவினுடைய ஆவமே, வீடு - மோக்ஷமாவது; வீடுபேறு - அந்த மோக்ஷலாபத்தால்வரும், இன்பத்தானும்அது - ஆந்தமுமேயாக, தேறி, -நிஷ்கர்ஷித்து, எதுவேதானும் - ப்ரக்ருதிப் ப்ரதங்களுள்ளவற்றிலும், பற்ற - (ஹோக்பஹோகோபகரண ஹோகஸ்த்தாநுபேணவகிர) ஸங்கம், இன்றி - அற்று, யாதும் - (அத்தகாலேவந்த) ருகிவாஸநைகளும், இலிங்கமே - இன்றியிலேயொழியப்பெறில், அதுவே - (முன்பு தான் அறுதியிட்ட) ஆமாதுலாவமே, வீடு-மோக்ஷமும், வீடுபேறு - மோக்ஷலாபஜிதமான, இன்பந்தானும் ஆந்தமும், அது - அதுவே; தேறாது - (இப்படி ஹவதாத்மகமாக ஆத்மானை) நிஷ்கஷிக்கமாட்டாதே, 'எது - எது, வீடு - மோக்ஷம்? இன்பம் - (அத்தால்வரும் ஸுகமவது - வது?' என்று - என்று, எய்த்தார் - சித்ததெளர்ப்பல்யம்பிறந்தவர்கள், எய்த்தாரே - கர்ப்பநரகங்ககளிரண்டாலும் எய்த்தேவிரவார்கள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே வேறே சில வழிகளாலே ப்ராபிக்கப் பார்க்கில் அது கைவராதென்றார்.

[அதுவே வீடு] - அந்த ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷமாவது. [வீடு பேற்றின்பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தைப் பெற்றால் வரும் ஸுகமாகிறது அந்த ஆத்மாதுலாவமே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும் பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதியிலும் ப்ரக்ருதமான ஸப்தாஸ்தானிலும் உண்டான பற்றடங்க அற்று. [யாதும்லிங்கமாகில்] - அவற்றிலுண்டான வாஸநைகளும் அறத் தவிரப்பெறில். கர்மத்தை அதுஷ்டித்து ஜ்ஞாந்தையுடையனாய், ஸயிதப்ராஜ்ஞாக்யாவஸ்யைகள் பிறந்து யோமுமும் நிலைந்து, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணப்பெறில். [அதுவே வீடு] - கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியேமோக்ஷம் [வீடு பேற்றின்பந்தானுமது] - மோக்ஷஸித்தியால் வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாதுலாவம். [தேறாது] - இப்படி தெளிமமாட்டாதே. [எதுவே வீடு வகின்பமென்று எய்த்தார்] - 'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸுகமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - என்றும் க்லேஸப்பட்டுப் போமத்தனை. நிராஸ்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அதுஸந்யிக்கை நிஷ்ப்ரயோஜந மென்கை.

௩௫. -- எழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சோன்ன உபாயத்தின்படியே அவ்வஸ்துவை ப்ராபிக்கமாட்டாதே அதிலே ஸம்ஸ்யமநுவர்த்திக்குமவர்கள் உருவ க்லேஸப்பட்டேபோமித்தனை யென்கிறார்.

[அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சோன்ன அதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாகிறது. [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால்வரும் ஸௌக்யம் அதுவே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும்பற்றி] - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலுண்டான தோற்றம். [யாதுமிலிகளாகிற்கில்] - அதில் ருசிவாஸனைகளும் அறப்பேறில். கர்மத்தையநுஷ்டித்துஜ்ஞாநத்தையுடையனும், *ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞாந^௪யாவஸ்த்தைபிறந்து, யோகமும் தலைநின்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணப்பெறில். [அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சோன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - மோக்ஷஸித்தியில்வரும் ஸௌக்யம் அந்த ஆத்மானுவலம். [தேறது] - இப்படி தெரியமாட்டாதே. [எதுவேவீடுதெளிப்பமென்றெய்த்தார] - 'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸௌக்யமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - இளைத்தாரிளைத்தாரென்று உருவ க்லேஸப்பட்டேபோமித்தனை; நிராஸ்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கை நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை, (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்று இல்லத்தாரும்புறத்தாரும்
மோய்த்து ஆங்கலறிமுயங்கத் தாம்போகும்போது உன்மத்தர்போல்
பித்தேயேறியனாகும்போழியும்போது எம்பெம்மாறோடு
ஒத்தேசென்று அங்குள்ளங்கூடக்கூடிற்றுகில் நல்லுறைப்பே.

எழாம்பாட்டு.—அதுவே இய்யாதி. “எதுவேவீட்டென்கிற மென்றெய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரே” என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - கீழ்ச்சோன்ன இய்யாதி. கீழ்ச்சோன்ன உபாயமாவது - யோமுஸாத்ரம்.

வீடுபேற்றின்பம் - வீடுபெறுகையாலுண்டான ஆநந்தம். “அதுவேவீடு, வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறி” என்றது - ஜ்ஞாநத்தை. “எதுவேதானும்” என்று-முழுச்சொல். “யாதும்” என்று - ருசிவாஸனைகளைச் சொல்லுகிறது. “இலிகளாகிற்கில்-” இல்லாதவர்களாகப்பெறில். விவரணம் - கர்மத்தை இய்யாதி. கர்மத்தையநுஷ்டிக்கையாவது - ஹலாபிஸந்திரஹிதமாக வர்ணஸ்ரமதர்மங்களைச் செய்துபோருகை. ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகையாவது - ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமுமாய், இந்தரியஜயாதிஸூபமான ஜ்ஞாநயோமுத்திலே ஆரம்பிக்கை. ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞாக் யாவஸ்த்தையை பிரிக்கையாவது - விஷயங்கள் வந்துமேலிட்டாலும் கலங்காததாய்த்தையுடையவனாகை. யோகம் தலைநிற்கையாவது - ஜ்ஞாநாத்லக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து ப்ரதிஹாவிக்கும்படி அஷ்டாங்கயோகத்திலே முதிர்நிற்கை. கீழ், “அதுவேவீடு”இய்யாதி - ஜ்ஞாநத்தை; இங்கு, “அதுவேவீடு” இய்யாதி - ஹலததை. நிராஸ்ரயமாக என்றது - யோகஸாத்ரமத்தாலன்றிக்கே என்னுதல், விஸ்வாஸஹிநமாக என்னுதல். என்று தேறி என்றும், என்ற இப்படி தேறது என்றும் கூட்டுவது. கர்மமெனாவது, (எ)

ஆ.—(எய்த்தாரெய்த்தார்.) - இவ்வாத்மஸ்வரூபாவிர்லாவலக்ஷண மேமானது இந்திரியஜயமாத்மாத்மாலே கைவராதது, அந்திமதசையிலே ஓகவத்ஸமான ராத்மாதுஸந்யாநமும் வேண்டு மென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி உஸ்ஸம்பா உமான ஜ்ஞாநம் ஒரு னாவந்தாலும், அந்திமஸ்நருதி இல்லையாகில் அந்த ஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குப்படக்லேஸமெல்லாம் வ்யாயுமென்கிறார்.

[எய்த்தாரென்று தொடங்கி] - முடிந்தாரென்று பலகால் சொல்லி ஸ்வஹத்தில் ஹார்யாடிகளும் அவர்களுடைய அவஸ்யையை அறியவந்த புறம்புள்ளார்களோடு அத்தசையிலே இவர்கள் தங்களுக்கு ஹபாவஹமாம்படிக் கூப்பிட்டுக் கட்டுகொள்ள, தாங்கள் ஸரீரத்தை விட்டுப்போம்போது. [உன்மத்தரென்று தொடங்கி எத்தனையேனும் வீதராமருங்கூட உன்மத்தரைப்போடிலே அறிவுநிகட்டுப் புத்தாடிக் பக்கவிலே மிகவும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணும் உபாயிலே எம்பெருமானுடைய கைக்ஷணியத்தை அதுஸந்யித்த “இப்படி விலக்ஷணன்” என்று ஆத்மாவை அதுஸந்யிக்குடிற்றுகில் ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திப்பது. இவ்லாவிடில் செய்ததெல்லாம் வ்யாயு “சின்ன ஒன்றை உணர்ந்து” என்கிற பாட்டுத்தொடங்கி இப்பாட்டளவும், “அவர்கள் க்ருஷ்டாத்மாதுஸந்யாந மாத்ரமின்றிக்கே ஹவச்சேஷமானவளவும் ஆத்மாவை அதுஸந்யிக்குறது என்றும், இப்பாட்டில், “அந்திமஸ்நருதியும், எம்பெருமான் இவ்வாத்மனக்கு ஸேஷமென்றிருக்குமபோலே, இவன்நனக்கும் அத்தசையில் ஸேஷத்வாஸந்யாநம் கூடுமாகில் அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தி உள்ளது. இல்லையாகில் கிடையாத் என்றும் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்க்குமான ப்ரக்கிரையையாலே ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கு உவ்லோகந்ரூபமானஸாதம் கைப்பட்டாலும், ஓகவத்விஷயமான அந்திமஸ்நருயுண்டாகிலு மாயிற்று ப்ராப்தி ஸித்திப்பது என்கிறார்.

‘எய்த்தார் - (அவபவங்கள் வ்யாபாரச்ஷமமல்லாதபடி) இளைத்தார், எய்த்தார் (இந்திரியங்கள் விஷயக்ரஹணஸமர்த்தங்களாம்படி) இளைத்தார்,’ எய்த்தார் - (ஸ்வாமும் மந்த்ரீவிக்ரும்படி) இளைத்தார், என்று - என்று, இல்லத்தாரும் - க்ருஹத்த ஹார்யாபுக்ர்ப்ருத்தபாதிசகளும், புறத்தாரும் - புறம்புள்ள ஸம்ஸந்யிவாந், வ ப்ரப்ருகளும், மொய்த்து - திரண்டு, ஆங்கு - அவ்வவஸ்யையிலே, அலறி - இரிபக்கப்பிட்டு முயங்க - மேல்விழ, (“தம்வாசுதவஸாஜித்ராயபூலாஸக்ஷேநவ ஸரூப”) என்று, இவர்கள் பக்கவிலே நெஞ்சைவைத்து, யமபடரே வழித்துணையாக), தாம் - தாட போகும்போது - போம் அவஸ்த்தையிலே, உன்மத்தர்போல் - உன்மாதங்கொண்ட ரைப்போலே, பித்தேபேறி - நெஞ்சுகலங்கி, (“வனதெகயம்ஹவிஷ்ணு”) என்று இ. நின் பக்கல் மமதையாலே), அனூராகம் - அநுராகம், பொழியும்போது - அபிவர்த்தி கும்காலத்தில், (இக்கலக்கமற்றுத் தெளிவுபிறந்து), எம்பெம்மனோடொத்தேசென்று என்நாயனா ஸர்வரன் இவனைத் தனக்கு ஸேஷமென்று நினைத்திருக்குமபோலே இ. னும் தன்னை அவனுக்கு ஸேஷமாக அதுஸந்யித்து, அங்கு - அவன் பக்கவிலே, உ. எம் - (தன்)நெஞ்சு, கூடக்கூடிற்றுகில்-சென்றுகூடப்பெற்றதாகில், நல்-நல்ல, உறைப்பு உறுதி. தத்ப்ரகாரபூதனை ஆத்மாவை லலித்ததாகலாம். இப்படி துஸ்ஸஹமான ஆ. மாவிலோகநத்தையிறே எனக்கு எளிதாக ப்ரகாஸிப்பித்த தென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இஃ டுஃவஸ்பாடிநமானஜ்ஞாநம் கைவந்தாலும் அந்திமஸ்மருதி இல்லையாகில் இஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குக் கீழ்ச் செய்தவையெல்லாம் வடர்யமென்கிறார்.

[எய்த்தாரெய்த்தா எய்த்தாஅன்று] - இவனுக்கு உத்த்ரமணஸை பிறப்ப தற்குமுன்னே இவன்முடிசை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, “முடித்தான்” என்று பல காலும் சொல்லுவார்கள். இவன் கலங்கினடிசையில் நெஞ்சைத் தெளியவிடப் பார்ப்த மாயிருக்க, இவன் லயப்படும்படி “முடித்தான், முடித்தான்” என்பார்கள். [இல்லத் தந்தாரும்] - இவன் லாய்ந்தான் ஜீவிக்கும்நான் லோலத்தாலே சிலவற்றை மறைத்துப் போருகையாலே, “இது ஒருநெயில் பெருங்குடி என்? எல்லாம் நமக்கே ஆகவேணும்; இவன்போக அமையுட்” என்றிருப்பார்கள். [புறத்தாரும்] - இவனும் இவர்களு மான ஸமுதாயத்தனைப் பொருமையாலே புறம்புள்ளார், “போக அமையும்” என் றிருப்பார்கள். லாய்ந்தார்களுடைய அநாத்மகுணங்களைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்திறே இவன்போருவது. [மொய்த்து] - கல்பாணத்துக்கு அழைக்கவேணும்: டுஃவத்துக் குத் தாங்களே வருவார்கள் ஆடித்தாலே. [ஆங்கலறி]-மீனாகைக்கு ஸங்கை உண்டான டிசையிலே, உயத்தாலே பாணன் போம்படி கூப்பிடுவார்கள். [முயங்க] - கட்டிக் கொள்ள; மோலிக்க என்னவமாம், கூப்பிட்டிலே போகாத குறைபாணனும் போம் படி, ஸ்நேஹித்தாராளாக மேல்விழுந்து கட்டிக்கொள்ளுவார்கள். [தாம்போகும்போது]- “இவர்களைவிட்டுப் போகுகின்றோம்!” என்று நெஞ்சு அங்கேகிடக்க, தன்னால் மீள வொண்ணாதபடியாலே ஸ்நேஹத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பார்கள். [உண்மத்தர் இத்யாதி] - வீதராயிருங்குட உர்மாடிசையிற் போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவுபிறந்து ஸர்வஸ்வரணையும் தன்னையும் அதுஸந்யிக்கவேண்டும் டிசையிலே கலங்கி. [அனு ராகம் பொழியும்போது] - புத்தராகிகள் பக்கவிலே முன்பு ஸ்நேஹியாத நாளிக்கும்போர ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணும். இத்தசையிலே அலியதவிஷயங்களை முன்னே கொடுவந்து டிறுத்தவர்கள். ஜீவித்த நான், லோலத்தாலே த்ரவ்யத்தைப் புதைத்துவைத்து உபே ஸித்தவன் இப்போதாக ‘த்ரவ்யத்தையிட்டு அவர்களை லுஷித்துக் காணப்பெற்றி லோம்’ என்று கீழ் ஸ்நேஹியாத நாளிக்கும்போர ஸ்நேஹிக்கத் தொடங்கும். [எம் பெய்மான் இத்யாதி] - அத்தசையில் தெளிவுபிறந்து ஸர்வரணுடைய வைலக்ஷண் யத்தை யதுஸந்யித்து, இப்படி அவனோடொத்த சுத்தி இவ்வாத்தமாவுக்கு உண்டென்று அதுஸந்யிக்கக் கூடிற்றுகில் நல்லவாய்ப்பு. ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திக்கும். அல்லாதபோது செய்ததெல்லாம் வயர்த்தம். உண்மத்தர்போல் பித்தேதரில் அலிமதம் ஸித்தியாது. அதுராயம் பொழியில் ஆடிலாதனைப்போலே மானயப்போமித்தனை. “நின்றவொன் றை” என்கிறபாட்டுத் தொடங்கி நிஷ்க்ருஷ்டாதுஸந்யாநமாத்தரமன்றியே லமவச் சேஷத்வபர்யந்தமாக அதுஸந்யிக்கிறது. இப்பாட்டிலே ‘எம்பெய்மானோடு ஒத்தே சென்று அங்குள்ளங்குடக் கூடிற்றுகில்’ என்கிற அந்திமஸ்மருதியும் எம்பெருமான் தனக்கு ஸேஷமாக இவ்வாத்தமாவை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனுக்கும் அத்தசை யிலே ஸேஷத்வாதுஸந்யாநம் கூடுமாயில் நல்லவாய்ப்பு’ என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக் கும். லமவத்ருணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அதுஸந்யிக்கிறதென்? என்னில்,— இப்படி டுஃர்லமாயிருக்கிற இத்ததைக்கிடர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது! என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்மருதியாலே என்கிறார்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி துஸ்ஸம்பாடிமான ஜ்ஞாநம் கைவந்தா; அந்சிம்ஸ்மருதியில்லையாகில் செய்ததேல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரேய்த்தாரேய்த்தாரேன்று]-இவனுக்கு உத்தரமணதசை பிறப்பத் முன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, “முடிந்தான் முடிந்தான் மு தான்” என்று பலகாலும் சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. இவன் கலங்கினதசையிலே சைத்தேளிலித்து உத்தேச்யவஸ்துவை அநுஸந்திக்கவல்லனம்படி பண்ணுகை றிக்கே, “முடிந்தான், முடிந்தான், முடிந்தான்” என்கிற இத்தையே சொல்லாநிற்ப ளாயிற்று. [இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்] - இவன் தான் உள்ளநாளில் இவர்களு ளுன்றுங்கொடாமையாலே, “இவனும்இதொருநிலேற்பெருங்குடியுமென” இவன்முடி உள்ளதரவ்யத்தை நாமே விரியோகங்கொண்டாலாகாதோ?” என்றிருப்பர்கள் ஹார்ய கள். [புறத்தாரும்] - அவனும் இவர்களுமான ஸமுதாயம் பொருமையாலே “போ மையும்” என்றிருப்பர்கள் புறம்புள்ளார். [மொய்த்து] - கல்யாணத்துக்கு அழைத்தா னவாராதவர்கள், துக்கமுண்டானவாறே தாங்களே வந்து மேல்விழுவார்கள். [ஆங்கலறி இவனுக்குள்ளதேளிலும் போம்படி கூப்பிடாநிற்பார்கள்; மீளுகைக்கு ஸங்கையுண்ட தசையிலே, பயத்தாலே ப்ராணன்போம்படி கூப்பிடுவார்கள். [முயங்க] - கட்டி கொள்ள. கூப்பிட்டுக்குப்போகாத குறைப்ராணன்களும் போம்படி, ஸ்நேஹிகை போலே மேலேவிழுந்து கட்டிக்கொள்வார்கள். [தாம்போகும்போது] - “இவர்களை இவ்வைஸ்வர்யத்தையும் விட்டுப் போகாநின்றோம்” என்று நெஞ்ச இங்கேயிழுக்க, த னால் மீளவொண்ணாமையாலே ஸாரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பார்கள். “தா போகும்போது” என்கிறார்களானும், - அப்போதைக் கலேஸத்தைப்பற்ற. [உன்மத்தர் டீ யாதி] - வீதராகருங்கூட, உன்மாததசையிற்போலே அறிவுகெட்டு; தேளிவுபிறந்து தன் டீ யும் ஸர்வேஸ்வரனையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும்தசையிலே கலங்கி. [அநுராகம்பொழிய போது] - இனியானைப் போன்னையும் பூட்டிக்கொவெந்து முன்னே நிறுத்துவார்கள். புத் திகன்பக்கல் ஸ்நேஹியாதநானைக்கும் போர ஸ்நேஹிக்கத்தொடங்கும். ஜீவிக்கும்நா லோலத்தாலே இவற்றுக்கு ஒன்றும்செய்யான்; இப்போதாக, “புதைத்துவைத்த தா

எட்டாம்பாட்டு.—எய்த்தாதி இத்தாதி. உத்தத்தை அநுவதியாநின்றகொண்டு, “அ குன்னங் கூட” என்ற பதத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்தாதி.

“எய்த்தாதி” என்கிற தீர்ருத்திக்கு ப்ரயோஜனம்-இவனுக்கு இத்தாதி. விவரணம்-இவ கலங்கின இத்தாதி. “இல்லத்தாரும் புறத்தாரும் மொய்த்து - எய்த்தாதி” என்கைக்கு ஹேதுதே தென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவன் தான் இத்தாதி வாக்யவ்யவ்யத்தாலே. நடுவில்பெருங்குடி க்ராமணம். “மொய்த்து” என்றதுக்குஹவம் - கல்யாணத்துக்கு இத்தாதி. ஆயுத - அவ வஸ்த்தையிலே. இருவர்க்கும் ரோதநத்திலுண்டான ஊற்றத்தை யருளிச்செய்கிறார். ஆயுத - அவ இத்தாதி. விவரணம் - மீளுகைக்கு இத்தாதி. இவர்கள் கட்டிக்கொள்ளுகைக்குப் ப்ரயோஜனம் முன்புசொன்ன அபிஸந்தியென்கிறார் - கூப்பிட்டுக்கு இத்தாதி. “தாம்” என்றதுக்குஅர்த்தம் இவர்களையும் இத்தாதி. “போகும்போது” என்றதுக்குஹவம் - தாம்போகும்போது இத்தாதி கீழ்வாக்யவிவரணம் - நெளிவுபிறந்து இத்தாதி. அநுராகம்வர்த்திக்கைக்கு ஹேதுதேதென்ன இனியானை இத்தாதி. ஹேதவந்தாம் - புத்தராதிகள் இத்தாதி. முன்பு ஸ்நேஹிக்கவிலலையே வென்ன - ஜீவிக்கும்நாள் இத்தாதி. “பொழியும்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - இப்போதாக இத்தாதி

தை ஆபரணமாகப்பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம்” என்று மதகுதிறந்து ஸ்நேஹிக்கும். [எம்பெம்மாளுடோத்தேசென்று இத்தாதி] - இப்படி கலங்குகிற ஸமயத்திலே தேளி வுண்டாய், தன்னையும் அவனையும் அநுஸந்தித்து, “அவளுடோத்தசுத்தியையும் இது உடைத்து” என்று அநுஸந்திக்கையாகிற இவ்வர்த்தம் கூடிற்றுகில். “அவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்: இவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்” என்று அநுஸந்திக்கும்படி அவ்வாழ்வஸ்துவிலே ஹ்ருடியம் சேருகையாகிற அர்த்தம் கூமோகில், [நல்லுறைப்பு] - நல்லவாய்ப்பு. (ஆத்மப்ராப்திஸித்திக்கும்.) † அல்லாதபோது, செய்த தேல்லாம் வ்யர்த்தம். உண்மத்தர்போல் பித்தேயேறில் அலிமதம் ஸித்தியாது; அநுரா கம்பொழியில் ஆஹரதனைப்போலே மானுய்ப்போமித்தனை. ஆண்டான்பணிக்கும்படி - “நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு” என்னும் பாட்டுத்தோடங்கி, நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந் யாநமாத்தரமே யன்றிக்கே ஹகவச்சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கிறது; இப்பாட்டில் - “எம்பெம்மாளுடோத்தேசென்றங்குள்ளங் கூடக்கூடிற்றுகில்” என்கிற அந்திமஸ்மருதி யும், எம்பெருமான் தனக்கு ஸேஷமாக இவ்வாழ்வஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவளுடோத்து அவன்நினைவோடோத்து அத்தசையிலே ஸேஷத்வாநுஸந்பா நம் கூமோகில் நல்லவாய்ப்பு” என்று. ஹகவத்தகுணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதேல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில், — “இப்படி அரிதாயிருக்கிற இத்தைக்கிடர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது” என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்மருதியாலே. (அ)

எம்பார்யோஜனைநக்குச்சேர அர்த்தம் - இப்படி கலங்குகிற இத்தாதி. விவரணம் - அவ்வஸ்துவும் இத்தாதி. அர்த்தந்தரமாதல். “அவளுடோத்தசுத்தியை உடைத்து” என்றது - ஆத்மாவின்னுடைய ஸ்வாஹாவிக்காரத்தையிட்டு. § “ஒத்தேசென்று” - ஒத்தசுத்தியை யுடைத்தென்று. ஒத்தேசு என் றத்தை “ஒத்தேசு” என்று நக்துரைத்தல். அங்கு - அந்த ஆத்மவஸ்துவிலே. “உள்ளங்கூட” - உள்ளங்கூடுகையாவது - அநுஸந்திக்கையாய், அநுஸந்திக்கிற இவ்வர்த்தம். கூடிற்றுகில் - கூடு மாகில். அல்லாதபோதென்றது - கூடாதபோதென்றபடி. வ்யர்த்தமாம் ப்ரகாரமேதென்ன - உண்மத்தர் இத்தாதி. அபிமதமாவது - ஆத்மப்ராப்தி. மானுய்ப்போம் என்றவிடத்தில் - “ய்யவாவிஸுநாநுலாவக்யஜக்யஜெக்யவெவாழ் | தஜெக்யவெக்யக்யஜெக்யவ லாதலாவலித” என்றது அநுஸந்தேயம். “ஒத்தேசென்று” என்றதுக்கு அர்த்தம் - எம் பெருமான் தனக்கு இத்தாதி. “எம்பெம்மாளுடோத்தேசென்று” - எம்பெம்மான் நினைவோ டோத்துச்சேர்ந்து. ஏகாரம் - ஆவ்யயம். அங்கு - அத்தசையில்; சரமதசையிலென்றபடி. உள் ளம் கூடுகையாவது - ஸேஷத்வாநுஸந்தாநம். கூடிற்றுகில் - கூடுமாகில். நல்லுறைப்பு - நல்ல வாய்ப்பு. ஹகவதநுவிவம் வித்திக்குமென்றபடி என்று ஆண்டான் கிரஹஹத்திலே ஸப்தார்த்தம். “எம்பெம்மாளு” இத்தாதிக்கு - என்னாயுண ஈஸ்வரன் இவனைத் தனக்கு ஸேஷமாகினைத் திருக்குமாபோலே, இவனும் அவளுடோத்து, அதாவது - தன்னை அவனுக்கு ஸேஷத்வமாய் அநுஸந்தித்து. அங்கு - அவன்பக்கலிலே. “உள்ளம் - சென்று - கூட” நெஞ்சுசென்றுகூட, கூடிற்றுகில் - பெற்றதாகில். நல்லுறைப்பு - நல்லவாய்ப்பு. “தத்ப்ரகாரபூத்தான ஆத்மானை வபித்ததகலாம்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். உபகாரஸ்மருதியாலே என்கையாலே - உபகர் த்ருத்வ ரூபகுணாநுஸந்தாநத்திலே இதுவும் அந்தர்க்கதமென்றுகருத்து. காமேணாவ்ய: (அ)

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.

§ ஒத்தே சென்று என்றுபிரித்தே இவ்வர்த்தம் கொன்னலாம்: ‘ஒத்தேசு என்று’ என க்லிஷ்டகல்பனை செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கூடிற்றுகில்நல்லுறைப்புக் கூடாமையைக்கூடினால்
ஆடற்பறவையுயர்கோடி எம்மாயுவததுவதுவே
†வீடைப்பண்ணியோருபரிசே எதர்வுந் நிகழ்வுங்கழிவுமாய்
ஒடித்திரியும்கோகிகளும் உளருமில்லயல்லரே

ஆ — (கூடிற்றுகில்) - பரம்பருஷ ஸமாநாகாரதபா ஆத்மஸ்வரூபம் அ. ஸந்தேயமென்று சொல்லுவானேன்? தத்ஹிந்நமன்றே? என்னில், — பரம்பருஷனுக்கு இவ்வாத்மாவுக்கும் ஐக்யங்கடுவது லாவாஹி வங்களுக்கு ஐக்யங் கூடலன்றே? ஆதலால் அவனும்அவனே: இவனும்இவனே: அவன் இவனாகக்கூடாது. இங்ஙனே இவற்றை சொல்லுவார் சிலருள் லோகவென்னில், — ஸ்வமதி பரிகல்பத் திரிமூல அத்வைதவாதி ளான குத்ருஷ்டி உள்ளுமுள ரென்கிறார்.

ஒ. — ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்நிமஸ்மருதியிலே ஈஸ்வரனும் ஆத்மா மென்று இருவர் ப்ராஸக்தரானவாதே, “இந்த தத்வவ்ஷேடம் இல்லை; இவ்வாத்மாவு. ப்ரஹ்மமும் ஒன்று” என்றுகொண்டு சித்ஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாக சொல்லுகிற மாயாவாழ்களைக் க்ஷேபிக்கிறார்.

[கூடாமையென்று தொடங்கி] - “ஸர்வேஸ்வரபரிக்ரஹம்” என்னும் ஹ்ரீ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்குப் பரிகரமாகவுடைய ஆஸ்ரயமான குணசேஷ்டிதங்களுடையனான ஸர்வேஸ்வரனாகை ஸம்ஸாரியாக இந்த ஜீவாத்மாவுக்குக்கடுவது, அஸங்கதமான ஸாஸ்வஜ்ஞானதிகள் உண்டாகக்கூடி [அதுவதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயா யிருக்கும்த்தனை [வீடைப் பண்ணியென்று மேலுக்கு] - இங்ஙனே மோக்ஷஞ் சொல்லுவாரும் உளரே என்னில், — ப்ரபாணமூலமாகவன்றிக்கே ஸ்வவஸுத்திகளாலே சிலவற்றை மோக்ஷ மாகக்கட்டி காலதரயத்திலும் இந்த மோக்ஷத்துக்கு யத்ஸம்பண்ணி வ்யர்யமே தட்டித் திரிவாரும் உளர்; இல்லாமை இல்லை.

ப — அந்நதம், இப்படி ப்ரகாரதபா ப்ராப்தியின்றியே ஸ்வரூபைக்யப் மோக்ஷமென்கிற குத்ருஷ்டிபக்ஷம் அஸம்ஸவக்ரஸ்தமென்று அதிக்ஷேபிக்கிறார்.

கூடிற்றுகில் - (சித்ஸம்ஸாரியான ஜீவஸ்வரூபம் பிரதிஸயவிலக்ஷண ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகக்) கூடுமாகில், நல் - நல்ல, உறைப்பு - பெறுப்பேற்றே? கூடாமையை - லோகத்தில் கூடாமையே வடிவாயிருக்கிற ஸாஸ்வஜ்ஞானதிகளை, கூடினால் - லலிக்கட் பெற்றதாகிலிதே, அது - அந்தஜீவவஸ்து, (சித்ததேவ்ஷப்ராபாண வேதமயனாய்), ஆடல் - (ஐக்யவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே) டிர்ஸநீயகதியான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்கொடி. - (ஸ்வனவலக்ஷணப் ப்ரகாஸகமான) உச்சரிதத்வஜமாகவுடைய, எம் - ஆஸ்ரிதாதுலாவ்யமான, மாயன்ஆவது - ஆஸ்ரயஸ்வரூப ரூப குணங்களுடையனான ஸர்வேஸ்வரனாய்விடுவது; அதுவே - அந்தஜீவவஸ்துதானேயாமத்தனை; (த்ராவ்யம் த்ர வ்யாந்நாமாகை அஸம்ஸாவிதமிதே, ஆனால் இதுக்கு மூலமென்னென்னில்); ஒரு

† ‘வீடைப்பண்ணி’ என்று மிகாதுவந்தது எதுகையம்பற்றி.

பரிசே - ஸ்வபுத்திமயாதையா யிருப்பதொருபடியாலே, (அப்ரமாணமாக), வீடை - மோக்ஷத்தை, பண்ணி - கல்பித்து, எதிர்வும் - மேல்வரும் காலத்தோடு, திகழவும் - இப்போது வர்த்திக்கிற காலத்தோடு, கழிவும் - முன்பு கழிந்த காலத்தோடு வாசியற, ஆய - ஒருபடிப்பட வுள்ளாய், ஓடி - (“ஸம்ஸாராவதவீஷ்ட” என்று ஜங்கா லாய்) ஓடி, திரியும் - திரியக்கூடவ, போகுகளும் - யோகுகளும், உளரும் - உண்டா யிருக்கும்: (அநாதியான கர்மஜிதமான ஸம்ஸாரப்பாவாஹத்தில்), இல்லைபல்லரே - இல்லாதாரில்லையிறே. ஏவம்வித மஹாபோயிகளும் ஸம்ஸாரவிதமென்று அகிசேஷித்தா ராயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரதேஹம் ப்ரஸ்துத மாணவாநே, “இந்தவேஷம் பரமார்த்தம்; தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஆத்மாவும் ப்ரஹ்ம மும் ஒன்று” என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிக்களை கேஷ்பிக்கிறார்.

[கூடிற்றுகில் நல்லுறைப்பு] - அநுலாஷணம். [கூடாமைஇத்யாதி] - “ஸர் வேஸ்வரபரிசுரஹம்” என்னும் ஹர்ஷப்பாக்ஷக்காரிலே ஆடாதின்றுள்ள பெரியதிருவடி யைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விஸேஷணமாகவுடையனாய் ஆப்சர்பகுண சேஷடிதங் களையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரானை, இஸ்ஸம்ஸாரியான ஜீவாத்மாவுக்குக்கூடுவது, ஸாஸ விஷணம் வந்த்யாஸுதன் என்கிற அநுபந்நங்கள் உபபக்ஷமாகக்கூடல். [அதுஅதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயா யிருக்கும்க்கலை; ஸுருதவாஹனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகரூப, அதிமாநுஷ்டேசஷ்டிதனை ஸர்வாபிகளைகமாட்டாது. தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தவாநே, வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாநோ? “சுநுஷ்டேஷ்யுஷ்மி நெநகி த டேஷ்யதாபத:” [வீடைப்பண்ணி இத்யாதி] - நித்யஸித்தார்க்கும் அவ்வருகான தத்த்வமாக நித்யஸம்ஸாரியைச் சொல்லுவார் உண்டோ? என்னில், — அப்படி இருப்பா ரும் உண்டென்கிறார். [ஒப்பரிசே வீடைப்பண்ணி] - ஸாஸ்த்ரமுலமாகவன்றிக்கே அநித்யாவிருத்தியே மோக்ஷமென்று ஸ்வஸூக்தியாரிலே ஒன்றைக்கூட்டி. [எதிர்வும் இத்யாதி] - ஹூக ஹர்ஷயக் வர்த்தமாநகாலக்ரயங்களிலும் உளராய், திஷ்டப்ரியோஜந மாகத் தட்டிக்கீதியும் மஹாபோயிகளும் உளர். [இல்லைபல்லரே] - இல்லாமை இல்லை. காலம் அநாதி; பண்ணிகைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லை இல்லை. இப்படி இரூப்பாரில் மஹாபுருஷர்கள் உண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாது உண்டோ?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துதமான வாநே, இந்த “வேஷம் அபரமார்த்தம்: தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று” என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை கேஷ்பிக்கிறார்.

[கூடிற்றுகில்நல்லுறைப்பு] - அநுலாஷணம். [கூடாமை இத்யாதி] - ஸாஸவிஷா ணமாதல், உபநுஸுமமாதல், வந்த்யாஸுதனாதல் அநுபந்நமானவை கூடாமாகில், “ஸர்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கூடிற்றுகில் இத்யாதி.

“கூடாமையை” என்றது - கூடாதவை யென்றாய், அநுபந்நமானவையென்றபடி. ஐகராம் - அவ்யயம். “கூடினல்” என்றது - கூடாமகிலென்றபடி. உயர்கொடி - உச்சரி

ஷஸ்தைதர்பார்த்தமாக, திவபுருஷஸொர்ஜ்ய ஸௌமந்தப் ஸௌகுமார்ப லாவண்ய யௌவநாத்யந்தகுண விரிஷ்டனாய், அஸங்க்யேய கல்மாண திவ்யபூஷண திரியாயுதோ பேதனான தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்த நுளினான் ; கிரீர்வரஸாங்க்ய குத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தன்னைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தநுளினான் ; ஆதலால், அந்நிறதானுஸ்யாநஜ்ஞாந அஜ்ஞாந வ்ருத்திசூக்தி ரதி ஐகவதநுஹவவிரோதிக்களெல்லாம் போக்கிறே மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யாதி குத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாமே காத்து எனக்குஸேஷிபான தான், என்னோடேவந்து கிரந்தாஸம்ப்ரஸேஷம் பண்ணுகையாலே என்னுடைய ஸகலஃபங்களும்போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - “இல்லையென்னவொண்ணாதே அஸ்திமாத்தாமா யிருப்பார்” என்று ஸேஸ்வரஸாங்க்யமதம். [உளராயில்லையாகியே] - “இல்லையாகியே உளரென்று கிரீர்வரஸாங்க்யமதம். இவைவிரண்டையும் ஆஸ்ரித அநாஸ்ரிதவிஷய மென்றுஞ் சொல்லுவார். [உளரென்று தொடங்கி] - குணவிஹித்யாலிகளெல்லாவற்றும் பூர்ணமாயிருந்துள்ளவர் அவற்றைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே எப்போதும் வர்த்தியாகின்றார். [வளருமென்று மேலுக்கு] - வள ரும்பிறையும் தேய்பிதையுட்போலே மாறிமாறி வருகிற வ்ருத்திசூக்யங்களும், தமஃ ப்ரகாஸங்கள்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போக்கப்பெற்றேறும்.

ப.—அந்தாம், ஏவம்விதமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாஸரிப்பித்து ஷாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களில் கைகழலாதபடி என்னெஞ்சிலே யவன் புகுந்திருக்கையாலே, என்னுடைய ஸம்ஸாரிக க்லேஸமெல்லாம் தீர்த்தே நென்கிறார்.

இல்லை - ஆபுந்திவிஷயத்தில் இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு, அல்லராய் - விஷயமல்லராய்க்கொண்டு, உளரும் - என்றுமுளருமாய், இல்லையாகியே - (அநாபுந்தி விஷயத்தில்) இல்லையாயே, உளராய் - உளராமவர், எம் - எங்களுக்கு (ஸ்வரூபரூபகுண விரிஷ்டராய்க்கொண்டு), ஒருவர் - அத்விதீபராய், உளர் - ப்ரகாஸரிப்பித்தார் ; அவர் - அவர்தாமே, வந்து - (அஹிநிவிஷ்டராய்)வந்து,என் - என், உள்ளத்துள்ளே - நெஞ்சக் குள்ளே, உறைகின்றார் - சித்யவாஸம் பண்ணுகின்றார் ; (அத்தாலே), உளரும் பிறை போல - வளரும் பிறைபோலேயிருக்கிற, ஆக்கமும் - ஆக்கத்தையும், தேய்பிதையும் போல - தேய்பிதையோலேயிருக்கிற, அசையும் - அழிவையும், வளரும்சுடரும்போல் - அவிவ்ருத்ததேஜஸஸையுடைய ஆதித்யனைப்போலும், நெருளும் - ஜ்ஞாநத்தையும், இருளும்போல் - அந்தகாரம்போலேயிருக்கிற, மருளும் - அஜ்ஞாநத்தையும், மாய்த் தோம் - நசிப்பித்தோம், ஒளபாதிக வ்ருத்திசூக்யங்களும் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போய் ஏகரூப ஸ்வஹாவனான ஆத்மாவை உர்த்திக்கப்பெற்றேறும் நாம் என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வ யம்வரித்து அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு அவகாசம் இல்லாதபடி நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகலஃபங்களும் போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - “இல்லையென்னவொண்ணாதே அஸ்திமாத்தாமா யிருப்பார்” என்று ஸேஸ்வரஸாங்க்யமதம். வியதிஷேயசூக்தம் என்கிறக்கேயிருக்கும்

ஊர்த்தாவைப்போலே, ஈஸ்வரனாகிறான் ஜகந்நியமநக்ஷமனன்றிக்கே ஸத்ஸாவமாத் யிருக்கை. [உளராயில்லையாகியே] - “இல்லையாகியே உளர்” என்று கிரீஸ்வரஸா மதம். இல்லையாப்கொண்டே அவ்வஸ்துவின்னுடைய ஸத்ஸாவமென்கை. ‘ஆட் ர்க்கு இல்லையல்லராய் உளர்; அநாஸ்ரிதர்க்கு இல்லையாகியே உளர்’ என்று ஆட் அநாஸ்ரித விஷயமென்றும் சொல்லுவர். [உளரெம்மொருவர்] - குணவிஹித களால் பூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயிகரித் த விதியர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார்] - குணயிகரானவர் னளவும் வந்து * மயர்வற மதிசலமருளித் தாந்திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண் நின்றார். [வளரும் இத்தாதி] - அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே உ ரணைப்போலே மாறிமறிவருகிற வருத்திக்ஷயங்களும், ஆழிதயனையும் அந்யகாரத் துய்ப்போலே மாறிமறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் கிப்போஷமாகப் போகப் பெ ரும்.

சடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸாங்க்யாதிருத்தருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தா ஸ்வயம்வரித்து, நினைவுக்கு வாய்த்தலைபான மகஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையா(என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போயிற் றென்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - “ஈஸ்வரனென்பானொருவனுள்ளான். இல்லையென் னொண்ணுதே அஸ்திமாத்தரமாயிருக்கும்” என்று ஸேஸ்வரஸாங்க்யமதம்: விதிநிஷேதக னன்றிக்கேயிருக்கும் பர்த்தாவைப்போலே, ஈஸ்வரனாகிறான் ஜகந்நியமநக்ஷமனன்றிக் ஸத்ஸாவமாத்ரமேயாயிருக்குமென்கை. [உளராயில்லையாகியே] - “இல்லையாகியேகா அவனுடையவுண்மை” என்னும் கிரீஸ்வரஸாங்க்யன்: அந்த பக்ஷங்களை நிரஸிக்கி லு அன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயமாக்கி, இல்லையல்லராய் உளராயிருப்பார் ஆஸ்ரிதர்க் இல்லையாகியே யுளராயிருப்பார் அநாஸ்ரிதர்க்கு. [உளரெம்மொருவர்] - குணவிஹித களால் பரிபூர்ணராய்க்கொண்டே உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயிகரித்த விதியர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்] - குணதிகரான அவர் என்ன வும் வந்து, * மயர்வறமதிசலமருளித் தாம் திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணந் தார். [வளரும் இத்தாதி] - தீபஸந்நிதியில் அந்தகாரம் நில்லாதாப்போலே, அவர் என்வ் தயத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, சந்த்ரனுக்குப்போலே மாறிமாறி வரக்கட

பத்தாம்பாட்டு.—உளரும் இத்தாதி. “உளரெம்மொருவர்” என்றுதொடங்கி, “மா டோம்” என்னுமளவும் கடாசுத்தி அவதாரிகை - ஸாங்க்யாதி இத்தாதி, ஸாங்க்யன் - கிரீஸ் வரங்க்யன். ஆழிஸப்தத்தாலே - ஸேஸ்வரஸாங்க்யரைச்சொல்லுகிறது.

“இல்லையல்லராய் - உளர்” என்று அந்வயிப்பது. இல்லாதவரல்லராய்க்கொண்டு உள யிருப்பொன்று ஸப்தார்த்தம். “இல்லையல்லராயுளரும்” என்றதற்கு அர்த்தம் - ஈஸ்வரனே, பான் இத்தாதி. விவரணம் - விதிநிஷேத இத்தாதி. “உளராயில்லையாகியே” - இல்லையாகியே யுளர்; இல்லையன்றியே யுளராயிருப்பார். இல்லையென்றபடியென்று ஸப்தார்த்தம். அர்த்தாந்தர அன்றிக்கே இத்தாதி. குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணராய் என்றது - அர்த்தாத்வரித்தம். “உள மில்லையல்லராயுளராயில்லையாகியே” என்று - ஸேஸ்வர கிரீஸ்வர ஸாங்க்யருடைய மதாநுவா மாதல், ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரித விஷயத்தில் இவன் இருக்கும்படியை ஸ்வ:ஹிப்ராயத்தாலே அருள் செய்கிறாராதல். உளரும்பிறைபோல், ஆக்கமும் - வருத்தியும், தேய்பிறையும்கூட, அசையும் ஸங்கோசமும், அதாவது - வருத்திக்ஷயமுமென்றபடி. இத்தால் - ஸரீரத்தினுடைய வருத்திக்ஷய

தான வ்ருத்திசூயங்கடும், ஆதித்யனும் அந்தகாரமு' போலே மாறிமாறிவரக்கடவதான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கடும் மாய்க்கப்பெற்றேம். (க0)

ராம் பாட்டு.

தெருளும்மருளும்மாய்த்துத் தன்றிருத் துசெம்பொற்கழலடிக்கீழ்
அருளியிருத்தமம்மானும் அயனஞ்சீவனும் திருமாலால்
அருளப்பட்ட சடகோபன் ஓராயிரத்துளிப்பத்தால்
அருளியடிக்கீழிருத்தம் + நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே.

ஆ.—(தெருளும்) - சதுர்முக பசுபதி ப்ரப்ருகி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்
நியந்தாவாய், ஸ்ரீபுத்தியாயிருந்தவைத்து, ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதி ஸ்வாநு
ஹ விரோதிகளைப் போக்கி, ஸ்வாஸ்ரீதரைத் தன் திருவடிகளிலே சேர்விக்கும் ஸ்வலா
வனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அருளுக்கே பாத்ரமான சடகோபன் ஓராயிரத்து
ளிப்பத்தும் வல்லாரை யருளி அவனடிக்கீழிருந்து மென்கிறார்.

ஒ.—சிமமத்தில், இப்பத்தும் சுற்றாரை, ஆழ்வார்தம்மை விஷயிகரித்தார்
போலே எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயிகரித்துத் தன் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்
கொள்ளும் என்கிறார்.

[தெருளும் மருளுமென்று மேலுக்கு] - ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுவரான ஸர்
வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வானாய், தன்னை அதுபிஷிக்கு விபோய்யான ப்ராக்ருத
விஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைப் போக்கி, தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களைத் தன் திருவடிக் கீழே
சேர்த்துக்கொண்டருளும் ஸ்வலாவனான ஸ்ரீபுத்தியாலே கீர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்
தப்பட்ட ஆழ்வாருடைய.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக ஊகவத்ப்ராப்தியை அரு
ளிச்செய்கிறார்.

தெருளும் மருளும் - ஸாம்ஸாரிகமான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை, மாய்த்து -
போக்கி, தன் - ஆஸ்ரீதரைத் தானையன்கிகரிக்கும், திருந்து-திருத்தத்தையுடைத்தாய்,
செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்னான, கழல் - வீரக்கமழையுடைய, அடிக்கீழ்-திருவடிக
ளின்கீழே, அருளி - ('அடிக்கீழ்மார்ந்துபுகுந்து அடியீர்வாழ்மின்' என்று) அருளி,
இருத்தம் - (புறம்புபோகாதபடி) இருத்தும், அம்மானம் - ஸ்வாமியாம், அபனும் சிவ
னும் - (ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக்கடவ) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்ம
பூதனை, திருமாலால் - ஸ்ரீபுத்தியாலே, அருளப்பட்ட - (மயர்வறமதநிலம்) அரு
ளப்பட்ட, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயி
ரந வாய்மொழியில், இப்பத்தால் - இப்பத்துகிமித்தமாக, நம் - நம்முடைய, அண்

களைச் சொல்லுகிறது. "வளரும் - சுடர் போல் - தெருளும், இருன்போல் - மருளும்" என்று
வைஷயிக ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுகிறது. (க0)

† 'எம்மண்ணல்' என்பதும் பாடம்.

ணல் - ஸ்வாமியாய், சருமானிக்கம் - நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுணவன், அருளி - நிரவயிக் கருபையைப்பண்ணி, அடிக்கீழ் - தந்திருவடிகளின்கீ இருத்தும் - இருத்தும். இதுவும் - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமித்தத்தில், இப்பத்தும் கற்றாரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போ விஷயீகரித்துத் தந்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளுமென்கிறார்.

[தேருளும்மருளும் மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ரு ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸடியாகவந்த ஆம்மாழிவாஹப் ஜ்ஞாநமான அஜ்ஞமும் மாய்த்து. ஸ்வாநுஷ்டமகவி ரீராயியான ப்ராக்குதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை போக்கி. [தந்திருந்து செம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறெருவர்காலி போகவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான தந்திருவடிகளின்கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டிமுன்னக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிழ் பிறர்கையிலும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருத்துப்] - கேவலக்ருமாலே இருத்தும். [அம்மானை அயனும் சிவனும் திருமாலால்] - ப்ரஹ்ரருத்ர, முகரான ஸர்வாத்மாககளுக்கும கீர்வாஹுகளாய், ஸர்வீஸ்வரவரண ஸ்ரீயுபதீயாரே [அருளப்பட்ட சடகோபன்] - “மயர்வறமந்நலம் அருளினன்” என்கிறபடியே - கபைக்கு விஷயவஸ்தான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்ன. [இராயிரத்துள் இப்பத்தால்] - இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்களை அதுவே ஹேதுவா [நம்மண்ணல் கருமானிக்கம் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்] - நமக்கு ஸ்வாமிய ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையுடையவன், தன்கேவலக்ருபையாலே தந்திருவடிகளின்கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இப்பத்தும் கற்றவர்களை ஆழ்வார்க்குப்பண்ணின கபையைப் பண்ணிச் சேர்த்துக்கொள்ளும்.

ஈடு.—நிமித்தத்தில் - இப்பத்தும் கற்றாரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போ விஷயீகரித்துத் தந்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளு மென்கிறார்.

[தேருளும்மருளும்மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ருஷ்ட ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸஜ்ஞாநமடியாகவந்த ஆம்மாழி வாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமும் மாய்த்து; ஸ்வாநுஷ்ட வவிரோதியான ப்ராக்குதவிஷயஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை வரணயோடே போக்கி. [தந்திருந்துசெம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறெருவர்காலி குனியவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான திருவடிகளின்கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டி முன்னக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கையிலும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல்.

நிமிமம்.—தேருளும் இய்யாதி. “இப்பத்தாலருளியடிக்கீழ்” இய்யாதியைக் கட்டாக்கித் துவதாரிகை - இப்பத்தும் இய்யாதி. “அருளப்பட்ட” என்றவந்நதாம், “அருளியடிக்கீழிருத்தும்” என்கையாலே தம்மைவிஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்து என்கிறார்.

இப்பாட்டில் ந்வர்த்த்யமாகச்சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை இரண்டுவகையாக அருளிக்கொள்கிறார் - ப்ரஹ்மாவின் இய்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே, குத்ருஷ்டஜ்ஞாநமென்றது ஸேஸ்வரஸாக்யனுடைய ரஜோகாய அந்யதாஜ்ஞாநத்தை. வாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமென்றது - கீர்ஸ்வரஸாக்யனுடைய தமோகாயவிபரிதஜ்ஞாநத்தை. “தேருளும்மருளும்” என்றதற்கு அர்த்தந்நதாம்-ஸ்வாநுஷ்ட இய்யாதி. மாய்த்து-போக்கி. ப்ராக்குதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களாவன. கட்டளைப்பாடேதென்ன - ஆஸ்ரிதரை இய்யாதி. வீரக்கழலைச்சொன்னதற்கு ஹாவம் - இப்போதை இய்யாதி. “திருமாலால்” என்றத்தையற்ற - பிராட்டிமுன்னக என்றது. “அயனும்

லும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருத்தும்] - கேவல க்ருபையாலே இருத்தும். [அம்மானம்அயனும்சிவனும் திருமாலால்] - ப்ரஹ்மருத்ரப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீயுத்தியாலே. [அருளப்பட்டசடகோபன்] - “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே அருளுக்கு விஷயவாதிதானான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்கை. [ஓராயிரத்துளிப்பதால் - நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே - அருளியடிக்கீழிருத்தும்] - ஸர்வநிர்வாஹகனாய், ஸ்ப்ருஹணியமான வடிவழகையும் குணங்கனையுமுடையனான ஸர்வேஸ்வரன் தானேயருளித் தந்திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இத்திருவாய்மொழி யப்பயஸித்தாரக்குத் தாம் பெற்ற பேறு என்கிறார். (கக)

சிவனும் - அம்மானம் - திருமாலால்” என்று அந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மருத்ர இப்பாதி. “அருளப்பட்ட” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - அருளுக்குவிஷயபூதானஆழ்வார் என்று. “திருமாலாலருளப்பட்ட” என்றதனக்குறியாக இவ்வருளுக்கு இப்பாதி. வாய்த்தலை - ஐதகை. மாணிக்கம் முடிந்து ஆளலாயிருக்கையாலும், ஜோக்யமாயிருக்கையாலும் - ஸ்ப்ருஹணியமான வடிவழகையும் குணங்கனையுமுடையனான என்கிறார். “அருளப்பட்ட சடகோபன் - அருளியடிக்கீழிருத்தும்” என்கையாலே மலித்தலாகும் - இத்திருவாய்மொழி இப்பாதி. தெருளும்என்று தொடங்கி, இருத்தும்; அயனும் சிவனும் - அம்மானம் - திருமாலால் என்று தொடங்கி, இப்பத்தால் - நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் - இப்பத்தை அருளந்தித்தவர்களை” என்றபாற்றித்து; ‘அருளியடிக்கீழிருத்தும்’ இப்பவயம். (கக)

தரவிடோபநிஷத்தவங்கதி. — ஸ்ரீயுத்தியாலே தாஜிநிவதகுகொலு. வெந ஸ்ரீகௌலுஹெநகதிஹெநகொலுவிதுயு. குடுதெக்கெடுஷெவெவாயி கஜீஸுரெண ஸ்ரீயுத்தியாலே வரடுவெவெநுநிரஷெடுவெவெ.

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — ஸ்ரீயுத்தியாலே தாஜிநிவதகுகொலு. வெந ஸ்ரீகௌலுஹெநகதிஹெநகொலுவிதுயு. குடுதெக்கெடுஷெவெவாயி கஜீஸுரெண ஸ்ரீயுத்தியாலே வரடுவெவெநுநிரஷெடுவெவெ.

திருவாய்மொழி } கண்ணிறையவந்து கலந்தமால்இக்கலவி
நூற்றந்தாதி } தண்ணிலையாலே ஹெநகதிஹெநகொலுவிதுயு - தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றமதுகாட்ட ஆய்ந்துரைத்தான்
காரிமாறன் தன்கருத்து.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ—(கருமாணிக்கமலை.) எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னழை காட்டித் தம்மை வசிகரித்துக்கொண்டு, தம்மோடு கலந்தருளின கலவியால் தமக்குவ நிர்வருத்திபை அந்நாபநேசுத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ — ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், நிர்ஹேதுக ஸ்வவத்ப்ரஸாதித்தா(அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாத்மநுஹிவபூர்வகமாக ஸ்வஸேஷத்வத்தை அது உயித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், ஸ்வரூபையை அந்நாபநேசுத்தாலே அருளிச் செய்திருார். திருப்புவியூரில் எம்பெருமானோடே இயக்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொ பிராட்டி அவளுலே அபஹ்ருத சித்தைபாய், “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாகில்லேன்” என்றிருக்கிற தன்மையை அறியாத பித்ராடிகள், “இவளுடைய ஸ்வவ வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது” என்று நயரத்திலே பறை அறைவிக்கக் கேட்டு இவளுடைய தோழியானவள், “ஸ்ரீஹரதாழ்வான ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யலே ஷாடிகள் அவனுக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாய்த் தரிப்பரிதாஹ்ர்போலே ராஜபுத்ரிய இத்தை அறியில் ஜீவியான்” என்று பார்த்து “இவள் அறிவதற்கு முன்பே இத்தை விலக்கவேணும்” என்று துணிந்து, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷத்தை நான் அறிந்தமை அறிவ் கில் என்காவற்சொர்வென்று கொள்ளுவர்; நான் அறியாதேனாருக்கில் இவளை கிடையாது; போம்வழி என்?” என்று பார்த்து இவளுடைய உறவு முறையார்க், “திருப்புவியூரில் எம்பெருமானுடைய மூண்சேஷ்டதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய் மிகவும் சுடுபட்டு அவற்றையே வாப்புலம்மக்காண நின்றோம்; ஆனபுன்பு, திருப்புவியூரில் எம்பெருமானுக்கல்லது வேறுசிலர்க்கு உரியளல்லன்” என்று அவர்களுப்க்ரமித் மணத்தை விலக்கி, இவளுடைய உறவுமுறையாரும் “புறம்புலூரிடத்துக்கும் உரியள லளாகில், திருப்புவியூரில் எம்பெருமானுக்கு இவளுக்குத்தக்க அழகும் ஒப்பனையு ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணவத்தையும் ஐஸ்வர்யமும் ஓளடார்யமும் ப்ரணயித்வமு ஸமாசாரமும் வேடார்யத்தத்வஜ்ஞாநமும் இன்னம் இப்புடையிலுண்டான ஸத்மூண களும் உண்டோர்” என்று கேட்க, தோழியும் “நீங்கள் சொல்லுகிறவளவல்ல: அத்யாப சர்யஹ்தன்; அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு இவள் வடிவிலே வ்யக்தமான அபையாள்களும் உள்; ஆனபின்பு, அவனுக்கே இவளைக் கொடுங்கோள்” என்கிறார். இ, திருவாய்மொழியால் ஸ்வவச்சேஷத்வமே புருஷார்யமென்றும் அந்யஸேஷத்வமு ஸ்வஸ்வாத்நர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ப.— ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - “ஸௌந்தர்யஸீலாதி விஸரிஷ்ட னுன ஸர்வேஸ்வரனுக்கு பரிஸுத்தாத்ம் ஸ்வரூபமானது ப்ரகாரதயா ஸேஷம்” என்று தெளிந்தவர், அந்தஸேஷஹ்தனை ஆத்மாநினுடைய ததேகரக்ஷத்வ ததேககோப யத்வங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக, ஸேஷியினுடைய அவயவஸோஹையையும், ஆஹர ஸோஹையையும், அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், குணவத்தாதிஸ்யத்தையும், அபரிச சிந்நஹ்தியோமத்தையும், ஓளடார்யோக்காஷத்தையும், ப்ரணயித்வாதிஸபத்தையும் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யதையையும், ஸர்வேவதப்ரதிபாத்யதையையும், ஆப்சர்யாவஹ த்வத்தையும் அதுஸந்தித்து; ஏவம்ப்ரகார விஸரிஷ்டனாய்த் திருப்புவியூரில் எழுந்தருள்

யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதுவத்திலே அவமானித்து ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ரூபாதி வலைக்ஷண்பத்தைக்கண்ட பரிவர்தொடக்கமான பார்ஸ்வஸ்த்தர், இந்த வலைக்ஷண்பத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுக்களாக; ஸுஹ்ருத்ஹுதரானவர் அவர்களுக்கறிவித்த பாசுரத்தைத் திருப்புவியூரில் நாயனாருடனே இயற்கையிலே புணர்ந்த நாயகியினுடைய வேறுபாடுகண்டு “ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தம்” என்றறிந்த தோழியானவள்,—இதறியாதே இவளுடைய பதிஸம்யோ, ஸுஸம்மான பநுத்தைக்கண்டு வந்யுக்கள் வேறே மணமுாசு அதைவிக்க ‘நாயகிக்கு இது அஸஹ்யம்’ என்றறிந்து விலக்குவதாக உத்தியோகித்து, உக்திப்ரகாரத்தாலும் வடிவில் வேறுபாட்டாலும் நிருபித்தறிந்தாளாக, பந்துக்களைக்குறித்து, “இவள் திருப்புவியூர் நாயனாருடைய குணநாமங்களையே பலகாலும் பேசாகின்றாள்; இவளுக்கு அங்கே ஹாவபந்தமுண்டாகக்கூடும்; அவளுகிறுன்-இவளுக்குத் தகுதியாம்படி அலிரூபனாய், அலங்காரவிரிஷ்டனாய், ஆண்பிள்ளையாய், அதியுயிதகுனனாய், ஐஸ்வர்யயுக்தனாய், அத்யுபாராய், ப்ரணயியாய், ஆசாஸ்த்தனாய், வேதவிதக்ரேஸரனாய் ஆர்ச்ச்யஹுதனாயிருப்பானெருவன்; ஆகலால், இவள்வடிவில் அந்நபதாஸித்தமான ஸர்ஸ்லேஷஸூசக சிஹ்ருக்களுண்டாகையாலும், அவனுக்கேஇவளாம்” என்று அறத்தோடு சின்றுகைக்க பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவன் ப்ரஸாதுக்காலே அவனுடைய ஸௌந்ர்ய ஸௌஸீல்யாதினை அதுவவித்து, அவற்றோபாதி வலைக்ஷணமுமாய் அந்நயார்ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டுக்களாலே அதுஸந்யித்து இனியாரான். அந்த ஸேஷத்வாஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாவஸ்பத்தாலே தாமானதன்மை அழிந்து, ஒருபிராட்டி ஸுஸாயை ப்ராப்தராய், ஸ்வஹுஸாயை அந்யாபஹுஸத்தாலேபேசி இனியாகிறார். “ப்ரீதியில் அந்யாபஹுஸமுள்ளது இத்திருவாய்மொழியே” என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும். திருப்புவியூரிலெம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தா ளொருபிராட்டி அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாய், “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ்வாழகில்லேன்” என்றிருக்கிற இவன்படியை, உயிர்த்தோழியானவள், இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில் வேறுபாட்டாலும் “ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தம்” என்று அறிந்தாள்; இவைபொன்றையும் அறியாதே “வகிஸம்பொமஸுமஹவயஃ” என்கிறபடியே ‘ப்ராப்தயௌவணீ’ என்னும் இவ்வளவேறொகாண்டு, பித்ராஹுக்கள் “ஸ்வயம் வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது” என்று நாரத்திலே பறையறைவிக்க, கேட்ட தோழியானவள், “ஸ்ரீஹரதாழ்வானே ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யலேபாஷம் அவனுக்கு அஸஹ்யமாய் அவன் பட்டதெல்லாம் பட்டாள். ராஜபுத்ரரிடம் இத்தை அறிபுமாகில் ஜீவிக்கமாட்டாள்” என்று, “அவள் அறிவதற்குமுன்னே இத்தை விலக்கவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஸம்ஸ்லேஷத்தை நாம் அறிந்தமை அறிவிக்கில் ‘நம்காவற் சோர்வு’ என்றகொள்வர்; பேசாதிருக்கில் அவர்கள் ப்ரவர்த்திக்கிறவையே தலைக்கட்டி இவளே இழக்கவரும்; இதுபோம் வழிவது?” என்றுபார்த்து, “இவன்படியைக்கண்டு வந்யுக்களும் விசாரியாகின்றார்கள்: நாமும் இனி நிருபணத்திலே இழிந்து அவ்வழியாலே யறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேணும்” என்று நிருபித்து “இவள் திருப்புவியூர் நாயனர் குணசேஷ்டிகங்களிலே ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றுகின்றாள்; இஃபடியால் ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தமானாற்போலே

க்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்” என்று அறத்தோடு நிற்கிறாய், — “நீங்கள் செய்கிற வயர்மமன்று” என்று அவர்கள் உபகாமித்த மனத்தைவிலக்க; அவர்களும் “இவளுடைய அவன் ஸத்ருஸமாகப் போருமோ? அழகும் ஆவாணஸோலையும் ஆண்பிள்ளைத்தாமும் குணமும் ஐயவ்யமும் ஒளைய்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேதார்த்தத்தவஜ்ஞமும் முதலான ஸத்குணங்களும் உண்டாகவேணுமே” என்ன, “அவனைப் பார்த்தால் ‘இவன் அவனுக்குப்போரான்’ என்னும்படி அவன் வைலக்ஷண்யம்; அறகிடக்க, அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தம இவன்வடிவிலே வ்யக்தமாம் அடையாளங்களும் உண்டு; ஆண்பின்பு அவனுக்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்” என்று அறத்தோடு நின்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகிற தோழி வார்த்தையையாயிருக்கிறது. கீழ்ந்றிருவாய்மொழியில், அந்நபார்ஹஸேஷத்வம் சொல்லிற்று; இதில் அந்யஸேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் அபுருஷார்யமென்கிறது. ஒரு கந்யகைபாகில், ஒருவனுக்காயிருக்கையும், ஒருவனுக்கானால் பிறர்க்கு உரியளவல்லாயிருக்கையுமே ஸ்வரூபம்.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில், முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவுடைய ஸௌந்ஹ்யஸீலாதிகளை அநுஸந்தித்து, அவற்றோபாதி விலக்கணமுமாய் அந்யாஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டாலே அநுஸந்தித்து இனியராநுர் அந்தஸேஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவஸ்யத்தாலே தாமானதன்மையழிந்து ஒபிராட்டிதையைப் ப்ராப்தராய், ஸ்வதையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி இனியராகிநுர் “ப்ரீதியில் அந்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழி யொன்றமே” என்று ஆழ்வான் றிவ்லிக்கும்படி. திருப்புலியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்த னொருபிராட்டி அவுடைய அபஹ்ருதசித்தையாயிருக்கிறபடியை உயிர்த்தோழியானவகண்டு, “இவன்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில்வேறுபாட்டாலும் “ஸம்ஸ்லேஷப்ரவ்ருத்தம்” என்றறிந்தான்; இவையொன்றையுமறியாதே, “வதிஸம்யொமஸுமஹஸ்யொபொஷ்யவஜேவிதா” (பதிஸம்யொகஸுஸபம்வயோத்ருக்ட்வாசமேபிதா என்கிறபடியே, ப்ராப்தயௌவகையென்னு மில்வளவே கொண்டு, பித்ராதிசன் “ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது” என்று நகரத்திலேமனமுரசறைவிக்க, அத்தைக்கேட்ட தோழியானவள், ப்ரீஹரதாழ்வானை, “நீ ராஜா” என்றுபண்ணின தூர்வகோஷம் செலிப்பட்டபோது அவன் பட்டதெல்லாம்பட்டு; “இத்தவரி பெண்பிள்ளை செலிப்பமோகில் * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிஸ் வாழாத தன்மையளாயிருக்கிற இவனைக்கிடையாது, ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் ‘திருப்புலியூர்

கருமானிக்கமலை ப்ரவேஸே, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்தாதி

இத்திருவாய்மொழி ப்ரீதியென்றதற்கு ஸப்தம் - “அப்பன் திருவருள்முதினன்” என்றது. ப்ரீதிபாரவஸ்யத்தாலே அந்யாபதேசமென்றதற்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ப்ரீதியில் இத்தாதி. விந்தாஸங்கதி - திருப்புலியூரில் இத்தாதி. இயற்கையிலேபுணர்ந்து - யாத்ருச்சிகமாக ஸம்ஸ்லேஷித்த. வடிவில் வேறுபாட்டாலுமென்றது - “புனையிழைகளணிவும்” இத்தாதி கையப்பற்ற. பேச்சில் வேறுபாட்டாலுமென்றது - “அருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலன்” என்றத்தைப்பற்ற. “வதிஸம்யொமஸுமஹஸ்யொபொஷ்யவஜேவிதா வினாணபுமகஜ வாரும் நாவஸஸாஷாபவொயரா” உத்யொபாஷ்யகாணே. மனமுரசு - விவாஹதர்யநாதம். மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிஸ் - மதவ்யராயிருப்பார்க்கென்று சொல்லுகிற ஸப்தம் நரட்டிலே

முதற் பாட்டு.

கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்
திருமார்வு வாய் கண் கையுந்தி காலுடை யாடைகள் செய்யபிரான்
திருமாலேம்மான் செழுநீர்வயல் குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
அருமாயன்போன்றிப்பேச்சிலள் அன்னைமீர்! இதற்கென்செய்கேனோ

ஆ.—(கருமாணிக்கமலை.) - இப்பிராட்டி திருப்புலியூரிலே இருந்தருளே நிறுந்தருளான எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்தருளின புணர்ச்சியை அறியாமையாடும், “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேன்” என்றிருக்கும் ஸ்வஹாவத்தை, ‘றியாமையாலும், இவளுடைய தாயாரும் உறவுமுறைபாரும், மதுஷ்யரிலே இவளுகு ஒருவனை அர்வேஷித்த அவனுக்குக் கொடுக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறபடியைக்கொண்டு, இவள் ஸ்வஹாவத்தையும், இவள் எம்பெருமானோடு கலக்கலநிபையும் அறிந்திருந்த இவளுடையதோழியானவள், தான் சொல்லிற்றை அவர்கள் அங்கீகரிக்கக்கூடாது அவர்களோடேகூடத் தானும் ஸமாநிதத்தையாய்க்கொண்டு, “இவள் திருப்புலியூரில் நந்தருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களாலே வலிக்குறையாய், அவன் திறமல்குது மற்றொன்றறியாள்; இனி நாம் கோவினவை முடியா; அவனையே வரனாகப் பார்க்க வேணும்” என்றுகொண்டு அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்க, அவர்களும் “இவளுக்கு உவனமுகுலக்குமோ?” என்றுகேட்க, அவனுடைய அழகிலேயே இவள் அகப்பட்ட தென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஹ்வாயவயலெனந் டீர்யத்தன்க்கண்டு, அவ்வழகல்லது மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள்.

[கருமாணிக்கமலை] - கறுத்தே இருள் நீக்குவது ஒரு மாணிக்கமலை. [மணத்தடம்] - தெளிந்த பொய்கையிலே. திருமார்புக்குச் சிவப்பு பிராட்டி ஸந்தியாந்தரத்தால் இவளுக்கு இப்படி விலகூணான இவனைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே பிரானென்றும், மானென்றும் சொல்லுகிறாள். [திருமாலென்று தொடங்கி] - முன்பு சொன்ன ஆதிகோடே மேன்மையை உடையனாய், அழகிய நீர்வாய்ப்பையுடைத்தான வயலையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் பெறுதற்கு அரியனாய், அத்யாச்சர்யமான படியையுடையனாவன் போன்றி, வேறு பேசுகிறாள். [அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேனோ - அவர்கள் தன்வார்த்தை விஸ்வலிங்கைக்காகத் தானும் அவர்களோடொங்க அறியாறாய், இதற்கு என்செய்கேனென்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருப்புலியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய உவயலோலையிலே அகப்பட்டு அவன் திருநாமமன்றிச் சொல்லுகிறிலென்கிறாள்.

கரு - கறுத்ததிறத்தையுடைய, மாணிக்கமலைமேல் - மாணிக்கமலைமேல், மணி - (ஓர்ஸரீயமான) ஒளியையுடைத்தாய், தடம் - பெருத்த, தாமரைக்காடுகள் போல் - தாமரைக்காடுகள் போலே, திருமார்வு - (லக்ஷ்மீ கௌஸ்தப லக்ஷிதமான) திருமார்பு, வாய் - திருப்பவளம், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள், உந்தி - திருவுந்தி, கால் - திருவடிகள், உடையாடைகள் - திருப்பீதாம்பரங்களினுடைய, செய்யு -

சிவப்பபுடையனாய்க்கொண்டு, பிரான் - ஆஸ்ரிதரை அநுவிஷிப்பிக்கும் உபகாரகனாய், திரு - (இவ்வழகை நித்யாநுபலம்பண்ணுகிற) பிராட்டிக்கு, மால் - வல்லலனாய், எம்மான் - (அவ்வழகாலே) நமக்கு நாயகனாய், செழு - அழகிய, நீர் - நீரையுடைத்தான், வயல் - வயலையுடைய, குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூர் - குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூரில், அரு - பெறுதற்பரிபுண, மாயன் - ஆஸ்சர்யலுதனுடைய, பேர்-திருநாமம், அன்றி - ஒழிய, பேச்சு - வேறொருபாசாரம், இலன் - அற்றிராதின்றான்: அன்னையீர் - அன்னையீர்! இதற்கு - இவன்படிக்கு, என் - ஏது, செய்கேனோ - செய்வேன்? என்று தானுள்பாடையல்லாமையே அறிவித்தாளாயிற்று. மணித்தடமென்று - ஸ்லாக்யமான தடாகமாகவுமாய்.

இ.—முதற்பாட்டில்: அவனுடைய ஐவ்யாவயவ ஸௌந்ரீயத்தைக் கண்டு மற்ருன்று அறிபாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறார். “கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரை போல் திருமாள்வு கால் கண்கை செவ்வாயுத்தியான்” என்று * இருத்தும் வியந்தில் அநுவிஷித்தத்தைத் தோழி பேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலைமேல்] - குளிரிந்து பாகாசாகமாய், நித்யாய ஹோக்யமாயிருக்கும் வடிவு. அநுவிஷிப்பாருடைய மகஸ்ஸுக்குத் தாபஹாமாய், பாகாசாகமுமாய், அபரிச்சிந் ஹோக்யமுமாயிருக்கை. கறுத்தே இருள் நீக்குவதொரு மலையென்றமாம். [மணித்தடந்தாமரைக் காகுகள் போல்] - தெளிந்த தடாகத்திலே பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்று, ஐவ்யாவயவங்களும் தூர்சர்யமான வடிவும் இருப்பது திருமாள்வுக்குச் சிவப்பு, பிராட்டி ஸங்கிபாந்தாலே. [வாய்]-அவள் வழியாலே உறவுபண்ணி னார்க்கு அநுகலவிஷணம் பண்ணும் திருவயரம் [கண்]-இன்சொல்லுச் சொல்லப்புகுத் தடுமாறினால், குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கு ட்கண், [கை]-அந்நோக்குக்குத்தோற்றுவரை அணைக்கும் கை. [உந்தி]-உத்தேஸ்பலுமியிலே விழாநின்றால் நடுவே கால் கட்டவற்றான் உந்தி. [கால்] - இவைவிரித்தனைக்கும் தோற்றுவிழும் திருவடிகள். [உடையாடை] - அங்கே கிடந்தநுவிஷிக்கும் திருப்பிதாட்டவரம். “திருக்கமலபாதம்” என்ன, “சிவந்தவாடை” என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வயவவஸோணியடைய “ஹதாநாடி” என்றிருக்குமவன் [திருமால்]-அழகேயன்று, இவளுக்கிடானமென்மையும் உண்டு. “யவ்யஸாஜமகாபுஜா-கலுபெயவ்விதகேஜை”.[எம்மான்]-“இவளுக்கு இவன் போருமோ?” என்னதபடி நிலக்கண்கைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே என்னுயனென்கிறார். [செழு நீரித்யாதி]-நீர்வாய்ப்பையுடைய வயலாலே அலங்கருதமான குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூரிலே வர்த்திக்கிற பெறுதற்கு அரிப ஆஸ்சர்யமுண சேஷ்டதங்களை யுடையவனுடைய; திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்குச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் போலேயாயிற்று இவனும். [பேரன்றிப் பேச்சிலன்] - பரவ்யூஹவிஷிவங்களில் திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறவன். [அன்னையீர் இதற்கு என் செய்கேனோ] - அவர்களை டொக்கத்தானும் அறியாதாளாய், தன்வார்த்தையை விஸ்வலிக்கக்காக உமாடித்து, இதுக்கு என் செய்வேன்? என்கிறான். உள்வாயிருந்த ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டுச் சொல்லுகிறான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவனுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்ரீயத்தைக்கண்டு மற்ருன்றறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறார். “கருமாணிக்கக்குன்றத்துத்தாமரைபோல்

முதற்பாட்டு.—கருமாணிக்கமலை இத்தாதி. “திருமாள்வு” என்றதொடங்கி, “அருமாயன் போன்றிப் பேச்சிலன்” என்னுமளவும் கடாசித்த அவதாரிகை - அவனுடைய இத்தாதி.

திருமார்வு கால்கண்கை செவ்வாயுந்தியான்” என்று * இருத்தும் வியந்திலநுலவித்ததைத் தோழிபேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலேமேல்] - அநுலவிப்பார் நெஞ்சு குளிரும்படி கருமையுடைத்தாய், ப்ரகாஸத்தால் மிக்கிருப்பதாய், நிரதிசயலோக்யமாயிருப்பமலைமேலே. கறுத்தே இருள் நீக்குவ தோருமலையென்றுமாம். அபூதோபமை மகிற்படி. [மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்] - இப்படி இருப்பதோரு மலைமே தெளிந்ததோருதடாகமாய், அது காபேடத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருமையும் திவ்யாவயவங்களு மிருப்பது. [திருமார்வு] - பற்றுசான பெரியபிராட்டியாடு தருளியிருக்கும் திருமார்வு. திருமார்வுக்குச் சிவப்பு பிராட்டிலுங்கிநாந்தாலே. [வாஅவள்வழியாலே உறவுபண்ணினார்க்கு அங்குலலாஷணம் பண்ணுகிற திருப்பவா] [கண்] - இன்சொல்லுச் சொல்லப்படிக்கு அங்குலதர்ஸந்தாலே தமோறினால், குறைதலைக்கட்டிக்கோடுக்கும் கண். [கை]-நோக்குக்குத் தோற்றுரை அணைக்கும்கை. [உந் உத்தேச்யபூமியிலே விழாநின்றால் நடுவே காற்கட்டவல்ல திருவந்தி; நடுவே யழுங்கியிறே. [கால்]-இவையெல்லாவற்றுக்கும் தோற்று விழும்திருவடிகள். [உடையாகள்] - அங்கேகிடந்தநுலவிக்கும் திருப்பீதாம்பரம்; “கமலபாதம்” என்று, “சிவாடை” என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வயவஸோலையடைய “ஹதாநா” (ஹத்தாநாம்) என்றிருக்கும்வன். [திருமால்] - அழகேயன்றிக்கே, இவளுக்கீடான மேயமுண்டே; “யவஸுஸாஜநகாஜா - ஸபாபேயாஹிதவஜா” (யவ்யஸகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஸித்தத்தேஜா) என்கிறபடியே. [எம்மான்] - “இவளை அவனுக்கோங்கோள்” என்றால், “இவளுக்கு அவன்தரம் போருமோ?” என்னவேண்டாதயிருப்பதே என்னாயன்என்கிறாள். [செழுநீர் இத்தாதி] - அழகிய ஜலஸம்ருத்தியை யுடைதான வயல்குழிந்த, [குட்டநாட்டேத்திருப்பலியூர்] - குட்டநாடென்று அந்நாட்க்குப்ப[அருமாயன்] - பெறுதற்கரிய ஆச்சார்யபூதன். [பேரன்றிப்பேச்சிலன்] - பரவ்யூஹவி!

* இருத்தும்வியந்திலநுலவித் பின்னுட்டுகிறதென்கிறார் - கருமாணிக்கம் இத்தாதி. மாணிக்கமலை - புஷ்யராகத்தை.

கறுப்பும் சிவப்புமுகிற விருத்த தர்மங்கள் ஒன்றுக்கே வர்த்திக்கக்கடாமையா * கறுப்பால் - குளிர்த்தியையும், “மாணிக்கம்” என்கையாலே - ப்ரகாஸாதிசயத்தையும், “மன்னையாலே - லோகப்பாதாதிசயத்தையும் நினைக்கிற தென்கிறார் - அதுபவிப்பார் இத்தாஅர்த்தந்தரம் - கறுத்தே இத்தாதி. “மாணிக்கம்” என்று - இருள் நீக்கும் தேஜஸ்ஸை சொல்லுகிறது. இவ்விரண்டாமர்த்தத்தைக்கடாக்கிந்து - அபூதோபமை யிருக்கிறபடி என்மணித்தடம் - ஸவச்சமானதடாகம். மணித்தடத்தோடே கூடின மலை திருமேனிக்குத் தடாந்தம். பற்றுசான - தஞ்சமான. திருமார்வைச் சொன்ன வந்தரம், திருப்பவளத்தைச் சொல்கிறதற்குத் தாத்தாயம் - அவள்வழியாலே இத்தாதி. உத்தேச்யபூமி யென்றது - திருவடிகரஸோந்தி - நடுவே இத்தாதி. அங்கேகிடந்து - திருவடிகளிலே கிடந்து. திருவடிகளிலேவிடு அதுவிவக்குமதா யிருக்குமோ வென்ன - கமலபாதம் இத்தாதி. அவயவஸோலைக்கு அநந்த “உபகாரகன்” என்னுமதக்கு ஹதம் - இவ்வயவஸோலை இத்தாதி. ஸ்ரிய:பதித்வம் ஸர்வத்வஸு:சகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - அழகே இத்தாதி. “திருமால்” என்றால் - மேமையைக் காட்டுமோவென்ன - யவஸுஸா இத்தாதி. தோழியானவன் நாயகியைப்போலே மான் என்னப் பெறுமோவென்ன - இவளைஅவனுக்கு இத்தாதி. “திருப்பலியூரருமாயன்பேரன் பேச்சிலன்” என்றதக்கு வ்யாவர்த்தத்தை இரண்வேகையாக அருளிச்செய்கிறார் - பரவ்யூ

ஏகாந்தமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறீர்கள். அல்லாத உகந்தருளின நிலங்களில் நிற்கிறவர்கள்பேரும் சொல்லுகிறீர்கள். [அன்னைமீர் இதற்கென் செய்கேனோ] - 'அவர்களோடொக்கத்தானும் இப்போதறிந்து சொல்லுகிறாள்' என்னுமிடந்தோற்ற, இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேனென்கிறாள். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அன்னைமீர்! இதற்கென்செய்கேன்? அணிமேருவின்மீதுலவும் தன்னுகுழுகடர்நாயிறும் அன்றியும்பல்கடர்களும்போல் மின்னுநீள் முடியாரம் பல்கலன் தானுடையம்பெருமான் புன்னையம்பொழில்சூழ் திருப்புலியூர்புகழுமீவளே.

ஆ.—(அன்னைமீர்) - அவனெப்பித்தருளினால் இருக்கும் அழகைச்சொல்லி, அவ்வழகிலையிறே இவள் விழுந்ததென்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஆவிரணஸோனையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அணிமேருவென்று தொடங்கி] - அத்தபந்தவிலக்கணமான மேருவிலே உலாவாநிற்பதுஞ்செய்து, காண்கிற அளவன்றிக்கே நிரந்தரமாகச்சூழப்பட்ட தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்கணமான ஆழித்யனும், மற்றும் அப்படி இருக்கிற நகைத்தாழிகளையும் போலே. [எம்பெருமான்] - டீர்த்துக்கி.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஆவிரணஸோனையிலே அகப்பட்டு அவனூரைப்புகழாநின்றாளென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! இதற்கு - (நீங்களும் நானுமறிபாதபடி) இவளுக்கு ப்பிறந்த ப்ரகாரத்துக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? அணி - அழகிய, மேருவின் - மேருவின், மீது - மேலே, உலவும் - வர்த்திப்பதாய், துன்னு - செறிந்து, சூழ் - சூழ்ந்த, கடர் - சுடரையுடைத்தான, நாயிறும் - நாயிறும், அன்றியும் - அவ்வளவேயன்றியே, பல் - பலவகைப்பட்ட, சுடர்களும்போல் - க்ருஹநகைத்தாங்களுடைய தேஜஸ்ஸும்போலே யிருக்கிற, மின்னு - ஒளியையுடைத்தாய், நீள் - ஓங்கின, முடி - திருவலிஷேகம், ஆரம் - ஆரம், (முதலான), பல்-பலவகைப்பட்ட, கலன்தான் - ஆவிரணங்களை, உடை - உடையனாய், எம்பெருமான் - (அவ்வழகைக்காட்டி) நம்மையடிமைகொண்ட ஸர்வாதிகுணவனுடைய, புன்னை - புன்னையையுடைத்தான, அம் - அழகிய, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரை, இவள் -, புகழும் - புகழாநின்றாள். அணிமேருவென்று * ருக்மாமின திருமேனிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அழகைச்சொல்லுங்காட்டில் ஸம்ஸ்லேஷம் வருத்தமாகவேணுமோ? அகம்பநஸுகஸாரணதிகளும் “ஸ்ரீகோ ராஜராகெந ஊர இத்தாதி வாக்யத்யத்தாலே. திருமார்வு வாய் கண் கை உந்தி காலுடையாடைகளினுடைய சிவப்பையுடையிரானென்று ஸப்தார்த்தம். (க)

பாவிஷெலிகு” என்றிலர்களோ? என்ன, பிராட்டி த. நெப்பித்த ஒப்பனைக்கு, தோற்ற ப்ரீதியாய்ச் சொல்லுமாபோலேயன்றே இவள்வார்த்தை! என்கிறான். அஃ னுடைய ஆலாணசோலையிலே அகப்பட்டாளென்கிறான்.

[அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலிகோள், நான் க, பித்திலேன்; இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன்? [அணிமேருவின் இய்யாதி] - அழகிதான மேருவின்மேலே ஸஞ்சரிபாநிற்பானுமாய், காண்கிற அளவன்றிக்கே நெருங்கி; சூழ்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்கணனான ஆழித்யனும். [அன்றியும் பல்கடர்களுட போல்] - மற்றும் அப்படியே இருக்கிற நகந்தராதிதேஜஃ படிார்யங்களும்போலே [மின்னுநீண்முடி] - “துன்னுகூழ் சுடர்நாயிறு” என்ற திருவலிஷேகம். [ஆரம்] “அஞ்சுடர்மதியம்பூண்டு” என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத திரு வாலாணங்களும். [எம்பெருமான்] - பரீத்யுத்தி. இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி இருந்த என்னாயன். [புன்னையம்பொழில் சூழ்] - அழகிய புன்னைப்பொழில் சூழ்ந்த ஊர். அவ்வூரில் சோலைவாய்ப்பைப்பண்ணு இவள் புகழுகிறது. [திருப்புவியூர் புகழ மிவளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூரில் வாசின்கே அறிந்தான்; அவனுடைய ஆலாணசோ லையோபாதி அவ்வூரில் சோலைவிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிகிருண்டாளாய்த் தோற்ற கறதில்லையோ இவள் வார்த்தையாலே.

நடு — இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆலாணசோலையிலே அகப்பட்டா ளென்கிறான்.

[அன்னைமீர் இதற்கென் செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலிகோள்; நான் கற்பித்திலேன்; இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன்? [அணி இய்யாதி] - அழகிதான மேரு வின்மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிறவளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ் ஸையுடைய விலக்கணனான ஆழித்யனும். [அன்றியும் பல்கடர்களுடபோல்] - மற்றும் அப் படியேயிருக்கிற நகந்தராதிதேஜஃபடிார்யங்களும்போலே. [மின்னு நீண்முடி] - “துன்னு சூழ்சுடர்நாயிறு” என்றுசொன்ன திருவலிஷேகம் [ஆரம்] - “அஞ்சுடர்மதியம்பூண்டு” என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத தியாலாணங்கள். [எம்பெருமான்] - பரீத்யுத்தி-இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி யிருந்த என்னாயன். [புன்னையம்பொழில்சூழ்] -

இரண்டாம்பாட்டு. — அன்னைமீர் இய்யாதி. “மின்னுநீண்முடியாரம்பல்கலன்” என்றத் தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - அவனுடைய இய்யாதி.

மீளவும் சொல்லுகிறவருடைய ஊவம் - நீங்கள் இய்யாதி. “இதற்கு -” புகழுகிற இதுக்கென்றபடி. “துன்னு -” நெருங்கி. “மின்னுநீண்முடி” என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - துன்னுதுதிசுடர்நாயிறு என்றது. “துன்னுகூழ்” என்றத்தை, “பல்கடர்களும்” என்றதிலே அந் வயித்து - அப்படியேயிருக்கிற என்கிறார். “நாயிறு” என்றுசொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு, தார்ஷ்ட டாந்திகத்தில் - திருவலிஷேகம் என்றபடி. ஆரம் - முத்தமாலையாதல். பதக்கமாதல். * ஆரத் துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சந்தரீனச் சொல்லுகையாலே சந்தரீன இங்கே கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் - அஞ்சுடர் இய்யாதி. அழகிய சுடரையுடைய சந்தரீனப்பூண்டு என்று ஸப்தார்த்தம். திருவாசிரியம் முதற்பாட்டு. “அஞ்சுடர்மதியம்” என்றது - சந்தரீன ஆரமாக ரூபிக்கையாலே, “பல்கலன்” என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - “பல்கடர்களும்” என்றது. “பரீத்யுத்தி” என்றதினவிவரணம் - இவ்வம்சம் இய்யாதி. கலவிக்கு அடையாளம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, சோலையைவரணிக்கிற நாய கியனுடைய வார்த்தைக்கு ப்ரயோஜனத்தை அருவதிக்கிற தோழியினுடைய ஊவத்தை அருளிக்

† (அழகியபுண்ணைப்பொழில்சூழ்ந்த அவ்வூரில்) சோலைவாய்ப்பை யன்றோ இவள்சொல் லுகிறது. சோலையிலே கலந்தார் வார்த்தையாயன்றோ இருக்கிறது. [திருப்புவியூர்புகழ்மீ வளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூர்வாசி எங்கேயறிந்தாள்? அவனுடைய ஆவரணஸோலையோ பாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிக்ருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள்வார்த்தையாலே. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

புகழ்மீவளநின்றிராப்பகல் பொருநீர்க்கடல்தீப்பட்டு எங்கும்
திகழுமேரியோடுசெல்வதொப்பச் செழுங்கதிராழிமுதல்
புகழும்பொருபடையேந்திப் போர்புக்ககரரைப்போன்றுவித்தான்
திகழுமணநெடோடகீடு திருப்புவியூர்வளமே.

ஆ.—(புகழ்மீவன்.) - அழகியனானான்? ஆன்பிள்ளைத்தன் முடையனாக வேண்டாவோவென்னில்,—அந்த ஸௌர்யவிர்யாதி குணங்களை யே காண் இவள்இராப் பகல் புகழாநின்றதென்கிறாள்.

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், திருப்புவியூரிலெம்பெருமானுடைய ஆன்பிள்ளைத் தனத்திலே இவள் அகப்பட்டு, அவனுடைய ஸௌர்யாதிகளுக்கு வாசகமான திரு நாமங்களைப் பெருங்குளர்த்தி யோடே போகின்றாளுன்கிறாள்.

[இவள்] - வீரப்பாடுகள் அறிந்து ஈடுபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள். [பொருநீர்க்கடலென்று தொடங்கி] - அலை ஏறியாநின்றள்ள கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி பரப்புமறின அத்தஜ்ஜ்வலமான எரியோடுகூட நடந்து செல்லுமாபோலே. [செழுங் கதிராழிமுதல் புகழும் பெரும்படையேந்தி] - மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய், சத்ருக்களும் புகழும்படியான திருவாழி முதலான பொருளகக்கு ஸபுருமான திவ்யாயு யங்களை ஏந்தி. பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. வளம் - அழகு.

ப.—அந்தரம், அவனுடைய வீரசுரிதத்துக்குத்தோற்றவள் அவனாரில் அழகைப் புகழாநின்றாளுன்கிறாள்.

பொரு - (திரைக்கிளப்பத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று) பொருது அலைகிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, கடல் - கடலானது, தீப்பட்டு - நெருப்பைக்கொளுந்தி, எங்கும் - எங்கும், திகழும் - விளங்குகிற, எரியோடு - ஜ்வாலைகளோடே, செல்வதொப்ப - செல் வதுபோலே, புகழும் - (சத்ருக்களும்) புகழும்படியாய், செழும் - மிக்க, கதிரீ - ஒளியை யுடைய, ஆழி - திருவாழி, முதல் - முதலாக, பொரு - பொருந்தின, படை - ஆயுதங் களை, ஏந்தி - ஏந்தி, போர் - யுத்தத்திலே, புக்கு - ப்ரவேஸித்து, அகரரை - அஸு-

செய்கிறார் - சோலைவாய்ப்பை இத்தாதி வாக்யவ்யத்தாலே. “இவள்” என்றதற்கு ஊவம் - பிள்ளாய் இத்தாதி. இவள் - அதிவாஸலென்றபடி, பிள்ளையென்றது - தோழியினுடைய வார்த் தைப்பாடு. “புகழும்” என்றதற்கு ஊவம் - அவனுடைய இத்தாதி. ‘அணிமேருவின்’ என்ற தொடங்கி, ‘புகழ்மீவன் - அன்னமீரிதற்கென்செய்கேன்’ இத்தவ்யம். (உ)

ரர்களை, பொன்றுவித்தான் - நசிப்பித்தவனுடைய, திகழும் - விளங்குகிற, மண் - மாணிக்கங்களை யுடைத்தாய், நெடு - ஒங்கின, மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தான், நீ - ஆயாமவில்லாதாவத்தாயுள்ள, திருப்புவியூர் - திருப்புவியூரினுடைய, வளம் - அழை, இவள் - இவள், இராப்பகல் - இராப்பகல், நின்று - ஓவாது நின்று, புகழும் - புகழ் நின்றுள். பொருபடை - பொருகிறபடை யென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஹதாராவரிஷஷஜெ” என்னுமாபோடு அவன் ஆண்டின தனத்திலே தோற்று, அந்த ஸௌர்யவிர்யாடிகளைப் பெருங்கிள் தியோடே பேசாநின்றான் என்கிறான்.

[புகழுவின் நின்றிராப்பகல்] - நின்றபுகழும் வீரவாசி அறிந்துபடும் பருமன்றிக்கே இருக்கிற இவள், கேட்டார் வாய்கேட்டு ஒருகால் சொல்லிவிட்டாளோ அஹோராதாம் நின்று வாய்புலன்றாகின்றான். [புகழும்] - நெஞ்சாலே மதித்துவிட்டவளவோ? வீரனை குடிபொய்விட்டுப் புகழ்க்கிறவளோ? [பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டு] திரைக்கிளர்த்தியாலே அலைபெறிகிற நீரையுடைய கடல் நெருப்புக்கொருந்தி. [என்கும் இத்தயாதி] - பரப்புமாறிக்கொண்டு ஜ்வலிபாநின்ற எரியோடே கூட நடந்துசென்ற மாபோலே. [புகழும் பொருபடையான செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்தி] - “ஹதாவிஸேதநாவலி ராஜீரிதஜயஷ்நஜ” என்கிறபடியே உவ்யாயுட்கள்தான் அவனை புகழாநிற்கும்” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். “ஸக்தோ: ப்ரவ்யாகவீயுஷ் ரஜ்நீயஸுவிசு நெஜ” என்கிறபடியே “கையும் ஆயுதப்பொருத்தமும் இருந்தபடி என்?” என்று சத்தர்க்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பெருமானு அருளிச்செய்வார். [பொருபடை] - யுத்தோத்யுத்தமான ஆயுடும். [செழுங்கதிர்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழிமுதலான திவ்யாயுட்களை ஏந்தி. [போர்புக்கு அகரரைப் பொன்றுவித்தான்] - ஸாயுடைய யுத்தத்திலேபுக்கு, உஷ்பரக்ருதிகளை முடித்தான். பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. [திசுமுரித்தயாதி] - உஜ்ஜ்வலமான மண்களையுடைத்தாய், ஒங்கின மாடங்களை யுடைத்தாய், கல்பாவியான திருப்புவியூரின் அழகைப் புகழும். [வளம்] - அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாமெக்கு அவன் தான் லேண்டார்; அவ்வூரே அமையுமென்கை. திருவையோத்யையைப்போலேயும், “சுயொயு ராவராஜிதா” என்கிற பாம்படிக்கைப் போலேயு மாயிற்று இவள் இவ்

நதி.—மூன்றும்பாட்டு. “ஒப்பனையழகு ருஷிகளும்சொல்லார்களோ, இது கலவிக்கு ஸூசகமாகவேணுமோ” என்ன, “ஹதாராவரிஷஷஜெ” (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜெ) என்று வீரவாசிகண்டேணைக்கும் பிராட்டிபாகரமாயன்றே இவள்வார்த்தையிருக்கிற தென்கிறான்.

[புகழுவின்நின்றிராப்பகல்] + (இவள் - இராப்பகல் - நின்று புகழும்) - வீரவாசியறிந்து ஈடுபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள், கேட்டார்வாய் கேட்டு ஒருகால்

மூன்றும்பாட்டு-புகழும் இத்தயாதி. “கநூஷாஸகூஹனாரஹிஷ்ணாஸுவா வஹஸு|வஹஸுஷா|வெஷெஹீஹதாராவரிஷஷஜெ” ஹதாராணுகாணெ (30-40).

[illegible]

நான்காம் பாட்டு.

ஊர்வளங்கிளர்சோலையும் கரும்பும்பெருஞ்சேந்நெலுஞ்சூழ்ந்
 வர்வளங்கிளர்தண்பனைக் குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
 சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்மீழ் தேவபிரான்
 பேர்வளங்கிளர்ந்தன்றிப்பேச்சிலள் இன்றிப்புனையிழையே.

ஆ.—(ஊர்வளம்) - ஆண்பிள்ளைத்தனம் அமைபாதிதே: குணவானாயிருந்
 வேணுமிதேயென்னில், - அவனுடைய ஆபத்தைத்வாதி குணங்களிலேயிதே அகப்பட்ட
 தென்கிறாள்.

ஒ.—நாலம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய குணவத்தன்
 யிலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள்.

[ஊர்வளங்கிளர் சோலை] - தண்ணீர்க்காணைய ஊரில் ஸம்ருத்தியெல்லா
 தோற்றம்படியான சோலை. [ஏரென்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள ஏரினுடைய எ
 சாரத்தையுடைத்தான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரி
 ஸமஸ்தலோகங்களையும் உண்பது உமிழ்வதாய் அத்தாலே தன்னுடைய கல்யாண குண
 கள் மிகவும் நிறம்பெறுப்படியாவதுஞ்செப்து, அயர்வறுமமரர்கள் அகிபதியானவது
 டைய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றைப் கிளர்ந்துபேசுமி
 தனைபோக்கி மற்றொன்றும் பேசுகிறிலன்; [இப்புனையிழை] - இவ்விழைக்கூடிய
 பெண்பிள்ளை.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்தைவாதி குணங்காவுங்கனையுடைய அவன் திரு
 நாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியோடே சொல்லுகின்றாளென்கிறாள்.

ஊர் - ஊருக்கு, வளம் - வளப்பமாய், கிளர் - உயர்ந்த, சோலையும் - சோலையும்,
 கரும்பும் - (அத்தோடணைத்துச் சொல்லலாம்) கரும்பும், பெரு
 பெரிய, செந்நெலும் - செந்நெலும், சூழ்ந்து - சூழ்ந்து, ஏர் - ஏரின், வளம் - அழகு
 கிளர் - மிகாதிக்கிற, தண் - குளிர்ந்த, பனை - நீர்நிலங்களையுடைய, குட்டநாட்டு,
 திருப்புலியூர் - குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில், சீர் - (அகத்தவோபயுத்த குணங்க
 ளுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தி, கிளர் - தோற்றம்படி, மூவுலகு - ஐகத்தாயத்தையும்
 உண்டு - அமுதுசெப்து, உமிழ் - உமிழ்ந்த, தேவபிரான்-ஸாரிஹோக்யனாவனுடைய
 பேர் - திருநாமங்களினுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தியை, புனை - அணிபப்பட்ட, இ
 விழை - ஆபரணங்களையுடைய இவள், இன்று - இப்போது, கிளர்ந்தன்றி - கிளர்
 தன்றி, பேச்சிலள் - சொல்லுகிறிலன். ஏர்வளங்கிளரென்று - அழகிதான ஸம்ருத்தி
 தோன்றுகிற என்றுமாம்; ஊரின்வளப்பந் தோன்றுப்படியான சோலையென்றுமாம்.

இ.—நாலம்பாட்டில், வெறும்ஆண்பிள்ளைத்தனமேயன்றிக்கே, குணவ
 னாய், ஆபத்தையுருக்கிறவனுடைய குணபிக்யத்திலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள்
 [ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் அழகெல்லாம் தண்ணீர்க்கண்டபோதே
 தோற்றம்படியான சோலைபென்னுதல்; ஊர்க்குச்சிறப்பாய்ச் சோலைக்குள்ள நன்மை

ளெல்லாமுடைய சோலையென்னுதல். வயலடங்கக் கரும்புர், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராலுண்டான அழகையுடை-த்தான வென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - உழுவது நடுவ தாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னு தல். மருதநிலமென்றத்தால் - வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர் மூவுலகுண்டுமிழ் தேவிரான்] - குணங்களின் நன்மையடங்கச் செயலிலே தெரியுப்படி ஸகலலோகங் களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த * அயர்வறுமமரர்க ளதிகதி; தன்மென்னமபாராதே உபக்ரமிக்குவனென்கை. [பேர்வளம்] - திரு நாமத்தில் அழகைச் சொல்லுதல்; திருநாமங்களடங்க வென்னுதல். குணசேஷ்டிதங் களுக்கு வாசமான திருநாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியாடே யன்றோ இவன்சொல்லு கிறத? நாம் திருநாமன் சொல்லுகிறப்போலேயோ? கடலோதங் கிளர்த்தாற்போலே யன்றோ இவன் சொல்லுகிறது. அப்படியல்லது, வேறொன்றைச் சொல்ல மாட்டுகிறிவன். [இன்று] - இவன் தனக்குத்தான் முன்புண்டோ? [இட்புணையிழைய] - திருநாமத் தைச் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி பூண்டாற்போலேயன்றோ இருக்கிறது?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வேறும் ஆண்பிள்ளைத்தனமே போராதே, ஆபத்ஸகனாக வேணுமேயென்ன, 'அக்குறைதானுண்டோ இவனுக்கு?' என்கிறான். புனல்தரு புணர்ச் சியையன்றோ இவள் வாய்புலற்றுகிறது.

[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் ஸுப்பத்தைக் கோட்சோல்க் கோட்க் கும் சோலையென்னுதல்; ஊர்களுக்கு இட்டுச்சோல்லுச் சிறப்புக்களைத். தெரிவிக்கும்சோலை யென்னுதல். [கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும்சூழ்ந்து]-வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராலுண்டான அழகையுடை- த்தாயென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லிற்றுதல். அதாவது - உழுவதுநடு வதாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னு தல். மருதநிலமென்றத்தால், வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்டுமிழ்] - குணங்களின் நன்மையடையச் செயலிலே தெரியும்படி, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்த * அயர்வறுமமரர்களதிகதி. [பேர்வளம்] - திருநாமங்

நாலாம்பாட்டு—ஊர்வளம் இத்தாதி. கலவிக்குறிசொல்லுகிறவீடத்தில் ஆபத்ஸகத்வம் சொல்லுகிறது, ஆபத்ஸகத்வ மில்லையென்றவர்களை இசைவிக்கக்காவென்கிறார் - வேறும் ஆண்பிள்ளை இத்தாதி. "மூவுலகுண்டு" என்றத்தைப்பற்ற - புனல்தருபுணர்ச்சியை இத்தாதி, புனல்தருபுணர்ச்சியாவது- நீரிலே அமிழ்த்து போகிற தண்ணை நாயகன் உதவியெடுத்தால் அதுக் குத்தோற்று "ஆபத்திலே ரக்ஷிப்பதே!" என்று ஆலிங்கம் பண்ணிக்கொள்ளுகை யென்றபடி.

முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "ஊர்" என்று - திருப்புலியூர். "வளம்" என்று - ஸம்பந்தா தல், சிறப்பாதல். கிளருகை - சொல்லுகை, த்விதீயார்த்தத்துக்கு ஊர்வம் - ஒருவன் ஒருரைக் கவிபாடுமபோது அதிந்சிறப்புப் பாடுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். திருப்புலியூர்ச் சோலையென்று. காட் டில் ஊர்களுக்குண்டான அதிசயமெல்லாம் இச்சோலையைக்கொண்டே அறியலாயிருக்கு மென்ற படி. ஏர்வளங்கிளர் - "வளம்" என்று - அழகுக்கும், ஸமுதாயத்துக்கும்பேர், கிளர் - சொல வாய், அத்தாலே ஹலிதம் - உடைத்தாகை, ஸமுதாயத்துக்கு டியாமக மருளிச்செய்கிறார் - அதா வது இத்தாதி. "தண்மை" என்று - அழகு, ஏர்வளத்தைக் கிளராரின்முன்ன தண்பணை என்றபடி. "புணை" என்று - மருதநிலத்துக்கும், நீர்நிலத்துக்கும்பேர். "சீர்" என்று - கல்யாணகுணங்களாய்,

என்னுடைய அழகைச் சொல்லுதல், திருநாமங்களை யடங்கவேண்டுதல். [கிளர்ந்தனர்] - பேச்சிலுள்] - குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை, கடல்கிளர்ந்த போலே பெரியகிளர்த்தியோடேயன்றே இவள் சொல்லுகிறது. நாம் திருநாமம் சொல்லு போலேயோ இவள் சொல்லுகிறது. [இன்று] - இவ்வேறுபாடும் நன்மையும் நேற்றில்கை கிடர். [இப்புணையிழையே] - திருநாமம் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி ஆபரணம் பூண்ட போலே இராகின்றாள்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

புணையிழைகளணிவும் ஆடையுடைப் புதுக்கண்ப்பும்
நீனையும்நீர்மையதன்றிவட்கிது நின்றநீனைக்கப்படுக்கால்
சுனையினுள்தடந்தாமரைமலரும் தணிதிருப்புலியூர்
முனைவன்முவுலகாளி அப்பன்திருவருள்முழுகினளே.

ஆ.—[புணையிழைகள்.] - “அவன் ஸௌந்தர்யரீலாடி குணங்களை யுடையானாலென்? அவனை ஏற்கவே அறியப்பெற்றிலோம்: வேறே ஒருவனையந்வேஷித்து அநுக்குக் கொடுக்கக்கடவதாய்ச் சொல்லுகின்றபின்பு இனிச்செய்யலாவதில்லை” என்றதாய்சொல்ல; தோழியானவள், இயற்கையிற் புணர்ச்சிபைச் சொல்லுகை ஈன்றியிருக்கச்செய்தே, “இவனையிழைக்கிறோம்” என்னும் பபத்தாலே முன்னமே திருப்புலியூர் முனைவன ஸர்வேஸ்வரனோடே புணர்ந்தருளின னென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நாமும் பேசுகிறிலாமோ? இவளும் அவ்வோபாதி டேகினுளான லாகாதோ வென்ன; இவள் வலிநுக்கிறபடி கண்டோமூக்கு அவன் ஐஸ்வர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸர்வேஷித்தாள் என்கிறாள்.

[புணையிழைகளென்று தொடங்கி] - பூணக்கடவ ஆலாணங்கள் பூண்டிருக்கிறபடியும் கூறையுடையும் இவள் வடிவிலேபிறந்த புதுக்கணிப்பும் இவள்குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் ஆராயவொண்ணாவாகிலும் மிகவும் ஆராய்ந்துபார்க்கி. [திருப்புலியூரென்று மேலுக்கு]-திருப்புலியூருக்கு பரயாநதை அதுக்குமேலே ஸமன் லோகங்களையும் ஆளக்கடவ ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரஸாடித்திலே முழுகினாள். அப்பனென்று - தோழி தன்பிரியத்தாலே சொல்லுகிறாள். முழுகினஎன்றது - கடல்கொண்டாற்போலே நமக்குடதவா னென்றவாறு.

ப.—அந்தாம், இவள் வடிவில் புதுமையிருந்தபடியால் அதிசயிதைஸ்வர்ய விஸிஷ்டனானவனுடைய ஸர்வேஷித்திலே அவகாவித்தாளென்கிறாள்.

“வளம்” என்று - நன்மையாய், “கிளர்” என்று - ப்ரகாசிக்கையாய், குணங்களினுடைய நன்மையடையச் செயலிலே ப்ரகாசிக்கும்படியென்று ஸப்தார்த்தம். விவரணம் - நாம்திருநாமம் இத்தயாத் “இப்புணையிழையே” என்றவிடத்தில், “இ” என்று - பூர்வபராமர்ஸி. திருநாமத்தைச் சொன்னவந்தாம், “ஆபரணம்பூண்டவன்” என்னையாலே, திருநாமம்சொல்லுகைத்தானே ஆபரணமென்கிறாள் - திருநாமம்சொல்ல இத்தயாதி.

புனை - (முன்பு) புனைந்த, இழைகள் - ஆபரணங்களை, அணிவும் - (இப்போது ஓரமுகுபெறப்) பூண்டிருக்கிறபடியும், ஆடையுடையும் - பரிவட்டத்தினுடைய அழகும், புதுக்கணிப்பும் - (வடிவிலிற்றந்த) புதுமையும், நின்று - (தாமுள்ளதனையும்) நின்று, நினைக்கப்படுக்கால் - நினைக்கப்படுக்காலும், இவக்கு - இவளுக்கு, இது - இந்த வலைக்ஷண்யம், நிளையும் - (லோகமாயாதையால்) கிளைக்கலாம், நீர்மையதன்று - ஸ்வலாவமன்று; (ஆதலால்), சுனையினுள் - சுனைகளுக்குள்ளே, தடம்-பெருத்த, தாமரை-தாமரைகள், மலரும் - மலராதிற்திற, தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருப்புவியூர் - திருப்புவியூருக்கு, முனைவன் - ப்ரயாந சிர்வாஹகனும், மூவுலகு - ஜகத்துக்கு, ஆளி-ஸ்வாமியான, அப்பன் - உபகாரகனுடைய, திருவருள் - கிரதியாயோபகாரத்திலே, மூழ்கினள் - அவலாவறித்தாள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழில் ஸௌந்தர்யம், ஒப்பனை, ஆண்பிள்ளைத் தனம், குணவத்தை, இவை நாமும்பேசுகிறிலோமோ? இவளும், அவ்வீரவாதிபான லோவென்ன, இவள் வடிவிறுக்கிறபடி கண்டோமுக்கு அவன் ஐஸ்வர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு ஸம்ஸலேஷம் வருத்தமாயிற்று என்கிறாள்.

[புனையிழைகளணிவும்] - பூண்க்கடவ ஆபரணங்களைப் பூண்டிருக்கிறபடியும்; நாம் பூட்டினவைபா யிருக்கச்செய்தே அப்படி குறிக்கோளுண்டாயி ருந்ததோ? [ஆடையுடையும்] - கூறையுடையும்; முகத்தலை பார்த்து உடுத்தாயோ விருக்கிறது? [புதுக்கணிப்பும்] - முன்புள்ளவற்றுக்குப் பிறந்தவாசுபன்றிக்கே இவள்வடிவிலே பிறந்த புதுமைகளும். [நின்று நினைக்கப்படுக்கால் - நிளையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது] - உபகாரமித்த விடுகையன்றிக்கே காலமெல்லாம் ஆராயப்படுக்காலும், இவளுக்குப் பிறந்தவழகுகள் நினைக்கப்போகாது. “யதொவாவொநிவதடுனே” என்கிற விஷயத்தை பரிச்சேஷிக்கிலும் இவள்படி பரிச்சேஷிக்கரிமன்று. இவையெல்லாவற்றாலும் நீ பரிச்சேஷித்த அம்சம் எதென்ன? — [அப்பன்றிருவருள் மூழ்கின்சுனையினுள் தடந்தர்மமாமலரும்] - பொய்கைகளில் தாமரைமலரும். பொய்கைகளில் தாமரை கண்டெறியிட்டாற்போலே பூத்து மலர்ந்துநிற்கும் ஊர். அவ்வூரில் பதார்புகள் பிறர்க்கு இடங்கொடாதென்கிறாள். [திருப்புவியூர்முனைவன்] - அவ்வூருக்கு ப்ரயாநன். [மூவுலகாளி] - அவ்வளவன்றிக்கே ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் சிர்வாஹகன். [அப்பன்] - “ஐஸ்வர்யத்தாலும் குறைவறப் பெற்றேன்” என்று தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறாள்: அவனுடைய. [திருவருள் மூழ்கினள்] - கடல்கொண்டலஸ்தவையன்றோ நீங்கள் மீட்கப்பார்க்கிறது?

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. வேறும் ஆபத்ஸகத்வமே போருமோ? இவளுக்குத் தக்க ஐஸ்வர்யமு முண்டாகவேணுமேயென்ன; அதுவுமுண்டென்கிறாள்.

[புனையிழைகளணிவும்] - ஆபரணங்கள் நாம் பூட்டினாற்போலே யிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்] - முகத்தலையறிந்து உடுத்தாயிருந்ததோ? [புதுக்கணிப்பும்] - நீர்பாய்ந்த வயல்போலே இவள்வடிவிலே பிறந்த செவ்வி பாரிகோள்! [நிளையும் நீர்மையதன்று]

அஞ்சாம்பாட்டு.—புனை இத்தாதி. “மூவுலகாளி” என்றத்தைக் கடாகித்தி அவதாரிகை - வேறும் ஆபத்ஸகத்வம் இத்தாதி.

“புனையிழைகளணிவும்” - பூண்ப்பட்ட ஆபரணங்களின் சேர்த்தியும், “புதுக்கணிப்பும்” - வடிவிற்செவ்வியும். “நிளையும்நீர்மையதன்று” - நினைக்கும்ஸ்வலாவத்தைபுடைத்தன்று. “புனையிழைகளணிவும்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - ஆபரணங்கள் இத்தாதி. “இது” என்றது.

இவட்கிதுநின்றநினைக்கப்படுக்கால் - (நின்றநினைக்கப்படுக்கால் - நினைபும்நீர்மையதன்று இஃது) உபக்ரமித்து வினேகையன்றிக்கே, காலதத்தவமுள்ளதனையும் நின்று ஆராயப்படுவதும், இவளுக்குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் நினைக்கப்போகாது. “யதொவாவொநிஃகென” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிறவிஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், இவள்படி பரிச்சேதிக்கப்போகாது. இவையெல்லாவற்றாலும் நீ பரிச்சேதித்தஅம்சமேதென்ன? — [பன் திருவருள்முழ்கினள் - சூனையினுள் தடந்தாமரைமலரும்] - ஒருபுவே தடநதைக் கண்செறியிட்டாற்போலே மலரும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இகோடாதென்கிறாள். இவளுக்குப் புறம்புபோக்கில்லை. [திருப்புலியூர்முனைவன்] - அருக்குப் பரபாநன். [மூவுலகாளி] - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். ஐஸ்வர்யத்துக்குப் புறம்பு ஒருவரைத் தேடிப்போகவேண்டா. [அப்பன்] - “ஐஸ்வர்யத்தாலும் குறைப்பெற்றேன்” என்று தன்பீர்தியாலே சொல்லுகிறாள். [திருவருள் முழ்கினளே] - கமகோண்ட வஸ்துவை எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கிறபடி? அருட்கடலிலே முழுகின இமீட்கலாமோ உங்களாலே?

ஆறாம் பாட்டு.

திருவருள்முழ்கி வைகலும் செழுநீர்நிறக்கண்ணபிரான்
திருவருள்களுஞ்சேர்ந்தமைக்கு அடையாளந்திருந்தவுள
திருவருளருளால் அனன்சென்று சேர்தணிதிருப்புலியூர்
திருவருள்கமுகோண்டழத்தது மேல்லியல்செவ்விதழே.

ஆ - (திருவருள்) - இப்புதுக்கணிப்பும், புனையிழைாளணிவும், இவளுடைபருவத்தாலும் லீலாநுபேஷ்டாவிஸேஷத்தாலும் ஸம்விபாதோ? திருப்புலியூரெபெருமானேடு கலந்தகலவியால் வந்ததென்னுமிடத்துக்கு அடையாளமென்னென்ன திருப்புலியூர் சராசரங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மதாரப்பண்ணுகைக்காக அவ்வூரிலேபுகுநின்றருளின எப்பெருமானுடைய திருவருளாலேவளர்ந்த கமுகினொண்பழம்போயன்றோ இவள் திருப்பவளமிருப்பது என்கிறாள்.

ஒ. — ஆறம்பாட்டில், இவளுடைய வடிவில் வேறபாடு, லீலாவிநோதாலும் இவள்பருவத்தாலும் பிறவாதோடுவென்னில்? — எம்பெருமானுடைய ஒளிரா

பூர்வபராமர்ஸி. “இது” என்றதற்கு அர்த்தம் - இவளுக்குப் பிறந்தஇவ்வழகுகள் என்றது. ௧. ரணம் - யதொவாவொநிஃகென. “புனையிழைகள்” என்று தொடங்கி, “புதுக்கணிப்புமான இவளுக்கு - நின்று நினைக்கப்படுக்கால் - நினைபும்நீர்மையதன்று” என்று அந்வயிப்பது. தாமயானது சூனையினுடைய பரப்பெல்லாம் மலருமென்று ஸப்தார்த்தம். “தாமரை” என்ற ஏகநார்த்தம் - ஒருபுவே என்றது. “தடம்” என்றதற்கு அர்த்தம் - கண்செறி இய்யாதி சுபளீக. தாற்போலே என்றபடி, இதுக்குவரவம் - அவ்வூரில் இய்யாதி. இத்தால் விலிதம் இய்யாதி. “நிர்வாஹகன்” என்றத்தால் விலிதம் - ஐஸ்வர்யத்துக்கு இய்யாதி. “முழுகினள்” என்றத்தால் விலிதம் - கடல்கோண்ட இய்யாதி. விவரணம் - அருட்கடலிலே இய்யாதி. புனையிகள் என்றுதொடங்கி, புதுக்கணிப்புமான - இது - இவளுக்கு - நின்றுநினைக்கப்படுக்கால் - நினைபும்நீர்மையதன்று; சூனையினுள் என்றுதொடங்கி, முழுகினள் இய்யவ்யம்.

குணத்திலேயகப்பட்டு அவனோடே ஸம்ஸ்க்ரேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[திருவருளென்று தொடங்கி] - ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனும் உபகாசிலனான திருஷ்ணனுடைய ப்ரஸாஹத்திலே முழுதே நாடோறும் அவனுடைய விஷயிகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு அடையாளங்கள் வ்யக்தமாக உள [திருவருளருளா லென்று மேலுக்கெல்லாம்] - குண குண நிருபணம் பண்ணுதே, எல்லாரையும் விஷயிகரிக் கைக்காக அவன்தானே சென்று செரும்படியாய் ஒருகாரியப்பாடு வேண்டாதே தானே நிரதியயலோக்யமாபிருந்த திருப்புவியூரில். அவனுடைய ப்ரஸாஹத்தாலே வளருகிற கமுகினுடைய செவ்விப்பழம்போலே பிராபிந்தது, ப்ருதுஸ்வலாவையான இவளு ளுடைய அயரம்.

ப.—அநந்தரம், அஹ்நுபயை ஹவனுனவனுடைய ஓள ஓர்பகுண லே அவநாஹித்து அதுலுசித்தமைக்கு அடையாளம் முண்டென்கிறாள்.

செழுதீர் - (ஸம்ருத்தஜலமான) மஹாநவத்தின், நிறம் - நிறத்தையுடைய னும், கண்ணபிரான் - (ஆபந்திதஸுலனான) க்ருஷ்ணனாகிற மஹாபகாசகனு டைய, திருவருள் - (நிவ்யகமான) ஓள ஓர்பகுணத்தில், வைகலும் - அநேககாலம், மூழ்கி - அவநாஹித்து, திருவருள்களும் - (ஸம்ஸ்க்ரேஷித்தகையில் அவன்பண்ணின) அதிசயிதோபகார பரம்பரைகளையும், சேர்ந்தகைக்கு - இவன்பெற்றபடிக்கு, திருந்த - மறைக்கவொண்ணாத, அடையாளம் - அடையாளங்கள், உள - உள; (அவற்றில்வைத் துக்கொண்டு), திருவருள் - (தன்னுடைய நிருபாதிகமான) திருவருளே, அருளால் - உபகரிக்ககரிமித்தமாக, அவன் - அவன்தானே, சென்று - சென்று, சேர் - சேர்ந்த, தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருப்புவியூர் - திருப்புவியூரில், திருவருள் - அவனுடையகடா சேஷாபகாரபாத்ரமான, கமுகு - கமுகினுடைய, ஒண் - திரண்டு சிவந்து நன்றான, பழத் தது - பழம்போன்றது, மெல் - மெல்லியல், இயல் - ஸ்வலாவத்தையுடைய இவளு டைய, செம் - சிவந்த, இசும் - இசும்போலேபிருக்கிற அபுரமானது.

இ.—ஆறுப்பாட்டில், இவள்வடிவில் வேறபாடு லீலாவிநோஹத்தாலும் இவள் பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்; அவனுடைய ஓள ஓர்பகுணத்திலே யீடுபட்டு ஸம்ஸ்க்ரேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[வைகலும் திருவருள்மூழ்கி] - அநேககாலம் அவன் ப்ரஸாஹத்திலே யவநா ஹித்து. நாம் கண்டத்தையறியும் இத்தனையன்றோ? எதிர்குழல்புக்கு எத்தனை கால முண்டுசெல்லுகிறதென்றறிந்தோமோ? [செழுதீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - ஸ்ரமஹரமான வடிவையும் சீலத்தையுமுடையவன். அவன்றனக்கு ஸர்வஸ்வபமான வடிவிலும் குணத் திலும் அகப்பட்டமை தோற்றியன்றோகிருக்கிறது [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்த உள] - அவன் விஷயிகாரங்களையும் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள. நீ இதனென்கொண்டு அறிந்தாபென்ன, [திருவருளருளால்] - குண குணநிருபணம் பண்ணுதே விஷயிகரிக்கையாகிற ஸ்வலாவத்தை உபரிக்கைக்காக, அவன்தானே சென்று பொருந்தும் ஸ்ரமஹரமான லூர். 'திருவருள்கமுகு' என்று சில உண்டு: நீரால் வளருமதன்றிக்கே, பிராட்டியும் தானும் கடாசுபிக்க அதுவே நீராக வளருமவை. [மெல்லியல் செவ்விதழ்-ஒன்பழத்தது] - மிருது ஸ்வலாவையான இவளு

டைய அடியும் செவ்விப்பதும் போலேயிராகின்றது. இவளுடைய அவபவம் அவ்வூர் யன்றோ யிருக்கிறது.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. ஐஸ்வர்யமே போருமோ? உஹரனாகவேண்டாமே என்ன, - அவனுடைய ஒளசார்யகுணத்திலே யகப்பட்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தமை அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறான்.

[வைகலும் - திருவருள்மூழ்கி] - அநேககாலம் அவன்ப்ரஸாதத்திலே அடங்கி லித்து. நாம் கண்டத்தையறியுமித்தனையிறே. எதிர்குழல்புக்கு இப்படி பரிமாறித் திறது எத்தனைகாலமுண்டு, அறிந்தோமோ? [செழுநீர்நிறக் கண்ணிரான்] - ஸௌந், ஸௌஸல்பங்களைக் காட்டிக்காணும் இவளை இப்படி அகப்படுத்திற்று. [திருவருள்கு சேர்ந்தமைக்கு] - அவனுடைய ப்ரஸாதமெல்லாம் இவ்வாஸ்யமொன்றிலும் சேர்ந்தமைக்கு. [அடையாளந்திருந்தவுள்] - அவன்விஷயீகாரம் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள். [நீ இதேன்கொண்டறிந்தாய்? என்ன] - [திருவருளருளால் குணகுணநிபுணம்பண்ணுதே விஷயீகரிக்கையாகிற ஸ்வஹாவத்தை உபகரிக்கக் கூக; திருவருளருளுகைக்கூக. ஆல் - அசை [அவன்சென்று இத்யாதி] - * கலங்கப் பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்கவன்றோ அவன் இங்குவந்து ஸ்ந்ரிஹிதனாயிற்று. “வருட்கமுது” என்று சிலவுண்டு: அதாவது - நீராலே வளருகையன்றிக்கே, பெரியாட்டியாரும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகக் கடாசுதிக்க அத்தால் வளருவன சில; அடைய அழகியபழம்போலே யிராகின்றது, ம்ருதுஸ்வஹாவையான இவளுடைய அது அவ்வாயிலே யறியலாயன்றோ விருக்கிறது.

ஏழாம் பாட்டு.

மெல்லிலைச்செல்வவண்கொடிப்புல்க வீங்கிளந்தாள்கமுகின்
மல்லிலைமடல்வாழைபீன்கனிசூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து
புல்லிலைத்தெங்கினாடு காலுலவுந்தணிநுப்புலியூர்
மல்லலா சல்வக்கண்ணன் தாளடைந்தாள் இம்மடவரலே.

ஆறும்பாட்டு.—திருவருள் இத்யாதி. “திருவருளருளுகைக்கூக அவன்சென்றுசேர் திருப்புலியூர்” என்றபதங்களைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. “திருவருள் என்னைகாலே ஓளதார்யம்.

நாலாம்பாட்டிலே “இன்றிப்புனையிழை” என்கிறவிடத்திலே “இவ்வேறுபாடும் நல யும் நேற்றிலலை” என்றதும், இங்கு “வைகலும் திருவருள்மூழ்கி” என்றதும் வ்யாஹதமன் வென்ன - நாம்கண்டத்தை இத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. உள். உண்டு. அருள் என்ன “திருவருள்” என்றதற்கு ஹாவம் - குணகுண இத்யாதி. “சென்று” என்றது - விபரீதலக யாய், வந்தென்றபடி. “சென்றுசேர்” என்றதற்கு ஹாவம் - கலங்காப்பெருநகரம் இத் துண்மை - அழகு. பழத்தது - பழம்போலேயிருக்கிறது. செவ்வீதழ் - செவ்விய இதழென் அத்தால் அதரத்தை லக்ஷிக்கிறது. இத்தால் மலித்த தாத்பர்யம் - அவ்வாயிலே இத்யாதி. லியல்செவ்வீதழ் - திருவருளருளால் என்றுதொடங்கி, ஒண்பழத்தது; வைகலும் - மூழ்கி என்னுதொடங்கி, திருந்தவுள் இத்யந்வயது.

ஆ.—(மெல்லிலை) - “இவளுக்குத் திருப்பவளத்திலழகுதான் ஸ்வலூவிக மன்றோ? இது அவனைக் கலந்தமைக்கு அடையாளமல்ல; அவன்தான் இவளைக் கலந்து பரிமாறுதலுக்கிடான ப்ரணயித்வமுடையவனே” என்ன, —தன்பக்கல் அடங்காமை அவ்வூரில் ஸ்தலாவரங்களிலுங்கூட வெள்ளங்கோத்து, அனையும் பாஸ்பர ஸம்ப்ரலேஷ்யாரகமாயிருப்படியே பெருகிப் ப்ரணயித்வவெள்ளத்திலேயே இவள் அழுந்திற்றென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தன்பக்கல் அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தலாவரங்களுங்கூட வெள்ளங்கோத்து, அனையும் கூட பாஸ்பர ஸம்ப்ரலேஷ்குபாரகமாயிருக்கும் படியே பெருகுகிற இவனுடைய ப்ரணயித்வவெள்ளத்திலே முழுகினாளென்கிறாள்.

[மெல்லிலைபென்று தொடங்கி] - மிருதுவான இலை பையுடைத்தாய் ஸ்ரத்தையோடே கூடித் தண்ணீர் கொடுக்கும் ஸ்வலூவமான கொடி தழுவ அத்தாலே வளர்ந்து கொண்டு இளகாதினின்றித் தாளையுடைய கழுகோடே கூடின பெரிய இலையையும் மடலையுடைய வாழை என்ற பழுத்த குலைகள் சூழ்ந்து அத்தாலே வெள்ளமிடாதினின்றிப் பரிமளத்தை யுடைத்தாய். [புல்லிலைத் தெங்கென்று தொடங்கி] - செறியின் மிகுதியாலே நேரிதான இலையையுடைய தெங்கின் உள்ளே போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாத பதுஞ்செய்து இப்படி நிரதிரயலோக்யமான திருப்புலியூரில் மிக்கிருந்துள்ள ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன் திருவடிகளை அடைந்தான் இந்த முக்யமான பெண்பிள்ளை. [புல்லிலைத் தெங்கென்று] - சோலையைத் தழுவித் தழைத்திருந்த தெங்கென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தேசத்தில் வருஷலதாடிகளும் பாஸ்பர ஸம்ப்ரலேஷ்கு தாலே ப்ரணயித்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கும்படி, பெரிய ப்ரணயித்வை ஸ்வரயத்தையுடைய கிருஷ்ணன் திருவடிகளை இவள் கிட்டிடுவாளென்கிறாள்.

மெல் - மிருதுவான, இலை - இலைத் தழைப்பையும், செல்வம் - ஸௌந்தர்யை ஸ்வரயத்தையும், வண் - (தன்னுடைய உபக்ரத்துக்குக்கொடுக்கும்) ஓளடார்யத்தையு முடைத்தான, கொடி - வெற்றிலைக்கொடி, புல் - சூழ்த்தனைக்க, வீங்கு - (அத்தோட்டை ஸம்ப்ரலேஷ்கு தாலே) புஷ்டமாய், இளம் - இளகிப்பதித்த, தான் - அடியுரத்தையுடைத்தான, கழுகின் - கழுகுக்குப் பரிஸாவர்த்தியாய், (இம்மிதரலோக்யத்துக்கு ஸரிஸிரோபசாரம்பண்ணும் பரிசாரிகைகள் போலே), மல் - செறிந்த, இலை - இலையையும், மடல் - (பரிசாரஸாதரம்போலேயிருக்கிற) பூமடலையு முடைத்தான, வாழை - வாழைகளினுடைய, ஈன் - நிரதிரயலோக்யமாய் ஹந்த்யமான, கணி - பக்வலவங்களை, சூழ்ந்து - பரிஷ்வங்கம்பண்ணுகையாலே, மணம்கமழ்ந்து - பரிமளோத்தரமாய், (அப்படி பரிஸாவர்த்தியுடைய), புல் - செறிந்த, இலை - இலையையுடைத்தான, தெங்கின் - (உயர்ந்த) தெங்கின், ஊடு - நடுவே, கால் - (காமசாரமான) தென்றானது, உலவும் - உலரவுப்படியான, தண் - ஸ்ரமஹமான, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரில், மல்லலம் செல்வம் - அதிரயிதமான ப்ரணயித்வஸம்பத்தையுடைய, கண்ணன் - கிருஷ்ணன், தான் - திருவடிகளை. இம்மடவரல் - முக்தஸ்வலாவையான இவள், அடைந்தான் - கிட்டிடுவாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அருளென்று ப்ரஸுதமான ஓளடார்யத்தளவன்று ப்ரணயித்வம் பார்த்தாலும் ஸ்தலாவரபர்யந்தமாக வசல்காக்குமென்கிறாள். தன்பக்கல்

அடங்காமல் அவ்வுரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூடப் பரஸ்பரம் ஸம்ஸ்ரணத்தைகூடாக்காமல் போருகிறவனுடைய ப்ரணயித்வ வெள்ளத்திலே முழுதினென்கிறார்.

[மெல்லிலையித்யாதி] - மிருதுவான இலையையுடைத்தாய், ஸ்ரத்தையோடு கூடித் தன்னைக் கழுதுக்குமுற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் ஸ்வலாவமான கொடிதழுவ [வி. ளர் தாட்கழுதின்] - கொடி தழுவத்தழுவ வளராகின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாது உள்ளதானையுடைய கழுது. “யஸ்யஸாஜநகாதுஜா க்ஷுபெயம் ஹி ததேஜ்ஜ” (யஸ்யஸாஜநகாதுஜா க்ஷுபெயம் ஹி ததேஜ்ஜ) என்றாய்த் தாலே, “உடிளவாஹுமூதா ஸுபெயமொவீயம் ந்வாதிந்” [கழுது மல்லிலைமடல்வாழை] - கழுகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வான வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கழுதுக்கும் வெயில்படாமல் நிழல்செய்கிற வாழை. [சங்க குழந்து மணங்கமழ்ந்து] - வாழைகளின்ற நெருங்கின பழத்தாறுகளைக் காற்றி விடே தறியாமையாலே வந்துபுகுந்து, பரிமளத்தில் லோலத்தாலே பலகால் குழுவந்து பரிமளத்தை பெறட்டுக்கொண்டு. [புல்லிலைத் தெங்கினூடு காதுலவும்] - செறிவின்மிடையாலே நெருங்கின இலையையுடைய தெங்கினுள்ளே யுலாவாகின்றது; விளைவதறியாது புகுந்து பரிமளித்த வாழைச்சோலையிலே நெருக்குப்பட்டு ஆல்பம் அவகாசமுள்ள தென்னஞ்சோலையிலே புறப்பட்டுப் போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாகின்றது புல்லிலை-புல்லப்பட்ட இலை: அந்நியாயம் தழுவப்பட்ட இலைபென்றுமாம்; வாழையிலைபோலே தழுவ இலையையுடைய தெங்கென்றுமாம். [தண்திருப்புவியூர்] தெங்கும் கழுதும் வாழைமான சோலைநெருக்கத்தாலே ஸ்ரமஹமான திருப்புவியூர். [மல்லலஞ்செல்வக் கணன்] - கிரவயிகமாய் அழகிதான ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன். [தாளடைதான்] - ப்ரணயித்வ குணத்திலே தோற்றுத் திருவடிகளைப்பற்றினார். [இம்மடவரன் இம்முக்குப்பான பெண்பிள்ளை. முன்புஎனக்கு ஹவ்யயான இவன் என்னால் விலவொண்ணாத ஷேஸத்திலே போய்ப்புக்கான்.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. கேவலம் உதாரணைப்போராதே, ப்ரணயித்வகுண முடாகவேணுமேயென்ன, —அவ்வுரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூடப் பரஸ்பரம் ஆஸ்ரயமாம்படயன்றே அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணமிருந்தபடி யென்கிறார்.

[மெல்லிலை இத்யாதி] - மிருதுஸ்வலாவமான இலையையுடைத்தாய், ஸ்ரத்தையையுடைத்தாயிருக்கிற வண்கொடியுண்டு - உதாரமானகொடி; தன்பர்த்தாவாக கழுதுக்குத் தன்னுடம்பை முற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் போலே. [வீங்கிளந்தாள் கழுகின் கொடிதழுவத்தழுவ வளராகின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாகின்றவள்ள தானையுடைய கழுது. “யஸ்யஸாஜநகாதுஜா - க்ஷுபெயம்ஹி ததேஜ்ஜ” (யஸ்யஸாஜநகாதுஜா - க்ஷுபெயம்ஹி ததேஜ்ஜ) என்னும் ந்யாயத்தாலே. “உடிளவாஹுமூதா

ஏழாம்பாட்டு. - மெல்லிலை இத்யாதி. “வண்கொடிப்புல்க” என்றுதொடங்கி, “புல்லிலைத்தெங்கினூடு” என்னுமளவும் கடாசுதித்து அவதாரிகை - கேவலம் இத்யாதி. “வண்கொடிப்புல்க” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரணயித்வகுண மென்றது. கொடிக்குக்கழுது ஆதாரமாய், கழுதுக்கு வாழை ஆதாரமாய், வாழைக்குத் தென்னஞ்சோலை ஆதாரமாயிருக்கையாலே - ஸ்தாவரங்களுகூடப் பரஸ்பரம் ஆஸ்ரயமாம்படி என்றது.

“செல்வம்” என்றது - ஸ்ரத்தையை. இதுக்கு ஒளடார்யமேதென்ன தன்பர்த்தி வான் இத்யாதி. வீங்குதகை - வளருகை. “வண்கொடிப்புல்கவீங்கு” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் யஸ்யஸாஜநகாதுஜா க்ஷுபெயம்ஹி ததேஜ்ஜ என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—உடிள இத்யாதி - வரிவரி

ஹதேமொவீஜயாநிவாதிநஃ” (ததௌபாஹுஸ்தாம் ஸ்கந்தேகோபீமதுநிகாதிநஃ). [கமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] - கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும்மடலையுமுடைய வாழை. வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கமுதூக்கும் வெயில்தட்டாதபடி நிறல் செய்து நிற்குமாயிற்று வாழை [சன்கனிசூழ்ந்து] - பழத்தாறுகள் தேற்றிக்கிடக்குமாயிற்று. [மணம்கமழ்ந்து] - காற்றானது விளைவதறியாதேபுக்கு, பரிமளத்தில் லோபத்தாலே அங்கேயிங்கேசூழித்து, பரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு வாழைநெருக்கத்தாலே நெருக்குப்பட்டு, அல்பாவகாசமுள்ள தேங்கின்சோலையிலே புறப்பட்டு ஸஞ்சரிமாநித்குமாயிற்று. [புல்லிலை]- புல்லப்பட்ட இலை; அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையையுடைய தேங்கென்னுதல்;வாழையிலையோடே தழுவின் இலையையுடைய தேங்கென்னுதல்; சோலைநெருக்கத்தாலே நேரிதான இலையென்னுதல். [மல்லலம் செல்வக்கண்ணன்] - நிரவதிகமாய் அழகிதான ஸம்பத்தையுடைய க்ருஷ்ணன். [தாளடைந்தாள்] - பாணயிதவகுணத்துக்குத்தோற்றத்திற் றவகளைப்பற்றினாள். [இம்மடவரல்] - முன்பு எனக்கு ஹவ்யையாய்ப்போந்த இவள்கீடர் மீட்கவொண்ணாதபடியானாள்.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மடவரலன்னையீர்கட்கு என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்? மல்லிச்செல்வ வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுணையழல்வான்டுகைபோய் திடவிசும்பிலமரர்நாட்டைமறைக்கும் தண்திருப்புலியூர் படவரவணையான்தன்நாமமல்லால் பரவாள்இவளே.

ஆ. - (மடவரல்.) - ப்ரணயஸ்வஹிவம்போலே வருத்தவத்தையு முண்டாகவேனுமிறையென்ன ;—அவன்வருத்தவத்தையிருக்கும்படி பார்க்கலாகாதோ, மிக்கிருந்துள்ள ஸப்பத்தையுடையாரான வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல்வான் புகைபோய்த் திடவிசும்பி லமரர்நாட்டை மறைக்கும் நிரதிராயலோக்யமான திருப்புலியூரில் திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது சொல்லுகிறிலனென்கிறாள்.

ஓ. — எட்டாம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய வருத்தவத்தையாலே இவள் லரீக்ருதையானென்கிறாள்.

நெடுநெண்காவலுஉமயஸாதிநீ ! ஐடிளவாஹுதாஸஹதேமொவீஜயாநிவாதிநஃ உதிவஹநெடுநெ ராஸகீ வாயாழ்” விஷ்ணுபுராணம் (13-51.) “கமுகின்” என்றது - கமுகோடேகூடவென்றபடி. “மல்லிலைமடல் வாழை” என்றதுக்குஹிவம் - வெற்றிலைக்கொடிக்கும்இத்யாதி. “கூழ்த்து” என்றதுக்கு ஹிவம் - பழத்தாறுகள் இத்யாதி. தேற்றிக்கிடக்கை - கெருங்கிட்கிடக்கை.வாழையீன்கனி - வாழைகளீன்ற பழங்கள். நாறு - சீப்பு. கமழ்ந்து - காழித்து. புல்லப்பட்ட - தழுவப்பட்ட. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை - புல்கப்பட்ட இலையென்றபடி. இவ்வர்த்தத்துக்கு, அந்யோந்யம் தென்னிலையும் தென்னிலையும் தழுவிக்கொண்டென்றபடி. மூன்றாம் அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை-புல்லிதான இலை; நேரிதானஇலையென்றபடி. மல்லல் - பெருமை. மடப்பம்-ஹவ்யதை. மடவரல் - ஹவ்யையானவள்.

(எ)

[மடவரல்] - மடவந்தபடி. பற்றிற்றுக் கைவிடாணயும். [மல்லைச்செ-
மென்று மேலுக்கு] - மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீயையுடையராய் ஸர்ஸ்கிருதபாஷையும்கூட வே-
கனும் தாங்களிட்ட வழக்கான ப்ராஹ்மணருடைய ஊழலத் ஸமாராயந்நரபம-
யாமங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்கள்பட்ட அக்னிகளில் சிந்தும் புறப்படா-
துள்ள மிக்கிருந்துள்ள புகை வப்பவஸ்யித ஸ்வஹாவமான ஆகாசத்தில் ஷேவலோகத்த-
மறைக்கும் நிரதிபயஜீகாபயான திருப்புலியூரில் தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தா-
மணம் விரிந்திருந்துள்ள திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய த்-
நாமமல்லது சொல்லுகிறீர்கள். ஸம்ஸலேஷஃஸபையில் படுக்கையழகை கிரீனத்த
சொல்லாதின்றாளென்று கருத்து.

ப.—அந்தரம், கிலக்ஷணஸமாசார பிரிபதயம் பர்யங்கவிரிஷ்டனா ஃ
னுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லாதின்றாளென்கிறான்.

அன்றைமீர்கட்கு - அன்றையரான உங்களுக்கு, என் - என்னபாசாத்நை
சொல்லி - சொல்லி, சொல்லுகேன்-சொல்லுவேன்? (ஆராதநோபகரணமான), மல்லை
பெரிய, செல்வம் - ஸம்பத்தையுடையராய், வடமொழி - (ஆராதநாலவக்தவ்யமா-
ஸம்ஸ்கிருதபாஷையையும், மறைவாணர் - (ஆராதநபிரதிபாதகமான) வேதகிரீவ-
ணத்தையுமுடையவர்களுடைய, சேவன்வியுள் - (ஆராதநரூபமான) யாமாதிசுக்ரங்களி-
நெய் - ஆஜ்யாஹுதிவிசிஷ்டமான, அழல் - அக்னியினுடைய, வான் - பெரிய, புகை
புகையானது, சோய - சிவந்திபோய், திடம் - ச்ரு - மான, விசம்பில் - ஆகாசத்தி-
அமரர் - தேவர்களுடைய, நாட்டை - லோகத்தை, மறைக்கும் - (திரைவளைத்த
போலே) மறைக்கக்கடவதான, தண் - ஸாமஹமான, திருப்புலியூர்-திருப்புலியூரிலே
('உஷ்ணோயிரிசெவொகாமகாஸுரோகஸிஷ்டவஹஸ்ய') என்று லோகஹிதார்த்தம்
ஆசாரபரணாகையலே இவர்களுடைய ஆசாரஸக்தைப்பக்கொண்டு, படம் - (ஸ்வஸ-
ஸத்தாலே விரிகிற) பணங்களைபுடைய, அரவணையான்தன் - திருவந்தாழ்வானை
படுக்கையிலே கம்மத்துக்கு ஆராத்யதயா கணவளர்த்தருளுகிறவனுடைய, நாமம் - தி-
நாமம், அல்லால் - ஓழிய, இவன் மடவரல் - இந்த மடத்தைபாணவன், பரவான்
பரவுகிறீர்கள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன் வருத்தவத்தையிலே ஸரீக்ருதையானுள-
கிறான். 'கஸிஷ்டெணவஹி ஸம்ஸலீகீரஸிதாஜமகாடியஃ' என்று குடிப்பிறப்பா-
வ்ருத்தருசியுடையளாகையாலே, ப்ரணயித்வத்திற்காட்டில் இவன் ஆசாரத்திலேப்டே
வரீக்ருதையாவது.

[மடவரல்]-மடவந்தபடி. இவன்எனக்கு ஊவ்யயானபடியை: பற்றிற்றுவிடா-
படியை யென்றமாம். [அன்றைமீர்கட்குஇத்யாதி] - என்கையிலே காட்டித்தத்த உங்-
ளுக்கு என்னபாசாதத்தைபிட்டுச் சொல்லுவேன்? எனக்குஊவ்ய என்னவோ? நானு-
கூட்டுன்னவோ?என்றைக் கடந்தாளென்னவோ? [மல்லைச்செல்வம்] - மிக்க ஸம்பத்நை-
யுடையராய். [வடமொழி மறைவாணர்இத்யாதி] - ஸம்ஸ்கிருதஹாஷையும்கூட வே-
கனும் தாங்களிட்டவழக்காய், வ்யஸபடிம் செலுத்தவல்ல ப்ராஹ்மணர் ஸமாராயந்நரபம-
யாமங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்யாலே ஜ்வலித்த அக்னிகளினின்றும் புறப்பட்ட
மிக்க புகையானது. [திடவிசம்பிலமரர் நாட்டைமறைக்கும்] - வ்யவஸ்யித ஸ்வஹா-
மான ஆகாசத்தில் ஷேவலோகத்தை மறைக்கும், வைமாதிரிக்கு அப்ஸரஸ்ஸுக்கலை

முதல் பார்க்கவொண்ணாதடி மறைக்கும். [தண்திருப்புவியூர்] - இப்படி ஸமாசார ஸ்ரீபைபுடைய ஆர். “ஸஹ்யஸுதகதாஸுராஃவஹநூலிஃபூஜாஃ” என்றிதே இவன்தன்படி. [படவரவித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விசுவதமணனான திருவநந்தாமுவாணைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலன். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஸலேஷ்டஸாயில் படுக்கைபழகையே வாய்புலற்றுகின்றான். “தோழி” என்று ஸம்ஸோயிச்சிலன்றே இவனை பென்வஸமாக்குவது. [இவனே] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்கவறியாத இவன்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. வேறும் ப்ரணயித்வமே போராதே, “கடிகுடுவென வஹிவஹிவிஹிவாஜநகாடிபு” (கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதாஜநகாதய:) என்றன்றே குடியிருப்பது? ஆனால் இதுக்குத் தக்கஆசாரமுண்டாகவேண்டுமே அவனுக்கென்ன,—ஆனால், அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஆசாரமிருக்கிறபடியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறான்.

[மடவரல்] - மடவந்தபடியை; இவன் எனக்கு உவ்வையானபடியை: பற்றிற்று விடாதபடியை யென்றுமாம். [அன்னமீர்கட்டு] - என்னையிலே இவனாக்காட்டித் தந்திருக்கிற உங்களுக்கு. [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - இவன் என்வழிவாரா நின்றாளென்னவோ? இவன் எனக்கு பவ்வையென்னவோ? [மல்லே இத்த்யாதி] - நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடையராய், ஸம்ஸ்கருத்தத்துக்கும் வேதத்துக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லராயிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் நேயாலே ஹோமம்பண்ணின அக்நிய வுண்டான செறிந்தபுகையானது போய். [திடலிகம்பிலமரர் நாட்டை மறைக்கும்] - வ்யவஸ்த்திதஸ்வலாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும். ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள வைமானிகரை அப்ஸரஸஸூக்கள் முகங்கண்டு அநுபவிக்கவோட்டாதே மறைக்கும். ஹோமத்துக்கு ஏகாந்தமாகத் திரைவனையாநின்ற தேன்மாம். [தண்திருப்புவியூர்] - “ஸஹ்யஸுதகதாஸுராஃவஹநூலிஃபூஜாஃ” (ஸங்கரஸ்யசகர்த்தாஸ்யா முபஹம்பாமிமா:ப்ரஜா:) என்றிதே அவன்படியும். [படவரவு இத்த்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விசுவதமணனான திருவநந்தாமுவாணைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலன். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஸலேஷ்டஸாயில் படுக்கையழகையேசொல்லி வாய்புலற்றுகின்றான். [இவன்] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்க அறியாத இவன்.

(அ)

எட்டாம்பாட்டு, - மடவரல் இத்த்யாதி. “வடமொழிமறைவாணர்” என்றுதொடங்கி, “அமரர்நாட்டைமறைக்கும்” என்னுமளவும் கடாசித்த அஃதாரிகை - வேறும் இத்த்யாதி.

“மடவரல்” என்றத்தைப்பற்ற - இவன் எனக்கு இத்த்யாதி. “நாமல்லால்பரவாளிவன்” என்றத்தைக்கடாசித்த - இவன் எவ்வழி இத்த்யாதி. “மல்லே” என்று - பெருமையாய், அத்தால் - நிரவதிகதவம் சொல்லுகிறது. ஸம்ஸ்கருதமென்றது - புராணதிகளே. வாணர் - நிர்வாஹகர். வான்புகை - செறிந்தபுகை. “நாட்டை” என்றது - நாட்டிலுள்ளாரை. வஹிலுள்ளார் ஸமாசாரம்சொன்னால் இவனாசாரம் உத்திக்குமோவென்ன - ஸஹ்யஸு இத்த்யாதி. “உத்தேஷ்யாரிசெவொகாநகாநூராகுடுவெடிஹி” ஸஹ்யஸுதகதாஸுராஃவஹநூலிஃபூஜாஃ உத்திதாயாடிசுதீபே (உச). அதாவது அகனைக்கண்டு இவர்களும் அதுவந்திக்கிறார்களென்றபடி. இத்தால் ஹாவம் - நான் அருகே இத்த்யாதி. “இவன்” என்றதற்குஹாவம். என்னையொழிய இத்த்யாதி. மல்லேச்செல்வம் என்று தொடங்கி, பரவாளிவன்; அன்னமீர்கட்டு - இவன் எனக்கு மடவந்தபடியை - என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் இத்தய்வயடி.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பரவாளிவள்ளின்றிராப்பகல் பணிநீர்நிறக்கண்ணபிரான்
+விரவாரிசைமறைவேதியரோலி வேலையினின்றொலிப்பக்
கரவார்தடந்தேர்ந்தாமரைக்கயம் தீவிகைநின்றலரும்
புரவார் கழலிகள்குழ் திருப்புலியூர்ப் புகழன்றிமற்றே.

ஆ.—(பரவாளிவள்) - வருத்தமுண்டானாலும் தத்துருண தத்தவஜ்ஜந முண்டாகவேணுமென்ன, —அதுவுமுண்டு. நிசுதிஸயஜேக்யமான ய^வவதியையுடைய ஸாமவேதிகளுடைய அப்யயநவேஷமும் ததர்த்தசுந்தைபண்ணுவார் வேஷமும் கடல்போலே வேஷிப்பாதிந், முதலேமிக்க பொய்கைகள்தோறும் தாமரைகள் உல விளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து, தலைத்தாமரை கழனிகளையுடைத் தாயிருக்கிற திருப்புலியூரில் பணிநீர்நிறக்கண்ணபிரானுடைய புகழன்றி மற்றொன்று பரவாளிவள் நின்றிராப்பகலென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாமவேதி ப்ரஹ்மருத்யஸேஷ வேஷார்ய-ஆதத்தவ ஜ்ஜநாதத்தையுமுடையது யிருக்கும்படிபை எப்போதும் பரவாநின்றொள்கிறாள்.

[பணிநீர் நிறக்கண்ணபிரான்]-குளிர்ந்த நீர்போலேயிருக்கிற நிறத்தையும் உந் திறம்போலே ஸாமஹாரமான ஸ்வாவத்தையுமுடையனை க்ருஷ்ணனுடைய, [விரவார யாரிசையென்று தொடங்கி] - நிசுதிஸய ஜேக்யமான த்வதியையுடைய ஸாமவேதிக ளுடைய அப்யயநவேஷமானது கடல்போலே வேஷிப்பாதிந். 'விரவார்' என்ப பாடமானபோது விரவ்யெழுகிற நாலுவிஷயங்களினுடைய^வவரியும் வேஷார்யத்தை மீமாம்ஸிக்கிறவர்களுடைய^வவ்விபுமென்று பொருள். [கரவார்தடமென்று மேலுக்கு. பொய்கைகள்தோறும் தாமரை நிலைவிளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து தலைத்தாமரை கழனிகளையும் உடைத்தாயிருக்கிற திருப்புலியூர் புகழ் அன்றி மற்றொன்று. கயம் - பெருமை; ஆவது - திள், கரவு - முதலை.

ப.—அந்தாம், வேஷவித்ப்ரயாநனை க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புலியூர் புகழொழிய வேறொன்று இவன் சொல்லுகிறிலென்கிறாள்.

பணி - குளிர்ந்த, நீர்நிறம் - நீர்நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, விரவு - விரவி, ஆர் - கிரம்பின, இசை - இசையையுடைய, மறை - ஸாமவேதம் தொடக்கமான வேதங்களானுண்டான, வேதியர் - வைகருடைய, ஓலி - வேஷாஷமானது, வேலையில் - ஸமுத்தரம்போலே, நின்று - நின்று ஓலிப்ப - முழங்காதிந், கரவு - கரவுகள், ஆர் - ஆர்ந்த, தடந்தோறும் - தடாகதோறும், தாமரை - தாமரையினுடைய, கயம் - பரப்பானது, புகை - புகைபுகைபுகைபோலே, நின்று - நின்று, அலரும் - அலராநிற்பதமாய், புரவார் - சட்டைப்பட்டு கழனிசன் - வயல், குழ் - குழந்தை, திருப்புலியூர்ப்புகழ் அன்றி - திருப்புலியூர்ப்புகழ், ஒழிய, மற்ற - வேறொன்றை, இவன் - இவன், நின்று - ஒருபடிப்பட, இராபகல் - இராப்பகல், பரவாள் - பரவுகிறிலன். "தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை."

† 'விரவார்' என்பதும் பாடம்.

தடமென்று - கரையாய், “தடந்தொறும் - கரவார் - தாமரைக்கயம்” என்று பொய்கையாகவுமாம். கரவு - முதலை. புரவு - கட்டளைச்சேர்த்தி.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், “நிஷித்யஸவபுஸாஸௌஷுஸவபுஸவபுஷுஷுநிஷித்ய” என்கிற இக்குலத்திலே பிறந்தவளுக்கு ஸத்ஸ்ரமான வேடிார்யு தத்தவஜ்ஞாநமுண்டாக வேண்டாவோடுவென்ன, ஸாமவேடி ப்ரபநுத்யபுஸாஷ வேடிார்யு தத்தவஜ்ஞாநதையைப் பரவாளினுள் என்றோள்.

[பரவாளிவன்நின்றிராப்பகல்]-இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்; இரப்பகல் பேசாநின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்கியேயன்றோ ப்ரமாணம். [பனிரீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்த நீர்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் அப்படியே குளிர்த ஸீலத்தையுமுடையவன். [விசுவாரிசைமறை]-விசுவாரிசைமறைக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து - மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேடிமென்னுதல்; “விசை” என்று ஸோப்பதையாய் வார் என்று அதில் மிகுதியாய், “இசைமறை” என்று ஸாமவேடிமென்னுதல். வேதியொலி - வேடிவோஷமும் வேடிார்யுவிசாரம் பண்ணுவாருடைய வோஷமும். வேடியில் கின்றோலிப்ப-ஸமுத்ரவோஷத்திற்காட்டில் நின்றுவோஷிக்க. [கரவார் தடந்தொறும்]-முதலைமிக்கிருந்துள்ள தடாகந்தொறும். கரவு - முதலை. தாமரைக்கயம் - தாமரைப்பெருமை தாமரைத்திரள். “தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை” என்னக்கடவதிறே. தீவிகை கின்றலரும் - நிலைவிளக்கெரியுமாபோலே அலராகின்றன. [புரவார்கழனிகள் குழ்] - புரவார்ந்திருக்கையாகிறது - தலைத்தரப் பெருக்காயிருக்கை. [திருப்புலியூர்ப்புகழ்]-வேடிவோஷமும் வேடிார்யுவிசாரயுத்தர் வோஷமும், அலர்ந்த தாமரைப்பொய்கைகளாலே அலக்கருதமான வயலுமான திருப்புலியூர்ப்புகழ்ந்நி மற்று பரவாளிவன் நின்றிராப்பகல்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு ஆசாரமே போருமோ, ப்ரயோ ம்வருத்தியப் பார்த்து அநுஷ்டாநத்துக்கு வேண்டுவ தறிந்திருக்கவொண்ணாதே? “நிஷித்யஸவபுஸாஸௌஷுஸவபுஸவபுஷுஷுநிஷித்ய” (நிஷ்டித்யஸர்வஸாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்டித்யம்) என்றன்றோ இத்தடியிலுள்ளாருடையபடி; இதுக்குத்தக்க வேதார்த்த தத்தவஜ்ஞாநமுண்டாகவேணுமேயென்ன. அதுக்கும் ஒருதறையில்லையென்கிறாள்.

[பரவாளிவன்நின்றிராப்பகல்] - இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்; இரப்பகல் பேசாநின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்கியேயன்றோ

ஒன்பதாம்பாட்டு - பரவாள் இப்பாதி. “விசுவாரிசைமறைவேதியொலி” என்றத்தைக் கடவுளிடத்து அவதாரிகை - ஆசாரமே இப்பாதி. அதுஷ்டாந முண்டானபோதே தத்தவஜ்ஞாநம் வரித்தமன்றோ, அத்தைத்தனித்துக்கேட்கிறதென்?என்ன - ப்ரயோ ம்வருத்திய இப்பாதி. ப்ரயோ ம்வருத்தி - ப்ரயோக விதாயக கார்த்தம்; அத்தாமனி யென்றபடி. “நிஷித்யஸவபுஸாஸௌஷுஸவபுஷுஷுநிஷித்ய” உதி வாகுசாரணே, வு-சு-காரணேவிபு-காரணே, ஸு-ரீ-கூ-ம் ப்ர-திவலி லு-ஃ, (கூ-உ03) நிஷித்ய-ஸஸ்ய-ஃ.

“திருப்புலியூர்ப்புகழ்ந்நி மற்று - பரவான்” என்கையாலே வ்யதிரோகவித்தார்த்தம் - இவள் அடைவுகெடப்பேசாநின்றாள் என்று. கலவிக் குறிசொல்லுகிறவிடத்தில், இவளுடைய உத்தியைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹாவம் - இதுக்கு இப்பாதி வாக்யத்துவம். இதுக்கு - ஸம்ஸ்ரேஷத்துக் கென்னுதல், “வேதியொலி” என்கையாலே தத்தவஜ்ஞாநத்துக்கென்னுதல்.

பரமாணம். [பனிநீர்நிறக்கண்ணிரான்] - குளிர்ந்த வடிவையும், அப்படியேயிருந் திற ஸீலத்தையுமுடையவன். [விரவாரிசைமறை] - விரலி - எங்குமோக்கப்பரம்பி, ஆர் து, மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேதமென்னுதல். அன்றிக்கே, 'விரைவா' - என்று பாடமாகில், விரையென்று - ஹோக்யதையாய், வாரென்று - அதில் மிகுதியாய், இசைமறையென்று - ஸாமவேத மென்னுதல். [வேதியரோலி] - வேதயோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணுநிறவர்களுடைய யோஷமும். [வேலையில்நின்றோலிப்ட - ஸமுதரயோஷத்திற்காட்டில் கின்று யோஷிக்க. [கரவார்தடந்தொறும்] - முதலே மிக்கிருந்துள்ள பொய்கைதோறும் [தாமரை இத்தயாதி] - [தாமரைக்கயம்] - கயமென் - திரளுக்கும், பெருமைக்கும் பேர். [தீவிகை] - விளக்கு. தாமரையினுடைய திரா னது நிலைவிளக்குப்போலே அலர்ந்துநிற்கும். [புவார்கழனிகள் சூழ்] - † (புரவு - சா ம் பூஸாரமென்றபடி.) புரவார்ந்திருக்கையாவது - தலைத்தரப்பெருக்காயிருக்கை. பட்டர், "அவ்வூரில் பராஹ்மணர் இறத்து மாய்கிறார்கள், இவர் ஊருக்குச் சிறப்புச் சொல் லப்போருகிறாரே" என்றருளிச்சேய்வர். [திருப்புவியூர்ப்புகழன்றிமற்று - பரவாளிவளநி கிராப்பகல்]- அவ்வூரிலுள்ளருடைய வேதயோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணுகிற வாரமும், அவ்வூரில் ஹோக்யதையுமேயிறே இவள் அடைவுகேடச் சொல்லாநிபது. (உ)

* பத்தாம் பாட்டு.

அன்றிமற்றோருபாயமென்? இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்
குன்றமாமணிமாடமானிகைக் கோலக்குழாங்கண்மல்கி
தேன்திசைத்திலதம்புரை குட்டநாட்டேத்திருப்புவியூர்
நின்றமாயப்பிரான்திருவருளாம் இவளநேர்பட்டதே.

ஆ -- [அன்றி] - ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்ய ப்ரணயித்தவய்வார்ய வ்ருத் த வத்தவ ஸர்வஜ்ஞவாதி ஸர்வகுணவிசிஷ்டனு யிருந்தானையாகிலும், இங்கு ப்ரவ்ருத் த மான மணத்தைத் தவிர்க்கை கூடல்லவென்ன, அன்றி மற்றோருபாயமென்? இவ் அந்தண்துழாய்கமழ்தல் என்று அவர்களுக்கூட இசைவதோரடையாளத்தைச் சொ லிக்கொண்டு, திருப்புவியூர்நின்ற மாயப்பிரானோடே இவள் புணர்ந்தருளினா ளென்று சொல்லுகிறாள்.

"பனிநீர்" என்று - குளிர்ந்தகடல். பனி - குளிர்ந்தி. நீர் - கடல். "விரை" என்று - ப மனமாய், அத்தால் - ஹோக்யதைபச் சொல்லுகிறது. வார்தல் - கெடுமையாய், அத்தாலே மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, "இசைமறை" என்று - முழுச்சொல்து "மறை - ஒலி, வேதியரோலி" என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டவேது. கரவு - முதலை"கயவும் த மும் நளிடும் பெருமை" என்னக்கடவதிறே. புரவு - தலைநிலம். "புரவு" என்றும், "கழனி என்றும் புருத்தமாய்கையாலே, விஷயவிபாகம்பண்ணுகிறார் - புரவார்ந்து இத்தயாதி. தலைத்தாய் தலையீடு. ரணோத்தி - பட்டர் இத்தயாதி. அந்வயமுபேஷாவம் - திருப்புவியூர் இத்தயாதி. இவ் அடைவுகேடப் பேசும் திருப்புவியூர்ப் புகழாவதுஎதென்ன- அவ்வூரிலுள்ளருடையஇத்தயாதி.பன நீர் என்று தொடங்கி, புகழன்றிமற்று - இவள் நின்றிராப்பால் - பரவான் இத்தயவ்ய. (க)

† குண்டலிதம் ப்ரகழிப்தம்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் பேசுமளவோ அவனுடையபடி? அப்பாச்சர்யமென்று சொல்லி அவனிடே ஸம்ப்ரேஷித்தமைக்கு இவர்களும் இசைய வேண்டும்படியான அடையாளஞ் சொல்லுகிறாள்.

[அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தன்னுதாய்கமழ்தல்] -வேறுமற்று உபாயம்உண்டோ, இவள் அழகிதாய் குளிர்ந்திருத்தழாப் நானகைக்கு? [குன்றமாமணிமட்டமென்று தொடங்கி] - மலைபோல மஹாவடமான ரத்தங்களாலே செய்த அழகிய மாடங்களினுடைய திரளாலே நெருங்கிக் தெற்கில்கிக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூரிலே நின்றருளின ஆச்சர்யவதனான அவனுடைய ப்ரஸாதத்துக்கு பாத்ரமானானளாகவேணும்.

ப.—அந்தரம், ஆச்சர்யசேஷத்தாபுத்தனாவனை இவள் கிட்டினமைக்கு அந்நயரா ஸித்தமான அடையாளமுன் டென்கிறாள்.

குன்றம் - குன்றம்போலே, மா - மலையையாயுள்ள, மணி - மணிமயமான, மாடம் - மாடங்களினுடையவும், மாளிகை - மாளிகைகளினுடையவும், கோலம் - உர்ஸாயமான, குழாங்கள் - திரளானவை, மல்கி - நெருங்கியிருப்பதாய், தென்திசை - தெற்குத்திக்குக்கு, திலகப்புரை - திலகம்போலும், குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூர் - குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூரிலே, நின்ற - நின்ற, மாயப்பிரான் - ஆச்சர்யபூதனுடைய, திருவருளாம் - க்ருபையோம், இவள் - இவள், நேர்பட்டது - கிட்டிற்று; அன்றி - (அது) அன்றி, இவள் - இவள், அம் - அழகிய, தன் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய், கமழ்தல் - பரிமளத்தை யுடையளாகைக்கு, மற்று - வேறு, ஒர் - ஒரு, உபாயம் - உபாயம், என் - ஏதோ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்பெருமைக்கு இவள்தான் அவனுக்குத் தரமன்று; அதொழிய உங்களுக்கும் இசையவேண்டும்படியான வ்யக்தமான அடையாளங்களுமுன் டென்கிறாள்.

[அன்றி இத்தாதி] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ இவள் அழகிதாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருத்துழாய் நானகைக்கு? ராஜபுத்தனை அணையாதார்க்கு மாளிகைச்சாந்து நானுமோ? என்னுட்பு திருத்துழாய்நாறாநின்றதோ? ஸ்வாபேஷத்தில், “அந்தன்னுதாய்கமழ்தல்” என்கிறது அங்கீகார ஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்தாதி] - மலைபோலேயாய், மஹாவடமானரத்தங்களாலே செய்த மாடமென்ன, மாளிகையென்ன, இவற்றினுடைய உர்ஸாயமான திரள்களாலே இடைபாழறநெருங்கி; “மஹாமாலைவிலி டிரா” என்னுமபோலே. [தென்திசை இத்தாதி] - தெற்கில்கிக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புவியூரிலே நின்றருளின ஆச்சர்யவதனான, “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்னுட்பு குணயிகன். “இவளுக்கவன்போரான்” என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது; “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்றன்றோ அவ்வார வார்த்தை. [திருவருள் - நேர்பட்டது - ஆம்] - அவன் ப்ரஸாதத்துக்கு ஸத்ருஸமான பாத்ரமானானளாகவேணும்; அன்றி, மற்றோருபாயமென், இவளந்தன்னுதாய்க் கமழ்தல்?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நீ சொல்லுகிறவையெல்லாம் கிடக்க; இவளை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்படி அஸாதாரண லக்ஷணம் ஏதேனு முண்டாகில் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறாள்.

பத்தாம்பாட்டு - அன்றி இத்தாதி. “அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தன்னுதாய்க் கமழ்தல்” என்றத்தைக் கடைகித்து அவதாரிகை - நீ சொல்லுகிறவை இத்தாதி. அஸாதாரண லக்ஷணம் - திருத்துழாய் கமழ்கை.

[அன்றிமற்றோருபாயமென் - இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்] - வேறுமற்று உப ப முண்டோ, இவள் அழகிதாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய் நாயகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அந்ந யாதார்க்குக் கோயிற்சாந்து நாயகைக்கு விரகுண்டோ? என்னுடம்பாதல் உங்களுட ம்பாதல் திருத்துழாய் நாறுநின்றதோ? ஸ்வாபதேஸத்தில், “அந்தண்துழாய்கமழ்தல்” எ ன் கிற இது அங்கீகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்தாதி] - மலைபோலே அவிசா ய மாயிருப்பதாய், பேருவிலையான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்டிருந்துள்ள மாடங்களி லு டையவும் மாளிகைகளுடையவும் ஓர்ஸநீயமான குழாங்களால் மிக்கு, தேற்கில் தீக் க் குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டேத்திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆர்ச்சாயுத . “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்னும்படி குணயிகள். † “இவளுக்கு அவ ன் போரான்” என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது? “அவனுக்கு இவள் போரான்” என்றன்றோ அவ்வூரிலுள்ளார்வார்த்தை [திருவருளாமியின் நேர்பட்டதே]- இவள் நேர்பட்டது அவ ன் திருவருளாம். அவன் திருவருளையாமென்றாள் இதவேயோ? இன்னம் அடையாளமு ன டோவேன்ன?—[அன்றிமற்றோருபாயமென்னிவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்]. (உ)

ராம் பாட்டு.

நேர்பட்டநிறைமுவுலகுக்கும் நாயகன்தன்னடிமை
நேர்பட்டதோண்டர்தோண்டர்தோண்டர்தோண்டன்சடகோபன்சொ ள்
நேர்பட்டதமிழ்மாலையிரத்துள் † இவைபத்தும்
நேர்பட்டாரவர் நேர்பட்டார்நெடுமாற்கடிமைசெய்யவே.

ஆ—(நேர்பட்ட) - ஏவம்வித லகவத்ஸௌந்தர்யாடி குணது லவஜநிதர் கி யாலே லகவச்சேஷத்வ காஷ்ட்டாம்உபகதரான சடகோபன்சொல் நேர்பட்ட தப த் மாலையாயிரத்துள் இப்பத்தும் நேர்பட்டவர்கள், நெடுமாற்கடிமைசெய்யப் பெற் ற வரழ்வரென்கிறார்.

ஒ —நிமுகத்தில், இப்பத்தையுங் கற்றவர்கள், இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிப ப புருஷார்யமான ஹவத்தைக் கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

‘அன்றி’ என்றதுக்கு இரண்டு ஹவம். முந்தினது, கலவியொழிய அந்தண்துழ ப் சமத்தலுக்கு மற்ற உபாயமேதென்று; இத்தைக்காட்டுகிறார் - வேறுமற்ற இத்தாதி. இரண்ட ம் ஹவம் - இதுவேயோ இத்தாதி. முடிவில் வாக்யத்திலே கண்டு கொள்வது. “கமழ்தல்” எ ன் றது - கமழுகக்கென்றபடி. திருத்துழாய்காறினால், அது கலவிக்குறியாகவேணுமோவென் ன - ராஜபுத்ரனை இத்தாதி. “இவள் அந்தண்துழாய்கமழ்தல்” என்றதுக்கு வரஸகை - என்னு ட் பாதல் இத்தாதி. அங்கீகாரஸூசக மென்றது - அங்கீகரித்தமைக்கு ஸூசகமென்றபடி. “மல்க மிக்கு. இத்தால் ஹவம் - அவனுக்கு இவள் இத்தாதி. “நேர்பட்டது” என்றது - ப்ராப்தம ா தென்றபடி. கீழே, “அன்றி” என்றதுக்கு - கலவியொழிய வேறு உபாயமேதென்றருள் செய்து, இங்கே, அந்தண்துழாய் சமத்தலொழிய வேறடையானமுண்டோ? என்று அர்த்த ந் தரம் - இதுவேயோ இத்தாதி. இவள் நேர்பட்டது - குன்றமாமணிமாடமென்று தொடங்கி, மா ட் பிரான் திருவருளார்; இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல் - அன்றி மற்றோருபாயமென் இத்தய்வய (உ)

† குண்டலிதம் இருபத்தாகாலாயிரம்.

‡ ‘இவைபுகோர்பத்தும்’ என்றம் பாடம்.

[நேர்பட்ட நிறைமூவுலகுக்கு] - இப்பாட்டுக்கு எப்பெருமான் இஜ்ஜமத்துக்கு ஸ்வாமியாக நேர்பட்டார். பைலே அடிமைக்கு நேர்படுவதுஞ்செய்து டாஸ்யபர்யவஸானஹுமியிலே நிறை ஆழ்வாருடைய உத்தியான வாய்த்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமைசெய்ய நேர்பட்டார்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக ஊகவத்தைக்கர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நிறை - பரிபூர்ணமான, மூவுலகுக்கும் - த்ரிவித்சேதாசேதாங்களுக்கும், நேர்பட்ட - வாய்த்த, நாயகன் தன் - ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடிமை - கைக்கர்யத்துக்கு, நேர்பட்ட - வாய்த்த, தொண்டர் - ஊத்திபாவசருடைய, தொண்டர்தொண்டர் - ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுக்கும், தொண்டன் - ஸேஷபூகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் நேர்பட்ட - சொல்வாய்ப்பையுடைத்தாய், தமிழ்-தர்மமிட ஊஷைபாலை, மலை - மலையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், நேர்பட்டாரவர் - அப்யஸித்துக்கிட்டினவர்கள், நெடுமாத்கு - ஆழ்ந்தவாழ்க்புணை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடிமைசெய்ய - அடிமைசெய்கைக்கு, நேர்பட்டார் - வாய்த்தவர்கள். இதுவும் - அமுசீராகிரியவிறுத்தம்.

இ.—நிமிமத்தில், இப்பத்தைக்கற்றவர், ஸ்வரூபாநுபமான கைக்கர்யத்தைப் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

[நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்] - குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்ட நாயகன். “**நெடுநொகூலிநாயகெநயெநவ்யூநாயவதூரடி**” என்று ரக்ஷிபத்தினளவனறிக் கே யிருக்கிற ரக்ஷகத்வத் துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படி சொல்லிற்று. இவர்தம்படி சொல்லுகிறது:—[அடிமைநேர்பட்ட தொண்டர் இத்தாடி] - அவன் ஸேஷித்வத்துக்கெல்லையாற்றேபோலே, இவர்ஸேஷத்வத்துக்கெல்லையானபடியும். [சொல் நேர்பட்டதமிழ்மலை]-அந்த வாய்ப்பத்துக்குத் தகுதிபாணஉத்தியாய்த்ததமிழ்த் தொடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள். [நேர்பட்டார் நெடுமாத்கடிமை செய்பவே]-ஸர்வேஸ்வரனுக்கடிமை செய்ய நேர்பட்டார். இவர்பாகரத்தைச் சொன்னவர்கள், இவருடைய வ்ருத்தியிலே யர்வபிக்கப் பெறுவரென்கை. ஸர்வேஸ்வர ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாடிசுமான ப்ரவர்ப்யவைலக்ஷணயத்தையும், இத்தையப்பவஸித்தாருடைய ப்ராய்வவைலக்ஷணயத்தையும் சொல்லிற்றுயிற்று.

நடு.—நிமிமத்தில் - இப்பத்தைக்கற்றவர், ஸ்வரூபாநுபமான கைக்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நேர்பட்டநிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன் தன்னடிமை] - குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்டநாயகன். “**நெடுநொகூலிநாயகெநயெநவ்யூநாயவதூரடி**” (த்ரைலோக்யமபிநாதேந யேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்) என்று ரக்ஷியவர்க்கத்தளவன்

நிமிமம் - நேர்பட்ட இத்யாதி. “இப்பத்தும் நேர்பட்டாரவர் - நெடுமாத்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார்” என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தை இத்யாதி. “நிறைமூவுலகுக்கும்-நேர்பட்ட-நாயகன்”—நேர்பட்ட-ஸத்ருஸமான. நேர்படுகையின் சரமாவதி-**நெடுநொகூலி**இத்யாதி. **கயொகூராகானே (உ,கச)**“**கநெநஸெ யவாலவடிஷ**

பத்தாந்திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(நெடுமாற்கடிமை.) இப்படி எம்பெருமான் தம்மை அந்நயர்ஹுமாம்படி அடிமைகொண்ட படியை யதுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராய், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, “அவனுடைய ஸௌந்தர்யரீலாதி களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸேஷமாகையே நிரதிரயபுருஷார்த்தம்” என்று அப்யவஸித்து, ஐஸ்வர்யாதிராய் ஸர்வேஸ்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகலபுருஷார்த்தங்களும், தனித்தனியும் திரளவும், இவ் ஐகவதஸேஷத்வ புருஷார்த்தத்தே தோடொவ்வாதென்கிறார்.

ஒ —பத்தாம் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மை அந்நயர்ஹுமாம்படி அடிமைகொண்டபடியை அதுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யரீலாதி களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் ஸேஷத்வத்தள வும் சென்று ஸ்ரீபத்ருக்நாழ்வாரைப்போலே “அவர்களுக்கு ஸேஷமாகையே நிரதிரய புருஷார்யம்” என்ற ப்யவஸித்து, ‘ஐஸ்வர்யாதிராய் ஸர்வேஸ்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகலபுருஷார்யங்களும் தனித்தனியும் திரளவும் இவ்ஐகவத ஸேஷத்வ புருஷார்யத் தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்யமே யென்றும் நேர்படவேணும்’ என்கிறார். பயிலுஞ் சுடரொளியில் “இவ்வாத்மாவுக்கு நாயர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்” என்றது; “இத்திருவாய் மொழியில் நிரதிரயபுருஷார்ய ஐகத்வ அவர்கள்” என்கிறது.

ப. —பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியிலே ஐகவச்சேஷத்வத்தினுடைய நிரதிரய ஹேக்யபைதையை ப்ரகிபாதித்து, அந்த ஹேக்யபைதையத் தாலே “நேர்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சுட்கோபன்” என்று ப்ரஸ்துதமான ததீயஸேஷத்வ டாரம்யத்தி வினிமைபானது ப்ரகாஸித்து, அந்த ததீ யருடைய ஹேக்யபைதக்கு ஹேதுவான தத்ஸம்வர்ப்யத்துக்கு மூலமாயிருக்கிற ஈஸ்வர னுடைய ஆபுநிகல்யாமோஹத்தையும், உடாரருபத்வத்தையும், அஸேஷஜ்ஞ ஸம்ஸ்ரலே ஷத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஆஸ்சாயஸ்வஹைத்தையும், ஆபுநிதவி ரோதிநிர ஸகத்தையும், அகிலாரணத்வத்தையும், அரணவஸாய்தவத்தையும், ரா; நிராஸகமான ஆபயபூர்த்தியையும், அதுஹைவ்யாகாரயோமத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம் வித ஐகவத்விஷயத்துக்கு அஹிமதரான ஐமவதருடைய அப்யந்த ஸேஷத்வ காஷ்ட டாவிஸேஷமே அதிரயிதஹேக்யமாய், ஐஸ்வர்ய கைவல்ய ஐதவத்ப்ராப்த்யாதிகள் அதுக்கு ஸத்ருஸம்ல்லாதபடியான பரமபுருஷார்த்தத்வம் ப்ரகாஸிக்கும்படி ப்ரகிவர்ப்ய கத்தை நிஸ்ஸேஷமாக நிவர்த்திப்பித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார். ததீயஸேஷத்வபரமான * பயிலுஞ்சுடரொளியில் - தத்ஸம்வர்தகிவர்ப்யநமான ததீயர்க்கும் ஸேஷித்வ ஸாண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களுண்டாகையாலே, முதலிட்டு நாலுபாட் டாலே - ஸேஷித்வத்தையும், அநந்தம் மூன்றுபாட்டாலே ஸாண்யத்வத்தையும் ப்ராபிபாதித்து, “எந்தொழுஞ்லந்தாங்கள்” என்று ஸங்க்ரஹேண ப்ரகிபாதித்த ப்ராப்யத்வத்தை இங்கே விஸ்தரேண ப்ரகிபாதித் தருளுகிறார்.

இ —பத்தாம் திருவாய்மொழியில், கீழ் கண்கள் சிவந்து, கருமாணிக் மலை இரண்டிலுமாக அவனுக்குத் தம்மை அந்நயார்ஹு சேஷமாக அதுஸந்யித்து மீவும் பரீதரானவர், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பரயவஸிபாதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிவளில் சேஷத்துவத்தானவும் சென்று, “அவர்களுக்கு சேஷமாகையே சிரதிரபய புருஷார்யம்” என்று அத்தயஸித்து, “ஐஸ்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தி, ஹிவத்ப்ராப்தி, ஸர்வநியந்த: பரய ஆந்த நிர்ஹானாயிந்ஸ்குமிருப்பு என்று சொல்லுகிற ஸகலபுருஷார்யங்களுக்கும் தனித் தனியும், திரளவும், இந்த ஹிவத:சேஷத்துவமாகிற புருஷார்யத்தோடொவ்வது; இப்புருஷார்யம் என்றும் நேர்படவேணும்” என்று ப்ராப்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இதுவும் நமஸ்ய தார்யத்திலே பொன்றியிருக்கிறது. “நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடிபார்க்கடிமை” என்றதிறே. இன்னம் ஈஸ்வரஸேஷம் வம் நிலை நின்றதாவது: —ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமானாலயிற்று. ஒருவனுக்கு ஒன் ண்டானால் - புரம்பெளத்ராதிகளுக்கு இஷ்டவிதியேமார்ஹமானாலிறே அவனுக்கு எவம் மாபிற்றாவது. இதுதான் பயிலுஞ்சுடரொளியிலே சொல்லிற்று அன்றோ? என்றால்; அதில் இவ்வாத்தமாவக்கு நாயர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்றது; “இதில் நிரதிரபயலே க்ய ஹிவத:அவர்கள்” என்கிறது; “ஸஃஹிமா தாஸுஹிவத:ஹி” . “பேராளன் பீரே தம் பெரியோர்.” “தண்ணேறையெப்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மினென்தலைமேலே ரே” என்றிறே அளவுகடையார் வார்த்தை. ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீபாத்ருக்நாழ்ரான் இதுக்கு நிர்ப்பாத்தம்: “ஹிவத:” இத்தயாதி.

௪௦. — கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலுமாக ஆத்மாலினுடைய அந்நயர்ஹு சேஷத்துவம் சொல்லிற்று, “அது பிறர்க்கு முரித்தல்ல, தனக்குமுரித்தல்ல” என்றியிற்றுச் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில் மத்யமபத்தாலும், * நமஸ்ஸாலும் சொன்ன அர்த்தமாயிற்றுச் சொல்லிவந்தது. அந்நயார்ஹுசேஷத்துவத்துக்கு எல்லை, ததீயசேஷத்துவப் பந்தமாகையிறே. ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமானவன்றிறே தச்சேஷத்துவம் நிலைநின்றதாது? “எந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்கள்” என்றிறே இருப்பது. அம்முணியாழ்வான் பாசளராஜ்யத்தினின்றும் வந்தநாளிலே, பட்டர் கண்டருளி, “நீ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போர அடிமையெய்து போந்தாய் என்று கேட்டோம்; உன் ப்ரக்ருதிக்குச்சேர * நெடுமாற்குடிமையைக்கேள்” என்று அருளிச்செய்தாராம். “ஈஸ்வரஸேஷம்” என்று அறிந்தவன்

நெடுமாற்குடிமை ப்ரவேஸே; - ஸங்கதி கடிநார்த்தம் கீழி விரண்டிடுருவாய்மொழியிலுந்தத்தை அதுவதிக்கிறார் - கீழிரண்டு இத்தயாதி. சொன்ன ப்ரகாரமேதென்ன - பிறர்க்குப் இத்தயாதி. பிறர்க்குமுரித்தல்லவென்றது - “இரவேறி” என்றத்தைப்பற்ற. “அருமாயன்பேரே நிறிப் பேச்சிலன்” என்றத்தைப்பற்ற - தனக்கு முரித்தல்ல என்றது. இவ்வர்த்தத்தைத் திருமந்தார்தலே யேறிட்டுக் காட்டுகிறார்—பாணவத்தில் இத்தயாதி. கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலும், கார நமஸ்ஸாக்களுடைய ஸாப்தமான அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில், * நமஸ்விலரயமான ஹிவத சேஷத்துவத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - அந்நயார்ஹு இத்தயாதி. பரீயந்தமாகையிறே - அத்தைச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழியில் என்று கூட்டுவது. அப்படி இருக்குமேரவேன - ததீயர்க்கு இத்தயாதி. “ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - எந்தம்மை இத்தயாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:8. பெரியாழ்வார் திருமொழி, “காசின்வாய்” இத்தயாதி. “இத்திரவாய் மொழி, ஹிவத:வைவ ப்ரதிபாதகம்” என்கைக்கு ஐதிஹ்யம் - அம்முணி இத்தயாதி. ஹிவத:சேஷத்துவத்தைப்பற்ற ஹிவத:சேஷத்துவத்துக்கு அதிரயமேதென்ன - ஈஸ்வரஸேஷம் இத்தயாதி.

ப்ரமித்து மீளவுமாம்; ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாக உணர்ந்தால் மீளவேண்டாவிறே. “ததீயநிவ்ஹநஸாங்குயவிசுயாஹ” (தத்பக்திநிக்நமநஸாம்க்ரயலிக்ரயார்ஹம்) என்னக்கடவதிறே: ஐஸ்வர்யம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஆத்மலாபம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், பகவச்சேஷத்வம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஈஸ்வரனாய், ‘ஆநந்தமய:’ என்றிருக்குமிருப்பு புருஷார்த்தம் என்றிருப்பாராயிறேயிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தங்கள், தனித்தனியும் தீரளவும், நான் பற்றினலாமவதஸேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது” என்று எடுத்துக்கழிக்கவும் போராது இப்படியிருக்கிறதுவே காலதத்தவமுள்ளதனையும் எனக்கும் என்னோடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும் வாய்க்க வேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். * பயிலும்குடரோளியிற்காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியேன்? என்னில், - “லாமுவதர்கள்ஸேஷிகள்” என்றது அங்கு; “லாமுவதர்கள் லோக்யர்” என்கிறது இங்கு “மஹாதாநாமகாமுடி” (கச்சதாமாதலகலம்) - ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானுக்காதல், இவ்வாழ்வார்க்காதல்இறே இவ்வார்த்தங்களில் ருசியுள்ளது. “நித்யஸத்ருக்ந:” (நித்யஸத்ருக்ந: - “பேருமாள் ஷோக்யர்” என்று அவர்பக்கல் கண்வையான் என்றதிறே,

முதற்பாட்டு.

நெமொற்கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருத வஞ்சித்து
தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றந்தவிர்ந்தசதிரினைந்தால்
கோடுமாவனையே னவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்
விமொறென்பதென்? அந்தோ! வியன்முவுலதபெறினுமே.

ப்ரமித்தென்றது - ஐஸ்வர்யாதிகளைக்கண்டுப்ரமித்தென்றபடி. “ததீயர்க்கு க்ரயலிக்ரயார்ஹம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தாம். ததீயநிவ்ஹஇத்யாதி. “லாஸபூவாவிதிவெலிவஸ்யுரோ நொ மக்ஷீஸஹாயமண்ணிஜவ வக்ஷஸ்ய” ததீயநிவ்ஹநஸாங்குயவிசுயாஹவாரிபுதாரிச ஹவகாரிதொ வஹுவ. பாட்டுக்களில் ப்ரமேயங்களைச் சேர்த்துப் பிடித்த அருளிச்செய்கிறார். ஐஸ்வர்யம் - இத்யாதி. “வியன்முவுலகு” என்றதைப்பற்ற - ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. “தானேதானேயானுலம்” என்றதைப்பற்ற-ஆத்மலாஹம் இத்யாதி. “உறமொபாவியேனுக்கு” இத்யாதி மூன்றும்பாட்டைக் கடாவித்து-ஹமவச்சேஷத்வம் இத்யாதி. “ஸுவுலகின்வீடுபெற” என்றதைப்பற்ற-ஈஸ்வரனாய் இத்யாதி. தீரளவுமென்றது - “முழுதம்” என்றதைப்பற்ற. “நங்கட்டு” என்றதைப்பற்ற - என்னோடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும் என்றது. “எம்மையாளும்பாமரே” என்றதைப்பற்ற-லாமுவதர்கள் ஸேஷிகளென்றதங்கு என்றது. “விடுமாறென்பதென்னந்தோ வியன்முவுலகுபெறினும” என்றதைப்பற்ற லோக்யரென்கிறதங்கு என்றது. இப்படி. “லாகவதஸேஷத்வம் உத்தேஸம்” என்றிருந்தவர்களுண்டோ என்ன - உன் டென்கைக்கும், லோக்யரென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம். மஹதா இத்யாதி. சுயொக்ஷாகாஸ்தே, பூயதே. லோக்யதைக்கு ஸுதசகம்-நித்யஸத்ருக்ந: இத்திரியங்கள்.

ஆ.—ஆபூரிதர்பக்கல் மிகவும் வ்யாமோஹத்தைபுடைய எம்பெருமான், நக்கு அடிமைசெய்வைப் பி லெனக்குள்ள இச்சாமாத்ரமே காரணமாக, பதற்றமற்று நின்று நலிகிற புண்யபாபரூபகர்மங்களையெல்லாம் போனபடி தெரியாமேபோக்கி என்னை . அடிமைசெய்வித்துக்கொண்டருளின இவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லது, விஸ்மயரீயமான த்ரைலோக்யம் பெறிலும் அல்லனென்றார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயரீயமான த்ரைலோக்யத்தையாளும் அதிநவ - டிலும், ஹ்ருவதஸோஷத்வமே எனக்கு நிரதிஸயலோக்ய மென்கிறார்.

[நெடுமாற்கடிமை செய்வேன் போலவனைக்கருத்] - ஆபூரிதரைத் தன்கிரு - களிலே விஷயீரித்தருளும் அளவன்றிக்கே, ஹ்ருவதஸோஷத்வ பர்யந்தமாட் ம் பெரும்பித்தனைவனுக்கு, அடிமைசெய்யவென்று அவனைக் குறித்து மனோரபி, த மாத்ரத்திலே. [வஞ்சித்துத் தடுமாற்றம் தீக்கதிகள் முற் றந்தவிர்த]-வ்யூகரில்லாம யாலே பதற்றமற்றுவின்ற நலிகிற புண்யபாபரூப கர்மங்கள் அவை தனக்கடியா அவித்யாகர்ம வாஸநாருகிகளோடுங்கூட அடையப்போயிற்று; தெரியாமே என்னை - டிப்போன. [சதிர் சினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில். [கொடுமாவியேன்]-பீ திப்ரகர் த் தாலே பகாபாபியானேனென்கிறார். “முதலிலே ஹ்ருவதஸோஷத்வத்திலே தலைவைக் ப் பெற்றிலேனென்று மகாபாபியே நென்கிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவர். ஹ்ருவதர ஷத்வபுருஷாரூபஸ்வரீயத்தோ டொவ்வாது” என்று பேசிக் கழிக்கவேண்டிவ் த பென்னும் வெறுப்பாலே ‘அந்தோ’ என்கிறார்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஆபூரிதவ்யாழக்யுன ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸோ ஷ பூதமான ஹ்ருவதவிஷயமான ஸோஷத்வத்துக்கு த்ரைலோக்யஸ்வரீயமும் தகுதியு ல் வென்றார்.

நெடு - நிரவ்யூகமான, மாற்கு - (ஆபூரிதவ்யாமோஹத்தைபுடைய) ஸர்வே ஸ்வரனுக்கு, அடிமை செய்வேன்போல் - அடிமைசெய்வேன்போல, அவனை - அவனை, கரு - மனோரதமாக்கினவளவிலே, தடுமாற்றம் - ஓலைச்சல், அற்ற - அறம்படி என்ப க விலேநிற்கிற, தீக்கதிகள் - (துக்கேஹதுவான அவித்யாகர்ம ரூபமாயுள்ள) பொல்லாவி கள், முற்றம் - எல்லாம், வஞ்சித்து - (நான் அறியாதபடி) வஞ்சித்து, தவிர்த - (“காரு வொருங்கிற்றுங்கண்டிலமால்” என்கிறபடியே) விட்டுப்போயிற்றின; (இனி), சதி - உறுவது, நினைந்தால் - பார்த்தால், அவன் - (ஆபூரிதவத்ஸலனை) அவனுக்கு, அ டியார் - அடியாரான ஹ்ருவதருடைய, அடியே - திருவடிகளையே, கூடும்இதுஅல்லால் - ப்ர பிக்குமதொழிப, விபன் - விஸ்தீர்ணமான, மூவுலகு - த்ரைலோக்யஸ்வரீயத்தை; பெறினும் - பெற்றாலும், கொடு - ஸ்ஸ்வரீயத்திற்காட்டில் ததீயஸோஷத்வத்துக்கு வ ி சொல்லவேண்டிப்படி, மாவியேன் - மஹாபாபத்தைபுடைய நான், (அந்த து ப ஸோஷத்வத்தை), விடும் - விடும், ஆறு-பாகாரமாக, என்பது - சொல்லப்படுவது, எ - ஏதே! அந்தோ - ஐயோ!, விடவென்றசொல்ல ப்ரஸங்கமுண்டாவதே! நெடுமால் - டர் வரீயகஸோஷியென்றமாம். சதிர் - உறுவது.

இ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயரீயமான த்ரைலோக்யத்தை யாளப்பெறுமத் த் காட்டிலும், ஹ்ருவதஸோஷத்வமே எனக்கு நிரதிஸயலோக்யமென்கிறார்.

[நெடுமாற்கு] - மாலென்று-பெரியோன். நெடுமை - அதிநவிகுதி. ஸர்வஸோ பி யென்றபடி. “தஸீஸ்ரணாஃவ்யாஸிஃ” அவனுடைய ஸோஷத்வத்த்

எல்லையைச் சொல்லுகிறார்: தாம் சேஷத்தவத்தில் எல்லையிலெழுகப் பார்க்கிறவராகையாலே. அப்பவா, மாடுவென்ற - வ்யாமுக்யன். நெடுமை - அந்நிமித்தியாய் அதிவ்யம் முக்யன். தன்கிருவடிகளைப் பற்றினதைத் தன்னளவன்றிக்கே தன்னுடையாளவயம் செல்ல கிறுத்தும்படியான வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்கை; “அடியார்க்கெண்ணையாட்படுத்த விரலன்”. [அடிமைசெய்வென்போல் அவனைக் கருத] - ஸர்வஸோஷியானவனைக் குறித்து மனோபித்த மாத்ரத்திலேபோல்; மிக்ரஹாவேயுள்ளது ஆராய்த்தால் என்கை. [தரிமாற்றற்ற தீக்கதிகள்] - சிவாரகரில்லாமையாலே கூச்சமற்றதென்று படவடிக்கிற அசித்தபாஷ்ணாகிற விரோதவீரமடங்க. இடையிலே ஒருஸத்தகம்மமும் பண்ணிவிடே அனவயிவற்றத்தூக் கூசவேண்டுமது. [முற்றுத்தவிர்த்த] - ஒருக்காலே சிர்ஸேஷமாகப்போயிற்றின. நான் ஸிபாக்கிக்கொள்ளுமன்றிதே காமத்திலே போவது. “ஸவெவ்வாஷாநிஷ்டாநிஷ்டை”, “ஸவெவ்வாவெவ்வோரோக்யபிஷ்டாநி” என்றிறே, அவன்போக்கும்போதிருப்பது. தவிர்த்தபாக்காரமென்? என்னில், - [வஞ்சித்து - தவிர்த்த] - மக்யாத்ரத்திலே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே. போனமை தெரியாதபடி போயிற்றின; “சுமரணேதே கைகரிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன” என்கிறபடியே. ‘தரிமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற்றுத் வஞ்சித்து - தவிர்த்த’ என்னுகல். ‘அடிமைசெய்வென்போல் அவனை வஞ்சித்து - கருத - முற்றுத்தவிர்த்த’ - என்னுகல். [சுதிர்சினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில், கடிபரையன்றே பற்றவடுப்பது. [கொடுகாவினியேன்] - ஹர்ஷம் மிக்கவளவிலே இதுசொல்லிற்றென்னென்னில்; பாட்டுக்கேட்பார் “பாவி யேன்” என்னுமாநிபாடிலே பென்னுதல்; முகவிலே சாமாவயியான ஹ்ருவதசேஷத்வத்திலே தலைவைக்கப் பெற்றிலேனென்று வெறுக்கிறாராதல்; இதுகிடக்க, ப்ரஹ்மவயியிலேகின்று துவங்கினேனென்கிறார். [அவனடியாரடியே] - தன்கிருவடிகளிலே தலைசாய்த்தால் தான் சோஷியாயிருக்கையன்றிக்கே, அவர்களை பொழியச்செல்லாத வ்யாமுக், ஹுடைய திருவடிகளோபாதிபாணர் திருவடிகளையன்றே பற்றவடுப்பது? அவன் ஆஸ்ரீத வ்யாமுக்யனானால் அவனுக்கு ப்ரியபிஷ்டபக்தைபன்றே பற்றவடுப்பது? அவயாரணத்தாலே - அங்கு ஸம்பாபந்தா யிருக்குமவரல்லர். அவன் சேஷத்வத்திலெல்லையிலே கிற்றுமாநிபாடிலே, இவரும் சேஷத்வத்திலெல்லையிலே கிற்றுகிறார். [விடுமாறென்பதென்] - ஐஸ்வர்யாஷ்ணைப்பற்றினால், அவற்றைவிட்டு ஹ்ருவதசேஷத்வத்தைப்பற்றலாம்; அதிலேகின்றால் சாமாவயியான இதிலேபுருஸாப்; இதுவேகின்றால் மேல் முத்தவ்யஹ்மிபில்லை பென்கை. [அந்நிதா] - ஹ்ருவதசேஷத்வ புருஷாரூக் தோடொவ்வாது ஐஸ்வர்யம் என்று பேசிக்கழிக்கவேண்டிவதே என்கிறார். [வியன்மூவுலகு பெறினுமே] - விஸ்வயயீமான த்ராலோக்யத்தைப்பெறினார். காடுமோடையும் கிருத்தி ஆஸ்ரீதமாகப்பண்ணி, எனக்குத்தத்தாலும் - விடுமாறென்பதென்? [பெறினுமே] - பெறுத்தனையும் இப்படிச்சொல்லிப் பெற்றவாறே அதிலே தோன்மாறிச் சொன்ன வார்த்தையன்று; பெறினும் இதுவே வார்த்தை. ஐஸ்வர்யத்துக்கு லோகபரிஶ்ரஹமுண்டாகையாலே, அதிபந்தவிஸத்தநுஸமாபிருக்கச் செப்தேயும், நான்பற்றின ஹ்ருவதசேஷத்வத்தோடு ஒவ்வா தென்கிறார்.

ஈடு. - முதற்பாட்டு நாட்டார் விரும்புகிற ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தமும் நான் பற்றின புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்று எடுத்துக்கழிக்கவும்போரா தென்கிறார்.

முதற்பாட்டு - நெடுமால் இத்யாதி. “வியன்மூவுலகுபெறினுமே - விடுமாறென்பதென்னந்தோ” என்றத்தைக் கட்டாதித்து அவதாரிகை - கட்டாதி இத்யாதி.

[நெமோற்கு] - நெமோலுக் கென்றபடி. மாலைன்று - பெரியோனென் டு படி. நெமையால் நினைக்கிறது - அதில் பெருமையை; அறப்பெரியோனென்றப டி அவன்சேஷிதவத்தில் எல்லையைப் பிடிக்கிறார், தாம் சேஷிதவத்தில் எல்லை யைக் கணிசிக்கிறவ ராகையாலே. அன்றிக்கே, மாலைன்று - வ்யாமோஹமாய், நெமே யால் - மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவனென்னுதல். தன்னளவன்றியே தன்னு ன் - யாரளவிலே நிறுத்தும்படிகாணும் வ்யாமோஹம்; “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தல் லன்.” [அடிமைசெய்வேன்போலவனைக்கருத] - அவனுக்கு அடிமை செய்வானெ ட்போலே அவனைநினைக்க. மித்ரலாவமேயாய், ஆராய்ந்தால் அதுதானும் போட்கன். [த மோற்றற்றதீக்கதிகள்முற்றந்தவிரந்த] - ஒரு ஸத்கர்மத்தை யறுஷ்டித்து, அது நின் தடுக்குமதில்லாமையாலே தமோற்றமற்று வர்த்திக்கிற அவித்யாதிகளடங்கத் தவிரந்தே தவிரந்தபடி தானென்னென்னில், - வஞ்சித்துத்தவிரந்தன. “பகலெல்லாமோக்க வ திச்சுக்கடவோம்” என்று சொல்லிவைத்து, ராத்ரியிலே ஒருகலத்திலேயுண்டு வைத் ஒக்கக்கிடந்து விளக்கையெரியவைத்துப் போனதறியாமே வஞ்சித்துப்போவானெ ட்போலே. ‘அடிமைசெய்வேன்போலவனை - வஞ்சித்து - கருத’ என்னவுமாம். [மு றுந்தவிரந்த] - நான்போக்கிக்கொள்ளு மன்றிறே க்ரமத்தாலே போகவேண்டவே. “வவெவ்வாவாமஃவ்ருதயகெ” (ஸ்ரவேபாப்மாநஃப்ரத்யயந்தே) “வவ்வ வவெவ்வாவோக்ஷயிஷ்யாதி” (ஸ்ரவபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றிறே அவ போக்கும்போது இருப்பது. [சதிரினைந்தால்] - அவன் திருவடிகளிலே குனிந்தமாத் திலே துஷ்கர்மங்களடங்கலும் போனபடியை யறுஷ்டித்தால், புருஷார்த்தத்துக்கு எல் யானாரையன்றே பற்றவடுப்பது? உறுவதுபார்க்கில் ததீயரையன்றே பற்றவடுப்ப [கோமோலியேன்] - ப்ரீதி தலைமண்டையிட்சே சொல்லுகிறார். பாட்டுக்கேட்பா , பாட்டுவருத்தினவாரே “பாலியேன்” என்னுமாபோலே. அன்றிக்கே, ப்ராமாவயியி (சரமாவதியைப் பற்றப்பெற்றிலே நென்கிறாராகவுமாம். [அவனடியாரடியேகூடும்இதுவ லால்] - தன் திருவடிகளைப்பற்றினாத்திறத்திலே அவன் மிக்கவ்யாமோஹத்தைப் பண்ண

அவன்பெருமைசொன்னதுக்கு லாவம்-அவன் சேஷிதவத்தில் இத்த்யாதி. கணிசிக்க - அருஸந்திக்கை. வ்யாமோஹத்தின் சரமாவதி - தன்னளவு இத்த்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ச யாரீக்த இத்த்யாதி. “கருத - ” நினைக்க. அடிமைசெய்யக்கருத என்னுதே, “செய்வேன்போட் என்றதுக்கு லாவம் - மித்ர லாவமே இத்த்யாதி. போட்கன் - பொய்யன். அதுதானும் - செய்க தானும். தமோற்றம் - அப்ரதிஹதமான: தமோற்றம் - ப்ரதிஹதி. * தீக்கதிகளுக்குத் தமோ மெதென்ன - ஒரு ஸத்கர்மத்தை இத்த்யாதி. அவித்யாதிகள் - அஜ்ஞானாதிகள். ஆகிஸ்பத்தாதே - கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது. தவிரந்தசதிர் - போனசாதூர்யம். வ ருசித்த ப்ரகாரந்தானெதென்ன - பகலெல்லாம் இத்த்யாதி. “தீக்கதிகள்முற்றம் - வஞ்சித் தவிரந்த” என்னுதல்; “வஞ்சித்து - கருத” என்னுதல். முற்றம் தவிர்க்குமோவென்ன - நா போக்கி இத்த்யாதி. சாதூர்யமெதென்ன - அவன் திருவடிகளிலே இத்த்யாதி. பாபநிவர்த்தகன் உ னானால் அவனையார்யிக்குமதன்றே கர்த்தவ்யமென்ன - உறுவது இத்த்யாதி. உறுவது ஸவர ஸத்திதி. லாகவதசேஷிதவரஸத்தாலே உகந்துபேசுமதொழிய, “பாலியேன்” என்கிறதெ னென்ன - ப்ரீதி இத்த்யாதி ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டிலித்தில் “பாலியேன்” என்னக்கட யுண்டோவென்ன - பாட்டுக்கேட்பார் இத்த்யாதி வருந்தினால் - ஈடுபடுத்தினால். அர்த்தாத்ம அன்றிக்கே ப்ரதம இத்த்யாதி. ப்ரதமாவதியிலே - * பொய்க்கின்ற ரூணத்திலென்றபடி. சர வதி-லுஷ்வதசேஷிதவம். வீரோதிநிவர்த்தகன் ஈஸ்வரனாயிருக்க, அவனைவிட்டுத் ததீயரைப்பற் றிதென்னென்ன-தன் திருவடிகளை இத்த்யாதி. இது, “நெடுமால்” என்றதின் த்விதீயார்த்தக்

வானுனால், அவன் விரும்பினாரையன்றோ நமக்கும் விரும்பவடுப்பது? அவன் ஆழ்ந்த வ்யாக்யாதுலுனால் அவனுக்கு பரிவிஷயத்தையன்றோ பற்றவடுப்பது? அவனாரணத் தால் - அங்கு ஸாம்யாபந்நராயிருக்கு மவரல்லர்; அவன் சோஷத்வத்திலெல்லையிலே நிற்குமாபோலே, சோஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறார். [அடியேகூடும்] - அவர்களோ டோப்பூணுண்ண விருக்குமவரல்லர்; அவர்கள் காலைப் பற்றுவராயிற்று. [விமோ றேன்பதென்] - புறம்புண்டான விஷயத்திலே விவேது பற்றுவதானத்தை இவ்விஷயத் திலும் செய்யவோ? [அந்தோ] - நான் பற்றின புருஷார்த்தத்துக்கு நாலுமூன்றுபடி கீழே நிற்கிற ஐஸ்வர்யம் இத்தோடு ஒவ்வாதென்ன வேண்வோதே என்று அந்தோ! என்கிறார். [வியன்மூவுலகுபெறினும்] - காமேமலையுமான அம்சத்தைத்திருத்தி, அநுவயோக்ய மாம்படிபண்ணி, த்ரைலோக்யத்தையும் எனக்குக் கையடைப்பாக்கினாலும் விமோ றேன்பதென்னந்தோ! ஐஸ்வர்யத்துக்கு லோகபரிஈரஹமுண்டாகையிறே, அத்யந்தவிஸத் ரூபமாயிருக்கச் செய்யேயும், “இது நான்பற்றின ஹாமவதசோஷத்வத்தோடாவ்வாது” என்னவேண்டுகிறது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வியன்மூவுலகுபெறினும்போய்த் தானேதானேயானாலும்
புயல்மேகம்போல்திருமேனியமமான் புனபூங்கழலடிக்கீழ்
சயமேயடிமைதலென்றார் திருத்தாள்வணங்கி இம்மையே
பயனே இன்பம்யான்பெற்றது உறமோபாவினேனக்கே?

ஆ. - (வியன்மூவுலகு) - சிறப்புடைய ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தம் பெறிலும், கேவலாத்மாதுவவப்பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷுகவலாஹகம்போலையிருக்கிற வடிவை

விவக்ஷித்த. உறுவது பார்க்கில் இத்தாதி வாக்யம், ப்ராத்திகார்த்தத்தை விவக்ஷித்து. இதுக்குப்ரா மாணமாக, “தேஜஸ்க்ஷயகாலே” திராஸ்யிகாமவெஸி. தலாந்நிகாமகாலவாஜநீ பாவிஸெஷத:” என்றது அதுஸந்தேயம். விவரணம் - அவன் ஆர்ந்த இத்தாதி. அவதாரணத் தால் என்றது - “அடியே” என்கிற அவதாரணத்தாலென்றபடி. அங்கு-ஹாஷத்விஷயத் திலே, சோஷத்வத்தினெல்லையிலே யென்றது - “நெடுமால்” என்றதின் மூந்தின் அர்த்தத்தைப் பற்ற. விவரணம் - அவர்களோடு இத்தாதி. “என்பதென்” என்கிறதற்கு ஹவம் - புறம்புண் டான இத்தாதி. விமோறேன்பதென் - விடும் ப்ரகாரம் சொல்லப் ப்ரஸங்கமென் என்று ஸப்தார்த தம். புறம்புண்டான இத்தாதி வாக்யத்துக்கு ஹவம் - ஒரு புருஷார்த்தத்தைப்பற்றாமவன், த்நோ திக புருஷார்த்தத்தைக் கண்டால் தாழ்ந்தத்தைவிட்டு அதித்தத்தைப் பற்றுகிறே; இங்கு சரமாவதி க புருஷார்த்தத்தைக் கண்டால் அதுபோகாதென்றபடி. முன்றுபடியென்றது - ஹவச்சேஷத்வம், ஆத் மப்ராப்தி, ஐஸ்வர்யமென்கிற பர்வங்களைப்பற்ற. நாலென்றது-ப்ரவேஸத்திலே கண்டுகொள்வது. கையடைப்பு - கைவசமென்றபடி. நாலுமூன்றுபடி கீழேநின்றத்தை எடுத்துக்கழிப்பானென் னென்ன-ஐஸ்வர்யத்துக்கு இத்தாதி. இதுக்கு “அந்தோ” என்றத்தோடே சேர்த்தி. ‘நெடுமாற்து என்று தொடங்கி, திக்கதிகள் - வஞ்சித்து - முற்றும் தவிர்த்த என்று தொடங்கி; இதுவல்லால்- வியன்மூவுலகு பெறினும் - விமோறேன்பதென்-ஹாமவத சோஷத்வத்தையும் ப்ரகாரம்சொல்ல ப்ரஸங்கமென், அந்தோ இத்தய்வயி. (க)

புனைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிரபடலோச்சயமான திருவடிக்கீழ் சபமேயபுடைய தலை நின்றார் திருத்தாள்வணங்கி, இந்தலேகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூப ஸகத் துக்கு ஒக்குமோ? இவைசொல்லவேண்டிற்று என்னும் கேதத்தாலே பாவிதேவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் கூடினும் பெற்ற ஐரவதஸேஷத்வமாகிற புருஷார்யத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[சியன்மூலகென்று தொடங்கி] - சிறப்புடைய ஐஸ்வர்ய புருஷார்யம் பெறினும், ஸம்ஸாரத்தில் தொற்றற்றவற்று கேவலத்தாதுலகம் பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷுகமான மேகம்போலேநீருக்கிற வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிரபடலோச்சயமான திருவடிக்கீழ் சபமேயபுடைய தலைநின்றார். [திருத்தாள்வணங்] - அடிமைதானே ப்ரயோஜனமாக எல்லா அடிமையும் செம்புடவர்களுடைய திருவடினை வணங்கி அவனுடைய ஸௌந்தர்யஜயத்தாலே தோற்று எல்லா அடிமைகளையும் பெய்யுமவர்கள் திருவடிகளை வணங்கியென்றுமாம். [இம்மையென்று தொடங்கி]-இஹிலேகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்யரூபமான ஸுகத்தை ஒக்குமோ? எனக்கு இவை ஒவ்வாதென்று சொல்லவேண்டி நென்னும் கழிப்பாலே பாவிதேவென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ஆஸ்ரதிவிஷயத்தில் உடாரல்வ ஐரவரான வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கிற ஐரவதருக்கு, ஐஸ்வர்யத்தோடுகூடின ஆத்மாதுவமும் ஸத்ருஸமந்தரென்கிறார்.

விபக் - பெரிய, ப்ருவலகு - த்ரைலோக்யைஸ்வர்யத்தை, பெறினும் - பெறினும், போய் - (இதில் ஸங்கமம்) போய், (ஸகலகர்ச்சக்யப்பிறந்து) தானே - தானேயாய், தானே - (ஸ்ர்வராதுலகத்தில்வ்யயாதபடி கேஸ்லம்) தானே, ஆனாலும் - (அது ஸர்வயானுனும், புயல் - வர்ஷேந்ருகமான, மேகம்போல் - மேகம்போலே (ஆஸ்ரதி தோபகாசீலமான), திருமேனி - திருமேனியையுடையான, அந்தான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, புனை - புனையப்பட்ட, பூ - பூவையும், சதூல் - வீரக்கழலையுடைய, அடிக் கீழ் - திருவடிகளின்கீழ், சயமே - ஸ்வயம்ப்ரய்யஜ்ஞயேயிருக்கிற, அடிமை - அடிமையின், தலை - மேலெல்லையிலே, நின்றார் - நின்றவர்களுடைய, திரு - ஸ்லக்ஷணமான, தாள் - திருவடிகளை, வணங்கி - (தேவதவாதுரூபகமாக) ப்ரணாமப்பண்ணி, இம்மையே - இஹிலேகத்திலே, பயனே - ப்ரயோஜனரூபமாகவே, யான் - நான், பெற்றது - பெற்றதான், இன்பம் - ஆநந்தத்தக்கு, பாவிதேவனுக்கு - (புருஷார்த்தார்த்தங்களிலே வாசிடொல்லவேண்டுமடி) டாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு, உறுமோ - உறுந்த ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்க ளெனக்குச்சேருமோ? அதுரூபமான ததீயஸேஷத்வத்துக்கு, அநதுரூபங்கள் - தகுதியற்றென்கை.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் கூடினும் பெற்ற ஐரவதஸேஷத்வத்தோடொவ்வாதென்கிறார்.

[விபன் மூலகென்பெறினும்] - சிறப்புடையதான ஐஸ்வர்யபுருஷார்யத்தைப் பெறினும். [போய்த்தானே தானேயானாலும்] - ஸம்ஸார ஸ்வயந்யபற்றுப்போய் வேலாத்மாதுலகம் பண்ணப் பெற்றாலும். தானேதானே யென்கிற வீபநையாய் - ஐராய்புத்ராடிகளோடு களிக்கும் அந்தைவிட்டு, பரமபடித்திலேபோய், “கஹ ஹ

ஹேமேஹேமேஹே" என்று களிக்குமத்தையும்விட்டு, கேவலம் தானேயாகை. [புயவீத் யாதி] - வர்ஷாகவலாஹம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனும், அவ்வடிவைக் காட்டி யிருந்தே தகுபாகத் தனக்காக்கிக்கொள்ளும் அவன். சிரசியாய்விடக்கூடிய வடிவையும் விருபனானும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தத்தையும் உடையவனென்றுமாம். [புணியூக்க மூலிக்கீழ்] - புணியப்பட்ட பூவையும் வீரக்கமூலையுமுடைய திருவடிகளின்கீழே [சயமே யடிமை தலைநின்றார்] - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களென்னு தல், அவனுடைய ஸௌந்தர்யஜபத்தாலே தோற்று எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்கள் என்னுதல். [சயம்] - ஸ்வயமென்னுதல், ஜபமென்னுதல். [திருத்தள் வணங்கி] - ஜஸ்வரயாதுவத்திலும் ஆத்மாதுவ ஸாகத்திலும், அவன் விக்ரஹத்திற்குத் தோற் றிருக்கும் ஸ்ரீஹேஷணவர்களுடைய தேஹத்தில் ஏகஜேஸத்தப்பற்ற அமைபுமென் கிறார். [இம்மைபே பயனே யின்பம்] - ஐஹிகத்திலே நான் பெற்ற ப்ரயோஜநபமான ஸுவத்தை யொக்குமோ? [பாவிதேனுக்கு] - நிலைநின்ற புருஷர்யத்தின் எல்லைக்கும் அபுருஷர்யத்துக்கும் வாகி சொல்ல வேண்டுமடியான பாபத்தைப் பண்ணினான். ஹவத்விஷயமல்லாமையாலே ஆத்மப்பாபதி அபுருஷர்யம்; ஜஸ்வரயம்போலே அஸ் யிரமல்லாமையாலே நிலைநின்றபுருஷர்யமென்கை.

௪௫. - இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சோன்ன ஜஸ்வரயத்தோடே ஆத்மாநுவலத் தைச்சேர்த்துத்தந்தாலும் ஹாவதஸேஷத்வமாகிறபுருஷார்த்தத்தோடுவ்வாதென்கிறார். [வியன்மூவுலகுபெறினும்] - விஸ்வயநீயமான த்ரைலோக்யைஸ்வரயத்தையு ம் எனக்கொருவனுக்கே யாக்கினாலும். [போய்த்தானேதானேயானாலும்] - ஸம்ஸார வந்பமற்றுப் போய்க் கேவலாத்மாநுவலவம்பண்ணப்பெற்றாலும் தானேதானேயென்கிற வீபஸையாலே - ஸம்ஸாரத்திலே புத்ரபௌத்ராதிகளும் தானுமாய் ஜீவிக்கும்த்தையுந் தவிர்ந்து, பரமபதத்தே போய் **ஹேமேஹேமேஹேமேஹே** (அஹம்நம்நம்ஹம்நம்நம்ஹ ம்நம்) என்று களிக்குமத்தையும்விட்டு, கேவலம் தானேயாகை. [புயல் இத்தயாதி] - வர்ஷாகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையு மெழு திக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய, புணியப்பட்ட பூவையும் வீரக்கமூலையுமுடைய திருவடி களின்கீழே. விருபனானும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தத்தையுடையவனென்கை. [சய மேயடிமைதலைநின்றார்] - ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக எல்லா அடிமைகளையும் செய்யு மவர்களென்னுதல், அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலேதோற்று எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களென்னுதல். [சயம்] - ஸ்வயமென்னுதல், ஜயமென்னுதல், [திருத் தாள் வணங்கி] - தேஹாதிரித்தமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவைப் ப்ராபிக்கும்தி லும், அவன்வடிவழகிலே தோற்றிருக்கும்வர்கள் வடிவில் ஏகதேசமையுமென்கிறார். [இம்மையே பயனே யின்பம்] - ஸரீரத்தை விட்டுப்போய் அநுலவிக்குமதன்றிக்கே,

இரண்டாம்பாட்டு. - வியன் இத்தயாதி "வியன்மூவுலகு பெறினும்போப்த்தானேதானே யானாலும் - பயனேயின்பம் யான் பெற்றதுமே" என்றவற்றைக் கடாங்கித்து அவதாரிகைகீழ்ச்சீ சோன்ன இத்தயாதி.

தானேதானேயானாலும் - தன்னைத்தானே யுபவித்தாலும். புயல் - வர்ஷிக்கை. அந்த தாந்தரம் - விருபனானும் இத்தயாதி. அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஸப்ததிர்வாஹம் காட்டுகிறார் - ஸ்வய மென்னுதல் ஜயமென்னுதல் என்று. "தலைநிக்கை" - ப்ரதானாகை. "பயனேயின்பம்" - பயனான ஓன்பமென்றபடி. "இம்மையேயயனே" என்றவதரித்ததுக்குவாவம் - ஸரீரத்தை இத்தயாதி, "பெற்

இஹலோகத்திலே ப்ரயோஜநபுமான ஸுகமாயிற்று யான்பெற்றது. ஒரு ஸாதநா ஷ்ட்டடாநம் பண்ணி “கைபுகுரும்” என்று நினைத்திருக்கையன்றிக்கே. [உறுமோ] - இத்தோடொக்குமோ? [பாவியேனுக்கே] - நிலைநின்றபுருஷார்த்தத்தி னெல்லைக்கும் புருஷார்த்தத்துக்கும் வாசி சொல்லும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஊகவத்ஷய மல்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐஸ்வர்யம்போலே அஸ்த்திரப்லாமையாலே நிலைநின்ற புருஷார்த்த மென்கை. (உ)

மூன்றாம் பாடல்.

உறுமோபாவியேனுக்கு இவ்வுலகமூன்றமுடன்நிறைய
சிறுமாமேனிநிமிர்த்த என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்
நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புதுதலன்றியவனடியார்
சிறுமாமனிசராயென்னையான்டார் இங்கேதிரியவே.

ஆ.—(உறுமோபாவியேனுக்கு) - வடிவு சிறுத்து மஹாமாஹாத்மயங்களை யுடையார் என்னையடிமைகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய, அவர்கள் தவிர்த்து, இவ்வுலகமூன்றும் உடன் நிறைபச் சிறுமாமேனி நிமிர்த்தருளின நெந்தாமரைக்கண்களையுடையான ஸ்ரீவாபநனுடைய, நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்டிப் போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகையுறுமோ பாவியேனுக்கென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் விலகடினமான ஊவத் ப்ராப்தியைப்பெற்றாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையாடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[உறுமோவென்று தொடங்கி]-லோகங்களெல்லாம் ஒருக்காலே நிறையப்படி பேரழகையுடைய சிறியதிருவடிவை நிமிர்த்தருளின ஐஸ்வர்யவ்யனுமாய் அடிய திருக்கண்களையுமுடைய ஸ்ரீவாபநனுடைய மிக்கிருந்துள்ள நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்டிப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகை, உறுமோ எனக்கு? [அன்றிடு என்று தொடங்கி] - வடிவுசிறுத்து மஹா மாஹாத்மயங்களை யுடையாராய் என்னையடிமை கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய அவர்களைத் தவிர்த்து.

ப.—அநந்தரம், அசோஷஜந ஸம்ஸரேஷ்ட ஸ்வலாவண வாயநந்தி ரவடி களைப்பெறுகையும், அவனடியாரான ஊகவதர் இவகே ஸந்திஹிதராயிருக்கிற இடமும் சிரிதல்லவென்கிறார்.

றது” என்றதூக்கு ஊவம் - ஒரு ஸாதந இத்தயாதி. நினைத்திருக்கையன்றிக்கே என்றதூக்கு; பான் பேற்றது என்ற கீழே யந்வயம். நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தி னெல்லையாவது - ஊகவத்ஷயத் தவத்தி னெல்லையான ஊகவதஸேஷத்வம். நித்யமான புருஷார்த்தமாயிருக்கிற - கைவல்யத்தை “அபுருஷார்த்தம்” என்பாடுன்னென்ன - ஊகவத்ஷயம் இத்தயாதி வாக்யத்தவயம். “மேயன் மூவுலகுபெற்றும் போய்த்தானே தானையானாலும் - பாவியேனுக்கு அயல்மேகம்” என்று தொடங்கி, “இம்மையேயான - யான்பெற்றது - இன்பத்தோடு - உறுமோ” இத்தயவயம். இன்ப முறுமோ - இன்பத்தோடொக்குமோ? என்றபடி. (உ)

இ - (தன் வாசியறியாத) இந்த, உலகம்முன்றும் - ஜகத்தரயமும், உடன் - ஏகாத்யோகத்திலே, நிறைய - நிறையுப்படியாக, சிறு - (சிறுங்கி யறுபவிக்கும்படி) சிறியதாய், மா - உர்ஸரீயமான வைலகஷண்ப மாஹாத்மயத்தையுடைத்தான், மேனி - திருதிருமேனியை, நிமிர்த்த - வளரும்படிபண்ணினவனாய், என் - எனக்கு - சிரதிரப ஷோக்யமாய், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண் - கண்ணையுடையனான், திருக்குறளன் - ஸ்ரீவாமநனுடைய, நறு - பரிமளத்தையுடைத்தாய், மா - ஸ்லாக்பமான, விரா - மதுவையுடைத்தான், நாண்மலர் - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே (யடிமைசெய்த), புதுதல் - ப்ராபிக்கையாவது, - அவன் - அந்த வாமநனுக்கு, அடியார் - ஸேஷபூகராய், சிறு - மதுஷ்யவஜாதீயதை யாகிற சிறுமை தோற்றச்செய்தே, மா மனிசாய் - (ஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான ப்ரத்யாஸத்தியையுடைய) மஹாபுருஷராய், (அந்த ரீர்மையாலும் மேன்மையாலும்), என்னை - என்னை, ஆண்டார் - அடிமைகொண்டவர்கள், இங்கே - இந்தலோகத்திலே, திரிய - கண்காண வர்த்தியாநிற்க, அன்றி - அதன்றிபே, பாவிபேனுக்கு - (ததீபஸேஷத்வமாகிற சாமாவதிக்கும் தச்சேஷமாகிற ப்ரமபூவயிக்கும் வாசி சொல்லவேண்டுமபடியான) பாபத்தையுடைய எனக்கு, உறுமோ-சிரிதே - ததீபஸேஷத்வப்ரபந்தமான தச்சேஷத்வமொழிய, தச்சேஷத்வமாத்ம சிரிதன் நென்று கருத்து.

இ - மூன்றும்பாட்டில், ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விலகணமான ஐஸ்வல் லாமூண்டானனும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையோடொவ்வா தென்கிறார்.

[உறுமோபாவியேனுக்கு] - ஆத்மாதுவலத்தைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தையை ஐஸ்வத்விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாதே, சாமாவியல்ஸாமயாலே 'உறுமோ' என்கிறார். [பாவிபேன்] - ப்ராமாவயிக்கும் சாமாவயிக்கும் வாசிக்கொல்லவேண்டுமபடி பாபத்தைப்பண்ணினான். உலகு மூன்றுமுடன்றிநிறைய என்றுதொடங்கி, நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதுதல் - உறுமோ? [உலகுமூன்றுமுடன் - நிறைய] - தன்வாசியறியாத லோகம் மூன்றுமொருக்காலே நிறையுப்படியாக; வற்றி, பாழாய்க்கிடந்த ஏரி, லர்ஷியா நிரப்பிநிற்குமாபோலே, [சிறுமாமேனி நிமிர்த்த] - கண்ணிலே முகந்தறுவிக்கலாம்படியாய், என்னைகாணவாண் ணை வைலகஷண்பத்தை யுடைத்தாயிருக்க, இவ்வடிவையாயிற்று உலர்மூன்று முடன் - நிறையுப்படி நிமிர்த்தது. [என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்] - வாத்தல்யஸூசகமான அழகியதிருக்கண்ணையுடைய என்னுடைய ஸ்ரீவாமனன்; இருந்ததே குடியாக எல்லார் தலையிலும் தன்திருவடிகளை வைத்து வாழ்வித்தான். என்னைத் தன்கண்ணுதலே பொடியெறித்தான். இத்தானுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டது: இவர்க்கு அழகு கூறுபட்டது. "உன்னைப் பிரமாணிச்சார் பெற்றபேற" என்னக்கடவ திசே. [நறுமாவிரா நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதுதல்] - இகிறே இவருடைய வேப்பங்குடிசை. ஸ்ரீவாமனனுடைய மிக்க நல்ல பரிமளக்கையுடைய நாட்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகீழே புதுதல் உறுமோ எனக்கு? ஐஸ்வத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்ஸமான இவ்வாயிற்று, ஐஸ்வதபுருஷராய்த்தைக் குறித்து இவர்க்குக் கழிப்புகிறது. [அன்றி] - அத்தைத்தவிர்த்து. [அவனடியார்] - ஸ்ரீவாமநனுடைய ஸௌந் டர்ப்சேஷத்தாடிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [சிறுமாமனிசாய்] -

ப்ரஹ்மவங்களைப் பார்த்தால் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே, வடிவைப்பார்த்தால் நம்மோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஸர்வோவரன் மதுஷ்யஸஜாதியனுப் முங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலேடாயிற்று இவர்களும். “சிறுமை பெருமையாற விருதியும் தவய ஸமாஸைஸம் எகவ்யக்திபிலே கூடுமோ?” என்று ஹட்டர் ஆழ்வார்க்கேட்க, “நம்போடொக்க அன்னபாநாழிகளையாகம் என்னலாய் ஹவத்விஷயத்தில அவமா ஹநம்பார்த்தால், நித்ப ஸூரிக ஸோடொப்பார்கள்” என்னலாம்படியிருக்கிற ஆன்டான் அருளாளப்பெருமானார் ஸ்ரீமோவிஷ்டப் பெருமானார் இவர்கள்காண் சிறுமாமச ராகிஸ்” என்று பணித்தான். என்னையடிமைகொண்டவர்கள். [இங்கே திரிய கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிடாநிற். [அன்றி] - அவர்களைத்தவிர்த்து. [நறுமாவிரை நான் மலரடிக்கீழ்ப்பு குதல் - உறுமோ பாவியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணிறுண்சிறுத்தம் பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீமயுரகவிகளுக்கு அடியிதினே. பொய்நின்ற ஞானம் தொடக்க முனியே நான்முகனளவும் அதுவர்த்திக்கவிடத்து, ஆழ்வார், தமக்குப் ப்ரபோஜநப மாகச்சொன்ன பரிஹஞ்சடரொளி நெடுமாற்கடிமையே தமக்குத்தஞ்சமாகப் பற்றின. “யாந்யஸூகஸுஸுஹரி தாநி” என்னக்கடவ திறே.

நடு. - மூன்றும்பாட்டு. ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் விலகுகணமான உறுவல்லாலமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்ய யோடு ஒவ்வாதென்கிறார். * உலகமளந்தபொன்னடிக்கு நல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க இங்கேயிருந்து என்னையடிமைகொள்ளில், உலகமளந்தவன்திருவடிகளிலடிமைதா உறுதென்கிறார்.

[உறுமோ பாவியேனுக்கு] - ஆத்மாநுலவத்தையும் ஐஸ்வர்யத்தையுங் குறித்துச்சொன்ன வார்த்தையை, ஹவத்விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். [உறுமோபாவியேனுக்கு] - கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாது; புருஷார்த்தத்தி னெல்லையல்லாமையாலே கழிக்கவேணும். [பாவியேன்] - ப்ரதமாவதிக்கும், சரமாவதிக்கும் வடிக் சொல்லவேண்மேற்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். உலகமூன்றுமுடன்றிறைய என்றதோடங்கி நாண்மலரடிக்கீழ்ப்பு குதல் - உறுமோ? [இவ்வுலகமூன்று முடன்றிறைய சில ஏரிகள்வற்றி, பாழாய்க்கிடக்க, நினைவின்றிக்கேவரஷியா, நிறைந்துநிற்குமாபோகே தன்வாசியறியாத மூன்றுலோகங்களும்ஒருக்காலே நிறையும்படி. [சிறுமாமேனிநிமிர்த்த கண்ணாலே முகந்து அநுலவிக்கலாம்படி சிறுத்து, வைலகுகுணயத்துக்கு எல்லையற்றிக்கேயிருக்கிற திருமேனியை நிமிர்த்த. [எம்] - ‘உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெரு

மூன்றும்பாட்டு, - உறுமோ இத்தாதி. “அவனடியார்சிறுமாமனிசராயென்னையாண்ட நிற்கேதிரிய - அன்றி - நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்பு குதல் - உறுமோ” என்றத்தைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்ய இத்தாதி. ஆனால் ஹவத்விஷயத்தை விட்டாராயிருக்கிறதே, வெண்ண - உலகமளந்த இத்தாதி. ஹவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டு அவர்களை விரும்புகையாலே அந்நையும் விடவில்லையென்று கருத்து.

பாவமேதென்ன - கீழ்ச்சொன்ன இத்தாதி வாக்யத்வயம்: அதாவது - தள்ளவும் கொள்ளவு மொண்ணாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றபடி. “உறுமோ” என்றதுக்கு அம்மயம் காட்டுகிறார் - உலகம் இத்தாதி. உடன் - ஒருக்காலே. “உடன் நிறைய” என்றதுக்கு ஹவதில் ஏரிகள் இத்தாதி. வர்ஷியா - வர்ஷித்து. சிறுமைக்கும் மஹத்தைக்கும் அவிரோதேந் அத்தம் - கண்ணாலே இத்தாதி. இத்தரனுக்காசசெய்த செயலை “எம்” என்கிற தென்னென்ன.

பேறு" என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதர்க்காகச்செய்த செயலிறே. [செந்தாமரை இத்யாதி] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்திகளுக்குத் தாமரையை யொப்பாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கிற கண்ணழகையுடைய ஸ்ரீவாமநனுடைய, அழகிய மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே. [நறுமாலிரை] - நன்றும் மிக்க பரிமளம்; அதுகாணும் இவர்க்கு வேப்பங்குடிநீராய். "உறுமோ" என்று கழிக்கிறது. லக வத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்ஸமானதுவாய்த்து இவர்க்கு லா மவதபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றக் கழிப்பனுகிறது. [அன்றி]-அத்தைத் தவிர்ந்து. [அவனடியார்]-ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்களாகிறார் + "முன்னம் குற ளுருவாய்முவடிமண்கொண்டளந்த - மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் போன்பயந்தேன்" என்றிருக்குமவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்]-வடிவசிறுத்து ப்ரலாவம்கனத்திருக்குமவர்கள். "சிறுமைபெருமையாகிற விருத்த தர்மத்வயத்துக்கு ஏகதர்மியில் ஸமாவேஸம் கூடினபடி எங்ஙனே?" என்று பட்டர் வால்யத்திலே ஆழ்வானைக் கேட்க, "நம்மோடொக்க 'அந்ந பாநாதிகள் தாரகம்' என்னலாய், லகவத்விஷயத்தி லவகாஹநம்பார்த்தால் 'நித்யஸுபிரி களோடொப்பர்கள்' என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அருளாளப்பெருமாள், ஸ்ரீகோவிந் தப்பெருமாள், இவர்கள்காண் சிறுமாமனிசராகிறார்கள்" என்று பணித்தான். [என்னை யாண்டார்] - என்னையடிமைகொண்டவர்கள் [இங்கே திரிய] - என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்க. [அன்றி]-அவர்களைத் தவிர்ந்து [நறுமாலிரைநாண்மலாடிக்கீழ்ப்புகுதல்- உறுமோபாலியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீமதுரக லிகளுக்கும் அடி இதுஇறே. * பொய்நின்றஞானங்கொடங்கி* முனியேநான்முகனளவும் இவரையங்வுர்த்தித்தவிடத்து. ஆழ்வார். தமக்கு ப்ரயோஜநரூபமாகச் சொன்ன * பயி லுஞ்சுடரோளி, *நெமோற்கடிமையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றினார். "யாநுஷாஹம் ஸுஹரி தாநி" (யாந்யஸ்மாகம்ஸுசரிதாநி) என்னக்கடவதிறே. (ங)

உன்னை இத்யாதி. இாண்டாந் திவந்தாகி. அறுபத்தோரம்பாட்டு, "நின்றதோர்பாதம்" இத் யாதி. பிரமாணித்தார் - விஸ்வவித்தாரென்றபடி. நறு - நன்றும்; அழகிதாயென்றபடி. நாட்பூ - செவ்விப்பூ. "நறு" என்றால் - அழகைக் காட்டுமோ வென்ன - நன்றும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதா வின் ஈடுபாடு - இதுகாணும் இத்யாதி. விவரணம் - லகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. வெளிறுகழி ந்த அம்ஸமானதென்றது - பரத்வாதிகளைப்பற்ற அதிஸுலஹானதென்றபடி. வெளிறு - அஸா ராம்ஸம். அதாவது - தெனரல்பயம். இதுவென்றது. - "உலகமூன்றும்" இத்யாதியாலேசொன்ன நீர்மை, குறைவற்ற விஷயமென்றபடி. "அன்றி" - தவிர்ந்து; விட்டு. அத்தைத் தவிர்ந்து - லாக வதர்களோடே கூடியிருக்குமிருப்பைத் தவிர்ந்தென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - சிறுமைபெருமை இத்யாதி. ஸமாவேஸம் - ஸஹாவஸ்த்தாஹம். இப்பாட்டு ஆழ்வாருடைய கண்ணி னுண்சிறுத்தாம்பென்கிறார் - இவருடைய இத்யாதி. மதுரகலிகளுக்கன்றே கண்ணினுண்சிறுத்தாம் புள்ளதென்ன - ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கு இத்த்யாதி. இத்தை அடியாகப் பற்றினாரோ வென்ன, உபபாதம் - பொய்நின்றஞானம் இத்யாதி. ஆழ்வார் ஸ்வாநுஸந்தானமாக அருளிச்செய்த தொழிய, இவரை அறுஷ்டடிக்கச்சொல்லி உபதேசித்தாரோவென்ன - யாநுஷாஹம் இத்யாதி. அதாவது - பூர்வர்களுடைய அறுஷ்டாநமே இவனுக்கு அறுஷ்டடேயமென்றபடி. அவனடியார் என்றுதொடங்கி, திரிய - அன்றி - உலகமூன்றுமுடன் என்று தொடங்கி, அடிக்கீழ்ப்புகுதல் - பாலியேனுக்கு - உறுமோ இத்யந்வய: உறுமோ-சேருமோவென்றபடி. சீரியதோவென்றுமாம். (ங)

நான்காம் பாட்டு.

இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்? இருமாரிலம்முன்னுண்மீழ்ந்த
செங்கோலத்தபவளவாய்ச் செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்.

பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப் புலன்கொள்வடிவேன்மனத்தாய்
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோட அருளிலே.

ஆ—(இங்கே.) - ஹ்மவதகைங்கர்யருபபுருஷார்த்தத்துக்கு வர்யகமன
ஹ்மவதஹ்மவம் ஸம்பூர்ணமாகக்கிடக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்தேற்பு போகவேண்டா
வோவென்னில், - அவ்வஹ்மவம் இங்கேகிடக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் தே
மென்? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குஇனிதாம்படி எம்பெருமாள்
பேசவும் அடிமைசெய்யவும் பெறில், அவர்கள் ஸஞ்ஜாரத்தாலை ஸ்லாக்யமான இ
ஜமத்திவிருப்பே நிரதியாய புருஷார்த்த மென்கிறார்.

ஹ்மவத கைங்கர்யருப புருஷார்த்தத்துக்கு வர்யகமன ஹ்மவதஹ்மவம்
பூர்ணமாகக் கிடக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் போகவேண்டாவோ வென்னில்; - அவ்
வஹ்மவமிங்கே கிடக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேதமென்? என்கிறாராறு
மாம். [இழுக்குற்றென்] - கண்ணிதானது என்? [இருமாரிலம் முன்னுண்மீழ்ந்த
வென்று தொடங்கி]-அறப்பெரிய ஹ்மியை பண்டுசிறுவடிவோட உண்பதுமீழ்வதாய்ச்
சிவந்து அழகியிருக்கிற பவளம்போலேயிருக்கிற திருவயிரத்தையும் உடையது
சொன்ன ஹ்மணத்தாலும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டவனுடைய பொ
தொனின்னுள்ள புகழ்கள் வாயிலேயுளவாய் ஸர்வேந்திரியாபஹாராகையான திருவ
என்மனஸ்ஸிலே ஸர்வஹிதமாய்க் கையிலே மலர்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகள்
நிரந்தரமாக அடிமைசெய்ய அருளில்.

ப.—அந்தரம், ததியர் நடையாடுகிற இத்தவிபூகியிலே அவர்களுக்கு உ
பாம்படி ஆபத்தகளை அவனுடைய கைங்கர்யமும் சித்தித்தால் குறையில்லையென்கிறார்.

இரு - விஸ்தீர்ணமாய், மா - ஸ்லாக்யமான, நிலம் - ஜகத்தை, முன் - ப்ள
யாபத்துவர்த்த அளவிலே, உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த - (அந்தரத்திலே) - மி
முகிற போதை, செம் - சிவந்த, கோலத்த - அழகையுடைத்தான, பவளம் - பவ
போலேயிருக்கிற, வாய் - திருவயிரத்தையும், செம்-சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோ
யிருக்கிற, கண் - கண்ணையுமுடையனான, என் - என், அம்மான் - ஸ்வாமியானவர்,
பொங்கு - வர்த்தித்து, ஏழ் - கிளம்புகிற, புகழ்கள் - தன்னுணங்களானவை, வ
வாய் - வாக்கியவமாகவும், புலன்கொள் - ஸர்வேந்திரியாபஹாரியான, வடிவு - வடிவு,
என் - மனத்ததாய் - நெஞ்சிலேயாகவும், அங்கு - அங்குக்கைக்கு, ஏய் - அது
மான, மலர்கள் - புஷ்பங்கள், கையவாய் - கையிலேயாகவும், வழி - (ஹ்மவதர் மு
கரணதரயத்தாலும் பண்ணிப்போந்த கைங்கர்ய) மார்க்கத்திலே, பட்டு - நாய்
உடன்பட்டு, ஓட - நடக்கும்படியாக, அருளில் - அருளுமாகில், (ஒருதேசவிசே
பேசையுண்டோ)? இங்கே - இத்தவிபூகிதன்னிலே, திரிந்தேற்கு - இப்படிதிரி
னான எனக்கு, என் - ஏது, இழுக்குற்று - தாழ்வாயிற்றா?

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான ஹிவத்தைக்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ஸ்வாக்மமான இஜ்ஜதத்திலிருப்பே புருஷார்பு மென்கிறார்.

[இங்கே திரிந்தேற்கு] - ஹிவததைக்கர்யத்துக்கு வர்யகமான ஹிவததுஹிவம் பூர்ணமாகக்கிடைப்பது பரமபதத்திலே யன்றேவென்ன; அஹிவதுஹிவம் அவன்ப்ரஸாத்தாலே இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கே வர்த்தத்தால் சேதமென்னென்கிறாரென்றுமாம். அங்குத்தை யதுஹிவத்துக்கும் அவன்ப்ரஸாத்தமேயிறேவெது; இங்கே கிடைக்குமாகில் சேதமென்னென்கை. [இழுக்குற்றென்] - தண்ணிதானதென்? [இருமாநிலம் முன்னுண்மெயிழந்த] - மிக்கபரப்பையுடைய ஹிவதய, ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே யுமிழந்த. [செங்கோலத்தபவளவாய்] - ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண்ணாத திருவயரத்தைபுடையவன். சிவந்தழகதான பவளப்போலேயிருந்துள்ள திருவயரம். [செந்தாமரைக்கண்ணென்மான்] - என்னை நோக்காரிலே “ஜிதம்” என்னப் பண்ணினவன். உக்தமான குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவன் [பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்] - பொங்கியெழுநின்ற கல்யாணமூணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்தியையுடைத்தாய்ப் புகாரைக்கொண்டு கிளரவற்றான மூணங்கள். [புலங்கொள்வடிவென் மனத்ததாய்] - ஸர்வேந்திரிமாபஹுராஷ்டமமான வடிவு என்மநஸ்ஸிலே ஸந்திவிதமாய் [அங்கேய் மலர்கள் மையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அதுருபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழிபட்டோடவருளிலே] - நெறிபட்டுச் சொல்லும்படியுருளப்பெறில்; மனோவாக்காயங்கள் அவன் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன் ப்ரஸாத்ததைப்பெறில். [இங்கே திரிந்தேற்குஇழுக்குற்றென்] - ஹிவதப்ரிபுருபமான ஹிவததைக்கர்யத்தை அவன்ப்ரஸாத்தாலே இங்கேபெறில் அதுவே புருஷார்த்தமென்கை.

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான ஹிவத்தைக்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ஸ்வாக்மமான இஜ்ஜதத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறார். [இங்கேதிரிந்தேற்கு] - “சிறுமாமனிசர்” என்றிர்: “இங்கே” என்றிர்: இது * இருள்தருமா ஞாலமன்றே? ஹிவததைக்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான ஹிவததுஹிவம் பூர்ணமாகக் கிடைப்பது பரமபதத்திலேயன்றே வென்னில்?—அவ்வுஹிவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேகிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தத்தால் சேதமென்னென்கிறாரென்றுமாம். அங்குத்தை யதுஹிவத்துக்கும் அவன்ப்ரஸாதமேயிறேவெது; அதுஇங்கே கிட்மோகில் சேதமென்னென்கை.

[இழுக்குற்றென்] - தண்மையென்? [இருமாநிலம்முன்னுண்மெயிழந்த] - மிக்கபரப்பையுடைத்தான பூமியைப் ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உமிழந்த. [செங்கோலத்தபவளவாய்] - ப்ரளயத்திலேதள்ளினாலும்

நாலாம்பாட்டு - இங்கே இப்பாதி, இப்பாட்டில் ஹிவததைக்கர்யம் சொல்லிற்றேயாதி ஹிவம் ப்ரகரணவஸூத் ஹிவததைக்கர்யபரமாக யோஜிக்கிறார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்பாதி, கிழிற்பாட்டோடே ஸங்கதியாக யோஜிநாந்தரம் - சிறுமாமனிசர் இப்பாதி, விவரணம் - அங்குத்தை இப்பாதி.

இழுக்குற்றென் - இழுக்கென் என்றபடி. “உற்று” என்றது - அவ்யயம். “கோலத்த” - கோலத்தையுடைய, திருப்பவளத்தில் ஸௌந்தர்யத்தின் ஆகர்ஷகத்தினுறைப்பை

விடவோண்ணதை திருவதரத்தை யுடையவன். சிவந்து அழகிதான பவளம்போலேயி ன் துள்ள திருவதரம். [செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்] - என்னை, நோக்காலே “ஐதி” என்னப்பண்ணினவன். உக்தமானகுணத்தாலும் அழகாலும் என்னை யெழுதிக்கொண் வன். [பொங்கேழ் இத்தயாதி] - பொங்கி - பரந்து; கேழ் - அழகு. பொங்கியெழாநின்றான் கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்தியையுடைத் தாய்ப் புக்காரைக்கொண்டு கிளரவற்றான குணங்கள். [புலன்கொள்வடிவேன்மன; த தாய்]-ஸ்ரவேந்த்ரியாபஹாரசுகமமான வடிவு என்மநஸ்ஸிலேஸ்நிஹிதமாய். [அங் டு மலர்கள் கையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அநுபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [௭ 9 பட்டோடவருளில்] - நெற்பட்டேச்சால்லும்படி அருளப்பெறில்; மனோவாக்காயங்க ி அவன் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப்பெறி. [இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்]-ஹாஸவதப்ரீதிருபமான ஹாஸவத்தைக்கங்க்யத்தை அவ ி ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் எனக்கு அதுவே புருஷார்த்தமென்கிறார். ()

ஐந்தாம் பாட்டு.

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோலமலரடிக்கீழ்
கழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச்சோதிவேள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும்
இழிபட்டோடுமுடலினிற்பிறந்து தன்சீரியான்கற்ற
மொழிபட்டோடுங்கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோ? முழுதுமே.

ஆ.—(வழிபட்டோட) - விரோதிருப ஸம்ஸாரமார்க்க பரிவர்த்திகள். ஆக்மாக்களுக்கு, ஹாஸவதஸேஷத்வவர்த்தக ஹவதநுஹவப்ரீதி ஸித்திக்குமோவெ னில்,— அந்தஸஸாரநிவ்ருத்தியூர்வக ஹவதநுஹவப்ரீதிதான், இங்கே திருவாய்.

அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரளயத்திலே இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - சிவந்த இத்தயாதி. “என்னம்மான்” என்றத்தை “செந்தாமரைக்கண்” என்றத்தோடே கூட்டி ஹவம் - என்னை இத்தயாதி. “இருட நிலம்” இத்தயாதியோடேகூட்டி “என்னம்மான்” என்றதுக்கு ஹவந்தரம் - உக்தமான இத்தயாத் குணத்தாலும் அழகாலுமென்றது - “இருமாலிலம்” என்றுதொடங்கி “பவளவாய்” என்றத்தை பற்ற. “பொங்கேழ்புகழ்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - பொங்கியெழாநின்றான் இத்தயாத் முந்தின அர்த்தம், பரந்து அழகிய புகழென்றபடி. இரண்டாவது, பொங்கியெழா நின்றான் புகழென்றபடி. குணங்கள் எழுகையாவதேதென்ன - ஆற்றுப்பெருக்கு இத்தயாதி. கொண் கிளரவற்றனவென்றது - ஸ்தோத்தரோத்தமக்கவல்லவென்றபடி. இன்னருடைய புலன்கொ ள் என்னமையாலே - ஸ்ரவேந்த்ரியாபஹாரசுகமம் என்றது. ஏய்கை - ஸந்த்ருஸமாகை. விவ னம் - மனோவாக்காயங்கள் இத்தயாதி. “பொங்கேழ்” இத்தயாதிபைப்பற்ற - மனோவாக்க யங்கள் என்றது. ஹவத கைக்கரியம் புருஷார்த்த மென்கிறவர், ஹவத்தைக்கங்க்யம் பு ருஷார்த்தமென்கிற தென்னென்ன - பாகவதப்ரீதி இத்தயாதி. இருமாலிலம் என்றுதொடங்கி, வட பட்டோடவருளில் - இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென் இத்தயவயம்; வழிபட்டோட - கைக்கர வர்க்கத்திலே நடக்கும்படியாக. அங்கேய் - அங்குத்தைக்குத்தகுதியான, “பொங்கேழ்” என், இதுக்கு முந்தினவர்த்தத்திலே, கசாரகுறைந்தகிடக்கிறதாய், பொங்கு கேழ் என்று பதச்சேதமாய் பரந்தழகிய புகழென்றபடி. கேழ் - அழகு.

(ச

மொழியைக்கொண்டு எம்பெருமானை அதுவிவந்தால் வரும் ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேபாய் அவனுக்கு அடிமை செய்கையாகிற நிரதிரையபுருஷாரையும் கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யாபி புருஷாரைக்கொள்ளலாம் கூடினாலும், ஸம்ஸாரத்திலேபிறந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யமாய்படி திருவாய்மொழி பாடுகையை ஒக்குமோவென்கிறார்.

[வழிபட்டென்று இப்பாட்டுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக அவனுடைய ப்ராஸாதிப்பெற்று, அத்யாப்சர்யமான ஸௌந்தர்யங்களை யுடையனவனுடைய நிரதிரையஹோக்யமான திருவடிக்கீழே மிகுதியாலேசுழிக்கிற அப்ராக்ருதமான அழகு வெள்ளத்திலே ஆநந்தநிர்ஃபலராயிருந்தாலும், மற்றுள்ளபுருஷாரைக்கொள்ளலாம், அறத்தண்ணிய ஸாரீரத்தோடே பிறந்து தன்னுடைய கல்பாணகுணங்களைக் காட்டியருள அதுக்கு அடைவிலலாத நான் அறிந்து அவை உள்ளடங்காமை சொல்லாய்ப் ப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றன நிரதிரைய ஹோக்யமான கவினை அதுவிவக்கையை ஒக்குமோ?

ப.—அந்தரம், ஆப்சாயஸ்வலாவண ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரமபதத்திலே நிரதிரையாநந்தியாயிருந்தாலும், அத்தோடே ஐஸ்வர்யங்கொள்ளலாம் கூடினாலும், இங்கே ஹேயஸாரீரபரிஃரஹம் பண்ணியிருந்து ஹேவதநுக்கு உகப்பாகத் திருவாய் மொழிபாடி ரஸிக்குமதுக்கு ஸத்ருஸமோவென்கிறார்.

(நித்யகைங்கர்யத்திலே), வழிபட்டு - நெறிபட்டு, ஓட - செல்லும்படி, அருள் - அவன் ப்ராஸாதத்தை, பெற்று - லலித்து, மாயன் - ஆப்சர்யஸ்வரூபரூபகுண விஹிதிகளை ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கோலம்மலர் - நிரதிரையஹோக்யமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, சுழிபட்டு - சுழித்து, ஓடும் - ஓடுகிற, சுடர் - ப்ராணையபுருடத்தான, சோதி வெள்ளத்து - தேஜோராசிரூபமான பரமபதத்திலே, இன்புற்று - நிரதிரையாநந்தியாய், இருந்தாலும் - இருந்தாலும், முழுதும் - கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யகைவல்யாதிகள் ஸமஸ்தமும் கூடினாலும், இழிபட்டு - தாழ்ச்சிபிலே, ஓடும் - மிகவும் கைகழியப்போவதான, உடலினில் - ஸாரீரத்திலே, பிறந்து - பிறந்து, தன் - (நிரதிரையஹோக்யபூதனை) தன்னுடைய, சீர் - குணங்களை, யான் - (அதுக்கு அத்யந்த தூரஸ்த்தனை) நான், கற்று - அப்யஸித்து, மொழிபட்டு - (அந்த அதுவிவஜித ப்ரீதி) சொல்லாய், ஓடும் - ப்ரவஹிக்கிற, கவி - கவிபாகிற, அமுதம் - அந்ருதத்தை, ("தொண்டர்க்கமுதுண்ண," "அடியார்க்கின்பமாரி," "கேட்டாரார்வானவர்கள்" என்கிறபடியே), நுகர்ச்சி - (ததீயரோடேகூட) அதுவிவத்து ரஸிக்கையை, உறுமோ - சேரவற்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அந்த ஹேவததுவிவத்தைப் பரமபதத்திலே தந்தாலும் அத்தோடே கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யாபிகளைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் அது இங்கே "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" "அடியார்க்கின்பமாரி", "கேட்டாரார்வானவர்கள்" என்று ஹேவதப்ரியரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியதுவிவக்கிற ரஸத்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோட அருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச் செல்லும்படி அவன் ப்ராஸாதத்தைப் பெற்று. [மாயன்] - அத்யாப்சர்யமான ஸௌந்தர்யபரிஸீடிக

ளாலே எல்லாறாயும் தோற்றிக்குமவனுடைய. [கோலமலரடிக்கீழ்] - உர்ஸரியமா ர புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின் கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெ ள் ளத் து] - ஆறுபெருகுமாபோலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்ஸமுத்ரமான ப ம பதத்திலே. “சுதுகூடா மலுஜீவந்தாநவ்வெணாஜிஹாநுநம்”. [இன்புற்றிருந் தாலும்] - “வாஷவெஷுவாநநயாதி” என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்திரிப்ப ர யிருந்தாலும். [முழுதும்] - கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யாடிகளையும் இத்தோடே கூடப்பெற் றாலும். [இழிபட்டோடும் உடலினிற்றிற்று] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழிப் போன சரீரத்தோடேபிறந்து. [தன்சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிரீருண்ணும். ல் யாணகுணங்களை. [யானகற்று] - நித்ய ஸம்ஸாரியாய் அந்தகுணங்களுக்கு அடை வில்லாத நான் அறிந்து. [மொழிபட்டோடும்] - அவையுள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ர வறியாநின்றான். [கவியமுததுகர்ச்சியுறமோ] - திருவாய்மொழிபாகிற அம்ருத் தை அது விக்கையோடு ஒக்குமோ - சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும்?

நடு. — அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படிப்பட்ட உலவத்ப்ராப்தியும், கீழ்ச்சொன் ற புருஷார்த்தங்களு மெல்லாங் கூடினாலும், “தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலே ர சொன்னன்” என்கிறபடியே, லா உலவதர்களுக்கு ப்ரியமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அடி உ செய்யு ம்த்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோடவருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச்செல்லும் ட அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக. [மாயன் - ஸௌந்ரீய ஸீலாதிசுளால் ஆர்ச்சயவ்ருதனவன். [கோலமலரடிக்கீழ்] - உர் ஸரியமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின் கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுட ள்சோதிவெள்ளத்து] - ஆறுபெருக்குப் போலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்தரங்கங் கா யுடைத்தான பரமபதத்திலே; “சுதுகூடா மலுஜீவந்தாநவ்வெணாஜிஹாநுநம்” (அத்யர்க்கா ல தீப்தம் தத்ஸத்தாநம்) என்னக்கடவதறே. [இன்புற்றிருந்தாலும்] - “வாஷவெஷுவா ர நயாதி” (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க, ஆநந்திரிப்பரஸ்யி ன் தாலும். [முழுதும்] - கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யாத்களும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலு . [இழிபட்டோடும் உடலினிற்றிற்று] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழிப்போன ஸரீ ர் தோடே பிறந்து. [தன் சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிரீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை . [யானகற்று] - நித்யஸம்ஸாரியாய், அந்தக்குணங்களுக்கு அடைவில்லாத நான் அறிந் .

அஞ்சாம்பாட்டு - வழிபட்டு இத்தாதி. “வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும்” என் னெடாங்கி, “நகர்ச்சியுறமோமுழுதும்” என்னுளவும் சுடாகழித்து அவதாரிகை-இப்படிப்பட்ட இத்தாதி. “முழுதும்” என்றததைப்பற்ற - கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்தங்களும் என்றது.

நெறிபட்டு - ப்ராஹ்மாய்: விவாணம்-நித்யகங்கர்யம் இத்தாதி. சுழியையுடைத்தா டி கொண்டு நடக்கிற நிரவதிகதேஜஸ்ஸமுத்ரமான பரமபதத்திலேயென்று ஸப்தார்த்தம். “சுழிப் டோடும்” என்கையாலும், “வெள்ளம்” என்கையாலும்-தேஜஸ்தரங்கங்கையுடைத்தான் என் றார். நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்குமென்னுமதற்கு ப்ரமாணம் - “சுதுகூட இத்தாதி “சுதுகூடா மலுஜீவந்தாநவ்வெணாஜிஹாநுநம்” உத்யாரணுவவ்யுணி. இதுப் டோடும் - தாழ்ச்சியிலேசெல்லுகிறவென்று ஸப்தார்த்தம். அஹங்காரயுக்தமாகையாலே- தாழ்வு ; கெல்லையாம்படி என்றபடி. அடைவில்லாத - ப்ராப்தியில்லாத. அப்பவர்க்கைக்கு யோக்யை

[மொழிபட்டோமே] - அவை உள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ப்ரவஹிபாநின்றன. [கலியமுதம் நுகர்ச்சியுறமோ] - திருவாய்மொழியாகிற அந்ருத்தை அநுஹிக்கையோ டொக்குமோ? [சுடர்ச்சோதி வேள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் முழுதும்] - “அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கேதிரிய - நற்மாலிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புதல் - உறுமோ” என்றாரே கீழே: அத்தைவிட்டு, ‘கலியமுதம் நுகர்ச்சியுறமோ முழுதும்’ என்கிறார். அத்தை விட்டாராயிருக்கிறதோவென்னில். - விட்டிலர்: “தோண்டர்க்கமு துண்ணச் சொன்மலைகள்” என்கையாலே, அவர்களுக்கு அடிமை செய்கிறபடி. (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

நுகர்ச்சியுறமோ? முவுலகின் வீடுபேறுதன்கேழில்
புகர்ச்செம்முகத்தகளிறட்ட போன்னுழிக்கையென் னம்மான்
நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள் சீண்டவசநயிரெல்லாம்
தகர்த்துண்ணுமும்புட்பாகன் பேரியதனிமாப்புடிகழே.

ஆ.—(நுகர்ச்சி) - ஸம்ஸாரநிலநுத்தியூர்வக ஹவசதுஹப்ரீதியும் ஸ்வாதீ நாகிலலோக ஹவதாநந்தமும் கூடினல்கான், திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமானையருபவித்தா லுள்ள ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஜஸ்வர்யகைவல்ப ஹவததுஹப்ரீதியும் ஹவதாநந்தமும் கூடினல்கான், ததியர்க்குப் ப்ரீதிபை விளைப்பதான திருவாய்மொழியை அதுஹ விக்கையை யொக்குமோ? என்கிறார்.

[நுகர்ச்சியென்று இப்பாட்டுக்கு] - தனக்கு ஒப்பு இன்றிக்கே ஒளியையுடைத்தான சிவந்தமுகத்தையுடைய சுவலபாபிடத்தை முடிப்பதஞ்செய்து அமுசிய திருவாழிமோதிரத்தாலே அலங்கந்தமான திருக்கையையுடையனான என்நாடினுமாய், தங்களுடைய ஜர்த்யுசிதமாகச் சிவந்த தலைமயிரையுடையராய் அக்கீஜ்வாலையோலே கோக்கரநின்றன கண்களையுடையராய்ப் பெரியவடிவையுடையரான அஸுரருடைய ப்ராணங்களை முடித்து அதுவே ப்ராசகமாய்த்திரியாநின்றன பெரியதிருவடிக்குப் பாக னுணவனுடைய பெரிதாய் ஒப்பிநின்றிக்கேயிருந்துள்ள கல்பாணகுண ராஸியை அதுஹ விக்கையோடு ஒக்குமோ ஸர்வேஸ்வரத்வம்?

ப.—அநந்தரம், விரோபுரிரைநிலைனு ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணகணங்களை ஹகவதப்ரீணநமான திருவாய்மொழி முகத்தாலே யதுஹிக்குமத்தை, ஜகத்காரண ஹுதனுண ஸர்வரானுயிருக்கு மிருப்புத்தான் ஒக்கவற்றே? என்கிறார்.

யில்லாத என்றபடி. நுகர்ச்சி - அதுஹவம். அத்தைவிட்டு - “சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரிய” என்றத்தை விட்டென்றபடி. இழிபட்டோமே என்றுதொடங்கி, கலியமுதநுகர்ச்சிக்கு - வழிபட்டோட என்றுதொடங்கி, வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும் - உறுமோ இத்யங்வய: உறுமோ - ஸத்ருஸாமோவென்றபடி. “தன்சிரியாந்கற்று” என்கிறவிடத்தில், ரகரத்தின்மேலிகரம் சந்தியால்கந்ததாய், தன்சிரியான் என்றாய், “சீர்” என்றது-சீரையென்றபடி. “சீர்” என்ற ஏகவசநம் - ஜாத்யகிப்ராயமாய், குணங்களையென்றபடி. (ரு)

தன் - தனக்கு, கேழ் - ஒப்பு, இல் - இன்றியேயிருப்பதாய், புகர் - புகாரையுடைத்தாய், செம் - (சீற்றத்தாலே) சிவந்த, முகத்த - முகத்தையுடைத்தான, களி - ஆனையை, அட்ட - அடர்த்துத்த, பொன் - ஸ்பந்தருணியமான, ஆழி - திருவழிமோதிரத்தையுடைய, கை - திருக்கையையுடையன, என் - என், அம்மான் - ஸ்வமியாய், நிகர் - ஜாகிக்கு ஸந்தருமாய், செம்-சிவந்த, பங்கி - (நாலுகிற)மயிர்களையும், 69-அகநிசகம்போலேயிருக்கிற, விழிகள் - விழிகளையுமுடைத்தாய், நீண்ட - உத்துகஸாரிரான, அசுரர் - அஸுரர்களுடைய, உயிரெல்லாம் - பராணன்களையெல்லாம், தகர்த்து - பிடித்து, உண்டு - க்ரஸித்து, உழலும் - ஸஞ்சரிக்கிற, புர் - பெரியநுஷ்டுக்கு, பாகன் - நியந்தாவானவனுடைய, பெரிய - அபரிச்சிந்தமாய், தனி - அத்தியமாய், மா - அதிசயிதலோக்கமான, புகழ் - குணகணங்களை, நுகர்ச்சி - லாகத்தப்ரீணாமான திருவாய்மொழி முகத்தாலே அநுபவித்துரஸிக்கையை, மூவுலகின் - ஜத்தாயவிஷயமான, வீடு - ஸ்ரஷ்டிருத்தவத்தை, பேற-பெற்றிருக்கும் ஸர்வரத்வமான, உறுமோ - கிட்டவற்றோ? உலகன்வீடு - லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கை. பங்கி - நான் குழல். 'நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழி'யென்று - கண்ணுக்கு விசேஷணமாய், ஒப்பமிட - ஒளியையுடைய செம்புகாய்த், நெருப்புப்போலே அனலுமிழ்கிற விழியென்றுமாம்.

இ - ஆறும்பாட்டில், உக்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும், சோஷியாய் ஜகஜ்ந்மாடி காரணமான ஸர்வேஸ்வரனாய் நிரதிரயாநந்தியாயிருக்கும் இருப்பும், ஹாமசப்ரியருபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியதலுவிக்கிற ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஹமவக் குணங்காயதலுவிக்கும் அக்தோடுஒக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - தன்ஸங்கல்பகஜேபத்தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரமம்படி இருக்கிற ஐஸ்வர்யம். [தன்கேழில் - மிடுக்குக்குத் தனக்கொப்பின்றியிலே இருக்குமதாய். [புகர்ச்செம் முகத்த] - "உக்தம்" என்றல் கிளர்ந்த ஒளியையுடைத்தாய்ச்சீற்றத்தாலே சிவந்தமுகத்தையுடைத்தான குவலயாபிடத்தை முடித்த. [பொன்னாழிக்கை] - அழகிய திருவாழி மோதிரத்தாலே அலங்கருதமான திருக்கையையுடையவன். குவலயாபிடத்தின் கதுப்பிலே யடித்தபோது, கையும் திருவாழிமோதிரமும் மிருத்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும்அறுகாழ்புமான அழைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவரதாரை மிடுக்காலே யழித்தான்; உகப்பாரையழுகாலே யழித்தான். [நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள்]-ஜாக்யுசிதமாய் சிவந்ததலேமயிரையுடையாய், அக்ரஜ்வலேபோலேநோக்காநின்றகண்களையுடையராய். [நீண்டவசரர்] - "ஒநஸோஷியுண்டு" என்னும் கூச்சமின்றிக்கே, "ஓரஹ்ரோஹம்" என்றிருக்கையாலே மெலிந்துவளருமவர்களல்லாமையாலே நீண்ட வடிவையுடைய அஸுரர்களுடைய உயிரெல்லாம். [தகர்த்துண்டுமலுப் புட்பாகன்] - பிராணன்கள் முடித்து அதுவேயுரகமாக ஸஞ்சரிக்கும் பெரிய திருவடியைத் தருத்தறிந்து நடத்தமவனுடைய. [பெரிய தனிமாப்புதே] - நிரவாயியாய், அத்விதியமான கல்பாகுணங்களை - திருவாய்மொழி முகத்தாலே யதலுவிக்குமத்தோடு ஒக்குமோ, ஐம் காரணமாய் சோஷியாயிறுமாத்திருக்கை?

ஈடு - ஆறும்பாட்டு. உக்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும், சோஷியாய் ஜகஜ்ந்மாடி காரணமான ஸர்வேஸ்வரனாய் நிரதிரயாநந்தியாயிருக்கு மிருப்பும், ஹாமவதப்ரீதிநு

ஆறும்பாட்டு, - நுகர்ச்சி இத்தாயி. "புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புதே - நுகர்ச்சி மூவுலகின்வீடுபேறு - உறுமோ" என்கிறவற்றைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - உக்தமான இ

மாகத் திருவாய்மொழியாடியநுபலிக்கும் ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார். புட்பாகனுடைய பேரிய ஒப்பில்லாத விவக்ஷணமானபுகழைத் திருவாய்மொழியாலே நுகருமதுக்கு, விபுவான அவனுடைய ஆநந்தமும் போராதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழி முகத்தாலேலகவத்துணங்களை யநுபலிக்குமத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின்வீடுபேறு] - தன்ஸங்கல்ப ஏகதேசத்தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களாம்படியிருக்கிற ஐஸ்வர்யந்தான் அத்தோடொக்குமோ? அவனுக்கிறே இது ஐஸ்வர்யமாய்த்தோற்றுவது; இவர்க்கு இது புருஷார்த்தமே? “ஜமவூவாரவஜ-ஃ” (ஜகத்வ்யாபாரவரஜம்) என்கிறபடியே, ஸ்வரூபாநுபமானவையிறே புருஷார்த்தமாவது? [தன்கேழில் இத்தயாதி] - மிகேக்குத் தனக்கொப்பினிற்கேயிருப்பதாய், புகரையும், சீர்த்தத்தாலே சிவந்தமுகத்தையமுடைத்தான களிறுண்டு: துவலயாபீடம்; அத்தையமுடித்த. [பொன்னாழிக்கை] - அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே யலங்கிருதமான திருக்கையை யுடையவன். துவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்தபோது, கையுந் திருவாழிமோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும் அறுகாழியுமான வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிகேகாலேயழித்தான், உகந்தாரை அடிகாலேயழித்தான். [நிகர் இத்தயாதி] - ஐதிரயுகத்தமான சிவந்தமயிரையுடையராய், எரிபோலே விழியாநின்றனள்ள கண்களையுடையராய், பேரியவடிவையுடையரான அஸுரர்களுடைய உயிரையெல்லாம் தகர்த்து புஜித்து, இதுதானே யாத்ரையாயிருக்கிற பேரியதிருவடிவைக் கருத்தறிந்து நடத்துகிறவனுடைய, அபரிச்சிந்நமாய் உபமானாஹிதமாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களை-திருவாய்மொழி முகத்தாலே யநுபலிக்கும் அநுபவத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - திருவாய்மொழி நுகரும் ஆநந்தத்துக்கு, * ஏழுவருந்தனிக்கோல்செல்ல வீற்றிருக்குமாந்தமும் போராதென்கிறார். (சு)

யாதி. ஒருபாட்டுக்கொருபாட்டு அதிசயம் சொல்லவேண்டுகையாலே, கீழிற்பாட்டில் “முழுதும்” என்றத்தைக்கடாக்கித்த - உக்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும் என்றது. “மூவுலகின்வீடுபேறு” என்றத்தைப்பற்ற - சேஷியாய் இத்தயாதி. அந்வயமுகேகோத்த விவரணம் - புட்பாகனுடைய இத்தயாதி. இப்பாட்டிலும், கவியமுதநுகர்ச்சி தன்னையே சொல்லுகிறது. விபுவென்றது - காரணத்வவிரித்தம்.

வீடு - விடுகை: ஸம்ஹாரமென்றபடி. பேறு - பெறுகை: ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. மஹைஸ்வர்யமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதி கர்த்துவத்தை “அத்தோடொக்குமோ” என்னலாமோவென்ன - அவனுக்கிறே இத்தயாதி. இவர்க்கு இது அபுருஷார்த்தமோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஜமஸு இத்தயாதி. ஈஸ்வரனுக்கு அது புருஷார்த்தமாகக்கும், இவனுக்கு அபுருஷார்த்தமாகக்கும் ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வநபாநுப இத்தயாதி. கேழ் - ஒப்பு. முஷ்டியுத்தமாகையாலே, “பொன்னாழி” என்று - திருவாழிமோதிரத்தைச்சொல்லுகிறது. “பொன்” என்றதுக்குலாவம் - துவலய இத்தயாதி. கதுப்பு - கபோலம். அறுகாழி - மெல்லியமோதிரம். “கனிநட்டபொன்னாழிக்கையென்னம்மான்” என்றுகூட்டிலாவம் - உகவாதாரை இத்தயாதி. “நிகர்” என்று - ஒப்பாய், அத்தால் - அநுபவையைச் சொல்லுகிறதாய், ஜாத்யநுருணமாகச் சிவந்தவென்றபடி. ஜாதிக்கு ஸத்ருஸமாகவந்த மயிரென்றபடி. பங்கி - மயிர். மாப்புசுழ் - கல்யாணகுணங்கள். மலிதம்-திருவாய்மொழி இத்தயாதி. தன்கேழில் புகர்ச்செம்முகத்த என்றுதொடங்கி, தனிமாப்புசுழ் - நுகர்ச்சிக்கு - மூவுலகின் வீடுபேறு - உறுமோ - ஒக்குமோ இத்தயங்க்படி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

தனிமாப்புக்கழேயுஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத்தான்தோன்றி
முனிமாப்பிரமமுதல்வித்தாய் உலகமுன்றும் முனைப்பித்த
தனிமாத்தேய்வத்தளிர்மிகீழ்ப் புதுதலன்றியவனடியார்
நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும்வாய்க்கநங்கட்கே.

ஆ.—(தனிமாப்புக்கழே) - இங்கே இப்போதே நன்பெற்று அதுவந்த
ஹவதஸேஷத்வத்துக்கு வர்த்தகமான ஹவததுவமும் இங்கே ஸித்தித்தபிஷ்ட,
இதுக்கு விரோதியான ஹவததுவமும்வேண்டா, இதுக்குவர்த்தகமான ஹவதது வ
ஸம்வர்த்திதமான ஹவத ஸம்ஸலேஷஸுகமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளும் ஹவததுவ
வத்தையொழிய ஹவதஸ்பிரிதருமான ஹவததுவத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு உ
வதஸம்ஸலேஷமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கென்கிறார்.

[தனியென்று தொடங்கி] - ஒப்பில்லாத அழகிய புகழே காலமுள்ளதனை ம்
நிற்கும்படியாக ஸ்ருஷ்ட்யுந்முதலுப், “வஹுஸ்யாஸு” என்று ஸங்கல்பித்தி ர
பாஹுமமாகி பரமகாரணமாய் ஸோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின ஒப்பில்லாத பெ ய
ஹவத்தினுடைய தனிப்போலேபிருக்கிற திருவடிக்கீழே புதுகையைத் தவிர்த்து.
[அவனென்று தொடங்கி] - ஸ்ருஷைவண்ணவர்களுடைய மிக்க வேண்டற்பாடுடை த்
தான ஸம்ஸலேஷஸுவமே நாள்தோறும் நமக்கு வாய்க்கவேணும்.

ப.—அந்தரம், அகில ஜகத்காரணஹவதனை ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிக ர
பாபிக்குமதிலும், அவனுக்கு ஸேஷஹவதான ஹவதர்களுடைய ஸம்ஸலேஷம
நமக்கு என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

தனி - அத்விதீயமாய், மா-அதிஸுபிதா காரமான, புகழே-காரணத்வப்ரபுஷ
குணப்ரபையை, எஞ்ஞான்றும் - ஸர்வகாலமும், நிற்கும்படியா - (வேதாந்தப்ரஸித்
மாய்) நிற்கும்படியாக, (ஸ்ருஷ்டிகாலம்வந்தவாறே, அபேக்ஷாநிபேக்ஷமாக), தான்
தானே, தோன்றி - (“பூஷாநாவீதகோமஹுஷ” என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்ட்யுந்மு
னையுயிர்ப்பவித்து, முனி - (“வஹுஸ்யாஸு” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே) ஸ்ருஷ்
மகந்தைப்பண்ணுவதாய், மாப்பிரமம் - பாபாஹுஸுப்தவாச்சமாயுள்ள, முதல்
பாதாநமாயுள்ள, வித்தாய் - உபாஹகாரணமான, உலகமுன்றும் - ஜகத்கர்யத்தையு,
முனைப்பித்த - உத்பாதித்த, தனிமாத்தேய்வம் - அத்விதீயபாதேவதைந்நுடை,
தனிர் - அத்யந்தஸுகுமாரமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, புதுதலன்றி - ப்
பிக்கையன்றிக்கே, அவனடியார் - அந்தக்காரணகுணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைப்பட்ட
ஹவதர்களுடைய, நனி - மிகவும், மா - ஸ்லாக்யமான, ஸ்வயின்பமே - ஸம்ஸலே
ஷஸுவமே, நங்கட்கு - நமக்கு, நாளும் - ஸர்வகாலமும், வாய்க்க - வாய்க்கவேணு
நனி - மிகுதி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஹவதஸேஷத்வத்திலே ஸத்தையுண்டாக அந்த
ஹவதமான ஹவததுவமொழிய, தனியே “எனக்கு” என்றுவரும் ஹவததுவ
வேண்டா என்கிறார்.

[தனிமாப்புக்கழே] - உபமாநாஹிதமாய், அழகுதான புகழே. நாமரூபங்
ளழிந்து தமோஹுதமான ஸமயத்திலே, இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த மஹாகுணம்.
[எஞ்ஞான்றும் நிற்குப்படியா] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் “ஒருவன் பண்ணும் உப
காரமே!” என்று அத்தையே அதுஸந்யிக்குப்படியாக. [தான் தோன்றி] - அர்த்திப்
பாருமின்றிக்கேயிருக்க பூர்ணனாயிருக்கிற தான் தன்பேறாக, “வஹுஸ்யாழ”
என்றுதோன்றி. [முனிமாப்பிரம முதல்வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பாப்ராஹ்மமாகிற
பரம காரணமாய். இவற்றின் உர்ட்டிஸையைத் தானே நினைத்துத் தன்பேறமை
பாராதே த்ரிவியகாரணமும் தானேயாய். [உலகமூன்றும் முளைப்பித்த] - ஸகல
லோகங்களையும் உண்டாக்கின. [தனிமாத் தெய்வத்தனிமடிச்சிழ் புருதலன்றி] - உப
கரிக்குமிடத்தில் அத்தவிதீயமான பரதேவதையுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகளின்
கீழே புகுகைதவிர்ந்து. தானில்லாதவன்று ஓறிதம்பார்த்த உபகாரகமாய், ஹோக்யஹுத
னாவஹுதப திருவடிகளைப் பற்றுக்கையிதே ப்ராப்தம்; அதுஎனக்கு வேண்டா;
வேண்டுவதுதான் எது? என்னில்:—[அவனடியார்]-அவனுடைய குணங்களிலே தோற்
றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய. [நனிமாக்கலவியின்பமே] - மிக்க வேண்டற்
பாடுடைத்தான ஸம்ஸ்லேஷ ஸுவதே. நனி - மிகுதி. மா - வேண்டற்பாடு.
[நாளும் வாய்க்க] - நாளுந்தோறும் வாய்க்கவேணுமென்னுதல். ஹவத்ப்ராப்தியுண்
டானாலும் இதுவே வாய்க்கவேணுமென்னுதல். [நங்கட்கே] - புருஷர்த்தத்தில்
சரமாவியை அர்த்தித்த நங்கு. “அவனையனைக்க வேண்டா, அவன்காலேத் தலை
யிலே வைக்க அமையும்” என்னுமாபோலே.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாய்வரும் ஹவதநுஹவம் எனக்கு
வேண்டா; ஹாஹவதர்களோடேகூடி ஹவலிக்கும் ஹவதநுஹவமே காலதத்தவமுள்ள
தனையும் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

[தனிமா இத்தயாதி] - உபமாநாஹிதமாய், ஸ்லாக்யமானபுகழே காலதத்தவ
முள்ளதனையும் நிற்கும்படியாக. [தான்] - அவ்யக்தஸாரீரானதான். [தான் தோன்றி] -
அர்த்திப்பார்த்திக்கேயிருக்க பூர்ணனாயிருக்கிறதான், தன்பேறாக “வஹுஸ்யாழ”

ஏழாம்பாட்டு—தனிமா இத்தயாதி. கீழ் மூன்றபாட்டாலேயும் ஹவதநுஹவத்தைச்
சொல்லி, இப்பாட்டில் “அதுவேண்டா, ஹாஹவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியேயமையும்”
என்கை வ்யாஹுதமன்றோவென்கிற ஸங்கையை விஷயவிஹிதத்தாலேபரிஹரியாறின்றுகொண்டு,
“புருதலன்றி - நனிமாக்கலவியின்பமேநாளும்வாய்க்க” என்றத்தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை.
ஸ்வயம்புருஷார்த்தம் இத்தயாதி. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாவது - தனியே “எனக்கு” என்று
வரும் ஹவதநுஹவம்.

உபமாநாஹிதமாய் ஸ்லாக்யமானகுணமாவது - நாமரூபங்களின்று தமோஹுதமான
ஹஸயிலே இவற்றையுண்டாக்கநினைத்த மஹாகுணம். காலதத்தவமுள்ளதனையும் நிற்கை
யாவது - இவ்வுபகாரத்தின் வாசியநிந்தைகள் “ஒருவன்பண்ணுமுபகாரமே!” என்று இத்
தையே எப்போதுமொக்க அதுஸந்யித்தகை. அவ்யக்தஸாரீரான தான்என்றது - மஹானுக்குக்
காரணமான ப்ரக்ருதியை ஸாரீரமாகவுடைய தான் என்றபடி. அதாவது - ஸுக்ஷ்மசித்திவ்விசிஷ்ட
ப்ராஹ்மமென்றபடி. “தான்” என்றதுக்கு, பூர்ணனானதெனன்று அர்த்தநாதம் - அர்த்திப்
பார் இத்தயாதி. “தோன்றி” என்றதுக்கு அர்த்தம்-தன்பேறாக இத்தயாதி. வஹுஸ்யாமென்று
தோன்றியென்றது - வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிப்ரதாந மாகையாலே, அத்தைஸங்கல்பித்து, அதுக்கு
உபபுத்தமான ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி யென்றபடி. “முனி” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் -

(பஹுஸ்யாம்) என்று தோன்றி. [முனிமாப்பிரமமுதல் வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரணமாய். முனி - துறந்தவன். தேசாந்தரம்போன ப்ரஜையைத் தாய் நினைக்குமாபோலே, “இவைஎன்பட்டன!” என்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்து, பரப்ரஹ்மமான தானே த்ரிவித காரணமுமாய். [உலகமுன்றும் முளைப்பித்த] - கார்யவர்க்கு மடையத் தன்பக்கலிலே அருட்பும்படி பண்ணினானுயிற்று; ஸஹுஸ்யஸங்கல்ப ம்ருந்தபடி. [தனி இத்தயாதி] - ஒப்பில்லாத பரதேவசையினுடைய துளிர்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே புகுதல்; இதுகாணும் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம். சேதநனுஸ் உபகரித் தவன் திருவடிகளைப் பற்றவிதே ப்ராப்தம். [அன்றி] - அத்தைவிட்டு. [அவனடியார் இத்தயாதி] - அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே டான, மிக்கவிலகுகுணமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸலேஷஸுவமே நாள்தோறும்வாய்க்க. [நங் டட்டே] - இத்தைவிரும்பி “இதுவேபேறு” என்றிருக்கிற நமக்கு, இது காலதத்த்வ முள்ளதனையும் கிட்டவேணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு

நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்துத் தன்
தாளும்தோளும் முடிகளும்சமனிலாதபலபரப்பி
நீளும்படர்பூங்கற்பகக்காவும் நிறைபன்னுயிற்றின்
சோளுமுடையமணிமலைபோல் கிடந்தான் தமர்கள்கூட்டமே.

ஸங்கல்பவிஷ்டனென்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்தார் - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மம் என்கிற வாய்த்தாலே. “துறந்தவன்” என்றிரண்டாமர்த்தம்; துறக்கையாவது - இவ்விபூதியிலுள்ளார் கரணகனோபாங்களை இழந்த துக்கத்தாலே, நித்யஸூரிகளை விடுகை. நினைக்குமவனென்று மூன்றாமர்த்தம் - தேசாந்தரம் இத்தயாதி. “மாப்பிரமம்” - பரப்ரஹ்மமென்ற படி. பரப்ரஹ்மமானதானே என்றதுக்குஹாவம் - தன்பெருமைபாராதே ஸ்ருஷ்டிக்கை. “மாப்பிரமமான தான் - முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி” என்று அவ்வயிப்பது. “முதல்” என்று - சித்தத்தகாரணம். “வித்து” என்று - உபாதார காரணம். இவ்விரண்டும் ஸஹகாரிகாரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, த்ரிவிதகாரணமுமென்றபடி. “தோன்றி” என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி; “முளைப்பித்த” என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. “முளைப்பித்த” என்றதுக்குஹாவம் - கார்யவர்க்கும் இத்தயாதி. “தோன்றி” என்றதும், “முளைப்பித்த” என்றதும் புருஷத்தமன்றோவென்ன - ஸஹுஸ்யஸங்கல்பமென்றது - ஸங்கல்ப கார்யமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. “ஸஹுஸ்யாழ்” என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், “புஜாயெய” என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையுமிறே சொல்லிற்று. “மாத்தெய்வம்” - பரதேவதை. ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னவந்தரம், திருவடிகளின்கீழே புகுதலைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இதுகாணும் இத்தயாதி. அது எப்படியென்ன - சேதநனுஸ் இத்தயாதி. அத்தைவிட்டு என்றது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடி அதுஹவியாத ஹுவததஹவத்தை விட்டென்றபடி. “நனி” - அறம்குதி. “இன்பமே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - இது காலதத்த்வம் இத்தயாதி. வாய்க்க - ஹலிக்கவேணும். தனிமாப்புகழேயெஞ்ஞான்றும் கிற்கும்படியாக-பரப்பிரமமான-தான் - முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி - உலகமூன்று முளைப்பித்த என்றுதொடங்கி, இன்பமே - நங்கட்கு - நாளும்வாய்க்க இத்தய்வயி. (எ)

ஆ.—(நாளும்வாய்க்க) - அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷம் வேணுமோ? ஸஹ வாஸமாத்ரமே என்றும் வித்திக்கவமையுமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில் அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷம் வேணுமோ? அவர்களோடு ஏகத்ரவாஸமேயமையு மென்கிறார். அவர்களுடைய திரள்களைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமையுமென்றுமாம்.

[நளிர்நீர்கடலைப்படைத்தென்றுதொடங்கி] - கண்வளர்ந்தருளுகைக் கிடாக குளிர்ந்திருக்கிற நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி, ஒப்புஇன்றிக்கே பலவான தன்னுடைய திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பரப்பி, உயர்ந்து மிகவும் தழையாநின்றள்ள அழகிய கற்பகச்சோலையையும் நிறைபன்னாயிற்றின் கோளுமுடைய மணிமலைபோல் - பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸையுமுடைய நீலரத்தபர்வதம் போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய இவ்வழகிலே அகப்பட்டஅடிபார்.

ப.—அந்தரம், ஏகாண்வஸாயியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அடியாரோ மெண்டான சேர்த்தியே நமக்கு என்று முண்டாகவேணுமென்கிறார்.

(பூதாந்தர விகாரஸம்ஸர்க்கமில்லாமையாலே), நளிர் - ஸீதளஸ்வஜிவமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கடலை - ஏகாண்வத்தை, படைத்து - ("சுவவனவவஸஸ ஜகாடாள்" என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்டித்து, தன் - (அதவே) தனக்கு அஸ்யாரணமாக வேதப்ரதிபாத்யமாய், சமன் - ஒப்பு, இலாத - இன்றியிலையிருப்பதான, நாளும் - திருவடிகளையும், தோளும் - திருத்தோள்களையும், முடிகளும் - திருமுடிகளையும், பல - (ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாப்படி) பலவாக, பரப்பி - பரப்பி, நீளும் - நீளாநிற்பதாய், படர் - பனைத்து, பூ - ஷ்ரீபமான, கற்பகக்காவும் - கற்பகச்சோலையையும், நிறை - நிறைந்த, பல் - (கிரணத்தையுமுடையவாய்ப்) பலவான, நாயிற்றின்கோளும் - ஆதித்யதேஜஸ்ஸையையும், உடைய - உடைத்தான, மணிமலைபோல் - மாணிக்கமலைபோலே, சிடந்தான் - கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய, தமர்கள் - தமர்களோடுண்டான, கூட்டம் - சேர்த்தியானது, நங்கட்கு - நமக்கு, நாளும் - காலதத்தவமுள்ளதனையும், வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்டம் - சேர்த்தி. அன்றியே, ஸங்கமாய், ஐகவதஸங்கம் ஸந்திஹிதமாக வேணுமென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஐகவதர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷம் வேண்டா, அவர்கள் திரள்க் கண்ணிலே கண்டுகொண்டிருக்க அபையு மென்கிறார்.

[நாளும் வாய்க்கநங்கட்கு] - இத்தையே புருஷார்யமாக விரும்பியிருக்கிற நமக்குக் காலதத்தவமுள்ளதனையும் இதுவேவாய்க்கவேணும். [நளிர்நீர்கடலைப்படைத்து]-குளிர்ந்த நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி; கண்வளருகைக்கு ஸத்ருஸமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத தன்தாளும் தோளும் முடிகளும்] - உடமான ரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். "முடிகளாயிரத்தாய்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [பல பரப்பி] - கடல் பாழ்நீரும்படி வடிவாலேபாரித்து. [நீளும்யாழி] - ஒங்கி, மிகவும் தழைத்து, ஷ்ரீபமான கற்பகச்சோலையும். பூவென்று பரப்புபாறப் பூத்தவென்றுமாம். [நிறையித்யாழி] - நிறைந்த ஓளியையுடைய பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸையும்கோனென்று க்ரஹங்களாய் அவைதான் தேஜ்ஸ்பார்யங்காளாகையாலே தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல் கிடந்தான்] - ஒரு ரத்தபர்வதம் சாய்ந்தாற்போலே

யாயிற்றுக் கண்வள நுகிறபடி. [தமர்கள் கூட்டமே நாளும் வாய்க்க] - இப்படி வைத்த கண் வாங்குவொண்ணாதபடி கண்வளர்த்தருளுகிறவனையன்று நாளும் வாய்க்கவென்கிறது: “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்று கிடையழுகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நாளும் ஒருவனாய் அந்வயிக்கவேண்டுமென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணிலே காணவமையுமென்னுதல். [தமர்கள் கூட்டமென்று] - டசியர் “கலவரிசிச்சேறு உண்ணவேணும்” என்னுமாபோலே தம்மலி.ரிவேஸாந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். ‘வலி^தரெவலகமாவீத’ என்றும், ‘சுட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல்’ என்றும் சொல்லக் கடவதிறை. அவன்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ஸலேஷிக்கவேணுமென்றார், கீழ்; கிடையழுகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளைக் கண்ணிலே காண அமையுமென்கிறார், இதில்.

௪௫. - எட்டாம்பாட்டு. ஹாமவதர்களோட்டை ஸம்ஸலேஷஸுகம் வேணுமென்றார் கீழ்; அதேல்லாம் வேணுமோ, அவர்கள்திரளைக் கண்ணிலே காண அமையுமென்கிறார் இதில்.

[நாளும்வாய்க்க இத்தயாதி] - இதுவே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கு, இது நாள்தோறும் வாய்க்கவேணும். [நளிரீர்க்கடலைப்படைத்து] - ஸைத்தமே ஸ்வலாவமான ஜலத்தையுடைய கடலையுண்டாக்கி. கண்வளருகைக்கு ஸத்தூஸமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத - தாளும் தோளும்முழுகளும்] - உபமாந ரஹிதமான தீவ்யாவயவங்கள், [பலபரப்பி] - அக்கடல்லே பாழ்த்தீருட்படி ஸடிவாலே யலங்கரித்து. [நீளும் பட்டாங்குப்பக்காவும்] - நிரவயிகலோக்கியமான பூப்போலையிருக்கிற தாளும், கற்பகக் காவைப்போலையிருக்கிற தோளும். தாளுத்தோளும்ருக்கிறபடி. [நிறைபன்னயிற்றின் கோளும்] - “முடி களாயிரத்தாய்” என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று - தேஜஸ்ஸம். ஆயிரக்கோடி ஆதித்யர்களைத் தீரட்டி முடியாக வகுத்தாற்போலையிருக்கிற முடி. கோளென்று - க்ரஹங்களாய், அவைதான் தேஜப்பதார்த்தங்களாகையாலே, தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல்கிடந்தான்] - ஒரு ரத்தபர்வதம் சாய்ந்தாற்போலையாயிற்றுக் கண்வளர்த்தருளுகிறபடி. [தமர்கள்கூட்டமே நாளும்வாய்க்க] -

எட்டாம்பாட்டு - நாளும் இத்தயாதி. “நாளும்வாய்க்கநங்கட்டு” என்கிற இடத்திலு மொத்திருக்கையாலே புருஷத்தமன்றோவென்கிற ஸங்கையையும் பரிஹரியாவின்று கொண்டு, “தமர்கள்கூட்டமே - நாளும்வாய்க்கநங்கட்டு” என்றத்தைக் கடாகழித்து அவதாரிகை - ஹாமவதர்களோட்டை இத்தயாதி. “நங்கட்டு” என்றதின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர - அதேல்லாம் இத்தயாதி.

“நங்கட்டு” என்றதற்கு அர்த்தம்-இதுவே இத்தயாதி.நங்கட்டு-நமக்கென்றுமுந்தின் அர்த்தம்; நம்முடையகண்ணுக்கென்று இரண்டாமர்த்தம் மேலேகண்டுமொகாவது. இதுவேயென்றது-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நானுமொருவனாய் அந்வயிக்கையென்றபடி. நீளும்பட்டாங்குளையும், கற்பகக்காவையும், நிறைபன்னயிற்றின் கோளையுமுடைய மணிமலைபோல். “நீளும்பட்டா” என்றது-திருவடிக்கு ந்ருஷ்டாந்தம். “உட்பக்கா” என்றது-தோள்களுக்கு ந்ருஷ்டாந்தம். “நிறைபன்னயிற்றின் கோள்” என்றது - திருவயிவேஷக்களுக்கு ந்ருஷ்டாந்தம். “நீளும்பட்டா” என்ற புருஷத்திக்கு அர்த்தம்-நிரவயிகலோக்கியமான என்று. “பன்னயிற்றின்” என்று ஆதித்யஸ்பஹுத்வம் சொல்லுமைக்கு, திருமுடிகள் பலவுண்டோவென்ன - முடிகளாயிரத்தாய் இத்தயாதி. ஒரோதிருமுடிக்கு ஒரோஸூரியன் ந்ருஷ்டாந்தமென்று கருத்து. ஹவாந்தரம் - ஆயிரக்கோடி இத்தயாதி. “முடி” என்றது-ஜாத்யேகவசகம். அவதாரிகையிலும், பதவ்யாக்யாநத்திலு மருளிச்செய்த அர்த்த

“இப்படி வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளாநிற்குமவனை யன்று, நாளும்வாய்க்கவென்கிறது; “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்று கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் பூரிவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நானுமொருவனாய் அங்வயிக்கவேண்டுமென்னுதல், அத்திரளாக் கண்ணலே காணவமையுமென்னுதல். பதியர் “கலவாரசிச்சோறு உண்ண வேணும்” என்னுமாபோலே, தம்மலயிநீவேசந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். “வலஜிரெவ வலஹா வலீத” (ஸத்பிரேவஸஹாஸீத) என்றும், “ஈட்டங்கண்டிடக்கூடமேல்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அவன் உண்ணினபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் பூரிவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ஸலேஷிக்கவேண்டுமென்றார் கீழ்; கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் பூரிவைஷ்ணவர்கள்திரளாக் கண்ணலேகாணவமையுமென்கிறார் இதில். (அ)

வாணான காமனுக்கும் உத்பாடிகனுவனுடைய. [கோதிலென்று தொடங்கி] - அந்நயப்பரபோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமான வாய்ப்பான புருஷார்யமே நேர்படவேணும், வேறெருருவர்க்கு நிலமல்லாத புருஷார்யத்தை நானே ஆசைப்படுகிற எனக்கு.

ப.—அந்நதாம், விரோதிரஸநோபகரணமான திவ்யாயுதங்களை யுடைய னுன ஸர்வீஸ்வரனுக்கு சேஷபூதரான ஹ்ருவதர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கு நாம் சேஷபூதராகையாகிற உறுதிக்கோளானது நமக்குண்டாகவேணுமென்கிறார்.

தமர்கள் - ஆழ்ந்தருடைய, கூட்டம் - ஸங்கத்துக்கு வரும், வல் - வலிய, வினையை - பாபங்களுடைய, நாசம் - (ஸர்வப்ரகார)விராஸத்தை, செய்யும் - பண்ணும், சதிர் - ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய, மூர்த்தி - ஸ்வாமியாய், அமர் - விரோதிரஸநார்த்தமான யுத்தோத்தியோகத்தை, கொள் - உடைய, ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டாதி - ஸ்ரீபஞ்சாயுதப்ரமுதமான, பல்படையன் - நானாவிற அஸங்க்யேயாயுதங்களை யுடையனாய், குமான் - (விரோதிரஸந ஸக்திஸூசகமான) பருவத்தில் இளமையை யுடையனாய், கோலம் - வடிவறு துக்கு மதிப்பனாய், ஐங்கணை - பஞ்சபாணனான, வேள் - காமனுக்கு, தாதை - உத்பாடிகனுவை லக்ஷணியத்தை யுடையவனுவனுடைய, கோது - (ப்ரயோஜநார்த்தஸம்ஸர்க்கமாகிற) கோது, இல் - இல்லாத, அடிபார்த்தம் - அடியார்க்கு, தமர்கள் - சேஷபூதரானுக்கு, தமர்கள் - சேஷபூதரானவர்களைப்பற்றி, தமர்களாம் - தாஸ்யஸம்பந்தத்தையுடையோமாகிற, சதிர் - அருள்கோளானது, தமியேற்கு - ஸம்ஸாரத்தில் ஆஸுறாயரான நமக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்ட வல்வினையென்று - ஸங்கரூப பாபமாகவுமாம். சதுமூர்த்தியென்று பாடமாய், விக்ரஹபேதத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய சேஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாக அமைபுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசம்செய்யுர்] - தமர்களுடைய கூட்டத்துக்கு விரோதியாய் ப்ரஸவமான பாபமென்னுதல். தமர்களுடைய திரளானவல் வினைபென்னுதல். தமர்கள் வல்வினையைக் கூட்டக் கூட்ட நாசஞ்செய்யுமென்னுதல். இத்தலைக்குச் சூழ்த்துக்கொள்ளுகையே யாத்ரையாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவனுக்குக் கழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கும்படி. [சதுமூர்த்தி] - இவர்கள் விரோதியோக்குகைக்குறுப்பான அநேக விக்ரஹங்களை யுடையவன். இவர்கள், அடிமைக்கு அநேக ஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுமாபோலேயாயிற்று, இவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவுகொள்ளுற்படி. [அமர்கொளாழி யித்யாதி] - விரோதியி ரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோற்முலமான திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுத வலித்தையுடையனாய். [குமான்] - நித்பயுவாவாயிருக்கும். [கோலமித்யாதி] - பஞ்சபாணனான காமனுக்கும் உத்பாடிகனுவனுடைய. “அழகுக்கு எனக்குமேலில்லை” என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திலுடையமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் அந்நயப்பரபோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலம் ஆவேணுமென்கிறார். [சதிரேவாய்க்க] - இந்த நிரதியாய்புருஷார்த்தமென்றும் ஒக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கு] - லூதகாலத்திலும் ஸ்ரீஸாத்ருக்ஷாமவானைத் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும்படி யாகையாலே வர்த்தமானகாலத்தில் தமக்கு உபமானமின்றிக்கே

(5)

(五)

பத்தாம் பாட்டு.

வாய்க்கதமியேற்கு ஊழிதோறுழியுழி மாகாயாம்
பூக்கோள்மேனிநான்தோள்பொன்னுழிக்கைஎன்னமான்
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரோங்
கோக்கள் அவர்க்கேதுமுகளாய்ச்செல்லுநல்லகோட்பாடே.

ஆ.—(வாய்க்க.) - இப்ப்ராப்யமே எனக்கும் என்பரிக்காஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவே.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்ப்ராப்யமே எனக்கும் என்பரிக்காஹத்துக்கு மென்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

[ஊழிதோறுழி] - காலதத்தவமுள்ளதனையும். [மாகாயாம் பூவென்று தொடங்கி] - அழகிய காயம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும். நாலுதிருத்தோள்களையும் அழகிய திருவாழிபோலேகூடின திருக்கையையுமுடையனான என் ஸ்வாமியுடைய பிரிவில் தரிக்கமாட்டாதே அடியாரில் சரமாவயியானவர்கள் என்ஸ்வாமிகள், [கோட்பாடு] - கோலுபாடு.

ப.—அநந்தரம், அதிசயிதாநுலாவ்யமான ஆகாராவயவஸோலைகளை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அப்ருதகல்வித்த ஸோஷபூதராநுநடைய ஸம்ஸ்க்ரி பரம்பரையினுடைய எல்லையிலே அடிமைசெய்த நடக்கையாகிற உத்யோமுமானது கல்பந்தோறுமுன்மென்கிறார்.

மா - டிர்ஸரீயவைலக்ஷணயத்தை யுடைத்தான, காயாம்பூ - காயாப்பூநிறத்தை, கொள் - கொள்வதான, மேனி - திருமேனியையும், நான்குதோள் - (ஆழிநீர்க்கொதுங்கிழலான) நாலுதிருத்தோள்களையும், பொன் - ஸ்ப்ருஹணியமான, ஆழி - திருவாழியையுடைய, கை - திருக்கையையுமுடைய, என் - இவ்வடிவழகைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்ட, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனை, நீக்கம் - பிரிவு, இல்லா - இல்லாதபடி அறுவ்சிக்கிற, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, அடியாரடியாரடியார் - அவர்தாரண ஸோஷபரம்பரையிலுள்ளார், எம் - எனக்கும் என்றோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும், கோக்கள் - ஸோஷிகள்; அவர்க்கே - அவர்களுக்கே, குடிகளாய் - ஸோஷவ்ருத்தி பண்ணும் குலமாய், செல்லும் - செல்லுபடியாய், நல்ல - ஸாலக்யமான, கோட்பாடு - ஸ்வீகாரபரகாரமானது, ஊழிதோறுழி - மஹாகல்பகத்தோறுமுன்டான, ஊழி - அவார்தா கல்பகங்களிலும், தமியேற்கு - (ததியபாரதந்த்ரபத்தில் ஒப்பின்றியே யிருக்கிற) எனக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும்.

இ —பத்தாம்பாட்டில் இப்ப்ராப்யம் எனக்கும் என்பரிக்காஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு]-புருஷார்த்தத்தில் எல்லையளவும் அவமுஹிக்கையாலே உபமானரஹிதனான எனக்கு இப்பேறுவாய்க்கவேணுர். [ஊழிதோறுழியுழி] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே யாவதூதம்வாசி யிதுவே புருஷார்த்தமாகவேணுமென்கை. [மாகாயாம்பூவிய்யாதி] - அழகிய காயாவின் பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனி

யையும். கல்பகதருபணைத்தாற்போலே திருக்கிற திருத்தோள்களையும் கல்பகதருபூபு - டோலேயிருக்கிற திருவாழியையுங்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹனுக்கினவன். பிரிய நினைக்கில் “கூருஹூரீ” என்ன வேண்டும்படி விஸ்வேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவயியானவர்கள் என் ஸ்வாமிகளா. தமர்கள் தமர்கள்தமர்கள் என்று முடித்த எல்லையை முதலாகத் தொடங்குகிறார். [அவர்க்கே] - இருகரையரன்றிக்கே. [குடிகளாய்] - ஸபரிக்கரமாக அந்நயார்ஹராய். [செல்லும் நல்லகோட்பாடு - வாய்க்க] - அநுவர்த்தித்துச் செல்லும் நல்லகோட்பாடு வாய்க்க. கோட்பாடு - கோலுபாடு.

நாடு. - பத்தாம்பாட்டு. இப்பிராப்யம், எனக்கும் என்பரிக்கரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு] - புருஷார்த்தத்தில் எல்லையிலே அவகாலிக்கையாலே உபமானரஹிதஸூன எனக்கு இப்பேறே வாய்க்கவேணும். [ஊழிதோவாழியூழி] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே யாவதாத்தமலாவியாதஇதுவேபுருஷார்த்தமென்கை. [மாகாயரீம்பூ இத்யாதி] - அழகிய காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும், கல்பகதருபணைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களையும், கல்பகம் பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருவாழியையுங்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹனுக்கினவன். [நீக்கமில்லாவடியார்] - பிரிய நினைக்கில் “கூருஹூரீ” (குருஷ்வமாம்) என்னவேண்டும்படி விஸ்வேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவயியானவர்கள் என்ஸ்வாமிகள். “தமர்கள் தமர்கள்தமர்களாம்” என்று முடித்தவேல்லையை முதலாகத்தொடங்குகிறார். சயமேயடிமைதலைநின்றாராகிறார் - ஸ்ரீஹரதாழ்வான் போல்வார்; கோதிலடியாராகிறார் - ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் போல்வார்; நீக்கமில்லாவடியாராகிறார் - இளையபெருமாள்போல்வார். [அவர்க்கேகுடிகளாய்] - இருகரையராயிராதே, “மவெஜாபாநுஜெதேஷாவதாராவதாரக்ஷா | காஉவஸூரூவபுஷே ஜனவொஹனாபாஷிஸி” (நசேத்ராமாநஜேத்யேஷாசுது

பாத்தாம்பாட்டு, - வாய்க்க-இத்யாதி. “அவர்க்கே குடிகளாய்ச்செல்லும் நல்லகோட்பாடு - தமியேற்கு - ஊழிதோவாழி யூழி - வாய்க்க” என்றபதங்களைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை - இப்பிராப்யம் இத்யாதி. “குடிகளாய்” என்றத்தைப் பற்ற - என்பரிக்கரஹத்துக்கும் என்றது. வாய்க்கவேணும் - மலிக்கவேணும். இப்பேறென்றது - “நல்லகோட்பாடு” என்றத்தை. “மா - ” ஸலாக்யமான; அழகியதான இத்யர்த்தம். “காயாம்பூக்கொன் - ” காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியென்று ஸப்தார்த்தம். கொன்கை - உடைத்தாகையாய், அது போலே யென்றபடி. “பொன்” என்று - ஆழிக்கு வ்யஸேஷணம். “நீக்கமில்லா” என்றதுக்கு ஹவம் - பிரிய இத்யாதி. “நீக்கமில்லாவடியார்த்தம் - ” பிரிவில்லாத அடியார்க்கு. “அடியாரடியாரடியார்” என்கையாலே - சரமாவதியானவர்கள் என்கிறார். கீழிற்பாட்டிலும் ஸேஷத்வசரமாவதி சொல்லிற்றே, அதில் இதுக்கு வாகிமெனென்ன - தமர்கள் இத்யாதி. முடித்தவேல்லையை யென்றது - முடிவிலே சொன்னத்தையென்றபடி. முதலாக - பரதமாவதியாக, கீழுத்தமான த்ரிவிதமாமுபதர்களையும் விஸேஷிக்கிட்டமாகக்காட்டுகிறார் - சயமே இத்யாதி. சயமே - ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக. கைப்பட்ட ராஜ்யத்தைப் பொசுட்டவராகையாலே, ஸ்ரீபரதாழ்வானை “சயமேயடிமைதலென்கிறார்” என்கிறது; ராமஊக்தியாகிற கோதில்லாமையாலே, ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானை “கோதிலடியார்” என்கிறது. “கோதில்” என்றதுக்கு - அந்நயார்யோஜனமாக வ்யாக்யாதமேயாகிலும், ராமஊக்திராஹித்யமும் அர்த்தமாகக் கொள்ளவேணும்; இங்கே ராமஊக்தியாக “கோது” என்றதுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டுகையாலே, “கூருஹூரீநுஹரூ டெவபுரீபூநெஹவிக்ஷுதே” என்கையாலே, இளைய பெருமானை “நீக்கமில்லாவடியார்” என்கிறார்.

ராசதுரகங்கீ - காமவஸ்தாம்ப்ரபத்யந்தேஜந்தலோஹந்தமாத்ருஸா) என்றிருக்கப்போலே காணும் அபேப்பது. [அவர்க்கே இத்யாதி] - அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அந்நயார்ஹராய்ச் செல்லும் நல்லகட்டளை - வாய்க்கதமிழேற்கு. கோட்பாடு - கோலுபாடு. (கடு)

பதினோராம் பாட்டு.

நல்லகோட்பாட்டேகங்கள் முன்றினுள்ளுந்தான்நிறைந்த
அல்லிக்கமலக்கண்ணனை அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லப்பட்டவாயிரத்துள் இவையுமபத்தும்வல்லார்கள்
நல்லபதத்தால்மனவாழ்வர் கொண்டபெண்டிர்மக்களே.

ஆ.—(நல்ல) - இப்படி ஐராவதஸேஷத்தைகாணிகளான ஆழ்வார் இருந்தரு
ளினலோகத்திலே புகுந்தருளிப் பெற்ற ப்ரீதியாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடைய
யனை எம்பெருமானைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஐராவதஸேஷத்
வத்தை இங்கேபெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ - நிமிஷத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் இதில் ப்ரதிபாதித்த
ஐராவதஸேஷத்வத்தைப் பெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழ்வ ரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாடென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் “ஐராவதஸேஷத்வமே புரு
ஷாயம்” என்று உபபாதிக்கையாலே அப்படியேயான ஸகல ஸீலாகங்களிலும் புகுந்து
தான் பூர்ணனாவதுஞ்செய்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த கண்களையுடைய
னைவனை, [அந்தண்குருகூர்ச் சடகோபனென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்
செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியில்லார் ஸபரிகரமாக ஐராவ
தஸேஷத்வமாகிற படித்தைப் பெற்று மார்ஹஸ்த்தயத்தை நடத்துவர்.

ப.—அந்தமம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ததீயஸேஷத்வ பர்யந்த
மான ஐராயாபுத்ராதி ஸம்பத்தப்ராப்திகளை யருளிச்செய்கிறார்.

நல்ல - விலக்ஷணமான, கோட்பாடு - இடமுடைமையையுடைத்தான, உல
கங்கள் முன்றினுள்ளும்-ஜகத்தரயத்திலும், தான் - நிறைந்த - வ்யாப்தனாய், அல்லி-
விசுலிதமான, கமலம் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற, கண்ணனை - கண்களையுடைய
னைவனைப்பற்ற, அம் - ஈர்ஸரீயமாய், தண் - ஸ்ரமஹமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு
நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்ல - அருளிச்செய்ய, பட்ட - உண்
டான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவையுமபத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார்கள் -
அப்யஸிக்கவல்லார்கள், கொண்ட - ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட, பெண்டிர்மக்களே - ஐராயாபுத்
ராதிகளையுடையராய்க்கொண்டு, நல்ல - விலக்ஷணமான, பதத்தால் - ததீயஸேஷத்வ
பர்யந்தமான படிஸ்யதையோடே, மனை - மார்ஹஸ்த்தயத்திலே, வாழ்வர் - ஜீவிக்கப்
பெறுவர்கள். இதுவும்-அமசீராசிரியவிருத்தம்.

ரது. “அவர்க்கே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - இருகரையர் இத்யாதி. “நவெஹாரோநாஜ”
இத்யாதி ஸீலோகம், ஆழ்வான் முகத்தகமாக அருளிச்செய்தது. கோட்பாடு - சட்டிப்பாடு.
‘மாகாயம்’ என்ததொடங்கி; நல்லகோட்பாடு-தமியேற்கு-ஊழிதோறுழிபூழி-வாய்க்க’இத்யந்தவ்யம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ல் சொன்ன லாமவத
ஸோஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிசுரமாக வாழ்வரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டு உலகங்கள்] - லாமவதஸோஷத்வமே புருஷார்த்தம் என்று
உபபாதித்தவாறே லோகங்களும் அப்படியே கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும்
தான் நிறைந்த] - வ்யாப்தியும் தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக்
கமலக்கண்ணனை] - இவர் ததியரைப்பற்றின ஹர்ஷபாகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த
திருக்கண்களையுடையவன். [அந்தண்குருகூர்] - ஊரும் உர்ஸகீயமாய் ஸ்ரமஹர
மாயிற்று. [சடகோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரம்] - வேதம்போலே தான்றோன்றியன்
றிக்கேயிருக்கை. [இவையுட்பத்தும் வல்லார் இத்த்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க
வல்லார். [நல்ல இத்த்யாதி] - நல்ல படிமுகிதது லாமவதஸோஷத்வம்; அத்தோடே
மார்ஹஸ்த்யத்தை நடத்துவார்கள். [கொண்ட பெண்டிர்மக்களே] - “ஸுவாஸு
பளாஸுமணஃ” என்கிறபடியே ஸபரிசுரமாக லாமவதஸோஷத்வத்தை அதுவிக்கக்
கடவர்கள்.

நாடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இதிற்சொன்ன லாமவத
ஸோஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிசுரமாக வாழப்பெறுவரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்] - இவர் “லாமவதஸோஷத்வமே பரமபுருஷார்த்
தம்” என்று * நெடுமாற்கடியை யருளிச்சேய்தபின்புகாணும் லோகம் கட்டளைப்பட்டது.
[மூன்றினுள்ளும்தான்நிறைந்த] - வ்யாப்தியும், தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது.
[அல்லிக்கமலக்கண்ணனை] - இவர், தன்னைப்பற்றினாரைப்பற்றி விருட்பவிரும்ப, திருக்
கண்களும் சிவந்து புதுக்கணித்தது. [அந்தண்குருகூர்] - ஊரும் தர்ஸகீயமாய் ஸ்ரமஹர
மாயிற்று. [சடகோபன்சொல்லப்பட்டவாயிரம்] - வேதம்போலே தான் தோன்றியன்
றிக்கேயிருக்கை. பரத்வம்போலே வேதம்; அவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. [இவை
யுட்பத்தும்வல்லார்கள்] - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [நல்ல இத்த்யாதி] -
நல்லபதமாகிறது - லாமவதஸோஷத்வமே, அத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே இவ்விஷ்
கர்ஷித்தபடியாலே; அத்தோடேகூட. [மனைவாழ்வார்] - மார்ஹஸ்த்யாயிரம் அநுஷ்டிக்
கப் பெறுவர். [கொண்ட இத்த்யாதி] - தாங்களொன்றைநினைக்க பரிசுரமொன்றைநினைக்
கையன்றிக்கே, ஸபரிசுரமாக லாமவதர்களுக்கு உறுப்பாக வர்த்திக்கப்பெறுவர். திரு

நிமமம் - நல்ல இத்த்யாதி. “நல்லபத்தால்” இத்த்யாதிகளைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை -
இத்திருவாய்மொழி இத்த்யாதி.

கீழெல்லாம் ததியஸோஷத்வத்தைச்சொல்லி, அந்தரம் “நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்”
என்றதுக்குலாவம் - இவர் இத்த்யாதி. லோகம் கட்டளைப்படுகையாவது - எல்லாரும்திருந்தி,
ததியஸோஷபுத்தராகை, ததியஸோஷத்வஜ்ஞாநமடையவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கையாலே,
வ்யாப்தியும் தேவையாய்ராதே புதுக்கணித்ததென்றபடி. அல்லி - இத்தி. கமல இதழ்போன்ற
கண்களையுடையவனென்றபடி. இவர் - ஆழ்வார். வேதத்தைப்பற்ற ஆதிசயமெனென்ன - பரத்
வம் இத்த்யாதி வாக்யத்வம். வேதாவதாரம் திருவாய்மொழியென்று கருத்து. அதெப்படி
யென்ன - அத்தை இத்த்யாதி. நிஷ்கர்ஷித்தபடியாலே - நல்லபதமாகிறது லாமவதஸோஷத்வ
மே என்று அந்வயிப்பது. நல்லபத்தால் - நல்லபத்தோடேயென்றபடி. ஒன்றை நினைக்கீ
கையன்றிக்கே-ஏகஹ்ருதயராயென்றபடி. “கொண்டபெண்டிர்மக்களே” - தங்கள்நினைவை யங்கீ
கரித்த பார்யாபுத்தராதிகளையுடையராயென்றுஸப்தார்த்தம். ஸபரிசுரமாக லாமவதர்களுக்கு உறுப்பாய்

